

Giới thiệu Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng

Yến Thần Dật trong truyện Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng của tác giả U Hoàng Tử Lam là dân chúng bình thường, chuyện xuyên việt này đối với hắn thật sự là rất không thể tưởng tượng.

Không thể chấp nhận cũng phải đối mặt với hiện thực, hắn nếu như muốn tiếp tục tức giận thì chỉ có thể ăn cơm no rồi lại nói.

Kết quả chính là bước đầu tiên mạnh mẽ đứng lên chưa được thì lại ngoài ý muốn nhặt về một nam nhân.

Thật vất vả cứu nam nhân về thì phát hiện nam nhân này thân hình cao lớn, khuôn mặt tuấn đạt lại là tên ngốc!

Bất quá tên ngốc cũng là tên ngốc ngoan biết nghe lời.

Sau này Yến Thần Dật phát hiện vốn là tên nam nhân ngốc nuôi không những không có ngốc mà còn rất khôn khéo.

Đây đây đây..... có chút truyện không thích hợp.

Nửa đêm nóng tỉnh lại phát hiện trong ổ chăn của mình có cái bao lớn, vừa xốc lên nhìn thấy thì sùng sốt.....

“Huynh làm gì thế?”

“Tìm sữa uống.”

“... .. Ngọa tào*!”

Mời bạn thưởng thức ngay tựa tiểu thuyết hay nhất từ U Hoàng Tử Lam.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Editor: demcodon

Yến Thần Dật là người sống ở vùng Đông Bắc, mười sáu năm sống ở nông thôn Đông Bắc sau đó vào thành phố học trung học, sau đó đại học. Sau khi tốt nghiệp đại học lại ở thành phố làm viên chức nhỏ của tầng chót công ty, mỗi tháng tiền lương ba ngàn đồng hắn đã cảm thấy mỹ mãn.

Bất quá người có khi xui xẻo, tháng này chuyện Yến Thần Dật xui xẻo quá nhiều nên hắn có chút buồn bực. Đầu tiên là công ty bởi vì quay vòng vốn không tốt nên sa thải không ít người. Mặc dù hắn may mắn lưu lại công ty nhưng tiền lương bị giảm năm trăm đồng, hắn cảm thấy không hạnh phúc.

Tiếp đó bạn gái quen hai tháng lại muốn chia tay với hắn, nguyên nhân chính là ghét bỏ hắn có thời gian quá ít không có biện pháp đi chơi với cô, cho nên không cần hắn.

Yến Thần Dật đáng thương hai mươi lăm tuổi vẫn là xử nam, ngấm lại mà đau buồn.

Mặt khác một việc để cho hắn phiền lòng chính là bà mẹ trong nhà gọi điện thoại nói hắn phải giúp đỡ chút tiền để cho em trai hắn xây nhà cưới vợ.

Hắn mặc dù mấy năm nay đi làm cũng tích góp được một chút tiền nhưng cũng là muốn giữ mua nhà cho mình. Nhưng bà mẹ đã mở miệng hắn cũng không có khả năng một chút cũng không bỏ ra.

Lúc hắn ở nhà cầm sổ tiết kiệm đau lòng nhìn con số mình gửi ngân hàng thiếu hơn phân nửa thì di động vang lên.

“Alô?” Yến Thần Dật không có tinh thần gì lười biếng nói.

“Tiểu Yến! Tiểu Yến đến uống rượu nè, hôm nay tớ được lãnh lương mời cậu.” Bạn tốt ở đầu điện thoại bên kia gầm rú vài tiếng.

Yến Thần Dật nhếch miệng, thật đáng buồn. Bất quá hắn vẫn là đồng ý mặc quần áo xuống lầu, sau đó qua đường cái.....

* * *

Mưa nhỏ đánh vào giấy trên cửa sổ tí ta tí tách phát ra tiếng phốc phốc trầm đục.

Yến Thần Dật từ trong lúc ngủ mơ tỉnh lại, mở mắt ra nhìn trên giường phát ngốc một lát, đột nhiên ngồi dậy nhìn nhìn trái phải.

Trời đất chấn động quay cuồng hẳn lại ngã về trên giường ầm một tiếng.

Dựa theo ký ức cho hẳn biết mình xảy ra chuyện gì, đi ra ngoài, bị xe đâm, sau đó hẳn treo.....

Hẳn lại sống..... thờ dài ngồi dậy, trong đầu phát ra rất nhiều chuyện còn chưa quen.

“Tiểu thiếu gia, ngài thức dậy rồi à?” Cửa phòng bị nha hoàn gõ gõ nhẹ nhàng ở bên ngoài cửa hỏi.

“Ừ.” Yến Thần Dật dựa theo ký ức của nguyên chủ mang giày, lại mặc bộ sam thật dài.

Nha hoàn bưng chậu nước tiến vào rồi đi tới xếp lại giường đệm cho hẳn: “Tiểu thiếu gia, lão phu nhân mời ngài đến đại sảnh.”

Lão phu nhân?

Yến Thần Dật suy nghĩ, à, là bà nội của nguyên chủ.

“Tổ mẫu tìm ta có việc gì?” Hẳn cố gắng làm cho mình có vẻ tự nhiên một chút không thể bắt đầu làm cho người nhìn ra sơ hở.

Nha hoàn lắc đầu, đứng ở một bên cầm khăn cho hẳn lau mặt.

“Lão phu nhân chỉ là mời ngài đến, bất quá hẳn là chuyện chia nhà.” Nha hoàn nhìn hẳn với ánh mắt mang theo thương hại. Vị tiểu thiếu gia này là thứ xuất, không chỉ như vậy nương của y còn là nữ tử nơi hồng trần. Cho nên từ nhỏ không được lão gia và lão phu nhân yêu thích. Lần này đại thiếu gia ảm ỉ muốn chia gia sản phỏng đoán tiểu thiếu gia cũng không có được chỗ tốt gì.

Yến Thần Dật gạt đầu một cái mỉm cười với nàng.

“À, đã biết, lập tức đi liền.” Hẳn còn phải cân nhắc lại một chuyện khác, chung quy vừa mở to mắt rất nhiều chuyện còn chưa quen.

Mặc y phục thu xếp xong đại khái mất hết mười phút. Dựa theo ký ức Yến Thần Dật xuất hiện ở trước đại sảnh, liếc mắt một cái nhìn thấy lão thái thái tóc hoa râm ngồi ở chủ vị. Hẳn bước vài bước đến khom người hành lễ: “Thỉnh an tổ mẫu.” Quay đầu tiếp tục khom người: “Thỉnh an phụ thân.”

Lão thái thái gạt đầu một cái khoát tay cho hẳn đến ngồi.

Yến Thần Dật cúi đầu đi đến ghế dựa phía sau đứng đàng ngồi xuống.

“Hôm nay gọi các cháu lại đây là muốn nói chuyện chia nhà với mấy huynh đệ các cháu.” Lão thái thái nhìn nhi tử ngồi ở một bên thờ dài: “Nhà chúng ta cũng xuống dốc, sản nghiệp trong nhà còn lại không nhiều, các cháu cứ chia đi.”

“Tổ mẫu làm chủ là được.” Đại thiếu gia vui vẻ nói với lão thái thái.

Lão thái thái gạt đầu một cái cũng không lại hỏi ý kiến của những người khác, nâng tay lên đề cho nha đầu phía sau bưng cái khay đến: “Bên trong này là sản nghiệp của chúng ta, các cháu đến chọn một phần, chia nhiều hay ít cũng đừng oán giận.”

Tuy nói là như thế nhưng người sáng suốt đều nhìn ra được lão thái thái bất công như thế nào.

Yến Thần Dật từ trên khay cầm một phần sản nghiệp cuối cùng, ngắm một cái nghĩ rằng cũng không tệ lắm, ít nhất có thôn trang và vài mẫu ruộng không sợ đói chết.

Về phần những người khác chia bao nhiêu nhìn về mặt thì biết khẳng định không ít. Bất quá hẳn không ngại, mình vốn là chiếm thân phận nguyên chủ có thể được tiện nghi cũng không cần thiết lại khoe mẽ.

Lão thái thái còn nói vài chuyện, bất quá cơ bản đều là dặn tôn tử ở lại trong thành về sau phải liên hệ nhiều hơn, đối với Yến Thần Dật lại ngay cả liếc mắt cũng không có nhìn một chút.

Yến Thần Dật cũng không để ý, thành thành thật thật ngồi ở chỗ đó làm bối cảnh.

Nói chuyện nhà đến một canh giờ, Yến Thần Dật ngồi mông cũng tê dại. Lúc này lão thái thái mới khoát tay nói mình mệt mỏi để cho bọn họ đi nghỉ ngơi thu dọn đồ đạc ngày mai lên đường.

Yến Thần Dật và các huynh đệ cùng hành lễ sau đó xoay người rời đi.

“Tiểu đệ có phải ngày mai mới đi hay không?” Hẳn đang đi về phía sân mình thì phía sau lại có người đuổi theo vỗ vỗ bờ vai của hẳn.

Yến Thần Dật quay đầu, sững sờ một hồi suy nghĩ mới gạt đầu một cái: “Nhị ca.”

“Đệ được chia đến thôn trang nào?” Nhị thiếu gia rất hiếu kì hỏi.

“Ở huyện Hoa Dương.” Yên Thần Dật căn bản không biết huyện Hoa Dương này là thị trấn lớn bao nhiêu, hoặc là nói hẳn không có khái niệm kia, chung quy hẳn học giỏi không phải lịch sử.

“Huyện Hoa Dương?” Nhị thiếu gia kinh ngạc trừng lớn mắt, thở dài đồng tình lắc đầu: “Nơi đó là chỗ hoang vu, chung quanh chỉ có mấy hương trấn nhỏ đều làm nghề nông chăn nuôi là chính.”

Yên Thần Dật gật đầu một cái không nói chuyện.

“Tổ mẫu cũng thật sự là rất bất công, cho đại ca sản nghiệp chính là trong thành này, chúng ta lại bị chia ra đi thật xa, ca hơn đệ một chút, bất quá cũng là địa phương nghèo.” Nhị thiếu gia thân nhiên nói rất nhiều hoàn toàn không để ý tới Yên Thần Dật có nghe hiểu hay không.

Yên Thần Dật chớp mắt mấy cái, nghĩ rằng: ‘nhà này rõ ràng có nhiều sản nghiệp chia ra ngoài như vậy thoạt nhìn không giống như là nghèo túng.’ Bất quá hẳn không hỏi nhiều, có hỏi hẳn cũng không hiểu.

“Nhị ca còn có việc gì không? Nếu không có việc gì đệ phải trở về thu dọn đồ đạc.” Đối với nhị thiếu gia vẫn còn đang oán niệm chấp tay thì Yên Thần Dật mang theo nụ cười thân nhiên.

Nhị thiếu gia gật đầu một cái nhìn theo hướng hẳn rời đi.

Bất quá mấy người huynh đệ bọn họ đều không quá gần gũi, dù sao cũng là khác mẫu sinh ra. Nếu như không phải phụ thân bọn họ đứng sai vị trí ở trong triều cũng không cần ghen ghét vội vàng chia nhà như vậy.

Nhị thiếu gia thở dài đi về phía sân của mình, tính toán phải làm nghề gì để lo cuộc sống về sau.

Bỏ nhị thiếu gia không đề cập tới, một mình Yên Thần Dật sau khi trở về sân của mình. Hẳn đứng ở trong viện nhìn rõ cảnh tượng tiêu điều hẳn cũng có chút khóc thay cho nguyên chủ không đáng giá. Tuy nói không được sủng nhưng cũng không cần thiết bị bỏ qua như thế. Bất quá ngẫm lại cảm thấy dù sao hồn nguyên chủ không biết bay tới chỗ nào, hẳn vẫn là sớm thu dọn đồ đạc rồi đi thôi.

Ngày hôm sau nói tạm biệt với lão thái thái và phụ thân nguyên chủ xong thì Yên Thần Dật thu xếp một thùng gỗ đồ đạc để lên trên xe ngựa đi theo xa phu.

* * *

Một đường đi một chút lại dừng hao phí gần một tháng mới đến thôn trang huyện Hoa Dương. Khi hẳn nhìn thấy gạch ngói bề nát và tro bụi thật dày còn có mạng nhện dính đầy trên tường trong thôn trang thì Yên Thần Dật chỉ thở dài.

“Đây..... nơi này làm sao có thể ở chứ?” Xa phu đánh xe giúp hẳn chuyển hai thùng đồ vào nhìn thấy nói. Vốn là chỉ có một thùng, một cái khác là trên đường mưa sắm chuẩn bị đồ đạc linh tinh.

Yên Thần Dật cười cười với gã rồi cầm bạc vụn đưa cho gã xem như đáp tạ. Xa phu lắc đầu thở dài nhận tiền đi.

Hẳn thật không hiểu mấy người nhà giàu kia suy nghĩ như thế nào. Bất quá chiến loạn vừa qua khỏi tân hoàng đăng cơ, dân chúng bình thường cũng không có nước sôi lửa bỏng, cho nên vẫn là tự quan tâm mình.

Yên Thần Dật đi dạo một vòng ở trong thôn trang phát hiện thôn trang từ bên ngoài nhìn qua rất lớn, bên trong lại không phải như thế. Chỉ có một phòng có thể ở, gạch trong sân cũng không thể dùng lại. Hẳn sờ sờ cảm suy nghĩ nếu không phải gạch đều phải tìm người vớt bằng không thì đề như vậy còn phải sửa chữa đôi mới một lần nữa, lại là vấn đề về tài chính.

Hẳn vốn là không chia được bao nhiêu ngân lượng vật chất, cho nên phải tiết kiệm một chút mới tốt. Bất quá chuyện này còn từ từ làm, ít nhất hiện tại hẳn phải làm là thu dọn phòng sạch sẽ, không thì ngay cả buổi tối ngủ cũng không có chỗ.

Thôn trang này dừng nhìn bỏ hoang thời gian dài nhưng gia cụ bên trong trừ hơi cũ mặt khác đều là tốt. Yên Thần Dật nhẹ nhàng thở ra vén tay áo, trước lấy những chần đệm đặt trong tủ đã mốc meo ra để lên trên cột phơi nắng, tiếp đó xoay người đi đến cạnh giếng múc nước, sau đó lau.

Cũng may mắn tính tình hẳn vốn là thích ứng trong mọi hoàn cảnh, bằng không thì thật sự phát sầu mà chết. Chỉ chớp mắt một buổi sáng đã chà rửa lau qua, gia cụ lau qua vài lần mới lau ra màu đỏ sậm vốn có. Hẳn lại bớt thời gian đi ra ngoài một chuyến mời công nhân ngày mai giúp đào gạch đá trong sân.

Hẳn bụng chầu nước đến một phòng bếp nhỏ nhìn thấy thao chậu đặt ở chỗ đó cũng rách nát không chịu nổi mà bủi môi.

“Xem ra còn phải đi ra ngoài mua đồ một chút, bằng không ta thật sự sẽ đói chết.” Thu dọn chén bát bề nát xong đặt ở một bên trong thùng gỗ, hẳn cầm giấy Tuyên Thành đặt ở trong tay lại tìm ra cây trúc mình tước dùng làm thành cây bút lông, từ trên giấy viết xuống đồ đạc cần một lát đi mua về.

Yên Thần Dật ngậm một miếng bánh nướng ở trong miệng vừa thu dọn vừa ghi lại, thật là có không ít đồ đạc cần phải mua một lần nữa.

Hẳn ngược lại không có cảm giác đau lòng, tiền ư, không có lại kiếm. Hơn nữa hiện tại hẳn có vài mẫu ruộng đất, trong sân cũng có thể trồng một chút rau dưa tự mình ăn uống, có gì đáng lo lắng chứ.

Bất quá Yến Thần Dật nghĩ rất tốt, nhưng hắn lại quên hắn là người hiện đại. Tuy nói sống ở nông thôn biết chút việc nhà nông, nhưng tự mình động tay làm thì lại không phải chuyện dễ dàng như vậy.

Buổi chiều đi ra ngoài một chuyến, sau khi quen thuộc hoàn cảnh lại mua chút gạo, mì, thức ăn, dầu, gia vị. Hắn phát hiện người cổ đại đều rất nhiệt tình, tỷ như hiện tại.....

“Tiểu công tử là vừa đến huyện Hoa Dương chúng ta phải không? Trước kia chưa từng gặp qua.” Đại thúc bán chén vui tươi hơn hờn nhìn hắn, rốt cuộc lập tức Yến Thần Dật mua không ít đồ đạc ở trên sạp của y, như thế sao y có thể không vui chứ.

Yến Thần Dật gật đầu một cái cũng không nói thêm gì, thanh toán tiền xong dùng bao vải cất chén bát vào rồi xoay người đi qua quầy hàng khác.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chương Công Ngốc Về Lâm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Chương 2

Editor: demcodon

Đến huyện Hoa Dương đã qua vài ngày, Yến Thần Dật bắt đầu cuộc sống cửa lớn không ra, cửa nhỏ không bước.

Khởi điểm là mấy ngày nay bận rộn thu dọn cái sân cũ nát này. Đầu tiên là tìm người đến đào gạch lên, lại đi ra ngoài nhìn nhìn mấy mẫu ruộng, phát hiện diện tích không nhỏ mà hắn một chút cũng không dùng được, cho nên trước mặt kệ để đó.

Mỗi ngày dậy sớm vén tay áo cầm cuốc xới đất ở trong sân, đây chính là việc tốn sức.

Đầu mùa xuân thời tiết còn mang theo hơi lạnh. Yến Thần Dật lại đầu đầy mồ hôi, hai tay giờ cây cuốc, tay nâng cuốc lên nện xuống đất ở trong sân một tiếng phốc, sau đó kéo cây cuốc ở trong đất một chút, nâng lên lại tiếp tục động tác trước đó.

Cánh tay mấy ngày nay đã đau nhức không thôi nhưng Yến Thần Dật lại làm việc đặc biệt vui vẻ. Nói như thế nào đây, vốn cuộc sống đô thị làm cho hắn cảm thấy phiền muộn không chịu nổi, khó được đến cổ đại có thể thể nghiệm một chút làm ruộng hằng ngày tự nhiên rất hưng phấn.

Lại nói tiếp ban đầu Yến Thần Dật cũng là tràn ngập nhiệt huyết có điều lại gặp suy sụp. Hắn vốn nghĩ là chuyện trồng trọt cũng đơn giản, đào cái hố rồi bỏ hạt giống vào lại lấp đất lên trên, mỗi ngày tưới nước lên, qua vài ngày thì có thể nảy mầm.

Nhưng sau lại mới biết được mình quá sai rồi. Thì ra có hạt giống cần phải ngâm nước, có hạt giống cần phải nghiền ra mới có thể trồng, quan trọng nhất là xới đất, bằng không trồng cũng không ra. Chuyện này vẫn là do hàng xóm Lý đại thúc nói cho hắn biết, bằng không không biết sẽ lãng phí bao nhiêu hạt giống, còn phí công.

Đang ngẩn người thì nghe thấy có người cách sân tường gọi mình hắn nhanh chóng quay đầu nhìn, là Lý đại gia ở bên cạnh.

“Tiểu Yến!”

“Lý đại gia, sao ông lại đến đây?” Yến Thần Dật buông cây cuốc trong tay đi ra cửa trước sân.

Lý đại gia năm nay hơn năm mươi tuổi, có thể là nông dân nên thoạt nhìn có chút già. Bất quá tinh thần của ông không tệ còn là tấm lòng nhiệt tình, lúc này mới vài ngày đã quen thân với Yến Thần Dật.

“Trong nhà buổi trưa có hầm thịt, đại nương cháu kêu thúc đưa tới cho cháu một chút.” Lý đại gia bụng cái chén nhỏ cười ha ha đi vào, mắt ông nhìn thấy đất trong sân sùng sốt hỏi: “Cháu làm gì vậy?”

Yến Thần Dật hít hít mũi, mùi hương thịt hầm hấp dẫn làm cho hắn chảy nước miếng vội vàng dẫn ông lão đi vào trong phòng, vừa đi vừa không thềm để ý nói: “Ông không phải nói cho cháu biết phải xới đất mới có thể trồng rau sao, cháu đang xới đất đấy.”

Lý đại gia cười một tiếng, sau đó lại lắc đầu thờ dài đi về phía trước Yến Thần Dật nói: “Cháu nhìn xem cháu là một tiểu công tử, loại chuyện này lại tự mình động tay, người trong nhà cũng không đau lòng ư?”

Yến Thần Dật cười cười, nghĩ thầm ‘còn không phải là không ai đau lòng mới tự mình trồng sao?’

“Lý đại gia, cháu xới xong rồi qua hai ngày nữa mới có thể gieo hạt giống phải hay không? Cháu thấy mấy loại hạt giống ngâm ở trong nước kia đã nảy mầm rồi.” Rót ly trà để lên bàn cho ông lão rồi hắn cười tủm tỉm nhìn ông: “Thật ra cháu chỉ biết xới đất, lúc nào thì trồng được?”

Lý đại gia nhìn hắn đang vui vẻ, tiểu hài tử trước mắt cũng chỉ mười sáu mười bảy tuổi còn chưa trưởng thành, mặt mũi trời sinh tính trẻ con. Có thể

tưởng tượng tưởng được chiến loạn vừa qua không khỏi không ít quan to quý nhân đều bởi vì đứng sai vị trí bị xét nhà diệt tộc, người nhà Yến Thần Dật này chỉ sợ cũng bị liên lụy.

Ông cũng không hỏi nhiều chỉ là nói cho Yến Thần Dật biết một ít trình tự đơn giản, cuối cùng nói: “Hôm nay xới ngày mai là có thể trồng, nhưng cháu đừng lập tức lấp đất lại, để một lớp mỏng là được, loại hạt này tự mình sẽ cắm rễ, còn có, cháu xới được nhiều luống đất thì tách ra trồng.”

Yến Thần Dật nhanh chóng gật đầu nhớ kỹ những lời Lý đại gia nói.

“Cháu cũng không có trồng nhiều loại, có cải thảo, hành tây, còn có cà chua, cà tím, ớt, dưa chuột và đậu que. Lý đại gia, ông nói cháu có phải trồng quá nhiều hay không?”

Lý đại gia nhìn hần đang vui vẻ nghĩ thầm: ‘sân đẹp như vậy bị đổi thành đất trồng rau không nói, còn trồng nhiều loại như vậy, cũng đủ có thể lẫn lộn.’

Ông chỉ chỉ trong sân nói: “Sân của cháu rộng thì tách ra trồng, nhớ rõ những loại cây non dây leo thì đừng quên phải cắm cột trên đất, cháu đi phía sau núi tìm xem có nhánh cây thô hay không mang về cắm xuống là được.”

Yến Thần Dật có chút hiểu gật đầu, đợi lúc rảnh thì đi ra phía sau núi tìm nhánh cây.

“Hậu viện này của cháu cũng để trống vậy hả?” Lý đại gia thấy hần ăn com nên tự mình đi dạo một vòng ở trong sân thấy hậu viện lại còn đào ao hoa sen, bất quá đã sớm tàn, bùn trong đáy ao cũng mức ra.

Yến Thần Dật bụng chén vừa ăn vừa đi bộ với ông lão gật đầu than thở nói: “Nhưng không phải là để trống, Lý đại gia nói cháu có thể đào bùn lên rửa sạch rồi nuôi chút cá hay không? Ngày thường không có việc gì còn có thể câu cá chơi.”

“... .. Cháu đừng hồ nháo, đây là ao ruộng, ngày khác đi lên huyện mua chút giống cây ăn quả về trồng, năm sau còn có thể ăn trái cây.” Lý đại gia trở mặt: “Trở về ăn com đang hoàng, đừng bụng chén đi loạn cũng không sợ sặc gió à?”

Yến Thần Dật híp mắt cười, nhanh chóng gật đầu bụng chén nhỏ về trong phòng.

“Lý đại gia, người trong thôn chúng ta đều thật nhiệt tình.” Yến Thần Dật ăn xong com rửa chén bát sạch sẽ nghiêng đầu nhìn về phía Lý đại gia ngồi ở trong sân hút thuốc: “Theo lý thuyết cháu là người ngoài đến nơi này khẳng định sẽ bị nghị luận. Bất quá bọn họ đều đối xử nhiệt tình với cháu, còn tặng cháu không ít thức ăn, cháu đưa tiền bọn họ cũng không cần.”

Lý đại gia gật đầu một cái nghe lời hần truyền đạt, chớp đôi mắt nói: “Cháu tuổi còn trẻ lại một mình tới nơi này không phải cần giúp đỡ một chút hay sao, cũng không phải đồ vật gì quý, lại nói đầu năm nay vừa an ổn xuống, nhà nào có thể giúp thì giúp một tay.”

Yến Thần Dật nhìn về phía ông lão gật đầu một cái rồi đỡ ông đi ra ngoài: “Buổi chiều cháu muốn đi ra ngoài, ông và đại nương tay chân không tốt có muốn mua cái gì hay không cháu mang về cho.”

Lý đại gia khoát tay thờ dài: “Cháu đừng có tiêu tiền loạn, chúng ta cái gì cũng không thiếu.”

“Đã biết, chẳng qua là đi mua chút dụng cụ, vẫn cảm giác những thứ này dùng không thuận tay.”

Ông lão gật đầu một cái, vẫy tay cho hần trở về đi không cần tiễn.

Yến Thần Dật đứng ở trước cửa nhìn Lý đại gia rồi đi rồi mới xoay người về sân đóng cửa tiếp tục xới đất.

* * *

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt một tháng sân của Yến Thần Dật cũng đã xảy ra biến hóa không nhỏ.

Một tháng trước hạt giống gieo xuống cơ bản đều nảy mầm, hần càng vui vẻ không thôi. Dù sao cũng là chính mình tự tay làm đó, làm sao có thể không vui vẻ chứ.

Hần giờ tay lau mồ hôi trên mặt một cái, nhìn nhìn cánh tay trắng trắng mềm mềm thon dài của mình bĩu môi. Lúc nào mới có thể luyện ra cơ bắp chứ? Hiện tại hần này mỗi ngày phơi nắng cũng không đen, thật đúng là hợp với tên tiểu bạch kiểm.

Trông tốt là cuộc sống tình tế, hoặc là nói đối với Yến Thần Dật đó là một cuộc sống tình tế. Những hạt giống đó cũng không phải là mua về sau đó trực tiếp có thể gieo vào đất ruộng là có thể lớn ra cây, ít nhất hần phải mỗi ngày tưới nước xới đất để cho hạt giống có thể hít thở không khí.

Hần ngược lại rất thích làm những chuyện này. Buổi sáng thức dậy đi giếng múc nước rửa mặt, sau đó nấu chút mì sợi làm bữa sáng, lại đến tiền viện xem hạt giống mỗi ngày đều sẽ có chút biến hóa.

Hôm nay Yến Thần Dật tỉnh rất sớm, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ trời vừa tờ mờ sáng hần ngáp một cái lại lật người muốn ngủ thêm một lát. Nhưng ở trên giường lật một hồi lâu như thế nào cũng ngủ không được.

“Tĩnh, ngủ không được thì đứng lên thôi.” Lẩm bẩm một tiếng vén cái màn giường lên mặc y phục, sau đó cầm sợi dây thừng cột một đầu tóc dài lên.

Ở trong sân dạo qua một vòng nhìn xem tình huống hôm nay các loại hạt giống sinh trưởng thế nào, nhỏ một ít cỏ dại mọc lên bên cạnh cây non rồi lại tưới chút nước, cuộc sống một ngày này trên cơ bản cũng bận rộn xong.

Đáng nhắc tới là lần trước Lý đại thúc dẫn theo hần đi qua một vòng vài mẫu ruộng kia, cũng may có Lý đại thúc giúp đỡ nên cũng trồng xong. Bất quá chẳng qua là trồng một ít lúa mạch, bắp, đậu nành linh tinh.

Bình thường lúc Lý đại thúc thuận tay thì giúp hần tưới ruộng, nhỏ cỏ. Mặt mũi của Yến Thần Dật không thể chịu được vẫn cảm giác ngượng ngùng, chết sống phải đưa tiền công cho Lý đại thúc.

Lý đại thúc vốn là không nhận, có điều Yến Thần Dật nói mình nhận sự giúp đỡ của nhà bọn họ nhiều như vậy, nếu không nhận tiền này thì về sau không lui tới nữa, lúc này ông mới nhận bạc.

Ăn bữa sáng xong về phòng nhìn số bạc còn lại trong tay mình, không nhiều không ít vừa vặn hai trăm lượng. Yến Thần Dật không có khái niệm gì quá lớn, chỉ biết là số tiền đủ cho hần sinh hoạt tốt trong một thời gian, cảm giác còn rất vui vẻ.

Hần tính toán dùng vài bạc vụn đi đổi tiền đồng về dùng, chung quy đồ vật trong huyện này cũng không có gì quý, không cần phải dùng nhiều bạc đi đổi. Nghĩ đến thì làm, cầm túi tiền đi ra ngoài, hần cũng muốn mua mấy con gà vịt về nuôi, như vậy mình cũng có thịt làm thức ăn, cũng có thể bán kiếm chút tiền.

Mới ra cửa thì nhìn thấy Lý đại thúc từ đầu phố đi tới nơi này, phía sau còn có một chiếc xe lừa. Hần nhanh chóng đi qua: “Lý đại thúc? Đi đâu sớm như vậy?”

“Bây giờ không tính là sớm, ngày hôm qua đi qua vườn trái cây phía trước lấy cho cháu mấy cây ăn quả, mùa hè năm nay cháu có thể ăn trái cây rồi.” Lý đại thúc cười ha ha chỉ mấy cây trên xe lừa, đều là cây ăn quả thành phẩm đã nhiều năm.

Yến Thần Dật kinh ngạc không thôi, lại gần nhìn xem lá cây của mấy cây ăn quả đó. Tuy nói vừa nảy mầm nhưng cũng có thể nhìn ra là cây đào.

“Sao thúc lại tiêu pha như thế, mất bao nhiêu bạc cháu trả lại cho thúc.”

Lý đại thúc khoát tay đi với hần đến trước cửa chỉ huy người mang cây ăn quả chuyển vào trong sân: “Không tốn tiền, chủ nhân vườn trái cây kia là có chút quen biết với thúc, quan hệ rất tốt. Bất quá là mấy cây ăn quả thôi, khách khí như vậy làm chi.” Lại thấy đáng về hần rõ rệt là muốn đi ra ngoài, Lý đại thúc cười nói: “Cháu đi ra ngoài tính toán mua gì hả?”

“Dạ, muốn mua mấy con gà vịt về nuôi, vẫn ăn trứng gà của mọi người cảm thấy băn khoăn.” Yến Thần Dật cười ngại ngùng, đưa tay ôm một cây đào còn rất nhỏ vào.

“Vậy cháu đi đi, cây này thúc để đây cho cháu là được, một lát thúc khóa cửa cho cháu.” Lý đại thúc khoát tay ý bảo không cần hần giúp: “Đi đi.”

Yến Thần Dật gật đầu một cái lại nói cảm tạ rồi đưa ổ khóa cho Lý đại thúc rồi đi.

Hần cũng không lo lắng Lý đại thúc có tâm tư xấu gì, thứ nhất nhà hần không có gì đáng giá có thể cho người nhớ thương, thứ hai hần tin tưởng một nhà Lý đại thúc.

* * *

Giữa trưa đến giờ cơm nên hần tìm quán hoành thánh ở bên đường ăn chút bánh bao hoành thánh. Chờ lúc hần về nhà thì cảm không ít đồ. Một con gà trống, một con gà mái, còn có mấy con gà con, về phần vịt hần không mua, cảm thấy nuôi gà dễ sống hơn.

“Tiểu Yến đã về rồi à?” Dọc theo đường đi không ít hàng xóm láng giềng chào hỏi, thấy hần lại cảm không ít đồ thì nhanh chóng đến giúp, còn có đại nương mang theo sọt tre, bên trong có mấy củ cà rốt: “Đến đến, đại nương cầm giúp cháu.” Nói xong thì đưa tay cầm giúp hần sợi dây cột cánh con gà trống.

“Đại nương đi ra ngoài hả?” Yến Thần Dật cười nhìn bà.

“Đây không phải tính đi qua nhà cháu hay sao, nhĩ tử của đại nương ở kinh thành gửi thư cho đại nương, nhưng mà bà lão ta lại không biết chữ nên tới tìm cháu nhờ đọc một chút.” Đại nương cười ha ha nhìn hần còn có chút ngượng ngùng.

Yến Thần Dật nhanh chóng gạt đầu mở cửa cho đại nương vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chương Công Ngọc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Editor: demcodon

Yến Thần Dật rút ly trà đặt ở trên bàn cho đại nương, còn mình cầm giấy Tuyên Thành, cây bút lông và nghiên mực đặt ở một bên, mở ra bức thư bắt đầu xem

Hắn không phải biết viết những chữ cổ này, mặc dù có thể đại khái xem hiểu nhưng muốn viết thật sự có chút phiền phức, cũng may hắn có một ít ký ức vụn vặt của nguyên chủ, bằng không còn không tương đương như thất học.

“Đại nương, nhi tử của đại nương nói y ở trong thành tất cả đều tốt, nói đại nương không cần nhớ thương, còn nói trong phong thư có gửi kèm ngân phiếu cho đại nương, nói đại nương nhớ cất kỹ.”

Yến Thần Dật thấy có mấy chữ không biết, bất quá từ trên xuống dưới vẫn có thể đọc hiểu đại khái ý.

Đại nương ngồi ở một bên cười tủm tỉm gật đầu, nhìn ánh mắt kia của Yến Thần Dật thật vừa lòng đưa tay nhận lại bức thư nhà mông manh kia về.

“Tiểu Yến thật là giỏi.”

“Đại nương đừng chê cười cháu, bất quá chẳng qua là đọc sách vài năm mà thôi.” Yến Thần Dật cầm lấy tờ giấy Tuyên Thành vừa mới viết chữ để sang một bên hỏi đại nương: “Lần này cần viết cái gì?”

Đại nương suy nghĩ rồi nói một chút nội dung mình muốn viết, Yến Thần Dật vừa nghe vừa viết thay.

“Đại nương, đã viết xong rồi, đại nương chỉ cần giao cho người dịch trạm* nữa là được, bọn họ sẽ giúp đại nương đưa đến.” Chờ khô nét mực Yến Thần Dật cầm giấy Tuyên Thành gấp lại rồi đặt ở trong bì thư đưa cho đại nương, còn nói thêm: “Đại nương, đại nương dạy cho cháu nuôi gà như thế nào đi, cháu mới mua con gà mẹ kia về, nghe nói có thể đẻ không ít trứng đâu.”

(*Dịch trạm hay nhà trạm: là một trạm ngựa, biên chế có từ 30 đến chừng 100 người gọi là Phu trạm, mỗi trạm được cấp bốn con ngựa có nhiệm vụ việc tiếp nhận và vận chuyển công văn giấy tờ từ triều đình tới địa phương và ngược lại. Ngoài ra dịch trạm còn có nhiệm vụ đón tiếp và phục vụ các đoàn sứ bộ và các quan lại kinh lý đi qua.)

Đại nương cười ha ha vươn ngón tay đâm lên khuôn mặt của hắn rồi kéo hắn đi ra sân. demcodon-lqđ

“Tiểu Yến, sân này cháu thu dọn thật sạch sẽ.” Đại nương nhìn xem sân trước bị chia ra thành hai phần mà thở dài: “Làm khó cháu vẫn còn là hài tử.”

“Cháu cũng mười sáu rồi đại nương, không nhỏ.” Yến Thần Dật vui vẻ đi qua, trong tay cầm một chút hạt thóc vừa mới mua ở trên đường về ném vào trong ổ gà ở một bên.

“Nuôi gà này cũng phải có học vấn, không thể chỉ cho nó ăn thóc thôi, còn phải cho nó ăn chút giò bọ mới được, gần đây thời tiết tốt cháu không có việc gì thì đến phía sau núi bắt một ít côn trùng sâu linh tinh về cho gà ăn.” Đại nương thuận tay cầm lấy một nhánh cây thô một bên bẻ tới bề lui, lại cầm chút dây thừng ở trong tay vèo vèo vài cái, trái cột phải buộc thì thành công một hàng rào nhỏ giản dị.

Yến Thần Dật nhìn xem mà hai mắt tỏa ánh sáng, mấy ngày nay hắn vẫn đang nghiên cứu mấy nhánh cây này phải buộc như thế nào, thấy động tác nhanh chóng của đại nương hắn cũng đưa tay cầm mấy nhánh cây thô ở trong tay đùa nghịch hai cái học theo.

“Tay này của cháu phải khéo léo giữa chặt.” Đại nương ngồi ở trên ghế trúc đưa tay chỉ chỉ: “Dây thừng này cháu phải quấn ngược ra sau hai vòng rồi buộc chặt lại, lại quấn trở lại hai vòng rồi buộc lại, tổng cộng phải quấn trước sau hai lần bằng không sẽ không bền chắc.”

Yến Thần Dật nhanh chóng gật đầu, động tác vụng về giữ trên tay. Hắn dùng chân giữ một đầu nhánh cây thô, dùng miệng ngậm một đầu khác, chỗ hai tay giao nhau buộc lại thẳng tắp.

Đại nương nhìn dáng vẻ của hắn cười thấy rằng không thấy mất, bất quá ngược lại chưa nói cái gì, chung quy vừa mới bắt đầu làm khẳng định sẽ không thuận tay, từ từ rồi quen thôi.

“Đại nương nói giò bọ có phải là sâu ở trong nhà xí hay không? Đó không phải đến mùa hè mới có sao, hiện tại cũng không có sao có thể cho gà ăn?” Yến Thần Dật nghiêng đầu khó hiểu nhìn về phía đại nương. Mặc dù loại giò này là thứ tồn tại rất ghê tởm nhưng không thể không thừa nhận thứ đó có protein siêu cao cấp.

“Vừa nghe là biết hài tử cháu ở nhà không trải qua cuộc sống này, tự mình nuôi sâu, cháu ăn dư lại cơm nước mì nước canh rồi đổ vào trong khoảnh đất.” Chỉ chỉ vào một khoảnh đất bên cạnh ổ gà: “Một lát sau cháu dùng gạch chặn lại, sau đó trên mặt trên thả vài cọng cỏ, qua vài ngày thì có sâu giò.”

Yến Thần Dật bừng tỉnh hiểu rõ, lại còn có thể làm như vậy, thật cao cấp.

“Ngày mai kêu đại thúc cháu đến giúp cháu dựng cái lều, mưa mùa xuân đến cũng đừng làm cho nó bệnh. Lúc mưa dầm lại tìm chút cỏ khô đến làm cái ổ là được, đơn giản.” Đại nương nói đơn giản nhưng Yến Thần Dật nghe lại như lọt vào trong sương mù.

Trước kia trong nhà không nuôi gà nuôi heo, mẹ hắn ghét bỏ gà chạy khắp sân còn ị phân tương đối bẩn cho nên không nuôi. Hắn đối với chuyện này thật đúng là không hiểu được, bằng không cũng không cần luống cuống tay chân như vậy.

“Buổi sáng hôm nay Lý đại thúc chuyển đến cho cháu mấy cây đào trồng ở hậu viện, nếu như phát triển tốt thì mùa hè năm nay là có thể ăn trái đào.” Yến Thần Dật vui sướng vừa buộc hàng rào vừa nói chuyện phiếm với đại nương.

“A, vậy thì không tệ, trái đào là thứ tốt.” Đại nương cột chắc hàng rào cắm vào trong đất, Yến Thần Dật nhanh chóng tìm tảng đá gõ gõ lên nhánh cây thô.

“Như vậy thì tốt hơn rồi, so với dùng tường đất xây thì nhìn đẹp hơn.” Yến Thần Dật thỏa mãn vỗ vỗ tay trên đất.

“Đại nương, buổi tối đến nhà cháu ăn cơm đi, vừa lúc cũng mang về chút cho đại thúc, buổi tối đại nương không cần làm.”

“Không cần, không cần, đại thúc cháu xuống ruộng làm việc, đại nương nếu không quay về ông ấy khẳng định sẽ sốt ruột, chờ ngày nào đó lại đến.” Đại nương khoát tay lại đi với hân ra hậu viện nhìn: “Tiểu Yến, trong ao nước này của cháu trước kia là trồng hoa sen phải không?”

“Cháu cũng không rõ, hẳn là vậy.” Yến Thần Dật nhún nhún vai, trước sau đi dạo quanh bốn cây đào kia một vòng: “Cây này lớn lên thật tốt, cành lá tươi tốt.”

“Ừ, Lý đại thúc cháu cũng có lòng.” Đại nương ở một bên vui vẻ gật đầu, bất quá vẫn là đang nhìn ao hoa sen kia hỏi: “Ao này của cháu một nửa trồng cây khác, một nửa thì trồng chút nho đúng không?”

“Nho?” Yến Thần Dật sững sốt, hẳn thích nhất là ăn nho. Bất quá cây đó lại không dễ nuôi sống, đối với hoàn cảnh bùn đất gì yêu cầu đều rất cao, chăm sóc một loại không tốt rất khó kết trái.

“Đúng vậy, vừa lúc cháu cũng có ao, trồng cũng là trồng, cùng chăm sóc như cây ăn quả khác là được, chẳng qua là chú ý hơi nước nhiều một chút lại làm một cái giàn.” Đại nương quay đầu nhìn hẳn, thấy vẻ mặt của hẳn vừa kinh hi lại vừa vui vẻ: “Xem ra đứa nhỏ cháu chính là còn nhỏ, không phải là nho ư, sao lại vui vẻ như vậy?”

“Cháu rất thích ăn nho, khi còn nhỏ trong nhà trồng qua một cây nho, bất quá sau này đã chết.” Yến Thần Dật thở dài lại đi về trước sân với đại nương, đại nương muốn đi về.

“Không có việc gì, không có việc gì, ngày mai đại nương cầm chút hạt giống qua cho cháu trồng, làm cái giàn năm nay không nảy mầm thì sang năm cũng không kém.” Đại nương khoát tay, vừa đi vừa nói chuyện: “Tiểu Yến nè, đại nương hỏi cháu chuyện này, cháu nên nói thật với đại nương.”

“Đại nương cứ việc hỏi là được, cháu khẳng định sẽ không lừa đại nương.” Yến Thần Dật cảm giác đại nương này có phải có chuyện gì yêu cầu mình làm hay không? Bằng không sao lại thật cẩn thận như thế?

Đại nương gật đầu một cái, đứng ở cửa trái phải xem xét nhìn thấy không có người khác mới nhỏ giọng nói: “Trong nhà cháu có phải trước kia có người làm quan ở triều đình hay không?”

Yến Thần Dật sững sốt chậm rãi lắc đầu: “Chuyện này cháu không rõ lắm, cháu và trong nhà quan hệ không tốt lắm. Bất quá nếu tính không có ai làm quan thì cũng có chút quan hệ với người trong triều.”

Hắn cũng không nói dối, dù sao là ở nông thôn đại nương hỏi một câu này cũng không có gì sai. Lại nói hẳn thật sự không biết nhà bọn họ làm gì, hoặc là nói ký ức của nguyên chủ căn bản không có. Bình thường ngoại trừ ở trong viện mình ăn không ngồi rồi thì nguyên chủ cũng có đi học đường đọc sách lại không có làm những chuyện khác. Huống chi vốn là ở trong nhà kia không được yêu thích, một tháng có thể gặp phụ thân hẳn một lần cũng tính không tệ.

“Trách không được, đại nương nói với cháu, gần đây trong huyện đến không ít người ngoài. Bất quá trong thôn đại nương chỉ biết một mình cháu, mặt khác trong thôn ngược lại không ít, nghe nói đều là trong nhà bị liên lụy xuống dốc mới chia nhà chuyển đến tị nạn.” Đại nương vừa nói vừa lắc đầu cảm thán, lòng người dễ thay đổi, chính sách hôn quân tàn bạo. Tuy nói cách bọn họ rất xa nhưng cũng làm cho bọn họ bị liên lụy theo, mấy năm trước khi đánh giặc nhau có không ít nam hài từ nhà người khác đều bị kéo đi làm binh sĩ, có vài hài từ nhà người khác căn bản không trở về, nghe nói là chết ở trên chiến trường.

Yến Thần Dật thở dài đỡ đại nương xuống bậc thang: “Chuyện này cũng không biết nói thế nào, nghe nói tân hoàng suy nghĩ vì dân chúng, không phải miễn thu thuế năm năm ư?”

Đại nương gật đầu một cái rất tán đồng.

“Ngược lại cũng đúng, bất quá cuộc sống của chúng ta cũng không phải quá tốt, nếu cháu thấy sai nha thì trốn một chút, tình huống này cũng không thái bình.” Đại nương kéo tay hẳn vỗ vỗ, vẫn là không yên lòng.

“Chuyện này cháu biết, dân không thể đầu với quan lại, lại nói cháu mỗi ngày ở trong sân làm đủ loại chuyện như tưới ruộng, chăm sóc cây còn có thể gặp được sai nha gì chứ. Một lát cháu đi dạo ra phía sau núi, không biết có thể bắt chút sâu về cho gà ăn hay không.” Yến Thần Dật cảm giác đại nương quan tâm mình như nhi tử trong lòng cảm thấy ấm áp.

“Cháu biết rõ thì tốt, đại nương đi về đây, cháu ăn cơm rồi lại đi vào núi, cầm đèn lồng theo, trong núi không thể sáng sủa như trong thôn.” Đại nương khoát tay cho Yến Thần Dật trở về không cần tiễn mà lắc lư đi về.

Yến Thần Dật bật cười lắc đầu xoay người vào nhà.

Cầm cái chậu múc hai chén bột mì đổ vào, tiếp đó đổ nước, lại đi đến cái giếng nước trong sân múc nước lên rửa tay, rồi vén tay áo lên rửa mặt. Lúc này bột mì cũng không có trắng mịn như bột mì ở hiện đại, đều là dùng cối xay đá nhà mình mài ra, bên trong có còn kèm theo vỏ rạ, bất quá ăn vào hương vị rất thơm.

Yến Thần Dật không kén chọn, đối với bây giờ hắn có thể ăn no bụng, có nơi ngủ che gió che mưa cũng không tệ. Hơn nữa cuộc sống bây giờ đã làm cho hắn đặc biệt vừa lòng, cho nên ăn ngon hay không là điều quan trọng.

Trước kia hắn cũng ở nhà nấu com qua, bất quá đối với loại nồi to bếp lò bây giờ thì hắn vẫn là dùng không thuận tay, ít nhất mỗi lần nhóm lửa hắn phải làm thật lâu mới được. diendanlequydon.com-demcodon

Nặn bột mì thành từng khối rồi đặt ở trên màn trúc, chờ nước trong nồi sôi thì mở sau đó bỏ màn trúc vào, hắn nấu một nồi này thành bánh màn thầu thô đủ ăn hai ngày. Hấp màn thầu chín xong hắn lại đi ôm bình được đặt ở chỗ râm mát ra, bình này vốn là bình rượu, hắn rửa sạch sẽ sau đó dùng để ngâm đồ chua.

Mở nắp đã bịt kín gió phía trên ra ngửi thấy được mùi vị chua, Yến Thần Dật chớp chớp mắt lại gần nhìn nhìn, có chút nghi ngờ, có phải hỏng rồi hay không?

Cầm đôi đũa với vào kẹp ra một miếng dưa chuột nhìn nhìn, màu đen.....

Nếu ăn vào sẽ không trúng độc chứ? Nhưng mà hắn dựa theo phương pháp mẹ hắn ngâm đồ chua trong trí nhớ, sao lại ra màu sắc khủng bố như vậy.

Ôm quyết tâm không thể lãng phí, hắn dùng nước sôi chần qua dưa chuột màu đen héo queo kia, sau đó đưa lại gần cắn một miếng nhỏ. Miếng giắt giắt, lại cắn thêm một miếng, sột soạt một tiếng, tiếng nữa giòn không giòn vang lên. Hương vị hình như cũng không tệ, chẳng qua là có chút mặn.

Yến Thần Dật nheo mắt lại cười tủm tỉm gấp ra mấy miếng dưa chuột và củ cải trắng để qua một bên trong bát dùng nước sôi chần qua, một lát lại làm canh trứng gà, bữa tối cứ giải quyết như vậy.

Sau khi ăn com dọn dẹp xong hắn chuẩn bị thừa dịp trời còn sáng đến sau núi bắt sâu.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Editor: demcodon

Huyện Hoa Dương là nơi hoang vu, chung quanh huyện thành có mấy thôn đều làm nông là chính. Mà nơi Yến Thần Dật ở là thôn cách huyện thành gần nhất, cho nên điều kiện so với mấy thôn khác cũng coi như là tốt nhất.

Trong tay hắn cầm đèn lồng giấy, trên lưng công bao bố nhỏ bên trong có ống trúc đựng nước, còn có hai cái màn thầu thô và một ít viên thuốc khản cấp. Yến Thần Dật cứ như vậy đi ra phía sau núi.

Mấy ngày hôm trước hắn đi dạo với Lý đại thúc thì đi qua đường phía sau núi, không xa nhưng đường bùn đất không dễ đi. Nếu như mưa xuống thì đường này chỉ sợ cũng lún chân.

“Tiểu Yến lên núi hả?”

“Dạ, thừa dịp trời còn sáng đi vào núi dạo nhặt chút rau dại về.”

“Tiểu Yến đi ra sau núi đừng về trễ quá, nghe nói có sói đó!”

“Biết ạ, đại thúc cũng chậm một chút đi, chú ý dưới chân đừng vấp phải.”

“Tiểu Yến ăn com chưa?”

“Ăn rồi ạ, vừa ăn xong.”

Một đường đi lên núi này gặp được không ít người đều chào hỏi với mình mới từ trong ruộng trở về thôn. Yến Thần Dật mặc dù không phải đều nhớ rõ từng người nhưng vẫn cười ha ha trả lời bọn họ, đây cũng là nguyên nhân người trong thôn thích hắn.

Nói như thế nào tuổi của hắn vẫn còn nhỏ, một mình đến thôn này vốn là dễ dàng nhận được đồng tình của người khác. Hơn nữa Yến Thần Dật đọc qua sách biết chữ, trong thôn có mấy nhi nữ trong nhà đại thúc đại nương hoặc là gả tới nơi khác hoặc là ra bên ngoài làm việc, cho nên về phương diện thư từ đều sẽ nhờ hắn đến viết giùm.

Hắn lại là lòng nhiệt tình cười, thường xuyên qua lại người trong thôn cũng đều biết hắn, càng thích giúp đỡ hắn làm một chút chuyện vụn vặt. Nói trắng ra chẳng qua là xuất phát từ đồng tình và đau lòng hắn là thiếu niên tuổi còn trẻ chỉ thế thôi.

Yến Thần Dật đến đây cũng thăm dò quy luật, tuy nói hắn không biết nhìn mặt trời tính thời gian bắt quạ cũng đại khái biết một chút, mỗi ngày buổi sáng khoảng sáu - bảy giờ thì nam nhân nữ nhân trong thôn sẽ đi ra ruộng làm việc, sau đó đến khoảng mười một giờ thì tất cả sẽ trở về ăn cơm lại đi ra ruộng, có đôi khi để đuổi kịp trời quá nóng hoặc là gió thổi, mưa rơi thì lại nơi gần đồng ruộng không xa dựng phòng giản dị tránh một chút.

Buổi chiều bốn - năm giờ thì từ trong ruộng trở về ăn cơm xong lại qua nhà hàng xóm tán gẫu, tám giờ thì cơ bản đều ngủ. Trong thôn không có hoạt động gì vào buổi tối, bảy giờ trời tối cũng sớm hơn cho nên ngủ sớm.

Yến Thần Dật mới đầu thì không quá thích ứng với kiểu cuộc sống ngủ sớm này. Bất quá cũng may mà hắn mỗi ngày ở trong sân bận rộn đến bận rộn đi, có đôi khi mệt nhọc nên sớm ngủ.

“Tiểu Yến, suy nghĩ gì mà vui vẻ thế?” Lý đại thúc khiêng cuốc, trong tay xách theo một thùng gỗ đi đối mặt với hắn.

“Lý đại thúc.” Yến Thần Dật cười tủm tỉm chào hỏi với ông: “Cám ơn đại thúc cho cháu mấy cây ăn quả, vừa rồi cháu còn nói với Vương đại nương năm nay khẳng định có thể ăn được trái đào.”

“Cây đào đừng có tưới quá nhiều nước, qua mấy ngày nữa bón phân sẵn sóc một chút, cháu đây là muốn đi ra sau núi hả?” Lý đại thúc nhìn thấy cái bao nhỏ sau lưng hắn không khỏi cười một cái: “Sao không lấy thùng theo, đầu xuân nước sông đều tái sinh, có thể vớt được không ít cá đâu.” Nói xong xách thùng mình mang theo trong tay đưa cho hắn xem, bên trong thật đúng là có mấy con cá còn sống, cái đầu còn rất lớn.

“Oa, lớn như vậy à, cháu cũng phải trở về lấy thùng thôi.” Yến Thần Dật kinh hi lại gần nhìn rồi xoay người đi trở về cùng Lý đại thúc.

“Cháu cứ ở bờ sông mà vớt, đừng đi ra chỗ sâu, hiện tại nước sông chảy xiết rất nguy hiểm.” Lý đại thúc đứng ở ngoài cửa nhà nhìn hắn cầm thùng gỗ đi ra ngoài rồi đưa túi lưới lớn dùng để bắt cá của mình cho hắn: “Biết dùng không?”

“Biết, quăng vào sông chờ một lát rồi kéo về.” Yến Thần Dật nhận lưới bắt cá làm động tác quăng rồi lắc lắc đầu: “Đại thúc, ngày mai cháu mang lưới về trả cho thúc nha!”

“Không cần, cháu cứ dùng đi, thúc kêu thím cháu lại đan cái khác cũng không khó khăn.” Lý đại thúc vờn tay vỗ vỗ lên bờ vai của hắn: “Đi đi, thừa dịp còn sáng đi sớm về sớm.”

“Dạ, đại thúc cháu đi đây.” Yến Thần Dật phát phát tay với Lý đại thúc xong đặc biệt vui vẻ mang theo thùng cầm lưới lắc lư cái mông chạy chậm về phía núi.

* * *

Phía sau núi phong cảnh rất đẹp, đầu xuân gió thổi nhẹ rất mát mẻ cũng không có lạnh. Trên mặt đất cũng mọc nhiều rau, có thể cũng là do hơi nước trong ngọn núi, cộng thêm một luồng hơi mùi bùn đất.

Yến Thần Dật vừa đi vừa hít mũi người chỗ này rồi người chỗ kia, nhảy nhót giống như con chim sẻ nhỏ.

Từ đường núi tìm đến con sông nở hoa kia Yến Thần Dật há to miệng kinh ngạc nhìn, thì thoạt tự nói: “Không ngờ lại lớn như vậy, thôn này thật sự là tuyệt vời, có núi có nước.” Cầm lưới bắt cá trong tay lên mở ra nhìn nó, cũng may không phải cái loại lưới rất lớn mà là nhỏ.

Xách thùng gỗ xuống sông lấy chút nước vào trong thùng rửa sạch sẽ rồi để một bên, hai tay cầm hai bên lưới bắt cá dùng lực quăng lên. Sau đó sức nặng của những miếng sắt nối liền bên ngoài lưới bắt cá từ từ chìm vào trong sông.

Hắn chớp mắt mấy cái tìm mấy miếng đá to ở một bên dề lên trên mép lưới bắt cá phòng ngừa bị nước trôi đi. Sau đó nghiêng đầu suy nghĩ, hình như nơi này dùng như vậy là không có gì không thích hợp. Quay đầu nhìn chung quanh, không có ai.

Yến Thần Dật gạt khước miệng một cái khom lưng thử nhiệt độ nước, có chút lạnh muốn đông lạnh cả tay. Hắn bĩu môi có chút không quá vừa lòng, nếu nhiệt độ nước không quá lạnh thì hắn còn có thể nhảy xuống sông tắm rửa một chút. Bất quá hiện tại xem ra căn bản không có khả năng vì nước rất lạnh, hắn đi xuống nhất định sẽ bị rút gân. Hắn hơi tiếc hận lại thò tay vào trong sông quậy quậy, cuối cùng thì đứng lên.

Hắn tính qua vài ngày trời âm áp lại đến. Hắn nhìn nhìn cây cối xung quanh để thùng gỗ một bên, sau đó cũng bao nhỏ đi vào trong rừng. Dù sao cũng không có ai, đợi lát nữa hắn tìm rau dại gì đó xong trở tìm thu lưới cá là được.

Yến Thần Dật ở trong rừng dạo qua một vòng không có thu hoạch gì. Nói như thế nào hắn mặc dù biết thời tiết đầu xuân có thể bắt được sâu, nhưng mà hắn thấy mấy con sâu hoặc là ở trên cây hắn với không tới, hoặc là nghe âm thanh đã sớm chạy không còn bóng dáng; hơn nữa hắn lại còn thấy một con thỏ màu xám. Bất quá chỉ có thể trở mặt nhìn con thỏ vênh tai nhảy từng bước chạy trốn trước mặt hắn.

Hắn đuổi không kịp. Cuối cùng hắn chỉ nhặt chút nhánh cây rồi liền trở lại, rốt cuộc trời cũng dần đen hắn không quen thuộc đường trong rừng sợ đi lạc lại nguy hiểm.

Lúc đi về phía bờ sông, đi từ xa nhìn lại hắn lại sừng sốt nhanh chóng xách đèn lồng chạy tới, vừa thấy hoàn toàn há hốc miệng. Ai có thể nói cho hắn

biết vì cái gì hần chẳng qua là sau khi quăng lưới bắt cá lại có thể vớt được một khối thi thể, đây không phải phải là rất cầu huyết* ư?

(*Cầu huyết = máu chó: Những tình huống lặp đi lặp lại đến phát ngán hoặc quá nhàm chán.)

Thi thể kia sắc mặt trắng bệch, trên đầu và trên hai tay đều có vết thương, hơn nữa nhìn kỹ miệng vết thương giống như hơi hơi chảy máu ra bên ngoài.

Yến Thần Dật chớp mắt mấy cái, đứng nhìn thấy hần bây giờ tuổi không lớn mới mười sáu tuổi, nhưng nói như thế nào tuổi tâm lý của hần cũng hai mươi lăm, cho nên vẫn là có chút can đảm.

“Còn sống?” Hần nhìn chằm chằm “thi thể” trong chốc lát phát hiện lồng ngực hơi hơi phập phồng, hần nhanh chóng vươn tay ra dùng hết sức mạnh từ trên bờ bơi qua kéo người trong nước lên bờ.

Y phục của người này bị mắc vào trên lưới bắt cá, nếu không phải Yến Thần Dật trở về lúc này mà kéo dài thêm hơn mười phút chỉ sợ người này sẽ bị nước sông cuốn đi.

“Hò, thật đúng là chết chìm... chết chìm.” Yến Thần Dật phun ra giọng điệu đánh giá nam nhân này một chút, nhướn mày nói thầm: ‘diện mạo đúng là không tệ, bắt quá người này rõ ràng ngâm ở trong nước đã được thời gian rất lâu còn có thể treo một hơi thật sự không dễ dàng.’

Bắt quá nam nhân này trưởng thành rất cao lớn, Yến Thần Dật tính là có lòng muốn cứu y cũng không có sức lực mang y về nhà, chỉ có thể trước tiên làm hô hấp nhân tạo đơn giản cho nam nhân này, tốt xấu gì cũng phải làm cho y phun nước ra bên ngoài một chút.

Hần lấy thuốc cấp cứu trong bao bố mang theo ra cầm máu bôi vào vết thương trên trán của nam nhân, lại nhìn nhìn y phục của nam nhân mặc, chất vải này còn tốt hơn loại mình mặc nhiều, chủ yếu là sờ rất trơn mượt.

“Huynh nếu như tỉnh thì tự mình đi, không tỉnh thì chờ ta quay lại cứu huynh.” Yến Thần Dật lẩm bẩm nói một câu thì kéo dưới nách nam nhân sang nằm một bên rồi xách theo đèn lồng chạy về trong thôn.

* * *

“Tiểu Yến à, người này cháu tính mang về hả?” Lý đại thúc mang theo vài hán tử trong thôn cùng Yến Thần Dật lên núi, lúc nhìn thấy nam nhân nằm trên mặt đất thì nhú mày.

Yến Thần Dật lúc này đang mò vào lưới cá ở trong sông, cũng may trong lưới có ba con cá lớn, hần không đi tay không một chuyến. Hần nghe tiếng Lý đại thúc thì gạt đầu một cái mang cá bỏ vào trong thùng gỗ, mang thùng gỗ đi tới: “Lý đại thúc, cứu người một mạng người còn hơn xây tòa tháp bảy tầng. Tuy nói không biết nhưng mà không thể nhìn hần cứ bị nước sông cuốn đi, cháu thấy vết thương của hần cũng không nhẹ, chúng ta mang hần về thôn để cho Mạnh đại gia xem đi.” Mạnh đại gia là đại phu trong thôn, ông lão đã tám mươi tuổi. Bắt quá chân cứng vẫn còn vững chắc, lại còn thích uống rượu, tay nghề xem bệnh ngược lại là không tệ, ít nhất một ít bệnh không phải quá nghiêm trọng đều có thể chữa được.

Lý đại thúc thờ dài chỉ huy ba người khác, một người mang cáng lại, hai người khác nâng nam nhân ngất xỉu trên mặt đất lên trên cáng trước đó rồi khiêng xuống núi.

Yến Thần Dật tay trái xách đèn lồng, tay phải mang theo thùng gỗ, trên vai vác tấm lưới ướt sũng, trên lưng cồng bao bố nhỏ đi ở phía trước chiếu sáng cho mọi người.

“Lý đại thúc, người này khiêng đến nhà cháu đi, nói như thế nào cũng là cháu nhặt được, không thể gây phiền toái cho mọi người thêm.” Yến Thần Dật vừa đi vừa quay đầu chú ý tình huống của nam nhân kia, thấy y vẫn đang hôn mê bất tỉnh có chút lo lắng.

Lý đại thúc nhú nhú mày nhưng không phản bác.

“Tiểu Yến à, người này nếu như có xảy ra chuyện gì thì đệ cứ nói không biết.” Một người khác bên cạnh Vương đại thúc thờ dài, cảm giác Yến Thần Dật rất lương thiện.

Yến Thần Dật không để ý khoát tay cười cười không nói gì.

Kỳ thật hần cũng không phải muốn xen vào chuyện của người khác, nhưng cảm thấy dù sao cũng là một mạng người, có thể giúp một lần thì giúp một lần. Lại nói bắt quá chẳng qua là cho người này ở trong nhà mình mấy ngày ngăn ngủi mà thôi, hần cũng không để ý chuyện này.

* * *

Bọn người Lý đại thúc giúp đỡ người đề lên trên giường Yến Thần Dật, sau đó lại đi mời Mạnh đại phu đến xem giúp hần.

Chòm râu của ông lão đều là màu trắng, vừa nhắm mắt lại bắt mạch vừa nhú mày, thỉnh thoảng còn lắc đầu. Yến Thần Dật xem về mặt kia ở một bên ứa ra mồ hôi lạnh, nghĩ thầm ‘sẽ không phải chết như vậy chứ, nam nhân này cứu không được?’

“Ừm.....”

“Ồ.....”

“Chắc.....”

Ông lão liên tiếp phát ra âm thanh không rõ.

Yến Thần Dật thật sự là bị giọng điệu này của ông làm cho rất bức bối, nhanh chóng rót ly trà đưa qua hỏi: “Mạnh đại gia, nam nhân này có chuyện gì không?”

Ông lão mở mắt ra quay đầu nhìn hần, sau vươn tay mở mí mắt của nam nhân ra xem, nhìn mắt trái rồi nhìn mắt phải, sau đó khoát tay.

“Không có việc gì, nam nhân này mạnh mẽ giống như con trâu, chẳng qua là lúc ngã vào trong sông có thể là bị đụng vào đầu, lại ngâm ở trong nước sông lâu như vậy, một lát vẫn chưa tỉnh lại.”

Khỏe miệng Yến Thần Dật giật mạnh nhẹ nhàng thở ra. Ông lão ngài cũng biết hù dọa người quá.

“Không có việc gì thì tốt, Mạnh đại gia cho một chút thuốc, sáng sớm ngày mai cháu đi hiệu thuốc ở huyện mua.”

“Ừ, bất quá tiểu Yến nè, cháu muốn giữ người này lại thì phải cẩn thận, thúc dự tính hần có thể sẽ ở đây vài ngày đó.” Mạnh đại gia vừa dùng bút lông viết đơn thuốc vừa dặn hần: “Xem tạo hóa của hần vậy, chỗ này thúc có mang theo mấy viên thuốc, một lát cháu hòa tan với nước đút cho hần uống. Nếu buổi tối phát sốt cao thì cháu chịu vất vả một chút.”

Yến Thần Dật liên tục gật đầu nhớ kỹ những lời dặn dò của ông lão, sau đó đưa ông lão đi ra ngoài.

“Tiểu Yến có chuyện gì thì ở trong nhà kêu một tiếng, thúc cũng trở về đây.” Lý đại thúc đỡ ông lão vẫy tay với hần.

“Vâng, cháu nhớ rõ.” Yến Thần Dật nhìn theo hai người trở về, sau đó xoay người vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Editor: demcodon

Yến Thần Dật xoay người vào sân đi vào phòng bếp nấu nước nóng, lại mang cá trong thùng đổ vào trong một lu nước, lại đi vào trong sân múc thùng nước quay lại phòng bếp. Lúc này nước trong nồi cũng đã sôi, hần nhanh chóng múc nước sôi cất vào trong bình, sau đó lại cầm chén nhỏ mang theo cái khăn trở lại phòng.

Yến Thần Dật bỏ viên thuốc Mạnh đại thúc vừa để lại bỏ vào trong chén không rồi rót chút nước ấm vào, lại cầm một chậu rửa mặt để lên trên bàn rồi thở dài.

“Ta thật đúng là xen vào việc của người khác mà.” Hần lắc đầu mang khăn ngâm vào trong chậu nước ấm rồi vắt khô.

“Ta còn chưa hầu hạ người nào đâu, huynh cũng coi như có vận khí tốt.” Yến Thần Dật xốc chén lên, bởi vì cần kiểm tra trên người nam nhân này có chỗ nào khác có vết thương nên y phục đã bị cởi bỏ đi. Hiện tại nửa người trên hoàn toàn phơi trước mặt hần, nửa người dưới..... được rồi, cũng giống vậy không có vật gì che.

Yến Thần Dật ngấm một bộ phận nam tính nào đó mặt mũi đỏ bừng xoay qua nhìn chăm chăm lồng ngực hơi hơi phập phồng của nam nhân không chớp mắt. Sau đó, dùng một cái mặt càng đỏ hơn.

Cơ ngực của nam nhân này thật to, thật muốn đưa tay chọc chọc vào. Thăm nghĩ như vậy hần thật sự là đưa ngón tay ra chạm rầy, chạm rầy để sát vào, trông mắt còn nhìn xuống trái phải, giống như là sợ bị phát hiện.

“Ừm.....” Chọc một chút, cảm xúc không cứng không mềm, thật sự rất tuyệt.

Lại chọc một chút Yến Thần Dật liếm liếm môi, nhắc nhở mình lại chọc một chút. Sau đó đang tiếp tục lấy ngón tay chọc ở trên cơ ngực của nam nhân, chọc, chọc, chọc chọc chọc.....

“Khụ khụ !” Cũng không biết có phải hần chọc dùng lực nhiều hay không mà nam nhân đột nhiên ho khan hai tiếng.

Yến Thần Dật nhanh chóng giật tay về, chớp đôi mắt nhìn chăm chăm nam nhân chiếm lấy giường của mình. demcodon-lqd Đợi một lát nam nhân kia không có dấu hiệu tỉnh lại Yến Thần Dật thở dài xoay người cầm khăn đã lạnh trong tay lại đặt vào trong chậu rửa mặt ngâm lại nước ấm, sau lại vắt khô lau người cho nam nhân.

Hắn rất thích sạch sẽ, lại tính cuộc sống hiện tại không thể mỗi ngày tắm rửa hắn cũng sẽ nấu chút nước ấm mỗi ngày đều lau người. Cho nên nếu như bây giờ nam nhân này ngủ ở trên giường hắn thì nhất định phải lau sạch sẽ mới được.

Chẳng qua một điều quan trọng là thật sự nam nhân này ngâm ở trong sông lâu như vậy, làn da trên người nếu như không chà lau sạch sẽ có thể sẽ làm cho mấy hạt cát giữ lại ở bên ngoài, đến lúc đó nằm lâu trên giường không chắc sẽ tạo thành tổn thương cho thân thể.

Yến Thần Dật cầm khăn trước lau mặt sạch sẽ mặt của nam nhân, tiếp đó lau cổ, lại kéo cánh tay của nam nhân ra lau sạch sẽ từ trên xuống dưới. Sau đó là trước ngực nam nhân, cho đến khi nửa người trên. Sau khi cơ bản lau sạch sẽ thì Yến Thần Dật mới thở ra một hơi.

Hắn vẫn ngừng thở để lau, hít thở cũng không dám phát ra một tiếng. Hắn xoay người nhúng giặt sạch khăn, kế tiếp chính là “đại công trình” làm cho hắn mặt đỏ tai hồng.

“Khụ, cùng là nam nhân vì sao hai cục thịt này lại khác biệt lớn như vậy.” Mắt nhắm bộ phận đang mềm gục xuống trên đùi của nam nhân, lại mở tiết khố* của mình ra nhìn bên trong bĩu môi: “Ta còn nhỏ, còn chưa trưởng thành, về sau còn có thể lớn lên! Nhất định sẽ!” Hắn an ủi chính mình như vậy.

(*Tiết khố: quần lót.)

Yến Thần Dật thở sâu liếm liếm môi khô ráo, hơi hơi run vрон tay trái ra, trong chốc lát dừng lại ở trên bộ phận mềm gục xuống của nam nhân. Cuối cùng thật sự là nhìn thấy trên bộ phận đó còn dính hạt cát đập vào mắt, cho nên vрон ngón cái và ngón trỏ ra sờ vào bộ phận đang mềm gục xuống rồi nhấc lên, tay phải cầm tấm khăn che lên trên nhanh chóng xoa nắn vài cái cho là rửa sạch.

Tiếp tục công tác lau phía dưới đùi. Đây cũng là nhiệm vụ rất khó khăn.

Yến Thần Dật cảm thấy nếu như hôm nay đều lau sạch sẽ thân thể cho nam nhân này thì chỉ sợ ngày mai eo mình cũng sẽ mệt mỏi không đứng dậy nổi.

Giờ phút này hắn đang ngồi xổm ở cuối giường nâng một chân dài lớn của nam nhân khoát lên trên vai mình. Sau đó hai tay kéo khăn lau từ trên xuống dưới ở trên đùi nam nhân, từ trong háng đến bên ngoài, lau qua lại ba lần rồi đổi chân.

Vắt và lau xong lại nâng một chân khác lên thuận tiện còn nhắm bộ phận mềm gục xuống kia một chút. Yến Thần Dật hít hít mũi, ghét bỏ bĩu môi -- một luồng hương mùi cá tanh.

Sau khi lau đùi xong chính là lưng, Yến Thần Dật đứng ở bên cạnh giường có chút khó khăn. Chủ yếu là nam nhân bị thương ở đầu, hắn không dám dùng lực lật người của nam nhân nhưng không lật người cũng không được. Cho nên chỉ có thể cầu nguyện mạng của nam nhân mạnh mẽ một chút, đừng bị hắn ép buộc đến chết.

Hắn nâng mông nghiêng người nam nhân lên, cầm khăn trong tay lau lưng nam nhân. Hắn nhíu mi lại gần tính tế nhìn nhìn thì phát hiện lưng của nam nhân này không hề ít vết sẹo, từ màu sắc vết sẹo này cho biết hẳn là có trong một năm. Lúc vừa rồi lau chân cho nam nhân này thì hắn cũng phát hiện trên cẳng chân nam nhân này cũng có không ít vết sẹo, xem ra hẳn là người tham gia quân ngũ.

Bất quá Yến Thần Dật lúc này cũng không có sức đi nghĩ, đầu hắn đã đầy mồ hôi. Hắn nhanh chóng lau mông giúp nam nhân, sau đó lại đỡ nam nhân nằm lại bình thường, lại đắp cái chăn cho nam nhân.

Yến Thần Dật thở ra một hơi bùng chậu rửa mặt đi ra ngoài đổ nước vào lu trong sân. Nước bên trong này là nước thải hắn mỗi ngày rửa rau lau người còn lại, đây là thói quen trước kia hắn dưỡng thành. Lúc đó nước rất quý giá, hắn thành thói quen để nước thải lại chà rửa nhà vệ sinh gì đó. Bất quá bây giờ nước thải đó có thể dùng để tưới rau rất tốt.

Yến Thần Dật trở về phòng vрон tay dán lên hai gò má nam nhân thử nhiệt độ lại bĩu môi, nam nhân này thật sự phát sốt.

Hắn cầm chén thuốc đã hòa tan với nước rồi bùng qua đút cho nam nhân uống, nhưng quá trình này không tốt lắm. Nam nhân này mặc dù sẽ nuốt nhưng y không mở miệng, hình như là trong mê man theo bản năng đóng chặt đôi môi cắn chặt răng, càng cạy thì cắn càng chặt.

Yến Thần Dật không còn cách nào khác đặt muỗng lại trong chén, mắt thấy chén thuốc gần sắp nguội thì hắn suy nghĩ một hồi, sau đó vớ hai tay một cái nhanh chóng đi tìm một cây bút lông lại đây. Hắn nhớ rõ ngày đó nghiên cứu một chút mấy cây bút lông trong tay mình đều là làm bằng ống trúc rỗng ruột, cho nên có thể dùng như ống hút.

Lúc này hắn thật sự rất may mắn vì lúc trước không ném mấy cây bút lông này. Lúc này ngược lại có thể giải quyết mối lo cho mình.

Hắn tháo một đầu bút lông nhỏ xuống mang rửa sạch, sau đó hắn thử trước. Hắn uống một ngụm nước, tiếp đó ngâm vào một đầu bút từ từ phun nước ra, nước chảy ra từ đầu kia. Lặp lại vài lần ruột bút cũng cọ rửa sạch sẽ, hắn nhanh chóng chạy về bên giường đút một đầu bút cắm vào trong miệng nam nhân. Mặc dù vẫn có răng ngăn cản bất quá may mà nước thuốc có thể chậm rãi chảy vào trong miệng nam nhân.

Tự mình uống một ngụm thuốc, tiếp theo đút cho nam nhân một ngụm. Nam nhân cảm giác được chất lỏng trong miệng nên chậm rãi há miệng. Yến Thần Dật nhanh tay lẹ mắt cầm bút vào giữa răng của nam nhân, lần này đút thuốc cũng không có vất vả như vậy nữa, một chén nước thuốc rất nhanh đã đút xong.

Yến Thần Dật cũng nhẹ nhàng thở ra xoa xoa miệng cho nam nhân, tiếp theo nhanh chóng cầm chén nước đặt ở một bên tự mình súc miệng. Viên thuốc này thật sự rất đắng.

Ép buộc đến quá nửa đêm hán ngay cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, nhưng thân thể nam nhân vẫn còn đang nóng lên. Hán cũng chỉ có thể ghé vào mép giường thỉnh thoảng đưa tay sờ sờ, sau đó dứt cho nam nhân uống nhiều nước một chút để y ra nhiều mồ hôi một chút.

Mơ mơ màng màng đến hừng đông, gà trống trong sân đã gáy lên hai tiếng.

Yến Thần Dật đưa tay sờ sờ mặt nam nhân, kinh hỷ mà tròng lớn đôi mắt, đã hạ sốt. Cảm ơn trời đất, nếu như hán cứ canh nam nhân này như vậy phỏng đoán mình sẽ mệt chết.

Hán đứng lên đầm đẫm phần thắt lưng bủn rủn, lại dùng sức nâng thắt lưng lười đi. Yến Thần Dật đi vào phòng bếp lấy gạo sau khi vo sạch thì bỏ vào trong nồi lớn nhóm lửa nấu cháo.

Trong lúc dứt cháo cho nam nhân thì nghe tiếng Lý đại thúc, hán nhanh chóng đi mở cửa sân mời Lý đại thúc vào.

“Người nọ tỉnh chưa?” Lý đại thúc vào phòng thì hỏi.

Yến Thần Dật lắc đầu, đưa tay cầm lấy chén cháo để trên bàn tiếp tục dứt cho nam nhân. Bất quá lúc này nam nhân đã biết mở miệng, hán ngược lại nhẹ nhàng thờ ra.

“Lý đại thúc, chỗ này của cháu không có việc gì, thúc bận rộn thì cứ đi đi.” Yến Thần Dật dứt cháo xong nhìn về phía Lý đại thúc cười khỏ nói.

Lý đại thúc nâng tay vỗ vỗ bờ vai của hán thờ dài: “Buổi tối thúc kêu thăm cháu nấu chút canh gà đưa qua, người này nếu như cứu về rồi thì chuyện còn lại chờ hán tỉnh lại rồi nói.”

Yến Thần Dật gật đầu một cái: “Cảm ơn thúc.”

Lý đại thúc cười khoát tay xoay người đi ra ngoài: “Cháu muốn đi lên huyện thì nói để thúc kêu thăm cháu qua đây giúp cháu trông hán một chút để đừng lại xảy ra chuyện gì.”

“Dạ, vậy thúc nói thăm cháu ăn sáng xong thì qua đây, một lát nữa cháu đi.” Yến Thần Dật sốt ruột đi bốc thuốc cho nam nhân cho nên cũng không khách khí với Lý đại thúc.

Lý đại thúc gật đầu một cái ra khỏi phòng.

* * *

Lúc Yến Thần Dật từ huyện trở về vừa lúc là cơm trưa, Lý đại thăm đã ở nhà hán giúp nấu cơm trưa xong, thấy hán trở về thì chào hỏi trở về nhà mình.

“Đại thăm, thăm mang chút thức ăn về đi.” Yến Thần Dật ngăn cản không cho bà đi. diendanlequydon.com-demcodon

“Mang cái gì, trong nhà của cháu thăm đều làm xong, ngay cả gà thăm cũng giúp cháu cho nó ăn.” Lý đại thăm vẫy tay đi ra ngoài: “Cá trong lu của cháu thăm đã bỏ vào trong nồi nấu rồi, đợi cơm chiều thăm lại mang canh gà qua đây.”

“Không cần, không cần, trong nhà cũng không mấy con gà, cho hán ăn cũng lãng phí, còn không bằng giữ lại nhiều trứng một chút.” Yến Thần Dật đưa thăm đi ra ngoài: “Không có việc gì thì cháu đi ra sau núi bắt mấy con cá nấu canh cho hán là được.”

Lý đại thăm cũng không nhiều lời, gật đầu một cái rồi đi.

Yến Thần Dật sau khi ăn cơm trưa xong lấy màn thầu thô hán hấp ngâm với canh cá Lý đại nương nấu cho nam nhân trộn thành cháo dứt cho nam nhân.

Dứt cháo xong chính là nấu thuốc dứt thuốc, sau đó cho gà ăn, tưới nước cho rau quả. Yến Thần Dật cũng bận rất nhiều việc.

Nhân tiện nhắc tới, buổi tối ngày hôm sau Yến Thần Dật cũng trèo lên giường nằm chung bên cạnh nam nhân cùng nam nhân chen ngủ chung trên một cái giường. Chủ yếu là nhà hán không có dư bao nhiêu giường, cộng thêm hán cũng không muốn lại ủy khuất mình ghé vào méo giường ngủ cả đêm.

Trong mắt hán xem ra hai đại nam nhân ngủ chung một cái giường không có gì đáng kinh ngạc. Lúc đi học ở ký túc xá không phải là cùng bạn trong ký túc xá nằm đầu đối đầu ngủ hay sao, chẳng qua là bây giờ là mặt đối mặt mà thôi. Hán thật sự là không cảm thấy không có gì thỏa đáng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Yến Thần Dật gặp phải một chuyện làm cho hấn phát điên. Nam nhân trong lúc hôn mê nếu có thể ăn uống vậy đại biểu y cũng cần thiết phải bài tiết như bình thường. Chuyện này đối với Yến Thần Dật mà nói là khiêu chiến khó khăn nhất.

Buổi sáng ngày hôm đó Yến Thần Dật bị một mùi hôi thối hun tít, ý thức được mùi hương này là từ đâu truyền đến sau đó mặt hấn hoàn toàn đen, chỉ có thể nhận mệnh xuống tay đi thu dọn, lại không có biện pháp bởi vì ghét bỏ mà ném nam nhân ra ngoài.

Vấn đề là phiền toái lớn này chính hấn nhất về. Yến Thần Dật lại nhận mệnh thờ dài cần thận nhớ lại một chút đời trước mình có phải làm chuyện gì xấu hay không, đời này xuyên việt qua còn phải hầu hạ đại nam nhân ăn uống tiêu tiêu. Thật không tình nguyện lại không có biện pháp, tự làm vậy không thể sống mà, hấn thật hối hận.

Bất quá loại chuyện này làm cho Yến Thần Dật phát điên rồi cuộc chấm dứt đến buổi sáng ngày thứ bảy từ khi nhất nam nhân này về.

Trước một ngày Yến Thần Dật bận chút việc ở trong sân có chút mệt. Buổi tối ngủ cũng sâu nên không phát hiện nam nhân nằm ở bên cạnh mình lật người mặt đối mặt với hấn.

Buổi sáng lúc tỉnh lại hấn đầu tiên là theo thói quen đưa tay sờ mặt nam nhân. Bởi vì luôn lo lắng nam nhân sẽ phát sốt vào buổi tối cho nên vài ngày gần đây ngủ cùng giường Yến Thần Dật cuối cùng sẽ thỉnh thoảng sờ một chút.

Kết quả hôm nay sờ sờ phát hiện không thích hợp, mơ mơ màng màng mở to mắt thì thấy trước mặt mình có một khuôn mặt không khác gì chớp mũi dán chớp mũi, mà chủ nhân khuôn mặt này đang chớp mắt tò mò nhìn mình.

“Oa a ---!!!” Yến Thần Dật sợ hãi kêu lên một tiếng, buồn ngủ đã hoàn toàn tỉnh.

“Oa a ---!” Nam nhân cũng học hấn kêu một tiếng.

Yến Thần Dật nhú mày chống thân thể ngồi dậy.

Nam nhân giật giật lại nhú mày. Y có thể là bởi vì nằm lâu cho nên thân thể không phối hợp, không có biện pháp lập tức ngồi dậy.

Yến Thần Dật leo qua nam nhân xuống giường mặc y phục, sau khi quay đầu lại nhìn về phía nam nhân đang mở mắt nhìn mình thử hỏi: “Huỳnh tỉnh lại khi nào?”

Nam nhân chớp mắt mấy cái thật giống như không hiểu hấn nói gì mà ngáp một cái.

Yến Thần Dật cảm thấy có chút không thích hợp. Hấn lại gần đứng ở mép giường cúi đầu hỏi nam nhân: “Huỳnh tên gì?”

Nam nhân ngược mặt nằm ở trên giường nhìn thẳng hấn, học hấn nói chuyện: “Huỳnh tên gì?”

“... .. Huynh không nhớ rõ?”

“Huynh không nhớ rõ?”

Hấn nói một câu, nam nhân học một câu. Yến Thần Dật đau đầu, hấn cảm thấy ngày khổ của mình hấn là còn chưa chịu đựng đến cùng.

“Huynh ở nhà chờ, ta đi tìm Mạnh đại gia đến xem cho huynh.” Yến Thần Dật xoay người chạy. Nếu thật giống như hấn đoán thì nam nhân này té ngã hồng đầu, chỉ sợ mình thật sự là nhất lên phiền toái lớn.

* * *

Mạnh đại gia vuốt râu bắt mạch cho nam nhân, bất quá nam nhân giống như có chút sợ hãi vẫn rúc vào trong giường, còn trừng mắt nhìn Yến Thần Dật đứng ở một bên, vẻ mặt giống như con thỏ nhỏ rất sợ hãi làm cho người thương tiếc.

Yến Thần Dật xoa trán, sao hấn lại tưởng tượng người nam nhân trưởng thành cao to mảy rậm mắt to này thành thỏ con chứ, hấn nhất định là hoa mắt.

“Tiểu Yến.” Mạnh đại gia quay đầu nhìn hấn, chỉ thấy đáng vẻ hấn rồi rầm nên khó hiểu hỏi: “Cháu không thoải mái hả?”

“Không có, không có, cháu vừa rồi chẳng qua là có chút choáng váng đầu, Mạnh đại gia không cần lo lắng.” Yến Thần Dật nhanh chóng xoa tay.

“Hấn có thể là lúc ở trong sông bị đụng hồng đầu, trước kia ông cũng gặp qua tình trạng như vậy, cho nên,” Ông lão thở dài tổng kết: “Ngã mất trí nhớ.”

Sét đánh giữa trời quang.

Ngã mất trí nhớ.....

Mất trí nhớ.....

Hấn thật muốn khóc, mình nhất về đây là một phiền toái lớn hay là tên gốc bị ngã phiền toái lớn?

Tình huống hiện tại chính là: hoặc là đuổi tên ngốc này đi ngoài tùy ý y tự sinh tự diệt, hoặc là chờ người nhà tên ngốc này tìm đến y mang y đi thuận tiện có khả năng lương tâm phát hiện cho mình một chút tiền tài tạ lễ, hoặc là một tình huống cuối cùng tên ngốc này phải cần hấn nuôi.

Đuổi đi ngoài thì không có khả năng, Yến Thần Dật không phải người có ý chí sắt đá cho nên chỉ có thể nuôi. Mặc kệ người nhà nam nhân này có thể đi tìm y hay không, Yến Thần Dật biết mình trước mắt chỉ có thể có một con đường để đi chính là nuôi nam nhân ngốc này.

Yến Thần Dật thờ dài rồi đa tạ Mạnh đại gia. Sau khi tiễn ông xong quay lại phòng chỉ thấy nam nhân đã ngồi ở trên giường đang vươn cổ nhìn ra bên ngoài. Yến Thần Dật thấy y trần trụi cái gì cũng chưa mặc thì khuôn mặt đỏ bừng vội vàng đi tìm một cái áo ngoài của mình khoác lên trên người nam nhân. Bất quá đáng người hấn nhỏ gầy, nam nhân này căn bản không có biện pháp mặc vừa y phục của hấn.

“Ngày mai ta sẽ mua bộ y phục khác cho huynh mặc, nếu tỉnh thì đi xuống đất một chút đi.” Hấn lăm bằm lải nhải nhắc nhở, hấn biết nam nhân này nghe không hiểu.

Nam nhân chỉ ngẩng mặt nhìn hấn nhe răng cười ngây ngô.

Yến Thần Dật cười với y, nghĩ thầm tính toán: 'mình cũng đã xem qua cả thân thể của y, lại đút com cho y ăn còn chùi đít cho y, còn có chuyện gì không làm nữa. Nuôi thì nuôi vậy, ngốc hay không ngốc không quan trọng, nghe lời là được.'

* * *

Buổi trưa ăn com đang dạy cho nam nhân cầm đũa như thế nào thì nghe thấy có tiếng người vào cửa, quay đầu lại nhìn thì thấy Lý đại gia và Lý đại thúc đến.

“Nghe nói người nọ đã tỉnh.” Lý đại gia còn chưa vào cửa thì kêu lên, kêu xong người cũng vào cửa.

“Thật khờ?” Ông bước qua nhìn nhìn, gương mặt già nua giống như cánh hoa cúc uốn lại dọa cho nam nhân rụt lui vào một bên.

Yến Thần Dật cười khổ gật đầu một cái, khoe miệng cười mang theo bất đắc dĩ.

“Mạnh đại gia tới xem qua nói là có thể bị đụng vào đầu làm cho mất trí nhớ.” Yến Thần Dật đứng lên đi rót nước trà cho hai người, sau khi ngồi xuống tiếp tục dạy cho nam nhân dùng đôi đũa như thế nào.

Lý đại thúc ngồi ở một bên quan sát nam nhân một lát, quay đầu nhìn về phía Yến Thần Dật nói: “Cháu tính nuôi hấn?”

“Không nuôi cũng không được, cũng không thể đuổi hấn ra ngoài.” Yến Thần Dật nhún nhún vai bĩu môi gấp thức ăn cho nam nhân, thấy y vụng về dùng đôi đũa chọc chọc chọc trên đĩa rau xanh chính là gấp không được, hấn cũng cảm thấy có chút buồn cười đưa tay cầm cái muỗng đưa cho y dùng.

Nam nhân nghiêng đầu qua nhìn hấn nhếch miệng cười hắc hắc với hấn, sau đó cầm muỗng bung chén cúi đầu lùa vào trong miệng.

Lý đại thúc gật đầu một cái, cảm giác từ chuyện này có thể nhìn ra Yến Thần Dật là đứa nhỏ tâm địa lương thiện có tình có nghĩa.

“Nuôi thì nuôi vậy, nếu thức ăn trong nhà không đủ thì cứ nói, đừng làm khổ chính mình.”

“Làm sao không đủ chứ, bản thân cháu ăn không nhiều, lại nói người này nhìn ra rất có sức lực, kêu hấn giúp cháu làm nhiều việc một chút coi như là đổi lấy thức ăn.” Yến Thần Dật cười tùm tùm cảm thấy mình cũng coi như nhặt được sức lao động miễn phí, cũng không tệ lắm.

Lý đại gia cũng gật đầu một cái, cảm thấy Yến Thần Dật nói không sai.

Tên ngốc ăn một chén com lại uống một chén canh, sờ sờ bụng nghiêng đầu tội nghiệp nhìn Yến Thần Dật.

Yến Thần Dật nhíu mày nghi ngờ hỏi: “Ăn chưa no?”

Tên ngốc ừ ừ gật đầu, hai tay bụng lấy chén com nhích lại gần trước mặt Yến Thần Dật: “Ăn, ăn.”

Yến Thần Dật đứng dậy đi bới com cho y, còn thuận tiện cầm một cái khăn thầu thô cho y: “Nếu còn ăn không đủ no thì nói cho ta biết.”

Tên ngốc vui tươi hơn hờ gật đầu một cái cúi đầu tiếp tục ăn com.

“Đây thật đúng là cái gì cũng đều không hiểu phải dạy từ đầu.” Lý đại gia dùng cây thuốc gõ gõ để giầy hai tiếng bang bang.

“Dạy thì dạy vậy, coi như là tìm người nói chuyện với cháu.” Yến Thần Dật nghiêng đầu liếc nhìn nam nhân một cái, thấy y cũng quay đầu nhìn mình không khỏi cười cười với y. Nam nhân cười hắc hắc hai tiếng, tên ngốc cầm muỗng múc thêm thức ăn cho Yến Thần Dật: “Ăn, ăn, hắc hắc.”

Yến Thần Dật cũng không biết nhớ tới cái gì thấy nam nhân như vậy mũi lại đau xót, nước mắt thiếu chút nữa chảy xuống. Đây giống như không phải tình cảm của hấn, lại làm cho hấn cảm thấy lo lắng.

Hai người Lý đại gia và Lý đại thúc ngồi một lát uống ly trà xong thì đi, bọn họ còn có việc nhà nông rất bận rộn.

Cơm nước xong Yến Thần Dật đi rửa bát, nam nhân bởi vì không có quần áo chỉ có thể làm tổ ở trên giường nghiêng đầu nhìn hấn bận rộn.

“Phải đặt cho huynh cái tên mới được.” Yến Thần Dật lau tay xong đi đến ngồi trên băng ghế mép giường: “Ta tên là Yến Thần Dật, vậy huynh tên là... um... tên Tư Bác thế nào?”

Tư Bác là tên của đệ đệ hấn, nam nhân này thoát nhìn cũng hai mươi tuổi, cho nên làm cho hấn nghĩ tới đệ đệ.

“Tư Bác.....” Nam nhân nhếch miệng học hấn phát âm.

“Đúng, Tư Bác, huynh cứ kêu là Tư Bác đi.” Yến Thần Dật đặc biệt cười thỏa mãn, đưa tay cầm ly nước đưa cho nam nhân: “Uống nước.”

Nam nhân chớp chớp mắt nhìn Yến Thần Dật một lát, lại theo động tác tay của hấn nhìn về phía ly nước, chậm rãi vươn tay lấy qua giương mắt nhìn hấn.

“Uống.” Yến Thần Dật cũng cầm ly nước làm động tác uống nước: “Khát nước phải uống nước, nhớ kỹ đó, uống nước.”

Tư Bác gật đầu một cái, lặp lại lời hấn nói, sau đó uống một ngụm nước: “Uống nước.”

“Ừ, ta tên là Yến Thần Dật, huynh cứ kêu ta là tiểu Yến là được.” Hấn vươn tay xoa xoa tóc nam nhân, thấy trên đầu y quần vải thưa có chút rối nên đưa tay quần lại lần nữa.

Tư Bác cúi đầu lăm bằm vài câu, sau đó ngẩng mặt cho hấn một nụ cười vô cùng xán lạn, xinh đẹp đến nói một câu: “Thần Thần!”

Yến Thần Dật sững sốt, bất đắc dĩ cười: “Được, huynh thích kêu là Thần Thần thì cứ kêu Thần Thần, tùy huynh.”

“Thần Thần, Thần Thần, Tư Bác, Thần Thần.” Nam nhân giống như học rất nhanh, ít nhất hai tên này nhớ rất rõ ràng, kéo tay Yến Thần Dật lúc ẩn lúc hiện.

“Đó, chuyện vừa làm đó chính là ăn cơm” Chỉ chỉ chén đồ trên bàn: “Về sau nếu như huynh đói bụng thì nói cho ta biết.”

“Đói?” Nam nhân nghiêng đầu không hiểu.

Yến Thần Dật thờ dài vươn tay sờ sờ lên dạ dày và bụng nam nhân: “Nơi này nếu như không thoải mái chính là đói bụng, đau, từ từ huynh sẽ hiểu.”

Cũng không biết nam nhân có hiểu hay không, bất quá y ngược lại là gật đầu.

Yến Thần Dật vừa lòng cười cười, thấy nam nhân ngáp hấn biết là bởi vì có vết thương nên cần phải nghỉ ngơi nhiều, vì vậy kêu y nằm xuống nghỉ.

Nam nhân bất lấy tay hấn không để cho hấn đi, hấn chỉ có thể nghiêng người ngồi ở bên giường nhìn khóe miệng nam nhân cười rồi nhắm mắt lại, trong lòng ngược lại là bình tĩnh khác thường.

Một mình cô đơn đi đến cổ đại xa lạ, hấn thật sự rất bàng hoàng bất lực. Bây giờ có người ở bên mình loại cảm giác này rất tốt.

Nam nhân ngủ rồi Yến Thần Dật nhẹ nhàng rút tay ra một lần nữa đắp chăn cho nam nhân. Hấn muốn đi ra ngoài mua mấy bộ y phục vừa cho nam nhân mặc, bằng không để thân thể trần đi qua lại thật sự không lịch sự.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Editor: demcodon

Yến Thần Dật còn rất may mắn, vừa ra ngoài thì thấy Vương đại thúc đánh xe lừa đi qua trước cửa nhà mình, mắt nhìn thấy trên xe lừa có đồ thùng gỗ lớn hấn chớp mắt mấy cái.

“Tiểu Yến đi ra ngoài à.” Vương đại thúc dừng xe lừa lại vẫy tay với hấn.

“Dạ, mấy ngày hôm trước nhật về nam nhân kia đã tỉnh, cháu tính toán đi mua cho hấn hai bộ y phục có thể mặc, đại thúc có đi vào huyện thành không?” Yến Thần Dật vui tươi hơn hờ đi lên phía trước vươn tay sờ sờ lỗ tai con lừa.

Con lừa nhỏ kia còn rất dịu ngoan nghiêng đầu để cho hấn sờ.

“Đi chứ, đúng lúc thúc muốn đi vào trong tủ quần huyện thành kéo nước rửa chén vệ, chỉ cần cháu không ghét bỏ mùi thôi là được.”

“Không ghét bỏ, không ghét bỏ,” Yến Thần Dật nhanh chóng ngồi vào vị trí bên cạnh Vương đại thúc cười nhìn y: “Đại thúc có thể chở cháu đi một đoạn đường cháu làm sao ghét bỏ chứ.”

Vương đại thúc cũng vui vẻ làm bạn với hắn, vung sợi dây cho con lừa nhỏ bắt đầu lộc cộc chạy về phía trước.

* * *

Buổi trưa sau khi ăn cơm thì hắn đi ra ngoài, buổi chiều mặt trời sắp xuống núi thì mới vào cửa nhà.

Trong tay cầm hai bao bố vội vã đi vào trong sân: “Cám ơn Vương đại thúc nha, hôm nào rau quả trong nhà trong ruộng trồng lớn thì cháu mang qua cho thúc một ít.”

“Được rồi, đi đi.” Vương đại thúc khoát tay với hắn cười tùm tùm kéo mấy thùng nước rửa chén đi.

Yến Thần Dật đẩy cửa vào nhà thì thấy nam nhân đã sớm tỉnh, ngoan ngoãn ngồi ở trên giường đang duỗi cổ nhìn ra bên ngoài.

Lúc nhìn thấy hắn thì ánh mắt rõ ràng sáng lên một chút, y tung lên một góc chăn từ trên giường nhảy xuống: “Thần Thần!”

“Ồi!” Yến Thần Dật nhanh chóng lên tiếng, thấy hai chân dài của y để trần bước ba bước thành một bước lớn đi đến trước mặt mình, hắn nhanh chóng đưa tay kéo y: “Đừng chạy, mau về trên giường đi, dưới đất này vừa bẩn vừa lạnh.”

Tư Bác nghe rằng cười bị hắn kéo về trên giường, hai chân mở rộng ngồi xuống không biết xấu hổ.

“Thần Thần.”

“Hử?” Yến Thần Dật mang bao bố đặt ở cuối giường nghiêng đầu nhìn y, thấy hai mắt y tò mò nhìn bao bố thì giờ tay sờ sờ lỗ tai nam nhân cười nói: “Ta đi mua y phục cho huynh nè, xem đi.” Hắn lấy ra tiết khổ và áo ngoài từ trong bao bố ra rồi lắc lắc tay y: “Thử xem có hợp hay không.”

Cũng không biết nam nhân có nghe hiểu được hay không, dù sao là gật gật đầu tùy ý Yến Thần Dật kéo mình đứng yên, tiếp theo kêu nhắc chân thì nhắc chân, kêu khom lưng thì khom lưng vô cùng phối hợp.

Yến Thần Dật mặc y phục cho nam nhân xong thì cài đai lưng lên rồi lui ra phía sau hai bước nhìn trên dưới đánh giá nam nhân, vừa lòng gật đầu một cái: “Thật đúng là người đẹp dựa vào ăn mặc mà, bất quá chẳng qua là mặc vào y phục bình thường lại lập tức có soái khí không ít.”

Tư Bác ngây ngô đứng ở đó nghiêng đầu nhìn hắn, hai bàn tay lớn đặt ở hai bên sườn thân thể sờ vãi dẹt chớp chớp mắt. demcodon-lqd

“Đói, bụng đói, Thần Thần, ta đói bụng.” Lời này trước khi ngủ Yến Thần Dật đã dạy qua y, hiển nhiên y nhớ kỹ.

Yến Thần Dật sững sốt nâng tay vỗ lên đầu: “Đúng đúng đúng, ta phải đi nấu cơm, huynh mang giày vào đi.” Hắn khom lưng ngồi xổm xuống giúp y mang giày vào, tiếp đó lại cầm mấy cục kẹo đặt vào trong bàn tay lớn của y: “Ăn trước hai cục kẹo này đi, ta lập tức đi nấu cơm.”

Tư Bác cúi đầu nhìn cục kẹo trong lòng bàn tay mình đủ mọi màu sắc, rõ ràng bị màu sắc của cục kẹo hấp dẫn.

Chờ y phục hồi lại tinh thần thì trước mặt nào còn có bóng dáng của Yến Thần Dật. Y vội vàng vàng đi qua một vòng ở trong phòng cũng không tìm được người, kẹo trong tay không kịp ăn cũng rơi xuống đất. Y nhanh chóng khom lưng nhặt lên nắm chặt lại, y ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ chỉ thấy Yến Thần Dật đang múc nước bên cạnh giếng ở trong sân.

“Thần Thần.” Y đi đến phía sau Yến Thần Dật thăm dò xem bên trong giếng nước, thấy bên trong đen tuyền dọa y vội vàng lui về phía sau còn đưa tay nắm lấy kéo Yến Thần Dật qua: “Thần Thần.”

“... ..” Yến Thần Dật khó hiểu quay đầu nhìn y, thấy y mặt mũi tràn đầy sợ hãi không khỏi nhủ mảy: “Sao vậy?”

Thân thể Tư Bác run rẩy chỉ chỉ giếng nước, đáng vẻ rất khẩn trương.

Yến Thần Dật không rõ y muốn biểu đạt cái gì, bất quá xoay người vỗ vỗ lên bờ vai của y, kéo y chậm rãi trở lại thành giếng nước thả nhẹ giọng điệu dịu dàng nói: “Cái này gọi là giếng nước, giếng nước.”

Tư Bác chớp mắt mấy cái nhếch miệng học nói theo hắn niệm: “Giếng nước.”

“Ừ, nước chúng ta uống chính là nước lên từ trong giếng nước, huynh giúp ta múc nước được không?”

Yến Thần Dật cầm lấy cái thùng gỗ vừa mới vớt lên để ở một bên quơ quơ trước mặt y. Sau đó ném cái thùng gỗ đó vào trong giếng phát ra một tiếng ầm, hắn quay đầu nhìn về phía nam nhân tò mò trừng lớn đôi mắt lại bởi vì sợ hãi mà trốn ở phía sau mình. Hắn lắc lắc dây thùng thô trong tay đưa cho y: “Huynh kéo cần dây thùng này nắm chặt rồi kéo lên trên.”

Tư Bác trước mắt nhìn dây thùng trong tay, lại nhìn về phía Yến Thần Dật, cánh tay tự nhiên sử dụng lực kéo lên. Thùng gỗ vốn là rớt ở trong giếng một

chút đã bị y kéo lên.

Yến Thần Dật kinh ngạc nhìn y, sức lực của người này thật đúng là rất lớn, một chút thì có thể kéo thùng lên.

“Hắc hắc, Thần Thần, chơi thật vui, chơi thật vui đó.” Nhẹ buông tay phù phù một tiếng thùng gỗ đựng nước lại rớt về, sau đó tiếp kéo lên, y còn rất vui vẻ: “Ha ha, chơi thật vui, chơi thật là vui.”

Da mặt Yến Thần Dật giật giật động một cái thờ dài vươn tay ngăn y lại: “Chờ ngày mai lại chơi, trước mức nước để chúng ta nấu com chiều.”

“À.” Tư Bác kéo thùng gỗ lên sau đó nhìn thấy Yến Thần Dật đi qua xách thùng, y thấy vậy nhanh chóng ném dây thùng thô trên tay vươn tay qua giúp hấn xách.

Yến Thần Dật nhũu mày cũng không khách khí với y: “Vậy huynh đi với ta đừng đập vào đất bên kia.”

Tư Bác ngoan ngoãn gật đầu thành thành thật thật đi với hấn, bất quá lúc đi ngang qua ổ gà thì vẫn là tò mò nhìn vào bên trong, cảm thấy mấy con gà con kia đang chạy khắp nơi rất thú vị.

Yến Thần Dật dẫn theo nam nhân đi vào phòng bếp chỉ chỉ vào lu nước đặt ở một bên: “Đổ vào bên trong.”

Tư Bác nghiêng đầu, bất quá động tác lại là nâng lên thùng gỗ lên mang tất cả nước đổ vào trong lu ào ào.

Yến Thần Dật gạt đầu một cái vỗ vỗ bờ vai của y: “Thật giỏi.”

Tư Bác nhếch miệng cười với hấn.

“Huynh đi ra ngoài sân chơi với mấy con gà con đi.” Hấn cho y một nắm thóc thấy trong tay y vẫn còn nắm mấy cục kẹo thì không khỏi sùng sốt nói: “Sao lại chưa ăn?” Biến thành một tay dính dính vừa rồi cũng không thấy, thấy thế hấn nhanh chóng múc lấy chút nước rửa tay cho y: “Cục kẹo là phải ăn.”

“À, đã biết.” Tư Bác gạt đầu một cái vươn tay lấy thóc: “Con gà con là cái gì?”

“Vừa rồi bên ngoài huynh nhìn thấy chính là con gà con, huynh đi đút cho chúng nó ăn đi, mang cái này rải vào trong ổ gà là được.” Yến Thần Dật chỉ chỉ ổ gà, hấn phát hiện nam nhân này không có vóc giống như trong tưởng tượng, có một số động tác sẽ làm ra theo phản xạ có điều kiện.

Tư Bác bung hạt thóc đi ra ngoài, Yến Thần Dật nhanh chóng quay đầu cảm gáo gỗ múc nước trong vào trong nồi to. Sau đó ngồi xồm xuống nhóm lửa.

Trong sân, Tư Bác ngồi xồm bên cạnh ổ gà cách hàng rào nhìn chăm chăm vào mấy con gà con lông màu vàng nhạt, mắt cũng không chớp mắt một cái.

Gà trống đứng ở trên ổ gà cúi đầu nhìn y với ánh mắt đề phòng.

Con gà mẹ ngược lại là xa xăm sợ hãi tản bộ ở một bên, thỉnh thoảng cúi đầu mổ hai cái xuống đất, nhìn kỹ mới thấy đó chính là mấy con sâu thịt màu trắng.

Tư Bác thò tay vào trong ổ gà muốn bắt một con gà con ra để chơi. Bất quá vừa thò tay vào thì con gà mẹ lại cục tác vừa kêu vừa chạy lại đuổi cổ mổ lên mu bàn tay của y. Y hoảng sợ nhanh chóng rút tay về -- không mổ được.

Y chớp mắt mấy cái lại thò tay vào, con gà mẹ lại đuổi cổ mổ y. Lại rút tay về -- lại không mổ được.

Y cười hắc hắc ngậy ngậy hai tiếng, cảm giác chơi rất vui.

Yến Thần Dật nấu một nồi mì là thịt sợi rau xanh, còn lấy màn thầu thô cắt thành miếng mỏng đặt ở trên nồi nướg, lại gấp một đĩa đồ chua ngâm, com chiều cứ tính giải quyết như vậy.

Yến Thần Dật từ trong phòng bếp đi ra sân vừa thấy thiếu chút nữa cười ra tiếng, chỉ thấy Tư Bác ngồi xồm ở trước ổ gà dùng hạt thóc vừa mới cho y ném vào trong ổ gà, mấy con gà con màu vàng kia đang mổ ở một bên, mà con gà mẹ vốn là thích ăn nhất lại đang một bên vươn cánh ra muốn mổ một cái lên tay Tư Bác vói vào ổ gà.

Bất quá động tác của Tư Bác đặc biệt nhanh, vói vào thấy con gà mẹ muốn mổ y lại nhanh chóng rút ra, liên tục vài lần cuối cùng con gà mẹ không phản ứng gì với y kêu cục tác tránh ra một bên ăn cái gì đó.

Tư Bác còn vươn tay vào túm lấy cánh của con gà mẹ, chọc giận con gà mẹ quay lại đuổi ra tiếp tục mổ y, y còn cười ha ha thoải mái.

Yến Thần Dật buồn cười đi qua vỗ vỗ bờ vai của y: “Sao lại xấu như vậy?”

Tư Bác lập tức ngừng mặt nhìn hấn, nụ cười kia gọi là xán lạn: “Thần Thần, gà chơi thật vui, cục cục tác, cục cục tác.”

Yến Thần Dật gạt đầu một cái vươn tay kéo y đứng dậy, nam nhân này còn cao lớn hơn mình một cái đầu, còn một thân cơ bắp mạnh mẽ.

“Ăn com thôi, ngày mai huynh lại chơi với chúng nó.” Hấn kéo y đi rửa tay, sau đó đưa cái đĩa đồ chua ngâm và cái đĩa mản thầu thô cho hấn: “Cầm cho chặt, không được rơi vãi.”

Tư Bác chỉ ngây ngốc gật đầu cùng hấn đi về phía phòng, vừa đi còn vừa dùng sức hít không khí, đây là mùi mản thầu.

Y ngồi ở cạnh bàn ngoạn ngoạn chờ Yến Thần Dật đi rửa tay, hai mắt ngóng trông nhìn một chén lớn mì lá thịt sợi để trước mặt, nghe tiếng chân thì nhanh chóng quay đầu nhìn: “Thần Thần, ăn com”

Yến Thần Dật nhanh chóng ngồi vào ghế cầm thìa đưa cho y: “Ăn đi, lần sau không cần chờ ta.”

Tư Bác bung chén lắc đầu, vừa ăn com vừa nói chuyện: “Chờ Thần Thần ăn com chung.” diendanlequydon.com-demcodon

Yến Thần Dật cười cười không nói chuyện, gấp chút dưa muối cắt ngắn để vào trong chén y, thấy y từng ngậm từng ngậm nhét vào miệng mì lá không khỏi nhắc nhở nói: “Ăn từ từ, thật đúng là ngốc nghếch giống như tiểu hải tử.”

Tư Bác nhét miệng đầy thức ăn um um hai tiếng cũng không biết nghe có hiểu được lời hấn nói hay không.

Lượng com của Yến Thần Dật ăn nhỏ cho nên một chén mì lá cơ bản ăn no, hấn cầm miếng mản thầu thô chậm rãi ăn nhìn Tư Bác ăn com. Hấn nhếch miệng nghĩ thầm: ‘người này trước kia khẳng định là tham gia quân ngũ, lượng com ăn này thật lớn.’

“Ăn no?” Thấy y cầm chén không buông xuống lau miệng thì hỏi một câu.

Tư Bác gật đầu một cái sờ sờ bụng đang phồng lên cười hắc hắc: “Ăn ngon.”

“Ăn ngon thì ngày mai nấu tiếp cho huynh ăn.” Yến Thần Dật đứng lên thu dọn bàn, Tư Bác cũng đưa tay giúp hấn.

* * *

Trong sân, Tư Bác ngồi ở trên bậc thang một bên nhìn Yến Thần Dật tưới nước cho những rau quả trồng trong sân kia nhất thời có chút xuất thần.

Yến Thần Dật quay đầu nhìn y sững sốt một chút. Dưới ánh trăng trên mặt nam nhân không có dáng vẻ cười ngây ngô mà bất ngờ cảm giác rất đẹp trai, rất đẹp trai.

“Thần Thần!” Đáng tiếc, nhìn thấy y quay đầu vốn là nam nhân rất đẹp trai lại nhếch miệng cười ngốc nghếch với hấn.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Editor: demcodon

Yến Thần Dật đứng ở bên giường trong tay cầm khăn ẩm, mặt không chút đổi sắc nhìn nam nhân cả người là nước vừa bắt đấm đi vừa buồn cười.

Chuyện xảy ra là như thế này.

Vốn là cho gà ăn và tưới cây xong Yến Thần Dật bởi vì nhìn thấy dáng vẻ lúc đó của nam nhân nhất thời có chút hoảng thần. Bất quá rất nhanh hấn lại cười khổ đi qua kéo nam nhân trở về phòng.

“Huynh ngoạn ngoạn không được chạy loạn, ta đi nấu nước một lát cho huynh tắm rửa.” Hấn cố ý tìm một cái lu lớn trống không ở trong phòng, bình thường mình nếu như muốn tắm rửa thì ở trong lu tắm, không có biện pháp vì thùng tắm giá tương đối cao. Vốn là trong thôn trang có không ít lu nước lớn, phỏng đoán đến lúc sản trống thì dùng đựng nước.

Tư Bác rất nghe lời gật đầu một cái ngồi ở trên giường chơi ngón tay, rà qua rà lại bẻ tới bẻ lui.

Bởi vì vừa ăn xong com chiều cũng đã mang nồi lớn nấu nước cho nên lúc này vừa nóng, một nồi nước lớn đều được nấu tỏa hơi nóng.

Yến Thần Dật xách từng thùng vào trong phòng, sau đó thật sự là mệt không xách nổi thì hấn kêu lên nhìn chằm chằm nam nhân đang nhìn mình: “Đến giúp đi.”

Tư Bác rất vui vẻ đi qua giúp hấn xách nước ấm. Qua lại ba lượt trong lu lớn đã được đổ vào một nửa lu nước nóng. Yến Thần Dật đi theo sau lại đổ chút nước lạnh vào rồi đưa tay vào trong nước thử nhiệt độ.

“Cởi y phục, tắm rửa.” Yến Thần Dật xoay người đi lấy xà phòng và khăn, lúc quay đầu chỉ thấy Tư Bác đang ngậy ngốc khom lưng chơi nước trong lu, y phục phía trên đều bị ướt.

“Không phải kêu huynh cởi y phục sao, nhanh lên, cởi ra rồi tắm rửa.” Hắn vươn tay cởi y phục cho y nhưng Tư Bác lại đột nhiên nhảy dựng lên, lập tức đập lên bằng ghế nhỏ vượt qua lu nước bùm một tiếng nhảy vào trong lu.

Trong chớp mắt bọt nước văng khắp nơi, trước không nói cả người Tư Bác đã ướt đẫm, ngay cả Yến Thần Dật đứng cách lu nước một bước cũng dính đầy nước trên người.

Hắn dở khóc dở cười nhìn nam nhân đứng ở trong lu nước lúc này mới phát hiện lu nước kia vốn là cao sắp đến eo, nhưng nam nhân này đứng ở trong lại chỉ tới phần hông, đây là kiểu đo thân thể sai cỡ nào.

Yến Thần Dật xoa trán đi qua vươn tay giúp nam nhân cởi y phục, cầm khăn vải lau người.

“Lần sau không thể hồ nháo như vậy, bằng không ta sẽ tức giận.” Hắn vừa giúp nam nhân lau sau lưng vừa dặn, cố gắng làm cho mình giữ nguyên nghiêm túc.

Tay Tư Bác chìm trong nước rầm một cái đánh về phía Yến Thần Dật: “Thần Thần, ào ào.”

“Không được lộn xộn!” Yến Thần Dật trừng mắt làm cho Tư Bác lập tức không dám động.

“Đi ra, cởi quần.” Yến Thần Dật giật nhẹ kéo tay y ra bên ngoài, lại trừng mắt nhìn y một cái.

Tư Bác ngoan ngoãn từ trong lu đi ra đứng ở một bên. Tiết khổ hoàn toàn ướt đẫm dán ở trên đùi, Yến Thần Dật liếc nhìn một cái thì mặt đỏ, loại dáng vẻ này so trực tiếp thấy trần trụi thì còn đánh sâu vào thị giác hơn.

Yến Thần Dật không được tự nhiên ho khan một tiếng ngồi xổm xuống kêu Tư Bác nhấc chân lên kéo tiết khổ xuống để sang một bên, sau đó lấy khăn lau sạch sẽ giọt nước trên mặt cho y.

“Được rồi, nhanh đi lên giường nằm.”

Tư Bác lập tức trần truồng chạy đi nhảy lên giường lấy chăn bọc thành một cục, tiếp đó lắc lắc đầu: “Thần Thần, cùng nằm.”

Yến Thần Dật thở dài từ phía sau bức bình phong đưa đầu ra: “Huynh nằm trước đi, ta tắm xong rồi đi qua.”

“Ừ ừ.” Tư Bác gạt đầu rồi nằm xuống đắp chăn lại.

Yến Thần Dật thở ra một hơi nhanh chóng cởi y phục lau một lần trên người, vốn là còn muốn tắm rửa một hồi bất quá hiện tại xem ra vẫn là tính, chờ thêm hai ngày nữa mưa thùng tắm về rồi nói sau, cái thùng trước kia đã sớm hỏng không dùng được.

Sau khi lau người xong đi đến giường thì Yến Thần Dật nhìn thấy Tư Bác đã ngủ say nên cười lắc đầu: “Tiểu tử thú.”

Hắn che miệng ngáp một cái tay chân rón rén lên giường nằm nghiêng ở trong rồi vươn tay đắp kín chăn cho Tư Bác mới nhắm mắt ngủ.

* * *

Buổi sáng không khí mang theo mùi bùn đất rõ ràng không chịu qua ô nhiễm, ngay cả cỏ cũng tươi tốt hơn không ít so với hiện đại.

“Tư Bác, đừng chạy loạn.” Buổi sáng thức dậy ăn sáng xong Yến Thần Dật dẫn theo Tư Bác mang thùng gỗ ra sau núi, hắn muốn đi bắt chút cá về Tư Bác cũng âm ỉ muốn đi cùng, hắn cũng chỉ có thể dẫn y theo.

Bất quá nhìn thấy nam nhân đang chạy nhảy loạn ở phía trước Yến Thần Dật đã không nhớ rõ mình nhắc nhở y đến lần thứ mấy.

“Thần Thần, hoa hoa thơm quá.” Trong tay Tư Bác đã ngắt mấy cây hoa dại nhỏ chạy về phía Yến Thần Dật đưa cho hắn: “Thơm quá.”

Yến Thần Dật lại gần ngửi thấy rất là thơm.

“Huynh đừng chạy loạn, vừa rồi thiếu chút nữa đập lên cục đá té ngã rồi.” Yến Thần Dật vươn tay bắt lấy tay y, lôi kéo giống như tiểu băng hữu dặt tay đi.

Tư Bác quơ quơ tay mình được Yến Thần Dật nắm chung một chỗ, y quay đầu cười hắc hắc với hắn. Lúc này cũng không chạy loạn cũng không giãy giụa, ngoan ngoãn đi song song một chỗ với Yến Thần Dật.

“Tiểu Yến, đi ra sau núi mò cá hả?” Phía sau có người kêu hắn, quay đầu lại nhìn là Tôn đại thúc.

Tôn đại thúc khiêng cuốc hắn là muốn đi ra ruộng làm việc.

“Dạ, đại thúc đi ra ruộng hả? Cháu muốn đi sau núi nhìn xem, trời cũng âm áp cả khẳng định càng nhiều.” Yến Thần Dật cười gạt đầu, thấy Tôn đại thúc

tò mò nhìn Tư Bác bên cạnh thì nhanh chóng nói: “Vết thương của hấn cũng tốt hơn nên cháu dẫn hấn đi dạo một chút, bằng không có thể nhớ tới cái gì đó.”

Chuyện hấn nhặt nam nhân bị thương về nhà chăm sóc người trong thôn cơ bản đều biết, mặc dù có một số người nói hấn gốc không có việc gì tìm việc cho mình. Bất quá vẫn là phần đông người đều cảm thấy Yến Thần Dật đứa nhỏ này đừng nhìn tuổi không lớn nhưng rất lương thiện, cũng nguyện ý giúp hấn một chút chuyện khả năng cho phép.

“Nhanh như vậy đã tỉnh ư, Mạnh lão gia không phải nói vết thương rất nghiêm trọng sao?” Tôn đại thúc còn rất ngoài ý muốn giờ tay vẩy vẩy chào với Tư Bác.

Tư Bác nghiêng đầu nhìn hấn rồi ngây ngô cười vẩy tay chào với Tôn đại thúc, bất quá không nói chuyện.

Yến Thần Dật cười cười xin lỗi giải thích với Tôn đại thúc: “Có thể là đầu ngã mất trí nhớ nên lúc này có chút ngốc.”

Tôn đại thúc thở dài cảm thấy cũng rất đáng tiếc.

“Chính cháu cũng chú ý nghỉ ngơi, gần đây nhìn thấy cháu ốm đi.” Tôn đại thúc dặn một tiếng rồi lắc đầu thở dài, chào hỏi với Yến Thần Dật xong thì xoay người đi con đường khác.

Yến Thần Dật nghiêng đầu nhìn về phía Tư Bác bên cạnh đang nhìn đông tới nhìn tây trong mắt đều là vẻ tò mò, cũng rất là bất đắc dĩ.

Bất quá nghĩ đến nam nhân kia một thân vết thương cũ, hấn ngược lại là cảm thấy còn không bằng sống như vậy tốt xấu gì cũng bình an.

“Thần Thần, Thần Thần!” Tư Bác vỗ vỗ lên bờ vai của hấn: “Nước.” Y quơ quơ tay chỉ vào nước sông cách đó không xa.

Yến Thần Dật lấy lại tinh thần, thấy y không xuất hiện dáng vẻ bài xích gì coi như yên tâm.

“Cá, cá thật to.” Tư Bác bỏ tay Yến Thần Dật ra chạy về phía bờ sông, dáng vẻ đặc biệt vui vẻ.

Yến Thần Dật nhanh chóng bước nhanh đuổi theo phía sau y giữ chặt lại, tên này sao lại một chút cũng không sợ hãi như thế chứ, chẳng lẽ nói không đứng dậy thì không sợ hãi? Tốt xấu gì y cũng ở trong nước ngâm lâu như vậy, hấn là có chút bài xích mới đứng.

“Thần Thần, bắt cá.” Tư Bác giờ tay vẩy vẩy ở trước mặt hấn, thò tay kéo hấn đang cầm lưới đánh cá: “Bắt cá.”

“Huynh không sợ hả?” Yến Thần Dật quăng lưới vào trong nước sông rồi quay đầu nhìn Tư Bác.

Tư Bác lắc đầu ngồi xổm trên đất thò tay vào trong nước. Mặc dù nước không phải loại trong veo thấy đáy, bất quá cũng mơ hồ có thể thấy được có không ít cá đang bơi lội ở trong nước. Yến Thần Dật rất vừa lòng, nói như vậy một lưới này có thể lưới được thật nhiều cá.

“Ta đi qua phía bên kia xem có rau dại hay cái gì hay không, huynh ở chỗ này chơi hay là đi theo ta?” Yến Thần Dật sờ sờ đầu Tư Bác, cảm giác cần thiết dẫn theo y bên người.

Quả nhiên Tư Bác nghe Yến Thần Dật nói thì nhanh chóng đứng lên vờn tay bắt lấy tay hấn. Mặc dù y rất muốn đứng ở chỗ này bắt cá chơi nhưng rõ ràng Yến Thần Dật càng có lực hấp dẫn với y lớn hơn nhiều.

Yến Thần Dật vừa lòng cười cười nắm tay y đi vào trong rừng. Mấy ngày cuối cùng gần đây sẽ có mưa nhỏ xuống nên cây cối cỏ dại trong rừng sinh trưởng tươi tốt. Yến Thần Dật vừa đi vừa nghĩ: 'hấn đến huyện Hoa Dương cũng đã hơn hai tháng, cũng thích ứng với cuộc sống nơi này, hấn cảm giác rất hưởng thụ.'

“Lúc đó ta là ở chỗ này vớt được huynh lên.” Yến Thần Dật chỉ chỉ một chỗ nước cạnh phía sau không xa ngẩng đầu nhìn về Tư Bác bên cạnh cười co quắp: “Cái nhìn đầu tiên ta còn xem huynh thành thi thê.”

Tư Bác nghe không hiểu ý của hấn, y chỉ biết cười ngây ngô. Yến Thần Dật lớn lên rất thanh tú, cười tươi lên nhìn rất đẹp, hai bên má còn có lúm đồng tiền nho nhỏ. Tư Bác thích dùng ngón tay chọc vào hai cái lúm đồng tiền nhỏ kia, mỗi lần chọc vào y sẽ rất vui vẻ cười hắc hắc ngây ngô.

Y nhìn thấy Yến Thần Dật lại cười với mình thì nhanh chóng thò tay ra chọc. Bất quá chọc trật, cũng vừa vặn Yến Thần Dật quay đầu lại nhìn đường thì lại trực tiếp chọc vào miệng.

Yến Thần Dật há hốc mồm, ngậm ngón tay y không biết phản ứng như thế nào.

Tư Bác ngược lại cảm giác ngón tay đụng vào cái gì đó mềm mại nóng hổi chơi rất vui, còn giật giật ngón tay.

“Phi phi.” Yến Thần Dật bắt lấy tay y ra trừng mắt nhìn y một cái rồi quay sang một bên phun nước bọt mơ hồ nói: “Lần sau không được bỏ tay vào trong miệng ta, thật bẩn.”

Tư Bác chớp chớp mắt nhìn nhìn ngón tay mình ướp nhẹ, lại nhìn nhìn thấy đôi môi màu hồng phấn của Yến Thần Dật thì lại gần ‘bep’ hôn một cái.

Yến Thần Dật cứng ngắc ở chỗ đó kinh ngạc trừng lớn đôi mắt. Hiện tại trong miệng không phải là chứa ngón tay, mà là một đầu lưỡi mềm mại của nam

nhân, đây là hoảng sợ kiểu gì.

Tư Bác cũng không biết mình đang làm cái gì lại hoàn toàn theo bản năng dùng đầu lưỡi đi liếm đầu lưỡi Yến Thần Dật, y chỉ là cảm thấy chơi thật vui mà thôi.

Yến Thần Dật đẩy y ra muốn gào hét một tiếng nhưng chỉ có thể bắt đắc dĩ trừng mắt, thuận tiện cảnh cáo y: “Lần sau không được làm như vậy, không được hôn ta.”

Tư Bác chép miệng có chút không vui.

“Tại sao không được hôn?” Y nghiêng đầu hỏi vấn đề.

“Không có vì cái gì, chính là không thể, hiểu hay không?” Hắn trừng mắt nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

Tư Bác bĩu môi không vui nhưng mà không hỏi lại. Bất quá trong lòng lại biết vừa rồi làm như vậy Thần Thần không vui, cũng không cười với mình. Vậy về sau y hôn trộm không để cho Thần Thần biết.

Yến Thần Dật cũng hiểu được lời mình nói có thể quá nặng, bất quá hấn lớn như vậy còn chưa hôn qua với người khác, lại càng đừng nói vẫn là cho nam nhân khác liếm đầu lưỡi! Hấn rất sợ hãi, tương đối sợ hãi.

Bất quá có chuyện hấn hình như đã quên, ngay cả tính nam nhân trước mặt là tên ngốc thì cũng là tên ngốc đã chung chăn gối với mình. Hơn nữa nam nhân này không phải là tên ngốc trời sinh, chỉ là tên ngốc tạm thời mất trí nhớ mà thôi.

Vậy.....

(đem: haizz, anh công này mất trí nhớ mà khôn quá trời, chưa gì chiếm tiện nghi người ta rồi, còn hôn kiểu Pháp nữa chứ!)

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Editor: demcodon

Có một số việc ở trong lúc không để ý cũng đã thay đổi, nói tỷ như thói quen. Vốn là Yến Thần Dật có thói quen mỗi buổi sáng bảy giờ đều rời giường, tiếp đó ở trong sân mức nước rửa mặt. Sau đó đi vào phòng bếp làm bữa sáng đơn giản, ăn xong lại đi dọn vệ sinh sạch sẽ cho ô gà, cho gà ăn xong lại đến ruộng rau nhỏ cỏ, tưới nước. Tiếp đó đi ra hậu viện quan sát tình huống sinh trưởng của mấy cây đào, chủ yếu là sợ sâu dẫn tới hoặc là thiếu nước làm cho lá cây vàng úa.

Thời gian một buổi sáng cứ trôi qua như vậy, tiếp theo là nấu cơm trưa, ăn cơm trưa xong cơ bản sẽ ngủ một chút. Sau đó quét tước dọn dẹp vệ sinh trong sân, tiếp theo cho gà ăn, lại đi ra mấy mẫu ruộng xem nhỏ cỏ linh tinh.

Buổi chiều trở về ăn cơm chiều, cơm chiều xong sẽ đi qua nhà Lý đại gia giúp dạy tôn tử nhỏ nhà bọn họ đọc sách viết chữ, cho đến buổi tối thì trở về ngủ. Thời gian một ngày trôi qua thật sự phong phú.

Nhưng từ sau khi nam nhân ngốc kia tỉnh lại thì cuộc sống của Yến Thần Dật đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Mỗi buổi sáng mặc dù vẫn là bảy giờ rời giường, nhưng rời giường chuyện đầu tiên không phải là mức nước rửa mặt mà là trước mặt y phục cho nam nhân tỉnh lại với hấn. Sau đó kéo nam nhân đi ra sân mức nước rửa mặt, hoặc là giúp nam nhân rửa mặt. Bất quá có một chút còn rất tốt, nam nhân tuy nói đầu óc ngốc nhưng cũng không ngốc, dạy y qua vài lần thì sau đó tự mình biết dùng khăn lau mặt, thậm chí sẽ giúp Yến Thần Dật mức nước. Chuyện này đối với Yến Thần Dật ngược lại là giảm đi phiền toái lớn.

Sau đó chính là làm chút chuyện vặt vặt buổi sáng, thuận tiện kéo dạy nam nhân một ít sinh hoạt đơn giản bình thường. Bất quá hiệu quả không tốt lắm, vẫn luôn là rất bất đắc dĩ.

Yến Thần Dật vươn tay xoa đôi mắt, mơ mơ màng màng ngồi dậy ngáp một cái, vừa nghiêng đầu nhìn thì sững sốt. Vốn là nam nhân hấn đang ngủ ở bên cạnh mình không biết lúc nào đã dậy, lúc này không có ở trong phòng. Yến Thần Dật nhanh chóng mặc y phục xong đứng ở bên cửa sổ, chỉ thấy trong sân nam nhân ở trần nửa người đang ở thành giếng mức nước, nói là mức nước thì rất gọn gàng, y chính là đang lại bắt đầu chơi ném thùng vào trong giếng nước, lần lượt ném vào trong giếng sau đó xách lên.

Yến Thần Dật sững sốt một lát, hấn vừa vặn giống như lại một lần nữa nhìn thấy sắc mặt của nam nhân không giống như vậy.

“Tư Bác!” Hấn đẩy cửa sổ ra kêu một tiếng.

Tư Bác vừa xoay đầu, sau khi thấy hấn đầu tiên là đưa ra nụ cười xán lạn như ánh mặt trời, sau đó lập tức ném thùng nước vung cánh tay chạy tới vịn ở trên cửa sổ: “Thần Thần, chào buổi sáng.”

Đây là Yến Thần Dật dạy y, mỗi buổi sáng phải chào hỏi, buổi tối ngủ thì phải nói ngủ ngon, y nhớ rất rõ ràng.

“Chào.” Yến Thần Dật vươn tay tới gần sờ sờ đầu của y, thấy tóc tai của y bù xù thì nhú mày: “Đi vào, sáng sớm không mặc y phục đã ra bên ngoài chơi nước.”

Tư Bác gạt đầu một cái chống cửa sổ nhảy vào trong phòng rơi xuống bên cạnh Yến Thần Dật.

Yến Thần Dật trừng lớn đôi mắt nhìn y, kinh ngạc với tay chân linh hoạt của y.

“Nhanh mặc y phục vào, huynh thức dậy sớm làm gì thế?”

Tư Bác mặc y phục vào lại buộc đai lưng không tốt, chỉ có thể tội nghiệp lại đến trước mặt Yến Thần Dật nhét đai lưng vào trong tay hấn, còn nhe răng cười hắc hắc với hấn: “Thần Thần giúp ta.” Vừa nói hai tay vừa giơ lên để cho Yến Thần Dật giúp đỡ.

Yến Thần Dật trừng mắt nhìn y một cái, bất quá vẫn là cầm đai lưng buộc giúp y, còn gỡ xuống eo một cái làm cho y nhột, kết quả phát hiện nam nhân không sợ nhột.

Tư Bác khó hiểu nhìn hấn, dáng vẻ có chút tò mò. Y cảm giác Yến Thần Dật là đang chơi với mình. Cho nên học động tác của Yến Thần Dật, y thò tay ra gãi ở trên sườn eo thon mềm làm cho thân thể của Yến Thần Dật run lên nhảy qua một bên, da mặt cũng gât một cái.

Có trời mới biết hấn từ đời trước bắt đầu lại đặc biệt sợ nhột, nhất là chỗ sườn eo.

Tư Bác cảm thấy rất thú vị, bắt lấy hấn lại gãi một cái.

Yến Thần Dật không nhịn được bật cười ha ha ha, còn vừa lắc lắc thân thể né tránh vừa nói: “Không được gãi làm ta nhột, buông ra.”

Bất quá lúc này Tư Bác lại không nghe lời, hai tay trái phải tới gần vừa gãi vừa chọc ở trên eo hấn, còn rất vui vẻ cười to ha ha ha, đặc biệt nhìn Yến Thần Dật xoay người vặn vẹo còn cười đến chảy ra nước mắt. Cặp mắt dính nước ẩm ướt xinh đẹp kia nhìn đặc biệt hấp dẫn người.

Yến Thần Dật xoay người vặn vẹo từ trong tay y chạy thoát, xoa xoa quai hàm mình cười đến đau nhức trừng mắt liếc nhìn Tư Bác: “Sao lại học điều xấu như vậy, không phải nói huynh đừng gãi làm ta nhột sao?”

Tư Bác hít hít mũi lại gần bẹp một cái hôn lên trên gương mặt của Yến Thần Dật, còn ôm lấy cổ: “Thần Thần thơm quá, cười thật đẹp.”

Yến Thần Dật dở khóc dở cười đẩy y ra, tên này gần đây sao lại thích ôm mình cổ tới cổ lui giống như con chó lớn dính người vậy chứ?

“Đừng nháo, ta đi nấu bữa sáng, huynh giúp ta đi quét sân có được hay không?” Yến Thần Dật lôi kéo y đi ra ngoài chỉ chỉ vào cây chổi lớn đặt ở một bên: “Ngoan nha!”

Tư Bác gạt đầu một cái cầm cây chổi lớn ở một bên quét rác.

Trong sân thật sự rất sạch sẽ không cần quét cái gì, mỗi ngày Yến Thần Dật đều sẽ quét tước, hấn vốn chính là người thích sạch sẽ, ồ gà mỗi ngày đều sẽ thu dọn.

Hai người ăn bữa sáng xong Yến Thần Dật dẫn theo Tư Bác đi ra ruộng, vài ngày gần đây thân thể Lý đại thúc không khỏe lắm, cho nên hấn sẽ đến ruộng giúp đỡ một chút như tưới nước gì đó.

Sức lực Tư Bác lớn, gánh hai thùng nước lớn đi ở bên cạnh hấn vừa đi còn vừa tò mò nhìn một bên.

Bên cạnh trước túp lều buộc một con chó lớn màu vàng đất, thấy người xa lạ sẽ sủa gâu gâu lên.

Chó Đại Hoàng nhìn Tư Bác vừa vẫy đuôi lui về phía sau vừa há to miệng sủa to.

Yến Thần Dật cảm thấy buồn cười, dẫn Tư Bác đến ruộng cũng có mấy lần, mỗi lần con chó lớn này đều sẽ như vậy. Rõ ràng là mang theo sợ hãi, lại vẫn lại sủa gâu gâu gâu to lên.

Tư Bác nghiêng đầu xem con chó lớn kia có chút không hiểu rõ nó tại sao mỗi lần gặp mặt đều sẽ kêu với mình như vậy? Chẳng lẽ giống như Thần Thần dạy mình, nhìn thấy người phải chào hỏi là một đạo lý?

Tư Bác nghĩ như vậy chớp chớp mắt học chó Đại Hoàng cũng kêu gâu gâu hai tiếng với nó.

Chó Đại Hoàng bị hấn dọa lông trên lưng đều dựng lên thụt lui về phía: “Gâu gâu gâu gâu, grrrrr ô gâu!”

“Gâu gâu, hắc hắc, gâu gâu gâu.” Tư Bác đi về phía trước hai bước chó Đại Hoàng lập tức lui về phía sau.

Yến Thần Dật buồn cười nhìn một người một chó ở đó một tiến về phía trước, một lui về phía sau, còn kêu đặc biệt vui vẻ gâu gâu gâu không ngừng.

“Chao ôi, thì ra là tiểu Yến à, thúc còn cho rằng con chó hoang nào chạy tới đánh nhau với Đại Hoàng chứ.” Cách đó không xa một vị đại thúc đi tới trong tay cầm một bó cỏ dại, xem ra là vừa từ trong ruộng làm cỏ đi ra sau đó nghe tiếng chó sủa thì lại đây xem.

“Dạ, chào đại thúc, cháu lại đây tưới nước cho ruộng.” Yến Thần Dật cười gật đầu một cái với đại thúc rồi vươn tay kéo Tư Bác lại.

Tuy nói hiện tại ngày tháng làm ruộng này cơ bản đều là dựa vào trời ăn cơm, ông trời nếu như tâm tình tốt thì năm nay nhiều nắng ít mưa thì ruộng đến mùa thu sẽ là mùa thu hoạch lớn; ngược lại, nếu như ông trời tâm tình không tốt mưa nhiều thì coi như xong, trên cơ bản một năm này coi như là mất công mất một hồi.

Bất quá Yến Thần Dật cảm thấy mỗi ngày đến tưới nước cũng rất tốt, coi như là vận động rèn luyện thân thể; hơn nữa cũng không thể vẫn dựa vào Lý đại thúc giúp đỡ, người ta cũng muốn có thu nhập của mình.

Tư Bác mang theo một chút không tình nguyện bị lôi đi, vừa đi vừa quay đầu nhìn chó Đại Hoàng.

Chó Đại Hoàng ô ô hai tiếng lắc lắc cái đuôi với y, có một chút “tâm tư tiếc nuối”.

Yến Thần Dật dẫn theo Tư Bác đi trên bờ ruộng, Tư Bác thật cẩn thận chú ý dưới chân đạp lên đất, dựa theo dặn dò của Yến Thần Dật đặt thùng nước ở trên bãi đất trống một bên.

“Thần Thần, tưới nước hả?”

“Ừ, huynh học theo ta.” Hấn khom lưng cầm lấy gáo trong thùng nước, lấy một gáo nước tưới xuống ruộng.

Thật sự hấn cũng không biết làm như vậy có đúng hay không, bất quá nhìn đất từng chút một ướt át hấn ngược lại cảm thấy hấn là không sai.

Tư Bác cũng vui vẻ, động tác tưới nước tương đối nhanh chóng một chút cũng không chậm. Trong chốc lát hai thùng nước đã bị y tưới sạch.

Yến Thần Dật không nói gì nhìn y bị một chút bùn bắn lên quần, cảm giác dẫn y đến chính là sai lầm.

“Tiểu Yến à, cháu tưới như vậy thì tưới đến khi nào đây?” Lý đại thúc đi tới thấy dáng vẻ hai người bọn hấn đầu đầy mồ hôi bắt đầu thở dài.

“Đại thúc, thân thể của thúc không phải là không thoải mái ư, sao lại đến đây?” Yến Thần Dật nhanh đi qua lấy mũ rom trong tay quạt quạt gió cho Lý đại thúc.

“Không lại đây xem vẫn là không yên lòng.” Lý đại thúc gơ tay vỗ vỗ bờ vai của hấn chỉ chỉ về nơi không xa: “Bên kia có giếng nước, nếu không có nước thì đi chỗ đó múc nước.”

Yến Thần Dật gật đầu một cái dẫn theo Tư Bác đi múc nước, Lý đại thúc nhìn bóng dáng hai người bọn họ rồi đi lại thở dài. Ông vẫn cảm thấy đứa nhỏ này trải qua rất khổ, hấn hấn là sẽ trải qua càng tốt. Nhưng mà hải tử lại thích thú như vậy, trước nay vẫn không oán giận qua.

Mất Yến Thần Dật nhìn đất chung quanh giếng nước cảm thấy nếu có thể đào một cái mương tưới thì hơn mười mẫu ruộng chung quanh đều có thể được lợi. Bất quá hấn cũng biết mình nếu như nói vấn đề dùng giếng nước có thể tưới ruộng thì người trong thôn cũng sẽ không nghe, đến lúc đó rất có thể cũng sẽ đưa tới tranh cãi.

Hấn ở trong thôn này một thời gian cũng hiểu được có rất nhiều người không nhiệt tình giống ở bên ngoài, sau lưng rất tính toán chỉ li.

“Đại thúc, thúc trở về nghỉ ngơi đi, sắc mặt của thúc không tốt lắm.” Yến Thần Dật xách theo thùng nước đi đến bên cạnh Lý đại thúc ngẩng đầu nhìn ông: “Để cho Mạnh đại gia xem thử.”

Lý đại thúc xua tay: “Không cần, chẳng qua là cảm mạo bình thường mà thôi, cháu cứ bận việc đi, thúc trở về đây.”

Yến Thần Dật gật đầu một cái vẫy tay với đại thúc rồi xoay người nhìn Tư Bác.

Lúc này Tư Bác đã xách thùng đi rất xa trong ruộng tưới nước, hình như là nóng nên cởi áo ngoài ra.

Yến Thần Dật phát hiện Tư Bác rất thích cởi trần làm việc, buổi sáng là như thế này, bây giờ cũng là như vậy.

“Tư Bác, sao huynh lại cởi y phục ra thế?” Yến Thần Dật đi qua nhặt y phục vẫn còn ở một bên đã tràn đầy bùn đất, hấn giữ giữ y phục trên đất rồi trừng mắt nhìn y một cái.

Tư Bác lắc lắc đầu, cười hắc hắc ngây ngô với hấn: “Thần Thần, ta đói bụng.”

“Vậy chúng ta trở về, cũng tưới vừa đủ rồi.” Yến Thần Dật cầm y phục mặc giúp cho y, nắm tay y đi về.

Vừa đi còn vừa nghĩ, con gà mẹ trong nhà hấn là đẻ trứng rồi, trở về xào trứng gà cho Tư Bác tắm bổ vậy.

Chương 10

Editor: demcodon

Lúc hai người xách thùng trở về đi ngang qua cửa thôn thì nhìn thấy không ít ông lão bà lão đang nghị luận sôi nổi ở trước bảng bố cáo, hần lòi kéo Tư Bác tò mò lại gần.

“Tiểu Yến đến đây, vừa đúng lúc cháu xem giúp mọi người xem tờ giấy dán này lại viết cái gì.” Ngô đại thẩm vừa thấy hần thì vươn tay kéo hần chỉ chỉ vào bảng bố cáo.

Yến Thần Dật gật đầu một cái nhìn lướt qua, phía trên đều là trước kia quan phủ dùng để dán bố cáo chiêu binh, còn có tờ bố cáo lớn truy nã khắp nơi. Bất quá chữ viết trên giấy đã bị mưa cọ rửa mờ nhạt, chỉ có duy nhất một tờ là mới dán lên.

Yến Thần Dật đại khái nhìn nội dung bật cười lắc đầu: “Mọi người không cần khẩn trương, đây chẳng qua là tiệm cơm trong huyện dán muốn tuyển người làm công, cần tiền sinh sống coi sổ sách.”

Cũng không phải người trong thôn khẩn trương, chủ yếu là mấy lần trước dán ra bố cáo đều là muốn chiêu binh làm người trong thôn xa vợ rời con, lòng người hoảng sợ.

“À, tiền sinh sống coi sổ sách, thôn chúng ta biết chữ không được mấy người còn đến đây dán cái này.” Mấy ông lão lắc đầu thờ dài chấp tay sau lưng đi.

Yến Thần Dật không quá hiểu rõ ý của ông lão, xoay người nhìn về phía Ngô đại thẩm vừa kéo hần nghi ngờ nói: “Mọi người giống như rất vội, làm sao vậy?”

Ngô đại thẩm cũng thờ dài xua tay ý bảo hần đừng hỏi nhiều, nhìn trái phải thấy người xem đều đi rồi thì mới kéo hần sang một bên lặng lẽ nói: “Mọi người đều là chờ nhĩ tử, từ tể nhà mình bị kéo đi tham gia quân ngũ trở về, lần trước quan phủ trợ cấp bạc cho mấy hộ gia đình, đó không phải rõ ràng người không về được ư?”

Yến Thần Dật sững sờ chậm rãi gật đầu.

Bất quá ngẫm lại hần lại hỏi: “Không phải nói đã thay đổi triều đại không có trận đánh ư? Vậy người đi tham gia quân ngũ cũng nên về nhà mới đúng.”

Ngô đại thẩm bất đắc dĩ nhìn hần gio tay chỉ vào trán hần cười nắc nẻ: “Tên tiểu tử cháu đầu óc sao lại không linh hoạt thế, đi làm binh sĩ sao có thể tùy tiện trở lại, có thể viết bức thư gửi về nhà là đã cảm ơn trời đất rồi.”

Yến Thần Dật mím môi nhẹ nhàng gật đầu một cái không lại nhiều hỏi.

Ngô đại thẩm khoát tay mang theo sọt rau đi.

Yến Thần Dật cúi đầu đi về phía trước, đi hai bước phát hiện Tư Bác không đi cùng hần thì nhanh chóng xoay người đi tìm, chỉ thấy Tư Bác còn đang ngây ngốc nhìn bảng bố cáo kia không biết nghĩ gì.

“Nhìn cái gì đó? Huynh có thể xem hiểu?” Yến Thần Dật đi đến bên cạnh Tư Bác ngẩng đầu nhìn y.

Tư Bác chớp chớp mắt lắc đầu, vươn tay chỉ chỉ một bức vẽ người bị truy nã kia bên cạnh tờ bố cáo nói: “Ta đã thấy hần đó, râu quai nón.”

Yến Thần Dật nhú mày nhanh chóng hỏi: “Huynh gặp qua lúc nào?”

“... ..” Tư Bác ngẩng mặt suy nghĩ rồi bĩu môi lắc đầu: “Không nhớ rõ.” Nói xong còn gio tay đánh hai cái lên đầu. Y cảm thấy nhìn quen mắt nhưng không nhớ rõ.

Yến Thần Dật nhanh chóng kéo tay y xuống dưới không để y tự hành hạ mình, phỏng đoán là lúc trước gặp qua nhưng sau này quên mất. Chuyện này cũng không thể cưỡng cầu, vật cực tất phản*, hần cũng không tưởng tượng được nam nhân đã xảy ra chuyện gì.

(*Vật cực tất phản: khi sự vật sự việc đến cùng cực thì tất yếu sẽ xoay chuyển lại.)

“Chúng ta về nhà đi, huynh không phải muốn xem A Hoa đẻ trứng sao, đi thôi.”

“Đúng vậy, ngày hôm qua A Hoa đã đẻ trứng rồi, A Hoa thật là lợi hại.” Tư Bác lập tức bị dời đi lực chú ý vỗ tay cười hắc hắc hai tiếng quên chuyện lệnh truy nã vừa rồi ra sau đầu.

Yến Thần Dật lại nhìn chăm chăm bức vẽ kia trong chốc lát, mang hình nam nhân râu quai nón kia nhớ kỹ. Có chút đồ vật thế nào cũng phải đề phòng một chút, đặc biệt như là chuyện vào nhà trộm cướp còn giết người sát hại tính mạng. Tuy nói thời gian qua rất lâu, bắt quá quan phủ nếu như không có xé bỏ cáo xuông thì chứng tỏ người còn chưa bắt được, vạn nhất thật sự len lỏi vào thôn nhỏ này của bọn họ thì đó chính là tai bay vạ gió.

* * *

Hai người vừa mới tiến vào sân thì Tư Bác đã chạy đến bên ổ gà thăm dò nhìn bên trong, con gà mẹ A Hoa bị y đặt tên vừa thấy y đến giống như có oán sâu hận lớn gì phát ra tiếng kêu cục cục tác.

Y còn mặt mày hớn hở ngày ngốc giờ tay chào hỏi với A Hoa: “A Hoa, ta đã về rồi.”

“Cục tác cục tác, cục cục tác.”

Yến Thần Dật buồn cười nhìn y mang thùng đặt ở một bên cũng đi qua nhìn trong ổ gà thật sự có một quả trứng gà, hẩn nhanh chóng lấy ra vẫn còn ấm áp.

“Thật sự là may mắn đó, ngày hôm qua có một quả, hôm nay cũng một quả, có thể xào đĩa thức ăn rồi.”

Tư Bác theo dõi hẩn cầm quả trứng gà ở trong tay nhìn về mặt có chút không đành lòng.

Yến Thần Dật thấy vậy cũng không nói thêm kéo y đi rửa tay. Kết quả hẩn đi vào phòng bếp vát và nhóm lửa xong chỉ thấy hai quả trứng đặt ở trên bàn đã thiếu một quả, không cần nghĩ khẳng định là Tư Bác trộm lấy đi.

Hẩn trở ra sân chỉ thấy Tư Bác ngồi xỏm trước ổ gà, thấy hẩn đi đến thì cúi đầu không dám nhìn hẩn giống như tiểu hài tử làm sai chuyện gì.

Yến Thần Dật không để ý đến y thò tay lật lật cỏ dại trong ổ gà thì thấy trứng gà bị che giấu thật kỹ ở dưới cỏ dại. Hẩn dờ khóc dờ cười quay đầu nhìn về phía Tư Bác đang ngồi bên cạnh, lúc này Tư Bác đang khăn trương nhìn chăm chăm tay Yến Thần Dật, giống như sợ hãi khi thấy hẩn lấy trứng gà ra.

Yến Thần Dật ho nhẹ một tiếng che lại khóe miệng tươi cười hỏi: “Tư Bác, huynh có phải là ăn trộm trứng gà hay không?”

Tư Bác thành thành thật thật cúi đầu, dùng đỉnh đầu đưa về phía với hẩn nhẹ nhàng trên dưới gạt hai cái.

“Tại sao muốn mang trứng gà đặt về đây?” Yến Thần Dật không động tới quả trứng gà kia, hẩn kéo Tư Bác đứng lên đi đến một cái bàn nhỏ ngồi xuống. Bàn đá này vốn là đặt ở nơi này, phỏng đoán là dùng cho người hống mát uống trà.

Tư Bác bữu mỗi tay trái nhéo ngón tay phải, rà qua rà lại chính là không nói lời nào.

“Biết mình làm sai cho nên không nói?” Yến Thần Dật thò tay ra nhéo mặt y, nam nhân này đừng nhìn đáng vẻ cao lớn thô kệch nhưng làn da lại đặc biệt mịn, lúc nhéo xúc cảm còn trơn bóng.

Tư Bác xụ mặt, loại hành động trẻ nhỏ thích làm này bị y làm ra cũng rất là đáng yêu. Ít nhất Yến Thần Dật cảm thấy đáng yêu, mặc dù có chút không thích hợp nhưng không chịu nổi đáng vẻ nam nhân đẹp trai làm ra vẻ mặt đặc biệt thú vị này.

“Nói chuyện, không nói lời nào thì ta cầm trứng gà đi.” Yến Thần Dật trừng hai mắt.

Tư Bác nhanh chóng rậm rì nói: “Không cho lấy đi, đó là hài tử của A Hoa.”

“Chao ôi, huynh còn biết trứng gà là hài tử của A Hoa à, ai nói cho huynh biết?” Yến Thần Dật buồn cười nhìn y nghĩ thầm: ‘tên này cũng không phải rất ngốc.’

Tư Bác hít hít mũi tội nghiệp nhìn hẩn, vừa nhìn về phía ổ gà ấp a ấp úng nói: “Vậy A Hoa nếu như không có hài tử sẽ đau lòng phải không, hôm nay tiếng nó kêu cũng không giống bình thường. Thần Thần, đệ không phải nói trứng gà có thể biến thành gà con ư, không cần ăn nó có được không?”

Y nói xong còn duỗi tay qua kéo tay Yến Thần Dật lắc lắc, cặp mắt kia vốn là mắt chim ưng sắc bén lúc này lại là ngập nước.

Yến Thần Dật thiếu chút nữa cười ra nhanh chóng ho khan một tiếng điều chỉnh vẻ mặt của mình lại. Cũng không thể nói Tư Bác nói không đúng, nhưng có một số việc không thể một đường đi theo đến cùng. Chẳng lẽ bọn họ về sau chỉ nuôi gà không ăn trứng gà, không ăn thịt gà? Vậy nuôi gà làm gì để gia tăng gánh nặng?

“Ta nói với huynh có trứng gà có thể ấp ra gà con, có loại không thể, huynh xem hiện tại A Hoa và gà trống tách ra, cho nên trứng A Hoa đẻ ra chỉ có thể dùng để ăn, hiểu không?”

Tư Bác lắc đầu không hiểu.

Yến Thần Dật giật giật khóe miệng, điều này là nguyên lý gà mái không cần giao phối cũng có thể đẻ trứng, hẩn làm sao có thể giải thích được chứ? Hẩn

có nói phỏng đoán Tư Bác cũng nghe không hiểu.

Yến Thần Dật liếm liếm môi, cảm thấy vấn đề thâm sâu này phải đặt ở một bên không thể rồi rắm tiếp, bằng không thì hắn cũng sẽ bị rối vào.

“Huynh cứ nhớ rõ, nếu như huynh nhìn thấy gà trống chạy đến ổ gà mái thì trứng A Hoa đẻ mới có thể biến thành gà con là được.” Yến Thần Dật sờ sờ đầu y chỉ có thể giải thích như vậy cho y, hy vọng y có thể hiểu rõ.

Tư Bác cái hiểu cái không gật gật đầu, y cảm thấy hắn là làm cho gà trống đi ổ gà ở, không thể để cho nó mỗi ngày đứng đầu tường gáy sáng.

“Còn có, gần đây huynh không phải vẫn chơi với mấy con côn trùng kia sao, huynh lấy côn trùng cho A Hoa thì A Hoa sẽ rất vui vẻ, đến lúc đó sẽ đẻ rất nhiều trứng gà, có nhớ hay không?” Yến Thần Dật nghĩ đến ngày đó lần đầu tiên thấy sinh ra mấy con giòi bộ non màu trắng bị Tư Bác cầm ở trong tay bóp chơi thì cảm thấy nổi da gà, thật sự là thiếu chút nữa làm cho hắn ói ra cơm vừa ăn xong.

Tư Bác lại ngoan ngoãn gật gật đầu, Thần Thần nói cái gì cũng đều đúng.

Yến Thần Dật cười cười với y rồi vỗ vỗ bờ vai của y đứng lên đi vào phòng bếp: “Ta đi nấu cơm, huynh giúp ta gánh hai thùng nước lại đây.”

Tư Bác ừ một tiếng vô cùng cao hứng đi múc nước, bất quá y vẫn là quay đầu nhìn vào ổ gà cảm thấy hắn là lấy trứng gà ra đưa cho Thần Thần thôi.

Yến Thần Dật đang cắt củ cải và thịt heo, hắn phát hiện nồi lớn này xào rau còn có chút làm khó mình. Vốn là tay nghề của hắn bình thường, cho nên xào rau gì đó nắm giữ không tốt lửa không nói còn lãng phí dầu. Cho nên hắn quyết định về sau đều hầm thức ăn, nấu ra một nồi nước Tư Bác cũng thích ăn.

“Thần Thần, cho đệ.” Tư Bác cầm trứng gà nhét vào trong tay Yến Thần Dật.

Yến Thần Dật nhử mảy đuôi tay ra nhận đặt ở một bên, vỗ lên tay y: “Lần sau nếu lại trộm lấy đồ thì đánh bàn tay huynh.”

Tư Bác nhanh chóng giấu bàn tay ra sau lưng, mặc dù không đau nhưng y cảm thấy đặc biệt thẹn thùng, vẫn cảm thấy gương mặt của Thần Thần thật dọa người.

“Mang nước đổ vào trong lu rồi huynh đi rửa tay đi, một lát thì có thể ăn cơm.” Yến Thần Dật chỉ chỉ lu nước một bên rồi xoay người tiếp tục nấu ăn.

Thịt heo hầm củ cải cũng không cần nhiều gia vị như vậy nhưng mùi hương rất thơm. Tư Bác ở một bên ngửi ngửi cười hắc hắc hai tiếng.

Yến Thần Dật đang thêm củi vào trong bếp lửa thì nghe tiếng y cười khó hiểu nên quay đầu nhìn y hỏi: “Huynh cười cái gì?”

Tư Bác chớp mắt mấy cái rồi lắc đầu, lại cười hắc hắc hai tiếng.

Yến Thần Dật thờ dài, bỏ đi, ngốc chính là ngốc, vẫn thích cười hắc hắc ngây ngô, hỏi y cũng nói nguyên nhân không nên lời.

“Huynh đi ra ngoài chơi đi, đừng ở đây quấy rầy ta.” Phòng bếp nhỏ diện tích không lớn, ngay cả hắn xoay tới xoay lui cũng sợ đụng, Tư Bác vào cao cao lớn lớn đứng một cái chặn hết đường.

Tư Bác ngoan ngoãn đi sân chạy đến đất bên ổ gà trước nhìn nhìn cây gỗ cầm trong tay. Hắn muốn bắt côn trùng cho A Hoa ăn, đến lúc đó A Hoa sẽ đẻ thật nhiều thật nhiều trứng gà, Thần Thần đã nói như thế.

Yến Thần Dật thăm dò ngắm nhìn y một chút rồi bật cười lắc đầu. Thật sự là tên ngốc. Bất quá là tên ngốc rất đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Editor: demcodon

Ăn cơm trưa xong hai người nằm phơi nắng trên ghế ở trong sân, ánh mặt trời không những chói mắt mà ấm áp, còn có gió nhẹ.

Yến Thần Dật ngáp một cái xoay mặt thì nhìn thấy Tư Bác đã nhắm miệng ngủ ngủ, càng buồn cười chính là trên chóp mũi của y còn có một con bướm hoa đốm màu vàng đậu lên.

Yến Thần Dật bật cười lắc đầu đứng dậy đi về phòng cầm chăn mỏng ra đắp cho y, sau đó vào đất trồng rau.

Đầu tháng năm thời tiết đã từ từ nóng lên, hai ngày trước trồng một ít hạt giống dưa leo ở dưới ruộng, hôm nay cần phải dựng lều cho dưa leo.

Hắn cảm một bó cây lê rừng đã lựa kỹ trong tay ngồi xổm bên trên đất trồng, đầu tiên là vuron tay sờ sờ rãnh bên cạnh bùn đất, cảm thấy không phải rất ướt lại cảm gạo mức chút nước thật cần thận tưới ở trên đất.

Hắn nhớ rõ Lý đại gia đã nói qua, nếu dụng lều ở trên đất trồng dưa leo nhất định phải làm ướt.

Hắn cảm nhánh cây lê rừng bẻ bẻ, cảm giác có tính gai rất tốt thuận tay cầm ở bên cạnh đất trồng hạt dưa leo, liên tục theo quy tắc cầm hai hàng. Hắn giương mắt nhìn thấy giống như cái lều lớn ở hiện đại. Bất quá lúc này không có lớp ni lông mỏng, hắn cũng chỉ có thể chấp nhận trước hết cảm thật tốt, cầu nguyện ông trời phù hộ mặt trời gần đây tốt một chút, trời nắng nhiều chút.

Hắn đang bận rộn thì cảm giác được phía sau có tiếng sột soạt, tiếp theo bả vai bị ngăn cản, một người thân thể cao lớn trực tiếp dựa vào trên lưng hắn, thiếu chút nữa ép hắn ngã xuống đất. Không cần nhìn cũng biết là Tư Bác tính.

“Thần Thần, đệ đang làm gì đó?” Tư Bác hỏi thăm, dùng má cọ cọ vào lỗ tai của Yến Thần Dật, tò mò thò đầu ra nhìn dưa leo giữa trong đất.

“Ta dụng lều cho dưa leo, nhìn có giống như đang xây nhà hay không? Như vậy khi chúng nó qua đoạn thời gian này là có thể leo lên.” Yến Thần Dật vừa tưới nước vừa cầm nhánh cây, rất nhanh thì một mảnh nhỏ dưa leo đã dụng xong, hắn quay đầu nhìn về phía Tư Bác cười nói: “Huynh không phải ngủ rồi à?”

“Hừ?” Tư Bác chớp mắt mấy cái nhìn hắn ngáp một cái: “Thần Thần ngủ chung đi.” Y lăm lăm ghé vào lỗ tai hắn mở miệng với dáng vẻ rất mệt.

“Ta làm sao có thời giờ ngủ chứ, huynh không phát hiện trong đất trồng có rất nhiều việc cần phải làm xong hay sao?” Yến Thần Dật lắc đầu kéo y đứng lên: “Huynh nếu như mệt thì vào nhà ngủ đi, ta phải bón phân cho ruộng.”

Phân bón này kỳ thật nói trắng ra là vật bài tiết của bọn họ, đầu năm nay muốn làm chút phân urê hay phân hóa học căn bản là chuyện mơ mộng hão huyền. Cho nên Yến Thần Dật “tự sản xuất và tự tiêu thụ”, dù sao của mình cũng không ghét bỏ.

Bất quá Tư Bác lại rất không thích chuyện bón phân này, vừa nghe thấy Yến Thần Dật nói như vậy thì nhũ mũi ghét bỏ hừ hừ hai tiếng.

“Ngao mà, huynh ngại thối thì không nên quấy rối, vào nhà đi.” Yến Thần Dật nâng cảm y lên lau mồ hôi trên trán.

Tư Bác bĩu môi không cam lòng trở về phòng, bất quá y ngược lại không ngủ mà là ghé vào trên cửa sổ vuron người ra nhìn Yến Thần Dật ở bên kia làm việc.

Kỳ thật Yến Thần Dật cũng ngại thối, bất quá thối thì thối đi, phân hỗn hợp đã lên men qua một ít cỏ vụn và lá cây vụn, tốt xấu gì mùi thiên nhiên cũng không thối như vậy.

Gần đây trong thôn cơ bản đều bắt đầu bón phân cho ruộng, đi chỗ nào cũng đều là mùi hương này.

Yến Thần Dật dùng vải rách quần hai tay xong, lại lấy chiếc quần rách quần quanh người rồi mang theo thùng phân đi đến đất ruộng. Hắn cũng không dám hoành tráng dùng gạo mức phân tưới vào trong ruộng, mà là tưới vào nương đất hẹp đã đào ở một bên lúc trước, đặc biệt dùng để bón phân.

Như vậy vừa không sợ cây non bị phân thiêu chết, cũng tránh cho phân bị tưới lên mầm non mới vừa mọc lên trên. Có một số việc có thể tránh thì cứ tránh, Yến Thần Dật là cảm thấy như vậy.

Mặc dù diện tích vườn rau không nhỏ, bất quá chuyện bón phân này tốc độ làm càng nhanh càng tốt, hắn không muốn làm cho đầy người mùi thối ngay cả chính mình cũng ghét bỏ mình.

“Chao ôi, tiểu Yến bón phân kia!” Vừa mới bón phân xong thì nghe thấy tiếng cửa lớn ngoài sân bị đẩy ra, Yến Thần Dật vừa quay đầu thì nhìn thấy Lý đại thẩm đi vào.

“Đại thẩm.” Yến Thần Dật gom thùng lại, lấy tạp dề tự chế trên người và vải rách quần hai tay xuống để một bên, cái này về sau còn phải dùng tiếp.

Lý đại thẩm cười tùm tùm nhìn hắn, lại nhìn đất trồng rau gật gật đầu khen ngợi: “Cháu cũng thật sự có khả năng, chăm sóc đất trồng rau còn tốt hơn nhà thẩm nữa.”

Yến Thần Dật xua tay, mức nước rửa sạch tay sau đó mời Lý đại thẩm vào phòng ngồi, chủ yếu là đất vừa mới bón phân nên mùi hương đặc biệt sáng rõ.

“Đại thẩm sao lại đến đây? Tìm cháu có việc gì?” Yến Thần Dật rót cho Lý đại thẩm ly nước rồi ngồi ở một bên, còn Tư Bác thì ngậy ngốc tựa lên trên vai Yến Thần Dật, đầu óc cũng không đi.

Lý đại thẩm mắt nhìn Tư Bác rồi cười cười với y.

Tư Bác cũng nhếch miệng cười hắc hắc với Lý đại thẩm, bất quá y vẫn là dựa vào sau lưng Yến Thần Dật không động.

Lý đại thẩm thở dài cũng không lại quan tâm y, dù sao chỉ là tên ngốc, nghe cũng không nhất định hiểu.

Yến Thần Dật nhìn ra được Lý đại thẩm có chuyện tìm mình thương lượng, hắn giơ tay vỗ vỗ trên vai Tư Bác nhẹ giọng nói: “Huynh đi xem thử A Hoa

ăn no chưa, nếu chưa ăn no thì lại cho nó một chút thóc, sau đó đuổi đám gà con kia ra đi dạo.”

Tư Bác nhú nhú mũi đứng thẳng thân thể, mặc dù cảm thấy trong sân thối nhưng y rất quan tâm ăn uống của A Hoa, cho nên không tình nguyện cũng đi ra ngoài.

Yến Thần Dật nhẹ nhàng thở ra nhìn về phía Lý đại thẩm cười hỏi: “Đại thẩm nếu như có chuyện gì cứ việc nói thẳng, còn khách khí với cháu làm gì.”

Lý đại thẩm uống một ngụm nước có chút ngưng ngừng nói: “Đại thúc cháu gần đây thân thể không tốt, Mạnh đại gia cho đơn thuốc uống cũng không có hiệu quả gì, thậm chí muốn dẫn ông ấy đi lên huyện tìm một đại phu tốt hơn xem thử nhưng.....” Nói đến đây Lý đại thẩm lại không nói nữa.

Yến Thần Dật gật đầu đã hiểu ý của bà, sau khi suy nghĩ xong đứng lên đi đến bên giường cầm lấy túi tiền đặt ở bên cạnh gối đầu ra năm lượng bạc: “Đại thẩm, chỗ cháu cũng không có bao nhiêu, năm lượng bạc này thậm chí cầm trước.”

Đôi mắt của Lý đại thẩm đều đỏ lên, nhìn bạc trong tay run lên liên tục gật đầu: “Tiểu Yến à, đại thẩm cũng không có biện pháp khác.”

“Đại thẩm cũng đừng nói như vậy, từ khi cháu đến đây mọi người giúp đỡ cháu cũng không ít, không phải là chút bạc ư, cho đại thúc chữa bệnh mới quan trọng.” Yến Thần Dật tính toán một chút tiền còn lại của mình âm thầm thở dài, hẳn cũng phải đi tìm việc làm thôi, không thì vạn nhất có chuyện gì cần bạc thật đúng là lấy không ra.

Nghĩ như vậy thì hẳn nhớ đến tờ giấy trên bảng bố cáo nói tiệm cơm kia tuyển tiên sinh trông coi sổ sách. Hẳn cảm thấy sáng mai mình nên qua đi xem thử, nói không chừng còn có thể được nhận vào làm.

Lý đại thẩm gật đầu cầm bạc đi, bất quá trước khi đi lại liên tiếp kéo tay Yến Thần Dật nói chờ ngoài ruộng sau khi thu hoạch bán được bạc thì nhất định trước tiên trả lại cho Yến Thần Dật.

Yến Thần Dật xua tay không thêm đề ý cười cười đưa bà ra cửa.

Tư Bác nghiêng đầu nhìn hán, trong tay còn bung lấy con gà con màu vàng nhạt. Vốn là con gà con đã lớn lên choai choai, con gà con này là mấy ngày trước vừa ấp ra. Tư Bác rất thích, không có việc gì thì bung ở trong tay sờ sờ lông mềm mại của nó.

“Tư Bác, ta muốn nói chuyện với huynh.” Yến Thần Dật cầm cái ghế nhỏ ngồi vào bên cạnh y vươn tay sờ sờ gà con.

Tư Bác gật đầu một cái nghiêng đầu nhìn hán.

“Lý đại thúc bị bệnh huynh cũng biết chứ?”

“Ừ, đại thúc là người tốt, cũng không chê cười ta.” Tư Bác bĩu môi, mấy ngày hôm trước y đi ra ngoài đưa màn thầu thô cho nhà Lý đại gia, trong thôn không ít tiểu hài nhi nhìn thấy y đều kêu y là tên ngốc. Ngày hôm đó Tư Bác rất không vui, buổi tối ăn cơm cũng ăn rất ít.

Yến Thần Dật lúc đầu cho rằng y thân thể không thoải mái, sau đó vẫn là hỏi mãi mới biết được y bị người chê cười. Chuyện này làm cho Yến Thần Dật rất tức giận, không phải bởi vì mấy hài tử kia không hiểu chuyện kêu bậy, lời hài tử nói trực tiếp là phản ứng từ phụ mẫu nhà mình. Nếu không phải người lớn bọn họ ở nhà nói lung tung bị hài tử nghe được thì ai biết Tư Bác là tên ngốc chứ?

Bất quá hẳn cũng không có biện pháp, miệng mọc ở trên người bọn họ, chẳng lẽ còn không để cho người ta nói chuyện ư?

Yến Thần Dật vươn tay sờ sờ hai má của Tư Bác nhẹ nhàng cười với y rồi gật đầu: “Tư Bác một chút cũng không ngốc, huynh chỉ là quên thôi.”

Tư Bác cái gì cũng không suy nghĩ mà cọ cọ lên tay Yến Thần Dật, đôi mắt cười đều cong lên. Y thích Thần Thần sờ mặt y, cũng thích nghe Thần Thần nói chuyện.

“Lý đại thúc sinh bệnh phải dùng bạc, ta vừa mới cầm chút cho đại thẩm, cứ như vậy bạc của chúng ta còn không nhiều lắm, cho nên.....” Yến Thần Dật chớp mắt mấy cái, biết y nghe không hiểu cũng không nhiều lời, chỉ nói: “Buổi sáng ngày mai ta đi lên huyện một chuyến, huynh ngoan ngoãn ở trong nhà chờ ta có được hay không? Có khả năng giữa trưa ta cũng chưa về, huynh cứ đi qua nhà Lý đại gia ăn cơm được không?”

Tư Bác nghe vậy thì gương mặt xụ xuống giống như bánh bao chiều, hừ hừ một tiếng. Y mặc dù những lời khác nghe không hiểu, nhưng mà có thể nghe hiểu lời Thần Thần không mang mình theo đi lên huyện.

“Ta muốn ở chung một chỗ với Thần Thần.”

“... .. Nếu huynh đi theo sẽ không tiện, ta là đi kiếm tiền, cũng không phải đi chơi.” Yến Thần Dật thở dài vươn tay nhéo nhéo hai má của y.

“Không, ta muốn ở chung một chỗ với Thần Thần.” Tư Bác phồng má lên, nước mắt lưng tròng tội nghiệp nhìn hán.

Yến Thần Dật giật giật khóe miệng, mình đối với vẻ mặt này của nam nhân này thật sự là một chút chống cự cũng không có.

“Được rồi, huynh muốn đi cũng được, nhưng không được gây thêm phiền phức biết không?”

“Ừ.” Tư Bác dùng hết sức gật đầu một cái rồi cười vui vẻ với hán.

Y phát hiện nếu như mình làm đáng về tội nghiệp này với đôi mắt tròn tròn nhìn Thần Thần, vậy y nói cái gì Thần Thần đều sẽ đồng ý.

“Thần Thần ta mệt mỏi, đi ngủ thôi.” Y kéo Yến Thần Dật đứng lên muốn đi vào trong phòng, kết quả lại bị người bên ngoài cửa sân cắt đứt.

Yến Thần Dật nhìn về phía Lý đại thúc đi vào nhú mày nhanh chóng nghênh đón: “Thân thể đại thúc không khỏe cũng đừng đi lung tung chứ, ở nhà nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Lý đại thúc nhìn hần một cái, xụ mặt xuống giống như đáng về rất tức giận.

Mắt Yến Thần Dật chuyển động thì biết Lý đại thúc là tới làm gì, hần lắc đầu lại gần nói: “Đại thúc, thúc nếu như là tới lấy bạc còn lại của cháu thì về sau cháu cũng không đi qua nhà thúc nữa.”

Lý đại thúc sừng sốt trừng mắt nhìn hần một cái.

Vậy cũng tốt, lời nói còn chưa ra khỏi miệng thì đã bị nuốt trở về, mình lại đến không một chuyện.

Yến Thần Dật cười tùm tùm tiễn Lý đại thúc trở về, hần quay đầu lại vẫy tay với Tư Bác đứng ở trong sân.

Tư Bác vung cánh tay chạy tới, hắc hắc cười kéo tay Yến Thần Dật đi đến bên cạnh hần. Y mới không muốn tách ra với Thần Thần đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chương 12

Editor: demcodon

Lúc ngày mới mờ mờ sáng thì Yến Thần Dật đã tỉnh, cử động đầu liếc mắt nhìn thấy hai tay hai chân mình quấn lấy ôm nam nhân, hần khe khẽ thờ dài.

Mỗi buổi sáng đều là như vậy, Tư Bác cuối cùng sẽ xem hần như gối đầu ôm vào trong ngực, mình nếu như là rời giường thì một chút y cũng sẽ tỉnh lại.

Hần đang mặc y phục thì nghe thấy phía sau có tiếng vang, nghiêng đầu nhìn thoáng qua thì hần bất đắc dĩ cười khổ, chỉ thấy Tư Bác đang ngáp một cái lười biếng ngồi dậy, còn nâng tay dụi mắt đặc biệt ngây thơ.

“Thần Thần, ta thật là mệt.” Tư Bác nhích lại gần ôm lấy eo Yến Thần Dật, nhắm mắt lại cọ tới cọ lui ở trên vai hần, miệng còn lầm bầm.

“Mệt thì huynh tiếp tục ngủ đi, ta tự mình đi lên huyện.” Yến Thần Dật duỗi tay nhéo lên lỗ tai của y, hần nói vừa dứt lời thì Tư Bác lại bắt mẫn hừ hừ hai tiếng.

“Ta muốn đi với Thần Thần.” Y buông hai tay đang ôm eo Yến Thần Dật ra nhanh chóng tự mình mặc y phục, động tác thật nhanh.

* * *

Hai người ăn bữa sáng rồi cho gà ăn mới đi ra ngoài, từ thôn đến huyện khoảng cách không xa lắm, lộ trình đại khái chưa đến một canh giờ thì có thể đến.

Mấy ngày nay Yến Thần Dật sớm đã thành thói quen đi qua đi lại, cho nên không than mệt. Tư Bác lại càng không cần nói, chân y dài, một bước cũng có thể vượt qua Yến Thần Dật cách một bước rưỡi. Hơn nữa y đây là lần đầu tiên rời khỏi phạm vi thôn từ khi tỉnh lại đến bây giờ, cho nên trong lòng rất hưng phấn nhìn thấy cái gì cũng đều ngạc nhiên.

Huyện Hoa Dương tuy nói không có phồn hoa giống như những huyện thành khác, nhưng nơi này là con đường phải đi qua từ phía nam vào kinh, cho nên sẽ có không ít thương nhân lui tới ở trong huyện.

Hôm nay Yến Thần Dật muốn đến tiệm cơm kia kỳ thật hần gọi là tửu lâu mới đúng, đó là tửu lâu lớn nhất trong huyện, có ba tầng lầu cao còn kèm theo hậu viện.

Bởi vì đi theo Vương đại thúc [kéo nước rửa chén kia] đến qua một lần cho nên Yến Thần Dật còn biết đường.

Yến Thần Dật lôi kéo Tư Bác hết nhìn đông tới nhìn tây nhỏ giọng nói với y: “Ồ đây nhiều người, huynh cũng đừng có đi lạc, một lát lại mua đồ chơi nhỏ cho huynh, bây giờ chúng ta làm chuyện chính trước nha.”

Tư Bác vui tươi hơn hờ bị hần lôi đi, kỳ thật y chỉ là tò mò những thứ trên quầy hàng kia là cái gì, đủ mọi màu sắc đặc biệt đẹp.

Yến Thần Dật nhìn một cái lắc đầu thờ dài, cũng may Tư Bác cái gì cũng không hiểu, bằng không y nếu như là biết mình đứng ở trước quán phán trang điểm không biết có thể thẹn thùng hay không.

Trong tửu lâu dòng người chen chúc xô đẩy, hai người bọn họ vừa mới tiến vào thì được tiểu nhị cửa tiệm ra nghênh đón, gã cười tủm tỉm nhìn hai người bọn họ hỏi: “Hai vị là đến dùng cơm hay là ở trọ?”

“Đều không phải, tiểu nhị ca, ta hỏi thăm một chút, tửu lâu này của các ngươi có phải tuyển tiên sinh quản lý sổ sách hay không?” Yến Thần Dật chấp tay với gã, mang mặt mỉm cười hỏi.

Tiểu nhị cửa tiệm trên dưới đánh giá hai người bọn họ, cảm thấy người này nhìn rất trẻ tuổi, ngược lại là nam nhân kia phía sau hấn gương mặt rất mạnh mẽ.

Nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài, muốn làm công ở trong tửu lâu này làm gì là kẻ ngốc chứ. Cho nên gã lập tức gạt đầu mời hai người bọn họ đi đến hậu viện, vừa đi còn vừa nói: “Vị tiểu ca này, ta bất mãn nên nói với huynh, vốn là trong tiệm này của chúng ta có tiên sinh quản lý sổ sách. Bất quá người đó không an phận, không có việc gì luôn thích ăn trộm ăn cắp chút bạc riêng tư của lão bản, nên lão bản đã đuổi đi. Trong thời gian này cũng có không ít người đến muốn làm công việc này, nhưng lão bản yêu cầu cao không nhìn vừa mắt được một người nào.” Gã nói xong thờ dài quay đầu nhìn về phía Yến Thần Dật đi theo bên cạnh, thấy hấn vẫn mang mặt mỉm cười nghe mình nói, cũng hiểu được người này hiểu lễ phép.

“Lão bản!” Tiểu nhị cửa tiệm giơ tay gõ cửa rồi mời hai người bọn họ đi vào: “Lão bản, vị tiểu ca này nói là muốn đến nhận lời mời làm tiên sinh quản lý sổ sách của tửu lâu chúng ta.”

Lão bản kia là ông lão rất gầy, thoát nhìn khoảng sáu mươi tuổi, râu của ông vừa dài vừa nhiều. Bất quá tướng mạo rất tốt, ít nhất sẽ không liếc mắt nhìn lại chính là người chanh chua.

“Ừ, ngươi bận thì đi đi.” Lão bản khoát tay, tiểu nhị cửa tiệm lập tức xoay người đi còn đóng cửa lại.

“Mời ngồi, đừng câu nệ.” Lão bản nâng nâng tay ý bảo Yến Thần Dật ngồi xuống.

Yến Thần Dật ngồi xuống, Tư Bác ở bên cạnh hấn cũng ngồi xuống.

Nói đến cũng lạ, từ sau khi vào tửu lâu này thì Tư Bác một đường về mặt không chút thay đổi đi theo bên cạnh hấn không nói lời nào, cũng không cười ngây ngô. Còn đừng nói tới lúc nam nhân này nếu như không làm bất cứ về mặt gì thì thật sự có thể hù dọa người, ít nhất nhìn rất bình thường.

Lão bản liếc nhìn Tư Bác rồi tiếp theo nhìn về phía Yến Thần Dật vô cùng khách khí hỏi: “Tiên sinh, họ của ngài là gì?”

Yến Thần Dật chấp tay cười nói: “Bỏ từ ngài đi, ta họ Yến.”

Lão bản sững sốt suy nghĩ một chút mới nói: “Họ này của tiên sinh thật là hiếm thấy.”

Yến Thần Dật cười cười không nói tiếp.

Tư Bác liếc nhìn lão bản rồi quay đầu nhìn về phía Yến Thần Dật mông gật gật. Y có chút ngồi không yên, vừa thấy trong sân treo lồng chim, bên trong nuôi con chim hồng miệng hót líu lo, y rất hiếu kì.

“Lão bản hấn là đều dán bố cáo ở trong các thôn, ngày hôm qua ta nhìn thấy cho nên muốn đến thử xem.” Yến Thần Dật cũng không nói lời khách sáo mà đi thẳng vào chủ đề.

Lão bản gạt đầu một cái vẫy tay với hấn: “Không dối gạt tiên sinh, chỗ này của lão hủ* cất không ít sổ sách cần sửa sang lại. Tiên sinh hấn là cũng biết rõ huyện Hoa Dương này chỉ có một tửu lâu lớn, cho nên việc sổ sách đặc biệt hỗn loạn.”

(*Lão hủ: người già nua, vô dụng, ý muốn hạ thấp bản thân mình.)

Ông vừa nói chuyện còn vừa cầm một quyển sổ đưa cho Yến Thần Dật ý bảo hấn xem thử.

Yến Thần Dật mở ra lật vài tờ, tuy nói đều là chữ phồn thể bất quá đổi một chút mà nói sổ sách nhập hàng kỳ thật rất đơn giản. Nếu có thể làm thành bảng kê khai càng là vừa xem hiểu ngay.

Hấn đảo đôi mắt biết tình huống của mình tương đối đặc thù, cho nên có thể thảo luận một chút điều kiện.

“Lão bản, sổ sách này có mấy chỗ tính sai, một chút chủ yếu chính là trong mỗi ngày ra bao nhiêu bạc, vào bao nhiêu bạc đều ghi không rõ ràng. Tuy nói rau xanh củ quả chỉ là tiền nhỏ, nhưng đạo lý tích tiểu thành đại* này ngài cũng hiểu rõ đúng không? Nếu mỗi ngày cứ dồn lại thì tửu lâu này cũng phải bỏ đi.”

(*tích tiểu thành đại: góp nhặt nhiều món nhỏ lại, dần dần thành món lớn.)

Yến Thần Dật cầm quyển sổ lật lật để trước mắt lão bản chỉ chỉ: “Nếu có thể đưa ra những thứ tiêu dùng nhập vào mỗi ngày, lại thêm thu nhập mỗi tháng, còn có giá cả các loại rau dưa nhập vào, như vậy cũng có thể rõ ràng làm so sánh; đợi đến lúc cuối năm hoặc là cuối tháng mang sổ sách ra thì

vừa nhìn thấy có thể hiểu rõ tháng này thu nhập tốt cuộc là bao nhiêu, còn có thể đối chiếu với thu nhập tháng trước, xem thử tốc độ lợi nhuận tăng nhiều hay ít.”

Những lời hần nói bất quá là cơ bản nhất của môn thống kê, bất quá lão bản lại bị hần lừa dối đến sùng sốt. Bọn họ làm sao nghĩ tới vốn dĩ chính là người ở địa phương nhỏ, tuy nói đọc sách biết chữ nhưng người ở thời đại này làm gì có nhiều người biết toán học này là một môn học vẫn như vậy.

Lão bản giống như là nhất được đại tiện nghi, nhanh chóng kêu lên làm cho tiểu nhị cửa tiệm ở ngoài cửa bùng âm trà tiến vào.

Tư Bác đứng lên đi đến bên cạnh Yến Thần Dật giơ tay túm lấy ống tay áo của hần nhỏ giọng nói: “Thần Thần, ta muốn đi ra ngoài một chút.”

Yến Thần Dật gật đầu một cái dặn y đừng chạy lung tung.

Lão bản nhìn Tư Bác suy xét một chút hỏi: “Tiên sinh, vị kia là huynh trưởng của tiên sinh?”

Yến Thần Dật sùng sốt một chút mang theo nụ cười nói: “Vâng, ta cũng không nói dối gì với lão bản, đầu óc của huynh trưởng ta không tốt lắm, trong nhà cũng không có người khác có thể chăm sóc. Cho nên nếu như lão bản muốn nhận ta vào làm chỉ sợ ta không thể mỗi ngày đến đây ghi sổ sách, ba ngày đến một lần ngược lại là có thể.”

Lão bản có chút khó xử nhú nhú mày, bất quá ông ngược lại là rất muốn thử dùng một chút Yến Thần Dật tốt cuộc có phải giống như lời hần nói hay không, có thể mang việc sổ sách làm tốt như vậy.

“Nếu tiên sinh thực sự có chỗ hơn người thì lão hủ cũng có thể thông cảm cho. Bất quá tỉ lệ phần trăm theo như lời tiên sinh nói là cái gì?” Mắt của ông nhìn qua rất nhiều thứ, Yến Thần Dật nói những thứ khác ngược lại đều có thể biết, bất quá tỉ lệ phần trăm này lại không hiểu.

Yến Thần Dật cười thần bí, hần còn phải nói thật lòng vậy mà dựa vào bản lĩnh ít như vậy lừa gạt hần.

Hần đảo đảo đôi mắt đuổi tay qua cầm một quyển sổ giấy Tuyên Thành sạch sẽ để ở một bên, tiếp đó lấy cây bút lông chấm mực chế từ trong túi cầm ra ở trên giấy Tuyên Thành xoạt xoạt bắt đầu vẽ tới vẽ lui. Sau đó chỉ vào bảng vẽ đặt ở trước mắt lão bản, cũng không nói gì mà chờ ông nhìn về sau đó cho hần chút phản ứng gì.

Lão bản nhìn thoáng qua ngay lập tức đứng lên chấp tay với hần nói: “Tiên sinh còn có ý tưởng khác?” Những cái khoanh tròn này mặc dù xem không hiểu lắm nhưng lại có thể nhìn ra một loại dáng vẽ rất lợi hại. Tiểu tử này nếu có thể nói đạo lý rõ ràng, thủ hạ có kỹ xảo như thế tuyệt đối cũng không tệ được, trước dùng cũng không phải không thể. Nếu như không được thì đuổi đi là được.

“Lão bản, ta cũng không biết nhiều lắm, bất quá nghề nghiệp này ngược lại có thể giúp từ lâu phát triển là thật sự, bất quá tiền công.....”

“Một tháng mười lượng bạc, bao ăn bao ở, tiên sinh thấy thế nào?” Lão bản nhanh chóng nói.

Yến Thần Dật cười khẽ gật đầu, chấp tay với lão bản: “Vâng thời gian.....”

“Đây.....” Lão bản chần chờ một chút, bất quá thấy Yến Thần Dật cười hiền lành khẽ cắn môi gật đầu một cái: “Cứ dựa theo lời tiên sinh nói, cách ba ngày đến làm việc một lần. Bất quá tiên sinh này, lão hủ mang những lời xấu nói trước, nếu như là bại lộ ra cái gì thì cũng đừng trách lão hủ trở mặt.”

Yến Thần Dật nhanh chóng chấp tay cúi đầu với ông lão, công việc này không mệt mà tiền lương lại không ít, hần cười trộm còn không kịp đây sao lại tìm phiền phức cho mình chứ.

“Vâng ta cảm ơn lão bản trước.” Cười cùng với lão bản ấn đầy tay ký kết khế ước, vốn là không cần phiền phức như vậy. Bất quá Yến Thần Dật để lại đường lui, miễn cho ông lão này học xong chút thủ đoạn da lông của mình như vậy lại đuổi hần đi: “Một khi đã như vậy sổ sách này ta trước hết sửa sang lại, phiền lão bản gọi người đưa chút thức ăn lên cho huynh trưởng ta.”

Lão bản gật đầu gọi người đi chuẩn bị, ông ở một bên nhìn Yến Thần Dật cầm cây tăm tre giống như vậy gì đó viết chữ vẽ tranh. Mặc dù cảm thấy phương pháp người này viết chữ có chút kỳ quái, có điều viết ra gì đó có thể xem là được. Bất quá là phòng thu chi ở trong từ lâu mà thôi, ai quan tâm chữ người đẹp hay không.

Tư Bác ngồi bên cạnh bàn đá ở trong sân gặm màn thầu uống một ngụm canh xương, y bữu môi để màn thầu sang một bên rồi chạy đến trong phòng, thấy Yến Thần Dật đang cúi đầu viết cái gì đó y đi qua kéo kéo tay áo Yến Thần Dật.

“Thần Thần, chúng ta về nhà đi, cơm nơi này thật khó ăn.”

Lão bản đang ngồi ở một bên ngồi gậy bàn tính, ông lấy sổ sách Yến Thần Dật sửa sang lại qua tính lại một lần nữa phát hiện một chút cũng không sai. Tiểu tử này có chút năng lực, tốc độ nhanh còn chính xác. Lão bản nghe Tư Bác nói như vậy sắc mặt không tốt lắm, bất quá ngược lại là không nói chuyện, làm sao cũng không khả năng so đo với tên ngốc.

Yến Thần Dật nhìn về phía lão bản ngượng ngùng cười cười rồi xoay mặt nhìn về phía Tư Bác đang bữu môi nhỏ giọng nói: “Ăn không ngon cũng ăn chút, buổi tối trở về ta mua chân gà hầm canh cho huynh ăn.”

Tư Bác cười gật đầu rồi quay về sân ăn cơm.

Lão bản ngược lại là ghi tạc trong lòng, hình như tiểu tử này rất biết nấu ăn thì phải?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Editor: demcodon

Yến Thần Dật cảm giác được tầm mắt của ông lão, hắn xoay mặt nhìn lại chỉ thấy ông lão đang nhìn mình, cặp mắt kia vốn là phát ra trùng mắt màu đen bên trong lại lộ ra tia sáng.

Nghĩ lại thì hắn hiểu được nguyên nhân, sau đó bất động tiếp tục mang vài con số Ả Rập làm gia giảm đơn giản nhất ở trên trang giấy. Dù sao con số Ả Rập cũng không có ai nhìn xem hiểu, hắn dùng đặc biệt thuận tay.

Xem một chút sổ sách lại đảo mắt tới một tờ con số chép trên giấy bên tay trên giấy, tính lên có thể nhanh hơn nhiều bằng dùng bàn tính đánh ra. Không có biện pháp, ai bảo hắn không biết dùng bàn tính chứ, có thể gảy vài hạt châu nghe một chút vang đã không tệ.

Lão bản tử lâu này họ Trương, nên gọi ông là Trương lão bản. Trương lão bản thấy Yến Thần Dật nhìn mình lại quay lại tiếp tục viết lung tung đồ viết trên tay, ông ho khan một tiếng đưa gương mặt già nua hỏi: “Tiên sinh là cũng biết xuống bếp?”

Phải biết rằng quân tử xa nhà bếp, nhà người bình thường cũng sẽ không cho nam nhân nhà mình vào phòng bếp, đặc biệt hình tượng của Yến Thần Dật hiện tại ở trong lòng ông đặc biệt thanh cao.

Yến Thần Dật cũng không ngẩng đầu mà khẽ ừ, bất quá lông mày lại hơi hơi nhăn lại. Trong tay là biểu thức số học được viết hai lần, hắn thờ dài ngẩng đầu cắt đứt lời Trương lão bản sắp mở miệng: “Lão bản, năm trước tử lâu nhiều chỗ sai rất nhiều, đây.....”

Lời nói đến bên miệng giữ lại ba phần có chút không thể nói ra, trong lòng ông lão hiểu rõ là được.

Trương lão bản vừa nghe hắn nói lời này thì sắc mặt lại trầm xuống khoát tay thờ dài nói: “Tiên sinh quản lý sổ sách trước là cháu ngoại trai của lão bà nhà ta, không nói cũng thế, nói cũng thế.”

Yến Thần Dật lại không hỏi tiếp mang một phần chính xác chép vào trên quyển vở trống một bên, sau đó nghĩ nghĩ vẫn là xé xuống trang sổ sách kia, tìm hồ nhào dán vào trang mới viết trước đó rồi nói: “Ta đã viết chuẩn xác rồi, tờ sai này dán lên về sau lão bản nếu kiểm toán cũng thấy rõ một chút.”

Trương lão bản nhanh chóng gạt đầu, cảm thấy phương pháp này của Yến Thần Dật thật tốt.

“Tiên sinh nghĩ một lát, những quyển này thông thả xem.” Ông lão hiện tại có tính toán khác vì vậy cười hỏi: “Tiên sinh đã thưởng thức qua thức ăn trong tử lâu chúng ta chưa? Có ý kiến gì không?”

Yến Thần Dật buông bút nhìn ông lão, suy nghĩ rồi lắc nói: “Chưa ăn qua, bất quá khẩu vị của huynh trưởng ta rất chuẩn, y nếu như nói ăn không ngon thì nhất định ăn không ngon.”

Lời này không phải Yến Thần Dật nói bậy, hắn phát hiện thói quen ăn uống của Tư Bác rất tốt, không kiêng ăn nhưng rất kén. Nếu y cảm thấy món gì khó ăn thì sẽ trực tiếp nói trắng ra cho người không thể ăn. Cho nên Yến Thần Dật đối với lời y nói rất tin tưởng, chẳng lẽ người còn trông cậy vào một tên gốc nói láo? Quá khó khăn. Ít nhất hắn còn không có dạy qua, phỏng đoán Tư Bác cũng không biết.

Trương lão bản há miệng lại không có biện pháp phản bác. Nói như thế nào loại thức ăn này chính là như thế, cho dù là lại ăn mấy món gì đó ngon vẫn như vậy cũng không có tâm ý, nhưng ông hiểu rõ đầu bếp tử lâu nhà mình đã làm nhiều năm, ít nhất tay nghề còn tốt hơn những đầu bếp tiệm cơm khác.

“Lão bản có thể lấy thực đơn đến cho ta xem được không? Hoặc là nếu đại sư phụ không vội thì mời y đến một chút.” Đại sư phụ trong miệng Yến Thần Dật là tên gọi tôn kính với người làm chủ phòng bếp.

Trương lão bản gạt đầu rồi tự mình đứng dậy đi vào phòng bếp mời người.

Yến Thần Dật chớp mắt mấy cái, nghĩ thầm: ‘xem ra Trương lão bản này còn phải xem sắc mặt của đầu bếp kia. Bất quá cũng đúng, làm buôn bán tử lâu cũng không phải là trông cậy vào những người trong bếp giữ cho mình thể diện để kiếm tiền, ở xã hội hiện đại cũng là như vậy.’

Hắn đứng lên dưới thất lung hoạt động, còn đừng nói đến mình cũng đói bụng. Vừa ra cửa phòng thì nhìn thấy Tư Bác ở trong sân đang ăn cơm. Bất quá sắc mặt nam nhân lúc này không tốt, giống như nhét thuốc độc gì đó vào trong miệng, mặt ủ mày chau chứ không có vui thích nhiệt tình như bình thường ăn cơm.

“Ăn no không?” Yến Thần Dật ngồi ở bên cạnh y vươn tay cầm cái muỗng y dùng qua mức canh xương đặt ở bên miệng. Đầu tiên là ngửi ngửi, sau đó

ném ném. Chép chép miệng, hương vị còn có thể, không quá xuất sắc, không khó uống, tầm thường nhạt nhẽo.

Hắn nhướn mày, lại chọn mấy thứ xào rau bỏ vào miệng ném đều là như thế. Tuy rằng nhìn màu sắc rất phong phú nhưng hương vị quả thật bình thường, trách không được Tư Bác lại nói ăn không ngon. Ngay cả mình cũng cảm thấy hương vị bình thường, ném qua một lần sau đó không có dục vọng lại ăn mấy món này.

Hắn thờ dài nghỉ thảnh 'đầu bếp này cũng thật sự lãng phí loại thịt rau dưa tươi mới như vậy, nếu như không phải trong thành này chỉ có một nhà tù lâu lớn này, chi sợ nhà tù lâu này đã sớm đóng tiệm'

“Thần Thần, ta muốn đệ nấu com.” Tư Bác bữu môi lại gần dùng mặt cọ cọ vào bả vai Yên Thần Dật, đối với chuyện giữa trưa com ăn không ngon rất oán niệm

Yên Thần Dật cười gương vỡ vỡ bờ vai của y, cũng rất bất đắc dĩ.

“Đây không phải ở nhà, chấp vả ăn chút, ngoan nha, một lát ta bận rộn xong chúng ta trở về nhà.”

Yên Thần Dật đang đỡ Tư Bác cúi kính lại ăn hai miếng mìn thầu, bình thường nam nhân có thể ăn ba cái bánh mìn thầu lớn, uống hai chén canh. Hôm nay lại chỉ ăn một nửa cái mìn thầu, một chén canh cũng chưa uống hết, hắn có chút lo lắng nam nhân bị đói.

Yên Thần Dật trước nay vẫn luôn không nghĩ tới chuyện hắn lại mang Tư Bác nuôi hoàn toàn trở thành tiểu hài tử.

“Đến đến đến, tiên sinh, ta giới thiệu cho tiên sinh, đây chính là đại sư phụ tù lâu chúng ta, Lưu sư phụ.” Trương lão bản dẫn theo nam nhân trung niên khoảng bốn mươi tuổi đến hậu viện, thấy Yên Thần Dật cũng đi ra ăn com thì nhanh chóng tiến lên giới thiệu cho bọn họ.

“Đây là tiên sinh mới mời đến quản lý sổ sách, họ Yên.”

Lưu sư phụ gật đầu rồi liếc mắt nhìn Yên Thần Dật một cái. Hắn vừa bận rộn xong mọi chuyện trong phòng bếp thì bị lão bản gọi vào hậu viện còn tưởng rằng là chuyện gì, không nghĩ tới chính là giới thiệu tiểu hậu sinh cho mình mà thôi.

Trương lão bản có chút xấu hổ, ông cũng đã sớm không kiên nhẫn với thái độ của Lưu sư phụ nhưng không thể nói thêm cái gì, nói như thế nào cũng là dựa vào đầu bếp mở ra tù lâu, đầu bếp này nếu như không làm thì tù lâu này của ông cũng không thể mở.

Chiến loạn qua đi đầu bếp nào dễ tìm như vậy. Haizz.

Yên Thần Dật cười cười với Lưu sư phụ, hắn đứng lên mời y và Trương lão bản ngồi xuống rồi vờ tay rót ly trà cho hai người, thái độ rất cung kính, chung quy một lát nói chuyện có khả năng sẽ đắc tội với người ta, vẫn là trước làm ra bộ dáng mới đúng.

Sắc mặt Lưu sư phụ thư thả lại bụng trà uống một ngụm.

Tư Bác ở một bên hí mắt nhìn lão, vừa nhìn vừa liếc mắt nhìn thức ăn trên bàn hừ một tiếng.

Đừng nhìn y ngốc nhưng mũi rất linh, y đoán được trên người Lưu sư phụ có mùi khói dầu. Vừa nghĩ đến này người chính là người nấu ra thức ăn khó ăn như vậy thì Tư Bác không vui vẻ.

Y không vui thì sẽ trực tiếp phản ứng ra, há miệng ngay nói: “Lão nấu thức ăn một chút cũng không ăn ngon, còn không có ăn ngon bằng Thần Thần tùy tiện nấu.”

Khóe miệng Yên Thần Dật giật giật xoay mặt che cái miệng của y.

Lưu sư phụ uống một ngụm trà trong miệng nuốt cũng không phải mà phun cũng không phải, ngược lại là Trương lão bản ở một bên cười vui vẻ, sắc mặt không thay đổi.

“Tiểu tử nguoi nói như thế là sao? Ta nấu com hơn nửa đời còn chưa có người dám nói ta nấu thức ăn ăn không ngon!” Lưu sư phụ duỗi tay vỗ xuống cái bàn rồi nhìn chằm chằm Tư Bác.

Tư Bác run lên, mặc dù có chút sợ hãi nhưng vẫn ngẩn cổ nói: “Vốn dĩ chính là, chính là khó ăn.”

Yên Thần Dật nhủ mày kéo tay Tư Bác néo néo, Tư Bác lập tức ngoan ngoãn an tĩnh lại.

“Lưu sư phụ, huynh trưởng ta nói nặng rồi, ta thay huynh ấy xin lỗi ngài.” Yên Thần Dật đứng dậy chấp tay thi lễ với Lưu sư phụ, tiếp đó ngồi xuống tiếp tục nói: “Bất quá có lỗi ta còn muốn nói sẽ mạo phạm đến.”

Lưu sư phụ nhíu mày bất quá không nói chuyện. Nói như thế nào lão bản cũng đang ngồi ở bên cạnh, hắn nếu như càn rỡ cũng nên biết ai là chủ nhân, ngay cả tính không muốn nghe cũng chỉ có thể chịu đựng.

Yên Thần Dật nhìn về phía Trương lão bản thấy ông lão đang cười tủm tỉm nhìn hắn, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra. Hắn nói với Lưu sư phụ: “Ta biết Lưu sư phụ làm đầu bếp nhiều năm, cũng quen thuộc mọi chuyện trong phòng bếp. Bất quá tù lâu buôn bán xấu có một phần phát ra là dựa vào phòng bếp này, tù lâu chúng ta coi như là tù lâu lớn nhất số một số hai trong huyện, màu sắc tuy là không tẹt nhưng hương vị lại rất bình thường.” Vừa nói

đuổi tay chỉ chỉ vào tô canh xương, cũng không quan tâm sắc mặt tốt xấu của Luru sư phụ hiện tại mà nói tiếp: “Canh xương vốn hẳn là thơm, ngon, không đầy mỡ, nhưng mà trên canh xương này nổi một lớp mỡ thật dày không nói, hương vị cũng chỉ một.”

Sắc mặt Luru sư phụ đỏ lên nhưng chưa nói phản bác gì.

Trương lão bản ngược lại là ở một bên gật đầu hỏi: “Tiên sinh có cái gì đề nghị không?”

Yến Thần Dật cười: “Nếu như là thả chút rong biển và bắp, hoặc là củ cải gì đó phối với thức ăn, không chỉ bớt đi dầu mỡ cũng có thể gia tăng vị ngọt.”

Tư Bác ở một bên liên tục gật đầu xen vào nói: “Lúc Thần Thần mỗi lần nấu canh xương thì đều sẽ thả chút bắp vào, ăn rất ngon.”

“Hơn nữa, nếu như là ít thả chút khoai tây sợi vào sẽ càng tăng hương vị. Nếu như không muốn nhìn thấy khoai tây sợi, chỉ cần lúc ra nồi thì vớt đi là được.” Yến Thần Dật nói xong lại chấp tay với Luru sư phụ, khiêm tốn nói: “Ta cũng bắt quá chính là biết một ít đa lông, Luru sư phụ chớ trách.”

Luru sư phụ khoát tay, ngược lại là tỉ mỉ suy nghĩ ý hắn nói, cảm thấy chuyện thật đúng là như vậy.

Luru sư phó này cũng là quái nhân, nếu như hắn xem thuận mắt một người thì nói cái gì cũng được, mới đầu thì cảm thấy Yến Thần Dật tuổi còn trẻ không có bản lĩnh gì. Bất quá nghe y nói hai câu đơn giản như vậy ngược lại là đối với y phải nhìn bằng con mắt khác.

“Vậy tiên sinh hãy nói về tam tiên xào.” Luru sư phụ chỉ chỉ vào một đĩa tam tiên xào khác rồi hất cằm.

Yến Thần Dật nhìn thoáng qua, tiếp theo cảm lấy đôi đũa gấp ném ném rồi thản nhiên nói: “Làm tam tiên xào này có rất nhiều loại, nếu dựa vào đĩa trước mặt này nói, nếu là cả tím bọc bột mì bên trong chiên qua thì là có thể giữ cho nó mềm mại mà sẽ không sụp xuống thành một đồng.”

Hắn cảm đôi đũa chọt chọt lấy ra hai miếng khoai tây từ bên trong: “Nếu là khoai tây cắt miếng chiên qua dầu thì sẽ xốp giòn; lại đến chính là ớt xanh này, ớt xanh bình thường đều mang theo vị hơi cay đắng, rất nhiều người đều không thích. Nhưng trước đó dùng nước đường ngâm một lát, không chỉ màu sắc tươi sáng, hương vị cũng sẽ ngon rất nhiều.”

Ánh mắt của Trương lão bản lúc này thật tinh quái, vẻ mặt nhìn Yến Thần Dật giống như là chồn phát hiện gà con, thật dọa người.

Tư Bác nhích lại gần ôm lấy cánh tay Yến Thần Dật, còn trừng mắt nhìn Trương lão bản.

Luru sư phụ đứng lên nói: “Ta đi dựa theo tiên sinh nói làm một lần, nếu như tiên sinh nói đúng vậy thì nghe theo lời tiên sinh, nếu như không đúng thì ta sẽ không tha cho tiên sinh đâu.”

Yến Thần Dật đứng lên: “Không bằng ta đến làm, Luru sư phụ ném thử như thế nào?”

Luru sư phụ gật đầu dẫn theo y đi về phía phòng bếp.

Tư Bác nhanh chóng đuổi kịp, có thể ăn được cơm Thần Thần nấu thật vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Editor: demcodon

Có người ở phòng bếp, ngay cả tính người mặc sạch sẽ nhẹ nhàng thoải mái kia cũng là đầu bếp.

Có người ở phòng bếp, ngay cả tính người đang chơi đùa tay áo múa với khói dầu vẫn là thoát nhìn thanh cao nhẹ nhàng.

Đây chính là điểm khác nhau.

Yến Thần Dật vào phòng bếp làm cho mấy tiểu đầu bếp khác đều rất kinh ngạc, sau khi nghe Luru sư phụ giới thiệu càng là không nghĩ ra, tiên sinh quản lý sổ sách này sao lại chạy tới làm đầu bếp?

Bất quá sau khi Yến Thần Dật cầm dao phay trên tay cắt vài cái trên tấm thớt thì mấy tiểu đầu bếp ngay lập tức thay đổi suy nghĩ —— vị tiểu tiên sinh này lúc cầm dao còn rất vững chắc.

Kỳ thật bọn họ không biết, Yến Thần Dật mặc dù thích nấu ăn nhưng lại không tinh thông như vậy, chẳng qua là biết món ăn gia đình mà thôi. Nhưng sau khi nhặt được Tư Bác thì tay nghề của Yến Thần Dật mới thật sự là tiến bộ vượt bậc.

Không có biện pháp, hẳn không thể ngăn cản ánh mắt của nam nhân kia trông mong đáng thương nhìn mình nói câu thức ăn ăn không ngon. Cho nên mình lại bắt đầu cân nhắc. demcodon-lqd Còn đừng nói thật làm cho hẳn cân nhắc ra chút món này. Ít nhất tay nghề này là một ngày tốt hơn một ngày, không nhìn thấy Tư Bác đều béo ư?

Một đĩa tam tiên chay ra nôi hương thơm tỏa bốn phía, màu sắc tươi sáng, nhìn là thèm ăn.

Tư Bác ở một bên nuốt nước miếng, thấy Luru sư phụ kia vươn ra đôi đũa gấp miếng cà tím bỏ vào trong miệng, đôi mắt của y đều trừng sắp lọt ra.

Mấy tiểu đầu bếp ở một bên nhìn sắc mặt Luru sư phụ, chỉ thấy y sau khi nuốt cà tím xuống lại gấp miếng ớt xanh, tiếp theo lại gấp miếng khoai tây. Sau đó buông đũa nhìn về phía Yến Thần Dật với ánh mắt phức tạp.

Mấy tiểu đầu bếp liếc nhau cũng nhanh chóng gấp một đũa nhét vào miệng. Tư Bác lúc này nếu không phải bị Yến Thần Dật lôi kéo, phỏng đoán cũng xông lên chém giết giành thức ăn ăn.

“Ngoan nha, về nhà cũng làm cho huynh.” Yến Thần Dật giờ tay sờ lỗ tai Tư Bác nhỏ giọng nói.

Tư Bác tức giận, bắt quả Thần Thần nói cái gì y cũng đều sẽ nghe, cho nên tuy rằng rất buồn bực lại gật đầu.

“Tiểu tiên sinh thật sự không học qua đầu bếp? Tài nấu nướng này thật sự không tệ.” Về mặt của Luru sư phụ không quá tự nhiên, giống như rất xấu hổ.

Không thể không thừa nhận món tam tiên chay Yến Thần Dật làm ra ngon hơn mình làm rất nhiều.

Mấy tiểu đầu bếp cũng ở một bên mắt sáng lấp lánh nhìn chăm chăm Yến Thần Dật, có loại cảm giác hai mắt đắm lệ cuối cùng tìm được tổ chức.

Bọn họ vốn là đi theo Luru sư phụ học nghề bếp, nhưng Luru sư phụ làm ra món gì hương vị thật sự rất bình thường, cho nên bọn họ rất buồn rầu. Lúc này gặp được vị tiểu tiên sinh này thật sự là đặc biệt kích động.

Yến Thần Dật ngượng ngùng xua tay nhanh chóng nói: “Luru sư phụ đừng nói như vậy, ta chỉ là bình thường ở nhà tự mình loay hoay, có chút lừa cũng nắm giữ không quen.”

Luru sư phụ thờ dài xua tay để cho mấy tiểu đầu bếp đều đi ra ngoài. Tư Bác không nhúc nhích duỗi tay lấy đĩa tam tiên trên bàn kia lại đây, bụng lấy giống như bảo bối.

Yến Thần Dật nhìn y một cái cười khê lên tiếng: “Nếu muốn ăn thì mang sang ăn đi, cơm trưa khẳng định huynh chưa ăn no.”

Tư Bác nhanh chóng gật đầu, vô cùng cao hứng bụng thức ăn đi.

Yến Thần Dật quay đầu lại nhìn về phía Luru sư phụ nói: “Luru sư phụ là có chuyện muốn hỏi ta hả?”

Luru sư phụ gật đầu, cũng không trừng mắt lạnh nhạt giống như vừa rồi mà nói thẳng nói: “Từ lâu này mở chỉ được năm đầu, từ lúc đầu khai trương thì ta đã làm đầu bếp ở đây. Trương lão bản chúng ta từ người trẻ tuổi đến lớn tuổi, ta cũng dần dần không nghĩ ra món gì mới, dần dần từ lâu thành thói quen ứng phó đến giờ. Hôm nay lời của tiên sinh nói và thức ăn tiên sinh làm ra làm cho ta rất giật mình, tiểu huynh đệ thật sự là nhờ có người.” Nói xong thì vươn tay vỗ vỗ bả vai Yến Thần Dật thờ dài.

Yến Thần Dật nghiêng đầu suy nghĩ, những câu khác đều nghe hiểu, nhưng một câu cuối cùng thì không hiểu.

“Nhờ có ta? Ta lại không có làm cái gì, Luru sư phụ quá dễ mất ta, ngài chỉ là phối món không quá linh hoạt mà thôi, sửa lại một chút là được.”

Luru sư phụ cũng không nói thêm nữa đi theo Yến Thần Dật ra phòng bếp.

Trương lão bản và Tư Bác ngồi chung ở bên cạnh bàn, y cũng cầm đôi đũa gấp tam tiên chay đến ăn, ông lão cũng ăn một miếng thì sắc mặt lập tức thay đổi.

Tư Bác như hồ rình mồi nhìn ông, miệng to cắn màn thầu còn nhét thức ăn vào miệng như sợ bị người cướp đi. Trương lão bản thấy hai người trở về còn nói cười giòn biết là Luru sư phụ đã nghĩ thông, ông nhanh chóng nghênh đón cười ha ha hỏi: “Hai vị đây là bắt tay thân thiện?”

“Ông lão ngài rất gian xảo, bây giờ nhận tiểu tiên sinh thì từ lâu này ngày sau nhất định náo nhiệt, không tăng thêm tiền công cho chúng ta là không được.” Luru sư phụ cũng mặc kệ những chuyện khác mà há miệng hỏi.

Trương lão bản há há miệng cười ngượng ngùng nói: “Tăng chứ, chỉ cần lợi nhuận nhiều nhất định tăng.”

Yến Thần Dật đảo đảo cặp con mắt ở một bên nói: “Lão bản, ngài xem như vậy có tốt hay không. Nếu như một tháng lợi nhuận tốt đẹp tăng hơn năm mươi lượng thì chia cho bọn tiểu nhị mỗi người một lượng bạc xem như phần thưởng. Luru sư phụ chia năm lượng, về sau mỗi tháng đều là như thế, tiền công tăng hay không còn phải nhìn ngày sau. Nếu như thu nhập ổn định thì lại tăng cũng không muộn.”

Trương lão bản suy nghĩ, cảm thấy đề nghị này tốt nên gật đầu nói: “Lời này của tiểu tiên sinh nói có lý, từ tháng này cứ làm như vậy.”

Yến Thần Dật nhẹ nhàng thờ ra quay đầu nhìn về phía Luru sư phụ, hai người nhìn nhau cười.

Tư Bác nghiêng đầu nhìn về phía Yến Thần Dật, duỗi tay kéo hán ngồi ở bên cạnh mình phồng mặt lên trừng mắt, cũng không nói lời nào cứ như vậy trừng Yến Thần Dật.

Yến Thần Dật thấy miệng y còn nhét màn thầu thì nhanh chóng rút ly trà đưa đến bên miệng y hỏi: “Nghện?”

Tư Bác hừ hừ một tiếng thì vươn tay bưng lên uống ngụm nước trà rồi thờ phỉ phỉ nói: “Thần Thần cũng không có ăn cơm trưa, sẽ đói.” Y vươn tay sờ sờ lên bụng Yến Thần Dật rồi tiếp tục trừng mắt.

Yến Thần Dật dở khóc dở cười vươn tay giữ chặt tay y, không để cho y tiếp tục trước mặt người ngoài sờ mình, cái này có chút ngượng ngùng.

Lưu sư phụ nhanh chóng đi phòng bếp lại đơn giản xào hai món ăn. Tuy nói hương vị vẫn là bình thường, bất quá chuyện này cũng không thể sót ruột, chậm rãi thay đổi vậy.

Ăn xong cơm trưa là thời gian Tư Bác ngủ trưa mỗi ngày, Yến Thần Dật thấy y ngồi ở bên cạnh mình đầu ngủ gà ngủ gật thì thờ dài, vừa nói y đi sang phòng bên cạnh ngủ mà y không đi, nói thế nào cũng phải ở lại bên cạnh mình.

“Mệt thì đi ngủ một lát, một lát ta làm xong rồi chúng ta về nhà.” Yến Thần Dật nói rồi đỡ cái trán Tư Bác miễn cho y buồn ngủ dựa vào bàn.

Tư Bác lắc đầu kéo tay áo của hán không buông.

“Ồ bên Thần Thần.” Hoàn cảnh lạ lẫm làm cho y bất an.

Yến Thần Dật cũng nghĩ đến điểm ấy, nhìn bài trí trong phòng rồi đứng dậy tháo hai thanh ghế dựa lại đây đặt ở một bên, tiếp đó vươn tay kéo y đứng lên mang ba cái ghế dựa đặt song song, ngẩng đầu nhìn thấy Tư Bác khó hiểu nhìn mình, hán cười cười kéo y ngồi xuống nói: “Huynh để chân lên trên ghế dựa kia, gối chân của ta ngủ một lát.”

Tư Bác lập tức mặt mày hớn hờ nằm xuống, tuy nói ghế dựa cứng nhưng cái gáy gối lên đùi mềm của Thần Thần cảm giác đặc biệt thoải mái.

Yến Thần Dật chỉ cần cúi đầu là có thể nhìn thấy cái đầu đang gối trên chân mình là gương mặt đẹp trai còn mang theo vui vẻ, hán lắc đầu cười khẽ sau đó tiếp tục động tay tính sổ.

Lưu sư phụ bận rộn xong mọi chuyện trong phòng bếp thì chạy đến phòng thu chi, trong tay còn mang theo một giò heo. Gõ cửa đi vào thì thấy Yến Thần Dật còn đang cúi đầu viết, hán nhẹ cước chân đi đến trước bàn lắc lắc tay.

“Tiểu tiên sinh cũng không nghỉ ngơi một chút à, viết nhiều như vậy không mệt sao?”

“Lưu sư phụ ngồi đi, ta vừa đem những khoản năm trước đều sửa lại một chút, bây giờ đang viết chút thực đơn đơn giản trong gia đình.” Yến Thần Dật ngẩng đầu nhìn y cười cười, sau đó tiếp tục viết chữ tốc độ rất nhanh.

Lưu sư phụ vừa nghe đến đây thì hứng thú, sau đó cầm giấy Tuyên Thành y viết xong đặt ở một bên hong khô nhìn nhìn, nhượng mày nói: “Thực đơn này tiên sinh thật sự viết không tệ, đơn giản dễ hiểu, bất quá chữ thì..... không dễ nhìn lắm.”

Yến Thần Dật ngượng ngùng cười cười, mình có thể viết chữ ở trên giấy Tuyên Thành mềm nhũn này đã không tệ rồi, còn yêu cầu cái gì dễ nhìn với khó coi chứ, không đâm lũng lỗ đã cảm ơn trời đất.

“Tiểu tiên sinh tài giỏi như thế sao không tự mình mở tửu lâu? Ta thấy tiên sinh cũng hán là xuất thân nhà giàu có.” Lưu sư phụ tò mò lập tức hỏi.

Yến Thần Dật thờ dài buông cây bút trúc nhón xuống, cầm lấy giấy Tuyên Thành đã viết xong thối thối nói: “Ta đây nào tính tài giỏi gì, bất quá chỉ là kiếm miếng cơm ăn mà thôi. Trong nhà cũng tàn bại cho nên một mình mang theo huynh trưởng sinh sống.”

Những chuyện khác cũng không nhiều lời, nói cũng vô ích.

Lưu sư phụ gật đầu, tuy nói trên giấy Tuyên Thành chỉ viết mấy món ăn gia đình. Bất quá lại làm dấy lên dự vọng sáng tạo mới của hán biến mất đã lâu, lúc này thật vui vẻ.

Hán xách tới một giò heo đưa cho Yến Thần Dật cười nói: “Nhìn dáng vẻ khô cứng của tiên sinh chắc bình thường khẳng định cũng không ăn được thịt heo này, cảm về nấu có thể ăn được mấy ngày đó.”

Yến Thần Dật vội vàng xua tay: “Cái này không được, lão bản nếu biết còn không phải so đo với ngài sao?”

Lưu sư phụ trừng mắt mặt xụ một đồng: “Lão thất phu* hán dám so đo cái gì, để tiên sinh cảm thì tiên sinh cứ lấy, đừng giống như đàn bà đẩy đẩy kéo kéo.”

(*Lão thất phu là người đàn ông dốt nát, tầm thường, hàm ý coi khinh [tiếng mắng chửi].)

Yến Thần Dật buồn cười nhìn y cố ý làm mặt cứng ngắt, bất quá vẫn là duỗi tay nhận nói cảm ơn. diendanlequydon.com-demcodon

Lưu sư phụ cầm ba tờ giấy Tuyên Thành Yến Thần Dật viết xong đi dạo tới dạo lui, từ bước chân kia thì có thể nhìn ra được tâm tình của đại sư phụ rất tốt.

Yến Thần Dật nhìn giò heo xách trong tay, lại nhìn nhìn sổ sách đặt ở trên bàn, cuối cùng nhìn về phía Tư Bác gồi đầu ngủ ngáy trên đùi mình, sau đó thở sâu rồi chậm rãi thở ra.

Một ngày hôm nay tuy nói rồi ren nhưng lại chiếm được chuyện mình muốn, cũng không tính mệt một lần. Thời gian dài động não tính sổ mặc dù chỉ là đơn giản gia giảm cũng làm cho cặp mắt hần phát mỏi, vươn tay đè huyết thái dương ần ần căng đau, hần lắc lắc đầu rồi duỗi tay nhéo mũi Tư Bác muốn đánh thức y.

“Úm! Thần Thần.” Tư Bác mơ mơ màng màng còn chưa mở mắt ra thì đưa mặt cọ cọ lên bụng của Yến Thần Dật.

“Dậy, chúng ta thu dọn một chút rồi về nhà.” Yến Thần Dật kéo y ngồi dậy, chính mình cũng đứng lên hoạt động một chút hai chân đang tê mỏi, sau đó đưa giò heo cho y: “Huynh cầm đi, ta đi tìm lão bản, một lát chúng ta đi về.”

Tư Bác gật đầu xách theo giò heo ngồi ở chỗ kia tỉnh táo lại.

Hắn đi đến trước chỗ quầy hàng, lão bản đang ngồi ở chỗ đó gầy bần tính, hần sau khi đặt sổ sách đã sửa lại xong xuống thì nhẹ giọng nói: “Lão bản, đây là sổ sách, lúc ta không ở đây thì ngài nhớ kỹ chi tiêu là được, vừa rồi ta viết cho Lưu sư phụ mấy món ăn gia đình, ngài cũng treo tên thức ăn lên để cho bọn tiểu nhị đẩy mạnh tiêu thụ ra bên ngoài.”

Trương lão bản nhanh chóng gật đầu, lại tán thưởng hần nhất được bảo vật.

Yến Thần Dật cười cười với ông rồi xua tay: “Ta đi về trước, có chuyện gì chờ ta đến đây thì nói là được.”

Trương lão bản nhanh chóng đi ra tiễn y, thấy Tư Bác xách giò heo cũng không nói gì, giống như là cam chịu.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chương Công Ngọc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Editor: demcodon

Yến Thần Dật chấp tay với Trương lão bản, vừa kéo Tư Bác bước ra cửa chính từ lâu thì bị Trương lão bản gọi lại, hần khó hiểu quay đầu nhìn nghi ngờ hỏi: “Lão bản còn có việc gì?”

Trương lão bản cầm trong tay một túi tiền nhỏ đến cười tủm tỉm đưa cho hần: “Đây là tiền công hôm nay của tiên sinh, hôm nay tiên sinh làm rất nhiều chuyện, lão gia ta cũng không thể không biết điều.”

Yến Thần Dật hơi suy nghĩ thì biết ý của ông lão này, cũng không khách khí với ông mà nhận túi tiền bỏ vào trong tay áo rồi gật đầu với ông, sau đó kéo Tư Bác đi.

Có tiểu nhị thấy bĩu môi hỏi: “Lão bản, ngài cũng quá dễ mắt đến hần, không những là đưa giò heo lại còn đưa tiền, hần có năng lực như vậy à?”

Trương lão bản quay đầu trừng mắt nhìn gã một cái, lắc đầu trở về quầy thu ngân.

Tiểu nhị bị trừng một cái quay đầu lại làm việc.

* * *

Tư Bác đi ra từ lâu thì đặc biệt vui vẻ, người cũng thả lỏng lại lôi kéo Yến Thần Dật chạy đến trước một quán nhỏ bán mặt nạ nhỏ gần đó, chỉ vào hình mặt mèo lớn ở trên nói: “Thần Thần, đệ xem này, cái này quá xấu.”

Yến Thần Dật giật khóe miệng xua tay xin lỗi cười cười với người bán hàng. Sau đó kéo y đi đến một quầy hàng nặn tò he kế bên bên, chỉ chỉ mèo nhỏ chó nhỏ ở trên nói: “Kêu lão bá bá nặn A Hoa cho huynh có được không?”

Tư Bác vừa nghe lập tức gật đầu, tặng kèm khuôn mặt tươi cười thật lớn: “Ừ, muốn A Hoa, cũng muốn gà trống, còn muốn gà con nữa.” Vừa nói vừa khua tay múa chân với ông lão nặn tò he, nói cho ông A Hoa là hình dáng gì: “Lớn như vậy, mập mạp.”

Ông lão xấu hổ nhìn y, cảm thấy người này đầu óc khẳng định có tật xấu, ai sẽ nặn tò he lớn như vậy chứ.

Yến Thần Dật xua tay với ông lão nói: “Lão bá nặn lớn hơn bình thường một chút là được.”

Ông lão gặt đầu, cầm cục bột hai ba cái thì nặn ra một con màu vàng, là màu của gà con. Sau khi xong đưa cho Tư Bác đang ngồi ở một bên nhìn chăm chăm mình, Tư Bác duỗi tay cầm nhìn trái phải, đặc biệt vui vẻ cười.

Yến Thần Dật nhẹ nhàng thở ra, lúc vừa ở trong tủ lâu thì mặt Tư Bác vẫn cứng ngắc, thật giống như đáng về không quen người xa lạ mà cố ý giả vờ. Thấy y thích tò he như vậy Yến Thần Dật cũng tươi cười.

Tay của ông lão rất khéo léo, tốc độ cũng nhanh, gà trống trong nhà thoáng một lát thì nặn xong. Yến Thần Dật cầm túi tiền lấy ra hai đồng tiền đưa cho ông, sau đó dẫn Tư Bác tiếp tục đi về nhà.

Trên đường đi Tư Bác cầm tò he trong tay, toàn bộ lực chú ý đều bị tò he hấp dẫn, những quầy hàng khác rốt cuộc dẫn không nổi lực chú ý của y.

Ngược lại là Yến Thần Dật mua hai quyển sách giải trí, hẳn cũng muốn quen thuộc nhiều với mấy chữ phồn thể kia, còn muốn bắt đầu dạy Tư Bác biết một ít chữ nữa, nhiệm vụ này hình như rất khó khăn.

“Thần Thần, đây là cái gì?” Tư Bác chỉ vào mấy quyển sách Yến Thần Dật cầm trong tay, nghiêng đầu nhìn hẳn.

“Sau khi trở về kể chuyện xưa cho huynh nghe, dùng để dỗ huynh ngủ.” Yến Thần Dật mỉm môi cười khế, vươn tay nhéo lỗ tai y: “Đi mua chân gà đi, về nhà nấu chân gà cho huynh ăn, còn giò heo này ngày mai sau khi làm xong chia cho nhà Lý đại gia một nửa, bọn họ đã giúp đỡ chúng ta rất nhiều.”

Tư Bác gặt đầu kéo hẳn bước nhanh trở về, cả đầu đều nghĩ là chân gà, chân gà, chân gà.

* * *

Ăn cơm chiều xong Yến Thần Dật ở trong phòng bếp vội vàng xử lý giò heo, hẳn vốn nghĩ thừa dịp thời tiết còn lạnh không bằng cạo da lông xuống nấu da đông lạnh, bắt quả sau đó lại từ bỏ.

Thứ nhất trên giò không có nhiều da, phỏng chừng cũng không nấu được bao nhiêu. Thứ hai kỹ thuật dùng dao của hẳn cũng có hạn, không có kỹ thuật kia. Cuối cùng quyết định làm giò nấu tương, dù sao từ huyện trở về thì mua không ít gia vị, làm giò nấu tương đủ dùng.

Tư Bác ăn no cầm ghế nhỏ ngồi ở một bên ngẩng mặt nhìn hẳn.

“Thần Thần, đệ đang làm cái gì vậy?”

Yến Thần Dật đang dùng dao phay cắt thịt trên giò, kỳ thật ném toàn bộ vào trong nồi nấu cũng có thể. Bất quá hẳn cảm giác nấu như vậy thời gian sẽ rất lâu, hơn nữa gia vị cũng không nhất định sẽ thấm vào trong thịt, chung quy không có nổi áp suất thì mấy loại giò này vẫn là cắt ra nấu mới tốt.

Hắn nhìn Tư Bác cầm tò he trong tay ngẩng mặt nhìn mình thì cười cười nói: “Một lát nấu thịt xong nếu như còn sớm thì chúng ta mang qua đưa cho nhà Lý đại gia, ta sẽ để xương lại cho huynh gặm, để thịt nhiều một chút ở trên, được không?”

Tư Bác lập tức tròn tròn đôi mắt dùng sức gặt đầu, miệng còn lầm bầm nói: “Thần Thần làm thịt ăn ngon nhất, chia cho bọn họ hơn một nửa, còn lại để cho ta ăn.”

“Ừ, còn lại đều cho huynh, huynh ra bên ngoài ngồi một chút đi, một lát nhóm lửa huynh sẽ bị sặc.” Yến Thần Dật cắt xong miếng thịt lớn, dùng nhánh cây khô đen đặt ở một bên đợi lát nữa nhóm lửa lên sau đó đốt lông heo, hẳn không muốn lúc ăn thịt thì đầu lưỡi còn bị đâm.

Tư Bác ngoan ngoãn kéo cái ghế nhỏ ngồi xuống cạnh cửa, nhìn nhìn chung quanh rồi để tò he xuống cầm thùng nước đi đến giếng: “Thần Thần, ta giúp đệ múc nước.”

“Ừ, cẩn thận một chút.” Yến Thần Dật gặt đầu ngồi xỏm xuống nhóm lửa.

Hắn lấy gia vị mua trở về đều ném vào trong nồi, thịt heo dùng nước sạch rửa xong sau đó đều bỏ vào, tiếp đó thêm chút củi lửa. Yến Thần Dật duỗi lưng ngáp một cái, hôm nay dùng não tương đối nhiều, đi đường cũng đi nhiều hơn, lúc này cảm giác rất mệt.

Múc thêm hai gáo đổ vào trong nồi nước, hẳn thăm dò ra bên ngoài nhìn nhìn, chỉ thấy Tư Bác đang ngồi xỏm trong luống rau không biết đang đào cái gì.

Đậy nắp rồi xong hẳn chà xát tay đi qua: “Tư Bác, huynh làm gì vậy?”

Tư Bác quay đầu nhìn hẳn chỉ chỉ cây non nói: “Thần Thần, đệ xem, có hoa hoa.”

“Thật đúng là nở hoa rồi!” Yến Thần Dật nhìn thoáng qua cây non Tư Bác chỉ kinh ngạc mở to cặp mắt, hẳn vươn tay qua nâng cây non tỉ mỉ nhìn nhìn: “Cũng may gần đây mưa nhiều ánh nắng cũng đủ, cây cả tít này lại nở, ta còn cho rằng loại này chết rồi.”

Tính thời gian thì rau trong ruộng trên cơ bản đều là trồng hơn một tháng trước, như thế nào cũng nên nở hoa rồi. Bất quá cũng không biết có phải quan hệ đến lần đầu tiên hẳn trồng hay không, luống rau trong ruộng này trên cơ bản còn chưa nở ra hoa nữa, mà là nụ hoa nho nhỏ.

Hiện tại thấy cả tít nở hoa hẳn cũng rất vui vẻ, giương mắt nhìn mới phát hiện không ít nụ hoa đều mở.

“Thần Thần, cây kia là cây gì?” Tư Bác giờ tay nắm ống quần của Yến Thần Dật chỉ chỉ chân tường cách đó không xa, Tư Bác đứng lên lôi kéo Yến Thần Dật đi qua.

Yến Thần Dật qua nhìn nhìn rồi nhú mảy. Hắn nhớ rõ mình không có trồng loại rau gì ở trên mảnh đất gần chân tường này.

Hắn ngồi xổm xuống cẩn thận nhìn nhìn, sau đó sừng sốt một chút. Bởi vì là ở chỗ râm mát cho nên bình thường không để ý, phỏng đoán lúc bón phân cũng đều tưới tới đấy. Bất quá dựa theo hình thái này nhìn chỉ sợ là đáng sâm hoang dại.

Hắn nhớ rõ trước kia ở trong sân nhà bà ngoại hắn cũng có một mảnh đáng sâm hoang dại. Bất quá hắn cũng không có quá nắm chắc, chờ thêm hai ngày tìm Mạnh đại gia đến xem, ruộng nhà ông lão trông không ít đáng sâm.

“Lúc nào thì huynh nhìn thấy cây này mọc?” Yến Thần Dật vỗ vỗ đất trên tay kéo Tư Bác đứng lên ra đất trồng rau.

Tư Bác nghiêng đầu suy nghĩ, lắc đầu: “Không nhớ rõ, Thần Thần, cây kia là cỏ hả? Sao đệ không nhổ lên? Không phải nói cỏ không thể trồng cùng rau hay sao?”

“Cây kia không nhất định là cỏ, chờ để cho Mạnh đại gia đến xem thì biết rốt cuộc là cây gì.” Yến Thần Dật rửa tay kéo y đi vào phòng bếp. Lúc này nồi lớn đã bắt đầu nổi bọt trắng, hắn mở nồi ra nhìn nhìn khê gạt đầu, thầm nói: ‘nồi to bếp nấu gì cũng nhanh, thịt cũng đều đổi màu.’

Tư Bác thò đầu qua ghé vào trên lưng hắn thăm dò người người, chép chép miệng: “Thơm quá à, nhiều thịt như vậy.”

Yến Thần Dật buồn cười nhìn y, cầm một chiếc đũa đâm vài cái lỗ trên thịt nói: “Mấy cái tò he của huynh đâu? Không thích?”

Tư Bác bĩu môi: “Tò he chơi không vui, A Hoa chơi vui hơn.”

“Vậy huynh đi chơi với A Hoa đi, ta về phòng đọc sách.” Yến Thần Dật néo néo vành tai y rồi ngẩng đầu nhìn sắc trời, trời đã rất tối, chắc khoảng tám giờ rồi.

Tư Bác gạt đầu, bất quá không đi tìm A Hoa mà là cùng Yến Thần Dật trở về phòng. Y còn bắt chước ngồi vào bên cạnh Yến Thần Dật nghiêng đầu cầm cây bút lông.

Yến Thần Dật nhìn thấy vẻ mặt kia như nói ‘ta cũng muốn giống như Thần Thần đọc sách viết chữ’ cảm thấy buồn cười. Hắn cầm viết và giấy Tuyên Thành đặt ở trước mặt y, sau đó hắn vươn tay cũng cầm bút lông chấm mực nước hỏi: “Tư Bác, huynh muốn học cái gì?”

Tư thế cầm bút của Tư Bác thoát nhìn còn chính xác hơn Yến Thần Dật. Cỏ tay của Yến Thần Dật giống như không khí lực, cầm bút lông về sau vẫn cảm giác như là cầm đũa, thấy thế nào cũng không được tự nhiên. Hắn để bút lông đặt ở một bên, cầm bút trúc nhọn của mình làm vẫn là thuận tay.

Tư Bác thấy hắn cầm bút trúc nhọn cũng học theo, cầm bút lông để lên trên giá bút một bên rồi cầm cây bút trúc nhọn, nhìn nhìn tư thế của Yến Thần Dật y ngốc nghếch học theo tạo hình. Bất quá sử dụng ngón tay không tốt, bút trúc nhọn lại có chút nhỏ, khí lực cầm của y quá lớn, rắc một tiếng giòn vang cán bút bẻ gãy.

Yến Thần Dật dở khóc dở cười nhìn y, Tư Bác cũng rũ mắt giống như bị dọa đến.

“Không có việc gì, không có việc gì, huynh quen cầm bút như thế nào thì cầm bút như thế, không nhất định phải cầm giống như ta.” Yến Thần Dật vội vàng cầm cây bút trúc nhọn bị gãy thành hai đoạn ném sang một bên. Sau đó cầm bút lông nhét vào trong tay Tư Bác: “Ta dạy cho huynh viết tên của ta nha, huynh không phải nói thích nhất là Thần Thần sao, sao có thể không biết viết tên của ta chứ?”

Lực chú ý của Tư Bác lập tức bị hấp dẫn qua, hưng phấn nhìn Yến Thần Dật mạnh mẽ gạt đầu.

Yến Thần Dật lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra cầm giấy Tuyên Thành đặt ở trước mặt. Trước hết chậm rãi viết một chữ “Yến”, sau đó nghiêng đầu nhìn Tư Bác: “Chữ này đọc là Yến, là họ của ta.”

Tư Bác cùng đọc lên, gạt đầu: “Yến, họ của Thần Thần.”

Y nói xong còn cầm lấy bút bắt chước viết vài nét trên giấy, một chữ “Yến” rồng bay phượng múa xuất hiện.

Yến Thần Dật khê nhú mảy nhìn chữ “Yến” thứ hai Tư Bác đang viết ra. Chẳng lẽ nói đây cũng là bản năng? Người này viết ra chữ coi như hắn không hiểu cũng rõ ràng, nét bút bừa bãi khí phách như rồng bay này nếu như để tới hiện đại thì phỏng đoán có thể bán được giá tốt. Hắn lắc đầu mỉm cười với Tư Bác đang nhìn mình rồi tiếp tục dạy y viết chữ.

Tư Bác cũng học nghiêm túc, trên cơ bản dạy y một lần là có thể nhớ kỹ. Bất quá Yến Thần Dật không chú ý tới hắn dạy đều là chữ giản thể, cũng chính là thể chữ mình quen thuộc, mà không phải là chữ phồn thể cổ đại thường dùng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Editor: demcodon

Trong nồi lại thêm hai lần nước, Yến Thần Dật rút một ít củi lửa ra tắt chuyển thành lửa nhỏ từ từ nấu.

“Tur Bác !” Mở miệng gọi một tiếng, hần thật sự là lười đi chuyển.

Tur Bác lúc này đang ở trong phòng viết chữ, Yến Thần Dật vừa mới dạy y không ít chữ, y đương nhiên đều có thể dựa vào viết ra. Bất quá đọc như thế nào cũng không nhớ kỹ, chỉ nhớ kỹ tên của Yến Thần Dật và tên của mình, mặt khác tính toán y sẽ dựa vào viết ra chữ không đọc được.

Yến Thần Dật cũng biết gấp không được, trước viết ra chữ là được. Bất quá thấy đáng về nghiêm túc kia của y ngược lại là có chút hoảng, vẫn cảm thấy người này trước kia khẳng định là tướng quân chinh chiến sa trường chỉ huy binh lính.

Tur Bác nghe Yến Thần Dật gọi y thì vội vàng ném bút lông vui vẻ chạy ra: “Thần Thần, đệ kêu ta hả?”

“Ừ, huynh đi sang nhà Lý đại gia xem bọn họ đã ngủ chưa.” Thấy y xoay người chạy đi vội vàng vươn tay giữ chặt y: “Đợi đã, huynh đứng ở bên ngoài tường nhìn xem là được. Nếu như trong phòng có thấp đèn thì đi vào nói cho bọn họ trước đừng ngủ, nếu như trong phòng tối cũng đừng gõ cửa, nhớ rõ chưa?”

Tur Bác gật đầu, ừ hai tiếng quay đầu chạy.

Yến Thần Dật duỗi eo, trở tay đầm đấm lưng đau nhức, thở dài. Hôm nay thật là mệt mỏi, bất quá kiếm được không ít tiền, vừa lấy ra túi tiền Trương lão bản đưa đếm đếm, bên trong lại có năm mươi đồng tiền, không nghĩ tới Trương lão bản còn rất hào phóng.

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, mình bận rộn giúp ông nhiều như vậy, những đồng tiền này coi như tiền boa.

Đợi trong chốc lát Tur Bác trở về, vừa mới tiến vào sân thì kêu lên: “Thần Thần, nhà Lý đại gia còn chưa ngủ, đại thúc họ khan rất là nhiều.”

Yến Thần Dật nhú mày vẫy tay cho y về trước còn mình tắt bếp lửa, hần lấy thịt nấu chín xong vớt ra một nửa để vào trong cái tô nhỏ.

“Ta đi đưa thịt cho bọn họ, huynh ở nhà chờ ta.” Hần suy nghĩ vẫn là xoay người lấy xương giò to vớt ra để vào trong cái đĩa đưa cho Tur Bác ở một bên dùng sức hít mũi, bữu môi nói: “Huynh đi rửa tay rồi về phòng ăn đi.”

Tur Bác nhanh chóng nhận cái đĩa, cười tùm tùm bụng vào phòng.

Lúc này lòng y tràn đầy mãn nhãn trước mặt đều là xương, nào còn có tâm tư suy nghĩ chuyện Yến Thần Dật có dẫn mình đi đến nhà Lý đại gia hay không.

Yến Thần Dật chà xát tay bụng cái tô nhỏ ra cửa.

Nhà Lý đại gia và nhà hần chỉ cách một con đường nhỏ, đi ra ngoài rẽ qua thì đến. Có thể là vừa rồi Tur Bác nói hần sẽ qua nên cửa sân không có đóng, hần đẩy cửa ra vào sân đi về phía phòng chính, còn chưa vào cửa thì nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng ho khan.

Hần nhanh chóng đi vào chỉ thấy Lý đại thúc đang nằm trên giường, Lý đại thẩm ở một bên đổ nước. Nhi tử của bọn họ Lý Tiểu Bằng năm nay chín tuổi có thể là đi ngủ trong phòng gia gia nãi nãi* cũng không có ở trong này.

(*Gia gia: ông nội, nãi nãi: bà nội.)

Lý đại thẩm nhìn thấy hần khuôn mặt u sầu khó nén, bà thở dài vươn tay nhận tô nhỏ hần bụng qua, mở ra mắt nhìn kinh hi nói: “Tiểu Yến còn biết nấu thịt à, sao lại mang qua nhiều như vậy, các cháu có đủ ăn hay không?”

Yến Thần Dật cười xua tay nói: “Đù, hôm nay đi đến tửu lâu lớn trong huyện làm công, về sau cách ba ngày đi một lần, lão bản rất tốt bụng còn tặng giò heo vừa nấu xong.” Hần nói xong đi đến mép giường Lý đại thúc, thấy sắc mặt ông có chút trắng bệch, môi cũng là màu tím tái không khỏi lo lắng hỏi: “Đại thẩm, sao đại thẩm không cùng đại thúc đi lên huyện tìm đại phu nhìn một chút? Vẫn họ khan như vậy cũng không được đâu.”

Lý đại thẩm đi vào phòng bếp cắt tô, sau khi trở về lại thở dài: “Đi nhìn rồi, đại phu nói phổi đương gia không tốt, nhưng chúng ta nào có nhiều bạc như vậy để chữa bệnh chứ.”

Lý đại thúc trừng mắt nhìn bà một cái rồi chống giường ngồi dậy: “Nữ tặc nhân gia* nói bậy bạ gì đó, bà đi vào phòng phụ thân xem Tiểu Bằng đã ngủ chưa.”

(*Nữ tặc nhân gia: phụ nữ đã có chồng.)

Lý đại thẩm nhìn Yến Thần Dật sau đó xoay người đi ra ngoài.

Yến Thần Dật nhìn lướt qua ở trong phòng thấy trên bàn để trái lê trong lòng vui vẻ, quay đầu nói: “Lý đại thúc, lúc họ khan thì trên người có chỗ nào đau không?”

Lý đại thúc lắc đầu che miệng lại họ khan vài tiếng, lúc này mới nói: “Chỗ nào cũng không đau, chỉ là họ khan, gần đây gió lớn, đây là bệnh cũ của ta, không cần lo lắng. Ngược lại là cháu, muốn đi đến tửu lâu trên huyện làm công hả? Làm việc vất vả?”

“Không phải, cháu cho dù muốn làm việc thì người ta cũng không có khả năng thuê cháu, tay chân cháu nhỏ bé như thế này. Cháu đi làm tiên sinh quản lý sổ sách, nhân tiện giúp bọn họ sửa lại thực đơn.” Yến Thần Dật cười một cái đứng dậy cầm trái lê từ trên bàn lên để dưới mũi người người, ngẩng đầu hỏi: “Đại thúc, lê này từ đâu mà có?”

Lý đại thúc cho rằng hắn muốn ăn nên cười cười: “Đệ đệ của thím cháu không biết như thế nào trồng được, lê tháng này đã chín một đám mới đưa lại đây một giỏ lớn, cháu thích ăn thì lấy về một ít đi, nhiều như vậy cũng ăn không hết.”

Yến Thần Dật gật đầu một cái, nghĩ thầm: ‘bây giờ đã có người có thể trồng ra loại trái cây trái mùa rồi sao? Quá trâu bò.’

“Vậy một lát đi về thì cháu cầm một chút, đại thúc nghỉ ngơi đi, cháu qua chào hỏi Lý đại gia rồi trở về.” Yến Thần Dật đỡ Lý đại thúc nằm xuống rồi ra cửa đi về phía phòng lớn.

Lý đại gia đang hút thuốc, ông lão bởi vì chuyện nhi tử sinh bệnh lo lắng thành ngủ không ngon, người không có tinh thần gì. Thấy hắn vào cửa thì ngẩng đầu nhìn lắc đầu thờ dài.

“Tiểu Yến à, cháu nói đại thúc cháu có phải là không được nữa hay không?”

Yến Thần Dật sững sốt, rất nhanh phản ứng lại ba chữ ‘không được nữa’ này đây là có ý gì, vội vàng lắc đầu nói: “Ngài cũng đừng suy nghĩ như vậy, không phải là cảm mạo họ khan bình thường hay sao, đại phu không phải nói không có việc gì ư, uống thuốc đúng giờ rồi lại xem hiệu quả.” Hắn nói lời này xong quay đầu nhìn về phía Lý đại nương và Lý đại thẩm ngồi ở một bên lau nước mắt, hắn an ủi nói: “Thật ra cháu có biết một phương thuốc cổ truyền có thể giảm bớt họ khan, đại thẩm lấy cho cháu mấy trái lê, đợi lát nữa cháu trở về nấu cho đại thúc thử xem.”

Lý đại thẩm vừa nghe lời hắn nói thì nhanh chóng gật đầu đi ra cửa lấy lê. Bà cũng là hoảng sợ, hiện tại chỉ cần có thể làm cho Lý đại thúc khỏe là được.

Lý đại nương lại không hiểu hỏi: “Lê có thể khôi ho?”

“Đạ, lúc còn nhỏ ở nhà thử qua, coi như dùng được. Cháu thấy đại thúc hắn cũng là tái phát họ khan ngủ không ngon, một lát thử xem. Nếu như có thể giảm bớt tốt xấu gì có thể làm cho đại thúc nghỉ ngơi tốt hơn, bệnh cũng khôi nhanh hơn.” Yến Thần Dật cúi tay sờ sờ cái chân nghiêng của Lý Tiểu Bằng đến đây nằm. Tiểu hải nhi vốn là mỗi ngày đều vui vẻ, lúc này cũng không có tinh thần.

Hắn âm thầm thở sâu, nghĩ thầm: ‘trụ cột của cả nhà này nếu như thật sự cứ như vậy mà đi chỉ sợ người một nhà này nửa đời sau sẽ hủy.’

Rất nhanh Lý đại thẩm cầm một túi lê lớn trở về đưa cho hắn, Yến Thần Dật nói một lát hắn đến đây sau đó xách túi to đi.

Hắn về nhà đi thẳng vào phòng bếp, may mắn trước đó còn để chút lửa nhỏ nếu không bây giờ nhóm lửa sẽ rất lao lực. Hắn mời cho lửa lớn lại rửa sạch nồi rồi đổ nước vào, cầm vỉ hấp mần thầu ở một bên đặt ở trên nước, tiếp đó đặt nắp lại nấu nước trước.

“Thần Thần, đệ đã về rồi.” Mặt Tư Bác dính nước sốt, miệng giống như chó con ăn bún dơ bẩn từ trong phòng chạy ra còn bung cái đĩa, phía trên là hai cây xương trắng một cây dài một cây ngắn, ăn sạch sẽ ngay cả chút thịt cũng đều không thấy được.

Yến Thần Dật buồn cười nhìn y, vươn tay cầm cái đĩa để sang một bên, chỉ chỉ chậu nước một bên nói: “Mau rửa mặt, miệng toàn là mỡ.”

Tư Bác cười hắc hắc vui vẻ, cúi đầu rửa miệng.

“Thần Thần, đệ đang làm gì đó?” Y lau sạch sẽ nước ngoài miệng nghiêng đầu nhìn thấy Yến Thần Dật đang dùng đôi đũa đâm vào một trái lê thành cái lỗ. Y cảm giác chơi thật vui nên vươn tay cầm trái lê một bên cũng dùng đôi đũa đâm thành cái lỗ.

Vừa đâm vừa lầm bầm đọc: “Một, hai, ba.....”

Yến Thần Dật nhìn y một cái cũng không quan tâm y, chỉ là xoay người đi lấy hoa tiêu đi rửa, trong lòng nói may mắn hôm nay lúc mình trở về thì mua được hoa tiêu.

“Tư Bác, huynh học theo ta nè, lấy hoa tiêu để vào trong lỗ huynh mới đâm.” Yến Thần Dật rửa sạch hoa tiêu xong đặt ở trong cái đĩa nhỏ dùng đôi đũa gấp lên nhét vào trong lỗ.

Tư Bác chớp mắt mấy cái vụng về dùng đôi đũa gấp hoa tiêu, lao lực gấp cũng không gấp lên được một cái, sau đó bĩu môi phui tay chạy.

“Thần Thần, ta đi chơi với A Hoa đây.”

Yến Thần Dật giật giật khoe miệng, dở khóc dở cười. Bất quá cũng không có biện pháp, ngày thường lúc ăn cơm Tư Bác cầm đôi đũa đã dùng không

tốt, kêu y gấp đồ nhỏ như vậy thật sự là làm khó y.

Nồi lớn phía sau trên bệ bếp đã nấu sôi nước, hán cầm trái lên toàn thân đều là lỗ, trong lỗ đều là hoa tiêu để vào trong đĩa, mở ra nắp nồi bỏ cái đĩa lên trên vì hấp.

Hán nhớ rõ thứ này phải chưng từ bốn mươi phút đến một tiếng, hán nhìn nhìn cổ tay thờ dài, nếu như có đồng hồ thì tốt rồi.

Thêm chút củi vào lửa, sau đó hán đứng dậy lấy thịt vừa mới đặt ở một bên đã ấm áp đến đây, cắt xuống một miếng nhỏ nhét vào trong miệng ném ném hương vị, nướng mảy cảm thấy tay nghề của mình cũng không tệ, thịt này nấu thật thơm!

Tìm được giấy dầu lấy thịt để vào rồi bao lại thành cuộn, lại cầm cái tô một bên bỏ vào, lại mức bồn nước để ở phía trên.

Hán nhớ rõ trước kia ở trong khách sạn ăn qua loại giò heo cuộn này, để một đêm thì ngày mai có thể ăn. Tuy nói thừa dịp còn nóng thì cuộn lại tương đối tốt, bất quá hán vừa mới biết làm cái này, hiện tại làm cũng không muộn.

Bận việc cuộn giò heo xong, lễ chưng hoa tiêu trong nồi cũng gần xong.

Hán cầm khăn ướt một bên quần lên lên tay bụng vì hấp ra, tiếp theo nhanh chóng đổ vào trong nồi lớn thêm thật nhiều nước lạnh, một nồi nước nóng này đủ cho hán và Tư Bác lau mình rửa chân.

Hán bung nước trong đĩa lễ rót vào trong chén nhỏ, vừa được một chén nhỏ. Lại lấy hoa tiêu ra rồi cắt lễ đặt vào ở trong chén nhỏ khác, cầm hai chén nhỏ đi ra ngoài.

“Tư Bác, huynh chờ ta nha, ta đi một lát rồi trở về, đừng chạy loạn.”

Tư Bác đang cho mấy con gà con mới sinh ra ăn sâu, nghe hán nói thì gật gật đầu đồng ý một tiếng.

* * *

“Tiểu Yến, cháu làm gì thế?” Lý đại thúc thấy Yến Thần Dật đi mà quay lại khó hiểu hỏi.

Yến Thần Dật cười thần bí, bụng cái chén đưa cho Lý đại thúc: “Trước uống chén này.”

Lý đại thúc nghe lời, hương vị có chút sắc mũi nhưng vẫn là ngửi đầu uống hết từng ngụm. Sau đó nhận chén khác Yến Thần Dật đưa, ngẩng đầu nhìn hán.

“Ăn cái này.” Yến Thần Dật chớp mắt mấy cái: “Hôm nay ăn thì buổi tối sẽ không ho khan.”

Lý đại thúc buồn cười nhìn hán, bất quá vẫn là nghe lời hán ăn hết, cảm thấy rất ăn no.

Lý đại thẩm ở một bên cũng nghi ngờ khó hiểu nhưng không hỏi nhiều.

Ở trong lòng bà Yến Thần Dật này đừng nhìn tuổi còn nhỏ nhưng thật ra có chút bản lĩnh, cho nên hán nói không thành vấn đề thì nhất định không thành vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Editor: demcodon

Đáng nói là phương pháp của Yến Thần Dật ngược lại là dùng được. Vào lúc ban đêm Lý đại thúc ho khan suốt đêm đã giảm bớt không ít.

Lý đại thẩm vui mừng ngày hôm sau trời vừa sáng thì đi qua gõ cửa nhà Yến Thần Dật. Yến Thần Dật sợ tới mức còn tưởng rằng Lý đại thúc có phải đột nhiên xảy ra chuyện gì hay không.

Yến Thần Dật nghe Lý đại thẩm nói dờ khóc dờ cười, nghĩ thầm: ‘cám ơn cũng không cần la hét như vậy chứ, rất dọa người.’

“Đại thẩm đừng nói như vậy, cháu cũng không có làm gì.” Hán dụi dụi mắt nhìn Tư Bác còn đang ngủ say ở trên giường, cảm thấy để cho Lý đại thẩm ngồi ngốc ở trong nhà như vậy cũng không phải chuyện tốt. Tuy nói bà lớn tuổi không chú trọng chuyện này nhưng.....

Hán cúi đầu nhìn thấy mình chỉ mặc áo sơ mi thì thờ dài: “Đại thẩm à, một lát cháu lại chưng lễ đưa cho đại thúc, đại thẩm xem có thể là đi về trước hay

không?” Lúc hắn nói lời này mặt có chút hồng, rất ngượng ngùng.

Lý đại thẩm cũng ý thức được mình như vậy không ổn, nhanh chóng buông rỏ xách qua xuống, che miệng cười tủm tủm đi về.

Yến Thần Dật nhìn cái rổ, bên trong ít nhiều gì cũng có hai mươi quả trứng gà. Hắn lắc đầu bung rổ vào trong phòng bếp, chỉ lấy mười quả trứng từ bên trong ra cất đi, còn dư lại chuẩn bị một lát mang trả trở về.

Há miệng nắc quai - bắt người tay ngắn*, hắn cũng ngượng ngùng.

(*Đó là thành ngữ này được dùng để chỉ hành vi né tránh, không dám nói đến khuyết điểm của người khác vì sợ đụng chạm đến cả những khuyết điểm mà mình cũng đã phạm phải. Thí dụ như trường hợp đã trót nhận, trót ăn của đút lót của người ta rồi thì khó có thể nói ra điều sai trái của người ta được.)

Hắn bị Lý đại thẩm quấy nhiễu như vậy cũng không còn buồn ngủ, dứt khoát về phòng mặc y phục múc nước rửa mặt, tiếp theo đi đến phòng bếp lại chưng hai trái lê.

Làm lê xong lại nhìn thấy Tư Bác vẫn còn đang ngủ say, hắn biết là ngày hôm qua đi nhiều mệt cho nên Tư Bác thức dậy trễ hơn bình thường một chút cũng không để ý, nói thật trên người hắn cũng rất đau nhức. Về sau nếu ba ngày đi lên huyện một lần thì thật đúng là không thể mãi đi bộ, thời gian lâu không nói thân thể mệt mà để giày cũng không chịu nổi ma sát. Phải suy nghĩ biện pháp gì giảm bớt một chút.

Đi đến nhà Lý đại thúc để chén xuống vốn là muốn đi, nhưng mà Lý đại gia ngăn cản hắn, thần thần bí bí vẫy tay kêu hắn qua. Ông lão dường như có cái gì đó muốn giao cho Yến Thần Dật.

Hắn khó hiểu đi theo phía sau ông lão, vừa vào phòng đã thấy ông lão lấy ra cái hộp từ trong ngăn tủ cầm ra giao cho hắn. Yến Thần Dật vội vàng xua tay nói: “Đại gia, ngài đây là muốn cho cháu đồ gia truyền hả?”

Lý đại gia sừng sốt, sau đó cười ha ha: “Cái gì mà đồ gia truyền chứ, nhà ta nào có thứ đó, thứ này vốn là của nhà cháu, chẳng qua là trả lại cho cháu mà thôi.” Mở chiếc hộp ra bên trong là một cái nghiên mực vuông. Tuy nói Yến Thần Dật đối với những thứ này không có nghiên cứu, nhưng nhìn thấy phía trên có khắc hoa và cục đá thân mình sáng bóng thì biết phỏng chừng là nghiên mực cổ.

Yến Thần Dật cảm đến xem xem, có chút nghi ngờ ngẩng đầu: “Đây là của nhà cháu?”

Lý đại gia gạt đầu một cái thờ dài ngoải xuống nói: “Thôn trang kia cũng không phải chỉ có như vậy. Nếu như không phải ngày đó bị ta thấy được, chỉ sợ bàn ghế trong thôn trang kia của cháu cũng đều bị lấy chạy mất.”

Yến Thần Dật sừng sốt, bưng tỉnh đại ngộ. Trách không được trong thôn trang kia rách nát thành như vậy, tình cảnh là gặp được trộm tới cửa đánh cướp.

“Vậy nghiên mực này?”

“Nghiên mực này là ta cướp về theo chân bọn họ, cháu cũng đừng hỏi có ai cướp đoạt lấy đồ vật, dù sao cũng là người trong thôn, thứ này cháu cầm lại đi. Cháu viết chữ vẽ tranh cũng được, còn có thể dùng.” Lý đại gia lại thờ dài, hiển nhiên là nhớ tới những kẻ cướp có hành vi trơ trẽn.

Yến Thần Dật gạt đầu một cái cũng là không truy vấn. Bất quá có chút thông minh nhỏ hắn chẳng lẽ còn nhìn không ra sao. Từ khi hắn đến thôn này về sau có bao nhiêu người là thật lòng đối xử với hắn, lại có bao nhiêu người là giả dối hắn vẫn là phân biệt rõ ràng.

Hắn lấy nghiên mực về cười cười với Lý đại gia: “Vốn là cháu cũng bắt quá là mượn ánh sáng của tổ tiên. Nếu mọi chuyện đều qua cháu còn truy cứu cái gì nữa, đại gia ngài yên tâm đi, cháu không phải là người tính toán chi li như vậy đâu.”

Lý đại gia gạt đầu, vỗ bờ vai của hắn đáng vẻ rất vui mừng.

“Nếu không còn chuyện gì thì cháu về đây, Tư Bác cũng sắp rời giường rồi.” Yến Thần Dật tính toán về nhà, bất quá Lý đại gia lại ngăn hắn lại hỏi: “Cháu tính vẫn cứ nuôi nam nhân ngọc kia?”

Yến Thần Dật chớp mắt mấy cái suy nghĩ lời này của ông lão là có ý gì, sau đó gạt đầu nói: “Dạ, cũng để cho cháu có người làm bạn, đại gia ngài không nhìn thấy sao, hiện tại hắn bám dính cháu rất nhiều.”

“Chính là đạo lý này, mỗi ngày đều bám dính cháu không buông. Về sau vạn nhất người nhà hắn tìm đến thì làm sao? Cũng không thể vẫn cứ nuôi như vậy.” Lý đại gia nhìn hắn, lo lắng thay hắn.

Yến Thần Dật lại cảm giác có cái gì không thể cứ nuôi, trước không nói Tư Bác mang đến cho hắn cái gì không tiện, ít nhất hắn là xem Tư Bác thật sự trở thành người thân mà chăm sóc; hơn nữa hắn cảm thấy tuy nói hắn đang nuôi dạy Tư Bác nhưng Tư Bác cũng đang ở bên cạnh hắn.

Tất cả mọi chuyện đều là cho nhau, nam nhân kia ngọc nhưng y cũng sẽ không gây phiền toái cho mình. Tuy nói có đôi khi cũng sẽ làm chút chuyện rất ngọc, nhưng xét đến cùng Tư Bác cũng mang đến không ít vui vẻ cho hắn.

“Đại gia!” Yến Thần Dật thấy ông lão còn muốn nói cái gì, hắn lắc lắc tay đánh gãy lời ông sắp ra khỏi miệng: “Người nhà Tư Bác chỉ sợ cho rằng hắn đã chết, hoặc là đã theo nước sông trôi đến chỗ nào, bằng không cũng sẽ không lâu như vậy cũng chưa có ai tới hỏi; hơn nữa hắn cũng sẽ không vẫn mãi

ngốc như vậy. Mạnh đại gia cũng nói hần bắt quá chi là đụng vào đầu tạm thời không nhớ ra mà thôi, về sau nếu như hần nhớ tới muốn đi thì cháu cũng không ngăn cản.”

Lý đại gia nhìn hần ở đây một hồi lâu, đột nhiên hung hăng thờ ra khẩu khí: “Thôi thôi, chính cháu cảm thấy vui về là được, đúng rồi, cháu nói phương pháp làm lê kia cho thăm cháu biết, mỗi ngày cháu đều rất bận rộn, để cho thăm làm là được.”

Yến Thần Dật đồng ý, đứng dậy xua tay với ông lão rồi đi tìm Lý đại thẩm.

Lý đại nương thấy Yến Thần Dật ra phòng lúc này mới tiến vào, thấy ông lão ngồi ở đầu giường đặt xa lò sưởi hút thuốc. Bà đi qua vuron tay đoạt lấy rồi trừng mắt: “Hút hút hút, chi biết hút.”

“Bà muốn tạo phản hả, đi nấu com với tức phụ* đi, lão tử đang phiền đây.” Ông duỗi tay đoạt lấy tẩu hút thuốc tức giận tắt lửa lò sưởi đặt xa ở đầu giường. Lý đại gia trừng mắt nhìn Lý đại nương.

(*Tức phụ: con dâu, nàng dâu.)

Đừng nhìn là nữ tặc nhân gia, bất quá tuổi của Lý đại nương cũng không ngừng lại, sống cùng với ông lão cũng được mấy chục năm, cho nên cũng biết ông lão đang phiền cái gì.

Bà cầm sọt trúc ngồi xếp bằng ở trên kháng lật rau dại, bà nói chuyện: “Ta thấy thật là thích hài tử tiểu Yến kia, nếu nó có chuyện gì thì kêu nhi tử của chúng ta đến giúp đỡ.”

“Chuyện này còn phải cần bà nói à, hài tử kia thật lương thiện.” Lý đại gia cũng vuron tay giúp lật rau.

“Cũng may mà tuổi nó còn nhỏ, không thì trong thôn này còn không nghị luận lên? Lần trước tức phụ Tống gia kia còn hỏi ta đấy, nói nam nhân ngốc kia có phải ở chung một phòng với tiểu Yến hay không. Ông nói xem bây giờ những người này đều có tâm tư gì, một đám thật sự là đáng xấu hổ.” Đại nương nhớ tới biểu tình lúc ấy của tức phụ Tống gia thì bĩu môi, nghĩ thầm ‘thật sự là không biết liêm sỉ.’

Lý đại gia nhú mày tức giận nói: “Thị lại ở đó đánh rắm, thấy người ta mỗi ngày trôi qua thuận lợi thì trong lòng không thoải mái. Bà cũng ít nói chuyện phiếm với những lão nương kia đi.”

Lý đại nương cũng gật đầu, nghĩ thầm: ‘ai rãnh rồi giống như các thị ấy chứ, bà rất bận.’

“Bất quá cũng nên nói với tiểu Yến, để cho nó thu dọn phòng sau đó để thêm chiếc giường, phòng cũng không phải là không có.” Lý đại nương nhìn Lý đại gia: “Hiện tại tuổi nó cũng còn nhỏ, nam nhân kia vẫn là đứa ngốc không ai nói nhàn thoại gì. Nếu ngày sau không chừng bị nói thành cái gì đâu.”

Lý đại gia gật đầu rất đồng ý với lời Lý đại nương nói, ông tính lúc nào nhắc chuyện này với Yến Thần Dật. Cho dù nó muốn nuôi nam nhân kia nhưng cũng không thể không thêm đề ý những chuyện khác. Chung quy hai đại nam nhân ở trên một cái giường, chuyện này ai cũng đều được nói.

* * *

Yến Thần Dật nói phương pháp lê chung hoa tiêu cho Lý đại thẩm, lại đưa đẩy trả lại rõ trúng gà cho Lý đại thẩm.

Sau khi về nhà đã thấy Tư Bác thức dậy, lúc này mặt mũi tràn đầy buồn bực bĩu môi ngồi ở trên giường, y phục cũng chưa mặc.

Y nhìn thấy Yến Thần Dật vào phòng nhanh chóng nhào qua, biểu tình tội nghiệp còn mang theo sợ hãi. Y cho rằng Yến Thần Dật không cần y, mỗi ngày tình ngu đều sẽ nhìn thấy Yến Thần Dật. Hôm nay lại không có cho nên y rất bất an.

“Thần Thần, đệ đi đâu vậy? Làm ta không nhìn thấy đệ.” Y bĩu môi cứ như vậy nép ở trên người Yến Thần Dật, ý vào dáng vẻ cao lớn của mình mà trực tiếp cuốn Yến Thần Dật ở trong lòng.

Giọng nói tràn đầy ủy khuất kia làm cho Yến Thần Dật bất đắc dĩ, nam nhân này thật đúng là giống như là chó lớn nuôi trong nhà, trong chốc lát không thấy được chủ nhân thì nóng nảy không yên.

“Ta đi qua nhà Lý đại gia, huynh mặc y phục vào đi, ta đi làm bữa sáng.” Yến Thần Dật giơ tay lên sờ sờ lỗ tai y, dỗ y.

Tư Bác chép miệng, ngoan ngoãn buông tay ra để cho hần tự do hoạt động, còn mình đến bên giường nhanh chóng mặc y phục. Sau đó ngay cả mặt cũng không rửa mà chạy tới phòng bếp, giống như cái đuôi chuyển động vẫy quanh Yến Thần Dật.

Yến Thần Dật liếc mắt nhìn y một cái, chỉ vào giếng nước nói: “Đi rửa mặt đánh răng, bằng không không cho huynh ăn sáng.”

Tư Bác chớp mắt mấy cái bĩu môi: “Sẽ không thấy Thần Thần.”

“Ta có thể đi đâu chứ, ngoan mà đừng nháo, đi rửa mặt.”

Tư Bác tiếp tục bĩu môi cũng không đi, thế nào cũng phải bắt lấy ống tay áo của hần, thấy hần mới yên tâm.

Yến Thần Dật thấy dáng vẻ y sợ mình ném y mặc kệ cũng không biết nói gì, nghĩ thầm: ‘mình có phải quá cưng chiều nam nhân này hay không, bằng

không sao lại một chút cũng không nghe lời như thế?”

Hắn lôi kéo Tư Bác đi đến giếng nước, đưa cây dương liễu ngâm xong giao cho y, lại đưa bột đánh răng đưa cho y nhưong mảy: “Đánh răng.”

Tư Bác liếc nhìn hắn một cái, vừa nhìn cây dương liễu trên tay hắn phồng mặt nhận ngoan ngoãn đánh răng rửa mặt.

“Ta sẽ không rời khỏi huynh, huynh cứ yên tâm” Yên Thần Dật ở một bên cầm khăn vải đưa cho y thấp giọng ní non.

Cũng không biết lời này là nói cho Tư Bác nghe hay là nói cho chính mình nghe, vừa mới nghe Lý đại gia nói người nhà Tư Bác có lẽ sẽ tìm đến y thì trong lòng mình rất không thoải mái.

Nếu như thật sự có một ngày như vậy hắn làm sao đây? Hắn lắc đầu nhìn về phía nam nhân đã lau mặt cười sáng lạn với mình, cảm thấy bây giờ nghĩ đến những chuyện đó căn bản cũng vô dụng.

“Thần Thần, Thần Thần!” Tư Bác lôi kéo tay áo của hắn lung lay, kéo hắn từ suy nghĩ sâu xa trở về.

“Đói bụng không? Làm món ngon cho huynh ăn nha!” Trên mặt Yên Thần Dật lộ ra tươi cười kéo Tư Bác đi vào phòng bếp.

Cũng đúng, suy nghĩ nhiều như vậy cũng vô dụng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Editor: demcodon

Hai ngày này Yên Thần Dật thừa dịp có thời gian thì dạy Tư Bác viết chữ, bất quá hắn phát hiện hình như Tư Bác không có hứng thú gì với viết chữ, ngược lại là thích hỏi hắn về phương diện tính toán.

Yên Thần Dật cảm thấy dù sao chính là dạy y công trừ nhân chia đơn giản, vì vậy tùy tay viết một bảng cửu chương cho y, để cho y trước hết học thuộc lại nói.

Một nhân một bảng một, một nhân hai bằng hai, loại khẩu quyết này làm cho hai mắt Tư Bác hoa mắt, một lát thì học lẫn lộn.

Hôm nay thời tiết tốt, Yên Thần Dật mời Mạnh đại gia đến nhà, biết ông lão thích uống rượu cho nên hắn nhờ Vương đại thúc lúc đi lên huyện mang về một vỏ rượu ngon hiếu kính ông lão. demcodon-lqd Vốn là tính trả tiền khám bệnh cho ông nhưng ông lão không cần, còn thổi râu trừng mắt chửi đổng hắn một phen.

“Cháu đứa nhỏ này, không phải chỉ là một ít thảo dược thì có thể giá trị được mấy đồng tiền. Nếu cháu có lòng như vậy về sau mua nhiều rượu ngon cho lão là được.” Ông lão đã nói như vậy.

Yên Thần Dật đã nhớ kỹ, vừa lúc Vương đại thúc đi lên huyện kéo nước gạo về cho heo nên hắn nhờ Vương đại thúc mang theo rượu về.

“Mạnh đại gia, ngài giúp cháu xem thử mảnh kia trong sân cháu có phải là đảng sâm hay không.” Yên Thần Dật đỡ ông lão vào đất trồng rau đi đến nơi chân tường vườn tay chỉ chỉ: “Cháu thấy lá cây rất giống như mảnh đất trong sân ngài trồng.”

Đứng nhìn ông lão lớn tuổi lại thích uống rượu nhưng ánh mắt rất tốt, ông ngồi xổm xuống nhìn xem, ngắt phiến lá xuống ngửi ngửi rồi gật đầu một cái: “Thật sự chính là nó, sân này của cháu trồng không tệ đấy.” Ông lão ngẩng đầu nhìn nhìn trái phải, chỉ chỉ một chỗ khác ở chân tường: “Chỗ đó chẳng phải cũng một mảnh sao?”

Yên Thần Dật chớp mắt mấy cái đi qua nhìn nhìn, thật sự chính là nó. Hắn rất kinh ngạc.

“Mạnh đại gia, chỗ này của cháu sao có thể mọc những cây này, cháu cũng không có trồng, cũng không cố ý bón phân.”

Ông lão xua tay đứng lên đầm đầm chân, cười nói: “Mọc là được, cháu quan tâm nó mọc lên như thế nào làm gì, bình thường thì tưới cho chút nước chút phân là được, loại này dễ nuôi sống, không cần cố ý chăm sóc, dù sao cháu không quan tâm nó cũng đều mọc tốt như vậy.”

Yên Thần Dật gật đầu đỡ ông lão đi vào trong sân ngồi xuống.

Tư Bác bắt con gà con đặt ở trên bàn đá đang dùng ngón tay chọc nó, y chọc một chút gà con kêu chirp chirp hai tiếng, y vui vẻ đến đôi mắt đều nheo lại.

Mạnh đại gia đến nhìn nhìn y, ông vuốt tay sờ sờ gáy và trán của y gật đầu nói: “Khôi phục không tệ, tên này đã khoẻ mạnh.”

“Nhờ có đại gia.” Yến Thần Dật ở một bên rót rượu cho ông lão, lại bung giò cuốn làm xong ra cho ông lão nhắm rượu, còn gấp một ít dưa muối ra.

Ông lão không quá thích giò cuốn, chỉ là lựa dưa muối nhỏ ăn hai miếng, lại thỏa mãn uống ngụm rượu.

“Tiểu Yến à, cháu nói về sau cháu muốn cưới tức phụ, tức phụ cháu không phải là mỗi ngày đều đẹp chết mất ư?”

Tư Bác ở một bên nghiêng đầu nhìn ông lão, lúc Yến Thần Dật vừa bung thịt giò cuốn lên thì y đã không vui vẻ, hiện tại nghe ông lão nói chuyện thì y bĩu môi hỏi: “Tức phụ là thứ gì? Vì cái gì phải đẹp chết mất? Dáng vẻ rất đẹp? Có đẹp như A Hoa không?”

Yến Thần Dật ở một bên nghe được những vấn đề liên tiếp của y thật sự là vừa tức vừa buồn cười. Nam nhân ngọc này lại hỏi hấn về sau cưới tức phụ có đẹp như A Hoa hay không, chuyện đó có thể giống nhau sao, giống loài đều khác nhau.

Mạnh đại gia uống một ngụm rượu, nghiêng đầu cũng nhìn hấn hỏi: “Ai là A Hoa? Tên này sao lại đặt quê mùa như vậy.”

Khóe miệng Yến Thần Dật giật giật đứng dậy đi vào phòng bếp. Hấn là không còn mặt mũi nghe hai người này nói chuyện, quá ngây thơ.

“Nó chính là A Hoa.” Hai mắt Tư Bác sáng lấp lánh vươn tay chỉ chỉ xa xa gà mái ở trong ổ gà vĩnh mộng ăn thức ăn: “A Hoa rất lợi hại, mỗi ngày đều có thể sinh một trứng đấy, Thần Thần cũng khen nó thật giỏi.”

“Phụt” một tiếng, Mạnh đại gia phun ra một ngụm rượu, tiếp theo lau miệng cười ha ha: “Đúng vậy, đúng vậy, về sau tức phụ của tiểu Yến khẳng định còn xinh đẹp hơn A Hoa, đẹp hơn nhiều.”

Tư Bác xụ mặt không vui.

“Mới sẽ không, A Hoa xinh đẹp nhất.” Y trừng mắt nhìn ông lão cười ha ha rồi bắt lấy gà con chạy tới ổ gà tìm A Hoa.

Mạnh đại gia cười đến run rẩy, ho khan hai tiếng lấy bình rượu hồ lô để sang một bên, ông ôm bình rượu đi tới phòng bếp khí lực đầy đủ hét lên một câu rống: “Tiểu Yến ta đi về đây, nếu có chuyện gì thì đi tìm ta.”

“Chờ một chút đi Mạnh đại gia, cháu thấy ngài thích ăn dưa leo muối, đúng lúc lấy cho ngài một chút.” Hấn cầm giấy dầu bao dưa leo muốn đi ra đưa cho Mạnh đại gia, quay đầu nhìn thấy Tư Bác đang cầm chổi quét ổ gà.

“Cháu đứa nhỏ này thật là khách khí.” Mạnh đại gia vui sướng cầm bao dưa leo muối, lại ôm bình rượu đi.

Tư Bác quay đầu nhìn ông lão bĩu môi hừ hừ hai tiếng.

Yến Thần Dật nhướn mày buồn cười lại gần: “Huynh tức giận chuyện gì vậy?”

“Ông lão kia nói A Hoa khó coi, về sau không cho ông ăn ngon nữa.” Tư Bác để chổi sang một bên thở phì phì hỏi: “Thần Thần, tức phụ là cái gì?”

“Tức phụ chính là người về sau muốn ở bên nhau sinh sống, vừa rồi Mạnh đại gia không nói cho huynh biết à?” Yến Thần Dật thuận miệng nói rồi thăm dò qua nhìn trong ổ gà vốn là mấy con gà mái con, hiện tại đều lớn lên rất nhiều sắp có thể đẻ trứng.

Tư Bác nghe hấn nói như vậy lại càng không vui vẻ, duỗi tay muốn kéo hấn một cái. Yến Thần Dật thiếu chút nữa ngã ra phía sau.

“Làm sao vậy?” Hấn khó hiểu ngẩng đầu nhìn y, thấy y trừng mắt xụ mặt nhìn mình còn có chút buồn bực.

“Đệ nếu như có tức phụ thì không cần ta nữa có phải hay không?” Tư Bác duỗi tay túm một cái chụp hấn vào trong lòng dùng hết sức ôm.

Khóe miệng Yến Thần Dật giật giật bị y siết sắp chết không thể hô hấp.

“Ta làm sao sẽ không cần huynh chứ, mau buông tay, ta sắp bị huynh siết chết rồi.” Yến Thần Dật vỗ vỗ bờ vai của y ho khan hai tiếng.

Tư Bác nhanh chóng buông tay ra, chẳng qua mặt mũi vẫn là tràn đầy nghiêm túc nhìn hấn: “Đệ sẽ không rời bỏ ta có phải hay không?” Lần trước đột nhiên buổi sáng thức dậy không thấy Yến Thần Dật cũng đã làm cho trong lòng y không thoải mái. Lần này nghe được tức phụ là người muốn ở bên nhau sinh sống thì lại càng không thoải mái.

Y chớp mắt đặc biệt nghiêm túc nói: “Thần Thần, ta làm tức phụ cho đệ, đệ đừng đi tìm tức phụ khác có được hay không?”

Yến Thần Dật buồn cười nhìn y, bất quá nghe y nói như vậy lại đặc biệt thỏa mãn, đặc biệt vui vẻ.

“Huynh thật đúng là tên ngọc phải không? Nếu như sau này huynh khôi phục lại trí nhớ lại bị người nhà tìm đến thì khẳng định sẽ không ở lại với ta một người nhỏ bé sinh sống trong thôn.” Yến Thần Dật mím môi khẽ cười giờ tay sờ sờ mặt y, rũ mắt lại không nhìn y nhỏ giọng than thở: “Đến lúc đó chính là huynh không cần ta.”

Tư Bác không phải rất hiểu rõ những gì hấn đang nói mà nói những câu đó là có ý gì, cũng không có nghe được câu Yến Thần Dật than thở kia. Bất quá y cảm giác được Yến Thần Dật đột nhiên không vui, mặc dù cũng là cười như nụ cười không vui.

“Thần Thần, đệ làm sao vậy?” Y bước qua ngồi xổm trên mặt đất, cánh tay duỗi ra ôm lấy hân, mặt cọ cọ ở trên bụng hân: “Thần Thần không vui hả?”

Yến Thần Dật cúi đầu nhìn y, nhẹ nhàng vươn tay bóp vành tai của y xả giận: “Ta không có không vui, chỉ là mệt mỏi, huynh đứng lên đi, ngồi một lát mà chân đã tê rồi.”

Tư Bác nín thở nhìn đầu hân không nói lời nào. Bất quá vẻ mặt kia rõ ràng chính là không tin lời Yến Thần Dật nói, nhưng mà để cho y nói thì y cũng không nói ra được nguyên nhân.

“Một lát ta làm sủi cảo cho huynh ăn, mau đứng lên.” Yến Thần Dật vươn tay kéo y, Tư Bác vừa nghe có ăn lập tức mặt mày hớn hờ. Bất quá lần này không dễ tổng cổ như vậy, hình thức theo đuổi lại mở ra.

Yến Thần Dật ở trong phòng bếp trộn nhân bánh, vốn là tính chỉ làm nhân thịt heo hành tây nhưng Tư Bác không thích hành tây, thấy nhiều hành tây như vậy y lại không vui về ở một bên nắm lá hành, hân chỉ có thể đổi thành nhân cải thảo.

Làm sủi cảo đối với Yến Thần Dật rất đơn giản, vốn là mình thích ăn sủi cảo. Trước kia cũng luôn là dùng một chút bột mì đã có thể nặn hơn hai mươi cái sủi cảo đủ ăn, hiện tại Tư Bác tương đối có thể ăn cho nên bao nhiêu một chút.

“Thần Thần, đây là cái gì?” Tư Bác nghiêng đầu nhìn, thò ngón tay chọc chọc vào sủi cảo mập mạp để thành từng hàng ở một bên, mềm mềm chọc rất thích.

“Đây là sủi cảo, khẳng định huynh sẽ thích, có thể chấm dấm chua và sa tế ăn.” Yến Thần Dật giơ tay vỗ xuống tay y, không để cho y chọc chơi lên sủi cảo nữa.

Tư Bác cào cào mặt liếc nhìn hân một cái, tiếp theo nhìn chăm chăm một cục bột để trên bàn một hồi lâu. Sau đó vươn tay ngắt một miếng bột ở phía trên đặt trong tay bóp bóp, lại để vào trong lòng bàn tay vo viên. Y nhìn thấy Yến Thần Dật đang cán vỏ bánh thì chớp mắt mấy cái, đôi tay tách ra một cái, bang một tiếng đập xuống, cục bột đã bẹp ra.

“Có phải làm như vậy hay không?” Túm miếng bột đã biến thành mảnh vỏ dày quơ quơ, Tư Bác cười hắc hắc không ngừng.

Yến Thần Dật nhìn cục bột đã bị y chơi thành màu xám buồn cười lắc đầu: “Để cho huynh chơi đến dơ bẩn như vậy làm sao bao được, huynh xem là được.” Yến Thần Dật cán hơn mười miếng vỏ sủi cảo sau đó tiếp tục bao.

Tư Bác nghiêng đầu theo dõi nhìn tay hân, thấy hân múc nhân đặt vào trong vỏ sủi thì cũng dùng muống nhỏ lấy chút nhân đặt ở trong vỏ. Bất quá y nắn nửa ngày ngoại trừ biến thành nhân trần đây tay thì căn bản nắn không tốt.

Yến Thần Dật cười lắc đầu, không quan tâm y.

Sủi cảo bao rất nhiều, Yến Thần Dật trước nấu hơn ba mươi cái sủi cảo da mỏng lớn múc để vào trong tô to đưa cho Tư Bác: “Huynh đi đưa cho nhà Lý đại gia đi, cứ nói để cho bọn họ nếm thử thử mới mẻ, có thể nói hay không?”

Tư Bác bụng sủi cảo gật đầu nhưng ngắm nhìn Yến Thần Dật phía sau nồi lớn tỏa hơi nóng.

Yến Thần Dật nhìn y cười nói: “Nhanh đi, chờ huynh trở về thì có thể ăn cơm.”

Tư Bác vui tươi hớn hờ bụng to chạy.

“Lý đại gia, Thần Thần kêu cháu đưa sủi cảo cho mọi người.” Y bụng to chạy vào trong sân, ngay cả cửa sân cũng bị y đá văng.

Dáng vẻ la hét kia dọa ông lão nhảy dựng lên.

“Chạy cái gì đó, cửa này của ta cũng bị cháu đạp hỏng rồi.” Lý đại gia nhận tô sủi cảo trừng mắt nhìn y một cái.

“Sủi cảo này là tiểu Yến bao?” Lý đại nương đến nhìn thoáng qua kinh hi nói: “Xem này, sủi cảo bao thật xinh đẹp, sao lại mang qua nhiều như vậy.”

Lý đại phẩm bụng bánh vừa nướng xong từ phòng bếp đi ra, nhận tô sủi cảo để sang trong đĩa nhà mình, lại lấy mấy cái bánh để vào trong tô đưa cho y: “Cầm về cho tiểu Yến đi, buổi sáng ngày mai hai cháu nấu chút cháo là có thể ăn.”

Tư Bác cười hắc hắc gật đầu, nói cảm ơn lại ôm tô chạy trở về.

“Phụ thân, tiểu Yến thật giỏi, còn biết nấu cơm, mùi vị thật thơm.” Lúc ăn cơm Lý đại phẩm cầm sủi cảo khen ngợi không thôi.

Lý đại gia gật đầu một cái, một lát ông qua đưa ý kiến cho tiểu Yến.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Tư Bác ôm tô chạy về nhà đi thẳng vào phòng bếp. Vừa chạy vừa ồn ào: “Thần Thần, ta cảm về rất nhiều bánh nè!”

Yến Thần Dật từ trong phòng bếp đi ra nhìn y nhướng mi: “Đại thẩm cho?”

“Ừ, rất thơm” Tư Bác chạy đến bên cạnh hắn đưa tô cho hắn xem, bên trong là bánh nướng áp chảo phát ra từng làn mùi hương: “Buổi sáng ngày mai ăn đi.” Hiện tại y tâm tâm niệm niệm ăn sủi cảo, bánh nướng áp chảo gì đó không quan trọng bằng sủi cảo.

“Được, huynh đi rửa tay, chúng ta chuẩn bị ăn cơm.” Yến Thần Dật nhận tô để ở một bên trở về phòng bếp vớt sủi cảo trong nồi ra.

Tư Bác vui vẻ chạy tới rửa tay, hai người ăn cơm.

* * *

“Tư Bác, huynh đừng chạy loạn, một lát chúng ta đi dịch trạm* phía trước mua con ngựa.” Yến Thần Dật cống bao vãi nhỏ đi tới phía trước không xa cách Tư Bác khoảng năm bước kêu một tiếng.

(*Dịch trạm hay nhà trạm: là một trạm ngựa, biên chế có từ 30 đến chừng 100 người gọi là phu trạm, mỗi trạm được cấp bốn con ngựa có nhiệm vụ việc tiếp nhận và vận chuyển công văn giấy tờ từ triều đình tới địa phương và ngược lại. Ngoài ra dịch trạm còn có nhiệm vụ đón tiếp và phục vụ các đoàn sứ bộ và các quan lại kinh lý đi qua.)

Vốn là Yến Thần Dật không tính dẫn Tư Bác theo, chung quy hắn là chính thức đi làm, dẫn theo y cũng không tiện. Nhưng Tư Bác như thế nào cũng phải đi cùng hắn, không cho y đi theo thì xụ mặt bĩu môi tức giận.

Yến Thần Dật thấy hắn không có biện pháp đành phải dẫn theo y đi.

Đêm qua ăn cơm xong Lý đại gia đi bộ qua nhà hắn nói tự mình nếu muốn kiếm một chút tiền có thể thương lượng với lão bản tửu lâu mang một ít món ăn làm ở trong tửu lâu rồi đưa ra ngoài bán, đến lúc đó thu chút bạc.

Bất quá Yến Thần Dật lại cảm thấy không thể buôn bán thời gian dài như vậy, hắn cần xem xét lại.

“Thần Thần, ngựa lớn nuôi ở đâu vậy?” Tư Bác chạy đến bên cạnh hắn, trước sau lắc cánh tay.

Yến Thần Dật nhún nhún vai, hắn vừa rồi chỉ là nói như vậy, loại ngựa này mua về căn bản không có chỗ nuôi, hơn nữa lại là chi tiêu một món tiền lớn, vẫn là tính lại, hắn cứ nghĩ kỹ là được.

“Không mua, chờ buổi tối hôm nay đi qua nhà Vương đại thúc hỏi một chút, xem ông ấy lúc nào đến chở nước gạo, đến lúc đó cho ông ấy một chút ngân lượng để ông ấy chở hai người chúng ta về cùng.”

Tư Bác gật đầu một cái vươn tay lôi kéo tay hắn lắc lắc, quay đầu cười hắc hắc với hắn: “Thần Thần đi đâu thì ta đi theo đó.”

Yến Thần Dật ngẩng đầu nhìn y khẽ cười. Loại cảm giác được người để ý thật sự là quá tốt, tốt đến mức hắn đều cảm thấy không chân thật. Nếu ngày nào đó Tư Bác không ở bên cạnh hắn cùng hắn cười đùa... Trong lòng Yến Thần Dật trầm xuống lắc đầu. Hắn không dám tưởng mình sẽ đau lòng như thế nào.

Từ cửa sau tửu lâu đi vào hậu viện Yến Thần Dật nhìn xung quanh, có thể là thời gian quá sớm, tửu lâu vừa mở cửa buôn bán nên không có quá nhiều người. Phòng trọ ở hậu viện có mấy gian là cửa phòng đóng lại, phòng chừng có người ở.

“Tiểu tiên sinh đã đến rồi.” Tiểu nhị đang múc nước thấy hắn vội vàng chào hỏi với hắn, tiểu nhị bọn họ phục vụ khách đều nghe nói phòng thu chi có tiểu tiên sinh mới đến không những đầu óc thông minh còn có thể làm được thức ăn ngon.

Yến Thần Dật kéo Tư Bác đi vào bên trong hỏi: “Vị tiểu ca này xưng hô thế nào?”

“Tiểu tiên sinh gọi ta Tiểu Vương là được, ta là tiểu nhị phục vụ khách ở phía trước.” Tiểu Vương cười tủm tỉm với hắn, nghĩ thầm: ‘tiểu tiên sinh này thật trẻ tuổi.’

Yến Thần Dật lễ phép cười cười với gã, gật đầu nói: “Lão bản đang ở đâu?”

“Vừa nãy còn ở phòng thu chi, bây giờ tiên sinh đến là gặp.” Tiểu Vương vươn tay chỉ chỉ, Yến Thần Dật nói cảm ơn gã rồi kéo Tư Bác đi vào trong.

“Thần Thần, chúng ta lúc nào mới về nhà.” Lúc này mới vào sân Tư Bác đã muốn trở về.

Yến Thần Dật quay đầu nhìn y thờ dài: “Đã nói không cho huynh đi theo huynh nhất định muốn đến, vừa đến đã muốn đi. Ta là đến làm việc kiếm tiền, nếu không có tiền thì làm sao mua thịt cho huynh ăn?” Yến Thần Dật trừng mắt nhìn y một cái rồi kéo y vào phòng thu chi.

Trương lão bản ngẩng đầu nhìn thấy hần còn rất kinh hãi: “Sớm như vậy đã đến? Tiên sinh không phải ở rất xa sao?” Ông nhìn thấy Tư Bác đi theo Yến Thần Dật vào cửa cũng chưa nói cái gì, ông có thể nhìn ra nam nhân này đầu óc không tốt lắm, phòng chừng trong nhà cũng không ai chăm sóc.

Yến Thần Dật cười cười không nói tiếp, hần ở có xa hay không, đến như thế nào cũng không liên quan đến Trương lão bản.

Trương lão bản cũng chỉ là thuận miệng hỏi một câu, vươn tay chỉ chỉ sổ sách cơ bản một bên nói: “Đây là sổ sách mấy tháng trước, còn có mấy tờ giấy tiên sinh kê ta dựa theo phương pháp ghi sổ sách của tiên sinh nói, đều ở trong này.”

Yến Thần Dật nhận nhìn nhìn rồi gật đầu.

“Vậy tiên sinh cứ làm việc đi, ta đi ra phía trước.” Trương lão bản xua tay, đi đến cạnh cửa lại quay đầu nói: “Ta kêu bọn họ sắp xếp phòng cho tiên sinh, nếu mệt kêu bọn người Tiểu Tam dẫn tiên sinh đi nghỉ ngơi.”

“Được, cảm ơn lão bản.” Yến Thần Dật ngồi xuống, Tư Bác nhìn nhìn hần rồi đi đến ghế dựa dài bên cạnh bàn ngồi xuống kế bên hần cũng không nói gì.

“Tư Bác, huynh không thích nơi này?” Yến Thần Dật mở ra bao vải nhỏ cống đến, từ bên trong cầm ra bảng cửu chương hần cố ý làm cho Tư Bác tính toán, còn có cuốn sổ nhỏ Tư Bác dùng để viết chữ. Thật ra chính là một chồng giấy Tuyên thành dùng dây thừng xuyên qua buộc lại mà thôi.

Tư Bác bĩu môi nhận quyển tập Yến Thần Dật đưa không nói lời nào.

Yến Thần Dật thật sự rất hiếu kỳ cũng rất ngoài ý muốn, nói như thế nào đây, nam nhân này mỗi ngày đều là cười ngây ngô không tìm không phỉ, với ai cũng đều như thế. Nhưng lần trước hần phát hiện vừa đến từ lâu này dáng vẻ của y cũng rất không vui, còn không thích nói chuyện, giống như cố ý xụ mặt vậy.

“Rốt cuộc làm sao vậy? Nói với ta.” Kéo mặt y đối mặt với mặt mình, Yến Thần Dật chớp chớp mắt.

Tư Bác nín môi, đầu tiên là liếc nhìn hần, lại nhìn sang mặt bên trái. Sau đó lại nhìn sang mặt bên phải, lại nhìn Yến Thần Dật một hồi, cuối cùng làm bầm nói: “Nếu như ta nói chuyện thì bọn họ sẽ cười nói ta là tên ngốc, sau đó sẽ khinh thường Thần Thần.”

Lời này y vừa nói ra khỏi miệng thì Yến Thần Dật sùng sốt, nhanh chóng hỏi: “Có phải có ai lại nói gì hay không?”

Tư Bác bĩu môi, nghiêng mặt sang một bên lại không nói.

Yến Thần Dật dở khóc dở cười nhìn y, cũng không thể thật sự tức giận y, chỉ có thể nhẹ nhàng dỗ y: “Huynh nói cho ta biết ai nói huynh như vậy, ta đi mắng hần.”

“Là người trong thôn đó, còn có ngày đó ở trên đường, thật nhiều người đều lấy ngón tay chỉ ta.” Tư Bác hừ hừ một tiếng, không tình nguyện nói một câu.

Yến Thần Dật lúc này mới nghĩ đến, trách không được lúc Tư Bác ở nhà thì cũng không chịu đi ra ngoài. Thì ra không chỉ có mấy hài tử nói y là tên ngốc, mà những người lớn trong thôn cũng nói, còn để cho y nghe được.

Bất quá hần nhớ rõ ngày đó đến huyện mặc dù có không ít người chỉ vào Tư Bác thì hình như cũng không có ác ý gì. Hần là thấy y cao lớn lại lớn lên soái cho nên mới nghị luận một chút.

Yến Thần Dật thờ dài, vươn tay chọc chọc hai má của y cười nói: “Lần sau nếu như có người nói huynh là tên ngốc thì huynh nói cho ta biết, ta giúp huynh trút giận.”

Tư Bác lập tức cười gật đầu: “Ừ, Thần Thần là tốt nhất.”

Yến Thần Dật nhẹ nhàng thờ ra, ở trong lòng tính toán một lát phải tìm Trương lão bản chào hỏi, để người khác không có mất chạy tới tìm phiền toái.

“Huynh đem khẩu quyết ta dạy cho huynh đọc một lần cho ta nghe một chút, để xem huynh nhớ được bao nhiêu.” Hần vừa cầm bút trúc nhọn vừa mở ra sổ sách bắt đầu viết viết tính tính.

Tư Bác chớp chớp mắt đuôi tay lấy bảng cửu chương Yến Thần Dật viết lấp bắp bắt đầu đọc. Bất quá đọc mấy cái thì cảm thấy đầu đau, y lắc lắc đầu ghé vào trên bàn nhìn Yến Thần Dật bĩu môi.

Yến Thần Dật liếc mắt nhìn y, mặt không chút thay đổi nói: “Đêm qua còn có thể đọc đến sáu nhân sáu bằng ba mươi sáu mà, sao bây giờ mới đọc đến bốn nhân bốn bằng mười sáu thế?”

Tư Bác chép miệng, đuôi tay kéo tay áo hần một cái quơ quơ, ủy khuất hít hít mũi: “Thần Thần thật hung dữ.”

“Ta không hung dữ thì huynh càng không nhớ được, đọc nhanh lên. Nếu huynh có thể thuộc lòng buổi chiều ta hết bận thì xuống phòng bếp làm điểm tâm

cho huynh ăn.” Yến Thần Dật trừng mắt nhìn y một cái, lại thò tay nhéo mặt y.

Nam nhân này được mình hầu hạ da mặt trơn láng, nhéo xúc cảm thật không tệ.

“Điểm tâm ăn ngon không?” Tư Bác còn cò kè mặc cả: “Ta đây nếu như đều thuộc lòng, Thần Thần có phải làm thật nhiều điểm tâm cho ta hay không?”

“Đó còn phải xem huynh có thể thuộc lòng hay không, hiện tại ngoan ngoãn học không được quấy rầy ta.” Yến Thần Dật chỉ chỉ bảng cửu chương bị y đặt ở một bên, tiếp theo cúi đầu làm chuyện của mình.

Đem qua hán đem bảng cửu chương viết ra một tờ giấy, lúc này muốn xem thử một chút có thể dùng tới hay không, ít nhất cái loại vừa xem đã hiểu ngay, hơn nữa hán phát hiện Trương lão bản mỗi ngày ghi số vẫn là dựa theo phương pháp sáng tác này rất phiền toái, hán nhìn cũng không thoải mái.

Hán suy nghĩ một chút cảm thước đo đặt ở trên giấy Tuyên Thành, xoạt xoạt xoạt bắt đầu vẽ bảng, rất nhanh đã vẽ xong. Sau đó hán cầm giấy Tuyên Thành đứng lên nói với Tư Bác: “Ta đi ra ngoài một chút rồi trở về, huynh đừng chạy loạn đó.”

Tư Bác gật đầu, vì điểm tâm y sẽ ngoan ngoãn học thuộc bảng cửu chương.

Yến Thần Dật đi ra phía trước tìm Trương lão bản, cầm bảng mình làm cho ông xem. Ông lão nghe hán nói dùng như thế nào sau đó gật đầu, ý tứ là hôm nay ông sẽ thử xem, nếu có thể làm thì sẽ ghi nhớ.

Yến Thần Dật gật đầu, vốn tính trực tiếp về phòng thu chi, có điều vẫn là nửa đường quay đi phòng bếp.

Trong phòng bếp mấy tiểu đầu bếp đang chuẩn bị thức ăn, Lưu sư phụ ngồi xổm bên thành thùng nước không biết đang nhìn cái gì.

“Lưu sư phụ, ta muốn thương lượng chuyện này với ngài.” Yến Thần Dật đi qua vỗ xuống vai của ông cười nói.

Lưu sư phụ gật đầu, ý bảo hán ngồi xuống chậm rãi nói.

Yến Thần Dật ngồi vào trên băng ghế nói thẳng: “Giữa trưa ta muốn mượn cái bếp dùng làm chút điểm tâm cho huynh trưởng ta.”

“Không thành vấn đề, chờ lúc không có khách thì tiên sinh dùng. Bất quá làm điểm tâm nên cho ta nếm thử một chút, tay nghề kia của tiên sinh làm ta thật lòng bội phục.” Lưu sư phụ rất là hào sảng gật đầu đồng ý, còn thuận tiện nói cảm tạ hán: “Hai ngày nay khách đều phản ứng thức ăn ăn ngon, ít nhiều gì do tiên sinh đã nhắc nhở ta.”

Yến Thần Dật cười cười với ông, xua tay: “Ta trở về đây, nếu như không bận thì Lưu sư phụ cho người gọi ta một tiếng.”

“Được thôi, tiên sinh bận thì đi đi.”

* * *

Yến Thần Dật trở về phòng thu chi, vừa đẩy cửa ra thì thấy Tư Bác đang nằm sấp ở trên bàn còn dùng tay gõ đầu. Hán chạy nhanh đi qua giữ chặt hỏi: “Huynh làm gì đó? Sao lại có thể gõ đầu?”

Tư Bác ngẩng đầu nhìn hán bĩu môi: “Ta không thể học thuộc, Thần Thần sẽ hung dữ với ta, ta thật gốc mả.”

“Học không thuộc cũng có thể từ từ học, lần sau không cho làm như vậy.” Hán đỡ đầu y nhìn nhìn, thấy không có gì vấn đề sau đó nhẹ nhàng thờ ra. Yến Thần Dật ngồi ở một bên cầm giấy bút dạy y: “Huynh dựa theo trình tự đọc ta nói cho huynh, vừa đọc vừa viết.”

Tư Bác gật đầu ngoan ngoãn ngồi tiếp tục học tập.

Dáng vẻ của y giống như học sinh nhỏ ngồi ở trong lớp học, nhìn thế nào cũng đều đặc biệt buồn cười. Yến Thần Dật thở dài, cầm sổ sách tiếp tục tính toán.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Từ lâu buôn bán không có náo nhiệt như Yến Thần Dật tưởng tượng, từ buổi sáng đại khái tám giờ rưỡi mở cửa buôn bán, sau đó cũng có vài thương nhân đi ngang qua vào cửa ăn chút thức ăn tùy tiện rồi tiếp tục gấp rút lên đường. Lúc tối bận rộn cũng sẽ không giống hán nghĩ loại tình huống khách khứa ngồi đầy không còn chỗ ngồi.

Yến Thần Dật đứng ở trước mặt bàn dùng đầu ăn nhồi bột, Tư Bác ngồi ở một bên bưng chén trà uống nước, không dời mắt nhìn bóng dáng hắn.

Lưu sư phụ nhìn dáng vẻ chuyên chú kia của y cảm thấy buồn cười nên đi qua trên chộc y: “Ngươi rất để ý để huynh đệ ngươi?”

Tư Bác liếc mắt nhìn ông không nói chuyện.

Lưu sư phụ còn cảm thấy rất thú vị, lại gần hỏi tiếp: “Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Tư Bác lại liếc mắt nhìn ông vẫn không nói chuyện.

Yến Thần Dật ngẩng đầu nhìn hai người bọn họ liếc mắt nhìn nhau, sau đó tiếp tục động tác nhào bột trên tay.

Lưu sư phụ không ngừng cố gắng, còn vươn tay rót thêm trà vào trong chén cho Tư Bác, cười hi hi làm quen: “Ngươi trò chuyện với ta đi, cứ nhìn nhiều như vậy cũng không thú vị, ngươi nếu như nói chuyện với ta thì buổi tối ta nấu món ngon cho ngươi ăn.”

Tư Bác lúc này không liếc mắt nhìn ông mà là quay đầu nhìn ông ghét bỏ bĩu môi, há miệng nói: “Ông nấu cơm không có ăn ngon như Thần Thần, ta không muốn ăn ông nấu.”

Hồ!

Tiểu đầu bếp ở một bên hỗ trợ Yến Thần Dật lấy này nọ đều kinh ngạc, nghĩ thầm: ‘nam nhân này nhìn rất khôn khéo, nói như thế nào cũng không dùng qua đại não chứ. Ngay cả Lưu sư phụ cũng dám đắc tội, không sợ lúc ăn cơm thì ăn đến chết con chuột ư.’

Bất quá Lưu sư phụ cũng không khả năng so đo với tên ngốc y, vừa rồi Trương lão bản cũng lại đây chào hỏi, ông cũng sẽ không keo kiệt như vậy, lại nói người ta nói cũng là lời thật lòng.

“Vậy lúc ngươi ở nhà thì tiểu tiên sinh làm món gì ngon cho ngươi ăn?” Lưu sư phụ rất hiếu kì, khó được Tư Bác nể tình phản ứng ông, ông còn không nhân cơ hội hỏi nhiều sao.

Tư Bác vừa nghe ông hỏi lúc ở nhà Thần Thần nấu món gì cho mình ăn thì lập tức thái độ thay đổi, cười ha hả nói: “Buổi sáng ăn bánh xào, rất thơm, còn có giò cuốn cùng dưa muối nhỏ.”

Lưu sư phụ chớp mắt mấy cái, không tự giác nuốt nuốt nước miếng.

Bánh xào là cái gì, bánh còn có thể xào hả?

“Vậy ngày hôm qua ăn cái gì?” Một lát hỏi lại Yến Thần Dật bánh xào này làm như thế nào, cảm thấy ăn rất ngon.

“Ngày hôm qua?” Tư Bác gãi gãi cằm, ngẩng mặt suy nghĩ một lát vỗ tay một cái kêu lên: “Sùi cào, Thần Thần thật là lợi hại, bao thật nhiều sùi cào lớn như vậy.” Hai ngón tay khoa tay múa chân một chút khoảng cách, lắc lắc với Lưu sư phụ.

Khỏe miệng Lưu sư phụ gật gật, nghĩ thầm: ‘sùi cào này lớn sắp vượt qua bánh bao thịt ư?’

Yến Thần Dật vừa mới để cục bột nhào xong để lên trên vỉ hấp, sau khi nghe Tư Bác nói thì vui vẻ nói: “Đừng nói lung tung, nào có lớn như vậy chứ.”

Tư Bác bĩu môi, nghĩ thầm: ‘chính là lớn như vậy, ăn rất ngon.’

Lưu sư phụ thấy hắn đã đem vỉ hấp để vào trong nồi lớn bắt đầu chưng thì hỏi: “Tiểu tiên sinh làm món gì vậy?”

“Chỉ là chưng một chút bột mì dầu bình thường mà thôi, đợi lát nữa còn phải chiên lên.” Hắn chà xát tay đi qua ngồi xuống, thấy Lưu sư phụ còn rất ngạc nhiên nhìn mình, vẻ mặt đó chính là rất muốn hỏi lại tí mì. Hắn nhún nhún vai cười nói: “Không phải món gì hiếm lạ, chính là bánh dầu bình thường mà thôi.”

Lưu sư phụ gật đầu, bất quá lại nghĩ đến Yến Thần Dật vừa thực hiện vẫn cảm thấy mình bình thường làm bánh dầu không có gì khác nhau, chẳng qua là so với mình thì hơn trình tự để vào nồi chưng mà thôi.

Trùng mắt nhìn đại khái khoảng mười lăm phút Yến Thần Dật kêu tiểu đầu bếp ở một bên rút lửa lớn xuống lửa nhỏ rồi tiếp tục chưng mười lăm phút.

Tư Bác đến gần thành nồi ngửi ngửi, không có hương vị gì.

“Thần Thần, bánh này ngọt hả?” Y ngồi trở lại bên cạnh Yến Thần Dật lại gần nhỏ giọng hỏi.

Yến Thần Dật gật đầu cười nói: “Ngọt, huynh không phải thích ăn ngọt sao, ta đã thả đường vào.”

Tư Bác mỉm cười gật đầu, Thần Thần đối xử với y thật tốt.

Lưu sư phụ nghe Yến Thần Dật nói thả đường vào sau đó mỳ nhíu lại, cảm thấy vừa là dầu vừa là đường, ăn vào sẽ không ngấy sao? Bất quá ông

không lên tiếng, làm điểm tâm chính là tay nghề sống, nếu không có chút năng lực cũng không dám ra tay.

Đến thời gian, Yên Thần Dật lấy cục bột chung đến thật vàng óng ánh từ trong nồi ra để lên trên thớt dùng chày cán bột cho bằng phẳng, lại cầm hạt mè tiêu đầu bếp vừa giúp rang xong rắc lên trên mặt bột rồi cuộn lại.

“Đây là muốn làm món gì thế?” Lưu sư phụ khó hiểu hỏi.

Yên Thần Dật cười cười, cầm dao cắt một cái trên cuộn bột thành từng miếng từng miếng lớn nhỏ bằng nhau. Sau đó hai tay cầm một miếng nhỏ kéo về một bên, trong nháy mắt biến dài ra.

Tư Bác vỗ tay, cảm giác xem thật vui.

Hắn kéo dài cuộn bột ra rồi trở tay cuộn hai cái lại, sau đó đặt ở trên mặt bàn để một cái đẹp xuống.

“Phiền toái giúp ta chuẩn bị chảo dầu nóng.”

Tiểu đầu bếp nhanh chóng gạt đầu, cảm thấy tiểu tiên sinh quá lợi hại, thủ pháp luyện rất quen thuộc.

Bột mì này hắn làm hai ba cái ép xuống thành một cái bánh bột, mặt chảo dầu rất nhanh nấu nóng lên. Hắn lấy bánh bột ép xong thả vào trong chảo dầu, vang lên tiếng lách tách.

Bởi vì bột vừa chung chín cho nên không cần chiên lâu quá, chỉ cần thấy da khô màu vàng thì lập tức vớt ra để một bên cho ráo dầu.

Tư Bác lúc này đang nuốt nước miếng, y ngửi được mùi hương quá thơm. Bất quá y ngồi ở một chỗ không nhúc nhích, y nhớ rõ Thần Thần nói qua không cho mình đi đến gần bếp lò.

Hai mươi cái bánh dầu bằng bàn tay lớn chiên xong đặt ở trong đĩa, Yên Thần Dật nói cảm ơn tiểu đầu bếp rồi ngẩng đầu vẫy tay về phía Tư Bác: “Đến nếm thử.”

Tư Bác lập tức nhào qua, ngay cả đôi đũa cũng không dùng tới mà bốc tay.

Yên Thần Dật lạnh tay lệ mắt ngăn lại, trừng mắt nhìn y: “Nóng đó!”

Tư Bác cười hắc hắc ngây ngô cầm đũa gấp bánh dầu đặt ở miệng, vừa định cắn thì thấy Yên Thần Dật đang lườm y nên nhanh chóng thôi thôi, lúc này mới thật cẩn thận cắn một miếng.

“Ừm!” Sau khi cắn xuống một miếng y liền mở to hai mắt nhìn.

“Nóng hả?” Yên Thần Dật nhanh chóng qua lấy nước trà cho y: “Phun ra phun ra.”

Tư Bác trừng mắt nhai nhai rồi nuốt xuống, cười tủm tỉm nói: “Ăn ngon, ăn rất ngon.”

Nói xong còn mang theo một miếng bánh dầu còn lại vừa bị y cắn một miếng đưa qua bên miệng Yên Thần Dật: “Thần Thần ăn.”

Yên Thần Dật lại gần cắn một miếng, gạt đầu: “Huynh ăn đi.”

Tư Bác gạt đầu răng rắc răng rắc cắn bánh bột bắp ăn, vừa ăn vừa gạt đầu, mặt mũi tràn đầy thỏa mãn kia miễn bàn cỡ nào làm cho người ghen tị.

Đôi mắt tiểu đầu bếp đều thẳng, bánh dầu kia sau khi vớt ra chảo thật sự rất thơm, bọn họ cũng thêm.

“Các ngươi đừng nhìn nữa, cũng ăn đi, nhiều như vậy ngay cả hắn ăn cũng không hết.” Yên Thần Dật cười chỉ chỉ cái đĩa, tiếp theo cầm ba cái bánh để vào trong đĩa nhỏ đi qua đến bên cạnh Lưu sư phụ ngồi xuống, đưa cho ông nói: “Lưu sư phụ cũng nếm thử, giúp chỉ điểm một chút.”

Lưu sư phụ gạt đầu cầm một cái cắn một miếng nhú nhú mảy, lại cắn một miếng. Sau khi nuốt vào nói: “Tay nghề này của tiên sinh có thể tự mình mở cửa hàng điểm tâm.”

Yên Thần Dật mỉm môi cười khê hỏi: “Ta nghĩ nếu như làm loại bánh này có thể bán ở tửu lâu chúng ta hay không?”

Trông mắt Lưu sư phụ chuyển động hiểu rõ ý của hắn, ông gạt đầu chỉ vào Yên Thần Dật cười nói: “Tiểu tử ngươi nhìn rất hàm hậu lại cũng nhiều tâm tư quỷ kế nhỉ.”

“Đó là ngài nói, ta không phải là muốn kiếm nhiều một chút bạc sao, ai còn không có bản lĩnh giữ nhà chứ.” Yên Thần Dật sau khi biết được đáp án của Lưu sư phụ thì trong lòng có chút tự tin, nói một tiếng với Lưu sư phụ xong sau đó cầm hai cái bánh dầu đi tìm Trương lão bản nói chuyện hợp tác.

Tư Bác lúc này không rảnh đi theo Yên Thần Dật, y đang che chở cái đĩa, mấy tiểu đầu bếp mỗi người cầm một cái. Vốn là còn muốn lại lấy một cái, bất quá thấy y tròn tròn đôi mắt hung ác còn rất dọa người cũng không còn tâm tư. Liếm liếm môi, cảm thấy ăn ngon thật, thì ra bánh dầu ngọt cũng có thể thơm như vậy.

* * *

Yến Thần Dật cùng Trương lão bản nói như thế nào không ai biết. Bất quá lúc Yến Thần Dật từ trong phòng Trương lão bản ở đi ra thì cười tủm tỉm, mà Trương lão bản ở trong phòng ăn sạch sẽ hai cái bánh dầu, ngay cả mảnh vụn trong đĩa cũng đều nhặt ăn. Có thể thấy được ông cũng thật vừa lòng.

“Tiên sinh nói cái gì với ông lão kia thế? Vừa rồi ông ta cười mặt mũi tràn đầy nếp nhăn.” Buổi chiều bận rộn xong Lư sư phụ bớt chút thời gian đi đến phòng thu chi, ông thật sự là không chịu nổi lòng hiếu kỳ.

“Cũng chưa nói cái gì, chỉ là nói cho từ lâu ông ấy ba ngày bán điểm tâm một lần, trước thử bán vài lần.” Yến Thần Dật sửa sang lại sổ sách đặt ở một bên đứng dậy rót nước cho Lư sư phụ.

Tư Bác và tiểu nhị trông chuồng ngựa cùng nhau cho ngựa của khách ăn cỏ khô, Yến Thần Dật cũng không quản ý.

“Ba ngày bán một lần? Nếu bán được thì căn bản không đủ bán.” Lư sư phụ kinh ngạc há to miệng, ông ngược lại không phải muốn học tay nghề làm món này với Yến Thần Dật, làm loại điểm tâm này phải tốn tâm tư, cho dù có tay nghề cũng không được.

Một thời gian ngắn học cũng không thành, ông cũng không thích món này, ông vẫn là thích xào rau nộm to.

“Không đủ bán thì làm sao, nếu ai mua cũng có thể ăn được thì giá sẽ thấp.” Yến Thần Dật không thèm để ý xua tay, hẳn muốn chính là không đủ bán.

Ai cũng đều ăn được đến thời gian lâu thì sẽ không có cảm giác mới mẻ, bán không được giá không nói còn dễ dàng làm người chán, đây cũng không phải là chuyện hẳn muốn.

Lư sư phụ thở dài, cảm thấy ý tưởng của Yến Thần Dật rất đặc thù, ông không hiểu được.

“Ông lão đồng ý?”

“Vâng, bất quá ta lấy ít một chút ông ấy lấy nhiều một chút, chung quy nguyên liệu gì đều là từ lâu ra, ta chỉ lấy phí thủ công.” Yến Thần Dật tính toán ở trên giấy, cảm thấy ngay cả tính phí thủ công thì hẳn cũng là buôn bán lời.

Lư sư phụ vỗ xuống bờ vai của hắn cười nói: “Tiên sinh thật là tinh ranh, sẽ không chỉ bán một loại điểm tâm chứ?”

“Đương nhiên sẽ không chỉ là một loại, tháng này bán bánh dầu, tháng sau sẽ bán loại khác, có thể dự định, chờ ta liệt kê ra những món điểm tâm sẽ làm sau đó lại xem bán thế nào, hắc hắc, hẳn là sẽ không ít tiền đây.” Yến Thần Dật vui vẻ suy nghĩ, trong lòng tính toán nhỏ nhất vang lên bùm bùm bát.

Hắn cũng không phải ngốc, nói với Lư sư phụ hắn chỉ là kiếm phí thủ công, kỳ thật chính trong lòng hắn rõ ràng, ít nhất là một nửa.

Tư Bác đứng ở ngoài cửa sổ phòng thu chi ngáy ngốc nhìn Yến Thần Dật cười nheo mắt, y còn chưa có thấy qua Thần Thần cười kiểu này đây, thật dễ thương thật muốn ôm hôn hôn.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Editor: demcodon

Đầu tháng sáu, nếu đặt ở hiện đại thì nhiệt độ bên ngoài vừa đúng lúc có thể đổi sang áo ngắn tay, nhưng ở chỗ này Yến Thần Dật lại vẫn cảm thấy gió lạnh.

Hắn đi ra khỏi phòng lười biếng duỗi lưng đưa mắt nhìn, trong sân một mảnh cây non vui sướng hưởng vinh bưng bưng cảnh sắc. Xanh xanh, đỏ đỏ, còn có không ít trái cây đã gần sắp chín.

Từ lâu buôn bán cũng theo mấy hạng mục hắn đề nghị trở nên càng ngày càng tốt, hơn nữa điểm tâm hắn làm cũng nhận được khen ngợi. Trên cơ bản thể bài món hắn làm xong treo ra ngoài đều sẽ bị cướp lấy không còn một cái.

Trương lão bản bởi vì chuyện này mừng rỡ không khép miệng, ngay cả bọn tiểu nhị trong từ lâu cũng đều bởi vì Yến Thần Dật đề nghị mà chiếm được không ít chỗ tốt.

Đừng nhìn đợt này bận rộn xoay quanh, nhưng bọn tiểu nhị nhiệt tình tăng vọt. Mỗi lần nhìn thấy Yến Thần Dật mở miệng một cái là gọi tiểu tiên sinh đặc biệt thân thiết. demcodon-lqd Bởi vì chuyện này Tư Bác còn tức giận một hồi, y cảm giác Thần Thần của y bị người khác cướp đi, Thần Thần đều không cùng chơi với y.

“Thần Thần, chúng ta đến sau núi đi.” Tư Bác từ trong phòng đi ra, thấy Yến Thần Dật đang ngồi xổm trong luống rau thì lại gần bấu môi than thở.

“Xin lỗi, hôm nay đi không được, ngày mai đi có được hay không?” Đầu Yến Thần Dật cũng không quay lại, hần phát hiện trên cây cà tím non có sâu, không nhiều nhưng phải nhanh chóng xử lý, bằng không những cây cà xung quanh chỉ sợ sẽ chịu ảnh hưởng.

“Vì cái gì? Thần Thần gần đây đều không chơi với ta.” Tư Bác ngồi xổm bên cạnh hần, ngón tay cào cào lá trên cây cà tím non.

“Ta muốn kiểm tiền, hơn nữa huynh xem.” Yến Thần Dật chỉ chỉ mấy con sâu nhỏ bé trước mặt: “Thức ăn của chúng ta có sâu, nếu không nhanh chóng xử lý thì những cây khác đều sẽ chịu ảnh hưởng. Huynh chẳng lẽ muốn ăn sâu bọ giống như A Hoa hả?”

Tư Bác nín môi, duỗi tay túm mấy con sâu lớn trên cây cà tím non kéo ra ném sang một bên.

“Thần Thần, như vậy thì không còn sâu nữa, chúng ta có thể đi chơi.” Y cảm thấy chuyện mình làm rất tuyệt, lời kéo cánh tay Yến Thần Dật cười hi hi nhìn hần.

Yến Thần Dật chớp mắt mấy cái, đầu tiên là nhìn cây cà tím non bị y ném sang một bên, lại quay đầu nhìn nhìn vài cái lỗ trên đất, lại nhìn về phía người vừa ném đang cười hi hi với mình, hần nổi giận.

“Huynh làm cái gì vậy hả?” Hai người ở chung một chỗ lâu như vậy, vô luận Tư Bác làm đúng hay không Yến Thần Dật cũng chưa từng trừng mắt hét to qua với y. Cho nên Yến Thần Dật vừa hét lên một tiếng sau đó hai người đều sùng sột.

Tư Bác mở to hai mắt, nửa nhếch miệng, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Yến Thần Dật. Vốn là mắt ung hẹp dài lúc này bị y trừng tròn vo, còn hơi hơi đỏ lên.

Yến Thần Dật nín môi đứng lên đi đến trước cây cà tím non bị y ném xuống đất ở một bên, sau đó khom lưng nhặt chúng lên.

“Ta rất tức giận, huynh ở nhà cố gắng tĩnh táo lại đi.” Yến Thần Dật nhìn thấy Tư Bác vẫn ngồi xổm ở đó, hần cầm cây cà tím non trong tay ném vào trong thùng gỗ dùng để làm thùng rác ở một bên, sau đó quay đầu ra sân.

Tư Bác theo bước Yến Thần Dật rồi đi chậm rãi chuyển động cổ, mắt trông mong nhìn hần ra cửa. Y ngồi xổm ở đó hai tay ôm đầu gối, để cằm đè lên trên đầu gối, rừ mắt thấy mấy cái lỗ trên đất trống.

Yến Thần Dật ra cửa kỳ thật cũng là muốn cho mình bình tĩnh lại, hần biết mình không nên tức giận lớn như vậy với Tư Bác. Nhưng Tư Bác giống như là tiểu hài tử bị làm hư, nếu như không đồng ý yêu cầu của y thì đặc biệt quấy người, thậm chí còn có thể giống hôm nay tức giận phá hư đồ đạc.

Ngày đó lúc ở tù lâu, bởi vì hần cùng tiểu nhị giúp việc bếp núc trong phòng bếp nói nhiều vài câu thì Tư Bác cũng rất không vui chỉ trích hần, nói hần cười với người khác.....

Yến Thần Dật thở dài, xoay người đi vào sân nhà Lý đại gia. Hần cũng không khả năng đi quá xa, cũng không có chỗ khác để đi.

“Lý đại thúc có ở nhà không?” Hần vào sân gọi một tiếng, chỉ thấy Lý Tiểu Bằng từ trong phòng chạy ra, bỏ nhào vào trong lòng hần rồi ngửa đầu nhìn hần.

“Tiểu Yến ca ca, phụ thân đi ra ruộng rồi, sao ca lại tới đây?” Hài tử mười tuổi lại lớn lên không cao, chỉ cao tới eo Yến Thần Dật. Bất quá rất hoạt bát, đặc biệt thích cười.

Sau khi nó nhìn nhìn phía sau Yến Thần Dật không thấy Tư Bác còn đặc biệt nghi ngờ hỏi: “Sao Tư Bác ca ca lại không có tới? Ngày hôm qua ca ấy còn đưa cho đệ tò he nữa, nói chơi chung mới vui.”

Yến Thần Dật xoa xoa đầu cười cười với nó, kéo tay nó vào phòng.

Lý đại thẩm và Lý đại nương đang khoanh chân ngồi ở trên炕. Trong tay Lý đại nương đang cầm mấy miếng vải dệt đang may vá, còn Lý đại thẩm lại đang cầm một miếng lớn màu xanh thêu đồ vật trên khung cửi.

Yến Thần Dật nhú mày ngồi vào một bên, đặc biệt tò mò nhìn thoáng qua hỏi: “Đại thẩm đang thêu cái gì vậy?”

“Thêu chân cho cháu đấy.” Lý đại thẩm cười tùm tùm nhìn hần một cái: “Đẹp hay không?”

Yến Thần Dật gật đầu, cảm giác được yêu mà hoảng sợ.

“Vì sao thêu chân cho cháu, làm nhiều mắt nhìn cũng vô dụng.” Hần còn nhớ rõ lúc ấy lên đại học trong khoa có không ít người đều đang thêu tranh chữ thập, nghiêm trọng nhất lúc ấy còn có nam sinh cũng thêu. Yến Thần Dật đặc biệt bội phục bọn họ, mình mặc dù biết may vá nhưng cũng không muốn mỗi ngày làm bạn với kim chỉ.

“Bây giờ bắt đầu thêu, chờ đến lúc mùa đông thì có thể dùng, thứ này nếu đi ra ngoài mùa sẽ làm cho người chế giễu.” Lý đại thẩm trừng mắt nhìn hần, thấy hần cười rất gượng ép thì nhú mày hỏi: “Sao không thấy Tư Bác với cháu cùng đến đây?”

Yến Thần Dật thở dài bấu môi: “Vừa rồi cháu nổi giận với hần, hần càng ngày càng vô pháp vô thiên, vừa rồi còn nhổ cây cà tím non cháu trồng nữa. Bởi vì cháu không cùng hần đi ra phía sau núi chơi.”

“Nhỏ ra thì trồng lại, cháu và nó có gì tức giận chứ?” Lý đại nương ngồi ở đối diện trừng mắt nhìn hấn một cái: “Hải tử Tur Bác kia cũng là người đáng thương, nó chính là xem cháu trở thành người thân duy nhất, cháu nếu như là không muốn ở bên nó, nó sẽ rất cô đơn.”

Yến Thần Dật ù một tiếng nhẹ nhàng gật đầu, hấn đương nhiên biết điều đó. Nhưng nếu không cho Tur Bác tỉnh táo lại một chút thì về sau khẳng định còn có thể không nói đạo lý như vậy.

“Cháu cứ như vậy ném nó một mình trong nhà?” Lý đại thẩm nghiêng đầu nhìn hấn, ánh mắt không tán đồng.

Yến Thần Dật sừng sốt xuống, vội vàng đứng lên lấy ra một túi tiền nhỏ từ trong tay áo cầm đặt ở bàn trên kháng: “Đại thẩm xem mua thêm vài thứ cho trong nhà, cháu đi về trước.”

Hấn buông tiền túi rồi chạy, Lý đại thẩm ngay cả muốn xuống kháng kéo hấn cũng không giữ được.

“Đứa nhỏ này cũng quá khách khí, mỗi lần qua đây đều để chút tiền.” Lý đại nương lắc đầu thở dài, tiếp tục việc may vá trong tay.

“Còn nói cái gì, con cầm qua trả lại cho nó thì nó khách khí với con một hồi, tiền lấy ra thì không lấy về, mỗi lần đều nói nếu như không thu lại cũng không qua nhà chúng ta.” Lý đại thẩm cười khổ cầm lấy túi tiền mở ra, bên trong có hơn mười đồng tiền: “Mẫu thân xem tiểu Yến làm nhiều việc, nó mỗi lần đến cũng sẽ không để lại quá nhiều tiền, ngay cả cơ hội chúng ta từ chối cũng đều không có.”

Lý đại nương gật đầu xua khoát tay: “Vậy thì cất vào đi, chúng ta cũng chỉ có thể giúp đỡ nó nhiều một chút trong sinh hoạt thôi.”

Lý đại thẩm cũng gật đầu, đây chính là nguyên nhân vì cái gì mình thêm chán cho Yến Thần Dật. Hơn nữa nói thật, người trong nhà bọn họ đều đặc biệt thích Yến Thần Dật, đã sớm xem hấn trở thành hải tử nhà mình mà đối xử.

* * *

Tur Bác sau khi thấy Yến Thần Dật đi rồi một mình ngồi xỏm trong ruộng rau một lát, kế tiếp đứng lên đi qua thùng rác lấy cây cà tím non ném vào ở bên trong ra trở về ruộng, mang chúng đều trồng lại. Sau đó đi vào phòng bếp, cầm các loại điểm tâm nhỏ Yến Thần Dật đem qua cố ý làm cho y để vào bên trong, tiếp đó cũng đi ra ngoài.

Yến Thần Dật trở lại trong sân không thấy Tur Bác còn tưởng rằng y ở trong phòng, kết quả đi vào trong phòng cũng không thấy Tur Bác. Hấn nhú mày lại chạy tới phòng bếp, phát hiện điểm tâm đặt ở trong tủ chén cũng không còn.

Yến Thần Dật có chút hoảng sợ, chạy ra bên ngoài chuẩn bị đi tìm Tur Bác, kết quả quá sốt ruột đá thùng rác một cái ngã lăn. Hấn sừng sốt xuống, thấy bên trong không có cây cà tím non mình ném vào trước khi đi ra ngoài, hấn lập tức hiểu được.

Cây cà tím non trong ruộng rau bị Tur Bác trồng lại nghiêng một chút khác rõ rệt với những cây non còn lại. Yến Thần Dật cảm thấy mình có phải đầu rút gân mới có thể tức giận với Tur Bác hay không. Y chỉ là tâm tính tiểu hải tử muốn chơi rất bình thường, nhưng mình lại xem nhẹ điểm ấy.

“Tur Bác? Huỳnh ở đâu?” Yến Thần Dật đi ra ngoài sân kêu một tiếng, vốn là hấn cho rằng Tur Bác sẽ ở gần, nhưng lại không nghe được tiếng trả lời.

Hấn nhú mày lại khóa cửa sân đi ra ngoài, vừa đi vừa kêu tên Tur Bác.

“Tur Bác~~~ huỳnh ở đâu~~ trả lời ta một tiếng~~ !!” Cổ họng Yến Thần Dật kêu lên đến đau ho khan vài tiếng.

“Tiểu Yến, cháu kêu cái gì vậy, đã ném Tur Bác?” Lý đại gia từ một bên đường nhỏ đi đến, hấn là cũng đi ra ngoài ruộng thấy hấn lớn tiếng kêu thì hỏi một tiếng.

Mặt Yến Thần Dật đều trắng bệch, hoang mang rối loạn nói: “Vừa rồi cháu còn nói chuyện với hấn, có thể là tự mình đi ra ngoài tìm không thấy.”

Lý đại gia nhú mày, giơ tay chỉ chỉ: “Cháu đi ra phía sau núi tìm xem, vừa rồi ta ở chỗ này cũng không thấy nó.” diendanlequydon.com-demcodon

Yến Thần Dật nhanh chóng quay đầu chạy ra sau núi, vừa chạy vừa cầu nguyện Tur Bác trăm ngàn đừng chạy loạn xảy ra chuyện gì.

Tur Bác thật vừa khéo đi tới chỗ bờ sông Yến Thần Dật nhặt được y, trong tay y bung cái tô nhỏ, bên trong đều là đủ loại điểm tâm nhỏ.

Y cúi đầu nhìn nhìn điểm tâm trông to, cảm ra một miếng nhét vào miệng. Y đi đến bờ sông ngồi ở chỗ đó, ngây ngốc vừa ăn điểm tâm vừa nói mớ, cộng thêm không biết đang nhìn chăm chăm ngon núi đối diện rất xa nghĩ đến cái gì.

Yến Thần Dật thờ hấn hấn đứng cách chỗ y ba mét, thấy y ôm hai chân ngồi ở chỗ kia, rõ ràng nghe được tiếng của mình nhưng lại không quay đầu, bộ dáng vừa tức giận vừa buồn cười.

“Sao huỳnh lại một mình chạy tới nơi này?” Hấn đi qua cúi đầu nhìn y, thấy trông to nhỏ còn mấy miếng điểm tâm bị y đặt ở một bên không khỏi bật cười: “Huỳnh cũng biết không để cho mình đói bụng.”

Yến Thần Dật vươn tay nhéo lỗ tai y, sau đó ngồi vào bên cạnh Tur Bác.

Tư Bác hơi nghiêng đầu thật cẩn thận liếc mắt nhìn hắn, sau đó lập tức nhanh chóng quay đầu sang chỗ khác không nói lời nào.

Yến Thần Dật bĩu môi, vươn tay lắc lắc ở trước mặt y: “Ta xin lỗi huynh, vừa rồi không nên tức giận quát huynh.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

“Ta xin lỗi huynh, vừa rồi là ta không đúng, không nên tức giận quát huynh.” Yến Thần Dật chọc chọc vào quai hàm Tư Bác: “Ta thấy được huynh trông cây cà tím non trở lại, cảm ơn.”

Tư Bác bĩu môi, vẫn không nói lời nào.

Yến Thần Dật bị đánh về vừa đáng thương mang theo vô tội này của y, còn lộ ra ánh mắt ủy khuất lại không có chỉ trích, nhìn thấy lòng đều mềm nhũn. Nam nhân này thật sự là rất biết hối uy hiếp ở đâu, giống như mình làm chuyện lớn xấu gì.

“Không để ý tới ta sao?” Lại chọc chọc, bất quá lúc này Tư Bác hít vào một hơi làm cho hai má phồng lên.

Yến Thần Dật buồn cười nhìn y, lại đến gần hôn bẹp một cái ở trên mặt y: “Ta sai rồi, thật xin lỗi, Tư Bác đại nhân tha thứ cho ta đi, không bao giờ hung dữ với huynh nữa.”

Tư Bác chỉ ngây ngốc nhìn hắn, giờ tay sờ sờ chỗ bị hôn, xoay mặt: “Lại hôn hôn.”

“... ..” Khóe miệng Yến Thần Dật giật hai cái, duỗi tay nâng mặt y lại gần bẹp một cái, so với cái hôn vừa rồi tiếng còn vang lớn hơn.

“Vừa lòng chứ?”

Tư Bác chớp mắt mấy cái, kéo cánh tay hắn một cái túm vào trong lòng, sau đó lại gần xoa~ một cái đã hôn đến miệng.

Yến Thần Dật tròn tròn đôi mắt choáng váng.

“Ừm!... ..” Hắn dùng sức đẩy y ra, dùng mu bàn tay chà xát miệng: “Không phải đã nói với huynh không được hôn môi sao?”

Tư Bác phồng mắt, ủy khuất hừ hừ nói: “Thần Thần nói chuyện không giữ lời, đệ vừa mới nói không hung dữ với ta, bây giờ lại hung dữ với ta.”

“Đây là hai chuyện khác nhau có được không? Không thể nói nhập làm một.” Yến Thần Dật chống lên chân y ngồi trở lại, liếc mắt nhìn thấy mấy con cá lớn trong nước bơi qua bơi lại kinh hi kêu: “Tư Bác, Tư Bác, mau nhìn, cá thật lớn.”

Tư Bác đã sớm nhìn thấy cá, bất quá lúc này không có tâm tình bắt cá. Y cứ nhìn chăm chăm sườn mặt Yến Thần Dật ngẩn người, không biết suy nghĩ cái gì.

Yến Thần Dật không nghe thấy y trả lời xoay lại nhìn, nhìn một chút thì ngẩn ngẩn cả người.

“Huynh.....” Hắn hơi nheo mắt lại không xác định hỏi: “Huynh có phải nhớ tới cái gì hay không?”

“Nhớ tới cái gì?” Tư Bác nhìn hắn mặt không chút thay đổi, thần khí cả người đều không giống nhau, khóe miệng nhếch lên nửa cười lại như không cười mang theo tà khí: “Ta quên cái gì?”

Yến Thần Dật vốn chính là xoay người nhìn y, kết quả lúc y nói chuyện thì đột nhiên đi về phía trước đến gần lại đối mặt với mặt của hắn, trong lòng Yến Thần Dật kinh ngạc sau đó ngã xuống.

Nếu như ngã xuống phỏng chừng sẽ đập mông. Tư Bác nhanh chóng vươn tay giữ chặt hắn, chớp mắt mấy cái khó hiểu hỏi: “Thần Thần, đệ làm gì vậy, cũng không phải tiêu hải tử, ngồi còn có thể ngã xuống à?”

“... ..” Yến Thần Dật bắt tay y cẩn thận theo dõi nhìn đôi mắt y.

Vừa rồi hắn giống như thấy được thần thái khác ở trong đôi mắt ung, đại biểu cho cái gì hắn không biết, chỉ biết là hắn không thích, có loại cảm giác rất tà khí.

“Ngươi là ai?” Yến Thần Dật ngốc nghếch hỏi một câu.

Tư Bác nghiêng đầu, lại đến gần dùng gương mặt dán vào trán Yến Thần Dật, hít hít mũi than thở: “Thần Thần, đệ có phải phát sốt hay không? Ta là Tư

Bác đây.”

“Thật sự?” Hấn cảm thấy mình vừa rồi nhất định là xuất hiện ảo giác, hoặc là mình hoa mắt nhìn lầm.

“Tur Bác? Huynh không có tức giận?”

“Ta không có tức giận mà, Thần Thần, ta đói bụng, chúng ta về nhà đi.” Tur Bác đứng lên kéo tay Yến Thần Dật, ngốc nghếch cười với hấn.

Yến Thần Dật thuận thế bị y kéo lên vỗ vỗ vết bẩn trên y phục, hấn ngẩng mặt ngược ánh sáng nhìn y, nói với mình vừa rồi nhất định là nhìn lầm. Tur Bác vẫn là Tur Bác ngốc nghếch kia, vừa rồi ánh sáng quá sáng nên mình không thấy rõ, nhất định là như vậy.

“Thần Thần, bắt cá về ăn đi.” Y chỉ vào cá bơi qua bơi lại trong sông, y vén tay áo nhìn nhìn chung quanh rồi đi đến rừng cây một bên bẻ nhánh cây thô cầm trong tay đặc biệt vui vẻ chạy đến: “Ta bắt cá cho đệ.”

“... .. Huynh có thể đi hay không, ta đến bắt cho.” Yến Thần Dật hồ nghi nhìn y, tuy nói Tur Bác thân thể cường tráng nhưng bắt cá là việc cần kỹ thuật. Trước kia dẫn y đến bờ sông đều là cầm lưới đánh cá, hôm nay đi ra quá sốt ruột nên không lấy.

Y vỗ vỗ ngực, dương dương hất cằm vênh vào xuống nước: “Xem ta.”

Yến Thần Dật thấy y khom lưng cõng giày vén ống quần cũng không biết nói cái gì, hấn lui ra phía sau hai bước chỉ là dặn dò y không được đi đến chỗ quá sâu.

Tur Bác tay phải cầm nhánh cây thô đứng ở chỗ nước sông vừa ngập qua đầu gối vẫn không nhúc nhích.

Yến Thần Dật theo dõi động tác của y chậm rãi nhủ mảy mai, đây không phải tính là một loại phản ứng bản năng chứ? Mấy ngày nay cùng sinh hoạt với nhau hấn cũng phát hiện Tur Bác đối với làm việc tốn sức rất có sở trường. Tỷ như y mỗi ngày đều phải ở bên thành giếng dùng thùng múc nước rèn luyện lực cánh tay. Lúc mới bắt đầu thì Yến Thần Dật còn nghĩ lầm y là tò mò muốn chơi đùa. Sau này dần dần phát hiện lúc Tur Bác một mình ở thành giếng nước thì vẻ mặt đặc biệt nghiêm túc, rất chuyên chú.

Giống như bây giờ y đứng ở trong nước sông, như là điều khác không chịu bất cứ ảnh hưởng, một đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm cá bơi qua bơi lại ở trong nước, tiếp theo cánh tay đóng đưa biên độ thật nhỏ về phía sau, trong nháy mắt đem nhánh cây thô đâm vào trong nước sông. Rầm một tiếng phá nước mà vang tiếng nhỏ, nhánh cây thô bị đưa ra mặt nước, phía trên cầm một con cá lớn khoảng ba ký.

Yến Thần Dật há to miệng, rõ ràng biểu hiện ra hấn kinh ngạc.

“Thần Thần, bắt lấy!” Tur Bác rút con cá chết từ trên nhánh cây xuống rồi ném một cái lên trên bờ, sau đó tiếp tục động tác vừa rồi.

Không qua bao lâu bên chân Yến Thần Dật cũng đã có bốn năm con cá lớn khoảng ba ký. Yến Thần Dật thấy rõ mỗi lần Tur Bác vung tay lên đem nhánh cây thô chui vào trong nước thì sau đó đều sẽ có một con cá bất hạnh bị y đâm trúng, vẫn luôn không thất thủ. Hơn nữa y căn bản không để cá nhỏ bơi qua bên chân, chỉ đặc biệt chọn cá lớn đâm.

“Đủ rồi, đủ rồi, huynh bắt nhiều như vậy ăn cũng không hết.” Yến Thần Dật ở một bên phát phát tay kêu y. Tur Bác rất nghe lời từ trong sông quay trở về, đứng ở trên bùn đất gần bờ lắc lắc chân, giống như tranh công quần lên người Yến Thần Dật cười nói: “Thần Thần, ta có lợi hại hay không?”

“Lợi hại, huynh quá lợi hại rồi.” Yến Thần Dật tươi cười có chút miễn cưỡng, vẫn cảm thấy lòng bất an.

Tur Bác không thấy hấn có gì không thích hợp, sau khi mang giày xong kéo tay Yến Thần Dật lúc ẩn lúc hiện, nào còn có tàn nhẫn khi vừa rồi đâm cá chứ.

“Ta muốn ăn cá kho, Thần Thần làm cho ta ăn đi, cũng đưa hai con cho nhà Lý đại gia nữa. Ngày hôm qua đại nương còn cho ta ăn đường đậu đó, ăn rất ngon. Lần sau đi lên huyện chúng ta cũng mua một chút đi, chính là loại đường đậu màu trắng đó.” Y kéo Yến Thần Dật đi về, dọc theo đường đi Tur Bác giống như là chim sẻ lú rú không ngừng.

Yến Thần Dật thấy đáng vẻ không tìm không phổi này của y lại xác định mình nhất định là buổi sáng không khí âm u nên bây giờ đầu óc xảy ra vấn đề, tên ngốc lớn này vẫn là Tur Bác của mình, không phải người khác.

“Được thôi, huynh thích gì ngày mai đi lên huyện thì mua nhiều một chút mang về, một lát làm món mới cho huynh ăn, xem huynh có thích ăn hay.” Yến Thần Dật sau khi buông tâm tư cả người cũng thoải mái rất nhiều, hấn cười tìm tìm nhìn năm con cá lớn xách trong tay, cá tươi như vậy làm cá chưng tương là tốt nhất, hơn nữa Tur Bác cũng thích ăn mấy món cay.

Tur Bác gạt đầu, lại lơ đãng quay đầu nhìn về chỗ vừa rồi đi, chỉ là liếc mắt một cái chứ không xem nhiều.

Yến Thần Dật không phát hiện y quay đầu, cho dù phát hiện cũng chỉ nghĩ sợ Tur Bác còn muốn bắt thêm mấy con cá nữa mà thôi.

* * *

“Đã tìm người trở về rồi?” Lý đại gia đang ngồi ở bậc thang ngoài cửa lớn nhà Yến Thần Dật hút thuốc, thấy hai người tay cầm tay trở lại thì cười ha ha trêu chọc một câu.

Yến Thần Dật đỏ mặt, gật đầu mở cửa đỡ Lý đại gia cùng nhau vào sân.

Tư Bác xách theo nhánh cây dùng để xâu mấy con cá chung một chỗ, giống như hiến vật quý đưa đến trước mặt Lý đại gia cười hì hì khoe khoang: “Đại gia, ngài xem cháu có lợi hại hay không, đều là cháu bắt được đó, Thần Thần nói muốn làm món mới cho cháu ăn đó! Hắc hắc, giỏi chứ?”

Lý đại gia gật đầu, vỗ cánh tay y khen ngợi: “Quá lợi hại, đại thúc cháu cũng không nhất định có thể đâm được cá, tiểu Yến muốn làm món gì? Ông lão ta cũng đến giúp vui với cháu.”

Yến Thần Dật ngẩng đầu nhìn trời còn sáng, sau khi tính toán thời gian nói: “Đại gia kêu đại thúc và đại nương đại thẩm đều đến đây đi, vừa lúc hôm nay cá cũng nhiều, cháu làm một bữa toàn cá cho mọi người ném thử.”

Ông lão vừa nghe lập tức mặt mày hớn hờ: “Được đó, Tư Bác đi gọi người, vừa lúc đại thúc cháu cũng trở lại. Hôm nay ngoài ruộng không có chuyện gì làm, nhìn trời này cũng là muốn đổ mưa.”

Tư Bác chớp mắt mấy cái nghiêng đầu nhìn Yến Thần Dật.

Yến Thần Dật lấy nhánh cây thô trên tay y xách qua, rồi xua tay với y: “Đi đi, cũng ôm Tiểu Bằng đến.”

Tư Bác nhanh chân chạy.

“Tư Bác thật sự là hài tử ngoan.” Lý đại gia không biết xuất phát từ nguyên nhân gì đột nhiên lắc đầu thờ dài, còn than thở một câu như vậy.

Yến Thần Dật khó hiểu nhìn ông, ông lão vội xua tay.

“Không có việc gì, không có việc gì, ta giúp cháu giết cá, cháu chuẩn bị chuyện khác đi.” Ông lão vron tay lấy nhánh cây thô trong tay Yến Thần Dật qua, vui vẻ đi đến thùng rác một bên nhìn xem, sau đó cầm thùng nước ném cá vào.

Yến Thần Dật tìm cây kéo đưa cho Lý đại gia, còn mình vào phòng bếp chưng màn thầu.

Lý đại nương và Lý đại thẩm vừa nghe Yến Thần Dật muốn làm cái gì một bữa toàn cá thì đặc biệt hưng phấn đến hỗ trợ, những chuyện khác không nói đến nhưng nữ nhân ở trong phòng bếp chính là sở trường.

“Ai nha, tiểu Yến cũng quá khách khí rồi, vừa đưa tiền vừa mời ăn cơm, mẫu thân, con lấy thịt muối ngày hôm qua làm mương qua cho tiểu Yến nha. Mẫu thân cũng đừng tìm không thấy rồi đòi con.” Lý đại thẩm ở trong phòng bếp nhà mình cầm chén đĩa, bà cũng biết nhà Yến Thần Dật nhất định cũng không có nhiều chén đĩa đủ cho mọi người ăn cơm nên tự mang qua.

“Mau cầm đi, mau cầm đi, còn có trứng gà muối năm trước con làm cũng cầm qua cho nó đi. Con xem hài tử kia thật gầy, cũng không lớn được bao nhiêu thịt.” Lý đại nương ở một bên lật cái bình, cầm cái bình thật lớn giao cho Tư Bác đứng một bên: “Ôm đi, một lát cho tiểu Yến, nhưng cũng đừng để đập vỡ đó.”

Tư Bác khăn trương ôm chặt, liên tục gật đầu. Y cảm thấy kích động giữa hai người bà tức* này thật sự tốt đến dọa người, đám lão nương hồ có phải là ý này hay không?

(*Bà tức: bà bà = mẹ chồng, tức phụ = nàng dâu.)

* * *

Bờ sông phía sau núi, hai người Yến Thần Dật sau khi rời đi không lâu thì có hai nam tử mặc hắc y đứng ở chỗ bọn họ vừa ngồi liếc nhau.

“Đó là chủ thượng ư?”

“Dáng vẻ rất giống.”

“Làm sao bây giờ?”

“Quan sát nhìn kỹ hãy nói.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Trong phòng bếp khí thế ngất trời, Lý đại nương và Lý đại thẩm giúp Yến Thần Dật cùng chưng màn thầu. Hôm nay người quá nhiều, màn thầu này nên làm nhiều một chút.

Yến Thần Dật ở một bên ngẩng mặt nhìn trời, gãi gãi cằm.

“Tiểu Yến, cháu đang suy nghĩ gì vậy?” Lý đại gia ngồi trước bàn đá ở trong sân đánh cờ tướng với Lý đại thúc, hai bên người thừa dịp chuẩn bị lúc này đại sát một hồi.

Tư Bác dẫn theo Lý Tiểu Bằng ở trong sân chạy tới chạy lui, một lớn một nhỏ vừa cười vừa kêu sắp chơi đến điên.

Yến Thần Dật lấy lại tinh thần, hai tay tách ta một cái xoay người trở về phòng bếp.

Lý đại gia và Lý đại thúc liếc nhau, trong mắt đều mang theo vui vẻ.

“Nhiều cá như vậy, Tiểu Yến, cháu tính làm thế nào?” Trong phòng bếp Lý đại thẩm toàn bộ hành trình đều cười tủm tỉm, còn thiếu chút vui vẻ mà hát một vài câu.

Yến Thần Dật ngồi xồm một bên rửa sạch cá Lý đại gia đã giết xong, nghe bà nói chuyện thì cười ha ha nói: “Làm cá chưng tương là cay, lại thêm cá sọc là ngọt, hấp một con, lại làm canh thịt cá viên.”

“Tiểu Yến, cháu lại biết làm nhiều món như vậy à, đây đều là những món của đầu bếp mấy tửu lâu lớn trong huyện mới có thể làm.” Lý đại thẩm chỉ nghe hẳn nói cũng đã sững sốt, nếu là làm ra được chắc ăn ngon lắm, ngâm lại thì chảy nước miếng.

“Còn cần chúng ta giúp cháu làm gì nữa không?” Lý đại nương quay đầu nhìn hẳn, nhìn mấy con cá đặt ở trong chậu để một bên: “Cất?”

Yến Thần Dật xua tay đẩy hai vị nữ sĩ ra cửa: “Còn lại để cho cháu là được, hai người đều đi nghỉ ngơi đi.”

“Tiểu Yến à, tất cả mấy món này đều là cá có thể ăn ngán không, có muốn làm thêm mấy món khác hay không?” Lý đại thẩm có chút lo lắng, hơn nữa người lại nhiều sợ không đủ ăn.

Yến Thần Dật cũng gật đầu, cảm thấy Lý đại thẩm nói không sai, nhìn nhìn cà chua trong đất trồng rau nhà mình đã chín đỏ còn có cà đã có màu tím, cười hi hi quay đầu nói: “Xào cà chua trứng gà đi, lại thêm cà tím nấu tương.”

“Cà chua trứng gà? Tiểu Yến à, cà chua này chua như vậy sao cháu có thể sử dụng để xào trứng gà chứ, hương vị kia ăn cũng không ngon.” Lý đại nương nhủ mảy, lúc ấy thấy Yến Thần Dật trồng cà chua thì bà đã rất buồn bực, loại đó trồng xuống làm gì.

Yến Thần Dật còn rất nghi hoặc hỏi: “Vì sao ăn không ngon? Chẳng lẽ mọi người cũng chưa nếm qua?” Hẳn hái năm sáu trái cà chua đỏ đỏ từ trong luống rau, tiếp theo lại hái mấy trái cà tím đã chín: “Đại nương, vì sao trong đất nhà cháu trồng hai loại cà này, đại nương xem những loại cây màu xanh kia mọc lên rất chậm.”

Lý đại nương cười gượng nhìn hẳn, bà cũng không biết vì cái gì.

Yến Thần Dật cũng là thuận miệng hỏi, dù sao có thể mọc lên là được, phát triển sớm hoặc là muộn đều không chậm trễ chuyện gì.

“Tư Bác! Vào đây.” Yến Thần Dật nhìn ra ngoài kêu Tư Bác một tiếng đang ngồi dưới đất cùng Tiểu Bằng chơi mấy cục đá.

“Vâng!” Tư Bác vừa nghe thấy Yến Thần Dật gọi y thì nhanh chóng trả lời một tiếng, ném xuống một đồng đá đang cầm trong tay đứng lên rồi chạy vào phòng bếp: “Thần Thần, đệ kêu ta làm gì?”

“Đi rửa tay giúp ta một chút.” Yến Thần Dật liếc nhìn thấy hai bàn tay dơ bẩn của y thì ghét bỏ bĩu môi.

Tư Bác muốn giúp nên chạy tới bên cạnh giếng múc nước rửa tay, hai phụ tử Lý gia đã chiến đấu một ván thấy động tác y múc nước lưu loát như vậy không khỏi đều gật đầu khen ngợi, chính là tên nhóc còn quá trẻ tuổi mà lực cánh tay này thật tốt.

“Thần Thần, muốn ta làm cái gì?” Tư Bác sau khi rửa tay xong trở lại phòng bếp. Lý đại nương và Lý đại thẩm đi vào trong phòng muốn giúp hẳn thu dọn một chút. Bất quá hai người phát hiện Yến Thần Dật là người thích sạch sẽ, chăn trên giường đều được gấp ngay ngắn chỉnh tề, ngăn tủ và trên bàn đều không có bụi.

“Tiểu Yến nếu như cười tức phụ thì tức phụ của nó thật đúng là hưởng phúc.” Lý đại nương than thở một tiếng.

Lý đại thẩm cũng gật đầu, thật đúng là có chuyện như vậy.

“Huynh dùng chày cán bột quết cái này đi.” Hẳn đưa một cái tô nhỏ cho y, bên trong là hẳn để thịt cá đã cạo xong, còn có một ít nguyên liệu dùng để khử mùi tanh.

Tư Bác gật đầu vén tay áo lên nhận tô nhỏ để sang một bên, một tay giữ miệng tô một tay cầm chày cán bột, dùng dùng dùng bắt đầu quết vào thịt cá

trong tô.

Vốn là Yến Thần Dật tính dùng dao băm, bắt quá nhà hắn chỉ có một con dao, hắn còn phải dùng không nói, nếu là dùng chày cán bột quết thịt cá làm cá viên sẽ càng dai.

Dầu trong nồi lớn đã nấu nóng, Yến Thần Dật lấy đĩa cá để vào vỉ hấp chung lên ở bên bếp khác, tiếp theo xoay người lấy dao vớt hai con cá để vào trong nồi dầu chiên.

Chiên đến khi vây hai con cá biến thành màu vàng thì lấy ra để vào tô một bên, lại lấy dầu còn dư đổ ra để sang một bên sài dự phòng. Hắn cảm chén nhỏ bên trong là hoa tiêu, ớt chuông, cây quế gì đó còn có một đồng gia vị đổ vào trong nồi, lách tách một tiếng, khói màu trắng nháy mắt vọt lên.

“Khụ khụ, Thần Thần, khụ khụ, thật sắc!” Tư Bác bị vừa mùi hương nồng vừa sắc khói dầu bốc lên làm cho ho khan, đôi mắt đỏ lên.

“Huynh cảm ra ngoài quết đi, chờ nấu xong lại cảm đến cho ta.” Yến Thần Dật lấy hành tây và gừng ném vào trong nồi nhanh chóng xào, tiếp theo lại thêm nước, vừa nghe một tiếng lách tách thì dậy nắp nồi lại.

Tư Bác nhìn nhìn thịt cá đã bị mình quết sắp biến thành cháo, nghiêng đầu hỏi: “Còn muốn quết?”

Yến Thần Dật vừa thấy há hốc miệng: “Còn có thể làm như vậy? Được rồi, cứ như vậy là được, huynh đi ra ngoài giúp đại thẩm dọn bàn đi, một lát thì có thể ăn cơm.”

Tư Bác gạt đầu một cái ngoan ngoãn ra phòng bếp.

Nấu hai nồi, một nồi bên trong chính là nấu cá chung tương, một nồi khác đang hấp cá để trên vỉ. Yến Thần Dật xoay người lấy cái thớt trước hết cắt cà chua và cà tím đã rửa xong, lại cảm chén lớn đập bảy tám quả trứng gà, sau khi tất cả đã chuẩn bị xong hắn liếm liếm môi, từ trong cái bình tương múc ra một chút tương đậu ra.

Tương đậu này thật ra là bảo vật Lưu sư phụ cho hắn, hương vị siêu ngon, hắn nếm qua một lần thì không cách nào quên. Lưu sư phụ nói đây là bí quyết độc môn không truyền ra ngoài, cho nên hắn không có biện pháp chỉ có thể mặt dày xin một bình nhỏ về nhà từ từ ăn.

Nồi lớn lửa to thì có một chỗ tốt là làm cái gì cũng đặc biệt nhanh. Mặc dù đối với chuyện nắm giữ độ lửa có chút phiền phức. Bất quá Yến Thần Dật ngược lại là rất thích cách nấu ăn này, thử hỏi nếu là ở hiện đại dùng lò viba nấu một con cá ba ký chỉ sợ đến một tiếng mới có thể ăn ngon miệng.

Cá hấp vừa đến thời gian thì Yến Thần Dật mở nắp nồi cá chung tương ra ném vào trong một đồng gia vị đậu nhà mình trồng. Sau đó thừa dịp canh sôi thì lấy thịt cá cắt thành từng lát thả thêm vào trong nồi, chờ thịt cá tái đi thì thả vào rau xanh đã rửa sạch, chờ nước lại sôi thì lập tức bỏ chút muối và gia vị vào, sau đó múc ra tô.

Hắn xoay người lấy cái vỉ hấp từ trong nồi lớn ra để sang một bên, hắn không mở nắp ra như vậy có thể giữ hơn nóng sẽ không tan nhanh. Hắn đổ nước từ trong nồi sạch sẽ sau đó bỏ thêm chút ít từ vào, tiếp theo bắt đầu làm cá sóc, món này này thực hiện đặc biệt dễ làm. Bất quá Yến Thần Dật cảm thấy Lý đại thúc và Lý đại gia có thể sẽ không thích vị chua ngọt, cho nên hắn làm hai phần nước sốt, vừa lúc có hai con cá. Một con làm thành vị chua ngọt, một con khác làm thành vị mặn.

Nồi vừa mới làm cá chung tương bị hắn thả nước sạch vào, trong nồi cá sóc vừa làm xong nước cũng nóng lên. Bởi vì lúc kêu Tư Bác quết thịt cá thì bên trong bỏ thêm nguyên liệu khử mùi tanh, cho nên lúc này trực tiếp vò viên bỏ vào trong nước là được.

Từng viên cá tròn vo trắng nõn vào nồi, lăn mình qua lại trong nước ấm. Tay chân hắn rất nhanh, chỉ chớp lát sau một tô nhỏ thịt cá tất cả đã được vo tròn tiến vào trong nồi. Sau đó đợi canh nấu sôi rải chút rau thơm nhỏ và hành lá vào trong canh, hắn pha một chút nước và bột mì đổ vào để canh sền sệt, như vậy uống vị càng ngon hơn.

“Tư Bác! Tôi bụng thức ăn!” Hắn gần cổ kêu lên một tiếng, mở nắp vỉ hấp ra lấy đĩa cá hấp mang để sang một bên. Yến Thần Dật nhìn bốn món một canh trước mặt mình cảm thấy đặc biệt có thành tựu.

“Thần Thần! Thơm quá, thơm quá!” Tư Bác chạy đến phòng bếp, còn chưa vào cửa thì bắt đầu dùng sức hít mũi sức, y cũng nhanh chóng chảy nước miếng.

“Bụng mấy món này ra ngoài, cẩn thận một chút coi chừng nóng.” Yến Thần Dật chỉ chỉ mấy cái đĩa và hai tô được hắn đặt ở một bên, tiếp theo xoay người tiếp tục xào trứng gà và cà tím nấu tương, món này thì dễ làm, lửa vừa nóng lên tùy tiện xào hai cái thì đã chín.

Một bữa cơm, sáu món một canh Yến Thần Dật chỉ dùng không đến nửa canh giờ thì toàn bộ đã xong, hương thơm kia từ ngoài tường rào đều có thể ngửi được.

* * *

“Ai, người có đói bụng không?” Nam nhân ngồi xổm ngoài tường rào nhà Yến Thần Dật dùng khuỷu tay chọc chọc nam nhân bên cạnh mình nhỏ giọng hỏi.

Nam nhân kia nhìn nhìn hắn móc móc ra một miếng lương khô khô khan từ trong tay áo ném cho hắn: “Nè, ăn thì không đói bụng.”

Hắn nhận lương khô nhìn nhìn, lại dùng sức ngửi ngửi mùi hương thức ăn trong không khí làm nam nhân càng đói bụng.

* * *

“Ừm, tay nghề này của Tiểu Yến có thể vào trong thành mở tửu lâu rồi!” Lý đại thẩm gấp một viên cá đưa vào miệng cắn một cái lập tức khen ngợi không thôi.

Viên cá dai nhai rất ngon, hương vị tươi ngon, một tí mùi cá cũng không có.

Lý đại thúc thích ăn cay, lúc này đang hít hà khí lạnh từng ngụm nhét cá chung tương vào miệng. Bất quá ông cũng không có cách nào nói chuyện, chỉ giờ ngón tay cái lên về phía Yến Thần Dật biểu đạt ý của ông.

“Tiểu Bằng ăn cái này nè, đệ khẳng định sẽ thích.” Yến Thần Dật gấp chút cá sóc vị chua ngọt vào trong chén của Lý Tiểu Bằng, cười tủm tỉm nhìn nó.

Lý Tiểu Bằng gấp thịt cá vào miệng nhai nhai, đôi mắt đều sáng lên gật đầu: “Ăn ngon! So với mẫu thân đệ làm còn ngon hơn!”

Lý đại gia ở một bên uống rượu, một ngụm rượu một ngụm đồ ăn, ăn rất vui vẻ, đã bao nhiêu năm chưa ăn được món cá ngon như vậy. Lão bà nhà ông và tức phụ đều chỉ biết làm nổi thức ăn lớn bình thường, giống như loại này chỉ có tửu lâu mới có thể xào ra, thật sự là khó được.

Tư Bác lúc này đang cúi đầu ăn cơm, y đem cơm ngày hôm qua còn lại đổ vào trong chén lớn. Sau đó dùng nước cá chung tương cay chan vào, ăn một trán đầy mồ hôi cũng không rảnh ngẩng đầu gấp thức ăn.

Yến Thần Dật vừa ăn hai miếng thức ăn của mình vừa phải gấp một đồng đẽ vào trong chén trước mặt Tư Bác, còn phải nhắc nhở y ăn cơm không cần ăn nhanh phát ra tiếng xì sục xì sục.

“Nói thật nha Tiểu Yến, cháu nếu như là đến tửu lâu nào đó làm đầu bếp thì khẳng định kiếm nhiều tiền hơn bây giờ làm tiên sinh quản lý sổ sách nhiều, cháu không suy xét một chút hả?” Lý đại thúc ăn lững dạ lúc này mới rảnh nói chuyện.

“Cháu lúc này cũng không nghĩ đến, cháu chỉ có thể ở nhà mình làm chút thức ăn gia đình thôi, so không được với đại sư phụ tửu lâu.” Hắn xua tay cười cười, duỗi tay cầm màn thầu cho Tư Bác.

Tư Bác tiếp tục cúi đầu ăn cơm, y không hiểu bọn họ đang nói cái gì.

“Vớ chúng ta cháu còn khiêm tốn như vậy làm gì, cháu không phải đang bán điểm tâm nhỏ sao, lần trước người trong thôn còn nói đây, cháu làm điểm tâm đặc biệt ăn ngon.” Lý đại gia cười chỉ chỉ Tư Bác: “Cháu xem Tư Bác đều to lớn không ít, còn không phải do cháu cho ăn sao?”

Yến Thần Dật bật cười, cho ăn – sao nghe thế nào đều như là đang nói heo nhà người đều cho ăn mập không ít, lại nuôi thêm thì có thể xuất chuồng.

Hắn xoay mặt che miệng ho nhẹ một tiếng áp chế tiếng cười đã đến cổ họng, thấy Tư Bác lau miệng đứng lên, trên bàn còn có nửa cái màn thầu chưa ăn xong, hắn khó hiểu hỏi: “Ăn no rồi?”

Tư Bác lắc đầu, một bên cầm đĩa không múc chút thịt cá và thức ăn vào, dưới ánh mắt khó hiểu của Yến Thần Dật mà đi ra ngoài.

“Đi đâu vậy?” Yến Thần Dật nhíu mày.

“Cho mèo, bên ngoài có hai con mèo Đại Hoa, một lát ta sẽ trở về.” Tư Bác giờ tay chỉ chỉ ngoài sân, tiếp theo đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Rượu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Editor: demcodon

Yến Thần Dật nghiêng đầu suy nghĩ, ngoài sân nhà bọn họ có mèo? Bất quá cũng nói không chừng, hôm nay làm nhiều cá như vậy, phòng chừng mùi cá sẽ đưa tới không ít mèo hoang.

Lý đại nương thấy Tư Bác đi ra cửa sau đó nhìn Yến Thần Dật hỏi: “Hai đứa còn ở chung một phòng hả?”

Vừa rồi lúc thu dọn phòng cho Yến Thần Dật thì bà cố ý xem qua, trên giường kia còn để hai cái chăn, đây rõ ràng còn ngủ chung.

Yến Thần Dật gật đầu không nói chuyện, hắn rõ ràng biết lời này của Lý đại nương có ý gì. Bất quá ngày đó hắn và Tư Bác đã đề cập qua một lần muốn chia phòng ở, nhưng Tư Bác không đồng ý nên hắn cũng không cưỡng cầu.

Hai đại nam nhân ngủ ở trên một cái giường với hân mà nói không có gì không được tự nhiên, lần trước thời tiết lạnh Tư Bác cũng không biết là thân thể tốt hay là thể chất hân tệ. Dù sao ngủ chung với Tư Bác so với ngủ một mình ấm áp hơn nhiều.

“Cháu như vậy không được, chúng ta biết là hai đứa có tình cảm không khác gì huynh đệ ruột, bắt quá người ngoài không biết. Tư Bác hiện tại cũng không khác hai loại người bình thường, về sau có nói xấu thì làm sao đây?” Lý đại nương thờ dãi nhìn hân lắc đầu.

Yến Thần Dật liếm môi cười nói: “Không có việc gì đâu đại nương, cháu biết được, đại nương không cần lo lắng chuyện này.”

Lý đại nương cũng không nói thêm nữa, cảm thấy đừng nhìn Yến Thần Dật tuổi còn nhỏ nhưng làm việc rất đúng mực, nói nhiều cũng có vẻ mình quản nhiều.

* * *

Tư Bác bung một đĩa cá ra sân, nhìn nhìn xung quanh lại đi sang tường rào vài bước đứng ở trong bóng râm, tiếp theo ngồi xổm xuống miệng phát ra loại âm thanh: “Chắc chắc chắc chắc chắc, meo meo, chắc chắc chắc.....”

Hai gã nam nhân trốn ở chỗ tối vừa nghe thấy y hấp dẫn mèo cũng không biết có nên đi ra ngoài hay không. Mặc dù dáng vẻ rất giống chủ thượng nhà hân, nhưng động tác và cử chỉ quả thật một trời một vực, thật sự là không nên hiện thân đi ra ngoài bây giờ, vạn nhất nhận sai người bị trở thành cường đạo bắt lại thì không tốt.

Tư Bác đợi trong chốc lát không có mèo chạy tới, y gãi gãi đầu đứng lên để cái đĩa xuống đất lăm bằm một câu: “Vậy thì đặt ở nơi này đi, nếu có mèo đến đây còn có thể ăn.”

Cũng không biết y là có tâm hay là vô tâm, dù sao âm thanh này tuy nói là lăm bằm nhưng lại không nhỏ, hai người khác đều nghe rõ ràng.

Hai người đợi trong chốc lát thấy y trở về trong sân mới từ chỗ tối đi ra, nhìn nhìn đĩa thịt cá đặt dưới đất, đừng nhìn đã sắp nguội nhưng vừa rồi khi nấu com hương vị giống như còn lưu lại ở trong xoang mũi.

Hai người liếc nhau, lại nhìn nhìn đĩa đã bị bung lên, trong lòng đều chỉ có một ý nghĩ: ‘một đĩa thịt cá như vậy cho mèo ăn thật sự là quá lãng phí, bọn họ ăn đi!’

Hai người không hẹn mà cùng cầm lương khô từ trong ngực ra, hai người tùy tiện ngắt hai nhánh cây làm đôi đĩa, ngồi xổm một bên vung đĩa ăn ngấu nghiến.

“Um um! Tay nghề so với đầu bếp trong nhà còn giỏi hơn!”

“Cá không phải là cá chép trong sông bình thường ư? Sao hương vị lại ngon như vậy.” diendanlequydon.com-demcodon

“Nếu như thật sự là chủ thượng nhà chúng ta thì y thật đúng là hưởng phúc, ta nhớ rõ chủ thượng không thích ăn cá.”

“Đúng đúng, chủ thượng ngại nhiều xương cá phiền toái.”

Hai người lăm bằm, vừa nói chuyện vừa nhét thịt cá vào miệng, đến cuối cùng một chút nước sốt trong đĩa cũng đều bị dùng lương khô cọ sạch sẽ.

Chép chép miệng, hai người chưa đã thèm buông đĩa không xuống, đều cảm thấy chưa ăn đủ.

“Ài, người nói có phải chủ thượng phát hiện hai ta hay không, cho nên mới lấy thịt cá cho chúng ta ăn?”

“Khó nói, nếu phát hiện hai ta còn không gọi hai ta? Không có khả năng.”

Hai người liếc nhau thờ dãi.

* * *

Yến Thần Dật thấy Tư Bác từ bên ngoài tay không trở về thì hỏi: “Cho mèo ăn xong?”

Tư Bác phồng mặt lên, có chút đáng tiếc lắc đầu: “Mèo đều không đi ra, ta để cái đĩa ở dưới đất, buổi chiều lại đi lấy về.”

Yến Thần Dật gật đầu cũng không hỏi nhiều, dù sao một cái đĩa cũng ném không được. Nếu như thật có thể ở nhà nuôi con mèo kỳ thật cũng rất tốt, dạo này trời nóng mấy con chuột ra ngoài hoạt động thật nhiều. Nếu nuôi mèo còn có thể bắt mấy con chuột.

Một bữa com ăn đến khách và chủ đều rất vui vẻ, Yến Thần Dật thấy bọn họ thích ăn thì đưa cá còn chưa ăn hết cho Lý đại thẩm cầm mang về. Dù sao ở nhà hân còn có hai cái đầu cá và đầu cùng đuôi cá, có thể lấy nấu canh uống.

Thu dọn bàn xong thì Yến Thần Dật bắt đầu mệt rã rời, bận rộn cả buổi trưa mà không cảm thấy mệt, vừa rảnh rồi lại mệt mỏi.

“Thần Thần, ngủ đi.” Tư Bác kéo tay hân đi vào trong phòng. Lúc này trời âm u, phòng chừng không bao lâu nữa thì trời đổ mưa.

Yến Thần Dật gạt đầu, kêu y ra bên ngoài gom y phục vào, còn mình đi rửa mặt.

Tư Bác đi vào trong sân gom y phục, chỉ thấy trước cửa lớn nửa mở ra có bóng người thoáng qua. Y nhướn mày ôm vài cái y phục đi qua mở cửa sân ra, chỉ thấy hai gã nam tử mặc hắc y đứng ở đó nhìn thấy mình tỏ vẻ đặc biệt kinh ngạc.

Y nhú nhú mày hỏi: “Các người là ai vậy? Đến tìm người hà?”

Hai người chớp mắt mấy cái nhanh chóng lắc đầu, tiếp theo xoay người chạy đi.

Tư Bác xụi mặt quay đầu trở về.

“Tư Bác! Huynh làm gì vậy?” Yến Thần Dật sau khi rửa mặt xong chỉ thấy y từ ngoài sân tiến vào, khó hiểu hỏi.

“Thần Thần, về sau nhà chúng ta phải khóa cửa lại, có trộm.” Tư Bác ném y phục lên trên giường phòng mặt nhìn hấn, vẻ mặt đặc biệt nghiêm túc.

Yến Thần Dật sững sốt gạt đầu: “Huynh nhìn thấy người không quen?” Hấn lập tức nhớ đến tháng trước tờ bố cáo nói đến giang dương đại đạo*, hay là thật sự len lỏi chạy đến thôn bọn họ, vậy thì nên đề phòng một chút.

(*Giang dương đại đạo: chỉ bọn cường đạo.)

“Ừm, hai người luôn, vừa rồi còn nhìn vào trong nhà chúng ta, ta hỏi bọn họ tìm ai thì bọn họ quay đầu bỏ chạy, chạy rất nhanh.” Tư Bác nghiêng nghiêng đầu, gơ tay quơ tay múa chân một hồi: “Rất cao, ta đã cao như vậy, còn cao hơn Thần Thần.”

“... .. Ta còn sẽ lớn lên! Không được nói ta lùn.” Yến Thần Dật nổi điên, thân thể này của hấn mới mấy tuổi, Tư Bác nói như thế nào cũng khoảng hai mươi tuổi, có thể so sánh sao? Hấn còn trẻ, còn có thời gian phát triển.

Tư Bác bĩu môi bỏ dép lên giường, nghĩ thầm: ‘mới không có lùn đâu, như vậy vừa lúc buổi tối ngủ ôm Thần Thần mới thoải mái.’

Yến Thần Dật thấy y cứ không tìm không phổi như vậy chuẩn bị ngủ trưa, ngược lại là cảm thấy có chút không yên lòng.

“Huynh ngủ trước đi, ta đi xem thử.”

Tư Bác nhú nhú mày, duỗi tay dùng một chút sức giữ chặt hấn. Yến Thần Dật bị y trực tiếp túm nằm đè trên người y.

“Làm cái gì thế! Đang đề nặng huynh đấy.” Hấn nhanh chóng đưa tay chống ở bờ vai của y, nửa người trên đặt ở trên bụng y, Yến Thần Dật trừng mắt nhìn.

“Đã bị ta đuổi đi rồi, Thần Thần ngủ đi, ta thật mệt mỏi.” Y kéo một bàn tay hấn không buông, một tay còn lại ôm ở eo hấn, dùng một chút sức trực tiếp kéo Yến Thần Dật lên giường, tiếp theo ôm vào trong ngực giắt giắt, nhắm hai mắt lại lầm bầm: “Thần Thần ngoan, ngủ trưa.”

Yến Thần Dật dở khóc dở cười, lúc này mình có muốn giãy giụa cũng không có biện pháp. Nam nhân này hai cái chân dài một trên một dưới kẹp chặt hai chân mình lại, một tay ôm sát eo mình, một tay còn lại ôm chặt ở dưới cổ mình. Hiện tại hấn chính là người hình gối ôm, hoàn toàn bị Tư Bác ôm lấy.

“Huynh ôm như vậy sẽ nóng.” Hấn lắc lắc cổ để cho mình tìm tư thế không quá cứng đờ gối lên trên cánh tay của nam nhân. Hấn vươn tay chọc chọc cảm nam nhân: “Tư Bác! Ngủ chưa?”

“Ừm, ta ngủ rồi.” Mắt Tư Bác cũng không mở mà lầm bầm một tiếng.

Yến Thần Dật không có cách nào chỉ có thể nhắm mắt lại để cho mình không nên suy nghĩ lung tung, chờ tỉnh ngủ trưa lại nói.

Có lẽ là thật sự mệt nhọc, trong chốc hấn hồ hấp dần dần vững vàng có quy luật, ở trong lòng nam nhân ôm ấp chìm vào ngủ say.

Yến Thần Dật ngủ say không có khả năng biết nam nhân bên cạnh hấn lúc này đang mở to một đôi mắt sáng sửa gắt gao nhìn chăm chăm hấn, tập trung đến mức tròng mắt ngay cả rung động cũng không có. Đôi thành người khác thì chỉ sợ bị hù chết, bất quá lúc này hấn ngủ không biết.

Tư Bác nhìn người trong lòng đối mặt với mình, trong lòng là một loại bình tĩnh đặc thù. demcodon-lqd Y giống như nhớ rõ cái gì, lại giống như không nhớ rõ. Trong đầu luôn có chút hình ảnh hiện lên, lúc ban đầu thì là hình ảnh giống nhau từng bức, mà hiện tại lại là mơ hồ. Y biết mình quên hết những chuyện quan trọng, nhưng y trước nay không nghiêm túc nhớ lại. Y vẫn cảm thấy nếu nhớ lại những gì y quên mất thì thiếu niên gây yếu trước mắt này sẽ rời khỏi mình.

Tư Bác không rõ đây là một loại cảm giác gì, y chỉ biết là mình không muốn tách ra khỏi thiếu niên này. Y thích cảm giác ở bên cạnh Yến Thần Dật, giả ngu giả dại không tính là gì, y chỉ là rất tự nhiên làm chuyện mình muốn làm nói lời muốn nói, mà quan trọng nhất y không nghĩ muốn tách ra khỏi Thần Thần.

Y nhìn chăm chăm một hồi lâu, sau đó lại gần hôn lên trên đôi môi hồng nhạt hơi mở kia một cái, còn vươn ra đầu lưỡi liếm liếm, lại đến gần ôm chặt dùng mũi cọ cọ hai má của hấn, thờ sâu nhắm hai mắt lại, y cũng rất mệt cần ngủ trưa.

Về phần rớt cuộc người bên ngoài sân có thân phận gì, có quan hệ gì với y? Y hiện tại chẳng qua chính là Tư Bác gốc nhà Yên Thần Dật, không phải người khác.

Trước kia rớt cuộc trải qua chuyện oanh oanh liệt liệt gì cũng đều không quan hệ với mình hiện tại. Y thích cuộc sống hiện tại, vô cùng thích, không cho phép có người đến phá hư, ngay cả là ký ức của y cũng không được. Nếu nhất định muốn để cho y lựa chọn, ngay cả phong hầu bá tướng quan to lộc hậu y cũng không muốn, y chỉ cần làm nam nhân gốc của Yên Thần Dật là được.

Ngoài tường rào cách đó không xa trên cây đại thụ cành lá xum xuê tươi tốt, hai gã hắc y nam nhân đang ngồi xõm trên nhánh cây vừa lắc chân vừa nói chuyện phiếm

“Người thấy được người nọ vừa rồi chứ? Rất giống như chủ thượng của chúng ta.”

“Ừm, bất quá giọng điệu nói chuyện không giống. Nếu như là chủ thượng khẳng định sẽ không hỏi chúng ta là ai, trực tiếp kêu chúng ta lăn xa một chút.”

“Bất quá cũng khó nói, vị kia không phải nói sao, lúc chủ thượng nhà chúng ta rớt xuống núi có khả năng sẽ đụng vào đầu dữ nhiều lành ít.” Hắc nói chuyện bừa bãi, đôi chân tiếp tục lắc: “Ài, Quảng, ta vẫn cảm thấy y chính là chủ thượng.”

Nam nhân được gọi là Quảng nghiêng đầu nhìn y gật gù đầu, phụ họa nói: “Ta cũng cảm thấy chính là vậy. Bất quá còn phải xem xét lại, hơn nữa ta hoài nghi chủ thượng có khả năng không nhớ rõ chúng ta.”

“Mất trí nhớ?”

“Không chắc.”

Hai người liếc nhau đồng thời thở dài, nếu thật sự mất trí nhớ thì làm sao bây giờ?

Yên lặng giữa hai người lên men, một lát sau Quảng nói: “Người có cảm thấy nam nhân kia gốc hay không?”

“... .. Ta sẽ giúp người cầu nguyện cho người nọ không phải là chủ thượng của chúng ta, bằng không người sẽ bị phế, dám nói chủ thượng gốc? Ta xem người không kiên nhẫn sống rồi.” Thân thể thoáng lên một cái thì từ cành cây mình đang ngồi nhảy tới một bên xa hơn, hình như là không muốn bị ghét giống y, hắc bừa bãi nói: “Lời này chính là người nói, đừng để đến lúc đó cũng lòi ta vào.”

Quảng tròn trĩnh mắt nhìn y không nói nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Lâm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Thời tiết âm u xuống một chút thì bắt đầu tí tách đổ mưa phùn. Tháng sáu trời cho mưa xuống đúng lúc, không chỉ hoa màu ngoài ruộng được bổ sung, ngay cả cây non trong sân cũng được cung cấp nước no.

Yên Thần Dật ngủ một giấc này thời gian không ngắn, hắc là bị động tĩnh người bên cạnh làm cho thức dậy.

Hắc mơ mơ màng màng mở mắt ra thì thấy Tư Bác hình như ngủ không an ổn, bình thường giãn chân mày ra mà giờ phút này gắt gao nhăn lại, hai tay đang buộc chặt quanh trên người mình, kèm theo hai chân cũng thỉnh thoảng run run hai cái.

Yên Thần Dật giờ tay sờ sờ trán Tư Bác, dính vào tay là một lớp mồ hôi lạnh ướt nhẹp.

“Tư Bác, tỉnh tỉnh.” Hắc duỗi tay đẩy nam nhân, nhỏ giọng sợ làm sợ nam nhân giật mình.

Tư Bác mở choàng mắt, trong cặp mắt ưng kia lóe một tia sát ý lập tức biến mất không để cho Yên Thần Dật phát hiện. Y nhăn mũi bừa bãi, rõ ràng là bộ dáng chưa tỉnh ngủ không thoải mái, gương mặt tuần tú kia đều sắp nhăn thành bánh bao. Y đưa mắt lại gần liếc mạng cọ sát lên mặt Yên Thần Dật. Tư Bác râm rì tỏ vẻ mình chưa tỉnh ngủ bị quấy rầy đến không vui.

“Thấy ác mộng?” Tay để đó không dùng giờ lên vỗ vỗ sống lưng nam nhân, giúp cho y bình ổn không thoải mái vừa tỉnh ngủ. Yên Thần Dật ghé vào lỗ tai y nhỏ giọng hỏi.

“Ừm. Không có.” Mặt đều bị cọ biến dạng, Tư Bác hít hít cái mũi ngửi mùi hương trên người Yên Thần Dật.

Mùi hương này không thể nói dễ ngủ nhưng lại tràn đầy dễ cho mình an tâm. Vừa rồi y mơ thấy cái gì giờ phút này ký ức còn như mới, nhưng y cũng

không muốn nói cho Thần Thần biết. Y biết Thần Thần nếu nghe lời mình nói thì sẽ lo lắng, sẽ không vui vẻ. Y muốn Thần Thần nên là vui vẻ, giống như mỗi lần nghiên cứu ra điểm tâm mới có thể đẩy mạnh tiêu thụ với các loại bộ dáng tiểu kiều ngạo tiểu đắc ý, còn có tiểu tham tiền khi nhận được tiền lương hàng tháng.

“Không có sao huynh lại một đầu mồ hôi lạnh như thế?” Rõ ràng Yến Thần Dật không tin lời y nói. Bất quá mơ mộng hão huyền cũng không phải hiện thực, hẳn cũng không quá đề ý.

Tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ nhắc nhở hắn thời tiết bên ngoài, che miệng ngáp một cái. Yến Thần Dật ngồi dậy: “Lúc này trời mưa một chút thì không biết có thể làm gì, lại không có tivi để xem.”

Lời này của hắn bất quá chính là tự mình lảm bảm oán giận một chút. Bất quá Tư Bác lại nghe rõ ràng, y nghiêng người nằm ở chỗ đó túm lấy tóc dài rơi trước ngực hắn quăn vào ngón tay hỏi: “Tivi là cái gì vậy Thần Thần?”

Yến Thần Dật chớp mắt mấy cái, trong lòng bồn chồn và khản trương. Hắn không nghĩ tới Tư Bác sẽ nghe thấy hắn đang lảm bảm, đối mặt với ánh mắt mang theo tò mò kia tâm tư Yến Thần Dật quay nhanh, trong đầu suy nghĩ là nên giải thích rõ ràng tivi này như thế nào.

Tư Bác nhích lại gần một chút, một bàn tay chống đầu, một tay còn lại buông tóc dài của hắn ra khoát lên trên đùi hắn, lại hỏi một lần: “Thần Thần, tivi là cái gì? Trời mưa có quan hệ gì với tivi?”

Trong ánh mắt tràn đầy ý: ta rất tò mò, ta rất muốn biết, Thần Thần mau nói cho ta biết.

“Ờ.... tivi chính là..... chính là.....” Yến Thần Dật đảo đảo mắt, lấy tay quơ tay múa chân một chút hình vuông: “Chiếc hộp lớn như vậy, bên trong có người nhỏ đang cử động.”

Tư Bác hít hít mũi ngáp một cái gật đầu: “Đó không phải là hộp múa rối sao, Thần Thần lại kêu là tivi, còn tưởng rằng là đồ gì tốt chứ.”

Yến Thần Dật giật giật khoe miệng, thấy y một bộ dáng hưng trí coi thường này thì tức giận gờ cánh tay lên xông đến bóp cổ Tư Bác: “Sao huynh lại giỏi như thế, giỏi như vậy, rất đáng giận.”

Hai tay Tư Bác ôm eo hắn, tùy ý Yến Thần Dật giống con mèo hoang nhỏ tức giận đang làm ầm ĩ ở trên người mình.

Yến Thần Dật lăn lộn một lát thì phát hiện có chút không thích hợp, thân thể nam nhân này giống như cứng đờ, hơn nữa có cái gì cứng cứng cọ xát ở trên bụng mình. Hắn mặc dù là xử nam nhưng cũng biết đây là vật gì! Hắn cuống quýt bò dậy lại phát hiện căn bản không có khả năng thành công. Tư Bác giống như con chó lớn gắt gao ôm hắn không để hắn nhúc nhích, hắn chỉ có thể mặt đỏ lên bị bắt nằm vào trên ngực Tư Bác, ngay cả ánh mắt cũng không dám chống lại nam nhân này.

Tư Bác chớp chớp mắt lại động động eo.

“Thần Thần sao lại bất động thể? Vừa rồi thật thoải mái.”

Y là tên ngốc nghĩ gì thì nói thẳng, cho nên lời này bị y hỏi ra khỏi miệng vẫn là không có một chút che giấu.

Yến Thần Dật xấu hổ sắp bốc khói, đặc biệt là hình ảnh như bị Tư Bác cọ tới cọ lui cũng nổi lên phản ứng sinh lý.

“Khụ, huynh trước để cho ta đứng lên, quá nóng, ta đổ mồ hôi rồi.” Yến Thần Dật đỏ mặt lên lảm bảm một tiếng.

Tư Bác hít hít mũi bĩu môi: “Không muốn, Thần Thần nhanh lên giống như vừa rồi vậy, ta khó chịu.”

Yến Thần Dật liếm liếm môi có chút khô, bên ngoài trời âm u, trong phòng cũng không thắp đèn, không khí ngược lại là rất tốt.....

Rất tốt cái trứng! Ai muốn gặp không khí quý này chứ!

Yến Thần Dật thật muốn gờ tay cho mình một bạt tay. Cái này gọi là chuyện gì thế, nếu không phải vừa rồi hắn nhào qua cọ tới cọ lui với Tư Bác cũng sẽ không bức mình đến hoàn cảnh xấu hổ như vậy. Tự làm vậy không thể sống, bây giờ gặp báo ứng, hắn thật khổ.

“Huynh, huynh trước buông ta ra, ta giúp huynh.” Động tĩnh này cũng không lớn hơn muỗi kêu bao nhiêu, hắn may mắn lúc này ánh sáng trong phòng không tốt, lỗi tai của mình như lửa đang thiêu đốt, nhất định cũng đỡ bùng một mảnh.

Tư Bác lúc này không ngăn cản hắn, buông lỏng tay ra còn mình nằm yên, còn đặc biệt dùng ánh mắt vô tội nhìn Yến Thần Dật nhú nhú mũi tội nghiệp mở miệng nói: “Thần Thần nhanh lên, ta thật là khó chịu, cứng cứng, còn nóng nữa.”

Y nói lời này xong còn tự mình kéo cổ áo xuống hai cái lộ ra một mảnh cơ ngực màu lúa mạch.

Yến Thần Dật nuốt nước miếng xuống, cảm thấy cổ họng mình đều sắp bốc lửa. Nam nhân này không biết có phải là vô ý thức hay không lại làm ra loại động tác gọi cảm làm cho người đồ mặt như vậy. Mặc dù y là nam nhân ngốc cái gì cũng đều không hiểu, nhưng mình lại là người bình thường, hình ảnh này kích thích thị giác cũng quá lớn rồi!

Yến Thần Dật thẹn quá thành giận cầm chân ở một bên lập tức che mặt Tư Bác lại, thấy Tư Bác vươn tay túm lấy xuống thì nhanh chóng đè nặng tức

giận nói: “Không được nhúc nhích! Huynh nếu như là dám lấy xuống thì ta sẽ tức giận!”

Tư Bác lập tức ngoan ngoãn, hai tay đều đặt ở hai bên thân thể không nhúc nhích.

Yến Thần Dật nhìn chằm chằm đứng quần Tư Bác trong chốc lát, nơi đó đã cương thành lều trại cao cao, hần run rẩy vuron tay nắm lấy chỗ đó của Tư Bác.

“Uhm!” Tư Bác run rẩy xóc chấn kêu một tiếng, trừng mắt nhìn Yến Thần Dật, giọng nói đều khô khan: “Thần Thần, đau quá!”

Yến Thần Dật cười cười xin lỗi y, hần vội ho một tiếng ấn Tư Bác nửa ngẩng ngồi dậy nằm xuống, trừng mắt nói: “Nằm xuống! Che lại, không cho nhìn lên!”

Tư Bác ngoan ngoãn cầm chăn che mình lại, hai tay thành thành thật thật đặt ở hai bên không nhúc nhích. Thần Thần nói mình không được động thì y sẽ không động, y rất ngoan, rất nghe lời!

Yến Thần Dật cũng không có sức quan tâm y suy nghĩ cái gì. Hần liếm liếm đôi môi khô khốc, ngay cả miệng lưỡi cũng có chút khô, chuyện trong chốc lát phải làm thật sự là làm cho hần mặt đỏ tím đập, tay cũng run run còn không thể không làm, tự làm bậy mà! Thật hối hận! Hần nuốt nuốt nước miếng, còi tiết khô* của Tư Bác xuống giải phóng cậu bé.

(*Tiết khô: quần lót.)

Hần mặc dù chà thân thể cho Tư Bác nhìn rất nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên bị xấu hổ thành như vậy, ngay cả nói cũng không nói được. Hần biết trên người mình khẳng định cũng đỏ vì xấu hổ. Bất quá phải nhanh chóng giải quyết mới được, nhớ lại thì ra mình chỉ có vài lần dùng năm ngón tay cầm hồ lô. Hần nhắm mắt lại, đôi tay nắm vào cảm nhận được mạch máu đập trên thân và nhiệt độ muốn phóng tay. Hần cử động chân, tốc độ trên tay nhanh hơn, bên tai là tiếng rên của Tư Bác.

Yến Thần Dật cắn răng nhắm mắt lại, có chết hay không chỉ lần này, lần sau hần sẽ nhớ rõ giữ khoảng cách an toàn với Tư Bác!

Hần nghĩ rất tốt, vấn đề là loại chuyện này một lần thì về sau ăn biết vị, trời biết Tư Bác có thể bị dạy hư hay không!

Sau khi xong việc Yến Thần Dật nhìn thứ đó của Tư Bác trong tay thì có chút há hốc miệng. Tư Bác thở phì phò xóc chấn che ở trên đầu lên, há miệng chưa kịp nói chuyện thì thấy Yến Thần Dật từ trên giường vèo một tiếng nhảy xuống, ngay cả giày cũng chưa mang đã chạy không thấy bóng dáng. Y sừng sốt nhanh chóng mặc tiết khô vào, cầm giày Yến Thần Dật đuổi theo ra.

Bên ngoài mưa đã tạnh, trời vẫn còn âm u.

Yến Thần Dật để chân trần đứng trên gạch đá dưới đất ở trong sân, đang mức nước rửa tay. Không khí lạnh lẽo làm cho thân thể khô nóng của hần giảm bớt, người cũng bình tĩnh trở lại.

“Thần Thần, mang giày.” Tư Bác đi đến bên cạnh hần ngồi xổm xuống đỡ chân mang giày vào cho hần, tiếp theo ngửa đầu nhìn hần: “Thần Thần, đệ làm sao vậy?”

“Không có việc gì, huynh..... huynh cảm thấy thế nào?” Yến Thần Dật liếc nhìn y, nhớ tới cảm giác vừa rồi trong tay hai má lại nóng lên.

Tư Bác nghiêng đầu, hắc hắc cười ngây ngô hai tiếng: “Thần Thần thật là lợi hại, ta thật thoải mái, đặc biệt thoải mái.”

Thật muốn đưa vào hần!

Yến Thần Dật trừng mắt nhìn y một cái, lắc lắc bọt nước trên tay cúi đầu nhìn y, đặc biệt đứng đắn nói: “Loại chuyện này về sau phải tự mình làm”

“Không muốn, ta không biết, Thần Thần làm mới thoải mái.” Tư Bác bĩu môi một cái lập tức từ chối.

Yến Thần Dật há há miệng, cuối cùng vẫn là dè ép giọng gầm rú trở về, cố gắng làm cho mình có vẻ bình tĩnh từ tốn nói: “Loại chuyện này cần hai người đặc biệt gần gũi mới có thể làm, có biết hay không?”

“Ta và Thần Thần cũng đặc biệt gần gũi.” Y nghiêng đầu lầm bầm một tiếng.

Hần thờ dài, biết nói nhiều hơn cũng vô dụng, Yến Thần Dật kéo y trở về phòng. Chuyện này còn phải từ từ đến, hần cũng rõ ràng nếu đổi thành những người khác, đừng nói là chạm vào nam nhân hay nữ nhân, chỉ cần người kia không phải là Tư Bác chỉ sợ hần cũng sẽ không làm như vậy.

Giống như Tư Bác nói, hai người bọn họ thật sự rất gần gũi, nhưng gần gũi này và gần gũi kia cũng không phải có chung một ý. Yến Thần Dật cảm thấy mình cũng sắp hồ đồ. Lắc đầu, hần cảm thấy đầu mình nhất định là có vấn đề, bằng không sao lại cảm thấy làm như vậy với Tư Bác ngoại trừ thẹn thùng thì không có cảm giác ghê tởm!

Tư Bác dùng khoeo mắt nhìn Yến Thần Dật một lát lắc đầu một lát nhú mày, y học thông minh, lúc này cũng không nói chuyện, ngoan ngoãn đi theo bên cạnh Yến Thần Dật vào trong phòng. Bất quá trong lòng lại tính toán lần sau cũng làm cho Thần Thần thoải mái, y mặc dù không biết nhưng y có thể học!

Nếu để cho Yến Thần Dật biết tính toán của y không biết có thể khóc hay không. Vẫn là câu nói kia, tự làm bậy không thể sống!

* * *

Di chứng cảm hồ lô không có nghiêm trọng như trong tưởng tượng vậy, ít nhất đối với Tư Bác loại nam nhân bình thường đến hai mươi tuổi này thật kì lạ. Hiện tượng mộng xuân thật đúng là không có qua.

Ngày đó Yến Thần Dật còn hỏi qua Tư Bác buổi sáng lúc rời giường thì có xuất hiện qua loại cảm giác cương cứng như ngày đó hay không. Đương nhiên, lúc hẳn hỏi chuyện này thì mặt đỏ bừng sắp nhỏ ra máu.

Tư Bác ngẩng mặt suy nghĩ một hồi nửa lắc đầu: “Không có, chỉ có lần đó.”

Yến Thần Dật nhẹ nhàng thở ra, thu dọn bao nhỏ cầm ở trong tay cùng đi ra ngoài với Tư Bác.

Hai người bọn họ hôm nay đi một chuyến lên huyện, gần đây từ lâu buôn bán quả thật là mỗi một càng bận rộn hơn. Tuổi của Trương lão bản cũng lớn cho nên chuyện tính sổ cũng là lực bất tòng tâm, hơn nữa ông lão giống như không có nhi tử hoặc là nữ nhi, thân thích trong nhà cũng giúp không được gì.

Yến Thần Dật ngược lại là cảm thấy ông lão là bị lừa gạt mà sợ. Lần trước tiên sinh quản lý sổ sách kia làm lộn xộn sổ sách, sau này kiểm tra lại mới phát hiện thiếu mấy chục lượng bạc. Đây chính là lợi nhuận hơn một năm, ông lão thiếu chút nữa tức giận đến trúng gió.

“Thần Thần, Vương đại thúc ở chỗ đó.” Mới vừa ra cửa, Yến Thần Dật đang khóa cửa thì Tư Bác vỗ xuống bờ vai của hắn chỉ chỉ xe lừa cách đó không xa.

Con lừa nhỏ nhàn nhã lắc cái đuôi, Vương đại thúc đang ngồi trên tảng đá ở ven đường vẫy tay với hai người.

“Vương đại thúc? Sao đại thúc ở chỗ này?” Yến Thần Dật kinh ngạc nhìn vị đại thúc trung niên này, thật sự là không nghĩ ra mình có thông báo thời gian hay không mà sao ông lại chạy đến trước cửa nhà mình chờ như vậy?

Vương đại thúc thần bí cười hề hề, vỗ vỗ hông con lừa nói: “Ngày hôm qua Trương lão bản kia nói với ta, bảo ta hôm nay đưa hai cháu đến huyện. Tiểu Yến à, cháu có phải là xem đại thúc như người ngoài hay không? Muốn dùng xe thì cứ nói, sao cháu lại khách khí như vậy?”

Yến Thần Dật vội vàng xua tay cười nói: “Không phải, không phải, đại thúc mỗi lần lên huyện chở nước gạo đều chở theo hai người bọn cháu, cháu đều cho đại thúc thêm bao nhiêu phiền toái, lại nói cũng không phải đi rất xa, đi tới cũng không bao lâu.”

Vương đại thúc là người rất nhiệt tình, muốn nói trong thôn ngoại trừ người một nhà Lý đại gia thì Vương đại thúc giúp đỡ hẳn nhiều nhất, mỗi lần chở nước gạo thì Yến Thần Dật và Tư Bác có thể đi kè xe. Thời gian lâu Yến Thần Dật cũng không phải không biết xấu hổ, hơn nữa đưa tiền xe cho ông nhưng ông còn không lấy, làm cho Yến Thần Dật càng cảm giác rối ren mà hoảng sợ.

“Xem cháu nói kia, không phải là dùng xe lừa sao có thể mất bao nhiêu sức, cháu vẫn là rất khách khí.” Vương đại thúc cảm roi lắc lắc, con lừa nhỏ hừ hừ kêu hai tiếng.

Yến Thần Dật thở dài chỉ có thể leo lên trên xe lừa, bất quá hẳn xụ mặt nói: “Đại thúc, bằng không đại thúc thu tiền xe đi. Đại thúc mỗi lần đi vào thành chở nước gạo thì cháu đi theo cùng ngồi xe với đại thúc, bằng không cháu sẽ không ngồi. Đại thúc coi như thương cháu không được sao?”

Vương đại thúc cũng thở dài, nói đến như vậy ông làm sao không nể tình mà từ chối chứ, chỉ có thể xụ mặt gặt đầu đồng ý.

Yến Thần Dật nhẹ nhàng thở ra, phải chịu ân huệ của người khác hẳn thật sự là khó an tâm.

* * *

Sau khi đến từ lâu Yến Thần Dật để cho Vương đại thúc đến hậu viện nghỉ ngơi. Hôm nay cũng không cần ngồi ở đây cả ngày, buổi chiều bận rộn xong thì cùng nhau trở về.

Tư Bác và Vương đại thúc đi tới chòi cất xe lừa trong hậu viện, gần đây quan hệ giữa y và mấy con ngựa trong chuồng ngựa đặc biệt tốt. Mấy con ngựa đó hẳn là Trương lão bản tự nuôi, Yến Thần Dật nghe tiểu nhị nói qua Trương lão bản rất thích những con ngựa này.

“Tư Bác, những con ngựa này có quan hệ với cháu thật tốt.” Vương đại thúc giúp con lừa nhỏ tháo xe ra kéo nó lại buộc chắc dây, sau đó cầm cà rốt trong sọt cho nó ăn.

Tư Bác gặt đầu, tay còn sờ cổ một con ngựa lớn màu đen: “Rất nghe lời, đặc biệt dịu ngoan.”

Tiểu nhị làm việc một bên ở trong chuồng ngựa nghe lời này quay đầu nhìn, trong mắt là khiếp sợ và hâm mộ.

Vương đại thúc nhìn thấy thì hỏi tiểu nhị kia: “Ngựa này làm sao vậy?”

Tiểu nhị lắc đầu, giống như nhớ lại chuyện gì không tốt mà nhếch miệng chỉ vào con hắc mã bị Tư Bác vuốt ve cổ kia nói: “Con ngựa này tính tình rất nóng nảy, lão bản cũng không biết lấy từ đâu mang về, không nhìn thấy mấy con ngựa khác đều không nhốt chung một chuồng với nó sao, sợ bị nó khi

để.”

Vương đại thúc nhú mày, duỗi tay cũng muốn sờ. Bất quá tay ông vừa nâng lên thì con ngựa trong chuồng quay đầu liếc nhìn ông, trong ánh mắt mang theo tia cảnh giác. Vương đại thúc thấy thế lắc đầu bật cười, nghĩ thầm: 'súc sinh này còn rất hiểu tiếng người.'

“Ngược lại rất là hợp với cháu.” Vương đại thúc vỗ xuống bả vai Tư Bác cảm thán một câu.

Tư Bác quay đầu nhìn ông gật đầu, rất đồng ý với lời của ông nói: “Cháu rất thích nó, bất quá Thần Thần nói trong nhà không có chỗ nuôi ngựa.” Y bừa môi, dáng vẻ không mấy vui vẻ.

“Hậu viện nhà cháu không phải còn không một mảnh đất sao, thu dọn một chút làm chuồng ngựa rất tốt. Thời tiết này phía sau núi mọc một mảnh cỏ dại, cũng không sợ không đủ thức ăn nuôi, lại nói nếu mua con ngựa này về hai cháu cũng có thể cưỡi đến huyện.” Vương đại thúc nói ra ngược lại là lời thật lòng, tuy nói xe lừa nhà mình qua lại đưa đón bọn họ cũng không thành vấn đề. Bất quá mỗi lần Yến Thần Dật mặc một thân sạch sẽ ngồi lên trên xe chở nước gạo của ông thì đều cảm thấy ngượng ngùng.

Tư Bác nghe lời này đôi mắt đều sáng lên, nghĩ rằng: 'một lát phải nhắc một chút với Thần Thần, tốt nhất có thể mang ngựa về.'

* * *

Trong phòng thu chi, Yến Thần Dật ngồi ở bên cạnh bàn trong tay cầm mấy bảng theo dõi Trương lão bản ghi xuống, càng xem càng kinh hãi.

“Mấy ngày nay sao lại thu nhiều tiền như vậy, cho dù tính thức ăn của chúng ta ăn ngon cũng không đến mức tăng nhiều như vậy.”

“Ai nha, ta cũng muốn nói chuyện này đây, chỉ mong đừng lại có người nào cố ý ngáng chân chúng ta mới được.” Trong huyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ nhưng từ lâu cũng có mấy nhà. Trước kia nguồn khách từ lâu đều không khác lắm, dường như cân sức ngang tài. Nhưng từ sau khi Yến Thần Dật đến đây từ lâu bọn họ buồn bán thật sự là càng ngày càng tốt, khách tấp nập đến không thể nói rõ ít nhất mỗi ngày đều có thể kiếm hơn mười lượng bạc. Nếu nói mấy nhà từ lâu khác không đồ mất thì ông cũng không tin.

Yến Thần Dật sờ sờ cằm, thân thể hần ít lông, râu hơn nửa tháng cũng không mọc ra, muốn nói là râu còn không bằng nói là to hơn lông tơ một ít mới tương đối chuẩn xác.

“Lão bản, là ta thiếu suy xét.” Hần cũng là nóng lòng muốn kiếm tiền, không nghĩ tới vấn đề lúc này và cạnh tranh. Nếu một nhà độc quyền thì nói khó bảo đảm sẽ không gây chuyện treu chọc.

Trương lão bản nhanh chóng xoa tay nói: “Tiểu tiên sinh đừng nói như vậy, từ lâu này của chúng ta đã bao nhiêu năm cũng chưa buồn bán náo nhiệt giống như gần đây vậy, tiên sinh nếu như nói như vậy thì mặt già này của ta không biết giấu vào đâu.”

“Bằng không như vậy, buổi chiều đều mời lão bản mấy nhà từ lâu kia đến, không phải là thấy chúng ta có điểm tâm bán nhà bọn họ đều đồ mất sao? Vậy thì mang cách làm nói cho bọn họ biết, bọn họ muốn bán như thế nào cũng không quan trọng, bất quá phải đồng ý theo yêu cầu.”

Trương lão bản trầm mặt một lát gật đầu: "Vậy..... đồng ý theo yêu cầu gì? Nếu nói cho bọn họ thì chúng ta không phải cũng có hại ư?"

“Điểm này ngược lại không cần lo lắng, cho dù tính bọn họ mỗi ngày đều làm điểm tâm bán cũng không quan trọng, có thể vừa mới bắt đầu thì chúng ta sẽ nhận chút ảnh hưởng, nhưng chờ những người đó ăn được mùi vị không giống nhau thì hiểu rõ. Những món này còn phải là đến tiệm chúng ta mua mới chính tông.” Yến Thần Dật xoa tay trấn an ông lão, nghĩ thầm: 'muốn kiếm tiền thì phải hạ chút tiền vốn, tay không phải dáng vẻ của sói trắng. Mặc dù đã mặc kệ nhưng chung quy không phải chuyện lâu dài. Nếu đã nghĩ tới vấn đề sẽ bị người ngáng chân vậy thì phải giải quyết.'

Trương lão bản hiện tại sùng bái Yến Thần Dật như là tiểu thần tài. Tuy nói còn không phải đến mức hần nói cái gì thì chính là cái đó. Lại nói cách làm những điểm tâm này vốn chính là bí mật độc môn để sinh tồn của Yến Thần Dật, hần muốn dạy cho ai thì sẽ dạy cho người đó, ngay cả mình cũng không thể nói cái gì.

“Vậy chuyện này toàn dựa vào tiên sinh, ta đi kêu người phát thiệp cho bọn họ, chúng ta cũng phải chính thức một chút.” Trương lão bản nói xong thì đi ra ngoài sai tiểu nhị tìm người đi.

Lưu sư phụ sau khi nghe nói tin tức Yến Thần Dật muốn đem cách làm điểm tâm nói cho đầu bếp mấy nhà khác thì ngồi không yên, bận rộn xong trong phòng bếp thì chạy đến phòng thu chi, vào cửa đã hỏi: “Tiểu tiên sinh suy nghĩ như thế nào vậy, nếu nói cho bọn họ biết thì chúng ta còn có thể kiếm tiền được sao?”

“Lưu sư phụ kỳ thật ngài có phải là cảm thấy ta không dạy ngài làm điểm tâm là khinh thường ngài hay không?” Yến Thần Dật đứng dậy rót cho ông ly trà, cười tùm tùm nói: “Không phải chuyện như, làm điểm tâm này và nấu ăn là một đạo lý, mỗi người đều có một loại kỹ thuật, ngay cả tính ta từng bước đều dạy cho ngài thì ngài làm ra được cũng sẽ không có mùi vị giống ta làm. Cho nên muốn nói cho bọn họ biết cũng không sao, dù không có mấy nhà đó thì không có khả năng một nhà độc quyền.”

Lưu sư phụ nghe hần nói tình thế tường tượng cũng là đạo lý như vậy, bất quá đơn giản đưa thứ tốt cho người khác cũng không thể được.

“Cứ đơn giản như vậy cho bọn họ?”

“Đâu thể nào đưa đơn giản như vậy, muốn cách làm không thành vấn đề, ngài phải bỏ tiền đến mua mới được, hơn nữa phải đến ký hợp đồng và đóng

dấu tay. Nếu không tuân thủ theo quy tắc trong hợp đồng thì phải đền tiền.” Yên Thần Dật cầm bảng hợp đồng mình vừa viết xong để trên bàn: “Nhìn một chút, xem ta viết như vậy được hay không.”

Lưu sư phụ nhận cầm đến xem, vừa nhíu mày khen ngợi vừa nói thầm: 'tiểu tiên sinh này đừng nhìn tuổi còn nhỏ, tâm tư cũng không ít. Tuy nói ông xem không quá hiểu rõ những điều khoản kim ngân bên trong, nhưng trong lòng ông hiểu rõ nhất định sẽ không làm cho tiệm nhà bọn họ thâm hụt tiền là được.'

“Trương lão bản đã xem qua chưa?”

“Không có, ông ta cho ta toàn quyền phụ trách, lúc này hẳn là ở đại đường chờ tiếp đãi chương quây mấy nhà kia.” Yên Thần Dật uống một ngụm nước, nhìn chung quanh không nhìn thấy Tư Bác thì khó hiểu hỏi: “Lưu sư phụ, ngài thấy Tư Bác không?”

“Thấy, ở chuồng ngựa đó.” Lưu sư phụ lại đọc hợp đồng kia một lần nữa, gật đầu trả lời hẳn: “Tiên sinh còn không nói huynh đệ kia của tiên sinh thật sự là thích ngựa, con hắc mã kia bình thường cũng không chịu để cho người sờ. Hiện tại quan hệ với y rất tốt, tiên sinh nói với Trương lão bản mua về không phải là được sao?”

Yên Thần Dật tính toán tiền bạc hiện tại mình có gật đầu: “Ta cũng muốn mua về, bất quá chỉ sợ lão bản không nỡ buông tay, nhìn ngựa kia thật có tinh thần.”

Hắn không hiểu gì về chuyện xem tướng mạo hay chủng loại, nhưng trong chuồng ngựa tổng cộng có bốn con ngựa, con ngựa đó vừa đứng thì lập tức có thể làm ra đôi lập, đôi mắt con hắc mã kia đều có tinh thần hơn ngựa bình thường.

“Tiên sinh nói với ông ta là được, thả ngựa kia giống như tặng tổ tông đi, ông ta nuôi cũng phiền.” Lưu sư phụ uống trà đứng lên xua tay: “Thu dọn một chút rồi ăn cơm, một lát mấy chương quây kia nếu tới tiên sinh lại bận rộn một hồi.”

Yên Thần Dật cười tủm tỉm đồng ý, đem mấy bảng hợp đồng sao chép xong đặt ở một bên đứng dậy đi chuồng ngựa tìm Tư Bác.

... ..

Tiểu kịch trường:

“Thần Thần, hồ lô là cái gì?” Tư Bác tò mò nhìn Yên Thần Dật.

“... .. Thì là.... bảy anh em hồ lô....., ai cũng vô cùng dũng mãnh.” Yên Thần Dật gãi gãi cằm.

“Có phải tập hợp đủ bảy người là có thể triệu hồi rồng thần hay không?” Tư Bác càng nheo mắt lại, y cần thử xem hay không?

“... .. Triệu hồi cái rắm!!!” Yên Thần Dật phát điên!

“Đến đây, đến đây, cứ thử một lần không chừng thật sự có rồng thần.” Hồ dói xông vào, lập tức mở ra cắn!!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Trong phòng riêng từ lâu, trong huyện có năm từ lâu quy mô tương đối lớn còn có lão bản mấy nhà tiệm cơm đều đến đây, lão bản mấy nhà từ lâu kia còn dẫn theo đầu bếp nhà mình. Tư thế kia giống như không phải được mời đến ăn cơm nói chuyện hợp tác, mà là đến muốn đánh nhau.

Yên Thần Dật trấn an Tư Bác xong, đồng ý với y một lát nói với lão bản chuyện muốn mua ngựa thì Tư Bác mới không còn ý muốn cùng đến phòng riêng.

Trương lão bản trước kêu tiểu nhị rót trà cho mọi người, Yên Thần Dật ở phía sau phòng bếp làm mấy món điểm tâm để đưa qua cho bọn họ, đây là để cho bọn họ nếm thử hương vị trước.

“Tiểu tiên sinh, vậy..... bàn bạc như thế nào?” Trương lão bản cầm mấy bảng hợp đồng Yên Thần Dật viết ở trong tay, ông vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy thứ này, khế đất khế nhà ngược lại là đã thấy nhiều.

“Cái này cũng giống như khế đất khế nhà, về sau nếu như có người đổi ý cầm cái này đi báo quan thì cũng là chúng ta có lý.” Yên Thần Dật cầm hợp đồng cắt vào trong tay áo, cười cười với Trương lão bản rồi nói: “Lão bản đi cùng ta vào đi, làm chỗ dựa cho ta.”

Trương lão bản liền tục gật đầu, cùng hắn đi vào phòng riêng.

Cửa phòng riêng vừa đẩy ra chỉ thấy mọi người trên cơ bản trong tay đều cầm một miếng điểm tâm đang thưởng thức, vẻ mặt còn có một chút kinh ngạc và hường thụ.

Yến Thần Dật mang gương mặt lễ phép mỉm cười, sau khi mời Trương lão bản vào phòng thì chấp tay hơi khom người chào mọi người, coi như là kính trọng bọn họ.

“Hôm nay mời các vị đến đây kỳ thật là muốn cùng các vị bàn bạc một chuyện mua bán.....”

“Người là ai mà muốn bàn bạc mua bán với chúng ta, cũng không xem xem thân phận của mình là gì.” Yến Thần Dật vừa nói chuyện thì có người khinh thường ngắt lời hắn đang nói.

“Khổng lão bản, đây chính là tiền sinh quản lý sổ sách của tửu lâu ta, điểm tâm vừa rồi người ăn cũng chính là hắn làm. Thế nào, người là khinh thường người trong tửu lâu ta?” Trương lão bản ở một bên lạnh mặt, giọng tay vẩy vẩy ý bảo Yến Thần Dật đi qua đứng ở bên cạnh ông.

Khổng lão bản kia liếc mắt nhìn Yến Thần Dật rồi hừ lạnh một tiếng.

Những người khác từng người liếc nhau, xen lẫn ở trong mắt thấy được màu sắc kinh ngạc. Vốn cho rằng chẳng qua là tiểu nhị giúp việc bếp núc, không nghĩ tới điểm tâm này thật sự là hắn làm, xem ra hôm nay có chuyện để nói.

“Là ta sai, ta họ Yến, các vị lão bản có thể gọi ta là Tiểu Yến.” Yến Thần Dật lại chấp tay, lễ tiết một chút không thiếu, ngay cả tính bọn họ không hài lòng cũng vô dụng, nhiều người nhìn như vậy vị tiểu tiền sinh này cũng không nói cái gì khó nghe.

“Là như vậy, gần đây trong huyện người qua lại nhiều nên tửu lâu buôn bán cũng tốt, Trương lão bản lại nghĩ có tiền mọi người cùng nhau kiếm. Cho nên hôm nay mời các vị đến đây tụ họp, thuận tiện nói ra cách làm điểm tâm này. Các vị hẳn là cũng nghe nói chuyện điểm tâm tửu lâu chúng ta vô cùng được hoan nghênh.”

Yến Thần Dật quét mắt nhìn vẻ mặt của mọi người mỉm cười: “Bắt quá trước khi họp tác còn cần các vị xem qua hợp đồng ta vừa đặt ra.” Hắn nói xong lấy hợp đồng trong tay áo ra chia cho mấy vị lão bản, hắn nói tiếp: “Không bằng trước tiên xem xong rồi bàn lại?”

Mọi người thấy hắn liếc mắt nhìn, thấy hắn vẫn cười tùm tùm đáng vẻ không có gì ý xấu cũng hơi thả lỏng tâm tư một chút, tiếp theo cúi đầu nhìn về phía một tờ giấy Tuyên Thành nhẹ bằng trong tay. Đứng nhìn trang giấy này không lớn nhưng phía trên viết gì đó cũng không ít, điều khoản lưu loát được liệt kê ra mười điều.

“Mua cách làm của các người?” Có người đưa ra ý kiến.

“Mua về chính là của chúng ta, chúng ta làm như thế nào các người sẽ không can thiệp?” Có người cảm thấy mua bán này làm rất tốt, có thể có âm mưu gì hay không.

“Dựa vào cái gì các người làm ra được điểm tâm mà chúng ta không thể cùng lúc có được cách làm? Đây căn bản không công bằng.” Lại có người đưa ra bất mãn.

“Còn có, đây là có ý gì, nếu chúng ta có người vi phạm hiệp ước thì còn phải đền tiền giống các người? Đây rất kỳ cục.” Những người khác đều nói điều này không được. Ai cũng không muốn tiền mình kiếm trong hầu bao lại lấy ra đưa cho người, tâm tình như thế làm sao tốt được.

Yến Thần Dật vẫn duy trì nụ cười khéo léo đứng ở vị trí phía sau Trương lão bản, sau khi thấy bọn họ trên cơ bản đều không hài lòng với mấy điều khoản này mới tiến lên một bước cúi người hành lễ nói: “Nếu các vị lão bản đều bất mãn với mấy điều này vậy thì ta sẽ giải thích một chút. Nếu còn có ý kiến thì chúng ta cùng nhau thảo luận đưa ra điều khoản khác, không biết các vị có đồng ý hay không?”

Mọi người liếc nhau gật đầu, cảm thấy không có gì vấn đề.

“Cách làm này không phải là ai muốn học đều có thể học được, chuyện trong phòng bếp các vị đại sư phụ cũng đều rõ ràng, ai không có mấy bí quyết giữ nhà chứ? Ai có thể nói bí quyết của mình lại dạy cho người khác miễn phí. Nếu như mỗi đồ đệ yêu thích đến học, vậy tay nghề thà rằng đưa xuống mồ cũng tuyệt đối không truyền ra ngoài, không biết ta nói có đúng hay không?” Yến Thần Dật nói xong thì nhìn về phía các vị đại sư phụ kia, thấy bọn họ đều gật đầu rất đồng ý với lời nói của mình thì giữa ngực hơi nhẹ nhàng thở ra.

“Lời này của người rất có lý, nhưng có quan hệ gì với cách làm của người.”

“Vị lão bản này đừng nóng nảy, từ từ nghe ta nói.” Yến Thần Dật sau khi vươn tay rót ly trà cho mình uống thấm cổ họng thì tiếp tục mỉm cười nói: “Cách làm điểm tâm này của ta cũng là tổ truyền, nếu không phải Trương lão bản có ân với ta thì ta tuyệt đối sẽ không lấy ra buôn bán; hơn nữa Trương lão bản thiện tâm, vẫn cảm thấy một mình ăn mảnh kiếm nhiều tiền không đành lòng. Lúc này mới mời các vị lão bản đến thương lượng, hơn nữa trên hợp đồng cũng viết rõ, chỉ cần ba tháng giao nộp một lần phí dụng để làm gia nhập liên minh là được. Bất luận các vị trong ba tháng dùng loại điểm tâm này buôn bán lời bao nhiêu bạc, chỉ cần đưa cho chúng ta số tiền như trên hợp đồng đặt ra là được.”

Yến Thần Dật cầm một bản hợp đồng ở trong tay chỉ chỉ: “Hơn nữa hợp đồng này kỳ hạn ba năm, nếu sau ba năm các vị không muốn tiếp tục ký, về phần cách làm điểm tâm các vị đã chiếm được chúng ta cũng sẽ không ép mua ép bán, các vị lão bản cảm thấy như thế nào?”

Mọi người châu đầu ghé tai thương lượng một chút, đều cảm thấy hẳn nói có đạo lý thì gật đầu đồng ý.

Yến Thần Dật cười tiếp tục nói: “Về phần vị lão bản kia vừa nói, về cách làm điểm tâm này bán cho các vị, các vị nếu như là muốn tăng thêm hoặc là giảm bớt thành phần nguyên liệu đều không liên quan đến chuyện của chúng ta. Bất quá trên hợp đồng cũng ghi chú rõ, nếu sau khi sửa đổi gì trong điểm tâm để cho người tiêu thụ ăn không có được kinh tế báo đáp tốt, vậy thì căn bản không có bất cứ quan hệ gì với từ lâu chúng ta.”

Trương lão bản ngẩng đầu nhìn hẳn, không quá hiểu rõ người tiêu thụ và kinh tế báo đáp là cái gì, nhưng ông thấy đáng về Yến Thần Dật hai mắt tỏa ánh sáng đặc biệt tự tin cũng không xen vào. Chuyện này không vội, đợi lát nữa người đi hết rồi hỏi lại là được.

Tất cả mọi người đều gật gù đầu, lời này nói cũng không sai, người ta đem cách làm bán cho bọn họ chính là của bọn họ, vậy bọn họ làm hỏng thật đúng là không quan hệ với người khác.

“Lại thêm một điều, vẫn là câu nói kia, điểm tâm ta khổ sở làm ra được đều là tổ truyền. Nếu là tổ truyền thì ta có quyền lợi ưu tiên sử dụng, trên hợp đồng cũng ghi chú rõ, ba loại điểm tâm là một bộ, yêu cầu phải đưa bạc nhất định mới có được công thức. Nếu từ lâu chúng ta ra điểm tâm mới, cách làm mới đương nhiên phải mua một lần nữa. Các vị thấy ta nói có lý hay không?” Yến Thần Dật lúc này ở trong lòng đều sắp cười đến co giật, hẳn có thể làm rất nhiều điểm tâm, người hiện đại có tính không biết làm cũng biết không thiếu tên điểm tâm, lại nói mình vốn là thích nghiên cứu, trong đầu ít nhất có hơn cách làm mười đến hai mươi loại điểm tâm, chẳng sợ một tháng ra một loại khẩu vị mới cũng có thể bán tốt nhất mấy năm.

Mọi người lại gật gù đầu, là đồng ý với đạo lý như vậy.

“Nếu các vị đều cảm thấy ta nói không sai, vậy thì nói đến một điều cuối cùng này.” Yến Thần Dật chỉ đến chuyện là bọn họ nếu như vi phạm hiệp ước thì phải phụ trách đền tiền: “Các vị cũng đều là người làm ăn, trên thương trường chỉ nói chuyện đạo lý làm ăn nên các vị còn biết rõ ràng hơn ta, chúng ta trước tiên nhân sau quân tử mới tốt.

Nói ví dụ như, nếu ta cho các vị cách làm có vấn đề gì, như vậy từ lâu chúng ta sẽ phụ trách bồi thường bạc cho các vị; nhưng ngược lại, nếu các vị lấy được cách làm lại làm điểm tâm ăn không được ngon đến trách tội từ lâu chúng ta, đó chính là các vị vi phạm hiệp ước. Tương đương phải bồi thường phí tổn thất cho danh dự từ lâu chúng ta, cũng chính là tiền vi phạm hiệp ước.

Còn có, nếu các vị lão bản nói hoặc lên bán cách làm điểm tâm của từ lâu chúng ta cho người khác đó cũng là vi phạm hiệp ước, cũng phải bồi thường tổn thất cho từ lâu chúng ta.”

Trương lão bản lúc này đã bội phục Yến Thần Dật muốn lạy ngũ thể đầu địa*, nói nhiều như vậy ông không nghe nói qua từ ngữ này là có ý gì cũng như đều không hiểu, nhưng ông chính là cảm thấy trên người vị tiểu tiên sinh này đều tản ra ánh sáng hào quang, tuyệt đối là thần tài hạ phàm.

(*Ngũ thể đầu địa = năm vóc gieo xuống đất. Nói về cách lạy Phật gồm: Trước hết, quỳ gối bên phải (gồm toàn bộ gối, cẳng chân và mu bàn chân) sát đất, kê đến là gối bên trái, rồi dãn hai khuỷu tay sát đất, hai bàn tay ngửa ra duỗi thẳng quá trán, sau cùng là đỉnh đầu đặt sát đất, giữ yên một lúc, như thế gọi là một lạy.)

Yến Thần Dật vẫn mang mặt mỉm cười, thấy mọi người bị lời hắn sừng sốt trong lòng cũng thôi chí không thôi. Bất quá trên mặt hẳn không mang theo đắc ý, vẫn là rất cung kính.

Mọi người liếc nhau thảo luận thêm mấy lần, đều cảm thấy trải qua sau khi Yến Thần Dật giải thích thì không có gì vấn đề; hơn nữa phía trên cũng viết rõ hạng mục nào vi phạm hiệp ước. Ba năm sau cách làm này là của bọn họ, đến lúc đó bọn họ lại bán ra bên ngoài cũng sẽ không vi phạm hiệp ước.

“Được, cái này tốt, đều có cam đoan.” Có người đi đầu phát ngôn, lập tức chiếm được gật đầu đồng ý của những người khác.

Yến Thần Dật cười tủm tỉm kêu tiểu nhị lấy bút mực đến ký tên ấn dấu tay.

“Một bảng hai phần, các vị lão bản lấy một phần, lão bản ta lấy một phần, công bằng.” Lấy cất hợp đồng hai bên ký xong Yến Thần Dật lại chấp tay thi lễ, tiếp theo lui trở lại phía sau Trương lão bản không nói gì thêm.

Lão bản các từ lâu bản bạc mua bán thành công cũng đều mang theo vui vẻ, tính toán lúc nào có thể cảm được cách làm.

Yến Thần Dật đảo đảo mắt cười nói: “Nếu như có thể thì bây giờ cho người đến là được, tốt nhất là biết chữ, ta vừa làm để cho bọn họ vừa nhìn vừa ghi lại, sau đó ta sẽ lấy ra trình tự ta đã viết xong đến đối chiếu, nói như vậy mọi người cũng đều yên tâm.”

“Được được được, vậy ta về kêu người đến đây.” Có người đã gấp rút trở về gọi người.

“Vị lão bản này xin đợi đã, vừa trên hợp đồng đã nói, ba loại điểm tâm là một bộ, trước mắt từ lâu chúng ta cũng chỉ có sáu loại điểm tâm. Cho nên lão bản kêu người đến lựa chọn muốn học loại điểm tâm nào, như vậy chúng ta cũng dựa theo hợp đồng đã ký lấy học phí.” Yến Thần Dật cười nhìn bọn họ, thấy bọn họ đều gật đầu đồng ý trong lòng xem như hoàn toàn nhẹ nhàng thờ ra.

Hôm nay trận này đánh đến xinh đẹp, ít nhất về sau có người đưa bạc.

Sau khi chờ tất cả mọi người đi về Trương lão bản cười, trên một gương mặt già nua tràn đầy nếp nhăn kéo tay Yến Thần Dật khen đủ thứ.

“Tiểu tiên sinh thật sự là người thần, về sau chúng ta sẽ không cần sợ bị người đâm lén sau lưng nữa!”

“Lão bản đừng nói xa như vậy, chúng ta trước xem tình huống như thế nào đi.” Yến Thần Dật cười khiêm tốn, trong lòng tiểu nhân lại đang vui sướng khiêu vũ, hẳn vui về!

“Đứng đứng đứng, tiểu tiên sinh nói đúng.” Trương lão bản liên tục gật đầu đi theo hẳn đến phòng bếp, vừa đi vừa nói: “Ta thấy Tư Bác thích con hắc mã trong chuồng ngựa kia. Không bằng tiểu tiên sinh đêm nay cứ cười về đi, để chỗ này của ta cũng chỉ là nuôi, lãng phí.”

Yến Thần Dật thoáng nhú mày, nghĩ thầm: 'ông lão này thật khôn khéo.'

Hắn cũng không khách khí chấp tay nói cảm tạ: “Vây cung kính không bằng tuân mệnh.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngọc Về Lâm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Mọi chuyện tiến hành rất thuận lợi, sau khi Yến Thần Dật từ phòng bếp đi ra bị Trương lão bản kéo đến phòng thu chi. Hắn thấy dáng vẻ ông lão cười không khép miệng cũng biết hôm nay người đến ký hợp đồng làm cho ông thu nhập không ít.

“Lão bản làm gì vậy?” Hắn cúi đầu nhìn túi tiền trong tay, trọng lượng cũng không nhẹ.

“Ông lão ta cũng không phải là người thấy tiền sáng mắt, cách làm kia vốn chính là của tiên sinh, ta không thể độc chiếm.” Trương lão bản cười tủm tỉm nhìn hẳn, một chút cũng không cảm thấy chia bạc với Yến Thần Dật có vấn đề gì: “Tiểu tiên sinh, sau này tửu lâu còn phải dựa vào tiên sinh, cũng đừng khách khí với ta.”

Yến Thần Dật cất túi tiền xong chấp tay thi lễ với lão bản: “Vây thì cảm ơn lão bản đề mắt ta.”

“Không sao, không sao, đến đến, chúng ta đi chuồng ngựa nhìn xem huynh đệ kia của tiên sinh chính là cả một buổi chiều đều ở trong chuồng ngựa đấy.” Trương lão bản dẫn Yến Thần Dật đi về phía chuồng ngựa, vừa đi vừa cười ai thấy cũng biết hôm nay tâm tình lão bản đặc biệt tốt.

“Ừh, hẳn nói qua thích con hắc mã kia.” Yến Thần Dật nhớ tới dáng vẻ khi Tư Bác quơ tay múa chân miêu tả con hắc mã kia với hẳn thì cảm thấy buồn cười, không chắc trước kia Tư Bác đã đặc biệt thích cười ngựa.

“Con ngựa kia là năm trước chiến loạn ta mua về, lúc ấy lái buôn ngựa nói là ngựa chiến. Bất quá tính tình đặc biệt lớn ai cũng không để sờ, ta nuôi lâu như vậy cũng không cho ta sờ một chút càng đừng nói cười.” Hai người vừa nói chuyện về ngựa vừa đi đến trước chuồng ngựa. Trương lão bản liếc mắt nhìn thấy Tư Bác đang cười ở trên lưng ngựa thì tròn mắt: “Huynh đệ này của tiên sinh thật có bản lĩnh!”

Yến Thần Dật cũng thấy được Tư Bác ngồi trên lưng ngựa làm cho người cảm thấy thật oai phong凛凛 giống như Đại tướng quân.

“Tư Bác, mau xuống dưới.” Yến Thần Dật vẫy tay đi về phía trước hai bước.

Tư Bác chớp mắt mấy cái xoay người xuống ngựa, động tác lưu loát không chút nào dây dưa, cười toét miệng chạy đến bên cạnh Yến Thần Dật nói: “Thần Thần, Vương đại thúc nói hậu viện chúng ta có thể nuôi ngựa, chúng ta mua nó về có được hay không?”

“Huynh thích?” Yến Thần Dật nhìn nhìn con ngựa kia, thấy nó cũng đang nhìn mình thì có chút ngửa tay muốn sờ sờ.

Chủ yếu là ngựa này thật sự là rất xinh đẹp, toàn thân màu đen, lông nâu còn dài, bốn chân to lớn vừa thấy thì biết vô cùng có sức lực. Hẳn không hiểu về ngựa nhưng mà có thể nhìn ra con ngựa là thật sự không tệ.

“Thần Thần, nó rất ngoan, một chút cũng không có xấu như bọn họ nói.” Tư Bác kéo tay Yến Thần Dật đi về phía trước đề lên cổ hắc mã.

Yến Thần Dật khen ngợi một tiếng, thật sự rất bóng rất mượt, xúc cảm siêu tốt.

“Đúng là rất ngoan.” Hắn gật đầu nhìn về phía Trương lão bản.

Trương lão bản nhếch miệng, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc nghĩ thầm: 'ngựa này hôm nay đổi tính?'. Ông cũng muốn vươn tay sờ, kết quả ông vừa vươn tay ra ngoài còn chưa đụng tới thì hắc mã giờ lên chân trước đạp một cái đến chỗ tám chân trong chuồng ngựa đứng một tiếng.

Yến Thần Dật hoảng sợ lui về phía sau một bước.

“Lại còn phân biệt người vuốt ve nữa hả?” Thấy Tư Bác đi qua vỗ cổ trấn an hắc mã thì Yến Thần Dật bật cười: “Lão bản, con ngựa này thật sự đưa cho ta?”

“Mau dắt đi, mau dắt đi, tiểu tử tông này ta cũng không dám thờ.” Trương lão bản liên tục xua tay, thấy Tư Bác mở tám chân chuồng ngựa ra còn lui về

phía sau hai bước, sợ hắc mã này lao tới đá mình một cái ngã lăn xuống đất.

Tư Bác xoay người lên ngựa, động tác đơn giản lưu loát, y đuổi tay ra cười tủm tỉm nhìn Yến Thần Dật: “Thần Thần, đến, ta mang đệ chạy một vòng.”

Yến Thần Dật chớp mắt mấy cái nhìn nhìn ánh mắt hắc mã vô cùng bình tĩnh, lại ngửa đầu nhìn nhìn nam nhân ngồi ở trên lưng ngựa ngược ánh sáng nhất thời có chút hoảng hốt.

Tư Bác không chờ hắc mã xoay người đã khom lưng ôm eo hắc mã trực tiếp nhấc lên.

Trương lão bản ở bên cạnh xem nhếch miệng, nghĩ thầm 'Tư Bác này thật đúng là sức lực đủ lớn, một cánh tay đã nhấc được Yến Thần Dật lên trên lưng ngựa.'

Yến Thần Dật bị hoảng sợ, bất quá lập tức đuổi hai tay ôm eo Tư Bác, hắc mã xông ra ngoài.

“Chậm một chút, chậm một chút, cũng không có yên ngựa, đừng để ngã xuống!” Trương lão bản ở phía sau kêu lên một câu.

Tư Bác túm lấy bờm ngựa ngược lại là không dùng sức, hắc mã cũng không chạy quá nhanh, thật giống như là biết nếu mình chạy quá nhanh sẽ làm cho người trên lưng trượt ra ngoài, rất là cẩn thận.

“Đừng chạy quá xa, chung quy không phải ngoài thành, cứ đi dạo là được.” Yến Thần Dật dựa vào trên lưng Tư Bác, cách y phục cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của nam nhân, cảm thấy rất thoải mái.

“Ừh, biết.” Tư Bác gật đầu, cười ngựa mang theo Yến Thần Dật chỉ là dạo quanh tứ lâu một vòng sau đó trở lại.

Hai người bọn họ sau khi trở về thì Trương lão bản đi tới, trong tay xách yên ngựa bàn đạp linh tinh gì đó đưa cho Tư Bác cười nói: “Cho, đây là đã sớm chuẩn bị tốt. Bất quá ngựa này không để cưỡi, ông lão ta cũng cưỡi không được, coi như là mượn hoa hiến phật.”

Yến Thần Dật gật đầu không khách khí, bất quá đối với ông lão ngược lại là gần gũi thêm vài phần.

“Lão bản, nếu không có việc gì thì chúng ta về trước, ta vừa lấy chút mỡ heo chỗ Lưu sư phụ, nói cho ngài một tiếng.” Yến Thần Dật thấy Tư Bác đã để yên ngựa lên quay đầu nhìn về phía Trương lão bản.

Trương lão bản khoát tay: “Về sau chuyện này không cần phải nói, cần cái gì thì lấy về, cũng không được mấy đồng tiền, lại nói nhân phẩm của tiên sinh ta yên tâm.”

Yến Thần Dật chấp tay tỏ vẻ biết ơn ông, sau đó đi tới phòng bếp lấy mỡ đến. Tư Bác nghiêng đầu nhìn Trương lão bản, trong mắt mang theo đánh giá.

“Tư Bác nhìn cái gì vậy?” Trương lão bản cười hỏi y.

“Nhìn ngài, gian xảo dối trá, không có ý tốt.” Tư Bác nghiêm mặt, híp mắt nhìn Trương lão bản.

Trương lão bản bị y nói như vậy khóe miệng run rẩy không ngừng, nghĩ thầm 'tên gốc người còn có thể nhìn ra người khác gian xảo dối trá ư? Bất quá ông cũng không tức giận, mình là rất gian xảo, thương nhân mà, ai không vì lợi ích của mình chứ?'

“Ta sẽ không hại tiểu tiên sinh, người đề phòng ta như vậy vô dụng.” Trương lão bản xua tay quay đầu đi.

Tư Bác nhíu mày dõi mắt nhìn theo bóng dáng ông. demcodon-lqd Bất quá Yến Thần Dật đã từ hành lang dài quẹo trở lại, y nhanh chóng cười tủm tỉm lại gần, thấy Yến Thần Dật cầm bao lớn trong tay thì lập tức vui vẻ quên vừa rồi còn trừng mắt lạnh lùng với Trương lão bản, y vươn tay lấy một cái bánh mềm màu lông đỏ trứng ra: “Thần Thần, cái này ta chưa thấy qua, là cái gì vậy?”

Y há miệng nhét bánh mềm vào nhai nhai, ngọt ngọt còn có một mùi hương thơm ngát, ăn ngon.

“Ăn ngon?” Yến Thần Dật liếc nhìn sắc mặt y thì biết hợp khẩu vị y, thở dài nói: “Đây là bánh lông đỏ trứng mới làm, bất quá vẫn cảm thấy hương vị không quá hợp, huynh thích hả?”

“Ừh, ăn rất ngon mà, sao lại không hợp?” Y đuổi tay lại cầm một cái nhét vào miệng, phồng hai má nhìn hắc mã.

Yến Thần Dật lắc đầu, kéo tay y đi về phía hắc mã: “Hình như hơi mềm, chờ về nhà ta làm lại xem thử, đi thôi.”

Tư Bác vỗ vỗ bột đường dính trên tay, tiếp theo xoay người lên ngựa, lại kéo Yến Thần Dật ngồi vào trên lưng ngựa một phen, vung dây cương, hắc mã nhanh chân chạy đi.

* * *

Vương đại thúc lúc đó đã được Yến Thần Dật báo cho biết để ông đi trước, vừa mới đánh xe lừa vào trong thôn thì thấy Lý đại gia ra đón.

“Chao ôi, Lý lão, sao bây giờ đi bộ ra đây, ruộng nhà ông năm nay phát triển không tệ nha.” Vương đại thúc cùng Lý đại gia chào hỏi.

Lý đại gia bước nhanh đi tới kéo ông hỏi: “Tiểu Yến đâu? Còn chưa trở về?”

Vương đại thúc sừng sốt dừng xe lửa lại, khó hiểu nói: “Tiểu Yến còn ở tù lâu, hôm nay giúp Trương lão bản kiểm lời không ít tiền, nói là đưa bọn họ một con hắc mã, phỏng chừng một lát thì có thể trở lại, sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Lý đại gia ngồi vào trên xe chỉ chỉ nói: “Đi mau, đi mau, nhà nó hình như có trộm vào.”

“Hả?” Vương đại thúc sừng sốt, nhanh chóng quăng roi nhỏ xuống vội vàng làm cho xe lửa chạy nhanh.

“Sao lại có trộm vào? Lúc hai người bọn họ đi thì ta thấy có khóa cửa mà.” Vương đại thúc cau mày nhớ lại một chút.

“Không đúng, không đúng, vừa rồi ta cho rằng hai người bọn họ ở nhà, nghĩ tới đi qua nói với Tiểu Yến một tiếng để nó dạy Tiểu Bằng đọc sách viết chữ. Ông cũng biết Tiểu Yến vẫn dạy Tư Bác biết chữ, còn dạy bằng khẩu quyết gì đó, ta nghĩ cũng để cho Tiểu Bằng cùng học. Kết quả trong nhà không có ai nên ta đi qua, nhưng trong sân có động tĩnh, rõ ràng có người đi vào, tiếng A Hoa kêu cũng không đúng.” Lý đại gia mặt ủ mày ê, nghĩ thầm ‘nhà Tiểu Yến cũng không có gì đáng giá, chỉ có mảnh đất trồng rau được nó xem như bị bảo bối, nếu như bị đập hỏng thì chắc đau lòng chết.’

Vương đại thúc cũng sốt ruột, lần trước tờ bố cáo treo giải thưởng kia còn dán chưa xé xuống đâu, đừng thật sự là cương đạo gì đi vào nhà, vậy thì rất nguy hiểm.

Nói lời này xong đánh xe lửa đến cửa nhà Yến Thần Dật. Bởi vì nhà hắc lớn cho nên ngoại trừ kế bên là nhà Lý đại gia thì chung quanh không có quá nhiều nhà người khác, như vậy vừa thấy ngược lại là cảm giác có chút trống.

Hai người bọn họ dừng xe lửa rồi buộc con lừa lại, lặng lẽ đi đến cạnh cửa nghiêng tai nghe.....

* * *

Tốc độ của hắc mã rất nhanh, phỏng chừng cũng là bị giam lâu vừa thả ra thì không kéo lại được. Nếu không phải Tư Bác kéo dây cương khống chế, chỉ sợ sớm đã rong ruổi chạy khắp đường phố ở huyện.

Ra khỏi cửa thành Tư Bác cũng không lại bắt nó, hắc mã vờn ra bốn vó chạy như bay. Yến Thần Dật chỉ có thể gất gao ôm eo Tư Bác, mặt dán ở trên lưng y, hẳn thật sợ một khi mở miệng sẽ bị gió thổi đau đầu lưỡi.

Một đường chạy như bay hai người đã đến cửa nhà, Yến Thần Dật lấy lại tinh thần quay đầu thì thấy Vương đại thúc và Lý đại gia ghé vào cửa nhà mình, tư thế không quá lịch sự.

“Lý đại gia, Vương đại thúc, hai người đang làm gì vậy?” Yến Thần Dật được Tư Bác đỡ nhảy xuống lưng ngựa khó hiểu đi về phía hai người.

“Suyt..... có người.” Lý đại gia nhanh chóng giơ tay ý bảo hắc mã nhỏ giọng một chút, chỉ chỉ trong sân.

Tư Bác dắt ngựa đi theo phía sau Yến Thần Dật nhú mày.

Yến Thần Dật cũng là kinh hoàng, nhanh chóng kéo hai người đang ghé vào trên cửa ra, cầm chìa khóa mở cửa.

Cùm cụp một tiếng mở khóa, hắc mã đuôi tay muốn đẩy cửa lại bị Tư Bác ngăn lại cũng kéo hắc mã ra phía sau ngăn cản. Sau đó y tự mình vờn tay chậm rãi đẩy cửa ra một khe hở.

Lý đại gia và Vương đại thúc ngừng thở, một người trong tay nắm chặt roi nhỏ, một người nắm nắm tẩu hút thuốc trong tay, vẻ mặt nghiêm túc.

Tư Bác thăm dò nhìn nhìn vào bên trong nhú mày.

Yến Thần Dật thấy y một hồi cũng không nhúc nhích nhanh chóng kéo kéo tay áo y: “Có phải là có người hay không?”

Tư Bác đẩy cửa ra, trong sân vẫn là đáng vẻ vốn có, không có chút biến hóa nào.

“Không có ai, Lý đại gia, ngài nhìn lầm rồi.” Tư Bác kéo tay Yến Thần Dật đi vào sân, không biết có phải ảo giác hay không y vẫn bảo vệ Yến Thần Dật ở phía sau mình.

Yến Thần Dật nhìn nhìn chung quanh cũng không phát hiện có vấn đề gì, sau khi thả lỏng cười cười nói với Lý đại gia: “Đại gia, có thể là gió thổi, hai ngày nay gió rất lớn.”

Ông lão cũng rất buồn bực, bất quá ở trong sân liếc mắt nhìn thì cũng có thể nhìn ra có ai hay không. Ông gãi gãi đầu, cũng cảm thấy là mình nhìn lầm.

Sau khi đưa hai người ra ngoài Yến Thần Dật xoay người thì thấy Tư Bác đang ngồi xổm bên cạnh ổ gà. Vốn là chỉ nghĩ một ngày không thấy A Hoa thì chào hỏi, nhưng khi hắc đi qua lại phát hiện Tư Bác nhìn là đất dưới chân, vẻ mặt rất là nghiêm túc. Hắc nhú mày đi qua, còn chưa nói thì đã bị dọa.....

“Huynh xem.....” Hai chữ ‘cái gì’ còn chưa nói khỏi miệng thì Yến Thần Dật mở to hai mắt nhìn một bước ở phía sau.

“Thần Thần, đây là dấu chân phải không?” Tư Bác quay đầu nhìn hắc, ngón tay chỉ dưới chân, bĩu môi: “Không phải ta dẫm.”

“Ta biết không phải là huynh dẫm.” Yến Thần Dật kéo y qua, còn mình qua nhìn xem dấu chân kia lớn nhỏ, đừng nói so với hần thì lớn với Tur Bác thì nhỏ, ngay cả hoa văn đế giày cũng không giống nhau.

“Đi vào luống rau nhìn xem còn có dấu chân hay không.” Yến Thần Dật nhìn nhìn về ổ gà phát hiện A Hoa và gà trống cũng bình thường, mấy con gà con khác cũng đều rất bình tĩnh, nên ăn thì ăn, nên tản bộ thì tản bộ.

“Không có, Thần Thần, nhà chúng ta có phải có trộm vào hay không?” Tur Bác chạy đến luống rau nhìn một vòng lại chạy về vuton tay giữ chặt cánh tay hần: “Đệ đi theo sau ta, trộm hần là vào phòng.”

Yến Thần Dật chớp mắt mấy cái, ngược lại là không biểu hiện gì. Hần biết Tur Bác cao lớn hơn mình, sức lực cũng mạnh hơn mình, hơn nữa hần cảm thấy ý thức lãnh địa của Tur Bác rất mãnh liệt.

Hai người dạo qua một vòng trong phòng cũng không có ai. Tur Bác nhìn nhìn Yến Thần Dật, nhíu mày đi ra sau hậu viện. Hắc mã vừa rồi đã dẫm đến bãi đất trống trong hậu viện, lúc này đang đứng ở gần hai cây đào lác cái đuôi, đáng vẻ rất nhàn nhả.

“Không có ai, nếu như có người thì nó sẽ không im lặng như vậy.” Tur Bác sờ sờ lông nâu của hắc mã, cau mày nhìn Yến Thần Dật.

Yến Thần Dật cũng gật đầu, sân này lớn như vậy không có khả năng sẽ có người ở.

“Hần là không có việc gì, phòng chừng là thấy chúng ta không có gì đáng giá sau đó bỏ đi.” Hai người dạo qua một vòng ở trong sân, sau khi xác định không có người ngoài mới yên lòng.

“Không có việc gì.” Yến Thần Dật giờ tay sờ sờ khuôn mặt Tur Bác cười nói: “Không cần khẩn trương như vậy, về phòng thôi.”

Tur Bác gật đầu cùng Yến Thần Dật trở về phòng.

* * *

Trên nóc nhà, hai người Quảng và Ninh mai phục ở chỗ đó thở phào một cái, đưa mắt nhìn nhau sau đó lại trừng mắt nhìn lẫn nhau.

Quảng túm lỗ tai Ninh cười lạnh một tiếng: “Ngươi rãnh rồi không có việc gì đi dẫm mảnh đất kia làm gì, bây giờ thì tốt rồi, đã bị phát hiện.”

Ninh nhe răng, bị y túm kêu đau: “Ui da, ta cũng không phải cố ý, ai biết kia con gà mái kia sao có thể kêu như vậy, con gà trống kia cũng chưa phản ứng gì.”

“Đều tại ngươi, thế nào cũng phải muốn vào xem” Quảng ghét bỏ nhìn Ninh, giờ tay vỗ đầu y: “Ngươi là tên ngốc.”

Ninh giật giật khóe miệng, cảm thấy mình bị oan uổng.

“Câm miệng! Khẳng định đó chính là chủ thượng, ta tuyệt đối không nhìn lầm.” Ninh gãi gãi cằm, ngửa đầu suy nghĩ nói: “Vừa rồi chủ thượng giống như nhìn thoáng qua lên phía trên. Nếu ta không nhìn lầm thì chỗ góc mắt trái của y có một vết sẹo nhỏ.”

“... .. Sao ta không biết ngươi chừng nào thì ánh mắt tốt như vậy, còn vết sẹo nhỏ nữa, chủ thượng chúng ta căn bản không có từng bị thương ở trên mặt.” Quảng đập y một cái, bất quá là nhẹ, hai người bọn họ tốt xấu còn nhớ hiện tại là ở trên nóc nhà, không thể làm ra động tĩnh quá lớn.

* * *

Trong phòng, Yến Thần Dật ngồi ở trên giường vẩy tay với Tur Bác, Tur Bác nghiêng đầu lại gần: “Thần Thần, đệ làm gì vậy?”

Yến Thần Dật thần thần bí bí kéo y qua ngồi ở trên giường, còn buông màn giường xuống, hai người cứ như vậy khoanh chân ngồi đối diện.

“Lại đây, lại đây, cho huynh xem một thứ tốt.” Hần xốc chiếu đệm trải trên giường lên lộ ra ván giường, lại ở giữa ván giường có một khe lõm tròn tròn. Yến Thần Dật kéo tấm chắn ra, từ bên trong cầm ra rương gỗ nhỏ, giống như hộp vật quý nói với Tur Bác: “Đây chính là tất cả tích góp của chúng ta, nếu như bị trộm đi thì hai ta phải ăn không khí.”

Tur Bác há to miệng, hai mắt sáng lấp lánh nhìn rương gỗ nhỏ, lại gần nói nhỏ nhỏ giống như sợ bị ai nghe được hỏi: “Bên trong có phải thật nhiều bạc hay không?”

“Không bao nhiêu, chỉ có hai trăm lượng ngân phiếu, còn có chút bạc vụn.” Yến Thần Dật mở rương gỗ nhỏ ra rồi cầm túi tiền Trương lão bán vừa đưa cho hần từ trong tay áo đổ hết bạc vào trong, tiếp theo đếm đếm, tầm tạm, hôm nay kiếm được ba mươi lượng, về sau khẳng định sẽ càng nhiều.

“Chờ gom đủ năm trăm lượng thì mua một tòa nhà ở trong kinh thành, đến lúc đó thì chuyển đến đó ở, thế nào?” Yến Thần Dật cười tùm tùm cầm bạc đếm lại lần, tâm tình đặc biệt tốt.

“Vì sao muốn đến kinh thành?” Tur Bác thân duỗi tay cầm một thỏi bạc vụn nhìn nhìn, lại ném trở về.

“Huynh không muốn đi?” Yến Thần Dật nhíu mày.

“Không muốn, nơi này thật tốt, đệ không muốn nhà này?” Tư Bác mím môi, nếu Yến Thần Dật nói không muốn y sẽ rất đau lòng, y cũng không biết mình vì cái gì muốn đau lòng.

“Đương nhiên muốn, đến lúc đó đưa tòa nhà này cho nhà Lý đại gia ở, nhà kia của ông ta vẫn cảm thấy nếu mưa to gió lớn tới thì sẽ sụp.” Yến Thần Dật thờ dài vươn tay sờ sờ lỗ tai y: “Không có việc gì thì chúng ta còn có thể trở về, ta muốn đi ra ngoài nhìn xem, ít nhất cũng không đến không nơi này một chuyến.”

Một câu cuối cùng là nói với chính mình, ai cũng có tâm nguyện nhỏ, vì nguyện vọng kia mà cố gắng. Nguyện vọng của hắn chính là đi xem đô thành cổ đại phồn vinh như thế nào, hơn nữa chiến loạn vừa qua, hiện tại giá cả nhà chỗ nào cũng rất thấp mới đúng, nhân lúc còn sớm lấy vào tay.

“Thần Thần, đệ đến chỗ nào cũng không thể rời khỏi ta.” Tư Bác nói xong câu này thì duỗi tay lấy rương gỗ nhỏ đặt về trong chỗ lõm, tiếp theo trái đệm giường lại, dưới ánh mắt khó hiểu của Yến Thần Dật tiếp theo kéo hắn vào trong lòng, lại gài cúi đầu hôn lên trên môi hắn.

“Huynh, tên khốn kiếp này, đừng hôn ta nữa.” Yến Thần Dật giờ tay vỗ bả vai y trừng mắt nhìn.

“Ta biết hôn là biểu hiện thích một người, Tiểu Ngũ nói cho ta biết.” Lại hôn một cái, bất quá lúc này cũng không phải là chỉ hôn đơn giản như vậy, ngay cả đầu lưỡi cũng vươn vào.

Yến Thần Dật mặt hồng tai đỏ bị y hôn trở tay không kịp.

“Tư Bác, Tư Bác, bình tĩnh một chút.” Giọng nói bị chặn, hai tay chống đẩy nam nhân dựa vào trên người mình, tình huống hai người bọn họ hiện tại cũng không thể tiếp tục đi xuống, bằng không sẽ xảy ra vấn đề lớn: “Huynh trước đi xuống người ta, ngoan mà.”

Tư Bác lắc đầu, dựa vào trên người hắn đè nặng hắn.

“Tư Bác! Huynh còn như vậy ta sẽ tức giận!” Hắn lắc lắc thân thể trốn sang một bên, nhưng tay chân hắn nhỏ như thế làm sao có thể chạy thoát từ trong tay Tư Bác chứ.

Tư Bác giống như đã mất đi lý trí, hiện tại Yến Thần Dật nói cái gì y cũng đều nghe không vào.

Hai tay Yến Thần Dật lại dùng sức túm lấy tóc Tư Bác kéo về phía sau, miệng lập tức kêu: “Tư Bác! Huynh đi xuống cho ta!”

“Thần Thần, đệ là của ta, đệ là của ta.” Hai mắt Tư Bác đỏ lên ngẩng đầu nhìn về phía Yến Thần Dật, trong mắt mang theo quang mang cướp lấy.

Yến Thần Dật bị sắc mặt y trong mắt hù dọa, lại cứ giãy giụa như thế nào cũng không thoát khỏi kiềm chế của Tư Bác.

“Thần Thần, đừng rời khỏi ta, có được hay không? Cầu xin đệ, đừng rời khỏi ta.” Tư Bác nhẹ giọng níu ở bên tai, hơi thở y phun ra ở trên mặt làm cho Yến Thần Dật nhất thời có chút xót xa.

“Huynh làm đau ta.” Hắn buông tóc nắm ở trong tay ra, ôm cổ y trấn an: “Ta sẽ không rời khỏi huynh, Tư Bác, huynh làm sao vậy?”

Tư Bác lắc đầu, sức lực kiềm chế hắn hơi nhỏ một chút, nửa dựa vào trên người hắn găt gao cau mày.

“Đau đầu, Thần Thần, đau quá.” Y nhắm chặt hai mắt, trên mặt đỏ ửng không bình thường.

Yến Thần Dật giật mình giờ tay sờ sờ trán y, trên tay một lớp mồ hôi.

“Trời ơi, huynh rốt cuộc làm sao vậy?” Yến Thần Dật đỡ cánh tay y, cũng không rảnh lo lúc này mình cũng chưa mặc gì, liều mạng nhích ra từ dưới người y: “Nằm yên, đừng lộn xộn.”

Yến Thần Dật đè đầu y cúi xuống, cầm gối đầu lót ở dưới đầu y, kéo y phục trên người y ra một chút.

“Cũng không phát sốt, sao lại đột nhiên đau đầu vậy?” Hắn rút ruột xuống giường rót ly trà, xuống đất mới cảm giác lạnh lẽo. Yến Thần Dật cúi đầu nhìn mình nhếch miệng, đây thật đúng là gió thổi làm cho lạnh.

Hắn nhanh chóng bung nước đến trên giường cho Tư Bác, còn mình cảm y phục một bên mặc vào, tiết khó gì đó trong chốc lát lại nói hắn hiện tại không rảnh.....

“Ừm, Thần Thần.....” Tư Bác nhắm mắt lại vươn tay túm loạn xạ, trong miệng kêu tên của hắn.

Yến Thần Dật duỗi tay qua cầm tay y, về mặt Tư Bác hơi hơi thả lỏng xuống. Ngồi ở bên mép giường hắn thờ dài: “Huynh cũng thật sự có thể ép buộc.”

Tư Bác lúc này đã ngừng lại đỏ mặt nhìn hắn, rõ ràng y biết vừa rồi mình làm như vậy không đúng, nhưng không biểu đạt sẽ không làm lần thứ hai, cho nên không tốt lắm nhìn Yến Thần Dật.

“Huynh biết rõ những chuyện huynh vừa làm gọi là gì không?” Yến Thần Dật duỗi tay nhéo mũi y, trừng mắt nhìn.

“Biết, Tiểu Ngũ nói, thích người ở bên nhau là có thể làm loại chuyện này, như vậy về sau có thể vẫn luôn ở bên nhau.” Tur Bác bữu môi kéo tay Yến Thần Dật hôn hôn: “Ta muốn mãi vẫn ở chung với Thần Thần.”

“... .. Huynh đừng nghe Tiểu Ngũ nói lung tung, hần biết cái gì chứ!” Tiểu Ngũ là tiểu nhị trông chuồng ngựa trong tửu lâu, là người rất thông minh, nhưng có chút không đứng đắn.

“Chẳng lẽ hần nói không đúng sao? Thần Thần, ta muốn làm cái gì hần cũng không nói cho ta biết.” Tur Bác bữu môi rầm rì một tiếng.

Yến Thần Dật dờ khóc dờ cười, vậy phải làm sao bây giờ đây, sau chuyện cầm hồ lô lần trước lại thay đổi tất cả mọi chuyện đã xảy ra.....

* * *

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong chớp mắt thì đến giữa tháng bảy, thời tiết cũng dần dần nóng lên, sân nhỏ của Yến Thần Dật cũng thay đổi đáng về khác.

Hôm nay Yến Thần Dật đội mũ rom ở trên đầu, trên cổ quấn khăn vải, vui sướng ở trong luống rau thu hoạch rau quả chín đợt đầu tiên.

Tur Bác ở hậu viện chải lông cho hắc mã, mấy ngày nay Tur Bác từ bỏ A Hoa mà tương thân tương ái với hắc mã. Chuồng ngựa cũng dựng lên, cũng không nói nhiều ít tiền.

“Tur Bác~~~~” Yến Thần Dật ở tiền viện kêu lên.

Tur Bác chạy tới khó hiểu hỏi: “Thần Thần, đệ kêu ta làm gì?”

“Huynh giúp ta mang mấy rau quả này bùng đến phòng bếp đồ ra, sau đó cầm sọt lại cho ta.” Yến Thần Dật chỉ chỉ sọt đan từ mây tre để bên cạnh, bên trong có cả chua đồ nức cả tím dưa leo xanh mướt, cái gì cần có đều có.

“Được.” Tur Bác ngoan ngoãn gật đầu, bùng sọt rau quả chạy vào phòng bếp.

Lúc đi ngang qua ổ gà thì A Hoa vẩy cánh xuống kêu cục cục hai tiếng, Tur Bác quay đầu nhìn nó xua tay.

Yến Thần Dật cầm cái ghế nhỏ ngồi ở luống rau, sau khi lau mồ hôi tiếp tục dùng cây kéo nhỏ trên tay cắt lấy cà chua đã quá mức tươi tốt.

“Thần Thần, nhiều rau quả như chúng ta ăn không hết.” Tur Bác cầm sọt không trở lại, biểu cảm trên mặt rất rối rắm.

Yến Thần Dật cũng buồn rầu, trời càng ngày càng nóng, nếu như là ở hiện đại tốt xấu có thể có tủ lạnh cất một chút, nhưng bây giờ căn bản không có, hái xuống hết cất cũng sẽ hư, quá lãng phí.

“Đội lát nữa đưa cho nhà Lý đại gia một chút, đúng rồi, huynh nếu như cảm thấy nhàm chán thì cưỡi A Hắc đi ra ngoài dạo.” A Hắc này chính là tên của hắc mã, Yến Thần Dật nhớ rõ lúc Tur Bác đặt tên cho hắc mã này thì hần thiếu chút nữa cười phun nước miếng, thật sự là không phù hợp với khí thế của con ngựa kia.

Bất quá Tur Bác nói trong nhà có A Hoa (gà mái), A Hồng (gà trống), vậy nó coi như gọi A Hắc.

Yến Thần Dật cũng không phản đối, dù sao chỉ là cái tên mà thôi. Tuy nói lúc con ngựa kia giống như nghe được Tur Bác kêu như vậy thì rất không vui, chủ yếu phản ánh ngày đó đặt tên sau đó nó không để cho Tur Bác cưỡi nó.

Bất quá ngày hôm sau thì tốt, Yến Thần Dật sau lại hỏi Tur Bác, Tur Bác đặc biệt vênh vào nói cho hần biết mình ở hậu viện kêu tên hắc mã là A Hắc hai canh giờ thì nó đồng ý. Yến Thần Dật lại cười phun nước miếng, tình cảnh này là hắc mã bị y làm phiền.

“Ta chải lông cho A Hắc xong rồi đi, Thần Thần, đệ có đi hay không?” Tur Bác ngồi xổm bên cạnh hần, duỗi tay sờ sờ quả hồng nửa hồng treo ở trên cây non.

“Ta không đi, huynh đừng chạy quá xa, cứ đến phía sau núi dạo vài vòng, trở về sớm một chút. Nếu ta không ở nhà thì huynh đi sang nhà Lý đại gia tìm ta.” Yến Thần Dật quay đầu nhìn y, trên khuôn mặt trắng nõn bởi vì ướt mồ hôi mang theo một chút hồng.

Tur Bác nhìn chằm chằm hần trong chớp lát, sau đó lại gằn bẹp một cái hôn lên trên khuôn mặt, cười hắc hắc gật đầu: “Ừm, ta nhớ rõ, nếu Thần Thần không có ở nhà thì ta đi sang nhà Lý đại gia tìm đệ. Thần Thần, ta bắt cá cho đệ nha, A Hắc cũng có thể hỗ trợ chứ.” Nói xong y đứng lên nhanh chân chạy, còn đi vào phòng bếp cầm hai thùng gỗ chạy đến hậu viện dẫn A Hắc đi ra.

“Thần Thần, ta đi đây!” Tur Bác quơ quơ tay với hần rồi dẫn ngựa đi ra ngoài.

Yến Thần Dật thở dài tiếp tục cúi đầu làm việc, bất quá khuôn mặt so với trước đó càng đỏ hơn, khoe miệng cũng nhếch cười nhẹ.

Từ sau ngày đó Tur Bác đột nhiên phát điên thì Yến Thần Dật phát hiện nam nhân ngốc này hiện tại đặc biệt thích thân mật với mình. Mỗi ngày buổi sáng tỉnh dậy thì xông tới hôn hần một cái, lúc mình đang nấu cơm thì y cũng chạy lại ôm eo làm nũng. Sau đó ngủ trưa hôn một cái, buổi chiều nấu cơm lại hôn một cái, hần đang hoài nghi nam nhân này có phải hóa thân thành cá hôn môi hay không, thỉnh thoảng thì lại gằn hôn một cái.

Hắn cũng từ ban đầu chống đẩy biến thành không thể nề hà, sau đó biến thành thói quen..... Thói quen này không phải rất tốt nhưng hắn lại không cảm thấy chán ghét.

Tư Bác lại dùng cách hôn môi để thể hiện tầm quan trọng của mình đối với y, nói thật ra Yến Thần Dật rất thích cảm giác được nam nhân yêu.

* * *

Tư Bác ngồi trên lưng ngựa dường như đổi thành người khác, khí phách oai phong凛冽.

Vừa ra sân thì A Hắc bắt đầu chạy như bay, Tư Bác cũng không theo nó tùy ý nó vui vẻ chạy nhanh.

“Các ngươi là ai?” Tư Bác ngồi trên lưng ngựa chạy tới bờ sông, nhú mảy nhìn hai nam nhân đang ngồi ở chỗ đó câu cá.

Nơi này bình thường chỉ có y và Yến Thần Dật thường đến, thấy người ngoài vẫn là lần đầu tiên. Người trong thôn nếu muốn mò cá thì cũng sẽ không ở chỗ này, bọn họ có một khu vực càng lớn hơn. Cũng không xem như lãnh địa tư nhân, nhưng Tư Bác không hi vọng nơi này xuất hiện người ngoài.

Ninh và Quảng đang nguy trang thành người câu cá nghe giọng nói của y thì cảm giác cả người run run. Trải qua một tháng quan sát, bọn họ đã khẳng định người nam nhân cười ở trên con ngựa cao to này chính là chủ thượng nhà bọn họ. Nhưng có một vấn đề rất là làm cho bọn họ bất đắc dĩ, bọn họ phát hiện chủ thượng nhà mình đã quên bọn họ.

“Chào ngươi, ngươi cũng đến câu cá à?” Ninh quay đầu nhìn y nhẹ răng cười đến sáng lạn.

Nhưng Tư Bác lại nhú mảy cho ngựa đi về phía trước, A Hắc đi đến bên cạnh hai người phát ra tiếng phì phì trong mũi.

“Ai cho ngươi câu cá ở chỗ này, đây là chỗ của ta.” Tư Bác giơ tay về vòng tròn, ý tứ mảnh đất này là khu thuộc về y.

Ninh âm thầm nhếch miệng, ngay cả tính quên bọn họ nhưng một ít bản năng vẫn tồn tại. Hắn nhớ rõ chủ thượng nhà mình cũng từng dùng vẻ mặt không ai bì nổi này nói với người khác, lúc ấy đối phương trả lời như thế nào?

Hắn liếc nhìn Quảng, Quảng gật đầu đứng lên ngẩng mặt nhìn Tư Bác, lại nhìn nhìn xung quanh rồi nói: “Nơi này lại không viết tên ngươi, sao ngươi chứng minh đây là địa bàn của ngươi?”

Tư Bác nhú mảy, ngược ánh sáng ngồi thẳng lưng, tiếp theo kéo dây cương trong tay, A Hắc vươn móng trước lên đá về phía Quảng.

Quảng nhanh chóng xoay người tránh thoát, sau khi đứng vững chân thì vỗ vỗ ngực, may mắn chủ thượng nhà hắn cười hiện tại không phải là con ngựa chiến kia, cũng may mắn chủ thượng nhà hắn quên dùng võ công như thế nào, bằng không thì lúc này mình cũng không có khả năng may mắn né tránh như vậy.

“Cút ngay, nơi này không phải là chỗ của các ngươi.” Tư Bác rất cố chấp, dùng roi nhỏ trong tay chỉ vào hai người bọn họ, hơi hơi nheo mắt lại.

Quảng giật giật khóe miệng, quay đầu nhìn Ninh.

Ninh giơ tay lên tỏ vẻ mình vô tội, nói: “Chúng ta chỉ là đến câu cá mà thôi, không cần tổn thương hòa khí được không?”

“Đi bên cạnh, nơi này không thể.” Tư Bác chỉ chỗ không xa, ý tứ là chỗ đó có thể, nơi này không thể.

Hai người không nói gì, lại không dám thật sự nổi tranh chấp với y, chỉ có thể cầm cần câu và thùng gỗ chạy lên phía trên sông.

Tư Bác thấy hai người bọn họ chạy lên phía trên sông lại không hài lòng: “Đứng lại!”

Hai người lập tức đứng lại xoay người nhìn y, nghĩ rằng vị đại gia này lại làm gì?

“Đi phía dưới, các ngươi ở phía trên ta còn có thể bắt cá được sao?” Tư Bác bữu môi hàm hừ nhìn hai người bọn họ.

Quảng và Ninh quyết định đi xuống phía dưới sông, bất quá không đi quá xa thì dừng nhìn Tư Bác hỏi: “Nơi này được hay không?”

Tư Bác nhìn ra một chút khoảng cách cổ mà gật gật đầu.

Hai người nhẹ nhàng thở ra.

Tư Bác xoay người xuống ngựa, vỗ vỗ cổ A Hắc rồi đỡ yên ngựa xuống sau đó vẫy tay, A Hắc vùng lông nâu chạy.

Nơi này cây cỏ đều tươi tốt, nó có thể ăn khắp nơi chạy vui vẻ cũng đều không có chuyện gì.

“Tên ngươi là gì, chúng ta tốt xấu cũng nói chuyện qua, làm quen có được hay không?” Ninh nhân tiện cười bước lại gần chào hỏi với Tư Bác.

Tư Bác đang khom lưng cúi dếp lê chuẩn bị xuống nước bắt cá, thấy hắn bước lại gần nghiêng đầu nhìn hắn, hơi hơi nheo mắt lại: “Ta đã thấy ngươi, ngươi xuất hiện ở trước cửa nhà ta.”

Ninh kinh ngạc, cho rằng y nhận ra mình. Bất quá sau khi nghiêm túc nhìn về mặt Tư Bác trong chốc lát mới phát hiện y chẳng qua là khẩu khí kẻ lại, cũng không phải phát hiện cái gì.

Ninh thở dài gật đầu nói: “Ngươi lớn lên rất giống chủ thượng của chúng ta, âm thanh nói chuyện cũng giống.”

“Hừ, Thần Thần nói lúc hấn nhậ được ta thì ta bị độn vào đầu, cho nên rất nhiều chuyện không nhớ rõ.” Tư Bác vén ống quần đi vào trong nước sông: “Nhưng ta cảm thấy ta không muốn nhớ lại mấy chuyện đã quên mất kia, như vậy rất tốt, đúng hay không?” Y xoay đầu nhìn về phía Ninh đứng ở trên bờ, lại nhìn Quảng vẫn nghiêng đầu nhìn mình, y nhếch lên khóe miệng nở nụ cười.

Nụ cười tươi kia nói như thế nào đây, mang theo chút tà khí, mang theo chút lạnh lùng, mang theo chút không có ý tốt.

Ninh rút lui một bước, sắc mặt lắc một chút thì trắng.

Quảng cũng dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn Tư Bác, thật giống như gặp được ác quỷ gì đã chịu sợ hãi rất lớn.

“Ta hỏi các ngươi, ta nói đúng hay không?” Tư Bác liếc nhìn hai người bọn họ một câu. Sau đó khom lưng giơ tay bắt một cái cá chép từ trong nước đã bị y cầm lên.

Cá chép ở trong tay y phịch một tiếng theo đường parabol bay vào trong thùng gỗ đặt ở trên bờ.

“Đúng! Ngươi nói cái gì cũng đều đúng!” Ninh dở khóc dở cười, thật là khủng khiếp, vì cái gì về mặt chủ thượng khủng bố như vậy, y rõ ràng là đang cười.

Quảng đứng một bên cũng liên tục gật đầu, ô ô, đây căn bản chính là chủ thượng nhà hấn, đây căn bản là không mất trí nhớ!

Tư Bác cười sáng lạn, duỗi tay lại là một con cá, bất quá lúc này cá là cá trắm cỏ, y lại là thuận tay ném, vang nhỏ một tiếng phịch.

“Rất tốt, ta cảm thấy hai ngươi là người tốt, bằng không giúp ta bắt cá đi. Nếu bắt được nhiều thì có thể theo ta về nhà, Thần Thần sẽ làm cá ăn rất ngon, các ngươi có muốn ném thử hay không?”

Hai người đồng thời gật đầu, tiếp theo học y xuống nước bắt cá. Hai người bọn họ vẫn đều nhớ rõ ngày đó ăn được thịt cá là cảm giác và hương vị gì, tương đối mỹ vị.

Quảng và Ninh đặc biệt ra sức, cá kia một con lại một con ném lên trên bờ, con nào cũng rất lớn. diendanlequydon.com-demcodon

Tư Bác bắt cá một lát thì lên bờ, hiện tại có hai lao công miễn phí hỗ trợ, y có thể đi gần đây tìm trái cây đại hái một chút.

“Đủ rồi, đã không còn chỗ đựng.” Trong hai thùng gỗ ít nhiều cũng có hai mươi mấy con cá, nếu Thần Thần thấy thì nhất định rất vui vẻ.

Hai người rửa tay xong đi lên trên bờ, Quảng hỏi: “Hai chúng ta không có chỗ ở, có thể ở nhờ trong nhà ngươi vài ngày hay không?”

Hai người bọn họ nếu tìm được chủ thượng thì không thể dễ dàng rời đi, phải ở chung chủ thượng mới được, bảo vệ an toàn cho y.

“Đúng vậy, đúng vậy, hai ta sẽ đưa tiền thuê nhà.” Ninh cười tủm tỉm lại gần nhìn y: “Một ngày một lượng bạc.”

Vừa nghe nói có bạc, Tư Bác cũng không biết một lượng bạc rốt cuộc là khái niệm bao nhiêu, chỉ là nghĩ đến ngày đó đáng về khi Yến Thần Dật đếm tiền cười tủm tỉm thì cảm thấy rất tốt.

“Được, hai ngươi đi theo ta cùng trở về, Thần Thần khẳng định rất vui vẻ.” Y cũng không quan tâm trong nhà có chỗ cho người ở hay không, chỉ là nghĩ y cũng có thể giúp Thần Thần kiếm tiền thì y cảm thấy rất vui vẻ.

* * *

Lúc đi ra ngoài thì là một người một con ngựa, lúc trở về thì là một con ngựa ba người.....

Yến Thần Dật nhìn Quảng và Ninh trước mặt, lại quay đầu nhìn về phía Tư Bác nhìn mình cười ngây ngô, không nói gì vỗ trán.

Nam nhân này rốt cuộc suy nghĩ gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Lâm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Yến Thần Dật nhìn Quảng và Ninh ngồi trước mặt khó hiểu nhũu mày. Hắn xoay mặt lại nhìn Tư Bác, chỉ thấy y đang cầm một cái đĩa bên trong để mấy món điểm tâm nhỏ từ bên ngoài tiến vào, sau khi đặt lên bàn thì ngồi bên cạnh mình.

Y cũng không nói gì vươn tay lấy một miếng điểm tâm đặt ở trong miệng nhai nhai.

Quảng và Ninh nhìn Yến Thần Dật, lại nhìn về phía Tư Bác, tiếp theo đưa ánh mắt nhìn về phía điểm tâm đặt lẻ loi ở trên bàn kia, đồng thời nuốt nước miếng.

Bọn họ ngửi thấy được một làn hương lá sen thơm ngát, hẳn là từ trong đĩa điểm tâm bay ra. Tuy nói gần đây đã điều tra rõ ràng thân phận của Yến Thần Dật, điểm tâm bán trong tủ lâu bọn họ cũng đã nếm qua, hương vị kia quả thực tuyệt!

“Mời dùng.” Yến Thần Dật duỗi tay đẩy đẩy cái đĩa, ý bảo hai người bọn họ tùy tiện lấy ăn.

Hai người lại đưa mắt nhìn Tư Bác, thấy y không có phản ứng gì khác sau đó nhanh chóng vươn tay, mỗi một người lấy một miếng điểm tâm cầm trong tay. Tuy nói động tác lấy điểm tâm rất dã man, nhưng đáng vẻ đặt ở trong miệng ngược lại là rất nhã nhặn.

Tư Bác giương mắt nhìn hai người bọn họ, nheo mắt: “Chỉ cho ăn một miếng.”

Hai người lập tức gật đầu.

Yến Thần Dật nhũu mày lại vẫn chưa có buông ra, hẳn vẫn cảm thấy hai người kia đến vì Tư Bác, nhưng bọn họ lại nói mình là người qua đường đi ngang qua mà thôi.

Hắn thở dài vươn tay rót nước trà cho hai người, mỉm cười hỏi: “Các người nếu muốn ở thì ở, phòng bên kia có một cái giường không, không cần đưa tiền thuê.”

Chiếc giường phòng bên kia vốn là vì để cho Tư Bác chuyển qua ở, nhưng Tư Bác như thế nào cũng không chịu, cho nên vẫn để không.

“Không được, chúng ta nói một ngày một lượng bạc thì tuyệt đối phải đưa, người có phải là khinh thường chúng ta hay không?” Ninh trừng mắt nhìn, bất quá thấy Tư Bác quay đầu nhìn hắn thì hắn lập tức ịu xiu xuống: “Cầu xin người, xin thương xót cho chúng ta ở lại đi, chúng ta có thể làm trâu làm ngựa, thật sự, chỉ cần cho chúng ta chút mần thầu ăn là được.”

Lời nói của y trước sau chuyển biến khác biệt cực lớn làm cho Yến Thần Dật phụt một cái cười vui vẻ, tiếp theo xua tay nói: “Sẽ không chỉ cho các người ăn mần thầu, Tư Bác!” Hắn quay đầu nhìn Tư Bác, hắn cười nheo lỗ tai của nam nhân: “Trong phòng bếp ta làm bánh táo cho A Hắc, huynh đi cho nó ăn đi.”

Tư Bác gật đầu, ngậm miếng bánh lá sen đi ra cửa cho A Hắc ăn.

Sau khi thấy Tư Bác rời đi thì Yến Thần Dật đột nhiên trầm mặt, mang theo đề phòng nhìn Quảng và Ninh trước mặt, nhũu mày hỏi: “Các người có phải là đến tìm Tư Bác hay không?”

Hai người sùng sốt chớp mắt mấy cái, đồng thời lắc đầu: “Không có, chúng ta không biết Tư Bác là ai.”

Yến Thần Dật nheo mắt lại nhìn hai người bọn họ, cười lạnh một tiếng: “Đừng cho là ta nhìn không ra, hai người biết võ công.”

“Đầu năm nay không có mấy người không có võ công.” Hai người là xác nhận Yến Thần Dật không chứng cứ, cho nên như thế nào cũng không thừa nhận. Dù sao chủ thượng nhà bọn họ không gọi là Tư Bác, vậy hai người bọn họ cũng không phải là tới tìm Tư Bác mà là tìm đến nam nhân kia. Đáng tiếc, Yến Thần Dật không phát hiện vấn đề này.

“Vậy hai người vì sao xuất hiện ở chỗ này?” Yến Thần Dật nhấp môi, rõ ràng không tin hai người bọn họ nói.

“Thật sự, chúng ta không có ác ý, chỉ là ở nhờ một đoạn thời gian mà thôi.” Quảng rót nước trà cho Yến Thần Dật, hắn lớn lên chính là mặt một người thành thật, tính tình cũng không nóng nảy, nói chuyện không lạnh không nóng.

“Thật sự?”

“Thật sự, thật sự.” Hai người nhanh chóng gật đầu, ánh mắt đặc biệt chân thành.

“Được rồi, dù sao gần đây ngoài ruộng bận rộn nhiều việc, hai người cũng có thể giúp một tay.” Yến Thần Dật bĩu môi, không tình nguyện đồng ý cầu xin của hai người muốn ở nhờ.

Hắn cho dù muốn đuổi hai người kia ra ngoài cũng vô dụng, hai người kia nhất định còn có thể chạy về, đến lúc đó làm cho hàng xóm biết thì không tốt.

“Đây là tiền thuê nhà một tháng, xin nhận lấy.” Quảng lấy bạc từ trong túi ra đặt lên bàn cười tủm tỉm nhìn Yến Thần Dật.

“Được, vậy thì cảm ơn.” Yến Thần Dật cũng không chống đẩy, sau khi lấy bạc cát vào trong túi thì nói với hai người: “Các người biết làm chuyện gì? Chỗ này của ta kỳ thật cũng không có bao nhiêu việc có thể làm.”

“Cái gì cũng có thể, xin cho hai ta hỗ trợ, chúng ta không muốn ăn không.” Ninh chớp mắt mấy cái, quay đầu nhìn ra ngoài sân: “Đất trồng rau này thu dọn thật sự cũng không tệ.”

“Ha ha, ta cũng là lần đầu làm đó.” Yến Thần Dật dẫn theo hai người đi trước phòng bên kia, sau đó lại dẫn theo bọn họ đi ra sân: “Bình thường chính là thu dọn một chút đất trồng rau mà thôi.”

Hai người gật đầu, đã quan sát lâu như vậy đương nhiên biết thời gian Yến Thần Dật bọn họ nghỉ ngơi, chỉ có thể cảm thán người này thật sự là sống rất bình thường mà tương đối cứng nhắc.

“Đúng rồi, nếu có người hỏi thì nói hai người là bà con xa thân thích của ta, ta không muốn làm cho người trong thôn lo lắng.” Yến Thần Dật cảm thóc cho mấy con gà trong ổ gà ăn, lắc lắc đầu nói với hai người họ.

Hai người lại gật đầu, loại cuộc sống bình thản này còn có chút không quá quen.

“Tur Bác không thích người khác nói hấn ngược, cho nên hai người phải chú ý, nếu hấn tức giận đuổi các người ra ngoài thì ta cũng mặc kệ, ta cũng không trả lại tiền.” Bạc đã vào hầu bao của mình thì hấn sẽ không trả lại.

Khỏe miệng hai người giật giật, cảm thấy người này trước mặt cũng không giống như bình thường mà tương đối cứng nhắc biểu hiện ra ngoài, ít nhất có chút tính kẻ nhỏ.

“Còn có, Tur Bác thích ăn cá, hai ta nếu không ở nhà thì các người có thể đi ra phía sau núi bắt chút cá về, vừa lúc gần đây thời tiết cũng ẩm áp, cá đều mập không ít.” Yến Thần Dật kỳ thật không phải rất yên tâm Tur Bác một mình đi bắt cá, vẫn cảm thấy y sẽ lại bị nước cuốn trôi đi.

“Hấn thích ăn cá?” Mặc dù ném qua một lần tay nghề của Yến Thần Dật, nhưng hai người bọn họ còn nhớ rõ thái độ chủ thượng nhà mình chán ghét thịt cá.

“Đúng vậy, Tur Bác còn thích ăn đồ ngọt, bắt quá hấn hình như không quá thích ăn củ cải.” Yến Thần Dật sờ sờ cằm, đi đến lu nước trước mặt nhìn những con cá bọn họ bắt sống về, lắc đầu cười nói: “Nhiều như vậy à, đủ ăn thật lâu.”

“Đúng vậy, đúng vậy, không thì chúng ta cầm bán đi, chúng ta mỗi ngày đều bắt thật nhiều về.” Ninh vỗ vỗ ngực.

“Không cần, có bán cũng không bao nhiêu tiền.” Đi ra hậu viện, Yến Thần Dật nhìn nhìn cây đào thờ dài, chỉ sợ năm nay là ăn không được quả đào.

“Tur Bác, đừng cho A Hấn ăn nhiều như vậy.” Hấn đi qua nhìn thấy mấy miếng bánh táo hấn làm thì chỉ còn lại duy nhất một miếng.

“Thần Thần, chúng ta hấn là đi ra ruộng nhìn xem, Lý đại gia ngày đó không phải nói sao, bắp phát triển rất tốt, kêu chúng ta thừa dịp lúc bắp non bẻ một chút về nấu ăn. Thần Thần, đi thôi đi thôi, có thể làm cháo bắp.” Tur Bác cười tùm tùm nhìn Yến Thần Dật, mặt mũi tràn đầy chờ đợi.

“Được rồi, bắt quá huynh phải trở về đổi y phục khác, y phục này coi ra ngăm đi, đợi lát nữa trở về ta lại giặt.” Yến Thần Dật nhìn thấy bùn cát trên người y thì bĩu môi ghét bỏ. Minh hình như bắt đầu có thói ở sạch, thật sự là không thể thấy trên người Tur Bác có một chút dơ bẩn.

Tur Bác vô cùng vui chạy về phòng thay y phục, sau đó lại chạy tới phòng bếp cầm hai cái sọt đi ra: “Thần Thần, chúng ta đi thôi.” Y thuận tay, đặc biệt tự nhiên ném hai cái sọt cho Quảng và Ninh đứng bên cạnh, một chút cũng không khách khí.

Yến Thần Dật thấy động tác thuận tay này của y khỏe miệng giật giật, lắc đầu thờ dài.

“Đi thôi.”

Bốn người đi ra ngoài.

* * *

Trong ruộng, bắp xanh xanh một mảnh lớn, còn có một mảnh cao lương*. Yến Thần Dật rất là hưng phấn chạy tới nhìn nhìn, cười tùm tùm quay đầu nhìn Tur Bác: “Mau tới, chúng ta đừng đi vào, cứ ở bên ngoài bẻ một chút.”

(*Cao lương là cây ngũ cốc quan trọng thứ năm trên thế giới sau lúa gạo, lúa mì, ngô và đại mạch. Cao lương là cây hàng năm nhưng cây trồng là lâu. Cao lương trồng nhiều ở Mỹ, Ấn Độ, Nigeria, Trung Quốc, Mexico, Sudan và Argentina. Do thân có hàm lượng đường cao nên cây cao lương được dùng làm nguyên liệu chiết xuất ethanol sinh học.)

“Tiểu Yến đến đây bẻ bắp à!” Lý đại thúc từ trong lều đi ra, mang theo mũ rom lớn và một bộ y phục làm nông.

“Đúng vậy, Lý đại gia nói ruộng bắp sắp chín rồi nên Tur Bác nhớ thương, bẻ một chút về nấu cho hấn ăn.” Yến Thần Dật từ trong tay áo cầm một bao điểm tâm nhỏ đưa cho Lý đại thúc: “Bánh lá sen mới làm, thanh nhiệt trị cảm nắng.”

Lý đại thúc cười tùm tùm nhận, giơ tay chỉ chỉ: “Đi đến mảnh ruộng đó bẻ bắp đi, còn non.”

Tư Bác vừa nghe nhanh chóng vọt qua.

“Thần Thần, đệ đừng vào, ta bề là được!” Lá bắp này nếu như quệt lên trên người còn rất đau, Thần Thần nhà y da mịn thịt mềm cũng không thể quệt bị thương.

Yến Thần Dật vốn cũng không có hứng thú gì, hành vi mặt trời to ở trên đỉnh đầu đi bề bắp thật sự không phải chuyện hấp thích, cho nên mừng rỡ rảnh rang thấy ba người đều vào trong ruộng bắp hẳn xoay người đi theo Lý đại thúc ngồi xuống ở trong mái che nắng.

“Hai người kia là ai vậy? Từ đâu đến?” Lý đại thúc còn rất đề ý hỏi.

“Thần thích ở xa của cháu, đến đây ở một thời gian.” Yến Thần Dật cười cười không nhiều lời.

Lý đại thúc cũng không hỏi lại, bắt quả nhìn ba người tiến vào trong ruộng bắp đáng vẻ còn rất thú vị: “Bắp và cao lương này nếu chín sau đó có thể thu hoạch không ít lương thực, cũng ít nhiều do năm nay mưa tốt, bằng không lớn lên không thành như vậy.”

“Đại thúc, trong thôn sao không đào chút ruộng tưới vậy? Đào ao trữ nước, như vậy cũng không sợ đột nhiên khô hạn.” Yến Thần Dật quay đầu nhìn thoáng qua, vươn tay chỉ chỉ: “Mảnh ruộng này gần hai miệng giếng, nước ngầm rất sung túc.”

“Mấy năm trước chiến loạn, ăn cũng ăn không đủ no đâu ai suy nghĩ mấy chuyện này. Tuy nói vua mới đăng cơ năm năm sau giảm miễn thu thuế, nhưng còn lại không phải ông lão thì chính là nữ nhân, nào có sức lực kia.” Ông lắc đầu thở dài: “Ta nếu như không phải bởi vì có bệnh cũ trong người chỉ sợ cũng sớm bị chiêu đi làm lính.”

“Không có trận đánh cũng không thể về nhà sao?” Yến Thần Dật nhún mày, tuy nói đi làm lính thì không có thể tùy tiện về nhà, nhưng cũng không phải bán cho quân doanh, hẳn là có nghị phép thăm người thân mới đúng, hẳn nhớ rõ hiện đại đi tham quân đội cũng có nghị phép.

“Có thể trở về có ích lợi gì, một năm thì có thể trở về gốc như vậy vài ngày, người trong nhà cũng không quan tâm chuyện này, có thể sống là được.” Lý đại thúc xoay mặt nhìn hẳn, cười nói: “Cháu có biện pháp gì tốt không?”

“Cháu không phải rất hiểu những chuyện này, bắt quả đến đây thời gian dài như vậy cháu cũng đại khái đi vài vòng ở trong thôn. Thôn chúng ta nếu như đào ruộng tưới được thì thật sự không cần lo lắng vấn đề khô hạn.” Yến Thần Dật bĩu môi, có chút muốn động động tay.

Lý đại thúc xua xua tay, cười nói: “Cháu vẫn là quá trẻ tuổi, lòng người hiểm ác, cháu nếu như muốn làm ruộng tưới chỉ sợ huyện lệnh đại nhân sẽ phải tới cửa tìm cháu.”

Yến Thần Dật sùng sốt, hơi suy nghĩ đã hiểu rõ ý trong lời nói của Lý đại thúc.

Đúng vậy, mình một không công danh hai không chỗ dựa, thật sự muốn làm động tác lớn như vậy khó bảo toàn không có người dò mắt, đến lúc đó không chỉ hấn nguy hiểm, chỉ sợ cũng sẽ mang đến phiền toái cho người trong thôn.

“Cháu cũng đừng cảm thấy trong lòng không thoải mái, nghe nói sau khi vua mới đăng cơ ở Thương Sơn quỳ cầu phúc cho dân chúng, hi vọng mưa thuận gió hoà quốc thái dân an. Năm nay thu hoạch tốt như vậy chính là ứng nghiệm đây!” Lý đại thúc vỗ vỗ bờ vai của hẳn, an ủi hẳn.

Yến Thần Dật gật đầu không nói nữa.

Cầu phúc? Mưa thuận gió hoà? Cái rắc, mê tín gì đó hẳn mới không tin đâu!

Bắt quả chuyện này nóng nảy cũng không được, hẳn hiện ở trong mảnh ruộng rau nhà mình làm được rồi nói sau.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Ba người nam nhân cao lớn vào ruộng bắp sau một lát thì đi ra, động tác Tư Bác nhanh nhất, sọt cầm trong tay đựng cũng sắp tràn ra ngoài.

Yến Thần Dật bật cười đưa ấm nước cho y nói: “Huynh bề nhiều như vậy chúng ta làm sao ăn hết, không phải nói qua cho huynh biết trồng trọt rất vất vả sao, không thể lãng phí.”

“Có thể đưa cho Lý đại gia, Vương đại thúc, còn có những thức thức thăm thăm khác đối xử tốt với chúng ta, trong thôn không ít người đều cười với ta.” Tư Bác bĩu môi, duỗi tay lấy ra một trái bắp mình mới bề về cho Yến Thần Dật xem, mang theo tự hào khoe nói: “Thần Thần, đệ xem, rất non, ngọt thì

ra nước, ta đều ngắt.”

Yến Thần Dật chớp mắt mấy cái vрон tay qua lấy trái bắp vừa thấy lại, dở khóc dở cười. Cũng không phải là đều ngắt, một trái bắp hạt bắp tất cả đều ngắt mạnh chỉ còn lại cùi bắp.....

Liên tiếp cầm mấy trái cũng đều là loại tình huống này, Yến Thần Dật thật sự là không đành lòng đánh mất tính tích cực của Tư Bác, nhưng lời này không thể không nói.

“Tư Bác, huynh bề bắp như vậy là không đúng.” Hần ngẩng đầu thấy Quảng và Ninh cùng nhau từ trong ruộng bắp trở về, duỗi tay cầm trái bắp từ trong sọt của hai người bọn họ, lột lá xanh xuống cho y xem: “Ngắt một hai hạt bắp thì biết có phải non hay không, huynh tất cả đều ngắt thì trái bắp không thể ăn.”

Tư Bác mở to hai mắt nhìn, hai má phồng lên.

“Ta đã làm sai hả?” Y nhìn nhìn cùi bắp trong tay mình, bĩu môi: “Ta lại đi bề.”

“... ..” Yến Thần Dật nhếch nhếch miệng, cuối cùng vẫn là nuốt xuống lời sắp ra khỏi miệng, cho dù y muốn bề thì bề đi, dù sao là bắp nhà mình, xem dáng vẻ của Tư Bác cũng có thể hiểu rõ vừa lãng phí không ít.

Quảng và Ninh liếc nhau, mang bắp bề xuống dựa theo lớn nhỏ đặt trong hai rổ, lại nhìn thoáng qua Yến Thần Dật. Bọn họ phát hiện Yến Thần Dật mỗi lần nhìn về phía Tư Bác thì ánh mắt đều đặc biệt dịu dàng, mà Tư Bác cũng giống vậy, hai người bọn họ một chút cũng không cảm thấy mình có gì khác biệt.

Tư Bác ngốc, y không phát hiện chuyện này rất bình thường. Nhưng Yến Thần Dật lại không giống vậy. Hần mặc dù bình thường đối với những người khác cũng rất dịu dàng, mang theo mỉm cười, nhưng trong mắt lại mang theo một tầng lạnh lùng, thật giống như là lấy góc độ bàng quan đến đối mặt. Hần không để ý đến tình cảm của người khác, hần ích kỷ, hần dịu dàng mà ích kỷ. Hần chỉ để ý đến người và chuyện hần cho rằng quan trọng, mà Tư Bác chính là người hần để ý.

Quảng và Ninh cảm thấy chủ thượng của bọn họ trước kia chịu nhiều đau khổ như vậy, khả năng chính là bởi vì về sau sẽ gặp được người như Yến Thần Dật.

“Thần Thần~, đệ xem lần này ta bề thế nào?” Tư Bác đầu đầy mồ hôi cười sáng lạn, chạy về đưa sọt để bên chân Yến Thần Dật một cái, chờ mong nhìn hần: “Thế nào?”

“Không tệ! Bất quá huynh phải giải thích với Lý đại thúc đó, đại thúc vất vả hỗ trợ xử lý bắp bị huynh lãng phí thật nhiều.” Yến Thần Dật giờ tay sờ sờ đầu y cười, ngay cả mình cũng không biết đó là dáng vẻ dịu dàng bao nhiêu.

Tư Bác ừm gật đầu, đến trước mặt Lý đại thúc cười tủm tỉm nhìn ông, rất là đứng đắn cúi mình vãi chào giải thích: “Lý đại thúc, đều là cháu không tốt, vừa rồi lãng phí thật nhiều bắp. Thần Thần nói ruộng nhà chúng cháu đều là đại thúc giúp chăm sóc mới có thể lớn lên tốt như vậy, chuyện này cháu đều nhớ rõ, vất vả cho đại thúc rồi.”

Lý đại thúc liên tục xua tay, vỗ bờ vai của y cười thoải mái nghĩ thầm: 'đứa nhỏ này thật sự là không tệ, đừng động bản tính là thế nào, ít nhất hiện tại được Tiểu Yến dạy thật tốt.'

“Hai cháu đó, có thể vẫn tốt như vậy là được, đừng bởi vì chút việc nhỏ thì cãi nhau.” Lý đại thúc quay đầu nhìn về phía Yến Thần Dật mở miệng trêu chọc.

Mặt Yến Thần Dật đỏ lên, cũng biết chuyện lần trước hần tức giận với Tư Bác đại thẩm đại nương khẳng định nói với người trong nhà, cho nên có chút ngượng ngùng.

“Thần Thần đối xử với cháu rất tốt, sẽ không cãi nhau.” Tư Bác chu miệng nhìn Lý đại thúc, ở trong lòng y Thần Thần là người đối xử với y tốt nhất trên thế giới này, đối với y không chỗ nào cần báo đáp lại.

Quảng và Ninh đều âm thầm gật đầu, đúng vậy, chỉ có Yến Thần Dật là không có lòng riêng đối xử tốt với chủ thượng nhà bọn họ, trách không được chủ thượng sẽ nói không muốn nhớ lại chuyện đã quên.

Kỳ thật, y đã nhớ ra rồi. Yến Thần Dật không biết chuyện này, Quảng và Ninh sẽ không lăm miệng đi nói. Tư Bác lại càng sẽ không nói cho Yến Thần Dật, có một số việc y nghĩ tới, hoặc là nghĩ tới rất nhiều. Y thăm nghĩ làm Tư Bác của Thần Thần, nam nhân gốc nghèo kia, không có bất cứ lực đức gì, không có áp lực, không có trách nhiệm. Hiện tại cuộc sống quá tốt đẹp, tốt đẹp đến mức y không cho phép có bất luận kẻ nào đến phá hư, ai cũng đều không được. Thần Thần là của y, chỉ có thể là của một mình y.

“Đại thúc, buổi tối đến nhà chúng cháu ăn cơm đi, bọn họ bắt không ít cá về.” Yến Thần Dật nhìn nhìn chung quanh cũng không có chuyện gì thì mở miệng mời Lý đại thúc.

“Không đi, không đi, lần trước cháu bận rộn cả buổi như vậy thím cháu còn nói đấy, cũng không thể để cho cháu cứ tiêu pha. Ngoài ruộng không có chuyện gì thì các cháu đi về nghỉ ngơi trước đi, ta thấy cháu hai ngày nay sắc mặt không tốt lắm, có phải thân thể không thoải mái hay không?” Lý đại thúc lấy mũ rom xuống quạt gió cho hần mấy cái, mặt mũi tràn đầy lo lắng.

Yến Thần Dật lắc đầu, cười cười với Lý đại thúc rồi dẫn theo Tư Bác rời khỏi.

Hắn không có không thoải mái, chỉ là không ngủ được. Hắn đã liên tiếp ba đêm bị ác mộng bưng tỉnh, trong mộng mình ở chỗ một mảnh đen tối duỗi tay cũng không thấy năm ngón, vô luận hắn kêu la như thế nào cũng đều chạy không ra được, không thấy được bất cứ ánh sáng nào. Mỗi lần đều sẽ ở trong lúc chạy nhanh đạp một chân vào trong hố, sau đó hắn bị làm tỉnh lại.

Sau khi tỉnh lại nhìn chằm chằm Tư Bác đang ngủ say lại vẫn ôm hắn vào trong lòng, vẫn cảm giác nam nhân này muốn rời khỏi mình. Hôm nay Quảng và Ninh đến càng làm cho trong lòng hắn không có đáy, hắn vẫn hỏi chính mình nếu như người nhà Tư Bác thật sự tìm đến đây thì hắn có thể buông tay để cho y rời đi hay không?

Hắn không biết, hắn luyến tiếc, nhưng hắn không thể không buông tay. Cho nên càng nghĩ càng làm trong lòng không thoải mái, sắc mặt đương nhiên sẽ không tốt.

“Thần Thần? Thần Thần!” Tư Bác kêu Yến Thần Dật vài tiếng hắn mới mờ mịt quay đầu nhìn về phía nam nhân: “Làm sao?”

“... .. Về đến nhà thôi, đệ suy nghĩ cái gì vậy? Ta vẫn luôn nói chuyện với đệ, nhưng đệ cũng không để ý đến ta.” Tư Bác giống như ủy khuất mà bĩu môi, khom lưng để sát người vào một chút đánh giá hắn, tiếp theo nhũu mày vuron tay sờ sờ hai má hắn, lại đến gần dùng trán mình dán vào trán Yến Thần Dật kiểm tra, lo lắng nói: “Thần Thần, đệ có phải là sinh bệnh hay không? Đệ ra thật nhiều mồ hôi.”

Yến Thần Dật ngửa đầu nhìn y, đột nhiên đôi mắt đỏ lên. Hắn giơ tay nhón mũi chân ôm cổ y, dùng hai gò má lạnh như băng của mình dùng sức cọ tới cọ lui ở trên cổ ấm áp của y.

“Tư Bác.... huynh có phải là muốn rời khỏi ta hay không?”

Tư Bác sùng sốt, mí mắt vừa nhấc thì thấy Quảng và Ninh đứng cách đó không xa giống như đang che hai người bọn họ, ánh mắt tàn nhẫn kia bắn ra giống như muốn lột sống hai người bọn họ.

Hai người kinh ngạc, nhanh chóng ưỡn ngực thẳng lưng, tỏ vẻ chúng ta cái gì cũng chưa nói!

“Thần Thần, sao đệ lại nghĩ như thế? Ta không phải ở đây sao? Không có rời khỏi đệ.” Ánh mắt hung tợn, nhưng khi tay vỗ về lưng Yến Thần Dật lại dịu dàng muốn mạng, giọng điệu càng là ngọt ngào.

“Thật sự sẽ không rời khỏi ta?” Sắc mặt Yến Thần Dật càng trắng, bất quá ánh mắt lại không chớp một cái nhìn Tư Bác.

Lời này hắn là Tư Bác hỏi hắn mới đúng, nhưng lúc này lại trái ngược.

“Thần Thần, đệ có phải là mệt mỏi hay không? Chúng ta về nhà lại nói có được hay không?” Tư Bác hôn hôn trán hắn, ôm chặt bờ vai của hắn mở cửa.

Yến Thần Dật biết mình vừa rồi hỏi cái gì, nhưng hắn không khống chế được miệng mình, nhếch miệng một cái thì lời này từ trong miệng đi ra ngoài.

“Thần Thần, đệ thật sự bị bệnh.” Tư Bác ôm hắn lên trên giường khom lưng cời giày cho hắn rồi đắp chăn lại, quay đầu nói: “Đi nấu nước.”

Ninh nhanh chóng chạy đến phòng bếp, đây là sở trường của hắn.

“Á..... Ta nên đi tìm đại phu đến không?” Quảng nhếch nhếch miệng nhỏ giọng hỏi.

Tư Bác giơ tay vung lên ý bảo hắn đi ra ngoài.

Quảng lập tức quay đầu đi, đi đến phòng bếp giúp Ninh nấu nước.

Yến Thần Dật mày nhũu chặt, mồ hôi lạnh giữa trán từ mi trượt xuống, sắc mặt hắn trắng bệch, rõ ràng rất không thoải mái.

“Thần Thần?” Tư Bác lại gần ghé vào lỗ tai hắn gọi nhẹ, thuận tay vỗ vỗ hai má hắn.

“Tư Bác.....” Yến Thần Dật hơi hơi mờ mắt ra, hắn cảm giác trong cổ họng lửa nóng thiêu đốt, rất khô khốc, không thoải mái.

“Ta đi rót nước cho đệ, Thần Thần, đệ sinh bệnh.” Tư Bác xoay người rót ly nước ấm đỡ hắn ngồi dậy dứt cho hắn uống, y duỗi tay nhéo mũi hắn nhẹ nhàng lắc tay: “Khăng định là gần đây rất mệt, thật đúng là xem mình như thần tài.”

Yến Thần Dật chớp mắt mấy cái, lúc này đầu hắn choáng váng hoa mắt, chỉ cảm thấy Tư Bác trước mặt đặc biệt soái. Hơn nữa sùng nịnh trong mắt nam nhân này là sao thế này? Hắn trước nay chưa thấy qua.

Tư Bác thờ dài, hôn hôn trán hắn: “Một lát ta lau người cho đệ, đệ ngủ trước đi.”

“Phải nấu com, đói.....” Yến Thần Dật bĩu môi, muốn chống thân thể ngồi dậy.

Bất quá Tư Bác sao có thể lại để cho hắn lộn xộn chứ, y duỗi tay ấn hắn nằm xuống: “Ta sẽ nấu cháo, ta cũng không ngu ngốc.”

Yến Thần Dật hừ hừ hai tiếng, nhắm mắt lại dùng mặt cọ cọ gối đầu.

“Vậy huynh đừng đốt cháy nồi đó, phải nhớ thêm nước vào.” Lời này là lẩm bẩm ra tiếng cũng đã mơ mơ màng màng ngủ.

Tư Bác ở một bên nhìn hẩn một lát, duỗi tay sờ sờ hai má hẩn rồi đứng lên đi ra ngoài.

“Đã nói không phải nhóm lửa như vậy! Ngươi ngốc chết đi.” Ninh đứng ở một bên dùng chân đá mông Quảng, mặt ghét bỏ.

Quảng quay đầu trừng mắt nhìn y một cái: “Ngươi không phải nói ngươi biết sao? Làm ra lửa cũng không biết, còn nấu nước cái gì.”

“Nấu nước dùng lâu như vậy, hai ngươi ngoại trừ ăn còn có thể làm cái gì?” Mặt Tư Bác âm trầm đứng ở ngoài cửa phòng bếp, ánh mắt kia thật lạnh lẽo, bụi băng cũng sắp rớt ra.

“Cút ngay.” Một tay một người ném hai người bọn họ đi ra ngoài, Tư Bác ngồi xỏm bên bếp lò thổi ba hai cái thì làm ra lửa, tiếp theo đổ nước vào trong nồi lớn chờ nước sôi.

Quảng và Ninh đứng ở ngoài cửa hồ nghi nhìn vào bên trong, thấy làm ra lửa lớn càng là tán thưởng vỗ tay: “Chủ thượng thật lợi hại!”

“Hai ngươi đang gọi ai?” Tư Bác nghiêng đầu nhìn hai người bọn họ, bộ dáng vô tội đáng yêu vô cùng.

Khóe miệng hai người giật giật, rõ ràng đã nhớ được hai người bọn họ là ai nhưng giả vờ không biết, sao lại đáng giận như vậy chứ.

Hai người liếc nhau đồng thời lắc đầu: “Ngươi nghe lầm!” Khó có được hai người này sẽ trảm miệng một lời.

Tư Bác nhú mày cười nhạt một tiếng: “Thần Thần bị bệnh, cơm chiều hai ngươi tự mình nghĩ biện pháp đi.”

Hai người gật gật đầu, đói một bữa không sao cả.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Editor: demcodon

Yến Thần Dật sau khi ngủ một giấc thì tinh thần khôi phục rất nhiều. Hẩn vừa mở mắt thì thấy Tư Bác đang trông mong nhìn mình, hẩn dụi dụi mắt lại sờ sờ cằm nam nhân cười dịu dàng.

“Có đói bụng không? Thần Thần, đệ có đói bụng không? Ta nấu cháo nè, còn cất dưa leo nhỏ nữa.” Tư Bác đến đỡ hẩn dậy, lấy chén cháo từ trên bàn đến.

Yến Thần Dật hít hít mũi, cười y: “Có phải là cháo quá nhừ hay không?”

Mặt Tư Bác đỏ lên, có chút ngượng ngùng dùng cái muỗng ở trong cháo quấy tới quấy lui: “Vậy Thần Thần có muốn ăn hay không, ta đã nấu rất lâu, đều phỏng tới mu bàn tay.” Y bĩu môi, đáng vẻ đáng thương đưa mu bàn tay phải lại gần cho hẩn xem đỏ một mảng không quá nghiêm trọng.

“Sao lại bị như thế?” Yến Thần Dật nhanh chóng kéo tay y nhìn kỹ, cũng may không có nổi bọt nước, hẩn là bị hơi nóng bốc lên.

“Chính là lúc mở nắp nồi ra thì bị phỏng, mặc dù cháo quá nhừ nhưng có thể ăn, ta cũng ăn.” Tư Bác thổi thổi cháo trong muỗng chậm rãi dứt đến bên miệng Yến Thần Dật, ánh mắt chứa chờ mong.

“Ừm, hương vị cũng không tệ lắm.” Yến Thần Dật ăn một miếng, lại mở miệng ra lần hai hỏi: “Quảng và Ninh đâu?”

“Không biết, Thần Thần ăn nhiều một chút, ăn no thì mới có sức.” Tư Bác nào có tâm tư quan tâm người khác, có thể làm cho Yến Thần Dật ăn no khôi phục sức khỏe mới là quan trọng nhất.

Yến Thần Dật gật đầu, vươn tay nhận chén cháo tự mình ăn. Hẩn thật sự là không có thói quen được người chăm sóc như vậy. Trước kia vẫn một mình mình chăm sóc mình, sau này chăm sóc Tư Bác, hiện tại để cho Tư Bác chăm sóc hẩn còn rất thẹn thùng.

Tư Bác cũng không đoạt với hẩn, khó có được im lặng ở một bên nhìn hẩn ăn một chén cháo, lại săn sóc cầm ly nước ấm đưa cho hẩn: “Thần Thần ăn no rồi nằm xuống tiếp tục ngủ đi, ta đã giúp đệ lau người rồi, không có mùi mồ hôi.”

Y không nói thì Yến Thần Dật còn chưa phản ứng, nghe y vừa nói thì nhanh chóng xốc chân lên nhìn thoáng qua một mảnh trần trụi, cái gì cũng đều xem

rành mạch. demcodon-lqd Hai má dùng một chút thì đỏ lên, tiếp theo xấu hổ ho khan một tiếng không dám nhìn tới Tư Bác, cố nhìn trái phải nói với y: “Vậy cái gì, huynh đi lấy trứng gà trong ổ gà ra, lại cho bọn A Hoa ăn một chút, tự ta có thể đi.”

Tư Bác trừng mắt, giống như không thấy được dáng vẻ thẹn thùng mặt đỏ bừng của hắn nói: “Đều làm xong rồi, hơn nữa hiện tại cũng đã rất trễ, ta cũng mệt mỏi. Thần Thần, ta đi tắm rửa một lát trở về ngủ nha.” Y cũng không chờ Yến Thần Dật nói cái gì thì đứng dậy cầm chén không chạy đi.

Yến Thần Dật luống cuống tay chân từ trên giường bò dậy. Mặc dù thân thể có chút bệnh nặng mới khỏi rất yếu ớt. Bất quá lúc này trước hết mặc y phục vào mới quan trọng nhất.

Động tác Tư Bác tắm rửa vẫn rất nhanh chóng, hiện tại thời tiết cũng ấm áp, y cứ đứng ở bên cạnh giếng nước cầm thùng múc một thùng nước xối từ trên đầu xuống, sau đó lại múc một thùng khác gội đầu, lại múc hai thùng nước tắm sạch sẽ, thật thoải mái...

Yến Thần Dật sau khi uống chén cháo nóng thì cảm thấy trên người cũng phát nóng. Sau khi mặc y phục xong trở về nằm trên giường, tiếng Tư Bác xả nước ào ào từ trong sân làm cho hắn rất an tâm. Hắn nhớ rõ trước khi mê man nói gì đó với Tư Bác, mặc dù không muốn bày ra gương mặt yếu ớt của mình cho nam nhân nhìn, nhưng lúc đó đầu óc hắn không tỉnh táo không giữ nổi miệng mình.

Nếu nam nhân đồng ý với hắn sẽ không rời đi, vậy hắn cũng yên tâm. Chung quy thân thể vẫn là không quá thoải mái, không chờ Tư Bác trở về thì hắn lại ngủ đi.

Tư Bác mang theo một thân hơi nước chạy vào trong phòng, bất quá không trực tiếp ngoắc nghếch nhảy lên giường, mà là cầm khăn vải để trên bình phong một bên lau khô mình. Sau đó mới nhẹ nhàng đi đến bên giường, ánh mắt nhu hòa nhìn thiếu niên nằm nghiêng người ở trong ngủ say.

“Thần Thần.....” Y cúi xuống hôn lên trên trán Yến Thần Dật, y thở sâu: “Tuyệt đối sẽ không rời khỏi đệ.”

Yến Thần Dật dường như nghe được y hứa hẹn thì khóe miệng hơi hơi nhếch lên.

Tư Bác xốc chăn trên giường lên, tuy nói Yến Thần Dật mặc áo lót và tiết khó làm cho y nhũn mảy. Bất quá mình vừa tắm nước lạnh nhiệt độ cơ thể còn có chút thấp, nhưng Yến Thần Dật cũng lập tức cùng vào trong lòng y.

Y duỗi cánh tay ra ôm người ở trước ngực mình, lo lắng cả buổi chiều Tư Bác cũng rút cuộc thả lỏng, tiếp theo nhắm hai mắt lại. Một đêm không mộng ngủ rất an ổn.

Sáng sớm hôm sau, Yến Thần Dật tinh thần thoải mái đứng ở trong sân cong eo hoạt động thân thể, sắc mặt càng là hồng hào.

“Chào tiểu tiên sinh.” Quảng cũng từ phòng bên kia đi ra, thấy hắn đang hoạt động thì chào hỏi.

Yến Thần Dật quay đầu cười cười với y, vẫy tay nói: “Kêu ta Tiểu Yến là được.”

Quảng thuận thế gật đầu, hắn cũng hiểu được gọi tiểu tiên sinh có chút khách khí.

“Ngày hôm qua ngủ thế nào? Phòng đó rất lâu không có ai ở.” Yến Thần Dật cầm thùng nước vừa đi tưới, vừa nói chuyện phiếm với Quảng.

“Khá tốt, so với ở bên ngoài màn trời chiếu đất thì tốt rất nhiều.” Quảng đi qua giúp y một tay, Yến Thần Dật tưới từ bên trái, hắn đi từ bên phải.

“Các người trước kia là làm binh binh phải không? Nhìn rất khỏe mạnh.” Yến Thần Dật liếc nhìn động tác của y cũng không quản y.

“Ừm, cũng không khác gì đi làm binh lính, mấy năm trước là đến chiến trường, trước đối ngoại sau đối nội.” Quảng nhún nhún vai, giống như nhớ lại chuyện gì thú vị cười nói: “Cũng may bây giờ không có chiến tranh, dân chúng cũng có thể an cư lạc nghiệp.”

Yến Thần Dật thẳng lưng nhìn y nhũn mảy hỏi: “Tư Bác có quan hệ gì với các người hay không?” Về mặt của hắn rất nghiêm túc làm cho Quảng sững sờ.

Quảng gật đầu cười nói: “Có, cũng không có, ai biết được.”

Yến Thần Dật thở dài cũng không hỏi tiếp. Đúng vậy, có hay không thì thế nào, nam nhân kia một ngày ở bên cạnh mình thì đó chính là Tư Bác của mình, không có thân phận khác.

“Thần Thần, cây đào nhà chúng ta có phải sẽ không kết trái hay không?” Tư Bác từ ngoài cửa rào tiến vào, cầm trong tay mấy trái táo lớn đỏ rực: “Vừa rồi nhìn thấy Ngô đại thẩm, bà cho ta.”

“Huynh có nói cảm ơn đại thẩm hay không?” Yến Thần Dật cười hỏi y.

“Có, ta còn mang bắp chia cho bà nữa, Thần Thần, đệ làm táo kéo sợi cho ta có được hay không? Lần trước đệ đã làm loại này đó.” Tư Bác đến gần bên cạnh hắn, đưa trái táo lớn cho hắn xem: “Ngửi rất thơm.”

“Thơm như vậy huynh cứ ăn đi, lần trước làm táo kéo sợi là vì trong táo chúng ta đều chín quá mới làm, trái này làm rất lành phí.” Yến Thần Dật nhìn y một cái, bất quá thấy y biểu lộ đáng vẻ rất không vui nên lập tức sửa miệng nói: “Huynh mang gọt vỏ đi, giữa trưa ta làm cho huynh.”

Tư Bác lập tức mặt mày hớn hở, gật đầu từ trong đất chạy đi gọt vỏ.

Ninh cũng từ bên ngoài tiến vào, bắt quả trong tay y không có táo mà là hai con gà vừa nhỏ trĩu lông.

“Lần sau loại chuyện này đừng kêu ta đi làm, người cũng không thấy vừa rồi ánh mắt kia Tư Bác nhìn ta, quá dọa người.” Ninh hít hít mũi mang theo hai con gà quơ quơ trước mặt Yên Thần Dật: “Được rồi, ta trước nay cũng chưa giết qua gà!”

“Thật sự là cảm ơn người, người biết đó, gà này nếu như ta giết thì Tư Bác khẳng định sẽ không để ý tới ta. Cho nên cũng chỉ có thể phiền người làm.” Yên Thần Dật cười tùm tùm lấy kết quả của hai con gà từ trong tay y qua. Sau đó đưa thùng nước cho y: “Cảm phiền tưới giúp ta phần còn lại, không cần quá nhiều nước.”

Ninh bấu môi, không tình nguyện gật đầu xem như đồng ý.

Yên Thần Dật cầm gà trở về phòng bếp, hiện tại trong nhà nhiều thêm hai miệng ăn. Cho nên nấu cơm cũng phải nấu nhiều hơn một chút, bắt quả hẳn đối với chính mình có tin tưởng, có thể thu xếp.

Ninh đứng ở trong luống rau nhìn chung quanh, lấy nước đi tưới vào luống rau, vừa hỏi Quảng một bên đang nhỏ cỏ: “Vừa rồi hẳn nói với người cái gì? Ta thấy người cười rất vui vẻ.”

“Không có gì, Tiểu Yên là hài tử tốt, chủ thượng cho dù sau này khôi phục lại ký ức cũng có thể ở chung một chỗ với hắn cũng không tệ.” Quảng thần nhiên mở miệng, xách thùng nước không đi lấy nước.

Ninh há to miệng, cảm thấy mình khẳng định là nghe lầm. Quảng lại có thể tiếp nhận Yên Thần Dật? Y nhất định là còn chưa ngu tỉnh.

* * *

Trong phòng bếp, Tư Bác linh hoạt khống chế dao nhỏ trong tay, ở trên trái táo lớn xoay hai vòng, một lớp vỏ táo mỏng manh đã rơi xuống trong thùng rác, không có một chút đứt đoạn. Kỹ năng này của y vẫn là Yên Thần Dật phát hiện.

Ngày đó Yên Thần Dật đang gọt vỏ khoai tây, bởi vì lúc này không có công cụ gì gọt vỏ cho nên hắn chỉ có thể dùng dao nhỏ chậm rãi gọt.

Tư Bác thấy động tác của hắn gọt vỏ rất nguy hiểm, có mấy lần thiếu chút nữa làm cho đầu ngón tay mình bị thương. Cho nên y lấy khoai tây và dao qua, sau khi hỏi rõ ràng động tác của hắn như thế nào thì trực tiếp trình diễn một tay kỹ thuật cắt rau.

Yên Thần Dật kinh hi rất nhiều, lại cảm thấy y rất là có khả năng. Tư Bác cũng bởi vì mình có thể giúp Yên Thần Dật mà thấy vui vẻ. Cho nên về sau trong nhà có cái gì cần gọt vỏ thì do Tư Bác đến làm, không lãng phí mà tốc độ còn rất nhanh.

“Thần Thần, Ninh giết gà trong nhà.” Tư Bác liếc mắt nhìn thấy hai con gà trĩu lông trong tay Yên Thần Dật thì bấu môi không vui.

“Nuôi gà để ăn mà, hơn nữa A Hoa chúng nó có thể sinh như vậy, đã bắt đầu ấp gà con. Về sau gà chúng ta quá nhiều sẽ đưa chồn tới.” Yên Thần Dật cầm một tấm thớt lớn hơn một chút thả xuống đất, lại cầm một con dao phay đưa cho y: “Chặt, không cần miếng quá lớn, giữa trưa làm món gà xào cay cho huynh ăn, còn có thịt gà hầm huynh thích.”

Tư Bác nhìn hắn, lại nhìn nhìn gà trên mặt đất, dứt khoát nhận dao phay ngồi xỏm xuống chặt lên phịch phịch phịch. Mặc dù gà bị giết y rất đau lòng, bắt quả đối với việc Thần Thần làm ra món thịt gà hầm thơm ngào ngạt thì đó là việc nhỏ không đáng nhắc tới.

Yên Thần Dật trước cầm một chén không thả chút muối vào, dùng nước biến thành một chén nước muối. Sau đó mới bắt đầu cắt táo, như vậy táo bị ngâm ở trong nước muối không chỉ sẽ không biến thành màu nâu xỉn lại có thể tăng độ ngọt của táo khi ăn.

“Chặt xong? Lấy ra ngồi bên giếng nước rửa.” Yên Thần Dật nhìn Tư Bác đưa cho y một cái chậu: “Thuận tiện hái chút cà chua và ớt xanh vào, trứng gà chúng ta thật sự là quá nhiều.” Từ lúc đầu một con gà mái đẻ trứng, đến bây giờ năm sáu con gà mái cùng nhau đẻ trứng, sản lượng này đối với gia đình người bình thường tính cũng không ít.

Tư Bác gật đầu, bung một chậu thịt gà đi ra ngoài, còn đặc biệt hiểu chuyện lấy thớt và dao cũng cầm ra rửa sạch.

Yên Thần Dật ở trong một nồi lớn ở dưới nấu bắp, ở trên chưng màn thầu, một nồi khác cũng đang nấu nước dùng để một lát mang thịt gà qua bỏ vào nước. Hắn vô cùng may mắn nhà mình có hai cái nồi lớn, bằng không mỗi ngày nấu cơm phải lãng phí rất nhiều thời gian.

Tay chân hắn nhanh làm việc cũng lưu loát, bắp và màn thầu trong nồi lớn này cũng ra nồi, nồi thịt gà kia cũng đang hầm. Hắn lấy cánh gà chân gà cổ gà linh tinh ra đặt ở trong chậu nhỏ, rửa sạch nồi đồ dầu, thêm ớt cay, xào thành gà cay.

Hắn nhìn thịt gà hầm một bên, sau khi làm xong gà xào ớt thì giao cho Tư Bác mang đi ra. Tiếp theo tiếp tục rửa sạch nồi dầu nóng nấu nước đường, lấy táo ngâm ở trong nước muối ra sau đó để cho hơi ráo nước, nước đường trong nồi cũng bắt đầu sôi bọt lên, hắn nhanh chóng đổ vào rồi đẩy nắp lại sôi hai lần sau đó mở nồi.

“Tư Bác! Ăn cơm!” Yên Thần Dật tắt hết lửa trong bếp vừa múc thịt gà hầm khoai tây ra vừa kêu một tiếng ra bên ngoài.

Tư Bác đang gặm bắp thì ném trái bắp chạy vào, dùng sức hít hít mũi giống như con chó pug.

Thơm quá thơm quá, nghe mùi hương thì biết sẽ ăn rất ngon!

“Thần Thần, ngày mai đi từ lâu thì nói với Trương lão bản đệ cũng đi làm đầu bếp.” Tư Bác bưng thức ăn quay đầu nhìn hấn.

Yến Thần Dật nhún nhún vai, chuyện này ngày mai lại nói.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Ngày hôm sau hai người đi từ lâu, mới vừa đi đến hậu viện mang ngựa buộc lại thì thấy không ít người đang lui tới ở trong hành lang. Yến Thần Dật nhìn thoáng qua không để ý, ngược lại là Tư Bác nhìn chăm chăm những người đó một hồi lâu không phản ứng.

“Làm sao vậy?” Yến Thần Dật lấy bao vải công trên lưng xuống, trong này hấn để băng đêm qua mới về xong, chuẩn bị một lát đưa cho Trương lão bản.

“Không có việc gì, chính là nhiều người như vậy làm ta tò mò.” Tư Bác xoay mặt nhìn hấn cười tủm tỉm.

Yến Thần Dật nhú mày lại nhìn thoáng qua không nói chuyện. Biểu hiện của Tư Bác hai ngày nay làm cho hấn cảm thấy rất nghi ngờ, vẫn có một loại ảo giác nam nhân này hình như nghĩ tới chuyện gì. Nhưng nam nhân này đối xử với mình lại vẫn là ngốc nghếch, cho nên hấn cho dù là hoài nghi cũng không có chứng cứ. Lại nói, lúc ngốc là của hấn, không ngốc thì không phải là của hấn. Yến Thần Dật vẫn là cảm thấy ngốc một chút cũng tốt, miễn cho đưa tới một đồng chuyện phiền lòng.

“Huynh mang thứ này đưa cho Lưu sư phụ.” Yến Thần Dật lấy một tờ giấy Tuyên Thành tràn ngập chữ từ trong bao lấy ra đưa cho Tư Bác rồi hất hất cằm “Ta đi tìm lão bản.”

Tư Bác ngoan ngoãn gật đầu, cầm giấy Tuyên Thành đi ra phòng bếp tìm Lưu sư phụ.

Buông Tư Bác không đề cập tới, trước nói đến Yến Thần Dật. Từ lâu bởi vì buôn bán càng ngày càng tốt, tuổi Trương lão bản cũng lớn có đôi khi tính sổ không rõ lắm. Cho nên gần đây tìm chương quây, tuổi không lớn, đáng về hơn hơn ba mươi tuổi.

Lúc này hai người đang ở ngoài đại sảnh tiếp khách, thấy Yến Thần Dật đến thì Trương lão bản nhanh chóng vẫy tay: “Tiểu tiên sinh nhanh tới, hôm nay người thật sự là quá nhiều, chúng ta lo liệu không hết.”

Chương quây họ Tống kia mới tới là người có một gương mặt dài thành thật. Bất quá theo Yến Thần Dật quan sát một hồi phát hiện vị Tống chương quây này mặc kệ là nhìn thấy người nào cũng đều cười tủm tỉm đặc biệt lễ phép, nói chuyện không âm không nóng, cho dù ngày đó có người ăn cơm quýt tiền cũng không tức giận với khách. Yến Thần Dật định nghĩa gã thành cấp bậc nham hiểm.

“Lão bản, đây là băng ngày hôm qua về xong. Hôm nay người thật đúng là nhiều.” Yến Thần Dật nhìn đại sảnh đã không còn chỗ ngồi trong lòng lộ bộ một tiếng.

Đột nhiên nhiều người đến đây như vậy cũng không phải là có hiện tượng gì tốt. Chuyện xảy ra khác thường tất có quỷ dị, vẫn là chú ý nhiều một chút cho thỏa đáng.

“Còn nói sao, mấy từ lâu khác cũng đều không khác như thế này là mấy. Bất quá chỗ chúng ta đặc biệt nhiều người, tiên sinh không nhìn thấy sao, ngay cả phòng khách hậu viện cũng đều ở đầy.” Trương lão bản lau mồ hôi trên trán thở dài: “Tiên sinh mau giúp tính sổ đi, hai ta lo liệu không hết.”

Nói xong ông đưa một chồng giấy trên tay đưa cho Yến Thần Dật, ý bảo hấn giúp tính.

Yến Thần Dật cầm bút lông trên dưới nhìn lướt qua tờ giấy, tiếp theo viết số ngân lượng xuống phía dưới, sau đó thay một tờ khác. Gần đây hấn cũng luyện dùng bút lông như thế nào. Tuy nói chữ viết này khó coi, nhưng tốt xấu có thể viết, không giống như lúc trước viết ra chữ xiêu xiêu vẹo vẹo như vậy, ngay cả Tư Bác cũng khinh bỉ hấn.

“Tống chương quây, giá thức ăn này tính sai rồi.” Hấn cầm tờ giấy trong tay để lên trên quây chỉ chỉ, tiếp theo đem cách tính đúng đặt ở một bên cạnh: “Một bàn cao vượt qua năm lạng bạc đều giảm tám năm phần trăm, ta đã viết giá giảm ở bên dưới.”

“Tiểu tiên sinh thật đúng là người tài ba, tốc độ tính nhẩm so với chúng ta gầy bàn tính còn lợi hại hơn.” Tống chương quây cười với hấn có chút ý thâm sâu.

Yến Thần Dật nhún nhún vai không nói tiếp.

“Tiểu tiên sinh à, bằng không gần đây cứ ở lại nơi này mấy ngày này đi, người quá nhiều ta mất mớ lại tính sai sổ sách.” Trương lão bản kéo Yến Thần Dật đi sang một bên nhỏ giọng nói thầm với hân.

Yến Thần Dật lắc đầu, bất đắc dĩ cười khổ: “Không phải ta không muốn ở, mà là Tư Bác nhận giường, nếu không trở về thì hân khẳng định sẽ làm âm ỉ, đến lúc quá nhiều khách thì càng phiền toái. Ta mỗi ngày đến đây là được, lại nói còn có Tổng chương quầy mà, lão bản không cần lo lắng.”

Trương lão bản ngắm nhìn mắt Tổng chương quầy đang thu bạc, giọng nói càng là đề thấp nói: “Ta vẫn cảm thấy mình tìm con hồ ly từ đầu đến hỗ trợ đây? Tiên sinh không nhìn thấy hân cười sao, vẫn cảm giác khủng hoảng.”

Yến Thần Dật nhủ mảy, nghĩ thầm: 'ngài tuổi lớn như vậy ánh mắt ngược lại là rất tốt.'

“Nếu thật sự là không muốn dùng thì chờ khoảng thời gian bận rộn này tìm lý do từ là được, chung quy không phải hiểu rõ. Từ lâu chúng ta có chút thực đơn đều là bên ngoài không có, bị học đi cũng là tổn thất.”

“Đúng đúng đúng, tiên sinh nói một chút cũng không sai.” Trương lão bản liên tục gật đầu, lại nhìn Tổng chương quầy.

Trông mắt Yến Thần Dật chuyển động, đột nhiên cười nói: “Lão bản, bằng không ta giới thiệu hai người cho ngài xem thử? Hai vị biểu ca thân thích phương xa của ta lần trước đến đây, cũng được học qua mấy võ công. Nếu có người khuấy rối cũng có thể giúp đỡ.” Nghĩ đến Quảng và Ninh trong nhà, hân tuy nói không ngại trong nhà có thêm hai người, nhưng hai người này không ở dưới mí mắt nhìn của mình vẫn là có chút không yên lòng.

“Thân thích của tiên sinh? Còn biết võ công?” Trương lão bản tròn tròn đôi mắt, một gương mặt già nua nếp nhăn kia rõ ràng kêu lên: “Được đó, ngày mai kêu bọn họ đến, tiểu nhị trong từ lâu cũng không có võ võng gì, nếu có người đến khuấy rối thì cũng có thể giúp một tay.”

“Vâng, ngày mai ta dẫn hai người bọn họ đến.” Yến Thần Dật gật đầu, cảm thấy trong lòng hơi thoải mái một chút: “Ta đi ra phòng bếp xem xem, người quá nhiều như vậy Lưu sư phụ đoán chừng lo liệu không hết.”

“Nhanh đi nhanh đi, gã vừa rồi còn nổi điên thật lớn với người trong phòng bếp đấy.” Trương lão bản vỗ vỗ bờ vai của hân, để cho hân đi đến phòng bếp xem xem.

Yến Thần Dật gật đầu, chấp tay với y xong đi đến phòng bếp.

* * *

Trong phòng bếp khí thế ngất trời, mấy cái bếp tất cả đều nổi lửa, phía trên trong nồi lớn lần lượt xào mấy món thức ăn.

“Các người đứng ngắn ở đó nhìn cái gì vậy? Nhanh chóng múc thức ăn trong nồi ra, chuẩn bị ra thức ăn!” Mặt mũi Lưu sư phụ tràn đầy mồ hôi, còn phải thỉnh thoảng dùng khăn vải trên cổ lau mồ hôi, gân cổ lên quát.

Ba tiểu đầu bếp đứng bên bếp nhanh chóng múc thức ăn ra, sau đó kêu tiểu nhị bên ngoài bưng thức ăn lên.

Tư Bác cầm giấy Tuyên Thành đứng ở trước cửa, thăm dò đi vào nhìn thoáng qua bầu môi. Y cũng học Lưu sư phụ gân cổ quát lên.

“Lưu sư phụ~~~ Thần Thần đưa cái này cho ngài~~~!!!” Sức lực y quát lên một câu này có thể sánh bằng Lưu sư phụ, không chỉ bốn người trong bếp nghe rõ ràng, người bên ngoài cũng mơ hồ nghe thấy được.

Lưu sư phụ bị một tiếng này của y có thể so với tiếng sư tử Hà Đông rống dọa chảo có cán trong tay thiếu chút nữa ném văng ra. Ông nhanh chóng lau tay chạy đến, trừng mắt nhìn y nói: “Tiểu tử thói người không có thể đưa vào hả?” Ông vươn tay lấy giấy Tuyên Thành nhìn thoáng qua lập tức lòng rất vui mừng, rồi ren tức giận vừa rồi biến mất không thấy bóng dáng: “Vẫn là tiểu tiên sinh hiểu ta, đi đi, đi đi, không còn chuyện của người.” Ông nói xong xoay người trở về tiếp tục bận việc.

Tư Bác chớp mắt mấy cái, hừ một tiếng. Đây không phải gọi là vắt chanh bỏ vỏ ư? Y đưa đồ xong thì không quan tâm y. Bất quá nhìn thấy trong bếp đều là khói dầu y bầu môi quay đầu đi đến chuồng ngựa. Y suy nghĩ: 'Thần Thần không ở đây y mới sẽ không đi vào, mùi hương kia rất sặc.'

Chân trước Tư Bác vừa rời khỏi thì Yến Thần Dật đến. Bất quá nhìn thoáng qua dáng vẻ trong bếp rồi rầm thì hân cũng hiểu rõ Tư Bác khẳng định sẽ không chờ ở trong này.

“Lưu sư phụ, ta đến giúp ngài đây.” Yến Thần Dật vén tay áo lên đến một chậu nước rửa tay.

“Mau tới mau tới, thật sự là làm ta bận rộn muốn chết.” Lưu sư phụ thấy hân tiến vào thì vẫy tay, nhường ra vị trí của mình đi sang một bếp khác bận việc.

“Làm cái gì?” Yến Thần Dật nhìn thoáng qua trên đất để mấy sọt trúc, bên trong tất cả đều là các loại rau dưa, quay đầu lại nhìn thấy một bên để thùng thịt đông lạnh nhũ mảy: “Nhiều như vậy? Nếu dùng không hết thì ngày mai sẽ hư.”

“Không nói đến tiên sinh biến thành thùng đông lạnh kia thật không tệ, thịt đều có thể để mấy ngày.” Lưu sư phụ chỉ chỉ mấy cái thùng lớn đông lạnh kia, dưng thẳng ngón cái lên khen ngợi Yến Thần Dật.

Yến Thần Dật cười cười, xoay người giúp xào rau: “Ta nhìn thoáng qua hình như chút thức ăn này cũng không khác lắm, những người đó là ai, sao đột nhiên trong huyện lại có nhiều người ngoài đến đây như vậy?”

“Lão bản không nói với tiên sinh hả?” Luru sư phụ có chút kinh ngạc, thấy hần mồ mịt lác đầu bật cười nói: “Huyện này vốn không gọi là huyện Hoa Dương mà là huyện Dư Phan, đến tháng bảy hàng năm đều sẽ tổ chức đại hội ngắm hoa, cho nên được gọi là huyện Hoa Dương. Bất quá mấy năm nay chiến loạn lại nội chiến, cho nên đại hội ngắm hoa này cũng thật nhiều năm không làm, tên gọi cũng sửa lại.” Luru sư phụ nhún nhún vai thờ dài: “Năm nay là đại hội ngắm hoa lần đầu tiên sau khi vua mới đăng cơ, cho nên người ngoài mới đến nhiều như thế.”

Yến Thần Dật há to miệng, thì ra còn có kiểu nói như vậy!

“Bây giờ còn chưa tới giữa tháng bảy đã nhiều người như vậy, vậy đến tháng bảy thì người không phải sẽ càng nhiều sao?” Hần thô sơ giản lược tính toán một chút, tính toán nhỏ nhất ở trong lòng dùng dùng vang lên: “Luru sư phụ! Bắt đầu từ ngày mai mỗi ngày ta đều đến hỗ trợ, đến lúc đó đẩy ra thêm mấy món điểm tâm và món ăn, thừa dịp nhiều khách đến kiếm một chút tiền!”

Luru sư phụ duỗi tay chỉ vào hần cười nói: “Tiểu hồ ly này, còn tưởng rằng tiên sinh là tên ngốc chứ, không nghĩ tới ở chỗ này chờ đâu!”

“Đúng vậy, có tiền không kiếm là tên ngốc, ta phải tích góp tiền com cho Tư Bác nhà ta nhiều một chút mới được.” Yến Thần Dật nghĩ nghĩ mẩn lác đầu, lấy thức ăn đã xào xong múc ra để sang một bên, rửa sạch nồi đổ dầu tiếp tục xào.

“Tiểu tiên sinh, có người muốn ăn mì thịt bò.” Tiểu nhị từ bên ngoài chạy vào thấy hần thì nhanh chóng hỏi, hỏi xong mới phản ứng lại là trong bếp lời Luru sư phụ nói mới tính.

Luru sư phụ nhú mày, ngược lại không phải bởi vì tiểu nhị này gọi sai người mà là bởi vì vấn đề ăn mì. Ông quay đầu nhìn Yến Thần Dật hỏi: “Bây giờ nào còn có bếp làm mì phở, lại thêm phở, nói cho bọn họ không có!” Nửa câu cuối cùng là nói với tiểu nhị.

Yến Thần Dật khoát tay: “Không có việc gì, không có việc gì, người đi nói cho bọn họ muốn ăn mì thì cần chờ một chút, đại khái khoảng hai khắc*, hơn nữa không có mì thịt bò, chỉ có mì hầm, cứ nói là món mới ra trong tiệm để cho bọn họ nếm thử, nếu cảm thấy ăn không ngon thì không cần trả tiền.”

(*Hai khắc = 30 phút.)

“Vậy.... vậy được chứ?” Tiểu nhị mấp máy môi, thuận tay cầm gáo nước một bên lấy nước uống hai hóp, từ sáng sớm đã bắt đầu bận việc, hần nói đến cổ họng đều khàn.

“Đi, nghe ta đi.” Yến Thần Dật khoát tay xoay người kêu tiểu đầu bếp ở bên cạnh ra thức ăn nhồi bột: “Tiểu Lục, nhồi bột hơi cứng một chút, cán bột mỏng cắt thành sợi nhỏ.”

Tiểu Lục gật đầu đồng ý một tiếng thì đi qua lấy chậu và bột mì.

“Tiểu tiên sinh muốn bao nhiêu mì?”

“Nhiều một chút, còn lại chúng ta ăn.” Yến Thần Dật đưa chảo có cán trong tay giao cho một tiểu đầu bếp kế bên quay đầu nhú mày nhìn Luru sư phụ: “Luru sư phụ, ngài chưa thấy qua một nồi mì có thể bán ra mười lượng bạc đúng không? Hắc hắc, hôm nay xem như kiếm được!”

Đôi mắt hần đều cười híp lại, tính toán một ngày hôm nay đại khái tiền vào không ít, thật sự là đẹp muốn chết!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Yến Thần Dật kêu một tiểu đầu bếp khác giúp hần mang đậu que lật sạch, sau đó cắt đậu que thành ba phần để sang một bên dự bị. Tiếp theo cầm một miếng thịt heo có nạc có mỡ đặt ở trên bàn thức ăn: “Cắt nửa miếng thịt theo chiều rộng, không cần quá dài.”

Tiểu đầu bếp gật đầu.

Yến Thần Dật bụng chậu lớn đi ra ngoài rửa đậu que, còn không quên dặn dò một tiếng kêu tiểu đầu bếp khác mang khoai tây gọt vỏ cắt sợi rồi rửa sạch một chút.

“Thần Thần!” Tur Bác đi chuồng ngựa dạo qua một vòng chạy trở về thấy hấn đang ở bên giếng múc nước rửa một chậu lớn đậu que thì nhanh chóng qua giúp: “Muốn làm cái gì vậy?”

“Làm mì hầm, hắc hắc, một lát để lại cho huynh một đĩa lớn, huynh khẳng định sẽ thích ăn.” Vừa nghĩ đến hôm nay có thể kiếm không ít bạc thì Yến Thần Dật không khép miệng được.

Tur Bác gạt đầu, giúp hấn rửa sạch.

“Tiểu tiên sinh, đều chuẩn bị xong.” Hai tiểu đầu bếp giúp một tay thấy hấn bung chậu trở về thì nhanh chóng tiến lại gần, một người được dặn dò cắt sợi kia còn hỏi hấn: “Bao nhiêu đây có đủ hay không?”

Yến Thần Dật nhìn thoáng qua gạt đầu: “Đủ thì đủ, bất quá ta sợ một lát còn có khách khác muốn ăn, chúng ta trước làm mì hầm đậu que, các người dựa theo ta vừa rồi dặn dò lấy bắp cải còn có khoai tây đều cắt ra ngâm nước, mì cũng cắt nhiều một chút để chút bột bắp cho không dính lại.”

Hai người gạt đầu xoay người nhanh chóng động tay.

Yến Thần Dật lấy dầu rót vào trong nồi lớn, sau đó gấp hành gừng vào khứu mùi, tiếp theo đổ đậu que vào, thêm nước tương, tiêu xay, rượu vàng, thêm muối, thêm chút đường sau đó tiếp tục xào. Hấn suy nghĩ rồi lấy mấy trái ớt khô một bên ném vào, bỏ ít cũng sẽ không ăn ra vị cay.

Lấy đậu que cơ bản đều lần lượt xào theo thứ tự, sau đó Yến Thần Dật lấy hai nắm to khoai tây sợi ngâm ở trong chậu nước lạnh một bên thả vào trong nồi, sau đó tiếp tục xào trong chảo lát quay đầu kêu lên: “Nước ảm!”

Tur Bác nhanh chóng xách ảm lại nhìn hấn một cái.

“Đồ.” Về mặt Yến Thần Dật rất nghiêm túc.

Tur Bác chớp mắt mấy cái đổ nước.

“Đủ rồi!” Thấy nước ảm đã hơi tràn qua đậu que khoai tây bày bằng phẳng trong nồi thì hấn xua tay.

Tur Bác buông ảm xuống đứng ở một bên tiếp tục nhìn hấn. Mỗi lần nhìn thấy Yến Thần Dật nấu com thì y cảm thấy trên thân người này tỏa ra thần thái khác nhau, y càng xem càng thích, càng không đòi mất được.

Đậy nắp nồi lên chờ một lát, mãi cho đến khi bắt đầu có hơi nóng bốc lên mới mở nắp nồi ra, nhìn canh sáng lên thấy đậu que và khoai tây cơ bản nổi ngang hàng. Sau đó Yến Thần Dật xoay người cầm mì đặt ở trên mảnh trúc đến, từng lớp để đậu que và khoai tây lên nói: “Tur Bác, lại đây rút nhỏ lửa một chút, bằng không rất nhanh sẽ thành cháo nhừ.”

Tur Bác gạt đầu đi tới giúp hấn rút củi đang cháy rất lớn ở trong bếp lửa ra bớt chỉ để lại lửa nhỏ.

“Như vậy được không?”

“Được!” Yến Thần Dật nhìn thoáng qua, trên mảnh trúc cũng cơ bản đều được che được thức ăn nấu ở trên, tiếp theo đậy nắp nồi lại.

“Một khắc* là được, các người ghi nhớ thời gian.” Hấn lau tay quay đầu nhìn về phía Lưu sư phụ: “Cái này gọi là mì hầm, cũng không khác gì với bánh hầm. Bất quá bánh hầm thì chỉ có hai lớp phía dưới hương vị tốt nhất, mì hầm không giống như vậy, chờ sau khi chín trộn một cái cho mì ở trên và thức ăn ở dưới đáy lẫn vào nhau là được.”

(*Một khắc = 15 phút.)

Lưu sư phó gạt đầu, lần đầu tiên nhìn thấy làm mì như vậy.

Một khắc trôi qua rất nhanh, sau khi một tiểu đầu bếp kêu lên thì Yến Thần Dật mở nắp nồi lên. Mì phía trên đã chín, hơn nữa canh trong nồi cơ bản đã hầm sôi.

“Lấy hai đôi đũa đến.” Hấn duỗi tay ra phía sau, lập tức trong tay được thả hai đôi đũa.

Yến Thần Dật sau khi trộn đều mì và thức ăn trong nồi thì chia ra từng phần để vào đĩa cho một bàn.

“Mang sang đi, để cho bọn họ nếm thử.”

“Thần Thần, ta cũng muốn ăn.” Tur Bác liếm liếm môi cọ lại gần.

Yến Thần Dật đưa cái đĩa trong tay đã múc xong cho y, kêu y mang sang bàn nhỏ bên kia ăn, còn nói: “Huynh thêm chút sa tế hoặc là tỏi ngâm sẽ càng ngon hơn.”

“Không ăn tỏi! Mùi kia rất nặng, buổi tối Thần Thần sẽ ghét bỏ ta.” Tur Bác bữu môi dùng đôi đũa gấp mì nhét vào miệng, trong chớp mắt trừng lớn: “Um um um!! Ăn rất ngon!” Vừa nhai mì trong miệng y vừa chép chép miệng.

“Mì hầm tương đối khô, chuẩn bị trà đừng để nguội.” Yên Thần Dật đến sờ sờ đầu của y, quay đầu nhìn thấy mấy người cũng đang ở một bên ăn cười nói: “Mau ăn đi, ăn xong đoán chừng một lát lại có một nồi khác phải muốn bận rộn.”

Lưu sư phụ giờ ngón tay cái lên với hân, hương vị này thật không tệ. Hơn nữa một nồi lớn này có thể chia thật nhiều bàn, trách không được hân nói một nồi mì có thể bán trên mười lượng bạc.

Trong bếp đang ăn, khách ở đại sảnh lại là náo nhiệt.

Mì hầm này lúc Yên Thần Dật làm thì cố ý làm nhiều hơn một chút, hơn nữa thịt heo là có nạt có mỡ, lại bỏ thêm đường và ớt tăng vị, cho nên hương vị đặc biệt thơm.

Mấy vị khách kia vừa nhìn thấy trong đĩa mì hầm vàng xanh liên tiếp, sau khi lại phối với sa tế và tỏi tiểu nhị tặng kèm thì bắt đầu ăn.

Những người khác thấy vẻ mặt bọn họ thì biết mì này hương vị tuyệt đối không tệ, cho nên lập tức nóng lòng muốn thử.

“Tiểu nhị! Bàn của chúng ta cũng lấy một phần lớn!”

“Bàn của chúng ta cũng vậy!”

“Còn mì này không? Mấy đĩa rau xào kia cũng muốn, nhanh một chút!”

“Được rồi các vị, bất quá sư phụ nhà chúng ta nói, một nồi mì này là một vị, một nồi sau là bắp cải. Cho nên ta cũng lắm miệng hỏi một chút, các vị chính là cảm thấy vị bắp cải được hay không?” Tiểu nhị còn rất thông minh hỏi để đến lúc đó bọn họ lại không thích.

“Được được được, nhanh một chút!” Những người đó khoát tay để cho hân đi nhanh, tiếp theo đều nhìn chăm chăm người ăn mì.

“Thế nào, có phải ăn ngon hay không?” Có người nhiều chuyện hỏi một câu.

“Ăn ngon, uống với trà hương vị càng tốt, dầu mà không chán, hơn nữa số lượng này cũng thật no.” Có người vừa nhét mì vào miệng vừa gật đầu khen ngợi, nói xong lại lập tức tiếp tục cúi đầu ăn mãnh liệt.

Vừa nói như vậy người khác lại càng muốn ăn, đều ngóng trông tiểu nhị nhanh chóng bưng mì lên.

Tiểu nhị chạy đến phòng bếp, thở hắt hắt nói: “Tiểu tiên sinh, bên ngoài, khách bên ngoài nói, còn muốn, có đủ hay không?” Hân thật sự là có chút lo lắng, bất quá thấy đã có một nồi mì hầm lớn thì lập tức cười nói: “Vẫn là tiểu tiên sinh lợi hại!”

“Được rồi, người đi thông báo với Trương lão bản một tiếng, một đĩa mì năm văn tiền, nước trà coi như đưa miễn phí.” Yên Thần Dật thuận tay ném cho gã một quả táo lớn, cười nhìn gã.

Tiểu nhị mừng rỡ gật đầu, nếu như một ngày bán đi mấy nồi lớn vậy thì không phải kiếm rất nhiều tiền ư!

“Tiểu tiên sinh, ta thật là không thể không bội phục tiên sinh.” Lưu sư phụ ăn xong mì tiếp tục xào rau, vừa khen ngợi một tiếng.

Yên Thần Dật ngượng ngừng cười cười, hân cũng bắt quá là đột nhiên nhớ đến mà thôi.

“Mì hầm này thực hiện rất đơn giản, chỉ cần nắm giữ lửa canh bao nhiêu là được, đừng làm nồi cháo như là được.” Trong tay tiếp tục động tác xào cái bắp, hân quay đầu nhìn Tư Bác: “Tư Bác, huynh đi ra ngoài ngốc đi, đừng ở đây ngửi mùi khói dầu.”

Tư Bác lắc đầu, cầm một chậu lớn và dao nhỏ, tốc độ gọt vỏ khoai tây rất nhanh: “Ta giúp đệ làm cái này, không muốn đi ra ngoài, đi ra ngoài một mình không có ý nghĩa gì hết, còn có nhiều người không biết.” Y bĩu môi cúi đầu làm việc.

Tiểu đầu bếp ra thức ăn há to miệng theo dõi nhìn hai tay y, tốc độ vèo vèo vèo kia hai cái thì đã gọt xong một củ khoai tây, từ đầu tới đuôi cũng không đứt vỏ.

Tiểu đầu bếp từ đôi bàn tay to lớn của Tư Bác chậm rãi nhìn lên phía trên, đối diện với cặp mắt Tư Bác ngẩng đầu nhìn đến trong lòng gã hoảng sợ nhanh chóng quay đầu nhìn chỗ khác.

Tư Bác nhíu mày tiếp tục cúi đầu làm việc.

Tiểu đầu bếp quay lưng về phía Tư Bác mở miệng thở dốc, còn khoa trương bịt miệng của mình.

Nương ơi, gã vừa rồi hình như là nhìn thấy cái gì giống như ác quỷ, Tư Bác sao lại có ánh mắt khủng bố như vậy, gã khẳng định là nhìn lầm. Tư Bác là người rất tốt, mặc dù tính tình rất lớn nhưng không có ánh mắt sát bén như vậy!

Gã nuốt nuốt nước miếng, thật cẩn thận quay đầu nhìn trộm Tư Bác, thấy y vẫn là đáng vẻ vừa rồi đang cúi đầu gọt vỏ khoai tây, tiểu đầu bếp thở ra một hơi. Đáng vẻ rất bình thường, vừa rồi mình nhất định là nhìn lầm.

Động tác nhỏ của gã người khác không phát hiện nhưng Tư Bác lại thấy rõ ràng, khóe miệng nhếch lên nụ cười như có như không, y ngẩng đầu nhìn Yên

Thần Dật đang bận rộn đến khí thế ngất trời, y cười khề.

Loại ngày tháng thoải mái này đặt ở nửa năm trước thì y cũng không dám đi xa cầu. Nếu không có bị Yến Thần Dật nhặt được thì mình sẽ sống thành đáng về gì thật đúng là không dám tưởng tượng.

Y vươn tay gõ gõ đầu, gần đây mấy chuyện bị y quên mất đã dần dần đều nhớ lại, nhưng vậy thì tính sao? Y chỉ muốn làm Tư Bác của Yến Thần Dật, thân phận khác với y mà nói căn bản không có bất cứ cái gì lưu luyến. Còn có hai người kia trong nhà.....

Tư Bác nheo mắt, trong đôi mắt sát ý chột ngưng tụ. Vẫn là sớm một chút gõ cảnh báo mới được, nếu dám nói chuyện gì kỳ quái với Thần Thần thì cũng đừng trách y không để ý từng là chủ tớ!

* * *

Quảng và Ninh đang quét sân, một cho gà ăn một quét rác lại đồng thời cảm giác được một luồng khí lạnh đánh tới cả người, hai người không hẹn mà cùng run rẩy.

Ninh sờ sờ lạnh lẽo sau cổ quay đầu nhìn Quảng hỏi: “Sao ta lại cảm giác mình khó giữ được cái mạng nhỏ này nhỉ? Có phải là ảo giác hay không?”

Quảng ném thóc cầm trong tay vào ổ gà, lòng có xúc động mà gật đầu: “Ta cũng cảm giác được một luồng sát khí, bất quá ở chỗ thâm sơn cùng cốc này sao lại có người phóng sát khí với hai chúng ta, khẳng định là ảo giác.”

“Không đúng! Cảm giác của ta vẫn luôn rất huẩn, khẳng định là hai ta đắc tội ai.” Ninh mang chổi lớn dựng ở bên chân tường xong chạy đến bên cạnh Quảng kéo tay áo y: “Người nói có thể là chủ thượng hay không.....” Câu nói kế tiếp không dám nói, ánh mắt còn như trộm nhìn khắp nơi.

Quảng sùng sốt, buông xuống ánh mắt suy nghĩ rồi gật đầu: “Nếu hai chúng ta dám nói lung tung với Yến Thần Dật, đoán chừng chủ thượng sẽ bóp chết chúng ta.”

“... ... Ý của ngươi là..... chủ thượng đã nhớ lại?” Ninh trừng lớn đôi mắt, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc nghi ngờ.

“Đều để cho hai chúng ta đến ở trong nhà làm sao có thể không nhớ lại chứ, đầu kia của ngươi là lớn lên như thế nào? Về mặt chủ thượng mỗi ngày đều mất tự nhiên ngươi không thấy được hả?” Quảng hẩn trợn trắng mắt nhìn y, vươn tay đẩy y ra cầm cây chổi nhỏ một bên quét lông gà và phân gà trong ổ gà.

“Không thể nào? Chuyện khi nào?” Ninh xoa xoa cánh tay, thời tiết tháng bảy này lại làm cho hẩn lạnh nổi da gà, thật khủng khiếp!!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Editor: demcodon

Yến Thần Dật từ buổi sáng đến trưa lâu thì vẫn luôn bận rộn, ngay cả cơm giữa trưa cũng chưa có ăn được. Hẩn không cảm thấy có gì, bận rộn còn rất vui vẻ. Chủ yếu là hôm nay kiếm nhiều tiền hơn hẳn đương nhiên rất vui vẻ.

Nhưng Tư Bác lại nóng nảy, cơm giữa trưa thấy đã không có khí ôn hòa. Tư Bác vốn là ở trong phòng bếp hỗ trợ sau đó lại đi chuồng ngựa chạy về đến lôi kéo Yến Thần Dật đi, nhân tiện quay đầu trừng mắt nhìn nhìn Lưu sư phụ.

Ánh mắt kia rõ ràng ghét bỏ ông cái gì cũng không có thể làm còn phải vất vả Thần Thần nhà y, y rất là không hài lòng.

“Đừng đẩy, đừng đẩy!” Yến Thần Dật cười quay đầu kéo tay Tư Bác đẩy y ra, hít hít mũi: “Được rồi, được rồi, ta đi ăn cơm còn không được sao?”

“Đã lạnh rồi!” Tư Bác trừng mắt nhìn chung quanh cầm một hộp thức ăn đi ra ngoài: “Ta đi kêu Lưu sư phụ hâm nóng lại cho đệ ăn.”

“Không cần, không cần, không lạnh còn ấm, lại nói bây giờ thời tiết cũng ấm áp, lạnh một chút không quan trọng.” Hẩn giờ tay dè tay Tư Bác lại muốn lấy đi hộp thức ăn, cười cười: “Thật mệt, vừa rồi còn không có cảm giác.”

“Đệ bệnh vừa mới khỏi, khẳng định sẽ mệt.” Y thuận tay kéo một cái ghế dựa đến đặt ở phía sau lưng Yến Thần Dật, Tư Bác ngồi trên cao hai tay đặt trên vai của hẩn nhẹ nhàng xoa bóp: “Ta xoa bóp cho đệ, đệ nhanh ăn cơm đi.”

Yến Thần Dật cười gật đầu, cầm đôi đũa ăn cơm.

Cường độ xoa bóp trên vai không nhẹ không nặng rất thoải mái, hần hoàn toàn thả lỏng thân thể, khỏe miệng vẫn luôn nhếch lên nụ cười.

“Thần Thần, ta nói cho đệ một bí mật nha.” Tư Bác thấy hần đang ăn canh thì cười tủm tỉm nhìn miệng.

“Hử?”

“Ta thích Thần Thần.” Y duỗi cánh tay ra từ phía sau ôm lấy bờ vai của hần, y đưa đầu về phía trước cọ cọ ở sau gáy hần: “Ta thích đệ.”

Yến Thần Dật hoàn toàn cứng ngắc ở trên ghế, một hồi cũng không phản ứng lại. Hần nghe rõ ràng một chữ không sai.

Nếu nói lần trước Tư Bác ôm hần nói thích mình thì hần cũng sẽ không cảm thấy kinh ngạc. Nhưng hiện tại lại không giống nhau. Tư Bác thay đổi rất nhiều, hần có thể cảm giác được nam nhân này thay đổi. Mặc dù y ở trước mặt mình biểu hiện vẫn là tên ngốc trước sau như một, nhưng Yến Thần Dật vẫn sẽ cảm giác được ánh mắt nam nhân này không giống như lúc trước, giống như trở nên sắc bén một chút.

Tư Bác không nghe thấy hần trả lời cũng không quấy rầy, cứ như vậy im lặng ôm hần.

Yến Thần Dật thở sâu, giơ tay lấy cánh tay của y xuống, nghiêng đầu nhìn y: “Tư Bác, huynh có biết mình đang nói cái gì hay không?” Về mặt của hần rất nghiêm túc, trong ánh mắt cũng không có nụ cười dịu dàng.

“Biết, vì sao lại không biết.” Tư Bác gạt đầu, ngây ngô cười trên mặt lại thay đổi hương vị, mang theo chút gian xảo, mang theo chút ngây thơ.

Yến Thần Dật trong hoảng hốt hình như nhìn thấy nam nhân trước mặt có một đôi tai mọc rất dài, nhón nhọn, còn là màu xám.....

Hần run rẩy một chút phục hồi lại tinh thần. Vừa rồi hình như nhìn nam nhân này thành sói xám lớn.....

“Khụ, vậy cái gì, huynh biết rõ cái gì gọi thích không?” Yến Thần Dật vươn tay sờ sờ cằm nam nhân, râu ngắn hình như lú ra.

“Đương nhiên, ta cũng không phải gặp một người thì thích một người.” Tư Bác trừng mắt, cho rằng y là ai chứ, y chính là rất chung thủy.

Hử..... Yến Thần Dật há miệng, lời này hình như cũng không sai. Không đúng!

“Hai chúng ta đều là nam, Tư Bác, huynh biết nam nhân và nam nhân không thể ở bên nhau không?”

“Hai ta ở chung một chỗ, ngủ chung một cái giường, một cái chăn.” Tư Bác rất không khách khí chỉ ra hiện thực.

Yến Thần Dật cứng miệng không trả lời được.

Được sao, ở nơi này chờ hần à!

“Đó là huynh không đi sang phòng bên kia ờ!”

“Đúng vậy, ta không đi.” Tư Bác còn rất giống như vậy đang kể chuyện lại gạt đầu, căn bản không phản bác.

Yến Thần Dật tức giận, bất quá lại không có bất cứ cảm giác có chỗ nào ghê tởm. Nói như thế hần và Tư Bác trước đừng nói quan hệ thân mật đến tình trạng gì, nhưng có một chút khẳng định hai người nên xem không nên xem, nên sờ không nên sờ, dù sao cũng không khác mấy đã làm qua, nói trắng ra là còn thiếu một lớp giấy cửa sổ không đâm thủng.

Bây giờ Tư Bác cố gắng đâm thủng, chuyện này cũng làm cho Yến Thần Dật không có cách nào khác trốn tránh. Hần không thích qua người nào, ngay cả tình từng nói qua yêu đương cũng không nói qua, chỉ là tự nhiên cứ gọi bạn nam bạn nữ, nhưng bây giờ lại không giống. Yến Thần Dật nhìn nam nhân trước mặt thờ dài.

“Thần Thần, đệ có thích ta hay không?” Tư Bác lại gần dùng mũi cọ cọ hai má hần, sau đó lại cọ cọ chóp mũi hần, cặp mắt đen kia cứ thẳng tắp nhìn vào trong mắt của hần.

Yến Thần Dật có thể từ trong cặp mắt đen bóng kia nhìn thấy mình phản chiếu từ bên trong, rất rõ ràng.

“Có thích hay không?” Tư Bác chớp mắt mấy cái, khỏe miệng hơi nhếch lên một độ cong.

Yến Thần Dật thở sâu, nhẹ nhàng mà, nhẹ nhàng mà, ừ một tiếng.

Được rồi, hần thích, nếu không thích cũng không khả năng để cho nam nhân này càng ngày càng làm càn. Nếu không thích cũng sẽ không có lúc nào là không không nghĩ đến y. Nếu không thích thì quan hệ của hai người bọn họ sẽ không đi đến tình cảnh thân mật như hôm nay vậy.

Giọng của hần tuy nhỏ nhưng Tư Bác đứng ở bên cạnh trong lỗ tai lại phảng phất giống như sấm sét nổ vang.

“Ta biết Thần Thần cũng thích ta mà!” Nam nhân nhào qua gắt gao ôm lấy hần cười thoải mái.

Trái tim vừa dâng lên cuối cùng là hạ xuống, tốt xấu cũng chưa nói ra những lời gì khác để qua loa lấy lệ với mình.

“Không phải, huynh đừng hiểu lầm.....” Yến Thần Dật vươn tay đẩy y, đáng tiếc Tư Bác ôm thật chặt đẩy không ra.

“Thần Thần, hiểu lầm là ý gì? Ta không hiểu.” Y là tên gốc, y không hiểu.

Yến Thần Dật giật giật khoe miệng, người này cố ý, y nhất định là cố ý!

“Được rồi, được rồi, ôm một lát là được rồi, ta còn muốn đi làm việc đây.” Yến Thần Dật vỗ vỗ lưng nam nhân lưng thờ dài: “Vẫn cảm thấy ngày tháng hiện tại đặc biệt vui vẻ, thật không muốn bị phá hỏng.”

Lời này hình như là nói cho Tư Bác nghe, lại giống như chỉ là hấn cảm thán.

Tư Bác không nói chuyện, ánh mắt lại thay đổi. Y nghiêng đầu hôn hôn lỗ tai Yến Thần Dật, y ở trong lòng thề: 'ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào đến phá hư, ai cũng không được.'

* * *

Tối gần lúc hoàng hôn thì khách trong tửu lâu rốt cuộc cũng giảm bớt, Yến Thần Dật và Lưu sư phụ cùng ba vị tiểu đầu bếp khác ở trong bếp bận rộn đến mất sức, nói cũng không muốn nói.

Đặc biệt là Yến Thần Dật, hấn vẫn là lần đầu tiên nấu cơm làm đến nỗi không buông tay, trong lòng cảm thán: 'đầu bếp khách sạn cũng không có lúc bận rộn như vậy, thật lòng kiếm tiền không dễ dàng.'

“Ai nha, tiểu tiên sinh mệt rồi!” Trương lão bản cười ha ha từ bên ngoài vào phòng bếp, vừa vào cửa chỉ thấy mấy người đều ghé vào nằm trên bàn cười cang vui vẻ.

Tư Bác quay đầu nhìn ông, ánh mắt không tốt.

Ông lão nhanh chóng thu khuôn mặt tươi cười, khấn trương đến gần nói: “Nhanh đến phòng nghỉ một lát, hôm nay chúng ta buôn bán lời nhiều bạc như vậy có hơn phân nửa là công lao của tiểu tiên sinh, tiền thưởng không phải ít!”

Từ tiền thưởng này là ông học với Yến Thần Dật, hiện tại dùng rất trôi chảy.

Yến Thần Dật khoát tay, chỉ chỉ Lưu sư phụ và ba vị tiểu đầu bếp khác.

Trương lão bản gật đầu cười nói: “Đều có, đều có, tất cả đều có tiền thưởng, gần đây khẳng định mỗi ngày đều bận rộn như vậy, tửu lâu kiếm được cang nhiều thì tiền thưởng cang nhiều.”

“Lão bản chỉ có tiền thưởng à, chúng ta gần đây chính là mỗi ngày đều rất bận.” Lưu sư phụ cũng không nể mặt mũi gì cho Trương lão bản, trực tiếp nhìn ông nhũ mày: “Mỗi tháng phát thêm chút tiền công mới được.”

“Đúng đúng đúng, từ tháng này bắt đầu tất cả mọi người đều tăng tiền công. Ngày mai để cho tiểu tiên sinh tính toán một lần nữa, cuối tháng chúng ta phát tiền công thì đều tính vào.” Trương lão bản cười đến nheo lại mắt, dù sao tửu lâu gần đây kiếm nhiều tiền, cũng là nên tăng chút tiền công.

“Vậy Thần Thần đâu? Có phải cũng nên tăng tiền công hay không?” Tư Bác ở một bên hỏi một câu.

Một đám người đều quay đầu nhìn y, Yến Thần Dật còn kinh ngạc nhũ mày, còn không tính quá ngạc, ít nhất biết kiếm bạc cho người trong nhà.

“Tăng, đều tăng.” Trương lão bản liên tục gật đầu, cười mặt mũi tràn đầy nếp nhăn.

“Đúng rồi tiểu tiên sinh, chuyện hai vị thân thích kia của tiên sinh.....” Ông đi đến trước mặt Yến Thần Dật nhỏ giọng hỏi.

Yến Thần Dật sững sốt một chút mới phản ứng lại Trương lão bản nói thân thích là ai, sau đó nhanh chóng gật đầu nói: “Đúng rồi, đúng rồi, ta bận rộn quá nên quên. Ngày mai sẽ dẫn hai người bọn họ đến, bất quá Tổng chương quầy kia làm sao đuổi đi đây?”

“Không có việc gì, không có việc gì, tìm cái có là được. Bất quá tiên sinh, hai vị thân thích kia của tiên sinh có thể đáng tin hay không?” Trương lão bản vẫn là có chút lo lắng, chung quy tính sổ này cũng là môn học vấn, không phải ai cũng có thể ra tay.

“Không có việc gì, một lát ta về hỏi một chút thì biết, ngày mai dẫn người đến rồi sau đó lại nói chuyện có cần hay không.” Yến Thần Dật xua tay, quay đầu nhìn Tư Bác nhướng mày hỏi: “Quảng và Ninh có thể gây bản tính hay không?”

“Có biết.” Hai chữ này vừa ra khỏi miệng thì Tư Bác sững sốt một chút, nhanh chóng nói tiếp: “Ngày hôm qua không phải còn ở trong nhà cầm bàn tính giúp đệ tính sổ sao?”

Nguy hiểm thật, Thần Thần lại còn bắt y nói! Thật xấu nha!

Yến Thần Dật nheo đôi mắt nhìn y, Tư Bác giả ngu, y bật cười hắc hắc với y.

Yến Thần Dật nhìn chăm chăm y một lát xoay đầu nhìn Trương lão bản cười nói: “Không thành vấn đề, ta cũng nhớ ra rồi, sổ sách ngày hôm qua có một phần đều là hai người bọn họ tính, đầu óc rất linh hoạt.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, vậy cũng không có chuyện gì. Tiểu tiên sinh nếu mệt thì về sớm một chút nghỉ ngơi đi, đợt này còn phải làm phiên tiên sinh.” Trương lão bản đối với tiểu thần tài Yến Thần Dật này chính là thật sự quan tâm, chỉ sợ hắn có chút tật xấu mê kiếm bạc.

Lưu sư phụ cũng ở một bên gật đầu nói: “Đúng là phải trở về nghỉ ngơi một chút, sắc mặt trắng bệch của tiên sinh thật dọa người.”

Yến Thần Dật che miệng ngáp, gật đầu cũng không từ chối.

“Lưu sư phó nếu tối một chút có người ăn mì hầm thì cứ dựa theo phương pháp kia của ta làm là được. Bất quá mì này không thích hợp làm quá nhiều, để qua đêm sẽ thay đổi vị.”

“Ừm, biết biết, mau trở về đi, nhìn xem đã làm cho Tư Bác đau lòng.” Lưu sư phó gật đầu đùa Tư Bác, rước lấy Tư Bác trừng mắt nhìn chăm chăm.

Hai người ngồi trên lưng ngựa chậm rãi trở về, Yến Thần Dật bị khóa ngồi ở phía trước, Tư Bác ở phía sau ôm hắn.

“Ta hỏi huynh chuyện này.” Yến Thần Dật cắt đứt yên lặng.

Tư Bác nhìn thoáng qua đỉnh đầu hắn ừ một tiếng.

“Thần Thần, đệ muốn hỏi cái gì thì hỏi đi.” Tuy nói đã đoán được người trong ngực muốn hỏi, bất quá nam nhân vẫn cứ giả ngu.

“Huynh có phải đã nhớ lại hay không?” Yến Thần Dật nửa nghiêng đầu nhìn y nhỏ giọng hỏi.

Đúng lúc này một đội xe ngựa từ bên cạnh đi ngang qua, tiếng huyên hoi nhỏ làm Tư Bác không có nghe được.

“Thần Thần, đệ nói cái gì?”

Yến Thần Dật há há miệng lắc đầu: “Không có gì, nhanh trở về đi, ta mệt mỏi.”

Nói hắn trốn tránh cũng được, nói hắn yếu đuối cũng thế, hắn không muốn hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Quảng và Ninh thật sự là rất nhàm chán, cho nên rảnh đến không có việc gì chạy đến hậu viện quét dọn chuồng ngựa một lần, tiếp theo lại đến sau núi cắt thật nhiều cỏ xanh mang về cho A Hắc ăn.

“Ta đói bụng.” Ninh ngồi ở trên đồng cỏ khô, lấy cỏ xanh nhét vào miệng nhai nhai.

Giữa trưa cứ tùy tiện ăn chút cơm thừa ngày hôm qua còn nấu thêm bắp, Ninh cảm thấy ăn không no.

Quảng ngồi ở trên lan can lắc lắc chân, gật đầu nói: “Ta cũng đói bụng, không biết tối nay Tiểu Yến muốn làm món gì.”

“Tiểu Yến không phải nói hôm nay sẽ làm bánh thịt sao? Nghĩ tới lại chảy nước miếng.” Ninh liếm liếm môi, nuốt nuốt nước miếng.

Chỉ cần nghĩ đến Tiểu Yến mỗi ngày nấu thức ăn ngon cỡ nào thì hắn không nhịn được chảy nước miếng.

Hai người đang nghĩ tới thì nghe thấy ngoài cửa rào có tiếng vang, biết là bọn họ trở về hai người nhanh chóng chạy đến tiền viện.

“Đã về rồi!” Ninh nhào qua dẫn ngựa, bất quá A Hắc nâng lên chân đá hắn, hiển nhiên rất là không thích bị người ngoài Tư Bác và Yến Thần Dật chạm vào.

Ninh lắc mình tránh thoát, dậm chân: “Dựa vào cái gì không cho ta sờ, dựa vào cái gì?”

Tư Bác nhìn gã một cái xoay người xuống ngựa, vươn tay kéo tay Yến Thần Dật vịn hắn xuống. Sau đó liếc mắt nhìn Quảng.

Quảng lập tức đi lên dẫn ngựa, A Hắc không có phản ứng gì, thành thành thật thật cùng hắn đi vào hậu viện.

“Tiểu Yến, Tiểu Yến, ngày hôm qua người nói hôm nay muốn làm bánh nhân thịt, ta giúp người làm bột.” Ninh đến gần Yến Thần Dật nhận giỏ xách trong tay y cười tủm tỉm.

Yến Thần Dật cười gật đầu.

Tư Bác duỗi tay qua ôm bờ vai của hắn, dẫn theo hắn đi về phía trước.

Ninh đi theo phía sau hai người le lưỡi. Vừa rồi chủ thượng trừng hắn, thật là khủng khiếp.

* * *

Trong phòng bếp, Yến Thần Dật lấy thịt ba chỉ để vào trong nồi lớn hầm nấu, lại bỏ thêm chút đảng sâm ngày đó từ chỗ Mạnh đại gia biết được.

“Thần Thần, bỏ cái này vào có thay đổi hương vị không?” Tư Bác vươn tay ra cầm một cây đảng sâm phơi khô từ trong bao giấy dầu nhìn nhìn, ngửi ngửi, sau đó nhét vào miệng nhai nhai.

“Ừm, hình như không có mùi gì lạ.” Lại cắn một miếng vào miệng nhai nhai.

Yến Thần Dật nhún nhún vai, thứ này có thể có vị gì chứ, cũng không phải gia vị.

“Tiểu Yến, mềm như vậy được không?” Ninh bung chậu bột qua cho Yến Thần Dật xem, lấy ngón tay chọc chọc vào trong cục bột màu vàng nhạt.

Yến Thần Dật chọc chọc rồi gật đầu: “Không tệ, Ninh, người có thiên phú nấu cơm.”

Ninh chớp mắt mấy cái, mĩm cười gật đầu: “Sur phụ!”

Quảng ở một bên mắt tròn trắng, nghĩ thầm: 'lúc trước là ai nói câu quân tử tránh xa nhà bếp? Hiện tại bị Tiểu Yến mang mấy người bọn họ thường xuyên vây quanh bếp.'

“Đậy nắp lên để yên một lát, chờ thịt nấu xong thì lại làm bánh nướng áp chảo. Đúng rồi, ta nhớ rõ lần trước Lý đại thẩm tặng không ít trứng gà muối, Tư Bác đi ôm cái bình đến chúng ta nấu một chút ăn.”

Tư Bác gật đầu đi ôm bình, để lại Yến Thần Dật và Ninh ở phòng bếp bận việc.

Quảng nhìn chung quanh, dù sao mình cũng không biết nấu cơm, hắn dứt khoát đi ra hậu viện hái lông cho A Hắc ăn.

Tư Bác ôm bình trở lại về, duỗi tay cầm mấy quả trứng gà muối ra đặt ở trong chậu nhỏ rửa sạch, sau đó để vào trong nồi.

“Thần Thần, ta đi ra hậu viện, có chuyện thì kêu Ninh ra kêu ta một tiếng.”

“Ừh.” Yến Thần Dật gật đầu, xoay người cầm sọt trúc trong tay đi ra luống rau, rau trong luống cơ bản đều đã chín, mỗi ngày cũng không cần lại đi ra ngoài mua thức ăn. Trong nhà trồng cơ bản đủ ăn, hắn thô sơ giản lược tính toán, một tháng trên dưới có thể tiết kiệm không ít bạc.

“Tiểu Yến, người có thích Tư Bác hay không?” Ninh cũng đi theo y hái rau, dường như lơ đãng mở miệng hỏi, thuận tiện từ một bên lúi xuống trái dưa leo để vào trong rổ.

Yến Thần Dật đang khom lưng hái cà chua, hắn phát hiện Tư Bác rất thích cà chua xào trứng, hoặc là quả đỏ tròn đường, vừa vặn luống cà chua lớn lên vừa to vừa đỏ. Cho nên hái nhiều một chút một lát đem đường cho Tư Bác. Nghe gã nói như vậy tay Yến Thần Dật đang hái quả đỏ dừng lại, tiếp theo nhỏ giọng trả lời một chữ: “Ừh.”

“Ừh? Ừh là ý gì? Thích?” Ninh cười tủm tỉm lại gần, thuận tay lại hái một quả dưa leo bị hắn ném vào trong rổ.

“Đúng vậy, thích, làm sao? Người không phải cũng thích hắn?” Yến Thần Dật nửa quay đầu nhìn gã nhún mày.

Ninh thấy y nhếch lên nụ cười mê hoặc thì sùng sốt, tiếp theo lui ra phía sau một bước, kinh ngạc nhìn y. Vốn nghĩ chỉ là cừu ngoan hiền, kết quả lại là hồ ly khoác da dê. Đây thật đúng là biết chơi. Chủ thượng nhà hắn là con sói khoác da thỏ, không nói hai người này còn rất xứng.

“Người đã biết?” Tuy rằng là câu hỏi nhưng giọng điệu của Ninh lại mang theo khẳng định.

“Biết cái gì? Các người là người của Tư Bác? Hay là chuyện Tư Bác đã khôi phục ký ức?” Yến Thần Dật nhìn gã một cái, xem trong mắt gã rõ ràng là kinh ngạc, hắn cười khổ lắc đầu: “Thì ra hắn thật sự đã nhớ lại.”

“Không không không, người đừng suy nghĩ lung tung, chủ thượng không có nhớ lại.....” Lời này vừa nói ra khỏi miệng thì hắn hận không thể cắn lưỡi tự sát, hắn lại bị tiểu nam hài ngây thơ mười năm mười sáu tuổi này lừa! Còn là dễ dàng như vậy cứ nói ra toàn bộ.

Yến Thần Dật sùng sốt lại, mím môi nhìn gã.

Một lát sau Ninh bị y nhìn cả người không được tự nhiên, lúc đang lo lắng có nên trốn vào phòng bếp hay không thì Yến Thần Dật nói chuyện.

“Ta hỏi ngươi, Tư Bác có thân phận gì?” Có một số việc mình suy đoán và chân tướng kỳ thật chênh lệch cũng không quá xa.

Lúc đầu hần lau người cho Tư Bác nhìn thấy những vết thương kia đã từng nghĩ tới Tư Bác có thể là người tham gia quân ngũ, hơn nữa chức quan hẳn là không thấp.

“... .. Hờ..... Chính là chủ thượng.....” Ninh thật sự là sắp khóc, ngày đó ở bờ sông lời chủ thượng nói còn quanh quẩn ở bên tai, mình nếu như là dám nói gì đó cho Yến Thần Dật biết vậy thật sự không có quả gì ngon ăn! Chủ thượng nếu biết mình làm hư chuyện của y chỉ sợ sẽ lột da rút gân hần!

“Ô ô, Tiểu Yến, xin ngươi thương xót, nể tình ta có thể giúp ngươi nấu com đừng hỏi nữa được không?” Giã khóc..... Ninh lúc này cũng không quan tâm vấn đề có mặt mũi hay không, hần thật là không lá gan đi khiêu chiến lửa giận của chủ thượng.

Yến Thần Dật thờ dài, thấy gãi như vậy cũng không có biện pháp hỏi lại, chỉ là gật đầu nói: “Được, ta không hỏi, những lời hôm nay hai chúng ta nói ta cũng sẽ không nói cho Tư Bác biết. Nếu hần không muốn nói cho ta biết chuyện đã khôi phục ký ức thì ta đây coi như không biết.”

Y đang trốn tránh, ngay cả hần cũng rất rõ ràng.

Ninh vỗ vỗ ngực, thật nhẹ nhàng thở ra. Thật là hù chết hần, hần không bao giờ nói lung tung nữa.

* * *

Hậu viện, A Hắc ở trước chuồng ngựa vừa ăn cỏ xanh tươi mới vừa hưởng thụ Tư Bác phục vụ chải lông rất là thích thú.

Quảng ở một bên giúp xách nước, thuận tiện nhìn lên sắc mặt Tư Bác.

Mặt Tư Bác không chút thay đổi, rất nghiêm túc chải lông cho A Hắc.

A Hắc đặc biệt thích sạch sẽ, thói quen này cũng là Tư Bác giúp nó dưỡng thành. Chủ yếu là Tư Bác mỗi ngày đều sẽ chải lông cho nó, thời gian lâu A Hắc một ngày không chải lông thì cả người không được tự nhiên sẽ đập rào chắn chuồng ngựa, còn có thể hí vang, tiếng lớn ảnh hưởng đến người ngủ.

“Chủ thượng.....” Quảng nhỏ giọng mở miệng.

Động tác Tư Bác chải lông cho A Hắc dừng lại quay đầu nhìn gãi, nhíu mày hỏi: “Hả?”

Quảng trong chớp mắt quỳ một gối xuống, cúi đầu không dám nhìn ánh mắt hiện tại của y.

“Nói đi.” Tư Bác tiếp tục động tác trên tay, giống như vừa rồi trong chớp mắt hơi thở bức người tuôn ra là không tồn tại.

“Xin chủ thượng cùng thuộc hạ về kinh.” Trán Quảng xuất hiện mồ hôi, bị dọa.

“Nếu như ta không muốn quay về?” Tư Bác múc nước sạch rửa tay, ngay cả ánh mắt cũng không cho hần.

“... .. Thuộc hạ muốn biết nguyên nhân.” Quảng cảm giác mình cách cái chết không xa.

“Suông chưa?” Hỏi một đằng trả lời một nẻo, Tư Bác cầm lược thưa chải lông cho A Hắc suông mượt, lại đi giúp nó rửa cái đuôi.

“Ồ kinh thành, Thanh truyền tin tức đến, nói là có mấy người lại đang rục rịch.” Quảng lặng lẽ ngẩng đầu nhìn sắc mặt Tư Bác, thấy y không có phản ứng gì quá lớn trong lòng nhẹ nhàng thở ra đồng thời lại có chút lo lắng. Nếu như chủ thượng quyết định không quay về, chỉ sợ sẽ chọc tức vị kia, đến lúc đó.....

“Chủ thượng.....”

“Thần Thần nói nếu tích cóp đủ tiền thì đến kinh thành mua một ngôi nhà, ngươi biết lúc hần nói lời này thì biểu cảm trên mặt sáng sủa xinh đẹp như thế nào không? Quảng này, có một số thứ không phải chịu khống chế, tỷ như tâm.” Tư Bác nhìn gãi một cái, động tác chải lông A Hắc trên tay vẫn không ngừng lại.

Thân thể Quảng run lên một chút, hần biết đáp án.

“Hon nữa, ta đã làm quá nhiều, ngay cả ta không quay về thì y cũng có thể làm rất tốt.” Tư Bác cười lạnh một tiếng, như là nhớ lại chuyện gì không vui, trong ánh mắt tràn ngập sát ý.

Quảng thở sâu, không nói gì thêm.

“Ngươi đứng lên đi, lời này về sau đừng nhắc lại, ta không muốn để cho Thần Thần phát hiện cái gì.” Tư Bác khoát tay ý bảo hần đứng lên, vươn tay chỉ chỉ chổi một bên: “Lại đây quét sạch nước trên mặt đất đi.”

Quảng gật đầu đi qua, mạng bọn họ là của chủ thượng, cho nên chủ thượng mới là ông trời của bọn họ.

* * *

“Tur Bác, chài lông cho A Hắc xong chưa?” Trong phòng bếp, Yến Thần Dật đang làm bánh nướng áp chảo, trước thót tản ra mùi hương thịt hình vuông đặt ở phía trên. Ninh đang chăm chú nghiêm túc cắt thịt, nhìn không chớp mắt, tay có chút run.

Tur Bác nhìn gã một cái cười tủm tỉm đến bên cạnh Yến Thần Dật, đặc biệt vô lại cọ cánh tay hắn hỏi: “Thần Thần, ta có thể gọi món hay không?”

“Có thể, huynh muốn ăn cái gì?” Yến Thần Dật quay đầu cười nhìn y, duỗi tay xoa bóp hai má của y.

Tur Bác bĩu môi, râm rì một tiếng tỏ vẻ phản đối. Sức lực của Thần Thần vừa rồi thật lớn, mặt y đều đau.

“Ta muốn ăn quả đỏ xào trứng gà, còn có canh đậu hũ.” Tur Bác nhìn thoáng qua quả đỏ bên cạnh đã rửa xong chuẩn bị cắt mỡ mỡ lại gần bếp hôn một cái ở trên mặt của Yến Thần Dật, hôn xong lại lập tức bước lui.

Yến Thần Dật bị y đột nhiên tập kích, trong phòng bếp này còn có Ninh ở đây đấy. Tuy nói gã không phát hiện nhưng hắn vẫn là đồ mặt.

Yến Thần Dật trừng mắt nhìn nam nhân đang cười vui vẻ đến híp mắt nhẹ răng giống như được chỗ gì tốt, hắn lại duỗi tay捏 má của y: “Về sau lúc có người ở chung thì không được làm động tác này, không thì ta tức giận.”

Hắn cố ý nghiêm mặt, nhưng khuôn mặt đỏ ửng lại không có sức thuyết phục gì quá lớn.

“Được rồi, ta đã biết.” Tur Bác chu môi, không tình nguyện gật đầu.

Không thể ở bên ngoài hôn Thần Thần vậy thì sau khi về phòng lại hôn.

Đang tốt đẹp thì cảm giác mũi ngứa, y hít hít mũi, mu bàn tay cọ cọ ở dưới mũi, vừa lấy tay xuống nhìn thấy.....

“A a! Thần Thần, ta đỏ máu!”

Yến Thần Dật nhìn thấy máu trên mu bàn tay y mắt cũng choáng váng. Ninh đứng một bên cũng sững sờ, thiếu chút nữa đặt trên tay.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

“Thần Thần! Ta chảy máu mũi!” Tur Bác kêu một tiếng sợ hãi, tiếng cực lớn làm cho Quảng từ hậu viện chạy tới.

Ninh cầm dao thiếu chút nữa cắt một cái trên ngón tay, hắn quay đầu nhìn thấy hai lỗ mũi y đang chảy máu xuống, phía trên mu bàn tay đều là vết máu. Hắn hoảng sợ!

Yến Thần Dật cũng bị đáng vẻ của y dọa cho giật mình một cái, hắn nhanh chóng kéo y chạy ra bên ngoài: “Quảng, mức nước, mau mau mau.”

Quảng quay đầu chạy đến bên cạnh giếng cầm thùng nước mức rót vào trong chậu dùng để rửa tay. Yến Thần Dật cũng vội lại ấn đầu Tur Bác để cho y rửa một chút vết máu đầy mặt.

“Sao lại đột nhiên chảy máu mũi? Có phải nóng trong người hay không?” Yến Thần Dật hoang mang rối loạn chạy vào trong phòng túm lấy mấy tờ giấy Tuyên Thành rồi chạy ra, thật không có biện pháp, thời đại này không có giấy vệ sinh mềm mại, hơn nữa tờ giấy dùng để đi nhà xí thật sự là rất thô ráp, sợ càng bị thương niêm mạc yếu ớt mũi Tur Bác.

Tur Bác ngửa đầu ngồi ở trên ghế, hai tay giơ lên cao, đưa ra trạng thái đầu hàng.

Yến Thần Dật nhìn nhìn giấy Tuyên Thành trong tay cảm thấy không được, vẫn là có chút thô ráp.

“Dùng nước lạnh vỗ vỗ đầu đi, một lát thì không chảy nữa.”

Tur Bác hít hít mũi, trán bị vỗ thật nhiều nước lạnh lên cảm thấy lạnh lẽo.

“Thần Thần, không chảy nữa.” Sờ sờ mũi, không có máu.

Yến Thần Dật nhẹ nhàng thở ra, bất quá vẫn là cau mày nhìn y, đợi một lát sau khi phát hiện thật sự không có máu chảy ra mới hoàn toàn yên tâm.

“Huynh thật sự là có thể ép buộc đó, vừa rồi có phải ăn không ít đắng sâm hay không? Thứ đó có thể tùy tiện ăn ư?”

Tư Bác bữu môi, lại gần cộ cộ hần: “Thần Thần ta đói bụng, mau nấu com đi.”

Yến Thần Dật trợn trắng mắt, người này căn bản là không ngốc!

Bánh kẹp thịt đã làm xong, cắt giữa bánh nướng ra, nhét thịt đã cắt thành miếng vào trong. Trong nhà có bốn nam nhân, Yến Thần Dật tuy nói lượng com ăn không lớn nhưng rốt cuộc là lúc cơ thể phát triển, cho nên bánh nướng hôm nay thật sự là không ít.

“Đi đưa một chút cho nhà Lý đại gia.” Yến Thần Dật cầm một tô nhỏ đựng mấy cái bánh kẹp thịt giao cho Tư Bác, kêu y đi nhanh về nhanh.

Tư Bác quay đầu đi, bất quá lúc sắp đi nhét vào miệng một miếng to bánh nướng kẹp thịt, phồng miệng bụng tô chạy.

Ba người bụng bánh kẹp thịt làm xong cùng mấy món ăn vào phòng, vừa cầm bát đũa vào thì Tư Bác chạy về.

“Các người ăn trước đi, ta đi bung canh đậu hủ qua.” Yến Thần Dật néo néo vành tai Tư Bác đứng dậy đi phòng bếp.

Quảng và Ninh ngồi ở một bên nhìn chăm chăm bánh kẹp thịt chồng chất cao cao để trên bàn nuốt nước miếng.

“Sao lại không ăn? Một lát sẽ lạnh.” Động tác của Yến Thần Dật rất nhanh bung canh đậu hủ trở lại đặt lên bàn, cầm chén nhỏ múc một chén đặt ở trước mặt cho Tư Bác: “Ăn đi, ăn xong ta còn có chuyện muốn giao cho hai người.” Chỉ chỉ Quảng và Ninh.

Hai người liếc nhau nhú mày. Có chuyện? Chuyện gì?

Một bữa com ăn bốn người đều ăn bụng phình phình, Quảng và Yến Thần Dật còn tốt, Ninh và Tư Bác thật giống như quỷ chết đói đầu thai thì ăn.

Com nước xong thu dọn bàn, Yến Thần Dật cầm một quyển sổ đặt ở trên bàn vẩy tay với Ninh và Quảng: “Lại đây tính một chút.”

“Đây là cái gì?” Quảng cảm lấy liếc mắt nhìn nhú mày: “Sổ sách?”

“Người có thể xem hiểu?” Sổ sách này chính là bảng hần mới vẽ xong, không nghĩ tới Quảng có thể xem hiểu, xem ra có chút thiên phú.

“Không phải quá hiểu rõ, bất quá có thể xem hiểu.” Quảng lật lật gật đầu.

Ninh cũng lại gần nhìn nhìn, trong chớp mắt cảm thấy đầu choáng váng hoa mắt.

“Ta vừa nhìn thấy những thứ này thì đau đầu, Tiểu Yến, người tha cho ta đi.” Trong lúc hần nói chuyện Quảng đã bắt đầu cảm bàn tính trên tay gãy đến gãy đi, sau đó chỉ ra mấy chỗ sai ở trong đó cho Yến Thần Dật xem.

Yến Thần Dật nhú mày cười nói: “Không tệ, ngày mai hai người đi theo chúng ta cùng đến tử lâu, gần đây buôn bán rất tốt, có chút lo liệu không hết, cùng qua giúp đỡ một chút.”

“Hả? Hai ta?” Ninh kinh ngạc nhìn về phía Yến Thần Dật, lại đưa mắt nhìn sổ sách đặt ở một bên có chút lùi bước.

“Ta không được đâu, ta không biết tính.” Hần xua tay bữu môi.

“Không biết tính sổ thì làm tiểu nhị, khỏi cho ngồi ở trong nhà ăn chờ chết.” Tư Bác ở một bên xen mồm, trừng mắt nhìn Ninh.

Sắc mặt Ninh trắng nhợt, gương mặt ngừng đồng ý một tiếng.

Quảng ngược lại là cảm thấy rất tốt, bằng không hai người bọn họ ở nhà gốc cũng nhàm chán, đi theo đến tử lâu còn có thể che chở cho chủ thượng một chút, khỏi cho người không có mắt quấy rầy đến.

“Cần chúng ta làm gì?” Quảng nhìn sổ sách lật lật.

“Đó ngược lại là không rõ lắm, ngày mai đến tử lâu để lão bản gặp mới biết được. Bất quá hần là giúp chuyện thu bạc tính sổ linh tinh.” Yến Thần Dật nhún nhún vai che miệng ngáp một cái.

Tư Bác ở một bên thấy mặt hần lộ vẻ vội vội nhanh chóng nói: “Thần Thần, ta đi nấu nước giúp đệ, đệ đi nghỉ ngơi đi, một lát ta gọi đệ.”

“Ừm.” Yến Thần Dật gật đầu, khoát tay với bọn họ tự mình trở về phòng.

Tư Bác thấy hần rồi đi xoay mặt nhìn về phía Quảng và Ninh với ánh mắt lạnh băng.

“... ..” Trong lòng Ninh run lên một cái, sau đó né tránh.

Quảng ngược lại không có phản ứng gì, vừa rồi đã bị đã cảnh cáo một lần, lại thêm một lần nữa cũng không có gì khác.

“Mặc kệ biết cái gì đều câm miệng cho ta, với ai cũng không cho nói.” Y híp mắt, ngón tay to nhẹ nhàng gõ lên bàn gỗ, phát ra tiếng cộc cộc cộc.

Tiếng không lớn nhưng từng chút lại giống như là nện vào trong trái tim Ninh và Quảng, làm cho hai người bọn họ không thể động đậy. Hai người đồng thời nuốt nước miếng cứng đờ gật đầu.

Không nói thì không nói, hai người bọn họ hiện tại đều sắp mất mạng, sao còn dám nói cái gì. Ô ô, chủ thượng thật là khủng khiếp, một chút cũng không dễ thương.

* * *

Yến Thần Dật nằm ở trên giường mơ mơ màng màng ngủ cảm thấy có người chạm vào cái mũi của mình, hần mở mắt ra chỉ thấy Tư Bác cười tùm tùm nhìn mình: “Ủm? Nấu nước xong chưa?”

“Ủm, Thần Thần, ta kì lưng giúp đệ.” Chỉ chỉ thùng tắm lớn để một bên, cười càng sáng lạn.

Yến Thần Dật nhũn mảy cảm thấy hần là ở nhà làm phòng tắm tương đối tốt, mỗi lần tắm rửa thì đều phải hao phí thật nhiều sức lực.

“Huynh tắm chưa?” Mỗi lần Tư Bác nấu nước thì phải nấu thật nhiều, hai người bọn họ mỗi người một nồi nước lớn, mỗi lần tắm thì tắm sạch sẽ.

“Tắm rồi, đệ ngồi ngồi xem, ta dùng xà bông mùi táo đệ làm.” Y đưa đầu ướt nhẹ lại gần, ngọn tóc còn đang nhỏ nước.

“Lau khô đi, cũng không sợ đau đầu à?” Từ trên giường đứng lên đi đến vị trí bình phong, mở bình phong ra sau đó cời y phục tắm rửa.

“Thần Thần, xà bông vị táo này đệ làm như thế nào? Rất thơm nha!” Tư Bác cầm một cục xà bông giống như mỡ vàng trong tay đến trước mũi người ngồi. Sau đó duỗi tay đưa cho Yến Thần Dật gọi đầu.

Yến Thần Dật đã quen với tóc dài ngắn gây bất tiện cho hần, không có biện pháp chỉ có thể thuận theo xã hội thôi, hần cũng không phải là ở hiện đại còn có thể cắt tóc ngắn.

“Chỉ là mua xà bông về đun nóng hòa tan, sau đó trộn với nước hoa quả bên trong lại để nguội cho đông lại một chút, rất nhiều thương gia đều làm như vậy.” Yến Thần Dật ngửa đầu để cho y gọi đầu giúp mình, tiếp theo cười nói: “Tư Bác thích mùi táo?”

“Ừh, rất thơm, tóc Thần Thần thật đen nha.” Năm ngón tay mở ra chải vào trong tóc đen trơn mượt của hần, Tư Bác lại gần hôn hôn sau gáy hần: “Trên người Thần Thần cũng rất thơm.”

“Thơm cái gì thơm, ở trong phòng bếp ngốc một ngày đều là mùi khói dầu.” Hần cười đẩy y ra, trừng mắt nhìn y một cái: “Đừng quấy rối, ta thật mệt.”

Tư Bác bĩu môi, cầm khăn vải thô khăn kì lưng giúp hần.

“Thần Thần, để cho hai người bọn họ đến từ lâu không thành vấn đề sao? Có thể gây phiền toái hay không?”

“Quảng rất thông minh, hơn nữa chương quây kia ta thấy cũng không tốt lắm, giải quyết sớm tâm an hơn.” Yến Thần Dật động động bả vai, xoay mặt nhìn y: “Huynh có chuyện gì gạt ta hay không?”

“Không có, ta mỗi ngày đều ở bên cạnh đệ, sao lại có chuyện gì gạt đệ chứ?” Tư Bác chớp mắt mấy cái tỏ vẻ rất vô tội.

“Nhưng ta phát hiện huynh thông minh rất nhiều, có phải nhớ đến chuyện gì hay không?” Hần giờ tay kéo kéo lỗ tai nam nhân, khép hờ mắt cười nói: “Nếu như đều nhớ lại huynh có phải là sẽ rời khỏi ta hay không?”

“Mới sẽ không, cho dù cái gì cũng nhớ lại cũng muốn ở bên cạnh đệ, không cho đệ đổi ý. Đệ từng nói thích ta, cũng nói qua không muốn ta rời đi.” Tư Bác bĩu môi trừng mắt nhìn: “Thần Thần, đệ có phải là không cần ta hay không? Đệ có phải là ghét bỏ ta hay không?”

“Đừng nói bậy!” Yến Thần Dật giờ tay tát lên trên mặt y một cái, trên mặt Tư Bác bị hần tát đều là nước: “Ta chỉ là sợ huynh sẽ rời đi mà thôi.”

“Ta muốn vẫn luôn ở bên cạnh Thần Thần, ai cũng sẽ không chia rẽ chúng ta.” Tư Bác hừ một tiếng giờ tay ôm lấy bờ vai của hần, dùng mặt cọ cọ cổ hần: “Thần Thần cũng sẽ không rời khỏi ta phải không?”

“Ừhm.” Yến Thần Dật ngửa đầu cọ cọ mặt y, tiếp theo chủ động hôn hôn lỗ tai y. Đúng vậy, chỉ cần Tư Bác không muốn rời đi, vậy thì xem như y không phục ký ức thì thế nào.

* * *

Ngày hôm sau, Quảng và Ninh đi trước đến trạm dịch mua hai con ngựa.

Yến Thần Dật đối với chuyện trong nhà có thêm hai con ngựa không có phản ứng gì, chung quy một con ngựa và ba con ngựa khác biệt không phải quá lớn; chủ yếu là ngựa của ai, ai nuôi, hần không cần nhúng tay là được.

Từ lâu, Trương lão bản sau khi gặp Quảng và Ninh đặc biệt hài lòng lập tức đuổi Tổng chương quây đi, còn cho thêm nhiều cho bạc coi như tiền công. Tổng chương quây cũng chưa nói cái gì khác, cũng không dây dưa trực tiếp cầm bạc đi.

Yến Thần Dật nghe Trương lão bản nói như vậy thì cười lạnh một tiếng: “Thì ra thật sự là có mục đích, bằng không sao cứ đi như thế.”

Trương lão bản cũng gật đầu, bất quá suy nghĩ một chút phát hiện không bị hấn trộm đi thực đơn gì thì yên tâm.

Yến Thần Dật ngược lại cảm thấy không có gì trở ngại, món trong tủ lâu bọn họ bán bắt quá chính là mấy món như vậy, muốn nói thực sự có cái gì đáng giá chỉ sợ cũng chính là cách làm mấy loại điểm tâm hấn để lại kia.

“Gần đây có người tới cửa mua cách làm điểm tâm hay không?” Nghĩ đến chuyện này Yến Thần Dật quay đầu nhìn về phía Trương lão bản.

Trương lão bản lắc đầu, thờ dài: “Gần đây không có, bất quá tháng trước ngược lại là có người tới hỏi, nói là chương quầy tủ lâu huyện Lâm, mua ba loại cách làm điểm tâm về, còn ký hiệp ước.”

Vừa nói chuyện hai người đã đến phòng Trương lão bản, Trương lão bản vào cửa thì chạy đến trước một ngăn tủ, mở ổ khóa ra, lấy cách làm điểm tâm Yến Thần Dật viết từ trước bên trong cầm ra đưa qua: “Còn lại chính là những món này.”

Yến Thần Dật lấy qua nhìn nhìn, thờ dài.....

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Yến Thần Dật nhìn mấy tờ cách làm trong tay thờ dài: “Lão bản à, thiếu ba tờ ngài không phát hiện hả? Cách làm bánh chà bông và bánh sữa hai tầng còn có khoai tây chiên cũng mất.”

Trương lão bản mở to hai mắt nhìn, đoạt lấy nhìn xem, thoát lực ngồi vào trên ghế, nét mặt già nua như khóc tang: “Đúng vậy, sao ta lại không phát hiện chứ!”

“Ngay cả vậy cũng may chỉ mất ba loại mà thôi.” Yến Thần Dật an ủi ông, cầm giấy bút một bên viết lại một lần nữa: “Tổng chương quầy này có thể là đến từ huyện Lâm, tủ lâu huyện Hoa Dương chúng ta cơ bản đều đã gia nhập liên minh, cho nên không cần lo lắng.”

Trương lão bản vẫn là rất buồn bực, sao mình lại không đề phòng một chút chứ. demcodon-lqd Ông mới nhớ đến, ngày đó sau khi Tống tiên sinh ăn bánh chà bông cảm thấy hương vị đặc biệt ngon nên hỏi ông cách làm. Lúc ấy ông không nghĩ nhiều như vậy lấy tờ công thức của Yến Thần Dật viết đưa cho hấn nhìn, không nghĩ tới thật bị người nhớ thương đến.

“Không được, thứ này không thể để chỗ ta, vẫn là tiểu tiên sinh cất đi.” Lòng Trương lão bản còn sợ hãi, có chút không yên lòng với mình.

Hơn nữa những thứ này vốn dĩ là Yến Thần Dật viết, đặt ở chỗ ông cũng giống nhau.

Yến Thần Dật cũng không từ chối, gật đầu lấy quyển công thức cất vào trong tay áo của mình.

* * *

Quảng ngồi ở trước quầy, một tay gảy bàn tính một tay kia lấy thực đơn, tốc độ tính sổ rất nhanh. Ninh đứng ở một bên nhìn động tác của gã sừng sốt, thích thú hỏi: “Người khi nào thì có kỹ thuật này? Sao trước kia ta lại không biết.”

Quảng nhún nhún vai, cũng không ngần ngại lên nói: “Khi còn nhỏ trong nhà là mở cửa hiệu cầm đồ. Bất quá sau này.....”

Nửa câu sau chưa nói Ninh cũng hiểu rõ gã muốn nói cái gì. Sau này cả nhà ngoại trừ gã đều bị ngoại tộc xâm lược tàn sát, gã mới có thể đi tham gia quân ngũ, sau đó.....

Mấy người bọn họ ai thơ ấu cũng có hồi ức không tốt, cho nên bình thường cũng sẽ không hỏi nhiều.

“Người không phải đi sau bếp hỗ trợ à, sao lại chạy đến đây?” Quảng giương mắt nhìn gã, thấy gã bêu môi thì biết người này ghét bỏ trong bếp chương khí mù mịt: “Người nhanh đi giúp đỡ công việc đi, không nhìn thấy khách nhiều như vậy hả?”

“Ta mới không đi sau bếp đâu, bình thường ở nhà giúp Tiểu Yến làm việc cũng tạm tạm. Ta chỉ ở phía trước giúp gọi món ăn thôi, chuyện này ta có thể làm.” Hấn thuận tay cầm sổ nhỏ một bên và cây bút trúc, thứ này là Yến Thần Dật dặn dò chuẩn bị, thật tiện.

Những tiểu nhị khác thì không cần, bọn họ không biết viết chữ nhưng đã luyện đầu óc sử dụng rất tốt. Khách chỉ nói một lần tên món ăn thì cơ bản đều sẽ nhớ kỹ, nhưng Ninh không được, hấn nếu như nhớ kỹ từng món thì tuyệt đối sẽ lộn xộn.

Yến Thần Dật đi ra nhìn thoáng qua, thấy Ninh thành thạo ở các bàn thi đi qua, còn rất có phong độ mỉm cười nhủ mày quay đầu nhìn Quảng. Quảng giống như cảm giác được ánh mắt hắn nhìn nên xoay mặt nhìn hắn.

Yến Thần Dật cười cười với gã xua tay.

Quảng gật đầu tiếp tục tính số.

Yến Thần Dật vừa đi ra hậu viện vừa suy nghĩ không bằng thừa dịp gần đây người nhiều thì đẩy ra thêm mấy loại điểm tâm ra bên ngoài bán, hoặc là đến lúc thích hợp ngoài ra còn thêm món ăn.

Hắn hít mắt nhìn nhìn chung quanh, đa số người đều là ăn rồi đi, cũng có không ít là trở về phòng ăn, loại trạng thái đây khách này thật sự là làm cho hắn rất vui vẻ, tương đối vui vẻ. Bạc đó, thật nhiều bạc.

“Thần Thần~ !” Tư Bác bấu môi ngồi ở trên ghế đá hành lang, giữ chặt Yến Thần Dật đi ngang qua y nhưng rõ ràng không nhìn thấy y đang tồn tại, bất mãn nói: “Thần Thần, đệ không có thấy ta sao?”

“Ờ.....” Yến Thần Dật xấu hổ cười cười, hắn vừa rồi chỉ lo tính mình có thể chia được bao nhiêu tiền lãi thật đúng là không phát hiện Tư Bác ngồi ở chỗ này: “Sao ở chỗ này? Huynh không phải đến chuồng ngựa sao?”

Yến Thần Dật sờ sờ lỗ tai y, buông mắt nhìn y.

Tư Bác trừng mắt, Thần Thần chẳng lẽ cũng mất trí nhớ?

Yến Thần Dật thấy y không nói lời nào mà trừng mắt nhìn mình, lúc này mới nghĩ đến vừa rồi trên đường đến đồng ý làm điểm tâm mới cho y ăn. Hắn vỗ bờ vai của y, kéo tay y để cho y đứng lên cười hi hi nói: “Nhớ rồi, ta đồng ý làm điểm tâm cho huynh, đi thôi đi thôi, huynh giúp ta một tay được không?”

“Được đó, được đó, ta giúp đệ nhào bột.” Tư Bác mỉm cười đi ra sau bếp với hắn, tay hai người nắm chung một lát cũng không có tách ra.

Yến Thần Dật nhìn nhìn không rút về. Hắn rất thích thân mật với Tư Bác như vậy.

“Tiểu tiên sinh đến đây, ta nghe lão bản nói chuyện đó rồi.” Lưu sư phụ thấy hai người bọn họ tiến vào thì đến gần nhỏ giọng nói chuyện: “Họ Tổng kia thật không phải là thứ gì tốt.”

“Đúng vậy, đã sớm nghĩ đến sẽ có người sử dụng chút thủ đoạn, cùng lắm thì chúng ta đổi chút cách bán khác, những món đó vốn dĩ cũng đã bán thời gian rất dài.” Yến Thần Dật xua xua tay xăn tay áo cầm bột mì và cái rây đưa cho Tư Bác, lại lấy bột mì và bột bắp chia ra dựa theo tỉ lệ đổ vào hai chậu đặt ở một bên: “Rây hỗn hợp, sau đó khuấy ta.”

Tư Bác chớp mắt mấy cái gật đầu, cái này y biết.

Yến Thần Dật vốn là tính nướng bánh ngọt, bất quá nơi này không có sẵn bột nở, hắn cũng chỉ có thể đem hai loại bột hỗn hợp này chế thành bột nở, có thành công hay không thật đúng là khó nói.

“Muốn làm cái gì? Ta giúp tiên sinh phân nguyên liệu.” Lưu sư phụ thấy hắn cầm một chậu sữa lớn đi tới không khỏi nhíu nhíu lông mày hỏi.

“Ừm, ta muốn thử xem có thể tinh luyện ra mỡ bò hay không.” Yến Thần Dật suy nghĩ trước kia nhìn thấy cách tự chế mỡ bò, xoay người cầm một cái tô to bình thường rót vào trong hơn nửa tô sữa bò. Sau đó dùng tay nói với tiểu đầu bếp đứng một bên: “Tìm mấy đánh trứng ngày đó ta kêu người làm mang đến.”

Tiểu đầu bếp nhanh chóng đi lật thùng dụng cụ Yến Thần Dật dùng làm điểm tâm, từ bên trong cầm ra máy đánh trứng bằng trúc rửa qua đưa cho hắn.

“Các người nhìn qua đều học một chút, nếu hôm nay ta có thể làm ra thì về sau mỗi ngày đều phải chuẩn bị cho ta một ít, cái này gọi là mỡ bò.” Lấy máy đánh trứng để vào trong tô to bắt đầu khuấy nhanh theo kim đồng hồ.

Đại khái khuấy nhanh đến lần thứ năm trăm thì sữa trong chén đã thay đổi hình dạng, một lớp sữa vàng thật dày. Mỡ trơn bóng nổi ở lớp trên, động tác tiếp theo của Yến Thần Dật ở trong tô đóng càng ngày càng nhiều.

Yến Thần Dật chớp mắt mấy cái, khước miệng nhếch lên.

Lúc này Tư Bác đã mang hai loại hỗn hợp bột mì làm xong lại, cũng hiếu kỳ nhìn động tác của hắn. Y thấy chớp mũi của hắn đã có mồ hôi thì vươn tay qua lau một chút.

“Thần Thần, đệ làm gì vậy?” Loại động tác khuấy nhanh này sẽ làm cho cơ bắp cánh tay đau nhức, y nhíu mày vươn tay qua: “Ta giúp đệ làm”

“Không cần không cần, sắp xong rồi, lấy vải thưa cho ta.” Yến Thần Dật hất hất cằm nói với tiểu đầu bếp, sau đó ngừng động tác trong tay.

Tiểu đầu bếp dựa theo yêu cầu của hắn lấy vải thưa rửa sạch mang đến đặt ở một bên trong chén không. Yến Thần Dật cầm tô to đổ sữa và dầu mỡ trong tô vào trên vải thưa dùng để lọc nước và dầu mỡ.

“Nước trong.” Mắt thấy càng ngày càng nhiều màng. Mỡ tụ tập ở trên vại thừa, hắt lại dạn dò tiểu đầu bếp đứng một bên một tiếng.

Tiểu đầu bếp nhanh chóng lấy nước trong đến đưa cho hắn. Yên Thần Dật lấy nước trong chậm rãi đổ từ phía trên vào mỡ, làm rửa sạch.

“Lại lấy một miếng vại thừa cho ta.” Hắn vươn tay lấy vại thừa bao ở bên ngoài, sau đó vắt khô nước trong dầu mỡ để sang một bên trong tô, bỏ chút muối vào tiếp tục khuấy. diendanlequydon.com-demcodon

Mắt thấy mỡ bò sắp làm thành Yên Thần Dật kích động, thật sự để cho hắn làm ra được; hơn nữa.... hắn nhìn về phía sữa trắng sắc lại một bên không ra, lại gần ngửi ngửi, không có mùi gì lạ, hắn là có thể sử dụng lần thứ hai.

“Tur Bác, huynh mang hỗn hợp bột mì vừa rồi rây xong lại đây.” Yên Thần Dật mang mỡ bò để sang một bên trong chén nhỏ ráo nước, sau đó cầm bột mì đến, dùng tay chấm một chút thử, cảm thấy cũng không tệ lắm.

“Hôm nay làm một loại bánh quy đơn giản, bất quá phương pháp này không cho truyền ra ngoài.” Yên Thần Dật híp mắt nhìn nhìn mấy người trong phòng bếp, mấy người lập tức gật đầu. Hắn vui sướng tiếp tục nói: “Lấy mỡ bò này bỏ vào trong hỗn hợp bột mì, sau đó nhào thành cục bột.” Vừa nói vừa làm, tuy rằng mỡ bò là hôm nay mới làm ra. Bất quá Yên Thần Dật cảm thấy lúc này thực phẩm gì cũng có thể trở thành không ô nhiễm sáu màu, cho nên trực tiếp sử dụng hương vị cũng khẳng định không tệ: “Lấy khuôn lần trước ta cầm lại đến.”

Tiểu đầu bếp chạy đến thùng dụng cụ lấy ra một cái hộp nhỏ bên trong, bên trong đều là dùng miếng sắt đúc thành khuôn đúc tròn tròn gì đó, bắt đầu bọn họ còn không biết là dùng để làm gì, hiện tại đã biết.

“Đường, còn có bột hồi hương đều mang cho ta.” Hắn vươn tay lại lấy thêm đường và chút bột hồi hương bỏ vào trong bột mì, tiếp tục nhào thành một cục bột vàng lớn, khi cục bột đã nhào mịn thì Yên Thần Dật bữu mỗi bảo mấy người đứng sang một bên. Hắn cầm chày cán bột lớn đến cán cục bột mỏng ra, sau đó dùng khuôn ấn thật nhiều hình dạng bánh quy nhỏ ở trên mặt bột.

“Lần trước ta kêu người làm cái lò nướng có mang đến đây không?” Tất cả đã chuẩn bị ổn thỏa, Yên Thần Dật quay đầu nhìn về phía Lưu sư phụ.

Lưu sư phụ gật đầu chỉ chỉ lò nướng hình vuông xây bằng gạch đá trong sân, cười nói: “Thứ đó dùng như thế nào, thoát nhìn thật quái.”

“Một lát ngài sẽ biết.” Hắn kêu tiểu đầu bếp mang khay sắt lớn đến đây, bôi chút dầu ở trên mặt sau đó để bánh quy lên trên mâm chính tề, tiếp theo nói: “Mang cái này để vào trong lò nướng, đừng để nguội.”

Mấy người liên tục gật đầu, giống như cảm đồ vật thần thánh gì đi đến trước lò nướng. Yên Thần Dật mở bếp lò ra nhìn nhìn, trái phải đều có mớ nôi, vừa lúc có thể đem cái mâm mớ vào. Không nghĩ tới thợ thủ công hiện tại làm mấy thứ này còn rất giống, hắn chỉ là vẽ đại khái hình dáng đồ vật cho bọn họ nhìn, không nghĩ tới thật làm ra được.

“Nhóm lửa, nhất định phải lửa lớn, đại khái hai khắc là được.” Ba mươi phút như thế nào cũng có thể nướng chín. Yên Thần Dật nhìn Lưu sư phụ đứng một bên: “Phiền Lưu sư phụ giúp ta nhớ kỹ thời gian, ta đi làm việc khác.”

Lưu sư phụ gật đầu, chỉ huy tiểu đầu bếp nhóm lửa.

“Thần Thần, còn muốn làm cái gì vậy?” Tur Bác đi theo phía sau hắn xoay tới xoay lui, cũng không ngại phiền toái, chính là tò mò.

Thần Thần nhà y thật là lợi hại, cái gì cũng biết. Thật tự hào!

Yên Thần Dật đưa một chậu lớn một bên cho Tur Bác, hắt hắt cảm: “Vừa rồi ta làm sao huynh cũng thấy được đúng không, bây giờ giúp ta khuấy, đừng làm đổ.” Nói xong hắn đưa mấy đánh trứng cho y, cười tùm tùm nhìn y. Sau đó mình cầm sữa không béo một bên nhìn chăm chăm, hắn đang suy xét dùng sữa này làm mấy món khác, không bằng làm đậu hủ sữa bò vậy.

Tur Bác chớp mắt mấy cái nhìn Yên Thần Dật, lại nhìn nhìn một chậu sữa lớn đặt ở trước mặt. Y cảm thấy cánh tay mình mỏi rã rời một tăn không xa.....

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Hai khắc sau, đầu Tur Bác tràn đầy mồ hôi đứng ở nơi đó, đây có thể sánh bằng cái gì cũng đều mệt. Y cảm thấy cánh tay đều không phải là của mình, ngay cả nâng lên cũng đều cảm thấy đau nhức. Bất quá ngừng một lát thì tốt, y lau mồ hôi trên trán nhìn về phía Yên Thần Dật: “Thần Thần như vậy có được chưa?”

Yên Thần Dật đang nấu sữa bò, sau khi nghe tiếng y thì quay đầu nhìn, kinh hi kêu lên: “Tur Bác, huynh làm bông thật, nhanh như vậy đã làm thành.”

Tur Bác nghiêm túc nhìn mặt hắn, cảm thấy mình muốn được hôn để an ủi cánh tay chịu vất vả. Y lại gần bẹp một chút hôn lên trên khóe miệng của Yên

Thần Dật, sau đó cười tùm tùm nhìn hần.

Yến Thần Dật sững sốt nhanh chóng quay đầu tiểu đầu bếp bên cạnh, sau khi phát hiện tiểu đầu bếp đang cắt rau cũng không chú ý tới hai người bọn họ lại quay đầu trừng Tư Bác: “Huy nh.....”

“Thần Thần ta ngửi được mùi hương thơm quá, có phải bánh quy làm xong hay không?” Tư Bác cắt đứt lời hần sắp nói ra quay đầu chạy ra bên ngoài.

Bên cạnh lò nướng, Lưu sư phụ và hai tiểu đầu bếp khác mỗi người một cái ghế nhỏ ngồi ở chỗ kia nhìn lửa, thấy Tư Bác chạy đến còn lôi kéo Yến Thần Dật thì quay đầu nhìn. Lưu sư phụ chỉ chỉ lò nướng nói: “Thật thơm, mùi hương này phỏng chừng tiền viện đều có thể ngửi thấy.”

“Ngửi thấy là được rồi, nếu bọn họ ngửi không được ta bán cho ai đây.” Yến Thần Dật lấy tay phẩy phẩy, lại gần ngửi ngửi mùi hương: “Được rồi, lấy ra đi.”

Hần đi đến phòng bếp cầm hai cái bao tay thật dày thật dày, chạy ra thấy tiểu đầu bếp vươn tay muốn đi mở cửa sắt bếp lò ra, nhanh chóng kêu lên: “Đừng chạm! Nóng!”

Tiểu đầu bếp bị hần kêu lên hoảng sợ, nhanh chóng rút tay về.

“Trước mang củi lửa đều tắt, chờ nhiệt độ giảm xuống mới mở cửa, không thì sẽ bị hơi nóng xông ra.”

Tiểu đầu bếp lập tức ra tay, hiện tại Yến Thần Dật nói cái gì bọn họ đều nghe, nghiêm nhiên xem hần thành lão đại đến hầu hạ.

Lưu sư phó ngồi ở một bên run chân, cảm thấy nước miếng trong khoang miệng phân bố nhiều hơn một chút.

Lúc Yến Thần Dật lấy khay nướng từ trong lò nướng ra mấy người đều đến gần nhìn nhìn, mặt trên màu vàng óng ánh, bánh quy thật sự là tỏa hương bốn phía rất mê người.

“Tư Bác, không cho chạm vào!” Tư Bác quay đầu đi tới muốn vươn tay lấy khay khác, Yến Thần Dật bước nhanh vào sau bếp, sau đó ngược lại nâng hai cái bàn ra.

Sau khi để cho bánh quy nguội, Yến Thần Dật dùng cái xẻng lấy tất cả bánh quy để vào trong mâm nhỏ đặt ở một bên. Hần duỗi tay cầm một cái đưa cho Tư Bác, nhướn mày: “Ném thử xem”

Tư Bác không cách nào dùng tay nhận, trực tiếp cắn một miếng vào trong miệng răng rắc, nhai nhai.

“Ăn ngon!” Y dựng thẳng ngón cái lên, y duỗi tay cầm hai cái đưa cho Lưu sư phụ đứng bên cạnh: “Thơm quá!”

Lưu sư phụ nhận đến cũng cắn một miếng, cũng dựng thẳng ngón cái lên: “Hương vị thật tuyệt.”

Yến Thần Dật cắn một cái ngược lại là cảm thấy bình thường, không có xốp giòn như trong tưởng tượng, chỉ sợ nguyên nhân vẫn là loại bột nở tự chế này. Bất quá cũng không tệ, ít nhất mùi hương không có vấn đề gì, mỡ bò rất thành công, tỷ lệ bột nở còn phải tiếp tục điều phối mới được.

Mấy người mỗi một người cầm trong tay một cái bánh quy lớn bằng bàn tay. Trương lão bản từ bên ngoài bước nhanh đi tới: “Lại làm cái gì vậy, phía trước đều ngửi thấy được.”

“Lão bản đến ném thử, bánh quy mỡ bò.” Yến Thần Dật đưa cho ông một cái bánh quy, còn lại chia ra để từng phần. Sau đó tiếp tục trên tay làm một lò bánh quy mỡ bò tiếp theo.

“Tay nghề của tiểu tiên sinh thật sự là tuyệt, một phần này muốn bao nhiêu bạc?” Trương lão bản chỉ chỉ một phần để bánh quy một bên hỏi.

“Ừm..... tám văn tiền một phần, một phần tám cái.” Sau khi Yến Thần Dật tính xuống giá trị quay đầu nhìn về phía Trương lão bản nói: “Một đoạn thời gian gần đây sẽ bán với số lượng lớn nên cần mua sữa bò tươi, hơn nữa hiện tại trời nóng, chúng ta cần kho lạnh.”

Trương lão bản liên tục gật đầu, tuy nói Yến Thần Dật mỗi lần đưa ra yêu cầu gì thì ông cũng sẽ tiêu phí một số bạc, bất quá báo đáp lại rất cao.

“Kho lạnh đã để người đi chuẩn bị, sữa bò thì dễ, không ít gia đình đều nuôi bò sữa.” Trương lão bản vui tươi hơn hờ bụng hai đĩa đi ra ngoài, tự mình đi đẩy mạnh tiêu thụ điểm tâm mới.

* * *

Ninh ở bên ngoài đã sớm ngửi thấy được mùi hương, thấy trong tay Trương lão bản bụng hai cái đĩa lại đây thì đến gần nhìn nọt cười nói: “Lão bản, đây là điểm tâm Tiểu Yến mới làm phải không? Cho ta ném thử.”

“Một phần này là của các nguoi, phần này mang lên cho khách đi.” Trương lão bản buông một phần lên trên quầy, một phần khác đưa cho Ninh: “Trở về lại ăn.”

Ninh nhanh chóng bụng cái đĩa đến một bàn gần nhất, cũng là một tiếng gầm rú vang lên. Sau đó xoay người chạy về trước quầy, duỗi tay cầm một cái bánh quy nhét vào miệng.

“Ừm... Tiểu Yến thật biết làm thức ăn, tay nghề này thật tuyệt.” Răng rắc răng rắc một cái bánh quy bị hấn cắn xong, duỗi tay lấy cái thứ hai.

Quảng giờ tay vỗ mu bàn tay của gã 'bốp' một tiếng vang nhỏ.

“Làm gì !” Ninh bắt mắt trừng gã.

“Mỗi người một cái, đừng tham ăn, làm việc đi, thứ này Tiểu Yến về nhà cũng sẽ làm cho chúng ta, đừng làm cho hấn mất mặt.” Quảng cầm một cái bánh quy cắn một miếng vừa lòng gật đầu, nồng đậm mùi sữa, cảm giác xốp giòn, không tệ, tương đối không tệ.

Ninh bấu môi, không tình nguyện rút tay về.

Được rồi, hấn không ăn, dù sao sau khi trở về sau kêu Tiểu Yến làm là có thể.

Nếu hai người bọn họ biết trong nhà không có lò nướng không thể làm bánh quy thì còn sẽ vui vẻ như vậy hay không? Phòng chừng sẽ không, sau một tháng này hai người đều bị Yến Thần Dật nuôi thành kẻ tham ăn, từ thế kia so với Tư Bác cũng kém không bao nhiêu -- bảo vệ thức ăn.

“Tiểu nhị! Mang một phần bánh quy này lại đây!”

“Đây cũng muốn một phần!”

“Còn có nơi này, hai phần!”

Không ít người đều bị hương vị thơm ngọt này hấp dẫn, tuy nói thực khách cơ bản là các lão gia cao lớn, bất quá cũng không chịu nổi hương vị dụ dỗ kia.

Trương lão bản ở một bên cười không khép miệng, nghĩ thầm: 'tiểu tiên sinh này chính là lợi hại, mỗi lần hấn có điểm tâm mới đẩy ra thì sẽ thu vào như hơi gió.'

Yến Thần Dật kêu một tiểu đầu bếp trong đó giúp làm đậu hũ sữa bò, Tư Bác làm bánh quy, Lưu sư phụ và tiểu đầu bếp khác bận việc xào rau ra thức ăn, tiểu đầu bếp khác ở bên ngoài nhìn lửa lớn trong lò nướng. Trong bếp mấy người bận rộn khí thế ngất trời.

“Tiểu tiên sinh, hương vị đậu hũ sữa bò này giống như là lạ.” Tiểu đầu bếp dùng chén múc một chút đậu hũ sữa bò làm xong đưa cho Yến Thần Dật để cho hấn nếm thử xem.

Yến Thần Dật nhìn thoáng qua thì nhũ mày, cảm muốn nhỏ lấy chút bỏ vào trong miệng, tếp theo lắc đầu: “Không đúng, còn lại chỗ đó đừng làm, trước đề đó.”

Tiểu đầu bếp gật đầu, chạy tới một bên giúp Lưu sư phụ chuẩn bị thức ăn.

Lưu sư phụ quay đầu nhìn thấy Yến Thần Dật nhũ mày cười nói: “Không phải là sữa sao, nấu xong sau đó mang ra bên ngoài bán là được, không cần lo.”

“Không được, nếu không làm thì sẽ rất nhanh hư hết, hiện tại thời tiết nóng như vậy giữ lại không tốt, cho dù cất trong kho lạnh cũng sẽ rất nhanh biến chất.” Yến Thần Dật giờ tay sờ sờ cằm, lại gần hỏi Tư Bác: “Huynh có ý tưởng gì hay không?”

“Hửm?” Tư Bác đang xếp bánh quy lên trên khay nghe hấn nói chuyện thì quay đầu nhìn hấn: “Thần Thần, đề nói cái gì?” Y vừa rồi làm rất nghiêm túc nên không nghe thấy Yến Thần Dật nói cái gì.

“Huynh muốn sữa bò đó ăn như thế nào?” Yến Thần Dật chỉ chỉ sữa bò đặt ở một bên, tràn đầy chờ mong hỏi y.

Tư Bác ngốc nghếch lắc đầu nói: “Thần Thần làm như thế nào thì ta ăn như thế.”

“... ..” Yến Thần Dật há miệng, cảm thấy mình vừa mới muốn hỏi y thật sự là một loại sai lầm lớn.

“Lưu sư phụ, lấy men cho ta dùng.” Yến Thần Dật quay đầu nhìn nhìn, duỗi tay lấy bột mì còn dư lại để một bên qua: “Làm nãi hoàng bao* đi.”

(*Nãi hoàng bao: bánh bao nhân ngọt có trứng sữa màu vàng.)

“Cái gì là nãi hoàng bao?” Tư Bác nghe hấn nói có điểm tâm mới phải làm nhanh chóng đến gần.

“Không nói cho huynh biết, đợi lát nữa cho huynh ăn thì biết.” Yến Thần Dật cầm men Lưu sư phụ bình thường cất giữ bẻ một miếng để vào trong nước hòa tan, sau đó dùng sữa và bột mì.

Sau khi hòa tan xong để sang một bên lấy cái nắp đậy chờ lên men, lại cầm ít trứng gà và mỡ bò còn có bột bắp, đường trắng đến làm nhân bánh nãi hoàng bao.

Tư Bác ở một bên nhìn hấn vừa chum vừa quấy bận rộn vui vẻ vô cùng, cuối cùng còn lấy khối băng ra dùng cho ướp lạnh làm nhân bánh.

Yến Thần Dật nhìn nhìn trình độ bột lên men bắt đầu bao nải hoàng bao để vào trên lòng hấp, một đám trắng trắng mềm mềm tròn vo, nhìn đã thèm ăn.

“Chung một khắc là được.” Yến Thần Dật mang vỉ hấp kẹp vào trong nồi lớn dặn tiểu đầu bếp một tiếng, tiếp theo rửa tay rời khỏi phòng bếp.

Hắn có chút choáng váng đầu.

Tư Bác thấy vậy nhanh chóng đi theo hắn rời đi, ôm bờ vai của hắn trở về phòng để lại cho Yến Thần Dật ở.

“Thần Thần, đệ có phải là không thoải mái hay không?” Tư Bác rót ly nước đưa cho hắn lo lắng hỏi.

“Không có, ta chỉ là có chút nóng.” Uống ngụm trà thờ ra một hơi, vừa rời ở trong phòng bếp bận việc có chút hoa mắt, thời tiết này càng ngày càng nóng, về sau phòng bếp khẳng định đặc biệt nấu người.

“Kêu bọn họ đi mua chút băng đặt ở phòng bếp giải nhiệt đi.” Tư Bác dùng tay áo quạt gió giúp hắn.

“Phòng bếp nóng như vậy làm sao có thể để băng giải nhiệt chứ, huynh sẽ không thật khờ chứ?” Hắn giơ tay nhéo nhéo cánh tay Yến Thần Dật nhủ từ từ nhắm hai mắt: “Đã quên, huynh chính là ngốc.”

Tư Bác nhíu mày, cúi đầu hôn hôn lên trán của hắn cười gật đầu: “Đúng vậy, ta vốn chính là ngốc, Thần Thần, đệ nếu như mệt thì nghỉ ngơi, bạc là kiếm không đủ.”

Y xem như đã nhìn ra Yến Thần Dật chính là tiểu tham tiền, mỗi lần chỉ cần kiếm được nhiều bạc thì hắn sẽ đặc biệt vui vẻ, đặc biệt liều mạng. Sau đó sẽ rất nhanh mệt đổ.

“Thần Thần, ngày mai thức dậy chúng ta cùng nhau rèn luyện thân thể đi? Đệ như vậy không được.” Tư Bác nhéo nhéo cánh tay Yến Thần Dật nhủ mày, bình thường thấy hắn ăn cũng không ít sao lại còn gầy như vậy, cũng không có bao nhiêu thịt.

Yến Thần Dật gật đầu, nhắm mắt lại dùng hai má cọ cọ cằm y: “Ừm, được, ngày mai nhớ dẫn theo ta cùng nhau tập.”

Tư Bác cười gật đầu buông mắt nhìn hắn, chỉ thấy hắn lười biếng dựa vào trong lòng mình, một chút cũng không có ý kháng cự.

Tư Bác thở sâu áp chế bộ phận rục rịch lại gần hôn hôn lỗ tai hắn, lại hôn hôn mũi, tiếp hôn đến miệng.

Yến Thần Dật giơ tay vây quanh cổ hắn, nở miệng ra. Hắn muốn gần gũi với Tư Bác, hắn thích y.

Tư Bác kinh hi phát hiện Yến Thần Dật mấy ngày nay đối với y đặc biệt gần gũi, bình thường đều là mình mặt dày mày dạn lại gần hôn một cái. Nhưng từ lần trước Yến Thần Dật sinh bệnh thì y phát hiện người này chỉ cần lúc không có tinh thần gì sẽ đặc biệt thích bám dính ở trong lòng mình, giống như để tìm kiếm cảm giác an toàn.

Giống như Yến Thần Dật sẽ hoài nghi thân phận của mình, y cũng hoài nghi qua. Bởi vì y hiểu được những thứ kia căn bản là chưa từng có nghe qua. Nhưng sau khi suy nghĩ y phát hiện, bất luận Thần Thần là từ đâu đến y cũng đều thích hắn, đều muốn ở bên hắn. Như vậy đến từ nơi nào ai quan tâm nhiều như vậy chứ?

Hai người ở trong phòng thân mật, bên ngoài lại lật trời.....

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Editor: demcodon

Trong tửu lâu đại sảnh đông khách, ở phía trên tiếng tiểu nhị bưng thức ăn hết to liên tiếp.

Ninh tuy nói hôm nay lần đầu tiên làm tiểu nhị, bất quá miệng hắn sẽ nói hơn nửa thích cười. Mặc dù tính tình hơi nóng nảy một chút nhưng không thể không nói thái độ rất tốt, chỉ cần không phải chọc tới chuyện trên đầu hắn thì hắn cơ bản sẽ không đi quan tâm. Khả năng này cũng là có quan hệ đến thói quen, lúc đi theo bên cạnh chủ thượng của bọn họ thì ai cũng không quan tâm qua chuyện không dính líu tới mình.

Nhưng hiện tại... Ninh nhìn một bàn khách ngồi ở giữa đại sảnh bĩu môi đi đến trước quầy, gõ gõ: “Quảng.”

Quảng ngẩng đầu nhìn gã, thấy gã nháy mắt với mình thì bói móc thiếu sót nhìn, sắc mặt cũng thay đổi. Bàn khách kia mặc y phục vải đều là loại sa tanh tốt nhất, tổng cộng bốn người, ba nam một nữ.

Không nói ba nam kia, chỉ nói nói nữ hài này. Nữ hài này khoảng mười lăm mười sáu tuổi, đáng vẻ không tệ, giọng nói cũng dễ nghe, nhưng nói ra nói lại mặc kệ có người nghe hay không.

“Tứ lâu rách nát này chỉ có đơn sơ như vậy, làm cái này gọi là thức ăn hả, còn không bằng cơm cho heo nữa!” Nữ hài kia cầm đôi đũa trong tay đập lên trên bàn một cái trềng mắt hét lên về phía Ninh.

Ninh nhún mày cười tủm tỉm đi qua: “Vị tiểu thư này, có gì không hợp khẩu vị?”

“Thức ăn này ăn như thế nào! Sốt cả tim thì mặn như vậy, ớt thì cay như vậy, để cho người khác ăn như thế nào!” Nữ hài chỉ vào hai đĩa trong mấy món trên bàn, mày liễu nhíu một cái hừ một tiếng.

“Tiểu thư, nếu không hợp khẩu vị thì có thể đổi mấy món khác ăn thử xem.” Ninh vẫn duy trì bình tĩnh, không so đo với tiểu cô nương.

Ba nam nhân ngồi cùng bàn cũng đều duỗi tay kéo vị nữ hài này, nhưng nữ hài lại hình như là cố ý gây sự trợn tròn mắt: “Những món khác chẳng lẽ không dùng bạc à! Ta không nói với tiểu nhị người, tìm lão bản của các người đến!”

Ninh thở sâu duy trì lý trí không để mình giờ tay tát cho nha đầu kia một bàn tay bay ra ngoài, hần xoay người đi về phía hậu viện.

Trương lão bản đang ở sau bếp chờ ăn nãi hoàng bao đầu tiên. Thời gian chung xong cũng vừa đến, Lưu sư phụ kêu tiểu đầu bếp tắt lửa bùng vì hấp xuống. Nắp nồi vừa mở ra một luồng hương thơm mùi sữa đã nhẹ nhàng bay ra.

Ninh hít hít mũi, đi mau vài bước chạy qua.

“Lão bản làm ta tìm thật khó, phía trước có người đến gây sự đấy!” Ninh vừa nói chuyện vừa đến gần nhìn nhìn nãi hoàng bao trắng trắng tròn vo, cười tủm tỉm hỏi: “Có phải điểm tâm mới hay không? Cho ta ăn một cái.”

Lưu sư phụ đưa cho hần một cái Trương lão bản lại nhíu mày.

“Ai đến gây sự?”

“Ừm, hít hà!” Ninh bị nóng dùng sức hít hơi lạnh nhún nhún vai: “Một nữ nhân, nói thức ăn tứ lâu chúng ta giống như cơm heo rất khó nuốt xuống.”

Trương lão bản vừa nghe lời này lập tức nhíu mày, nhanh chóng xoay người đi ra ngoài.

Ninh đảo mắt nhét nửa cái nãi hoàng bao còn lại trong tay vào miệng, xoay người cùng đi ra ngoài.

Lưu sư phụ mang nãi hoàng bao chia để từng phần ý bảo tiểu đầu bếp mang đi cho phía trước một phần thử bán.

“Lưu sư phụ, nãi hoàng bao phải bán bao nhiêu tiền một phần?” Tiểu đầu bếp bung cái đĩa xoay mặt hỏi ông.

“Cùng một giá với bánh quy mỡ bò kia, đi đi, đi đi.” Lưu sư phụ xua tay quay đầu tiếp tục xào rau.

Trương lão bản bước nhanh đi đến đại sảnh thì thấy bàn thức ăn kia đã bị quét xuống đất, ngoài ra khách những bàn khác đều nhìn nữ hài vỗ bàn mà chỉ trỏ.

“Đây là nha đầu nhà ai vậy, ngang ngược vô lý thật!”

“Cũng không phải sao, thức ăn tứ lâu này sao lại giống như cơm heo? Hương vị so với tứ lâu khác ngon hơn rất nhiều tứ, nhất là điểm tâm tiệm này, những chỗ khác cũng ăn không được.”

“Đúng vậy, ta nhìn nha đầu này chính là cố ý đến gây sự.”

“Các người có chuyện gì sao! Ăn cơm của các người đi! Ăn cơm còn không lấp đầy miệng ư!” Tiếng người bên ngoài nghị luận không nhỏ, tiểu cô nương kia nghe thấy lập tức xoay mặt hét lên với bọn họ.

Mọi người cười nhạo nhìn, cũng mặc kệ nàng có phải khóc lóc om sòm hay không.

Tiểu đầu bếp bùng nãi hoàng bao lên, có người thấy thì giờ tay gọi đến: “Nơi này nơi này, có phải điểm tâm lại ra vị mới hay không?”

“Vâng, là nãi hoàng bao tiểu tiên sinh chúng ta mới làm, vị tiên sinh này muốn thử hay không?” Tiểu đầu bếp buông cái đĩa xuống, sau khi hành lễ xoay người đi đến quầy nói cho Quảng một tiếng là giá gì. Sau đó liếc nhìn bàn nữ hài kia và Trương lão bản, đảo đảo mắt chạy.

Yến Thần Dật nhắm mắt lại dựa vào trong lòng Tư Bác, Tư Bác giờ tay vuốt cho mi tâm hần thả lỏng thì nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Y quay đầu nhìn, tiểu đầu bếp chạy đến trước cửa giờ tay gõ cửa: “Tiểu tiên sinh, tiểu tiên sinh.”

“Tiến vào.” Yến Thần Dật mở mắt ra, ngồi dậy nói với ngoài cửa một câu.

Tiểu đầu bếp đẩy cửa ra, khăn trang đến gần: “Ngài mau đi xem một chút đi, bên ngoài đang cãi nhau.”

Yến Thần Dật cảm thấy kinh ngạc, nhanh chóng mang giày đi với Tư Bác đến đại sảnh.

Trương lão bản là người hiền lành, cơ bản sẽ không tức giận với người, nhưng vị khách này lại rất càn rỡ.

“Người chính là lão bản?” Nữ hài nheo mắt nhìn Trương lão bản, thấy ông nét mặt già nua tràn đầy nếp nhăn thì bĩu môi, giọng điệu mang khinh thường nói: “Trách không được thức ăn này làm khó ăn như vậy, thì ra lão bản từ lâu này chính là diện mạo quá xấu.”

Trương lão bản bị một câu này của nàng tức đến nét mặt già nua đỏ lên, người một bên xem náo nhiệt cũng bật cười.

Ninh nhũ mày đi qua đỡ Trương lão bản, miễn cho ông một chút hôn mê.

“Nha đầu người sao có thể nói như thế, người nhà người không dạy người phải kính già yêu trẻ sao?” Lời này vẫn là lần trước Yến Thần Dật nói, muốn bọn họ đối xử với người già và hài tử đều có chút kiên nhẫn, tôn kính yêu quý một chút. Ninh đã nhớ kỹ.

Nữ hài từ kia nhũ mày, mày liễu dựng ngược, vỗ bàn bốp một tiếng, tức giận nói: “Một tiểu nhị như người có phần cho người nói chuyện sao? Không thấy lão bản các người cũng chưa phân bác sao? Vậy chứng minh lời ta nói là đúng, làm sao, muốn đánh nhau hả?”

Ninh tức giận đến bật cười.

Trương lão bản thở hổn hển, giơ tay vung lên: “Đuổi ra ngoài, đuổi ra ngoài, chúng ta thà rằng không buôn bán cho người.”

“Người dựa vào cái gì đuổi ta đi ra ngoài? Ta là đến chỗ người tiêu bạc!”

“Ta mang bạc trả lại cho người! Miếu nhỏ chỗ này của ta chứa không nổi Phật lớn tôn kính người!” Trương lão bản hừ một tiếng quay đầu đi.

Lúc Yến Thần Dật chạy tới thì Ninh đang lúi lúi kéo kéo với ban người khác trong bàn. Ba nam nhân kia cũng biết mất mặt nhưng làm thế nào cũng không thể để cho muội muội nhà mình bị tiểu nhị đuổi ra ngoài mới được.

Hắn nhũ mày bước nhanh đi qua, mang theo nụ cười đầu tiên là chấp tay thi lễ, tiếp theo vỗ xuống bả vai của Ninh kêu gã buông tay, lúc này mới nói: “Chào mấy vị khách, không biết là có chỗ nào không hài lòng với cửa tiệm thức ăn này?”

Ba nam nhân kia nhìn hắn một cái, thấy hắn mặc dù tuổi còn trẻ nhưng y phục sạch sẽ đáng vẻ cũng không tệ nên buông lỏng tay.

Nữ hài từ kia liếc nhìn thấy Yến Thần Dật mang nụ cười thì hừ lạnh một tiếng: “Chỉ là không hài lòng! Ta hỏi người, các người mở cửa làm ăn buôn bán làm gì có đạo lý đuổi khách ra bên ngoài chứ? Ông lão kia lại muốn kéo ta đuổi ra ngoài!”

“Vị tiểu thư này,” Yến Thần Dật thấy nàng nói chuyện, vừa liếc nhìn thức ăn trên bàn biết vị này phỏng chừng chính là đến gây sự. Hắn cũng không tức giận mà mang theo nụ cười chấp tay nói với nàng: “Làm dâu trăm họ, đầu bếp nấu ăn không có khả năng đều chú ý đến, không bằng tiểu thư ném thử điềm tâm mới ra của cửa tiệm? Nếu như là bất mãn lần nữa thì bàn này xem như ta mời, cũng kêu bọn họ nói xin lỗi với tiểu thư, tiểu thư thấy có được hay không?”

Người đuổi tay không đánh khuôn mặt tươi cười, Yến Thần Dật đều nói đến phần tốt hơn, cho dù nữ hài lại điều ngoa cũng không khả năng nói gì, chỉ có thể thở phì phì ôm cánh tay ngồi ở chỗ kia hừ một tiếng.

Ba nam nhân thấy nàng như vậy cũng nhẹ nhàng thở ra, chấp tay tỏ vẻ xin lỗi với Yến Thần Dật.

Yến Thần Dật xua tay, quay đầu nháy mắt với Ninh: “Đi bụng nải hoàng bao mới ra nôi và bánh quy mỡ bò tới một phần cho vị tiểu thư này ném thử.”

Ninh bĩu môi, lạnh lùng liếc nhìn nữ hài từ xoay người đi ra phía sau.

Yến Thần Dật lại kêu tiểu nhị khác đứng một bên bưng lên nải hoàng bao cho mấy bàn khách khác, còn chấp tay nói xin lỗi với bọn họ: “Để cho các vị chê cười rồi, hôm nay điềm tâm này ta mời, xem như xin lỗi các vị có chỗ không phải.”

Những người đó vốn là thêm ăn suy nghĩ muốn ăn điềm tâm mới, nghe hắn nói như vậy nào còn sẽ không vui, mọi người vội xua tay miệng nói khách khí, trong lòng lại vui vẻ nở hoa.

Trương lão bản bị đỡ đến phía sau nghỉ ngơi, ông lớn tuổi bị chọc tức càng là cảm thấy rất tức ngực.

Yến Thần Dật đến nhìn thoáng qua, kêu người rót trà lạnh mang đến cho ông hạ hỏa, an ủi nói: “Không phải là tiểu nha đầu không hiểu chuyện hay sao, lão bản làm gì đầu trí với nàng?”

“Làm gì có người không phân rõ phải trái như vậy, còn nói đáng vẻ ta khó coi?” Trương lão bản hừ một tiếng.

“Ta không so đo với tiểu nha đầu nàng, Tiểu Ngũ, bưng bánh quy đến cho lão bản, lại phối với trà lá sen hạ hỏa.” Hắn đầu nháy mắt với tiểu nhị đứng

một bên, lại cười nói: “Ngài nghỉ ngơi đi, ta lại đi nhìn xem”

Yến Thần Dật lại trở về đại sảnh, thấy nữ hài tử kia đang một tay cầm bánh quy, một tay kia cầm nải hoàng bao ăn rất là thỏa mãn nên đến nói: “Tiểu thư cũng cảm thấy hương vị ngon miệng?”

Nữ hài tử há há miệng, mặt đỏ hồng.

Nàng ngược lại là muốn nói không hợp khẩu vị nhưng miệng ngậm đầy điểm tâm, hai cái đĩa sau khi bùng lên cơ bản đều bị nàng ăn. Nàng nếu như là lại nói lời trái lương tâm phỏng chừng khách khác chịu ân huệ của Yến Thần Dật đều phải tìm nàng nói rõ lý lẽ.

Cũng không đợi nàng nói chuyện, Yến Thần Dật đã cười nói: “Nếu là thích một lát tiểu thư đi thì lại đóng gói một phần cầm về cho phu nhân trong nhà nếm thử, những điểm tâm khác trong cửa tiệm cũng đều có thể mang ra ngoài, thuận tiện ăn mọi lúc.”

Nữ hài tử gật gật đầu không lên tiếng.

Yến Thần Dật lại chấp tay, lúc này mới xoay người rời đi.

* * *

“Thần Thần, đệ làm gì cười với người khác vậy?” Tư Bác chờ ở trên hành lang, thấy hần đến thì bĩu môi bất mãn.

“Chưa từng nghe qua câu người đuổi tay không đánh khuôn mặt tươi cười sao? Người ta rõ ràng là tới gây sự, nếu thái độ không tốt thì không phải chờ cãi nhau ư?” Yến Thần Dật giờ tay xoa bóp lỗ tai y cười nói: “Ngành dịch vụ khó tránh khỏi gặp được một ít khách hàng có tính tình cách cổ quái. Nếu đều cãi nhau với người ta rồi đuổi người ra ngoài từ lâu này của chúng ta còn có làm ăn buôn bán được nữa hay không?”

Tư Bác chớp mắt mấy cái, cảm thấy Yến Thần Dật nói rất có lý. Bất quá y vẫn là rất buồn bực chuyện Yến Thần Dật tùy tiện cười với người khác, y xụ mặt, ủy ủy khuất khuất tròn tròn đôi mắt nói: “Vay về sau Thần Thần không được cứ đi phía trước, chuyện này giao cho bọn người Quảng đi làm.”

“Biết biết, về sau không đi còn không được sao?” Yến Thần Dật dờ khóc dờ cười, cảm thấy Tư Bác với loại dáng vẻ tội nghiệp này thật sự là rất đáng yêu.

Nữ hài tử kia ăn xong điểm tâm sau đó thật là có đóng gói mang về một ít, Quảng cũng ưu đãi giảm 8,5 phần trăm cho bọn họ. Bất quá bốn người vừa ra khỏi cửa thì Quảng nháy mắt với Ninh.

Ninh cười lạnh một tiếng ném khăn vải khoát trên vai đi theo ra ngoài. Dám đến cửa tiệm gây phiền phức cho Tiểu Yến? Thật xem như mình là nhân vật nào!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Ninh một đường đi theo ba nam một nữ đến trong hậu viện một nhà tửu lâu huyện khác. Hần nhíu mày nhìn bọn họ đi vào, nhìn chung quanh rồi nhảy lên trên phòng.

“Phụ thân, phụ thân kêu con đi gây sự con cũng đã đi, thật mất mặt!” Tiếng tiểu cô nương từ trong phòng truyền đến.

“Con cầm cái gì trở về?” Tiếng trầm thấp này nghe có chút lớn tuổi.

Ninh nhíu mày nhẹ nhàng lấy một miếng mái ngói ra nhìn xuống. Nam nhân hơn năm mươi tuổi, còn có tiểu cô nương vừa rồi và ba nam nhân khác cũng có mặt.

“Điểm tâm mới ra của tửu lâu Trương gia, ăn rất ngon đó.” Tiểu cô nương mang túi giấy dầu đặt ở một bên trên bàn, cầm một cái bánh quy mỡ bò đưa cho nam nhân: “Nếm thử.”

Nam nhân nhận cắn một miếng nhíu mày để sang một bên, sau đó cầm nải hoàng bao lại cắn một miếng rồi thở dài: “Lão Trương này thật sự là mời đầu bếp giỏi đấy.”

“Phụ thân, trong tửu lâu Trương gia có tiểu tiên sinh nhỏ tuổi, phụ thân có biết hay không?” Tiểu cô nương đuổi tay cầm cái bánh quy nhìn ông.

Nam nhân gật đầu mang theo tức giận nói: “Sao lại không biết chứ, tiểu tiên sinh kia có tâm nhãn rất nhiều. Nếu không phải có hần ở chỗ của lão Trương thì tửu lâu rách nát kia của bọn họ có thể buôn bán tốt như vậy sao?”

Ninh nheo mắt lại hừ lạnh một tiếng rồi đi.

* * *

Trở về tù lâu, Ninh và Quảng liếc nhau bĩu môi.

Quảng nhú mày: “Thật sự là cố ý đến gây sự?”

“Ừm, lão bản tù lâu Tôn gia và nữ nhi của ông” Ninh rót ly trà uống sạch, quay đầu nhìn thấy tiểu nhị khác đang thu dọn bàn cũng cầm khăn lau qua hồ trợ.

Quảng thấy gã rời đi mình cũng cất đồ vật nhỏ trên bàn, cầm tiền túi và bàn tính, giấy tờ đi hậu viện.

Yến Thần Dật đang tính sổ ở phòng thu chi, Trương lão bản bị tức ngực lúc này đi nghỉ ngơi.

“Tiểu Yến, đây là thu nhập và giấy tờ hôm nay.” Quảng gõ cửa tiến vào, mang tiền túi và giấy tờ buông xuống. Sau đó nói: “Vừa rồi Ninh đi theo ba nam một nữ kia đi ra ngoài một chuyến, là người của tù lâu Tôn gia đến cố ý gây sự.”

“À, gần đây trong huyện người nhiều, lòng bọn họ lại sống.” Yến Thần Dật sờ sờ cằm lật lật giấy tờ: “Đi ăn cơm đi, buổi chiều còn phải bận rộn một thời gian.”

“Chúng ta nên làm chút gì đi? Nếu như ngày mai bọn họ lại đến ầm ĩ làm sao bây giờ?” Quảng không đi nhú mày hỏi.

“Hửm? Vậy ngươi muốn làm như thế nào?” Yến Thần Dật ngược lại là cảm thấy không sao cả, có người đồ mắt hiệp ước không phải ký không. Nếu có người đến ầm ĩ bị bọn họ bắt lấy nhọc điểm vậy chuyện này cũng đã định.

“Hắc hắc, vậy phải xem Tiểu Yến ngươi muốn kết quả gì.” Quảng cười đáng khinh.

Yến Thần Dật nhú mày, vẫn là lần đầu nhìn thấy Quảng cười như vậy, ngược lại là cảm thấy rất thú vị.

“Ngày mai bắt mấy chục con chuột, một nửa giết ném vào hậu viện đại sảnh, một nửa để vào trong phòng bếp, cam đoan tù lâu bọn họ buôn bán xuống dốc không phanh.” Quảng cười lạnh, bất quá thấy Yến Thần Dật đang nhìn chăm chăm mình thì hắn có chút ngượng ngừng gãi gãi đầu: “Tiểu Yến cảm thấy biện pháp này của ta thật quá đáng hả?”

“Không có, ta cảm thấy rất tốt, dạy dỗ không tệ.” Yến Thần Dật gật gật đầu, duỗi tay cầm một túi tiền nhỏ từ trong ngăn kéo một bên ra ném cho gã: “Tiền thưởng.”

“Tiền thưởng?” Quảng vẫn là lần đầu nghe nói từ này, hơn nữa hắn hình như hôm nay mới đi làm, sao lại sẽ phát tiền thưởng chứ?

“Ừm, lão bản kêu cho, ngươi đi ra ngoài kêu bọn họ đều đến đây nhận tiền thưởng, sau đó ăn cơm.” Yến Thần Dật dùng bút ghi lại ở một bên rồi cười tủm tỉm nhìn gã.

Quảng gật gật đầu đi ra ngoài.

* * *

Lưu sư phụ làm một nồi lớn thịt bò hầm khoai tây, còn có cơm và mận thảo, một đám người bụng lấy chén cơm của mình lấy thịt bò sau đó ra bên ngoài đến bàn ăn. Trên bàn có thức ăn có điểm tâm, tù lâu bọn họ từ sau khi Yến Thần Dật đến đây thì thức ăn đều đặc biệt tốt.

Không nói mỗi ngày mỗi bữa đều là thịt cá, nhưng bữa cơm giữa trưa này vẫn sẽ có một món ăn mặn.

“Thần Thần, đệ đang làm gì vậy?” Tư Bác bung một khay lớn tiến vào, bên trong là một chén thịt bò còn có mấy món điểm tâm và cơm.

“Hử?” Yến Thần Dật ngẩng đầu nhìn y, thấy y bung khay nhanh tay thu xếp mấy tờ giấy trên bàn: “Ta đang vẽ bảng thống kê, gần đây buôn bán rất tốt, bảng thống kê không đủ dùng.”

“Cơm nước xong ta giúp đệ vẽ có được hay không? Thần Thần gần đây càng gầy.” Tư Bác bĩu môi, bung cơm trộn chung canh thịt bò đưa cho hắn, tràn đầy một chén lớn.

“Ta làm gì có khẩu vị có thể ăn nhiều cơm như vậy, cho huynh một nửa.” Yến Thần Dật múc nửa chén cơm trong chén qua chén của Tư Bác, sau đó che miệng ngáp một cái: “Gần đây hình như rất mệt, có phải thân thể ta quá kém hay không?”

“Đệ dùng não quá độ.” Tư Bác sầm mặt, gấp thật nhiều thịt bò vào trong chén hắn: “Thần Thần, đệ ăn quá ít, nếu còn như vậy đệ sẽ biến thành gậy trúc.”

“Làm gì khoa trương như vậy chứ, vừa rồi Quảng tới tìm ta nói chút chuyện vãi.” Yến Thần Dật ăn miếng cơm giương mắt nhìn nam nhân ngồi ở đối diện.

Tư Bác ừm một tiếng bung chén ăn miếng to cơm, không có bất luận chỗ nào không thích hợp.

“Quảng nói muốn đi tìm mấy chục con chuột thả đến tửu lầu Tôn gia quấy rối buôn bán của bọn họ, huynh cảm thấy chủ ý này thế nào?” Yên Thần Dật cười tủm tỉm nhìn y, thuận tay gấp một đĩa giá nhét vào trong miệng y.

Tư Bác cau mày, nhăn mũi, bĩu môi, biểu cảm rất đau khổ.

Y không thích giá, lại càng không thích ở dưới tình huống miệng đầy thịt bò bị nhét một miếng giá, lại càng không thích dưới tình huống như vậy nghe chuyện có mấy chục con chuột! Thần Thần nhất định là cố ý, Thần Thần học xấu.

“Làm sao vậy? Ăn không ngon hả?” Yên Thần Dật lại gần một chút, thuận tay lại nhét cho y một đĩa tỏi trộn dưa chuột đến miệng.

Mày Tư Bác nhăn càng chặt, y chán ghét tỏi!

“Thần Thần, ta không thích ăn tỏi.” Tư Bác sau khi nuốt xuống thức ăn trong miệng lại gần bẹp một cái hôn miệng Yên Thần Dật, nhíu mày: “Hương vị rất nặng!”

“Không có việc gì, không có việc gì, một lát uống chút sữa ăn mấy viên đậu phộng táo đỏ thì hết. Huynh không thể kiêng ăn có biết hay không?” Yên Thần Dật nheo nheo cằm y, thuận tay lại nhét cho y một miếng rau kim châm.

“Ừm, Thần Thần mới kiêng ăn đó.” Tư Bác bĩu môi, cầm thìa múc một muỗng com nhỏ đút cho hắn: “Ăn.”

“Ta tự mình ăn, không quấy huynh nữa.” Yên Thần Dật há miệng ăn, sau đó ngồi trở lại trên ghế bưng chén lên ăn com.

* * *

Quảng và Ninh còn có mấy tiểu nhị đều ở đại sảnh ăn com, bình thường trong thời gian này trong tửu lầu không có khách. Bất quá một thời gian gần đây bởi vì đại hội ngắm hoa kia cho nên người lui tới rất nhiều, không ít người đến ăn com.

“Cái gì mà thơm như vậy?” Nam nhân vào cửa khoảng hai mươi tuổi, mặc y phục rất hoa lệ, ít nhất bộ trường bào màu đỏ kia người bình thường sẽ không mặc ra ngoài, rất giống tân lang.

“Chào khách quan, mấy người?” Ninh đi qua tiếp đón.

“Hai người, lại mở một phòng tốt.” Nam nhân ném một thỏi bạc cho Ninh, nam nhân còn có nam nhân phía sau cùng đi vào bên trong, trước khi đi đến một bàn trống hắn thăm dò nhìn thoáng qua: “Thức ăn rất tốt nha, ta cũng muốn ăn món này.”

Ninh gật đầu cầm sổ nhỏ viết lên, thuận tiện hỏi: “Có muốn nếm thử điểm tâm đầu bếp mới làm ra hôm nay hay không? Vị ngọt.”

“Được được được, vị huynh đệ này của ta sức ăn lớn, mang nhiều một chút đến, bạc không là vấn đề.” Nói xong lại ném cho Ninh một thỏi bạc.

Ninh cúi đầu xem hai thỏi bạc trong tay, chói sáng lên một chút, được thôi, một bữa com tiêu mười lượng bạc, thật đúng là hào phóng.

Ninh vui vẻ chạy đến phòng bếp, kêu to về phía Lưu sư phụ đang bưng tô lớn ăn com húp xì xụp: “Một tô thịt bò khoai tây, còn có bánh quy mỡ bò và nải hoàng bao, phần lớn!”

“Còn muốn gì?” Lưu sư phụ nhanh chóng buông tô vào phòng bếp.

“Chưa nói, ngài cứ nhìn đưa thêm vài món là được, hai nam nhân.” Ninh duỗi tay bốc miếng thịt bò từ trong chậu một bên nhét vào miệng, hắn còn chưa ăn com xong đâu.

“Được thôi, một lát thì xong.” Lưu sư phụ kêu một tiếng.

Ninh xoay người đi trở về, tốc độ thật nhanh.

Không bao lâu tiểu đầu bếp đã bưng khay lớn đến, sau khi giao khay cho Ninh lại chạy trở về, gã cũng còn đang ăn com đấy.

“Đã để hai vị đợi lâu, đây là chút thức ăn của hai vị, còn có điểm tâm.” Ninh mang thịt bò hầm khoai tây, nải hoàng bao, bánh quy mỡ bò, hai món xào nhỏ, còn có một phần đậu phộng luộc, tám cái mận thần trắng cộng thêm một bầu rượu để lên trên bàn.

“Huynh của các ngài có chỗ nào tốt đi không? Hai ta cũng là vừa tới, nghe nói qua mấy ngày có đại hội ngắm hoa?” Nam nhân y phục đỏ kia cười tủm tỉm nhìn Ninh, thuận tay lại ném một cục bạc nhỏ cho gã.

Ninh nhíu mày, cười tủm tỉm nhận nói: “Đại hội ngắm hoa này tổ chức ở phía trước cách tòa miếu vũ kia không xa.”

“Vậy à? Ngày nào?” Nam nhân kia rõ ràng rất có hứng thú với đại hội ngắm hoa này.

“Ngày kia.” Ninh rót rượu quét mắt nhìn hai người cười hỏi: “Hai vị đại gia là từ đâu đến?”

“Hai ta là thương nhân đi ngang qua, đến xem náo nhiệt.” Nam nhân xua tay, dáng vẻ rõ ràng không muốn nhiều lời.

Ninh lui sang một bên xoay người đi.

Quảng vẫy tay với gã, Ninh đi qua nhỏ giọng nói: “Nói là thương nhân đi ngang qua, đến xem đại hội ngắm hoa.” Ninh buông tay tỏ vẻ chuyện khác không có hỏi ra.

Quảng nhú mày, gật đầu.

“Phòng chừng cũng không có vấn đề gì, nhìn ra là tay hào phóng.” Ninh mang bạc giao cho Quảng cười nhạo một tiếng: “Gần đây một năm này ngược lại là ra không ít thổ tài chủ, bạc và cục đá đường như không đáng giá tiền.”

“A, không phải sao, đã phát bao nhiêu người cũng không chết tài.” Quảng cười lạnh một tiếng, cúi đầu gầy gầy bàn tính.

* * *

Tư Bác nhìn Yến Thần Dật ăn hơn phân nửa chén cơm đuôi tay sờ sờ bụng hần phòng lên, lúc này mới vừa lòng gật đầu: “Về sau đều dựa theo lượng cơm này ăn, bằng không ta sẽ mất hứng.”

“... .. Rất no.” Yến Thần Dật thở sâu, cảm thấy đai lưng có chút chặt.

“Ta xoa xoa cho đệ.” Tư Bác cười tùm tùm đuôi tay qua xoa bụng giúp hần.

Yến Thần Dật bên ngoài tròn trắng mắt nhìn y, đuôi tay đánh móng vuốt của y, vừa mới com nước xong làm sao có thể xoa bụng liền, muốn phun ra à?

“Thần Thần, buổi tối ta có thể ngủ chung một cái chăn với đệ hay không?” Y đến gần dùng trán cọ cọ bờ vai của hần: “Ta cũng đã lâu rồi không ngủ chung một cái chăn với Thần Thần, ta muốn ngủ chung với Thần Thần.” Lại cọ cọ: “Được không? Được đi mà!”

Khóe miệng Yến Thần Dật giật giật, trời này nóng như vậy ngủ chung một cái chăn không sợ nửa đêm nóng mồ hôi đầy người à? Nhưng nam nhân tỏ vẻ tội nghiệp, còn cố gắng tròn tròn đôi mắt làm cho mình thoát nhìn đáng yêu một chút, hần thở dài.

“Huynh không được sờ loạn rồi ôm thì ta mới đồng ý huynh.” Không có biện pháp, hần thật sự là không cầm giữ được với đại nam nhân này làm dáng vẻ nhỏ đáng thương như vậy.

Tư Bác dùng sức gật đầu, tiểu nhân trong lòng đang hò hét.

Vậy ư? Có thể ngủ chung một cái chăn với Thần Thần? Có thể sờ da thịt trơn mượt của Thần Thần? Thật tốt!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Lâm Ruộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Buổi tối lúc trở về thì Yến Thần Dật cảm chút điểm tâm từ từ lâu có ý đi đưa cho Lý Tiểu Bằng.

Hai ngày nay tiểu tử kia vẫn luôn ồn ào muốn tới huyện, chủ yếu là đại hội ngắm hoa sắp bắt đầu, tiểu hài tử trong thôn đều rất hiếu kì. Bất quá Lý đại gia không để nó đến, người quá nhiều sợ chen lạc nó.

“Tiểu Yến ca ca, ca dẫn đệ đi nha? Được không?” Trong tay tiểu hài tử cầm bánh quy nhét đầy trong miệng.

Yến Thần Dật cười lắc đầu, buông tay nhìn nó: “Không phải ta không muốn dẫn đệ nghĩ đi, ngày đó ta cũng không thời gian, bằng không đệ đi cùng Tư Bác nha?”

Tư Bác ở một bên quay đầu nhìn qua bữu môi: “Ta mới không cần dẫn nó đi cùng đâu, nếu lạc mất thì Lý đại gia khẳng định sẽ cầm chổi quét ta.”

Lý đại gia ở một bên dùng cán thuốc gõ đầu y: “Tiểu tử thói nói bậy gì đó?”

Tư Bác hừ một tiếng.

“Hần là không có chuyện gì đâu. Coi như là cả nhà ra ngoài đi dạo một chuyến thả lỏng cũng tốt, để cho đại nương đại thẩm cũng đi.” Yến Thần Dật thấy vẻ mặt tiểu hài tử đau khổ cũng có chút không đành lòng.

Lúc này cũng không có nhiều hoạt động giải trí như vậy, thật vất vả có đại hội ngắm hoa có thể đi ra ngoài chơi đùa, các bạn nhỏ khẳng định đều thật tâm

muốn đi.

“Đúng vậy, nương và nãi nãi cũng đi, phụ thân và gia gia cũng phải đi, chúng ta cùng đi.” Lý Tiểu Bàng cười tủm tủm quay đầu nhìn Lý đại nương và Lý đại thẩm ngồi ở trên炕, hai tay chấp trước ngực trong miệng bánh quy: “Đi nha, đi nha!”

Làm khó nó ngâm bánh quy còn đọc rõ từng chữ như vậy.

Lý đại thẩm cười mắng nó: “Con tên nhãi ranh này chỉ biết vui chơi điên cuồng, kêu con học viết chữ thì chỗ nào cũng đau, thật không nghe lời!”

Lý Tiểu Bàng nhú nhú mũi, rõ ràng đối với lời nương nó nói rất bất mãn, bất quá cũng không dám mở miệng phản bác.

Tư Bác buồn bực cười một tiếng, le lưỡi trêu Lý Tiểu Bàng.

Yến Thần Dật thờ dài, cầm cái bánh quy đưa cho Tư Bác.

Tư Bác duỗi tay lấy qua, cảm thấy mỹ mãn cắn một miếng.

“Đi đi, nếu sợ người nhiều lạc Tiểu Bàng có thể cho đi chung với Tư Bác. Mặc dù hấn ngốc nghếch nhưng sẽ không lạc mất Tiểu Bàng đâu.” Yến Thần Dật giơ tay sờ sờ lỗ tai Tư Bác, thấy y liếc mắt nhìn mình, đáng vẻ rõ ràng rất bất mãn nên cười cười: “Ngoan nha, ngày đó ta phải ở tù lâu giúp Lưu sư phụ nấu ăn, không có thời gian đi với huynh.”

Tư Bác bĩu môi không nói chuyện, bất quá rõ ràng y không hài lòng.

“Vậy không tốt đâu, vạn nhất hai người bọn họ cùng nhau đi lạc thì làm sao bây giờ?” Lý đại thẩm vẫn là không yên lòng, lúc này Lý đại thúc từ bên ngoài vào phòng. Lý Tiểu Bàng nhanh chóng nhào qua bị phụ thân nó nhắc lên một cái quơ quơ.

“Phụ thân! Ngày kia chúng ta cùng đi đại hội ngắm hoa đi! Con muốn đi, con muốn đi!” Lý Tiểu Bàng ôm cổ phụ thân nó quơ quơ cánh tay.

“Được rồi, chúng ta đều đi.” Lý đại thúc ngược lại là không cảm thấy có vấn đề gì, bình thường nhi tử nhà mình cũng rất nghe lời, dẫn nó đi dạo một chuyến cũng không có gì không được.

Lý đại thẩm thờ dài không nói.

Yến Thần Dật đưa túi tiền cho Lý đại gia cười nói: “Gần đây từ lâu buôn bán tốt lão bản phát không ít tiền thưởng, không bao nhiêu tiền, coi như là cho Tiểu Bàng mua chút thức ăn vật.”

Lý đại gia nhanh chóng xua tay, bất mãn nhú mày nói hấn: “Chính cháu kiếm chút bạc cũng không dễ dàng, cũng đừng luôn cho chúng ta. Hiện tại nhà cháu có hơn hai miệng ăn đó, bạc này dùng nhiều, tự mình cất đi.”

“Đại gia, lời này của ngài nói cháu không thích nghe, nếu không có mọi người vẫn giúp cháu nhìn nhà sao cháu có thể yên tâm đi ra ngoài kiếm tiền chứ, lấy đi lấy đi, trời nóng mua chút dưa hấu để trong nhà ăn.” Yến Thần Dật quay đầu nhìn Tư Bác, nam nhân đã đứng lên chờ hấn: “Hai cháu đi về đây, mấy ngày nay đều rất bận, đại gia không có việc thì đi dạo qua cửa nhà chúng cháu, giúp cháu nhìn một chút.”

Lý đại gia thờ dài biết túi tiền này là không thể quay về, đành phải nhận lấy: “Mau về đi.” Lý đại gia đưa hai người bọn họ đến ngoài cửa sân thì kéo cánh tay Yến Thần Dật nhỏ giọng nói: “Tiểu Yến à, đại gia thương lượng với cháu chuyện này.”

“Chuyện gì? Ngài nói thẳng là được.” Yến Thần Dật gạt đầu, ý bảo Tư Bác đi về trước.

Tư Bác đi về phía trước vài bước, ngồi xổm ven đường nắm cổ đại chơi, thỉnh thoảng quay đầu nhìn một chút.

“Người trong thôn đều nói nhà từ lâu các cháu làm điểm tâm ăn ngon, chính là quá xa không thể cứ đi ăn, nên ta muốn um.....” Lý đại gia ngượng ngùng xoa xoa tay: “Cháu xem có thể mang cách làm dạy cho thẩm cháu hay không? Dạy thẩm một hai loại là được, để cho thẩm đẩy xe bán kiếm chút bạc ở trong thôn.”

Yến Thần Dật sừng sốt một chút, tiếp theo cười nói: “Được chứ, sao lại không được, buổi tối ngày mai cháu về thì sẽ dạy thẩm. Bất quá không phải loại làm trong từ lâu, là một loại khác ở nhà làm được, những món từ lâu bán đều là ký hiệp nghị, cháu phải tuân thủ.”

“Được được được, vẫn cứ để cho cháu đưa tiền cho chúng ta thật sự là bản khoản.” Lý đại gia thờ dài, một mình nhi tử nhà ông làm việc nhà nông trông cậy vào mấy mẫu đất kia kiếm chút bạc thật sự là có chút khó khăn.

“Không có việc gì, không có việc gì, đại gia ngài trở về đi, ngày mai cháu lại đến.” Yến Thần Dật cười xua tay, thấy Lý đại gia xoay người trở về mới quay đầu đi về.

Tư Bác đến gần kéo tay hấn quơ quơ, bĩu môi bất mãn nói: “Thần Thần, ngày kia ta muốn ở bên cạnh đệ, đệ nếu như không đi đại hội ngắm hoa thì ta cũng sẽ không muốn đi.”

“Khẳng định có bán rất nhiều món ăn vật và trò chơi nhỏ, huynh cũng không đi?” Yến Thần Dật quay đầu nhìn y.

Nam nhân bữu môi lắc đầu: “Mới không cần đi, Thần Thần không đi ta cũng không đi.”

Yến Thần Dật nhìn chằm chằm y một lát tiếp theo cười nói: “Không đi thì không đi vậy, chúng ta về nhà.”

Tư Bác nhếch miệng cười, biết ngay Thần Thần sẽ đồng ý.

* * *

Ngày diễn ra đại hội ngắm hoa, người đến người đi trong huyện, đường đi thông từ ngoài huyện đến tòa miếu vũ càng là bị chật như nêm cối. Tiếng bán hàng rong hét to và tiếng người qua đường trò chuyện truyền đến liên tiếp.

Trong tửu lâu Trương gia khách không quá nhiều, nhưng Yến Thần Dật và Lưu sư phụ còn có ba tiểu đầu bếp lại bận rộn túi bụi.

“Tiểu tiên sinh như vậy được không?” Tiểu đầu bếp vừa dùng cái sàng rây bột mì vừa quay đầu nhìn Yến Thần Dật đang làm mỡ bò, thấy trên mặt y đều là mồ hôi thì buông cái sàng cầm khăn vải một bên muốn giúp y lau. Kết quả có người còn nhanh hơn động tác của gã.

Tư Bác trừng mắt nhìn tiểu đầu bếp, duỗi tay đoạt lấy khăn vải từ trong tay gã, nhẹ nhàng chấm mồ hôi ở trên mặt Yến Thần Dật.

Còn dụ dằng hỏi: “Thần Thần, đệ có mệt hay không? Muốn nghỉ ngơi một lát hay không?”

“Không có việc gì, huynh cũng giúp ta làm đi, phải làm xong đến trước buổi trưa để mang những thứ này đẩy ra đi bán.” Yến Thần Dật mang máy đánh trứng trong tay đưa cho Tư Bác, quay đầu bắt đầu làm điểm tâm khác.

Hắn và Trương lão bản nghiên cứu một chút, nếu có thể đẩy xe con đi ra ngoài bán chút điểm tâm thuận tiện ăn vậy thì hôm nay tửu lâu cho dù không buôn bán cũng sẽ không lỗ vốn, có khi còn có thể bán không tệ.

Trương lão bản cũng rất đồng ý, nhìn chung quanh trong tửu lâu không có buôn bán gì không bằng đi ra ngoài đẩy xe bán.

Lưu sư phụ ở một bên chiên củ cải viên khoai tây viên còn có thịt heo viên, các loại viên đều chiên một chậu lớn. Yến Thần Dật còn kêu bọn họ đi làm thật nhiều túi giấy dầu đến đựng đồ viên, một túi đồ viên năm văn tiền, bên trong có mười viên, bốn thịt, hai loại còn lại đều ba viên.

“Tiểu tiên sinh, có đủ hay không?” Lưu sư phụ chỉ chỉ ba chậu lớn trước mặt.

“Đủ đủ, hơi nguội chút thì đựng vào trong túi, sau đó kêu Tiểu Ngũ đi trước bán đồ viên và bánh đậu.” Yến Thần Dật nhìn gật đầu.

Tiểu Ngũ cũng đang đựng đồ viên, nghe hắn nói như vậy thì gật đầu lên tiếng.

Ninh đến gần duỗi tay bốc viên thịt nhét vào trong miệng, cười tùm tùm hỏi: “Còn ta thì sao? Ta bán cái gì?”

“Một lát ngươi đi nãi hoàng bao và bánh quy, mang đồng tiền và bạc vụn đi nhiều một chút.” Yến Thần Dật một bên lấy nãi hoàng bao bốn cái một phần bao lại ở trong túi giấy dầu, lại cầm năm cái bánh quy mỡ bò bao vào trong giấy dầu khác để sang một bên trong giỏ: “Nãi hoàng bao này trăm ngàn đừng để nặng, không cần đẩy xe đi bán, chỉ cần tìm chỗ không quá nhiều người cũng không quá ít là được.” Yến Thần Dật đưa hai cái giỏ cho gã không quên dặn dò: “Nhớ kỹ phải rao hai tiếng, đừng tự mình ăn hết.”

Ninh cười hắc hắc gật đầu, xách giỏ chạy: “Được, ta đi.”

“Nãi hoàng bao bốn văn tiền, bánh quy năm văn tiền đó, ngươi đừng quên!” Lời này là Tư Bác la lên.

“Biết rồi!” Ninh đã đẩy xe đi ra ngoài.

“Thần Thần, mỡ bò đó làm sao đây?” Ý Tư Bác kêu hắn xem chậu mỡ bò nhỏ mình vừa làm xong, làm nhiều như vậy cũng dùng không hết.

“Không có việc gì, để sang một bên trong kho đông lạnh giữ là được, thứ này có thể để hai ngày cũng không có việc gì.” Yến Thần Dật mang nãi hoàng bao đã bao xong để vào trong lồng hấp, quay đầu lại nhìn thoáng qua thấy Lưu sư phụ đang ngồi ở một bên uống nước trà nghỉ ngơi thì nói: “Chúng ta có phải còn có cục băng hay không?”

“Có, gần đây thời tiết càng ngày càng nóng, lão bản kêu mua về không ít đều tích trữ ở kho hàng nhỏ đấy, tiên sinh muốn dùng?” Lưu sư phụ gật đầu, thuận tay dùng khăn vải lau mồ hôi trên trán.

“Ta làm chút đá bào hoa quả cho mọi người ăn.” Yến Thần Dật nóng lòng muốn thử.

Đây cũng là đột nhiên nghĩ đến, dễ làm cũng giải nhiệt.

“Được thôi, ta ôm một cục lớn đến cho tiên sinh.” Lưu sư phụ đứng lên đi về phía kho hàng nhỏ.

“Tư Bác đi mang quả đào và táo, dâu tây đó rửa sạch sẽ.” Hắn cầm chậu nhỏ đựng một đồng dâu tây vào, lại chỉ chỉ quả đào lớn và táo đỏ để một bên.

Tư Bác gật đầu đi rửa hoa quả.

Yến Thần Dật đảo đảo đôi mắt, cười tùm tùm nhìn Tiểu Lục một bên: “Tìm dao Lư sư phụ trước kia dùng qua, phải cùn một chút.”

Tiểu Lục gật đầu xoay người đi tìm đến.

Hắn nói xong lời này thì Lư sư phụ ôm một cục băng lớn trở về. Yến Thần Dật nhanh chóng cầm một tờ giấy dầu để lên trên thớt, ý bảo ông đặt băng ở chỗ này.

Tiểu Lục cầm hai con dao phay trở về, còn rất thông minh biết rửa sạch sẽ mới đưa cho Yến Thần Dật.

“Cám ơn, mang chậu sửa kia nấu chín, sau đó để vào trong giếng ướp lạnh một chút.” Yến Thần Dật chỉ chỉ sửa làm nãi hoàng bao còn lại, hắn thở sâu hai tay bắt đầu dùng dao phay chém mạnh lên băng.

Biện pháp này thật sự là không tốt, nhưng lúc này lại không có đồ vật thuận tay, chỉ có thể dùng biện pháp nguyên thủy nhất.

Vụn băng tuyết bay đầy trời, Lư sư phụ chớp mắt mấy cái ôm một chậu lớn ở một bên chờ, chỉ sợ hắn một đao chém lên tay mình khăn trương không thôi.

Tư Bác nghe âm thanh chạy về liếc mắt nhìn, nhếch miệng hỏi: “Thần Thần, đệ làm gì vậy?”

“Phá băng!” Yến Thần Dật chém còn rất hăng hái, cười tùm tùm liếc mắt nhìn y.

Khóe miệng Tư Bác giật giật, nghĩ thầm: 'Thần Thần nhà y còn có một mặt bạo lực như vậy à? Thật rất dọa người.'

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Lâm Ruộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Editor: demcodon

Hai tay Yến Thần Dật vung dao phay phạch phạch phạch chém về phía trên tảng băng lớn.

“Thần Thần..... ta chép giúp đệ.” Tư Bác đi qua đỡ lấy cánh tay hắn, miễn cho động tác của hắn quá lớn đau sái eo.

“Không cần quá vụn, hiện tại thời tiết nóng quá vụn thì một lát không có.” Yến Thần Dật cầm lấy trái cây Tư Bác rửa xong để một bên trên tấm thớt, hắn chớp mắt mấy cái: “Lư sư phụ, giúp ta gọt vỏ, tất cả vỏ trái cây đều không cần.”

Lư sư phụ cảm táo gọt vỏ, khó hiểu nhìn hắn dùng chậu nhỏ mang dâu tây thả đường trắng vào, sau đều dầm nát ra thì hỏi hắn: “Đây là muốn làm cái gì?”

“Làm mứt quả.” Trời quá nóng, Yến Thần Dật cảm thấy nếu có thể ăn được đá bào chua chua ngọt ngọt nhất định rất hưởng thụ.

Động tác của Tư Bác không chỉ nhanh gấp đôi Yến Thần Dật, băng còn lại chém thành vụn. Hắn đuổi tay qua lấy quả đào gọt vỏ.

“Cắt thành hạt lựu nhỏ.” Yến Thần Dật ở một bên dầm dâu tây, mắt nhìn quả táo quả đào đã gọt vỏ chỉ chỉ nói với Lư sư phụ.

Lư sư phụ gật đầu giúp hắn cắt quả hạt lựu.

“Thần Thần, muốn làm như thế nào thế?” Tư Bác đến gần đưa cầm để lên trên bờ vai của hắn, vươn tay cầm một cục băng tương đối hoàn chỉnh từ từ trong chậu nhét vào miệng nhai cộp cộp.

“Rất đơn giản, mang những thịt quả đều làm thành loại mứt quả này, sau đó múc vào trên băng trộn chung ăn là được.” Yến Thần Dật cầm một chén nhỏ đựng chút đá bào, sau đó lấy một muỗng lớn múc dâu tây múc vào mặt trên đưa cho y: “Nếm thử xem có đủ ngọt hay không?”

Tư Bác cúi đầu nhìn thoáng qua, lại gần ngửi ngửi, hương vị dâu tây nồng đậm, ăn một ngụm nhưn mảy: “Ngọt!”

“Ngọt thì tốt.” Yến Thần Dật cười tùm tùm lại gần há miệng, Tư Bác thuận tay múc một muỗng đá bào cho hắn.

“Ừm, giống như thiếu một chút gì đó.” Hắn liếm liếm môi, thuận tay múc thêm sữa nấu xong để nguội vào khuấy khuấy.

“Lại nếm thử.” Lại múc cho y một muỗng.

Tư Bác lại ném một ngụm: “Ăn ngon, lạnh lạnh.”

“Vậy là được.” Hấn gặt đầu, mang táo hạt lựu để vào trong chậu nhỏ dầm nát, sau đó thêm sữa. Đào hạt lựu cũng làm giống như vậy.

“Mau cho chúng ta một chén nếm thử.” Trái cây bỏ thêm sữa hương vị càng thơm, làm đầu bếp mũi đều rất thính nên đã sớm ngửi được mùi hương. demcodon-lqd Lưu sư phụ lại gần tự mình vươn tay cầm chén nhỏ lấy đá bào, sau đó mỗi loại mức quả lấy một muỗng mức lên trên vụn băng, nhanh chóng ăn một ngụm hương thụ lác đầu, khen thưởng: “Thoải mái quá!! Trời nóng như vậy ăn một chén thật sự là thoải mái.”

Ba tiểu đầu bếp khác cũng mỗi người một chén bụng lấy ăn vui vẻ.

“Một lát lại ôm thêm tảng băng lại đây, làm thêm một ít cầm ra ngoài bán, hai văn tiền một chén.” Yên Thần Dật há miệng ăn một muỗng đá bào Tư Bác dứt tời lác đầu: “Huynh ăn đi, ta không ăn nữa.”

Dạ dày hấn không tốt lắm, ăn nhiều đồ lạnh sẽ không thoải mái.

Tư Bác ăn hai chén nhỏ mới thỏa mãn, vươn tay cầm trái cây đã gọt vỏ giúp hấn làm mát quả.

Quảng nhìn nhìn không có người nào ở đại sảnh thì thu dọn xong quầy, sau đó chào hỏi tiểu nhị ở lại chạy đến phòng bếp.

Vừa rồi Tiểu Lục cho hấn tặng một chén đá bào, ăn một chén chưa ăn đủ còn muốn lại ăn thêm một chén. Hai bàn khách trong đại sảnh ăn cơm mỗi người cũng được tặng một chén đá bào. Yên Thần Dật tâm tình tốt, coi như là hấn mời khách.

“Chường quày!”

“Vâng, vị công tử này cần gì?” Quảng quay đầu cười vui vẻ đi qua.

“Lại thêm một chén đá bào này, hương vị cũng không tệ.” Người nọ chỉ chỉ chén không trên bàn, cười tủm tỉm nhìn hấn.

Quảng chớp mắt mấy cái, đảo đảo đôi mắt cười nói: “Đây là món mới tiểu tiên sinh chúng ta làm ra để giải nhiệt. Nếu lại thêm một chén thì không phải miễn phí.”

“Được rồi, mấy món của cửa tiệm các người cũng thật sự không quý, mang đến một phần.”

“Được, chờ chút.” Quảng gặt đầu vui vẻ chạy tới hậu viện.

Yên Thần Dật nghe gã nói như vậy cầm cái đĩa lớn đến đựng đá bào, sau đó ba mặt mức mát quả lên đưa cho Quảng: “Mười văn tiền một phần, ăn xong có thể gọi thêm một phần.”

Quảng gặt đầu, nhìn cái đĩa lớn trong tay cảm thấy nếu như ăn vào không có khả năng còn muốn ăn nữa, chủ yếu là rất lạnh, ăn nhiều bụng sẽ không thoải mái.

“Tiểu Lục, người và Tiểu Ngũ cùng nhau đẩy xe đi bán đá bào.” Hấn bụng hai chậu lớn đá bào để lên trên tảng băng, tính toán thời gian hấn là có thể rất lâu mới có thể hoàn tan toàn bộ.

Tiểu đầu bếp gặt đầu đẩy xe đi. Vừa rồi tiểu tiên sinh nói cho bọn họ biết không cần đi quá xa, cứ ở gần đứng chỗ râm mát bán, miễn cho băng sẽ rất nhanh tan mất.

* * *

Một ngày bận rộn, mãi đến chạng vạng thì mới tính hoàn toàn rảnh.

Yên Thần Dật ở trong phòng thu chi, trên bàn một đồng tiền đồng, một đồng bạc, hấn nhẹ răng cười đặc biệt sáng lạn, bên trong đôi mắt hiện ra ngoài tiền..... vẫn là tiền.

“Tư Bác!!! Mau tới đây giúp ta đếm tiền!!!” Hấn kêu to ra phía ngoài cửa, một mình hấn mà đếm chắc đến hơn nửa đêm mới xong.

Tư Bác ngồi ở chỗ bậc thang cửa, cầm túi giấy dầu trong tay, bên trong là cổ vịt chân gà và mấy món ăn vặt, đang cùng Lưu sư phụ đánh cờ vua, nghe Yên Thần Dật kêu thì y bĩu môi, than thở một câu: “Ta không đi đếm tiền đâu, đếm hoa cả mắt.”

Quảng vốn là ở một bên nhìn, nghe y nói như vậy thì thờ dài chủ động đẩy cửa ra đi vào phòng: “Tiểu Yên, ta giúp người đếm, Tư Bác đang đánh cờ.”

Yên Thần Dật bĩu môi, bất quá liếc mắt nhìn thấy hai đồng tiền đồng và bạc chất đồng ở trên bàn lập tức mặt mày hớn hờ vãi tay: “Ninh đâu? Kêu hấn cũng đến đây hỗ trợ, thật sự là nhiều lắm, còn muốn đổi chiếu sổ sách.”

Quảng nhìn thoáng qua bàn Yên Thần Dật nhếch miệng. Bọn họ không thiếu tiền, nhưng nhìn thấy lao động một ngày kiếm được nhiều bạc như vậy vẫn là rất hưng phấn. Mặc dù đó không phải bạc của mình nhưng loại cảm giác này Quảng trước nay chưa cảm nhận qua. Hấn xoay người đi gọi Ninh vào, hai người giúp Yên Thần Dật đếm bạc.

“Một trăm văn tiền sâu thành một chuỗi, đến lúc đó thuận tiện tính vào sổ.” Yên Thần Dật cầm dây thừng đưa cho hai người bọn họ dùng rương nhỏ đựng bạc vụn.

“Một lát nhớ rửa tay, hôm nay có thể không thể trở về, ta kêu Tiểu Ngũ tìm phòng cho hai người ở một đêm.” Lúc này trời đã sắp tối, hắn không muốn đi đường đêm về nhà, sáng mai còn phải trở về, rất vất vả.

Hai người đồng thời gật đầu, cảm thấy không có gì. Nhưng Tư Bác ngồi ở bên ngoài chơi cờ thì không cho rằng như vậy, y bấu môi cầm con cờ chốt và tướng trong tay. Sau đó lập tức đứng dậy vọt vào trong phòng, trừng mắt nhìn gọi vào: “Thần Thần, không về nhà thì nghỉ ngơi ở đâu?” Y kỳ thật muốn hỏi: 'không trở về nhà thì y có phải có thể ngủ chung một cái giường một cái chăn với Thần Thần hay không?'. Nhưng bên ngoài còn có người, mình giọng lớn, nếu hỏi ra chỉ sợ sẽ bị người nhìn chê cười, cho nên..... nhin.

“Lão bản không phải thu xếp cho chúng ta một cái phòng sao, thì ở một đêm. Nếu trời tối trở về ta sợ gặp phải trộm cướp.” Yên Thần Dật ngẩng đầu nhìn y, động tác trong tay không ngừng, gom năm thỏi bạc thành một tổ bị hắn ném vào trong rương.

Tư Bác không tình nguyện gật đầu xem như đồng ý. Y cũng không muốn đồng ý, nhưng vừa nghĩ đến nếu thực sự có vạn nhất thì cho dù bọn họ có thể che chở Thần Thần không chịu thương tổn, nhưng bị dọa cũng rất buồn bực.

Yên Thần Dật thấy y ỉu xiu đi ra ngoài như một bên lông mi nhếch môi cười khê -- cho huynh giả vờ, xem huynh có thể giả vờ tới khi nào.

Nói thật, mỗi ngày nhìn thấy Tư Bác giả ngu ngốc nghếch thật sự là quá thú vị, hắn hơi không dừng được. Thử hỏi, nếu nam nhân biết hắn đã sớm phát hiện y giả ngây giả dại có thể then quá thành giận hay không?

Hắn không nhin xuống tượng tượng phật bật cười một tiếng.

Quảng và Ninh quay đầu nhìn y khó hiểu.

Yên Thần Dật che miệng lắc đầu, ý bảo hai người bọn họ không cần để ý.

Quảng nhún nhún vai cúi đầu tiếp tục đếm tiền, lại thầm nghĩ: 'Tiểu Yên rất tham tiền, đếm bạc đếm tới cười ra cũng đủ không dễ dàng.'

Ninh lại buồn rầu nhìn tiền đồng trong tay đã sâu vào, nhe răng nhếch miệng lại đếm một lần nữa.

* * *

Trên ngã tư đường, phu canh gỗ đồng la canh ba, tiếp theo thì nghe được tiếng “Trời hanh vật khô, cẩn thận củi lửa hỏa chúc.”. [tam hạ = canh ba = 11 giờ tối đến rạng sáng 1 giờ.]

Yên Thần Dật duỗi eo, che miệng ngáp, cúi đầu nhìn nhìn Tư Bác đang ngủ say ở trên đùi mình duỗi tay nhéo mũi y.

Tư Bác động động đầu, mở mắt ra nhìn hắn: “Tính xong rồi?”

“Ừm.” Hắn đầm đầm bả vai sắp xếp sổ sách lại xong cất vào trong ngăn kéo: “Đi thôi, vừa rồi Tiểu Ngũ nói nấu cho hai ta chút nước, đi tắm rửa rồi ngủ.”

Đếm tiền đếm tới mỏi tay, tính sổ tính hoa mắt, Yên Thần Dật hoạt động chân bị Tư Bác đè lên tê chậm rãi đứng lên.

Tư Bác theo dõi nhìn hắn trong chớp lát duỗi tay qua dùng một chút lực đã ôm hắn đứng lên, sau đó đi ra ngoài.

Động tác này làm cho Yên Thần Dật sững sốt, tiếp theo giãy dụa: “Mau buông ta xuống, sẽ bị người thấy!”

Còn bị người ôm kiểu công chúa, còn là đại nam nhân! Nếu như bị thấy hắn còn nào mặt mũi nào đi gặp người đây? Thật then thùng!

“Chân đệ đã tê rần.” Tư Bác mới không để ý hắn giả giụa giống như con gà nhỏ kia, ôm hắn đi nhanh về phía phòng ở hậu viện, một chân đá văng cửa ra, tối đen cũng làm khó y không đứng vào bàn, trực tiếp đi đến trước giường buông hắn xuống. Sau đó đi đóng cửa, lại đến phía sau bình phong nhìn nhìn, nước trong thùng tắm còn ấm áp.

“Thần Thần, tắm rửa.” Y vừa kêu vừa cời y phục, thùng tắm trong tủ lâu thật sự rất to, cho dù hai người đi vào hơi chen một chút cũng có thể tắm. Huống chi thân thể nhỏ của Yên Thần Dật một chút cũng không chiếm nhiều chỗ.

Yên Thần Dật xoa bóp chân, ngáp một cái đi qua, vừa đi vừa cời y phục, kết quả đến phía sau bình phong vừa nhìn thấy đã sững sốt.

Tư Bác đã trần trụi ở trong thùng tắm, thấy hắn đến thì vẩy tay: “Thần Thần nhanh lên, nước không quá nóng.”

“Hừ.....” Yên Thần Dật há há miệng mặt mũi đỏ bừng.

Nam nhân này muốn làm gì đây? Hai đại nam nhân tắm uyên ương gì chứ? Thệt không buồn nôn à?

Càng nghĩ mặt càng hồng, Tư Bác kinh ngạc nhìn khuôn mặt hắn đỏ bừng trừng mắt nhìn mình, y duỗi tay đi bắt cánh tay hắn: “Thần Thần, đệ làm sao

vậy? Có phải không thoải mái hay không?”

Tiếng phá nước ào ào vang lên, Tư Bác từ trong thùng tắm đứng lên trực tiếp kéo hẳn một cái đến, lại gần dán mặt thử nhiệt độ, thật nóng!

Lại sờ sờ tay, sờ sờ cổ, nhiệt độ cũng rất cao.

“Nhanh lên tiến vào ngâm một lát, đừng thật sự bị bệnh.” Y nói xong thì động tay giúp hắn cởi y phục, cũng không biết y có phải luyện qua hay không, tốc độ giúp người cởi y phục thật đúng là nhanh chóng.

Yến Thần Dật ngu xuẩn nhìn động tác của y, sau đó.....

Sau đó đã trần trụi bị ôm chặt trong thùng tắm.

Hắn ngay cả giấy giũa cũng quên.

Khắp đầu hắn hiện tại đều là..... thấy cảnh lỏa thể

Cảnh

Thấy.....

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Yến Thần Dật bị nam nhân ba hai cái cởi hết phục, chờ hắn lấy lại tinh thần thì đã bị nam nhân ôm vào trong thùng tắm.

Nước ấm áp ngâm thân thể trần trụi, hắn giống như con tôm nấu chín, cả người đỏ lên.

Tư Bác duỗi tay cầm khăn vải lau thân thể giúp hắn, hắn chỉ có thể cứng ngắt tùy ý động tác của nam nhân. Hắn muốn nói cái gì một chút nhưng hắn phát hiện mình hiện tại tại một âm cũng đều phát không ra, yết hầu khô sấp, thân thể khô nóng.

“Thần Thần.....” Hơi thở của nam nhân nóng hổi phun ở trên vai trần của hắn, từ hơi thở đến gần cho đến khi nam nhân nhẹ nhàng hôn, chậm chậm mang theo nụ hôn quyến luyến dừng ở trên vai mình.

“Tư Bác.....” Yến Thần Dật giật giật thân thể.

Thùng tắm không lớn, hai đại nam nhân chen ở bên trong đừng nói tùy tiện hoạt động, chỉ sợ muốn tách ra chút khoảng cách cũng không có khả năng.

Dưới móng hắn bị phân thân của nam nhân dâng trào chống lên, chỉ cần hắn vừa di chuyển thì nam nhân sẽ đuổi theo đến dùng cây gậy thịt hùng vĩ kia đâm vào kẽ đùi hắn. Hai má Yến Thần Dật đỏ bừng quay đầu nhìn, Tư Bác vừa vận ngón đầu, ánh mắt hai người cứ như vậy chống lại.

“Huỳnh”

Lời còn chưa kịp nói đã bị nam nhân chặn miệng ngâm trở về.

Tư Bác dùng một tay vòng thân thể hắn dùng sức ôm vào trong lòng mình, một tay khác đỡ đầu hắn hơi ngửa lên. Y hút đôi môi hắn bởi vì hắn khăn trương mà run rẩy, đầu lưỡi y linh hoạt chui vào trong miệng của hắn, ôm lấy hắn đang trốn tránh đầu lưỡi mà dùng sức liếm láp. Y liếm rất cẩn thận, từ môi đến nướu, đến trong khoang miệng mềm mại, thậm chí hút đầu lưỡi của hắn vào trong miệng mình.

Yến Thần Dật bị bắt há miệng tùy ý đầu lưỡi y đang tàn sát bừa bãi ở trong miệng mình, hít thở càng ngày càng dồn dập.

Không chỉ có như thế, nam nhân hôn môi mang theo cường thế hung ác, một cái tay khác đang ôm vai hắn cũng di chuyển đến trước ngực hắn. Đầu tiên là nhẹ nhàng nắm khéo léo nụ hoa màu hồng phấn của hắn, cho đến khi nó biến thành cứng mới di chuyển đến một bên khác tiếp tục xoa nắn.

Yến Thần Dật bị y hôn thở không nổi, hai nụ hoa trước ngực bị y xoa nắn tê dại, thân thể không khống chế nổi run rẩy. Hắn thật khăn trương, hắn biết nam nhân này muốn làm cái gì, nhưng hắn không có sức lực đi đẩy nam nhân ra.

Tư Bác gắt gao đặt hắn ở bên cạnh thành thùng tắm, gậy thịt dâng trào ở trong nước cọ xát móng thịt tròn trĩnh kia.

“Thần Thần..... đệ thật nóng.....” Tiếng nói mang theo khăn khăn, trong ánh mắt chứa đầy sắc màu dục vọng.

Tư Bác buông đôi môi hân ra bị y hút cắn đến sưng đỏ, nâng cánh tay y lên đến gần cùi đầu liếm liếm dưới nách hân.

Yến Thần Dật sợ nhột trớn tránh, tiếp theo bị đôi tay lớn mạnh mẽ khỏe mạnh kia của nam nhân nhấc một chút ngồi ở trên đùi nam nhân

“Ừm...” Đầu vú bị hút trong chớp mắt Yến Thần Dật không khống chế nổi lên tiếng rên rỉ, khuôn mặt rất đỏ giống như sắp nhỏ máu.

“Đừng cắn.....” Hân kinh ngạc che miệng lại, âm thanh như thế làm sao sẽ do hân phát ra chứ?

“Có thoải mái không?” Nam nhân nhếch mắt nhìn hân, nhưng nụ hoa nho nhỏ ở trong miệng y lại không có buông ra, dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn cắn, vừa lòng cảm nhận được thân thể Yến Thần Dật đang ở trong lòng mình run rẩy.

“Không..... a..... đừng.....” Cái loại tê dại xa lạ này chạy thẳng đến đại não, hân vận vẹo thân thể lại càng như là đang ưỡn ngực đang tỏ vẻ hòa theo nam nhân. Yến Thần Dật bị dục vọng xa lạ này hù dọa, nhưng thân thể lại rất vui thích.

“Thần Thần, đệ thích” Một bên nụ hoa đã bị y hút đỏ lên, Tư Bác thở sâu buông miệng ra đổi sang một bên khác. Dưới nước, đôi tay kia lại tìm đến trước người Yến Thần Dật, nhẹ nhàng cảm gầy thịt hồng nhật đã đứng thẳng: “Nhìn đệ có tinh thần như vậy nhất định rất thích.”

“Không phải..... ừm.....” Cái quan trọng của Yến Thần Dật bị cảm càng cứng hơn.

Tư Bác chớp mắt mấy cái đến gần hôn hôn khuôn mặt hân nóng hằm hập, một tay nhẹ nhàng lên xuống gây thịt cứng ngắt nắm ở trong tay, một tay còn lại lạng lẽ thăm dò về phía tiểu huyết phía sau Yến Thần Dật bị chen ở trong kẽ móng.

“Ừm.....” Yến Thần Dật kinh hoảng quay đầu nhìn y, trong mắt chứa đầy kháng cự: “Đừng.....”

“Ta chỉ sờ, không làm gì khác.” Y vừa nói chuyện ngón tay lại dựa theo nước ấm áp trong thùng tắm nhẹ nhàng ấn xoa chọc vào nếp uốn ở của huyết.

Yến Thần Dật cắn môi, trong ánh mắt chứa hơi nước.

Tư Bác thở sâu, ở cửa huyết căng chặt kia nhẹ nhàng chen vào một lóng ngón tay. Yến Thần Dật lập tức nhú mày lại, biểu cảm mang theo đau đớn.

Chỉ có một lóng ngón tay cũng đã gắt gao bị cửa huyết thịt mềm kia hút vào, muốn lại chen vào bên trong đã thấy sắc mặt Yến Thần Dật tái xanh chỉ có thể buông tay. Nhưng y cũng không có lấy ngón tay ra mà là nhẹ nhàng chuyển động ở bên trong, vừa hôn cổ hân vừa trấn an: “Thần Thần thả lỏng, ta chỉ sờ thôi, thả lỏng có được không? Để cho ta sờ.”

Yến Thần Dật rậm rì vài tiếng, thân thể lại không do tự chủ bởi vì giọng nam nhân dịu dàng dụ dỗ mà chậm rãi trầm tĩnh lại. Sau đó..... một tiếng kêu rên từ trong miệng hân phát ra, thân thể không chịu nổi run rẩy.

Ngón tay được bao vây ở giữa vách hậu môn căng chặt mà nóng hằm của hân, gây thịt ở giữa hai chân Tư Bác càng là đứng thẳng thêm vài phần.

“Đau.....”

“Đệ thật nhanh, Thần Thần.....” Tư Bác thật sự rất muốn mang gây thịt của mình đâm vào trong thân thể hân, nhưng về mặt Yến Thần Dật giờ phút này lại làm cho y đau lòng. Cho dù mình đã sắp nhận không được cũng không có biện pháp làm thương tổn hân.

Y thở sâu, ngón tay nhẹ nhàng ấn xoa ở trong thân thể hân, chậm rãi làm động tác cầm rút.

“Tư Bác..... đau quá.....” Giọng Yến Thần Dật đều mang theo chút khóc nức nở, động tác qua lại trong thân thể và tay lớn trước người vẫn hoạt động nhanh làm cho hân có hai loại cảm giác cực đoan, rốt cuộc nhận không được, cùng với động tác vuốt càng lúc càng nhanh, hân thẳng lưng bắn ra tinh hoa lần đầu tiên của thân thể này.

“A!” Hân ngửa đầu, hai tay nắm chặt thành thùng tắm kêu ra.

Tư Bác nhận cơ hội thân thể hân trong chớp mắt thả lỏng thì lại đưa ngón tay dò xét vào bên trong, tiếp theo bị gắt gao hút giữ. Y chớp mắt mấy cái, vừa rồi ngón tay giống như đụng đến chỗ không bình thường.

Vốn là trong vách hậu môn bóng loáng có một chỗ hơi hơi lộ ra, y tò mò đề lên, lập tức thân thể người trong lòng thẳng thẳng run run không thôi, ngay cả giọng cũng không khống chế nổi.

“A..... không..... a..... đừng..... đừng đụng chỗ đó.....” Yến Thần Dật biết chỗ vừa đụng chạm chính là tuyến tiền liệt của nam nhân lộ ra, chỗ kia nếu như bị chạm vào thì thân tiền cũng biến thành con sâu dâm dăng.

Nhưng Tư Bác lại không hiểu, giống như phát hiện món đồ chơi mới, cảm nhận được hân càng ngày càng thả lỏng hậu môn thì ngón tay ra ra vào vào càng ngày linh hoạt không ít; mà gây thịt của hân vốn bắn qua một lần lại cứng rắn lên lần nữa, mà thừa dịp lúc Yến Thần Dật chìm sâu vào dục vọng phóng dăng kêu lên thì lại lạng lẽ dò xét vào một chỗ đó.....

Yến Thần Dật chỉ cảm thấy mình như là đám mây đang trôi nổi, thân thể giống như là không phải của mình.

Ba ngón tay mang theo nước ấm tiến vào thân thể, càng lần lượt dùng sức kích thích vào trong vách hậu môn của hân, làm cho hân chìm sâu trong dục

vọng.

“Tur Bác.....”

“Hử?” Tur Bác từng chút hôn lên khóe miệng hắn, ngón tay từ trong huyết thịt của hắn rút ra mang gậy thịt đứng thẳng của mình chống vào cửa huyết đã bị y xoa nắn đến mềm mại, nhẹ giọng hỏi: “Để cho ta đi vào có được hay không? Thần Thần? Ta muốn chàng.....”

Yến Thần Dật nhìn mặt y, trong lúc nhất thời có chút hoảng loạn.

“Có được hay không?”

“Ừm.....”

Tiếp theo lời hắn đồng ý thì gậy thịt cứng ngắc lên của nam nhân chậm rãi chen vào cửa huyết. Mặc dù đã bị ba ngón tay căng ra một đoạn thời gian, nhưng gậy thịt y lại vẫn tiến vào khó khăn.

Chỉ có quy đầu mới tiến vào mà Yến Thần Dật đã chịu không nổi vặn vẹo thân thể.

“Đau quá..... Tur Bác..... đừng làm.....”

Tur Bác không có biện pháp, y thấy Thần Thần đã khóc chỉ có thể buông tay. Y kéo tay hắn qua thăm dò gậy thịt của mình, cắn cắn cổ hắn, nam nhân than thở: “Được rồi, giúp ta làm cho nó ra.....”

Yến Thần Dật nhẹ nhàng thở ra, động tác trên tay lại đưa lên.

... ..

Yến Thần Dật cảm thấy hắn chưa từng có tắm rửa một mẻ như vậy.

Mềm nhũn dựa vào trên thùng tắm, ánh mắt cũng không muốn mở.

“Thần Thần.....” Tur Bác đến gần hôn hôn bờ môi của hắn, bước ra thùng tắm tùy tiện lau lau thân thể, sau đó vớt hắn từ trong thùng ra.

“Ta thật mệt..... huynh đừng ép buộc” Giọng Yến Thần Dật nghẹn nói, hai chân như nhũn bước ra thùng tắm, hai mắt như là đã khóc phủ một lớp hơi nước.

“Ta ôm chàng đi ngủ.” Tur Bác lau sạch sẽ giọt nước trên người cho hắn, sau đó ôm hắn về giường.

Toàn bộ hành trình Yến Thần Dật nửa khép mắt, mê mang.

Thời khắc bị để trên giường thì hắn lăn vào bên trong, thuận tay kéo chăn qua che người mình. Sau đó nhắm mắt lại, không nói gì lập tức thiếp đi.

Tur Bác liếm liếm khóe miệng, mặc dù không có làm đến bước cuối cùng nhưng vẫn là thỏa mãn không thôi. Thần Thần có thể để cho mình thưởng chút ngon ngọt đã không tệ, y có cảm giác nếu hôm nay là ở trong nhà chỉ sợ chuyện này cũng đã thành. Bất quá y không vội, tiến hành theo thứ tự mới sẽ không làm cho Thần Thần bài xích y.

Tur Bác cầm vải khô ngồi ở bên giường, thuận tay vớt Yến Thần Dật đã ngủ say dùng khăn vải cứ lặp lại lau khô đầu tóc đang ướt nhẹp cho hắn, trong mắt nam nhân tràn đầy tình yêu dịu dàng.

Người này lập tức phải thuộc về y, chỉ là ngấm lại thì đặc biệt thỏa mãn.

Chờ đến khi tóc Yến Thần Dật nửa khô thì Tur Bác đổi cái khăn khác tiếp tục chà lau, sau đó lên giường ôm hắn vào trong ngực thỏa mãn nhắm mắt lại ngủ.

Buổi sáng ngày hôm sau, Yến Thần Dật theo thói quen dậy sớm, mở mắt ra nhìn thấy Tur Bác vẫn đang ngủ say, lúc này mới phản ứng lại đây không phải ở nhà, không cần dậy sớm như vậy.

Hắn giật giật thân thể, trở mình ở trong lòng ấm áp của nam nhân, bấu môi tiếp tục ngủ. Nhưng vừa nhắm mắt lại uyên uyên hí thủy* đêm qua lại rõ ràng trước mắt. Hai má hắn một chút thì đỏ lên, ngay cả thân thể cũng cứng đờ rất nhiều.

(*Uyên ương hí thủy: đôi uyên ương đùa giỡn trong nước.)

Tur Bác ngay lúc hắn trở người cũng đã tỉnh, bất quá sợ hắn xấu hổ không lên tiếng. Nhưng thân thể người trong lòng cứng đờ vẫn là làm cho trong lòng y có chút khản trương. Y giật giật giả vờ giống như vừa tỉnh lại, lập tức người trong lòng càng là khản trương mang theo chút run rẩy.

Nam nhân hơi hơi nheo mắt lại, giây tiếp theo lập tức râm rì lại gần dùng mặt cọ cọ cổ hắn: “Thần Thần ~”

Yến Thần Dật không lên tiếng.

“Thần Thần~~ chào buổi sáng.” Tiếng nói mang theo tỉnh ngủ khàn khàn, nam nhân ôm sát cánh tay, cũng không tin hắn còn có thể giả vờ được nữa.

Yến Thần Dật thở ra một hơi, khẽ ừ một tiếng.

“Chào.”

“Thần Thần, không ngủ đủ, còn muốn ngủ tiếp.” Nam nhân ôm hắn lại cọ cọ cằm cằm.

“Ngủ tiếp nữa canh giờ thì phải thức dậy, hôm nay là đại hội ngắm hoa còn tổ chức một ngày, chúng ta còn phải làm không ít điểm tâm đi bán.” Yến Thần Dật thấy nam nhân chưa nói gì trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra. Hắn không phải muốn trốn tránh thân mật đêm qua mà là có chút thận trọng.

Hai nam nhân còn có thể làm chuyện làm cho người xấu hổ như vậy thật sự là hắn chỉ nhìn thấy ở bên ngoài. Cho nên Yến Thần Dật có chút tâm lý đã điều, nhưng Tư Bác không có làm ra chuyện gì làm cho hắn lại xấu hổ nên hắn đã thả lỏng xuống.

“Ừm, ngủ tiếp một lát, một lát ta giúp Thần Thần làm mỡ bò, còn muốn giúp Thần Thần làm trái cây nhỏ, hắc hắc, ta cũng muốn ăn đá bảo.” Khóe miệng nam nhân ôm lấy nụ cười, đáng vẻ xấu xa không thôi nhưng nói ra lại ngốc nghếch.

Đáng tiếc Yến Thần Dật đưa lưng về phía nam nhân nên nhìn không được đắc ý và tính kế trong mắt y.

* * *

Canh ba giờ thìn [bảy giờ rưỡi], Yến Thần Dật và Tư Bác rời giường rửa mặt, mở cửa hít thở không khí trong lành.

Yến Thần Dật lại cảm thán: 'cuộc sống cổ đại này duy nhất có chỗ tốt chính là không cần lo lắng không khí ô nhiễm và sương mù.'

“Chào tiểu tiên sinh!” Trong hậu viện, tiểu nhị và tiểu đầu bếp đều bắt đầu một ngày bận rộn, nhìn thấy hắn từ trong phòng đi ra thì nhanh chóng chào hỏi.

Yến Thần Dật cười tủm tỉm gật đầu.

Lúc này Trương lão bản từ trong phòng đi ra, sau khi nhìn thấy hắn thì vẫy tay bảo hắn lại đây: “Tiểu tiên sinh, ta muốn thương lượng với ngươi chút việc.”

“Được.” Yến Thần Dật nháy mắt với Tư Bác, Tư Bác tự mình đi ăn điểm tâm trước.

Yến Thần Dật và Trương lão bản vào phòng, khó hiểu nhìn về phía ông lão cầm rương nhỏ: “Lão bản làm gì vậy?”

“Ngày hôm qua ta đã suy nghĩ, từ lâu nay tuy nói kiếm tiền nhưng ta tuổi đã lớn, thật nhiều chuyện đều có tâm bất lực. Cho nên muốn chuyển nhượng ý của tiên sinh thế nào?” Trương lão bản lấy ra khế nhà và khế đất từ trong rương cầm ra, ngẩng đầu nhìn Yến Thần Dật ngồi đối diện mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

Yến Thần Dật chớp mắt mấy cái khó hiểu hỏi: “Sao lại nói như vậy? Gần đây từ lâu buôn bán tốt như vậy, nếu như chuyển nhượng rất mệt.”

Hắn ngược lại là có suy nghĩ muốn bỏ tiền vào đây, bắt quá sợ bạc trong tay mình không đủ.

“Không phục tiên sinh không được, gần đây buôn bán tốt ta cũng thật cao hứng, nhưng thật sự không có tinh lực gì.” Trương lão bản thở dài lắc đầu nói: “Tiên sinh nếu như là có hứng thú thì có thể tiếp nhận thử xem, giá có thể bàn lại.”

Yến Thần Dật gật đầu, duỗi tay lấy khế đất và khế nhà qua nhìn nhìn tính hạ đại khái giá, suy nghĩ tiền trong tay mình, giống như không sai biệt lắm là toàn bộ tiền hắn tích góp. Bất quá.....

Hắn nhìn về phía Trương lão bản hỏi: “Không làm lão bản từ lâu thì ngài muốn đi đâu?” Hắn biết nhà ông lão không ở huyện Hoa Dương, cho nên có ý hỏi một câu.

Trương lão bản cười nói: “Tính cùng lão bà về quê hương thụ vài năm, tiểu tiên sinh có hứng thú?”

“Vâng, lão bản tính lúc nào thì chuyển nhượng?” Yến Thần Dật mang hai tờ khế ước để vào trong rương nhỏ, cười tủm tỉm nhìn ông lão.

Trương lão bản khoát tay: “Không vội, không vội, tiên sinh nếu như bạc không đủ thì từ từ lại nói.”

“Đù, thật ra là đủ, ngày mai ta sẽ mang bạc đến.” Yến Thần Dật có suy nghĩ nếu như từ lâu nay mình tiếp nhận kinh doanh khẳng định sẽ càng náo nhiệt. Mặc dù hắn muốn tích góp bạc đi kinh thành mua nhà, nhưng nhất thời không vội, hiện tại chủ yếu là kiếm nhiều tiền mới tốt.

“Được, được, như thế nào cũng được, đến lúc đó chúng ta ký công văn thì từ lâu nay chính là của tiên sinh.” Trương lão bản mang rương nhỏ đặt về chỗ cũ, mặt tràn đầy vui vẻ.

Sau khi từ trong phòng Trương lão bản đi ra, Yến Thần Dật đến phòng bếp kêu Tư Bác đang ăn điểm tâm đi ra, nói với y chuyện muốn tiếp nhận từ lâu.

Tư Bác gật đầu, cảm thấy làm như vậy rất tốt. Hơn nữa sau khi vua mới đăng cơ ban bố điều lệ miễn thuế, nếu hiện tại mua nhà đất thì tiền thuế sẽ tương đối tiết kiệm thật nhiều bạc.

“Thần Thần, bạc có đủ hay không? Nếu không đủ thì kêu Quảng đưa, bọn họ ăn ở không trả tiền là không được, phải giao tiền thuê nhà.”

Yến Thần Dật bật cười, cảm thấy lời nam nhân này nói thật đúng là một chút cũng không quan tâm, người ta sao lại ăn ở không trả tiền, không phải đã đưa bạc sao?

“Đủ, bất quá nếu như lại muốn đi kinh thành mua nhà thì phải chờ một quãng thời gian.” Hắn thờ dài, động động ngón tay tính tiền bạc trên người mình, gật đầu nói: “Bạc trong tay ta là đủ rồi, ngày mai lúc chúng ta đến thì mang bạc đến, đến lúc đó ký công văn với Trương lão bản, lại đi nha môn làm công chứng là được.”

Tư Bác đồng ý, trong lòng lại đang tính toán có nên kêu Quảng và Ninh giao chút bạc đến hay không.

* * *

Ngày hôm sau Yến Thần Dật và Trương lão bản cùng đi nha môn, sau khi quan huyện chấp nhận công văn hai bên ký thì việc mua bán này coi như thành công.

Bởi vì đại hội ngắm hoa vừa qua, người liên tiếp đi đến huyện Hoa Dương đều chuẩn bị rời khỏi, từ lâu buôn bán một chút thì hơi hiện ra vắng vẻ. Bất quá như vậy vừa lúc, Yến Thần Dật có thể đưa ra một ít quy củ mới nói một tiếng với bọn tiểu nhị.

Lưu sư phụ nghe nói Trương lão bản mang từ lâu sang tay cho Yến Thần Dật cũng không cảm thấy cái gì, ở trong lòng ông Trương lão bản bất quá là ông lão keo kiệt. Nếu không phải mấy tháng gần đây có Yến Thần Dật giúp đỡ thì từ lâu này còn không thành một dạng gì đâu.

Mặt khác mấy tiểu nhị và tiểu đầu bếp cũng có suy nghĩ không khác như vậy bao nhiêu, bọn họ đều là ai phát tiền công thì làm việc cho người đó, rõ ràng tiểu tiên sinh sẽ cho bọn họ nhiều tiền công hơn, không đạo lý gì có tâm lý bài xích.

Tất cả mọi người tụ tập ở sân phía sau, mỗi người cầm trong tay một tờ hợp đồng.

Yến Thần Dật chống lại tầm mắt khó hiểu của mọi người, cười tủm tỉm quơ quơ tờ giấy Tuyên Thành mỏng manh trong tay nói: “Phía trên viết quy củ và tỷ lệ tiền công các ngươi phải nhận được, xem một chút, nếu có gì không hiểu thì hỏi ta.”

Mấy người nhìn thoáng qua, đối với chuyện tiền công tăng lên hơn mười văn tiền đặc biệt thỏa mãn, nhưng lại có tiền thưởng định kỳ vv....

Trước kia bọn họ không hiểu cái gì là tiền thưởng, nhưng từ sau khi Yến Thần Dật nói với Trương lão bản thì bọn họ thỉnh thoảng sẽ được một túi tiền nhỏ, bên trong tuy rằng không nhiều tiền nhưng là rất vui vẻ.

“Nếu đồng ý thì ấn dấu tay, có điều khoản gì mới thì chúng ta về sau lại thêm vào.” Yến Thần Dật thấy trong mắt bọn họ đều mang theo vẻ lòng cũng nhẹ nhàng thở ra.

Trong tay Quảng và Ninh trong tay cũng cầm một tờ đi đầu ấn dấu tay. Chuyện này đối với bọn họ cũng không vấn đề gì, dù sao đời này sẽ đi theo chủ thượng, chủ thượng kêu bọn họ làm gì thì làm chuyện đó.

“Vậy tất cả mọi người tiếp tục cố gắng, làm cho từ lâu chúng ta buôn bán phát triển không ngừng.” Yến Thần Dật cười tủm tỉm vỗ tay xuống, ý bảo mọi người trở về làm việc.

Lưu sư phụ không đi nhìn Yến Thần Dật có chút muốn nói lại thôi.

“Lưu sư phụ muốn nói gì cứ việc nói thẳng, giữa chúng ta không cần như vậy.” Yến Thần Dật rót ly nước trà cho ông.

“Từ lâu sửa tên gì?” Lưu sư phụ chớp mắt mấy cá, uống một ngụm nước.

“Không cần, từ lâu Trương gia rất tốt, hơn nữa chúng ta cũng không nhiều tiền bạc dư thừa như vậy đi thu xếp mấy chuyện này, chỉ cần thức ăn làm ăn ngon, tên gọi là gì đều giống nhau.” Yến Thần Dật đối với chút chuyện ấy không có yêu cầu gì, dù sao hiện tại từ lâu này là thuộc về mình, chờ về sau buôn bán lời lại nói.

Lưu sư phụ gật đầu không nói thêm gì.

“Đúng rồi, ta vẫn luôn muốn tìm người hỏi một chút, chiến loạn vừa qua khỏi huyện Hoa Dương không phải nói rất nghèo hay sao? Thấy thế nào cũng không giống.” Yến Thần Dật nghiêng đầu nhìn về phía Lưu sư phụ, thấy ông cười lắc đầu càng là khó hiểu.

“Huyện Hoa Dương là rất nghèo, cứ lấy từ lâu chúng ta mà nói đi, thực đơn bình thường nếu để ở trong thành lớn thì một bàn thức ăn cũng phải bốn đến năm mươi văn tiền, chúng ta nhiều nhất cũng hai mươi văn mà thôi; lại nói nội loạn cũng đều là ở kinh thành, ngoại chiến ở biên giới, cho dù chiến loạn cũng chỉ là nam nhân trai tráng trong thôn bị chiêu đi làm binh lính mà thôi, tương đối ảnh hưởng không lớn.” Lưu sư phụ thấy hắn còn có chút nghi hoặc nhỏ giọng nói: “Vua mới đăng cơ kỳ thật là soán vị, lão hoàng đế có chút..... ngu ngốc, người phía dưới tham ô hủ bại cũng không quan tâm. Vua mới sau khi đăng cơ mang những câu quan đó đều xử tử hoặc là sung quân, mang bạc đều cho dân chúng, lúc này mới sẽ như thế.”

Yến Thần Dật giặt mình, thì ra là như thế. Hắn vẫn cho rằng chiến loạn là đánh đánh giết giết sẽ chết thật nhiều người, bất quá như vậy càng tốt, lấy của dân dùng cho dân, trả về cho dân chúng. Trách không được vua mới đăng cơ đã hơn một năm mà cuộc sống của dân chúng thoát lại nhìn rất giàu có.

Yến Thần Dật cười thâm trong lòng, như vậy càng tốt, về sau buôn bán lớn còn có thể đến kinh thành mở tửu lâu, coi như là hắn làm giàu một bước.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Hậu viện tửu lâu, Yến Thần Dật nhìn hai cái túi to bị tùy ý ném tới, khó hiểu nhìn về phía Ninh đang cười tùm tùm.

Hắn chớp mắt mấy cái nghi hoặc hỏi: “Thứ gì?”

Lại liếc mắt nhìn, túi to kia còn lộn xộn, loáng thoáng nghe được tiếng chít chít chít. Hắn đột nhiên lui về phía sau một bước, nghĩ đến hai ngày trước Quảng nói.

“Chuột?”

“Ừ, tất cả đều là chuột, ta và Quảng bắt một buổi tối đấy.” Ninh tự hào ưỡn ưỡn ngực, cười tùm tùm nhìn y: “Thế nào? Có phải rất lợi hại hay không?”

“... Hai người thật trâu bò, lấy đi lấy đi, nếu như bị khách thấy thành cái gì chứ?” Yến Thần Dật ghét bỏ phất tay, lại lui ra phía sau một bước xoay mặt kêu: “Tur Bác!”

Tur Bác từ chuồng ngựa chạy tới, khó hiểu nhìn hắn.

Yến Thần Dật vươn tay chỉ hai cái túi trên mặt đất nói với nam nhân: “Đợi lát nữa Ninh và Quảng đi, sau đó huynh dẫn người tưới chút dấm chua các góc trong hậu viện, ta cũng không muốn có người bị dịch chuột.”

Tur Bác gật gật đầu, mắt nhìn Ninh.

Ninh nhanh chóng mang theo hai gói to chạy, vừa chạy còn vừa nghĩ: ‘ánh mắt chủ thượng thật ghét bỏ, thật hung tàn.’

“Vừa rồi đang làm cái gì?” Yến Thần Dật thấy Ninh đi rồi vẫn là ghét bỏ liếc mắt nhìn chỗ vừa để túi to, quyết định một lát phải đến quét tước một chút. Về phần tửu lâu nhà người khác sẽ thế nào, xin lỗi, hắn mặc dù tâm địa thiện lương nhưng không phải thánh mẫu, đặc biệt hiện tại tửu lâu Trương gia là của hắn, càng là muốn kinh doanh thật tốt.

“Chải lông cho A Hắc, Thần Thần, thật nhàm chán đó, đệ mỗi ngày đều có rất nhiều chuyện làm, ta cũng không có chuyện làm.” Nam nhân bùi môi, lại gần ghé vào trên vai hắn, mang mặt cọ cọ lên cổ hắn: “Ta cũng giúp Thần Thần tính sổ nha.”

“Huynh nếu như có thể tính sổ không phải đã sớm giúp ta rồi sao?” Yến Thần Dật gờ tay sờ sờ đầu y, cũng rất bất đắc dĩ. Hai ngày nay vừa tiếp nhận tửu lâu, mặc dù tất cả đã sớm quen thuộc nhưng có chút chuyện Yến Thần Dật vẫn là phải tự mình xử lý, cho nên có chút xem nhẹ nam nhân này.

“Ta đây không giúp được đệ cũng không để ý ta.” Nam nhân ủy khuất ôm lấy hắn cọ cọ, nghĩ thầm ‘cứ như vậy đi xuống không được, cho dù Thần Thần đồng ý hai người bọn họ chung phòng cũng không có thời gian làm! Thật làm cho y khó chịu, khó chịu đến mức y sắp không giả vờ nổi nữa.

Tâm lý của nam nhân biến hóa làm Yến Thần Dật không rõ ràng, hắn chỉ là cảm thấy ở hậu viện tùy thời sẽ có người đến thì bị ôm như vậy có chút ngượng ngùng, hơn nữa hơi thở nóng hằm hập kia phun ở sau cổ mình ngứa, hắn nhớ tới ngày đó hai người tiếp xúc thân mật mà đỏ mặt.

Liếm liếm môi khô ráo, hắn ngửa đầu dùng cái gáy cọ cọ trán nam nhân cười nói: “Bằng không hai ngày nay huynh giúp Lý đại thúc thu rau quả trong nhà đi? Luống rau trong nhà chúng ta đã lâu không hái, lại không hái rau quả xuống thì nó sẽ khô cứng.”

Tur Bác nghĩ nghĩ, mặc dù không quá tình nguyện tách ra với Yến Thần Dật, nhưng trong nhà cũng không thể không ai quan tâm, chỉ có thể cô mà làm gặt đầu nói: “Một lát ta trở về lập tức cùng Lý đại thúc thu hoạch mấy luống rau, sang năm lại trồng loại nào?”

“Ừm, Lý đại thúc biết mấy chuyện này, nhờ ông giúp một chút, thuận tiện mang thịt ta nấu đêm qua cho bọn họ một chút.” Yến Thần Dật rời khỏi ôm ấp của nam nhân kéo tay y đi ra phòng bếp, mang thịt đã sớm gói lại chuẩn bị buổi tối mang về nấu đưa cho y: “Buổi tối muốn ăn cái gì? Ta làm cho huynh ăn.”

“Thần Thần làm gì cũng ăn ngon.” Tur Bác cười tùm tùm nhìn hắn, vốn muốn đến gần hôn một cái, bất quá trong phòng bếp quá nhiều người chỉ có thể từ bỏ.

Yến Thần Dật cười nheo mắt y, hất hất cằm bảo nam nhân: “Đi thôi, một lát ta kêu cho bọn họ rửa sạch hậu viện là được, huynh mang rau quả hái xuống đều để trong phòng bếp đi, buổi tối trở về ta thu dọn.”

Tư Bác gạt đầu xoay người cầm chậu nhỏ rời đi.

* * *

Nói đến hai người kia, Ninh và Quảng mỗi người trong tay xách một túi chuột từ sau hẻm nhỏ đi đến hậu viện từ lâu Tôn gia. Hai người mai phục sớm đã thành thói quen, hơn nữa khách trong từ lâu Tôn gia cũng không nhiều, hai người liếc nhau, Ninh cười gian giờ giờ túi to trong tay kia đã không có tiếng chuột bủ môi.

“Ta đến hậu viện ném chuột chết, người đi tiền viện thả chuột sống.”

Quảng gạt đầu, ba hai cái nhảy lên trên phòng mang theo một túi chuột sống chạy tới tiền viện.

Ninh nhìn nhìn chung quanh mở túi to ra, đang muốn đổ chuột chết ra bên ngoài thì nghe thấy có người ở trên cây cách đó không xa kêu mình: “Ninh!”

Hắn chớp mắt mấy cái quay đầu nhìn, trách không được nghe tiếng quen thuộc như vậy, thì ra là Thanh vẫn ở kinh thành. Người mặt than bên cạnh Thanh là Dịch.

Hai người từ trên cây nhảy xuống, Thanh cười tủm tỉm liếc nhìn túi to trên tay hắn nhú mào.

Mặt Dịch không chút thay đổi gạt đầu với hắn, cái này coi như chào hỏi.

“Các người sao lại tới đây?” Ninh kinh hi nhìn hai người.

“Hai người không phải truyền tin tức nói tìm được chủ thượng rồi sao, hai ta nào còn có thể ngốc ở đó chứ, lập tức chạy đến đây.” Thanh duỗi tay bắt con chuột chết ra nhìn nhìn, thuận tay ném đi ra ngoài, không lệch không ngay lướt qua tường rào ném vào tới trong sân.

“Hum.....” Ninh nhú mào trừng mắt nhìn Thanh.

Tên này cứ như vậy đã trực tiếp ném vào, cũng không nhìn xem hậu viện có người hay không. Nếu quấy rầy kế hoạch không hoàn thành nhiệm vụ, sau khi trở về chủ thượng không chừng liếc mắt đưa tình dao nhỏ quét về phía mình đây!

“Không có ai, từ lâu này chỉ có buổi tối mới nhiều người, lúc này trong hậu viện không có ai, những tiểu nhị kia cũng chạy tán loạn.” Thanh không quan trọng nhún vai, vươn tay cướp lấy túi to từ mình chạy tới ném chuột chết.

Dịch liếc mắt nhìn Ninh, mặt than hỏi y: “Chủ thượng thế nào?”

“Rất tốt, tương đương tốt.” Ninh nghĩ đến mỗi ngày chủ thượng đều ở trước mặt Yến Thần Dật giả ngu thân thể run rẩy một chút, rõ ràng không cách nào tiếp nhận. Nhìn lâu như vậy vẫn là không có cách nào quen, tích cách chủ thượng còn có lúc hoạt bát như vậy.

Dịch chớp mắt mấy cái hiểu kỳ nhìn y.

Ninh thờ dài, cảm giác mình mỗi lần đoán nội dung trong ánh mắt Dịch thì đặc biệt ngu bức*: “Chủ thượng được người cứu, người kia..... nói như thế nào nhỉ, rất thần kỳ.” Ninh nghĩ đến hành động của Yến Thần Dật, lại nghĩ đến tuổi y chắc lười: “Đặc biệt thần kỳ.”

(*Ngu bức: rất lợi hại; mạnh mẽ /mang ý bất nhã.)

“Có phải là tiểu tiên sinh kia hay không?” Một túi chuột chết được Thanh ném xong, sau khi trở về cười tủm tỉm hỏi vấn đề: “Hai ta vừa đến huyện Hoa Dương thì nghe nói chuyện có từ lâu buôn bán đặc biệt tốt, ngày đó đại hội ngắm hoa thì còn mua điểm tâm ăn, hương vị rất tuyệt.”

“Ừm, tay nghề của Tiểu Yến đặc biệt giỏi, cũng làm ra được nhiều món ăn đa dạng, rất được hoan nghênh. Ta cảm thấy so với vị đầu bếp trong phủ còn làm giỏi hơn.” Ninh nghĩ đến một lát trở về là có thể ăn cơm trưa thì tâm tình tốt không ít.

“Hai ta đi theo các người cùng trở về được không? Nếu tìm được chủ thượng thì sớm chút về kinh, kinh thành đã loạn thành cái dạng gì rồi.” Thanh đang nói chuyện, Quảng trở lại.

Quảng nhảy xuống đứng ở bên cạnh hai người nhú mào: “Ngày đó thấy thật là hai người hả? Ta còn cho rằng nhìn lầm.”

“Ha ha, vẫn là người mắt trộm, hai ta đi thoáng qua trước từ lâu nhà các người mà thôi, như vậy cũng bị người thấy được.” Thanh duỗi tay vỗ xuống bả vai Quảng, quay đầu nhìn Dịch vẫn không nói chuyện bủ môi: “Hũ nút, người đến lúc nào mới lên tiếng hả?”

Dịch quay đầu nhìn gã không nói chuyện, trên mặt cũng không có biểu cảm.

Ninh và Thanh đồng thời trợn mắt, nghĩ thầm: 'tên này quanh năm suốt tháng cũng một gương mặt than như vậy, nếu ai có thể làm cho gã thay đổi biểu cảm thật đúng là không dễ dàng.'

“Trở về lại nói.” Quảng liếc mắt nhìn, bốn người lập tức rời đi.

Trong đại sảnh tiền viện tửu lâu Tôn gia, vốn đã không có nhiều khách lại bị chuột từ trên trời giáng xuống chạy trở tay không kịp, đừng nói cũng có trên dưới một trăm con chuột, ở trong đại sảnh tán loạn. Khách hoảng sợ chạy ra đường chỉ vào Tôn lão bản quát mắng.

* * *

Bốn người cùng nhau trở về tửu lâu Trương gia, Yến Thần Dật quét mắt nhìn hai gã nam nhân xa lạ cùng trở về không nói chuyện.

Quảng chớp mắt mấy cái chỉ vào hai người nói: “Thanh và Dịch giống như hai chúng ta.”

Yến Thần Dật gật đầu lại nhìn Ninh: “Tur Bác về nhà cùng Lý đại thúc thu dọn vườn rau, các người nếu không có việc gì cũng có thể đi.”

Ninh hít một hơi khí lạnh, đây rõ ràng là không muốn quan tâm bọn họ chết sống đây. Hắn có chút hối hận đã dẫn Thanh và Dịch đến cho Tiểu Yến nhìn, vì này không phải chung một loại tính cách với chủ thượng nhà hắn, nhưng cũng đều không phải là loại tốt lành gì.

Quảng kéo Ninh lại cười cười với Yến Thần Dật: “Ta đi đại sảnh, mấy người bọn họ trở về giúp Tur Bác.”

Yến Thần Dật gật đầu đồng ý một tiếng, xoay người đi về phòng thu chi. Ngoại trừ vừa rồi liếc mắt đánh giá nhìn Thanh và Dịch thì ngay cả nửa ánh mắt cũng chưa cho bọn họ.

Lúc này trong lòng Yến Thần Dật cảm thấy không tốt lắm, cái loại ảo giác có người muốn cướp Tur Bác từ bốn cạnh hắn đi càng ngày càng đậm. Hắn thở sâu nói với chính mình Tur Bác sẽ không tùy tiện rời khỏi mình, bắt buộc mình tỉnh táo lại xử lý sổ sách còn lại, hắn hơi hơi nheo mắt mắt. Mặc kệ là ai, quan hệ giữa hắn và Tur Bác đã không phải người khác có thể hiểu được, muốn cướp Tur Bác đi cũng phải hỏi hắn có đồng ý hay không.

Ninh dẫn theo Thanh và Dịch cười đùa đi về nhà, trên đường Thanh còn đặc biệt không được tự nhiên hỏi một câu: “Đó chính là tiểu tiên sinh? Dáng vẻ cũng bình thường nhì.”

“Bình thường? Người không nhìn thấy ánh mắt vừa rồi của y sao, rét căm căm không khác gì chủ thượng.” Ninh nhếch miệng: “Tiểu Yến trước nay không nổi giận, người tài giỏi như thế đáng sợ nhất.”

Dịch gật đầu không nói chuyện.

Thanh ngược lại cảm thấy bọn họ suy nghĩ nhiều. Bất quá chỉ là tiểu hài tử còn trẻ tuổi mà thôi, về phần nói dọa người như vậy sao.

Ninh cũng không nhiều lời, về sau hắn mới biết Tiểu Yến lợi hại. Có thể im lặng sau khi biết chủ thượng đã khôi phục ký ức cùng chủ thượng diễn trò, còn có thể bảo chủ thượng không phát hiện được..... Không thể tưởng tượng càng nghĩ càng lạnh lòng. Hai người đều không phải là cái gì tốt muốn cùng làm chủ, đời trước hắn nhất định là tạo nghiệt gì mới có thể gặp được bọn họ.

* * *

Trong sân, Tur Bác để trần đang khom lưng hái dưa leo ở trong vườn, dưa leo xanh mượt lớn lên quanh co khúc khuỷu, bắt quả rất thô, hơi nước nhìn cũng không ít.

“Cháu kêu Tiểu Yến đừng cứ tặng đồ cho chúng ta, thậm chí các cháu học mấy loại bánh mềm với Tiểu Yến mỗi ngày đều đi bán, buôn bán cũng không tệ.” Lý đại thúc ở một bên quay đầu nhìn y, thuận sau hái cả dưa xuống.

“Thần Thần tiếp quản tửu lâu, hiện tại hắn là lão bà, cháu phải nghe hắn.” Tur Bác cười tùm tùm nhìn Lý đại thúc, kết quả vừa quay đầu qua liếc mắt nhìn thấy hai người đến đứng ở trước cửa trợn mắt há hốc mồm, còn có Ninh đứng ở bốn cạnh hai người.

“Đại thúc, thúc trở về nghỉ ngơi đi, bọn người Ninh đã trở lại, có thể giúp cháu.” Nam nhân thẳng lưng thay đổi ánh mắt, lại vẫn cười tùm tùm nhìn Lý đại thúc.

Lý đại thúc gật đầu cũng không hỏi nhiều, nếu như người trong nhà Tur Bác trở về thì động tác cũng mau, ông cũng nên đi về trước.

Lý đại thúc sau khi đi Thanh và Dịch lại vẫn giống như một cục gỗ đứng ở đó, hai người bọn họ đã trợn tròn đôi mắt.

Tur Bác thuận tay cầm một chén nước kê bên uống miếng nước, trầm mặt nhìn hai người bọn họ: “Ai cho các người đến?”

“... ..”

Hai người phù phù một chút quỳ trên mặt đất, giọng nghẹn ngào: “Chủ thượng.....”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Hai người Thanh và Dịch ngốc nghếch nhìn Tư Bác cời trần hái dưa leo trong sân, như thế nào cũng không nghĩ ra vì sao chủ thượng oai vũ khí phách của bọn họ sẽ làm loại chuyện nông phu này. Còn có nụ cười sáng lạn kia càng là bình thường chủ thượng sẽ không lộ ra. Mãi cho đến khi nam nhân quay đầu nhìn về phía bọn họ hai người mới đi hai bước vào trong sân, tiếp theo song song quỳ xuống cúi đầu, giọng mang theo ghen ngào.

“Chủ thượng.” Thanh đỏ vành mắt, loại cảm giác đã mất nay tìm lại được, lúc chưa gặp thì không biết, gặp được mới phát hiện mình đa tâm ề ảm.

“Chủ thượng.....” Dịch há há miệng, thật nhiều lời muốn hỏi nhưng hỏi không ra, hẳn chỉ có thể giống như Thanh, đỏ vành mắt ngửa đầu nhìn nam nhân cao lớn đứng ngược ánh sáng cách trước bọn họ không xa cao.

Tư Bác cầm khăn vải lau lau mồ hôi trên người, trong mắt ưng không hề có cảm tình lạnh lùng nhìn về hai người bọn họ.

“Các ngươi đến đây như thế nào” Y cũng không kêu hai người đứng lên mà ném khăn vải sang một bên thuận tay lấy áo khoác mặc vào: “Đứng lên.”

Hai người đứng lên nhìn y.

Tư Bác nhú mả, nhếch lên một bên khóe miệng cười tà khí, nào còn có loại dáng vẻ ngày thường ngốc nghếch cười ngây ngô: “Trả lời ta, vì sao lại đến đây?”

Dịch nhìn Thanh, thấy cảm xúc y kích động lúc này còn chưa có tỉnh táo lại nên nói: “Chủ thượng, hai ta.....”

“Được rồi, mặc kệ hai ngươi vì sao lại đến nơi này, hiện tại cũng nhìn thấy ta rồi, hai ngươi có thể đi.” Tư Bác xua tay xoay người đi vào trong phòng, y muốn đi phân loại rau dưa hái xuống, một lát còn phải đi giúp Thần Thần.

“Chúng ta không đi.” Thanh và Dịch sốt ruột đi về phía trước hai bước, lại không ai dám vươn tay kéo nam nhân. Nhất là Thanh, hẳn giống như còng sốt ruột hơn một chút, mỗi bước chân so với bình thường lớn rất nhiều.

“Không đi vậy hai ngươi muốn ở nơi này? Có Ninh và Quảng là đủ rồi.” Tư Bác cũng không giận chỉ là nói ra sự thật, hơn nữa nếu như hai người ở lại không những chỗ ở mà cũng không có biện pháp giải thích với Thần Thần, y còn không muốn tìm phiền phức cho mình.

“Thuộc hạ không quay về, thuộc hạ muốn ở lại chỗ này, chủ thượng ngài có biết hay không mấy tháng này chúng thuộc hạ trôi qua như thế nào không? Cho dù Quảng và Ninh truyền tin tức nói cho chúng thuộc hạ biết ngài còn sống, nhưng thuộc hạ..... thuộc hạ.....” Thanh tiến lên một bước bắt lấy cánh tay Tư Bác, nước mắt rớt cuộc nhìn không được chảy xuống.

Ninh nhú mảy, vẫn cảm thấy thế nào có chút không thích hợp nhỉ.

Tư Bác cũng nhú mảy, vừa định nói chuyện lại nhìn thấy thiếu niên mặc một bộ áo xanh đứng ở ngoài cửa rào, y sừng sốt há há miệng, từ trong cổ họng tràn ra tiếng rất nhỏ: “Thần Thần.....”

Ninh đột nhiên quay đầu lại sừng sốt. Tiểu Yến lúc nào thì đến, sao hẳn một chút cũng không cảm giác được.

“Tiểu Yến ngươi.....” Trở về khi nào, lời này không có hỏi ra miệng, bởi vì sắc mặt Yến Thần Dật thật dọa người. Không phải tức giận, không phải nghi ngờ, bình tĩnh một chút cũng nhìn không ra y hiện tại suy nghĩ cái gì.

Yến Thần Dật chớp mắt mấy cái nhấc chân đi vào trong sân.

“Mọi người đang nói cái gì vậy?” Hắn cười tùm tùm giờ tay kéo tay Tư Bác qua, vừa lúc mang cánh tay y từ trong tay Thanh kéo qua, còn thuận đường đi về phía trước hai bước.

Tư Bác chỉ ngây ngốc nhìn hắn, đi theo hắn bước chân lùi lại hai bước, ngay cả một câu cũng nói không nên lời. Vừa rồi giọng của Thanh cũng không nhỏ, Thần Thần nhất định đều nghe thấy được. Tư Bác khẩn trương nhìn phản ứng của Yến Thần Dật, một hồi thật đúng là không biết trả lời như thế nào.

“Vừa vặn Ngô đại thúc đến từ lâu kéo nước gạo, ta thấy không có chuyện gì trước hết trở về xem xem.” Yến Thần Dật kỳ thật không có nghe được bọn họ đối thoại bao nhiêu, hẳn trở về cũng thật là lấy sổ sách. Bởi vì hai ngày trước cảm về sổ sách lại không mang đến từ lâu, vừa mới tính sổ thì thiếu một quyển nên hắn trở về lấy.

“Thần Thần, ta không biết bọn họ, bọn họ đến đây sau đó nói với ta rất nhiều, ta nghe không hiểu, đệ đuổi bọn họ đi đi.” Tư Bác chớp mắt mấy cái lập tức thay đổi sắc mặt.

Biểu tình ủy khuất, nghi ngờ, còn có chút hoảng sợ biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn. Ninh cố gắng kiềm chế thật nhiều mới đem cười to trong cổ họng ghen trở về. Hắn mặc dù ngày thường vẫn nhìn thấy chủ thượng giả ngu ngốc nghếch ở trước mặt Tiểu Yến, nhưng loại dáng vẻ trợn mắt nói dối vẫn là lần đầu nhìn thấy.

Yến Thần Dật hít hít mũi nhủ mày nhìn y: “Huynh không biết bọn họ? Vừa rồi Ninh nói hai người bọn họ một người tên là Thanh một người tên Dịch, hơn nữa ta thấy đáng về bọn họ rất quen thuộc với huynh.”

Y chớp mắt mấy cái vô tội nghiêng đầu: “Phải không? Vậy có thể là ta quên, Thần Thần, đệ muốn lấy cái gì? Ta và Lý đại thúc đã hái xuống những rau dưa quen thuộc ở trong vườn, thật nhiều, chúng ta cũng ăn không hết. Nếu để chín có phải rất lãng phí hay không, Thần Thần không phải đã nói không thể lãng phí sao?” Y lôi kéo tay Yến Thần Dật cười tùm tùm đi vào bên trong, một chút ánh mắt cũng không cho ba đại nam nhân đứng ngốc ở nơi đó.

Nếu không phải bọn họ thì mình hiện tại cũng sẽ không khần trương nói năng lộn xộn, y rốt cuộc là đang nói cái gì đây?

Yến Thần Dật nhẹ nhàng gạt đầu, bắt quá lại không tính toán để cho y dễ dàng nhảy qua đề tài khác như vậy. Thật sự là thông minh mà, còn biết nói sang chuyện khác. Bình thường mình chính là không đồng ý chuyện lãng phí, nhưng hiện tại.....

Yến Thần Dật dừng bước, quay đầu nhìn về phía Thanh đang cắn môi đôi mắt hồng hồng, nhủ mày nói: “Hai người nếu muốn ở lại thì cứ ở lại đi, dù sao trong tửu lâu thiếu hai tiểu nhị làm việc vặt, một tháng hai lượng bạc, không muốn làm thì cứ nói.”

Dịch gạt đầu, lập tức trả lời: “Ta làm.”

Thanh lại nhủ mày, nhìn về phía nam nhân đứng ở phía sau y ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía mình, mím môi, dưới tầm mắt nam nhân càng ngày càng lạnh xuống chậm rãi gạt đầu: “Ta cũng làm.”

“Được, ngày mai hai người theo chúng ta đến tửu lâu là được, hôm nay.....” Hắc quay đầu nhìn Tư Bác.

Tư Bác lập tức cười tùm tùm nhìn hắc, phảng phất vừa dùng mắt hình viên đạn đâm người không phải y, nụ cười rất ngoan ngoãn.

“Thần Thần, nhà chúng ta cũng không phải nhà cứu tế, không cần người nào cũng nhận vào, vạn nhất là người xấu làm sao đây?” Y chớp mắt mấy cái, bắt quá lập tức sửa miệng: “Nếu người xấu ta sẽ bảo vệ Thần Thần, ta rất khỏe!”

Yến Thần Dật cười gạt đầu, kéo tay y vào trong phòng.

Trong sân, Ninh thở ra một hơi, vừa rồi thật sự là nghẹn chết hắc, thở mạnh cũng không dám.

“Được rồi, hai người cũng nhìn ra đúng không? Chủ thượng không muốn để cho Tiểu Yến biết chuyện y đã khôi phục, Tiểu Yến cũng không muốn cho chủ thượng biết hắc đã biết mọi chuyện. Cho nên hai người nếu muốn ở lại trăm ngàn không được lộ ra dấu vết, không thì chủ thượng nổi cơn điên thì các người tự cầu nhiều phúc đi.” Ninh đi đến bên cạnh Dịch vỗ lên bờ vai của gã, sau đó quay đầu nhìn Thanh nhủ mày hỏi: “Người vừa rồi là làm sao vậy? Còn dám đi bắt cánh tay chủ thượng. Người nói nếu như để cho Tiểu Yến nghe được thì chủ thượng sẽ cho người sống sao?”

Thanh cắn răng, sắc mặt trắng bệch. Vừa rồi hắc.....

Ninh thở dài, vỗ vỗ bờ vai của gã không nói thêm nữa, sau đó đi qua phòng bên kia thu dọn cho hai bọn họ một chút. Buổi tối hôm nay cứ chấp vá ngủ chung đi, một lát hắc trở lại nói với Quảng một tiếng, để cho Quảng sắp xếp phòng ở tửu lâu cho bọn họ.

Dịch quay đầu nhìn về phía Thanh cũng thở dài, đi với Ninh về phòng bên kia. Hắc đương nhiên hiểu rõ Thanh ôm ấp tình cảm gì với chủ thượng, nhưng đó chỉ có thể nghẹn ở trong lòng cả đời này cũng không có thể nói ra; trách không được khi biết tin tức chủ thượng còn sống y nhất định phải tới huyện Hoa Dương, trách không được vừa thấy Yến Thần Dật kia thì y biểu cảm mất tự nhiên, thì ra là bởi vì chuyện này.

Thanh cúi đầu đứng ở chỗ đó gât gao mím môi, vừa rồi hắc có chút mắt không chế.

Trong phòng, Yến Thần Dật cảm sở sách, quay đầu nhìn về phía Tư Bác đi theo bên cạnh mình nhủ mày: “Huynh không có chuyện gì muốn nói với ta hả?”

“Nói cái gì? Thần Thần, một lát ta với đệ cùng trở lại đi, ta cười ngựa chờ đệ, buổi tối chúng ta cứ ở lại tửu lâu đi, không cần trở về.” Y cười tùm tùm lại gần ôm lấy Yến Thần Dật cọ cọ, nam nhân trong lòng nghĩ chính là: ‘nhất định phải tìm cơ hội đuổi bốn tên này đi, bằng không cuộc sống của y và Thần Thần nhất định rất không tốt đẹp.’

“Thật không có gì muốn nói?” Yến Thần Dật ngửa đầu nhìn y, nam nhân này cao hơn mình thật nhiều. Mặc dù gần đây mình cũng đang phát triển nhưng chiều cao của nam nhân cũng đang phát triển.

Tư Bác dùng sức lắc đầu: “Không có.”

Yến Thần Dật ừ một tiếng, đuôi tay nhéo lỗ tai y: “Hai ta trở lại đi, mang sọt rau quả kia theo.”

“Ừ, buổi tối ta muốn ăn sườn, Thần Thần làm cho ta ăn đi, còn muốn ăn cá.” Tư Bác cùng hắc ra bên ngoài đi, thuận tay cầm lấy sọt rau quả đặt ở trong sân: “Thần Thần, bằng không chúng ta mua tòa nhà ở trong huyện đi, đến lúc đó kêu bọn Quảng ở chỗ này, chúng ta đến huyện ở, có được hay không? Mỗi ngày đệ đều phải sáng sớm chạy tới huyện sẽ mệt.”

Bất quá chính là muốn tách ra bốn người này, nhưng lời nói này thật sự là đường hoàng rất dễ nghe.

Yến Thần Dật suy nghĩ lắc đầu, bắt đầu nhìn y: “Chúng ta hiện tại không có bạc, nói sau đi, không bằng gần đây cứ ở tù lâu đi, dù sao cũng có phòng.”

Tư Bác đảo đảo con mắt vui vẻ đồng ý. Hiện tại chỉ cần có thể tách ra khỏi bốn người bọn họ là được, bằng không sớm muộn gì sẽ làm cho Thần Thần nhìn ra những chuyện này.

Yến Thần Dật nhìn Ninh một cái từ trong cánh cửa phòng đi ra, vẫy tay với gã nói: “Thu dọn xong trở về tù lâu ăn cơm, kêu hai người họ cùng đến.”

Ninh gật đầu nhìn theo hai người rời đi.

Trong phòng bên kia, Thanh ngồi ở trên ghế, ngốc nghếch nhìn về phía giường âm thầm cười: “Dịch.....”

Dịch đang trải giường chiếu nghe tiếng y thì quay đầu nhìn thoáng qua nhú mày.

“Người nói chủ thượng vì sao lại không muốn để cho người kia biết y đã khôi phục ký ức?” Vừa rồi chủ thượng phản ứng hần thấy rõ, nếu không phải thật sự để ý không có khả năng sẽ khẩn trương như vậy. Trong chớp mắt thân thể chủ thượng cứng đờ, cho đến khi người kia đi tới trước mặt y mới thả lỏng lại giả ngu ngốc nghếch.

Rốt cuộc vì cái gì lại buông tay cuộc sống giàu sang mà ở trong thôn nhỏ hoang vu này trồng trọt rau quả? Chẳng lẽ bọn họ cùng y vào sinh ra tử còn không bằng người kia cứu y?

“Không biết.” Dịch lắc đầu, xoay người để gối đầu xong sau đó đi ra ngoài, bất quá vẫn là để lại một câu làm cho sắc mặt Thanh càng trắng.

“Chủ thượng không muốn trở về vậy thì không cần trở về, nếu người muốn đi, tự người đi.”

Thanh mím môi, rừ mắt xuống thấy mũi chân. Hần không muốn đi, hần cũng không muốn ngốc ở đây nhìn chủ thượng giả ngây giả dại. Vì sao mọi chuyện sẽ biến thành như vậy? Nếu vị kia biết thì chủ thượng phải làm như thế nào?

* * *

Tư Bác ngồi trên lưng ngựa, trên vai còng sọt, Yến Thần Dật ngồi trước người, y ôm người gắt gao vào trong ngực, thật sâu hít vào một hơi.

Không thể cứ như vậy tùy ý một đám bọn họ đến huyện Hoa Dương, y thật không muốn mang đến phiền phức gì không cần thiết cho Thần Thần.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Lâm Ruộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Yến Thần Dật nằm ở trên giường mở mắt nhìn nóc giường, trong lúc nhất thời không thể đi vào giấc ngủ. Tư Bác nằm bên cạnh đã bắt đầu ngáy ngủ, hần chớp mắt mấy cái ngồi dậy nhặt lên cái chăn mỏng Tư Bác đạp xuống mặt đất đắp lại cho y, sau đó mang giày mở cửa phòng đi ra ngoài.

Trong sân im ắng, chỉ có con dế thỉnh thoảng kêu lên vài tiếng.

Hần ngồi ở trên ghế đá, hai tay chống cằm để ở trên bàn đá, đại não đưa vào khoảng không nhìn những ngôi sao trên bầu trời đen như mực. Phía sau có tiếng sột soạt hần quay đầu nhìn lại, vốn là tưởng Tư Bác đi ra tìm hần không nghĩ tới là người khác.

Yến Thần Dật nhú mày, giơ tay ý bảo gã ngồi.

Thanh đứng ở phía sau y cách nửa mét, mím môi không có động tác gì.

Yến Thần Dật cũng không quan tâm gã quay đầu tiếp tục vô ý thức nhìn trời, mang suy nghĩ của mình đưa vào khoảng không. Hần chỉ là đơn thuần ngủ không được mà thôi, cũng không muốn đi tự hỏi cái gì.

“Người.....” Thanh thấy Yến Thần Dật không hề để ý mình chỉ là quay đầu nhìn trời không khỏi tiến lên một bước đứng ở bên cạnh y.

“Cái gì? Ngươi có thể ngồi xuống nói, ta nghĩ đầu sẽ rất mệt.” Yến Thần Dật nhìn về mặt gã không phải rất tự nhiên duỗi tay chỉ chỉ cái ghế đá khác, sau đó tiếp tục nhìn trời. Hắn cảm giác làm động tác này rất thoải mái.

Thanh thờ sâu đi đến ngồi xuống mép ghế đá, hai mắt theo dõi mặt y tinh tế đánh giá. Khuôn mặt người trước mặt thanh tú, tính cách cũng ảm áp. Như thế nào hắn cũng nghĩ không thông vì sao chủ thượng sẽ vì một nhân vật bình thường như vậy mà vứt bỏ bọn họ, chẳng lẽ nói chỉ là vì báo ân? Nhưng hôm nay hắn nhìn thấy rõ ràng, lúc chủ thượng nhìn về phía thiếu niên này thì cặp mắt vốn hằn là lạnh băng vô tình lại lộ ra tình yêu.

Tình cảm trong mắt hắn vốn không nên xuất hiện lại xuất hiện, điều này làm cho Thanh cảm thấy khủng hoảng. Tâm tư xấu xa của mình dành cho chủ thượng vốn còn có thể giấu được, nhưng hiện tại.....

Hắn nhủ mảy cán cán môi, sau khi thờ sâu bình phục xuống khăn trương và bất an trong lòng mình lúc này mới hỏi: “Ngươi và chủ thượng là quan hệ gì?”

Yến Thần Dật chậm rãi giật giật đầu, mang giọng kéo dài dò xét gã: “Chủ thượng là ai?”

“... ..” Thanh há há miệng ý thức được mình nói sai, nhưng lời cũng đã nói ra khỏi miệng. Sắc mặt Yến Thần Dật trong mắt cũng là bình thản như nước, không có bất cứ dao động. Hắn đột nhiên có chút tức giận lớn tiếng một chút: “Chủ thượng chính là đệ đệ ruột duy nhất của đương kim Thánh thượng, là Tướng quân chinh chiến sa trường tài giỏi đánh đâu thắng đó, còn trợ giúp Hoàng thượng dẹp nội loạn, ngươi cho rằng ngươi là ai, chẳng lẽ thật cho rằng chủ thượng là thích ngươi mới ở lại sao? Y chỉ là thương hại ngươi mà thôi!”

Sắc mặt Thanh rất kích động, giọng lớn nhỏ cũng không có khống chế, đến câu cuối cùng kia dường như chính là hét lên.

Trong lòng Yến Thần Dật nói không sợ hãi là không có khả năng. Mặc dù đoán được một phần, nhưng một phần khác thật đúng là đủ làm cho hắn khiếp sợ.

Đệ đệ ruột duy nhất? Đó chính là Vương gia? Trách không được sẽ có nhiều người hầu như vậy tiền liếp chạy tới bày tỏ trung thành. Nhưng..... vậy thì thế nào?

Thanh thấy y vốn nghe xong mình nói không có gì phản ứng, nhưng đột nhiên lại phụt một tiếng cười khẽ ra. Hắn vội vàng hỏi: “Ngươi cười cái gì? Lúc mấy người chúng ta cùng chủ thượng giết địch thì ngươi còn không biết ở đâu chơi bòn đâu?”

Yến Thần Dật cúi đầu cười một lát thờ ra một khí: “Ngươi có phải hiểu lầm một chuyện hay không? Tư Bác chỉ là Tư Bác, cũng không phải chủ thượng trong miệng ngươi, càng không phải là đệ đệ Hoàng thượng, ta nói ngươi hiểu không?”

Yến Thần Dật cười rất đẹp, làm cho người có cảm giác thân thiết, nhưng hiện tại hắn cười lại làm cho trong lòng Thanh sợ hãi.

“Ngươi đây là nói造谣!” Thanh vội vàng muốn chứng minh cái gì, thậm chí kích động đứng lên chỉ vào chóp mũi Yến Thần Dật: “Y là Vương gia có được quyền lợi dưới một người trên vạn người, y sẽ không ở lại chỗ này!”

“Ta lặp lại lần nữa, nơi này chỉ có Tư Bác, không có Vương gia, nếu ngươi nghe không hiểu lời ta nói ngươi có thể đi trực tiếp hỏi Tư Bác, xem y rốt cuộc là Vương gia của các ngươi hay là Tư Bác của ta.” Yến Thần Dật cười càng là lạnh vài phần, hất hất cằm về phía cửa phòng đóng chặt: “Chỉ cần y thừa nhận mình là Vương gia thì ta đây sẽ mang y hoàn trả cho ngươi, thế nào?”

Thanh bỗng nhiên rùng mình một cái. Hắn không dám đi hỏi, hắn cũng biết mình cho dù đi hỏi thì chủ thượng cũng sẽ không cho hắn câu trả lời hắn muốn, đối với chủ thượng hắn từ đầu tới cuối chẳng qua là người có cũng được mà không có cũng không sao.

“Không dám hỏi?” Yến Thần Dật đứng lên lưng bẻng duỗi lưng, cười với gã đặc dịu dàng: “Bằng không ta đi hỏi giúp ngươi?”

Thanh thay đổi sắc mặt trong một giây, duỗi tay bắt lấy cánh tay y: “Ngươi vì sao muốn như vậy? Ta chỉ là, ta chỉ là.....”

Thích y.....

Ba chữ này đến chết cũng không thể nói ra khỏi miệng.

Yến Thần Dật phất tay gã ra, quay đầu nhìn gã cười khẽ một tiếng: “Ngươi thích y, cho nên giận chó đánh mèo lên ta.”

Thanh không còn lời gì để nói.

Yến Thần Dật thờ dài, giơ tay vỗ vỗ bờ vai của gã lắc đầu cười nói: “Tư Bác không muốn ta biết được mọi chuyện ta coi như không biết, như vậy có cái gì không tốt? Làm Vương gia thật sự tốt sao?”

Nói lời này xong hắn xoay người trở về phòng.

Vừa mới ngồi một lát cảm giác trên người lạnh một chút, cũng hơi buồn ngủ. Chỉ là đi ra để cho mình thả lỏng một chút không nghĩ tới sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn.

Hắn nằm ở trên giường trở mình, xoay trái cọ phải tìm vị trí thoải mái nhắm mắt lại chậm rãi ngủ.

Chờ đến khi hắn hô hấp vững vàng thì nam nhân bên cạnh vẫn ngủ say lại mở mắt.

Tư Bác hơi hơi nheo mắt lại, vừa rồi Thần Thần xuống giường thì y đã tỉnh, chẳng qua y muốn biết Thần Thần đi làm gì cho nên không có lên tiếng mà thôi. Không nghĩ tới sẽ nghe được những câu này. Tư Bác nhìn thiếu niên ngủ say ở trong lòng mình, lại gần hôn hôn.

Người này chỉ có thể là của mình, ai cũng đừng nghĩ tách hai người bọn họ ra.

* * *

Buổi sáng ngày hôm sau, lúc Yến Thần Dật tỉnh lại thì vị trí bên cạnh đã trống không, hần chớp mắt mấy cái quét mắt trong phòng không nhìn thấy nam nhân. Hần đang suy nghĩ tới thì Tư Bác đẩy cửa tiến vào trong tay còn bung chấu, vừa thấy hần ngồi ở trên giường đã tỉnh lập tức lộ ra ngốc nghếch tươi cười sáng lạn.

“Thần Thần rửa mặt đi.”

“Cám ơn, sao huynh lại dậy sớm như vậy?” Yến Thần Dật đi qua rửa mặt đánh răng, quay đầu nhìn y hỏi: “Giờ nào rồi?”

“Vừa giờ tỵ [9 giờ sáng], ta thấy đệ ngủ ngon quá nên không gọi đệ.” Tư Bác đưa khăn vải cho hần để lau mặt, cười tủm tỉm nhìn hần: “Vừa có người đến đặt yến tiệc đó.”

“Đặt yến tiệc gì?” Yến Thần Dật kinh ngạc nhìn y, không nghĩ tới mình mấy ngày trước cho người phát tờ quảng cáo ra lại được hồi báo.

Hai ngày trước hần kêu bọn tiểu nhị trong lúc không có việc gì đi phát loại giống như truyền đơn trong huyện, phía trên nói rõ tiếp nhận làm các loại tiệc rượu, tiệc sinh nhật, tiệc cưới, tiệc tang linh tinh, hơn nữa có thể giảm 8,5% tất cả món ăn.

Không thể không nói phương pháp này của Yến Thần Dật rất tốt, ít nhất đối với một số người muốn mời khách lại không có sản quá lớn là lựa chọn không tệ. Hơn nữa hần cũng bàn bạc với người trong thôn xong, lấy giá thị trường thu mua rau dưa thôn dân trồng ra, như vậy không chỉ bọn họ tiện, ở đây không có tù lạnh có thể giữ lâu những thứ này, như vậy cách làm này cũng tiết kiệm cho thôn dân bỏ lãng phí.

“Mấy bàn?” Yến Thần Dật bị Tư Bác nắm tay đi ra khỏi phòng ngủ đầu nhìn y: “Huynh có phải lại cao lên hay không?”

“Không biết mấy bàn, ta chỉ là nghe Quảng nói, ta cao hả?” Tư Bác sờ sờ đầu mình lắc đầu: “Không cao, Thần Thần mới cao, hơn nữa cảm giác đệ so với trước kia trắng thật nhiều, trên người cũng trắng.”

Yến Thần Dật sừng sốt, tiếp theo mặt đỏ trợn mắt nheo lên cánh tay thịt của y: “Đừng nói bậy, bóp chết huynh.”

“Đau, đau, Thần Thần!” Tư Bác vung cánh tay chạy đi, vừa chạy vừa ồn ào: “Thần Thần khi dễ người, ta nói là lời thật!”

“Lời thật cũng không cho nói lung tung!” Khuôn mặt Yến Thần Dật càng đỏ thêm, ngày đó hai người hần là tính đã làm đến cuối cùng, chẳng qua không có làm xong mà thôi. Hiện tại hần ngẫm lại đều cảm thấy trên đỉnh đầu bốc hơi nóng vừa thẹn vừa giận.

Nam nhân này không phải không lại nghĩ muốn thân mật với mình, mình bởi vì ngày đó cảm giác quá mức kích thích cho nên từ chối. Hai ngày này lúc ngủ chung thì nam nhân cuối cùng sẽ thỉnh thoảng chống vào hần, hần cũng chỉ làm bộ như không biết mà thôi.

Hai người đuổi đuổi đánh đánh chạy đến đại sảnh, bọn người Quảng đang ăn điểm tâm, dòng người đến đại hội ngắm hoa cơ bản đều đã tản đi, từ lâu khôi phục vốn lạnh lạnh lừng lừng.

“Ngày hôm qua các người đến từ lâu Tôn gia thế nào?” Yến Thần Dật vươn tay cảm trứng luộc ở trên bàn gỗ gỗ, sau đó nhanh chóng lột vỏ. Hần mang trứng gà lột xong để vào trong chén cháo của Tư Bác, thấy nam nhân nhăn mũi thì trừng mắt nhìn y một cái: “Ăn, không cho kiêng ăn.”

Tư Bác bĩu môi, ngoan ngoãn dùng đôi đũa đâm trứng gà lên cắn một miếng.

“Ừm, đều làm xong, hiện tại người trong thành còn nói đấy, nhà y cũng không dám lại đến, không cẩn thận thì bị chuột cắn một cái.” Ninh nhỏ giọng nói, cuối cùng tự mình bung lấy chén cháo phụt phụt cười.

Quảng nhún nhún vai, gấp một đũa dưa muối vào trong chén Dịch ngồi bên cạnh, thấy đáng vẻ như ngủ không đủ thì hỏi y: “Đêm qua người không ngủ ngon?”

Dịch thờ dãi không nói chuyện, cúi đầu ăn cháo.

“Tiểu tiên sinh, vừa có người đến đặt yến tiệc, là tiệc sinh nhật, năm bàn, mười món mặn mười món chay.” Lưu sư phụ từ phía sau đi tới, trong tay bung mấy cái vỉ hấp, bên trong là bánh bao thịt vừa ra nôi.

“Ngày nào thì mở tiệc?” Yến Thần Dật thấy ông ngồi xuống sau mới hỏi.

Lưu sư phụ lắc đầu bĩu môi nhìn Quảng.

Yến Thần Dật quay đầu nhìn Quảng chờ gã trả lời.

Quảng gãi gãi cằm nói: “Yến tiệc giữa trưa ngày mai, bắt quá là mời người đến nhà làm”

“Đến nhà? Vậy tính sao?” Yến Thần Dật lắc đầu, kiểu này không tốt: “Từ chối đi, lần sau nói cho bọn họ biết đến từ lâu chúng ta làm yến tiệc, đầu bếp không cho mượn ra ngoài.”

Mặc dù bọn họ đều nghi ngờ vì sao có việc không làm, nhưng Yến Thần Dật là lão bản, lời hắn nói thì bọn họ phải nghe.

Thanh bưng chén uống một ngụm cháo, híp mí mắt lên lút liếc nhìn Yến Thần Dật một cái.

Tư Bác mang chén cháo để lên trên bàn, gấp một cái bánh bao thịt để vào trong đĩa nhỏ ở trước mặt Yến Thần Dật, hơi hơi nheo đôi mắt lại nhìn về phía Thanh.

Thanh run lên lập tức cúi đầu uống cháo.

“Tư Bác, một lát huynh và Ninh đi về thôn hỏi một chút, các hộ có thể cung cấp cho từ lâu bao nhiêu rau dưa, nếu có gia đình không muốn bán cũng không có gì, không cần dây dưa với bọn họ.” Yến Thần Dật cắn một miếng bánh bao thịt nhú mảy: “Thịt này không tươi mới, ngày mai đổi sang một nhà khác nhập hàng.”

Lưu sư phụ nhanh chóng gạt đầu, chỉ ăn một miếng thì biết thịt không tươi mới? Thật thần.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Thanh cúi đầu quỳ trước mặt Tư Bác: “Thuộc hạ không đi, chủ thượng, cầu xin ngài đừng đuổi thuộc hạ đi.”

Tư Bác chấp tay sau lưng đứng ở trong gian phòng, ánh mắt âm u lạnh lẽo, vô cùng lệ khí.

Mọi chuyện là như vậy.

Ăn xong điểm tâm thì Yến Thần Dật bận rộn công việc, bởi vì muốn một lần nữa suy xét nguồn cung cấp nhập hàng, cho nên hắn và Quảng và Lưu sư phụ đi một chỗ thương nghị.

Tư Bác nhìn Thanh cho gãi một ánh mắt kêu gãi đi với mình vào phòng.

Trong lòng Thanh đánh trống lại vẫn là đi theo sau chủ thượng.

Trong phòng, Tư Bác xoay người nhìn gã, mặt không chút thay đổi liếc mắt đánh giá gã cười lạnh một tiếng: “Ngày mai ngươi trở về kinh thành nói cho y biết chuyện của ta không cần y quản, y cũng quản không được.”

Thanh giật mình sau đó quỳ trên mặt đất. Hắn làm sao sẽ nghe không ra ý của chủ thượng, nếu mình rời đi thì vĩnh viễn cũng không về được. Chủ thượng lại bởi vì một thiếu niên muốn đuổi mình đi, mình không có làm sai cái gì, mình chỉ là thích y mà thôi, chẳng lẽ cũng sai?

Nhưng Thanh không nghĩ thông suốt, hắn không sai, Yến Thần Dật cũng không sai. Tư Bác kêu hắn rời đi bắt quá chính là không muốn làm cho Yến Thần Dật lại bởi vì một chút việc nhỏ không cần thiết mà phiền lòng. Lúc Quảng và Ninh đến nhà thì Yến Thần Dật đã có vài ngày không có ngủ ngon, hiện tại Thanh và Dịch đến đây y cảm giác được Yến Thần Dật lo âu, cho nên hôm qua mới sẽ tự mình đi vào sân ngăn người ngắm sao.

“Chủ thượng, cầu xin ngài đừng đuổi thuộc hạ đi.”

“Thanh!” Tư Bác xoay người ngồi vào trên ghế một cạnh, ngón tay gõ nhẹ nhàng ở trên mặt bàn phát ra tiếng cộc cộc cộc vang nhỏ: “Ta không muốn làm cho Thần Thần biết được chuyện này, ngươi nói có đúng hay không?”

Thanh run lên một chút, đầu cúi càng thấp.

Tư Bác cũng không đợi gã trả lời mà tiếp tục nói: “Mặc kệ ngươi nói với hắn bao nhiêu, ngươi chung quy là nói với hắn một vài chuyện, ngươi hắn là rất hiểu rõ hắn chỉ là dân chúng bình dân.”

Thanh cúi đầu không nói lời nào, hắn quật cường cho rằng chủ thượng sẽ nể tình cảm mình và y vào sinh ra tử mà tha thứ cho mình. Nhưng hắn đã sai, hắn đánh giá cao địa vị của mình ở trong lòng chủ thượng.

“Thanh à, người giống như bọn họ theo ta không ít năm, tính tình ta như thế nào người hẳn là rất hiểu rõ, nhưng người lại tự chủ trương làm cho Thần Thần rơi vào nguy hiểm, người nói ta còn có thể cần người được ư?” Tư Bác liếc mắt nhìn gã cười nhạo ra tiếng: “Người cũng không cần nhiều lời, sáng mai lập tức rời đi, đừng thử lại chọc giận ta.”

Thanh cắn răng gật đầu.

“Còn có, đừng cho những người khác lại đến, ta không muốn làm cho Thần Thần miễn man suy nghĩ.” Tư Bác đứng lên lướt qua gã ra cửa lưu lại một tiếng hừ lạnh.

Thanh gặt gao mím môi, hẳn đã sớm thê qua, người nam nhân này là trời của mình, y nói cái gì mình đều phải đi làm.

* * *

Trong tay Yến Thần Dật ghi lại tên mấy nhà cung cấp rau xanh Lư sư phụ nói, sau đó ngẩng đầu hỏi: “Nhà nào tươi mới?”

“Đều không khác lắm, rau dưa từ lâu chúng ta bình thường dùng số lượng không quá lớn, cơ bản chỉ có mấy loại như vậy mà thôi.” Lư sư phụ rỏ ly trà uống một ngụm nước, ông nói chuyện đến miệng lưỡi khô.

Quảng ở một bên cầm mấy tờ hóa đơn đưa cho Yến Thần Dật nói: “Tiểu Yến, người nhìn xem mấy tờ danh sách thịt tươi này đi, buổi sáng dùng làm bánh bao là nhà này.” Quảng chỉ chỉ một tờ trong đó nhũn nhũn: “Trước kia không xuất hiện qua loại vấn đề này, heo nhà hắn đều là vừa giết vừa bán.”

Lư sư phụ cũng đến gần nhìn thoáng qua, ngửa đầu sờ sờ cằm nhớ lại: “Đúng vậy, lão Vương Thủ Lĩnh cũng không tệ, thật đúng là không nghĩ tới sẽ bán thịt heo không tươi mới cho chúng ta.”

Yến Thần Dật ngược lại xua xua tay cười nói: “Không phải không tươi mới, chỉ là không phải thịt tươi trong ngày mà thôi. Hiện tại thời tiết nóng, nếu thịt heo không bảo quản tốt thì sẽ biến chất, có chút mùi lạ.”

Lư sư phụ giật mình, trách không được gần đây lại đi mua nhiều tảng băng như vậy trừ hàng trong hầm ngầm, thì ra là dùng đến làm kho lạnh bảo quản thịt tươi và rau dưa.

“Tư Bác đâu?” Yến Thần Dật quay đầu nhìn Quảng, vừa rồi thấy Ninh dẫn theo một tiểu nhị rời đi, hẳn không phải kêu nam nhân đi chung về thôn thu đồ ăn sao.

Quảng lắc đầu, hẳn không gặp được.

Yến Thần Dật cũng không đi quán y, dù sao cũng không lạc mất là được.

Đang nói chuyện thì nam nhân đẩy cửa ra tiến vào, trong tay cầm một cà rốt đã rửa sạch sẽ răng rắc một ngụm còn một đoạn ngắn: “Thần Thần, Ninh đã trở lại, rau dưa thật tươi mới.”

Yến Thần Dật sững sốt, nghĩ thầm: 'sao lại nhanh như vậy?'

“Trước như vậy, một lát ta đi mấy cửa hàng một lần nữa ký hợp đồng, đến lúc đó thì cố định nhập hàng ở chỗ bọn họ.”

Lư sư phụ gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài trước nhìn xem mấy sọt rau dưa để trong sân.

Yến Thần Dật cũng đi chung ra ngoài, còn lấy một đoạn cà rốt còn lại từ trong tay nam nhân nhét vào trong miệng, giòn giòn: “Rất ngọt!”

“Ừm, rất nhiều củ cải vàng và củ cải trắng, còn có dưa leo, cà tím, ớt.” Tư Bác chớp mắt mấy cái duỗi ngón tay ra đếm đếm, sau đó nghiêng đầu: “Còn có trái kia thật lớn thật lớn, trái đó thật nặng.”

Yến Thần Dật nhũn nhũn đi với y ra ngoài, mấy sọt lớn đặt ở trong sân viện, hẳn liếc mắt nhìn thì thấy mấy trái bí đỏ trong rổ. Đu lớn, màu sắc cũng không tệ.

“Lý đại thúc?” Yến Thần Dật kinh ngạc nhìn về phía nam nhân vào từ cửa sau hỏi: “Sao lại đến đây?”

“Đây không phải là giúp cháu giải quyết công việc sao, qua mấy ngày hoa màu trên ruộng chín, muốn hỏi một chút các cháu có muốn đi thu hay không?” Lý đại thúc vỗ xuống bả vai Tư Bác, nhéo nhéo: “Thật chắc nịch!”

Tư Bác hắc hắc cười ngây ngô với ông.

“Muốn chứ, hoa màu mới xây thành bột mì sẽ rất thơm, trong nhà đủ ăn không?” Yến Thần Dật chính là như vậy, người khác đối xử tốt với hắn một phần thì hắn liền ghi tạc trong lòng hồi báo mười phần, còn không thích so đo.

“Đu, năm nay mưa tốt, hoa màu đều phát triển tốt, cháu muốn thu thì mấy nhà giàu kia trong thôn ta đi hỏi giúp cháu một chút, ruộng nhà mình ruộng cháu cũng đừng cho bạc, bằng không ta sẽ giận cháu.” Lý đại thúc đi qua vỗ xuống bí đỏ to cười nói: “Đây là nhà lão Ngô trồng, nhà hắn trồng nhưng không thích ăn nên đều mang đến đây cho cháu.”

“Không có bí đao sao?” Yên Thần Dật quay đầu nhìn nhìn mấy loại rau dưa trong sọt bên cạnh bữu môi: “Trong thôn trồng rau chỉ có mấy loại này?”

“Cũng không phải, đều là trong sân nhà mình trồng, bí đao ngoại trừ trong nhà quả phụ đầu thôn tây thì thật đúng là không có người khác trồng.” Lý đại thúc cũng rất bất đắc dĩ, nhớ tới biểu cảm của người trong thôn khi ông đi giúp mua rau dưa, ông thở dài: “Người trong thôn gần đây nói xấu càng ngày càng nhiều, những người này...”

Yên Thần Dật sừng sốt lại không nói tiếp. Hắn đột nhiên đến thôn có người không quen nhìn đúng là bình thường, sau này nhặt nam nhân xa lạ về nhà người trong thôn càng là ở sau lưng chỉ trích hắn, đừng nhìn bình thường đều cười ha hả chào hỏi kỳ thật quay đầu lập tức thay đổi sắc mặt. Hiện tại hắn ở trong trấn tiếp nhận tưu lâu người trong thôn khẳng định sẽ đổ mắt.

Ngẫm lại thì biết những nhân thoại kia sẽ không dễ nghe, Yên Thần Dật càng là sẽ không hỏi.

Tự xem xét chán mọi chuyện hắn cũng không thích làm.

“Lý đại thúc ăn cơm trưa lại trở về, thuận tiện mang chút bánh quy cho Tiểu Bằng, lần trước cháu thấy nó thích ăn loại này.” Yên Thần Dật dẫn Lý đại thúc đến đại sảnh kêu bọn người Ninh chuyển mấy sọt rau dưa đến hầm.

“Không cần, không cần, đại thẩm cháu bây giờ mỗi ngày dựa theo cách của cháu ở nhà làm một ít điểm tâm bán rất tốt, ta còn mang theo một chút đến đây cho các cháu nếm thử.” Ông vừa nói chuyện Quảng bụng đĩa trong tay đi ra, bên trong là mấy loại điểm tâm.

“Chính là nó, nếm thử xem thế nào? Trong thôn mấy đứa nhỏ rất thích.” Lý đại thúc cười tủm tỉm chỉ chỉ kêu Yên Thần Dật nếm thử.

Yên Thần Dật gạt đầu duỗi tay cầm một miếng để vào trong miệng cắn, gạt đầu: “Không tệ nha, đại thẩm làm rất tốt.”

Mặc dù hương vị không quá nồng đậm, nhưng hắn ăn miếng điểm tâm trong tay kia có chút mùi hoa quả.

Lý đại thúc cười gạt đầu, ông không biết nói gì nhưng đặc biệt cảm kích Yên Thần Dật giúp đỡ nhà mình.

“Ta đi về trước, nếu có chuyện thì kêu người đến nhà nói một tiếng, gà trong sân cháu phụ thân ta sẽ chăm sóc.”

“Không ở lại ăn cơm trưa à?” Yên Thần Dật quay đầu nhìn Quảng, Quảng gạt đầu kêu người đi phòng bếp thúc giục một tiếng.

“Không được, không được, chỗ cháu cũng rất bận rộn, ta đi về trước.” Lý đại thúc cười xua xua tay đi ra khỏi cửa trước.

Yên Thần Dật thở ra một hơi, giơ tay với Ninh ý bảo gã đưa Lý đại thúc trở về.

“Tiểu Yên!” Quảng đến phía sau Yên Thần Dật nhỏ giọng nói: “Tur Bác đuổi Thanh đi, kêu gã ngày mai trở về.....”

Yên Thần Dật quay đầu nhìn gã khó hiểu hỏi: “Vì sao?”

“Thanh chưa nói, chỉ là nói buổi sáng ngày mai sẽ trở lại kinh thành.” Quảng thở dài: “Tur Bác có thể có chút lo lắng.”

Yên Thần Dật khẽ cười một tiếng chậm rãi lắc đầu: “Không chỉ hắn lo lắng, ta cũng rất lo lắng.” Hắn thở dài đứng lên đi phòng bếp, vừa rồi lấy được bí đỏ có thể dùng làm bánh bí đỏ, Tur Bác sẽ thích.

* * *

Trong hậu viện, Tur Bác đang ôm bí đỏ lớn đi đến phòng bếp, Dịch đi theo phía sau y trong ngực cũng ôm một trái.

Thanh từ sau khi nói chuyện với Tur Bác thì không biết chạy đi đâu. Dịch không có hỏi, hắn mặc dù hợp tác chung với Thanh thời gian hai năm nhưng hắn bình thường tương đối cứng nhắc, công và tư phân rất rõ ràng. Cho dù hắn mơ hồ cảm giác được Thanh có tình cảm với chủ thượng thì hắn cũng sẽ không nhiều lời, không phát biểu bất cứ ý kiến.

“Thần Thần, trái này muốn nấu thế nào?” Y đề bí đỏ lên trên thót ầm một tiếng trầm vang.

“Có thể hầm xương nè, vừa thơm vừa ngọt.” Trong tay Yên Thần Dật cầm dao phay đang cắt dưa leo, dao trang trí không tốt lắm, hắn còn phải luyện thêm, đã chặt đứt hai lần.

“Đệ không phải muốn làm bánh bí đỏ sao?” Tur Bác duỗi tay cầm một trái dưa leo cắt xong, lắc lư thân thật dài: “Thật ghê tởm.....”

“... .. Ngâm dấm chua sau đó để đường và sa tế trộn chung ăn rất ngon, thế nào lại ghê tởm?” Yên Thần Dật trừng liếc nhìn y, một dao cắt bỏ đuôi dưa leo.

Tur Bác bữu môi, chỉ chỉ dưa leo giao nhau nhưng kéo rất dài: “Thoạt nhìn thật là khủng khiếp.”

“Cái này gọi là dao trang trí, cũng có thể kêu dao con rết, không cảm thấy rất thú vị sao?” Yên Thần Dật nghiêng đầu nhìn y, hai tay cầm lấy dưa leo cắt xong giồng hai bên sườn giật giật, nháy mắt biến thật dài.

Tư Bác nhếch miệng, cảm giác da đầu run lên. Y không thích dưa leo này, đánh sâu vào thị giác quá lớn.

Yến Thần Dật trợn mắt nhìn y lấy mấy trái dưa leo cắt xong để trong chậu nhỏ đổ giấm trắng vào ngâm.

“Huynh kêu Thanh ngày mai trở về?” Hắc đường như lơ đãng hỏi một câu.

Tư Bác chớp mắt mấy cái sừng sốt, nghiêng đầu ngây thơ hỏi lại: “Thần Thần, đệ nói cái gì vậy? Ta nghe không hiểu.”

Yến Thần Dật bật cười, người này càng ngày càng biết giả ngu.

Tư Bác lại âm thầm cắn răng, tên đáng chết này lại bán đứng y!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Yến Thần Dật quét mắt nhìn nam nhân giả ngu cũng không nhắc lại chuyện này.

Tư Bác nhe răng cười gượng, hắc hắc hắc nhìn hắc.

Lưu sư phụ bên cạnh quay đầu nhìn hai người bọn họ liếc mắt nhìn, nhướn mày hỏi: “Hai người nói cái gì thế? Tiểu tiên sinh tới ném thử này canh liêu này hương vị được hay không? Có thể quá cay hay không?”

Yến Thần Dật đi qua nhận chén nhỏ ném ném, sau đó chắc lưỡi ho khan một tiếng: “Thật sặc, Lưu sư phụ hương vị siêu ngon.”

“Tiên sinh đừng nói như vậy, nếu không phải ngài nhắc nhở sao ta có thể làm ra canh liêu như vậy, chỉ sợ ta cũng nấu không ra được.” Lưu sư phụ bị hương vị ớt sặc đôi mắt đều đỏ, ông nhìn một nồi khác kế bên giờ tay lau mồ hôi trên trán: “Nấu hai nồi? Người muốn nấu cổ vịt cổ gà này có thể được không, quá cay có người ăn hay không?”

“Có có, chúng ta chia hai loại, một loại cay một loại ít cay.” Hắc chỉ huy tiểu đầu bếp mang cổ vịt cổ gà rửa để một bên chia ra đổ vào trong canh liêu hầm lửa nhỏ, hắc thần bí cười hề hề nói: “Dân dĩ thực vi thiên*, chúng ta chỉ cần làm ngon khẳng định sẽ có không ít người thích. Lưu sư phụ cứ yên tâm đi, hơn nữa từ lâu chúng ta làm nhiều một chút đồ xào đồ ăn vặt có thể đóng gói mang theo thì buôn bán sẽ càng tốt.”

(*Dân dĩ thực vi thiên: dân coi ăn như trời.)

Đại hội ngắm hoa qua đi trong trấn lui tới không ít người, nhưng không đạt được trình độ Yến Thần Dật vừa lòng. Hắc hỏi Lưu sư phụ trong thành còn có cửa hàng đồ ăn vặt nhỏ khác hay không, Lưu sư phụ nói không có.

Hắc nghĩ đến lúc hiện đại đi đến chỗ nào cũng có thể ăn được cổ vịt vị cay, hương vị ngon nhưng không quý, người già con nít đều thích. Cho nên tìm Lưu sư phụ nghiên cứu một chút, vì vậy loay hoay ra một nồi canh liêu như vậy, không nghĩ tới một lần đã thành công, hương vị cay không sặc cổ họng, hắc thích.

Tư Bác đến gần người người thì hắt xì vang dội.

“Thật cay!” Xoa xoa mũi.

“Chúng ta phải làm một phòng bếp khác đặc biệt làm món này, bằng không hương vị thức ăn khác sẽ bị ảnh hưởng.” Yến Thần Dật lôi kéo Tư Bác ra phòng bếp chỉ chỉ vị trí hậu viện: “Chỗ đó có được hay không?”

Sau cách cửa cách đó không xa có một mảnh đất trống, hắc từng hỏi qua Trương lão bản mảnh đất trống kia là sao thế, ông lão nói là muốn làm kho hàng nhỏ, bất quá sau này không thành công, lúc ấy từ lâu buôn bán cũng không tốt.

Tư Bác nhìn thoáng qua bốn phía gật đầu: “Phòng bếp nhỏ ngược lại là có thể, bất quá chỉ sợ sẽ rất nóng, thông gió không tốt là không được.”

“Huynh lại biết điều này?” Yến Thần Dật nhướn mày nhìn y.

Nam nhân chớp mắt mấy cái gật đầu: “Biết chứ, Thần Thần nói ở nơi nào thì làm ở nơi đó.”

Yến Thần Dật cười như không cười liếc nhìn y, không lại nói đến vấn đề này. Hắn phát hiện nam nhân này càng ngày càng biết giả ngu, hơn nữa bản lĩnh chuyển đề tài cũng có sở trường.

“Dịch!” Yến Thần Dật quay đầu nhìn về phía Dịch đứng cách đó không xa trong tay xách thùng nước vẩy tay: “Đi vào trong thành tìm thợ đến xây phòng, hỏi một chút bọn họ có phương pháp gì có thể thông gió hay không, nếu không có cũng được.”

Dịch gật đầu nhận truyền đạt và túi tiền từ Yến Thần Dật đi ra ngoài từ cửa sau.

Trong phòng bếp, Lưu sư phụ kêu một tiếng, Yến Thần Dật nhanh chóng quay lại.

“Nhanh như vậy đã nấu xong?” Lúc này mới bao lâu chứ, cũng hơn nửa tiếng mà?

“Chín, bắt quá có thể hương vị có chút nhạt.” Lưu sư phụ gấp một cái cổ gà cho hắn: “Ta vừa mới ăn một miếng, cảm giác không cay như canh liêu.”

Yến Thần Dật cắn một miếng nếm, sau đó đưa chén cho Tư Bác kêu y cũng nếm thử xem: “Thế nào?”

“Cay.” Tư Bác hít vào một chút nước miếng, ừm ừm một tiếng: “Rất thơm!”

“Không đủ cay.” Yến Thần Dật chắc lưỡi duỗi tay bóc một bó to ớt khô ném vào trong nồi: “Lại thêm chút muối vào, lại nấu lửa nhỏ nửa canh giờ.”

Lưu sư phụ đồng ý một tiếng: “Không bằng nấu chín sau đó hầm phòng chừng hương vị có thể đậm đà một chút, bình thường chúng ta nấu thịt đều nấu như vậy.”

“Ừm, cũng là biện pháp.” Từ trong nồi khác đun nước gấp ra một cái cổ vịt, hắn lại gần cắn một miếng nhú mảy: “Không có hương vị.”

Tư Bác liếc nhìn trong chén nhỏ mình bưng có thêm cái cổ vịt bữu môi. Thần Thần xem y hắn là thùng rác ư, ăn ngon hay không đều cho mình ăn.

“Canh liêu vẫn là nấu thêm thời gian ngắn, ta lại thêm chút gia vị vào.” Lưu sư phụ nghe hắn nói như vậy thì xoay người đi lấy cái đĩa nhỏ, từ trong túi nguyên liệu chọn chút hương liệu ra.

“Tiểu Yến, ngươi tới một chút.” Ninh ở ngoài cửa kêu một tiếng.

Yến Thần Dật quay đầu nhìn gã, thấy gã đang ngoắc mình thì đi qua: “Làm sao?”

“Có người muốn đến đây mua công thức làm điểm tâm, Quảng nói không bán nhưng hắn vẫn không đi.” Ninh nhún nhún vai thấy Tư Bác đang gặm cổ gà thì đến gần cười tủm tỉm nói: “Cho ta ăn một cái.”

Tư Bác trầm mặt trừng gã, Ninh bữu môi ở một bên làm túi trút giận. Tâm tình chủ thượng không tốt nha, hắn cũng không trêu chọc y mà.

Tư Bác hừ một tiếng thấy Yến Thần Dật đi về phía đại sảnh, y chắc lưỡi ngoắc ngoắc ngón tay về phía Ninh.

Ninh lại gần khó hiểu nhìn y.

Tư Bác liếc mắt nhìn tay gã như nướm mảy.

Ninh nhanh chóng nâng tay lên chỉ thấy đầu nam nhân đưa lại gần phía trước há miệng, một cục xương gà sạch sẽ không có chút thịt bị phun ở trong lòng bàn tay hắn, không lệch không giữa.

“Cút đi.” Tư Bác lạnh lẽo cho gã hai chữ.

Ninh cảm giác bị thương tổn sâu sắc bưng lấy xương gà xoay người đi ra ngoài, đi đến một nửa mới nghĩ đến mang xương gà ném xuống.

“Tư Bác à, tiểu tiên sinh có nói muốn xây phòng bếp mới ở đâu hay không?” Lưu sư phụ đến gần cầm trong tay một củ cải trắng đang gọt vỏ.

“Chính là mảnh đất trống phía trước.” Tư Bác thuận tay chỉ quay đầu nhìn ông: “Lưu sư phụ ngài gọt vỏ củ cải làm gì vậy?”

“Ngâm đồ chua, đồ chua nhà chúng ta rất được hoan nghênh, giòn giòn, có muốn ăn hay không?” Lưu sư phụ chỉ chỉ vào nhỏ kê bên: “Tư Bác à, ta hỏi ngươi chuyện này.”

Tư Bác liếc mắt nhìn ông nhú mảy: “Hỏi đi.”

“Ngươi và tiểu tiên sinh..... có phải là loại quan hệ này hay không?” Lưu sư phụ hỏi rất cẩn thận, giọng cũng rất nhỏ, ngay cả ba tiểu đầu bếp đứng bên cạnh cũng chưa nghe ông nói cái gì, chỉ thấy ông đến gần bên tai Tư Bác nói nhỏ.

Tư Bác khó hiểu nghiêng đầu nhìn ông, thuận tay đẩy mặt ra khi ông đến quá gần, ghét bỏ nói: “Loại quan hệ này là quan hệ gì? Không hiểu à.”

“Hai ngươi ăn chung ở chung, nếu không có một chút quan hệ ai tin chứ.” Lưu sư phụ tầm tắc một tiếng, rõ ràng không tin lời y nói.

“Vi sao không tin? Ta là tên ngốc, nếu không ở chung với Thần Thần sẽ bị cướp đi.” Ánh mắt vô tội kia, giọng điệu đáng thương kia, nam nhân kia một chút cũng không cảm thấy đáng về hiện tại của chính mình có bao nhiêu đần độn.

Khỏe miệng Lưu sư phụ không giữ được mà run rẩy, cảm giác đầu óc mình thật là không tốt mới có thể hỏi Tư Bác này. Vốn là cho rằng nam nhân này nhìn thông minh sáng sủa so với trước kia không chừng có thể nhiều chuyện một chút, ai ngờ rằng chịu đả kích vẫn là chính mình.

“Ai, tiểu tiên sinh cũng rất không dễ dàng, ta thấy hôm nay đến đưa rau dưa hẳn là hàng xóm của các người phải không?”

“Ừ, Lý đại thúc bên cạnh, người nhà ông rất tốt, lúc ban đầu rất chăm sóc chúng ta, Thần Thần rất thích người nhà ông.” Tư Bác liếm liếm môi khó hiểu nói: “Trong thôn cũng giống như cả nhà Lý đại thúc thích chúng ta, có một số người khác không thích, đại thẩm nhà Ngô đại thúc chính là không thích.”

Lưu sư phụ sững sờ cười nói: “Đó không phải rất bình thường sao, nào có không cầu báo đáp mà đối xử tốt với các người, một nhà Lý đại thúc này cũng rất ngạc nhiên.”

Tư Bác nhún nhún vai, y không muốn nhiều lời những chuyện này.

Cho tới nay Yến Thần Dật báo đáp với nhà Lý đại thúc cũng quá nhiều, vừa đưa tiền vừa đưa thức ăn. Nếu không phải nhà Lý đại thúc không có nữ nhi y cũng sẽ hoài nghi có phải muốn chọn hắn làm rể* hay không. Bất quá ngày đó lúc y đi đưa bạc cho Lý đại thúc thì giống như nghe được Lý đại gia và Lý đại nương nói cái gì Thần Thần hình như là rể từ nhà ai, nhưng cụ thể cái gì không nghe rõ.

(*Rể từ: con rể.)

Nam nhân nhủu mày đi ra phòng bếp. Y hẳn là tìm người đi thăm dò, trước kia còn chưa cảm giác có cái gì, hiện tại xem ra..... nhà người này là không quá thích hợp, nhiệt tình có chút quá.

* * *

Trong đại sảnh, Yến Thần Dật thấy được nam nhân đang ở đó cãi nhau với Quảng. Hắn nhủu mày, nhìn có chút nhìn quen mắt nhỉ.

“Tiểu Yến, chính là người nọ.” Ninh đứng ở bên cạnh hắn bĩu môi.

Yến Thần Dật đi qua, sau đó nam nhân kia quay đầu nhìn hắn, biểu cảm rất ý vị sâu xa. Nói như thế nào đây, thật giống như trong kinh ngạc mang theo chút kinh ngạc, sau đó còn rất không hiểu.

“Vị công tử này, bản công thức làm điểm tâm của tửu lâu ta không thể bán cho người ngoài, ta là lão bản tửu lâu này, người.....”

“Tiểu Húc? Đệ có phải là Tiểu Húc hay không?” Nam nhân kia không đợi Yến Thần Dật nói xong lập tức kêu lên sợ hãi một tiếng.

Yến Thần Dật sững sờ chớp mắt mấy cái. Tiểu Húc? Ai là Tiểu Húc?

“Ta là tam ca nè, đệ không nhớ ta sao?”

Cảm xúc của nam nhân rất kích động, tiến lên một bước muốn kéo ống tay áo của hắn. Yến Thần Dật lui ra phía sau nửa bước né tránh, trong mắt nghi ngờ càng đậm. Tam ca?

Hắn dùng sức nhớ lại, sau đó hình như là nhớ tới những gì. Không có biện pháp, ký ức của nguyên chủ đối với quan hệ huyết thống này cũng không nhiều; hơn nữa lúc ngày đó chia nhà hình như tam ca này cũng không có nói với mình một câu. Cho nên hắn không ấn tượng là rất bình thường. Còn có Tiểu Húc? Đó là tên ai? Hắn nhớ rõ tên nguyên chủ không gọi Tiểu Húc gì mà? Hoặc là.....

Hắn hình như vốn cũng không biết nguyên chủ gọi là gì.

“Ờ..... vị công tử này, người có phải là nhận nhầm người hay không?” Yến Thần Dật không quá muốn nhắc lên quan hệ huyết thống với những người này, chung quy bọn họ kỳ thật cũng không phải rất quen thuộc, hơn nữa theo lý thuyết huyện Hoa Dương không phải chỉ có một mình hắn đến sao? Mấy huynh đệ kia chia gia sản có thể mạnh hơn hắn nhiều.

“Không có khả năng nhận nhầm, đệ chính là Tiểu Húc, lúc đệ đi không phải còn mang theo một miếng ngọc bội trong nhà chia sao, ngọc bội đâu, chẳng lẽ đệ không giữ?” Nam nhân cất bước lớn đến đuổi tay lại muốn tóm lấy hắn.

Đáng tiếc, tay gã bị người từ một bên bắt lấy, chớp mắt đau đớn đánh tới.

“A, buông tay, buông tay!” Sắc mặt nam nhân trắng bệch.

Mặt Tư Bác âm trầm hừ lạnh một tiếng thuận tay bỏ gã ra, nam nhân rút lui vài bước xoa cổ tay bị siết đau cổ tay nhủu mày nhìn y.

Tư Bác không để ý tới gã quay đầu nhìn Yến Thần Dật được y che ở phía sau: “Có bị thương hay không?”

Về mặt của y rất nghiêm túc, Yến Thần Dật nhất thời còn có chút không thích ứng. Hắn lắc đầu kéo tay Tư Bác, đến gần bên tai nam nhân nhỏ giọng mở

miệng: “Hắn hẳn là ca của ta.”

Hắn là? Tư Bác nhủu mày quay đầu nhìn về phía nam nhân, nheo mắt nhìn: “Ngươi tới tìm ngược?”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Nam nhân tự xưng là tam ca Yến Thần Dật bị Tư Bác đẩy ra sau, cúi đầu nhìn cổ tay đã sưng đỏ sặc mặt trắng bệch. Nam nhân này sức lực thật lớn, chỉ là bắt lấy cổ tay mình đã bóp cho mình sưng lên.

Yến Thần Dật ngăn cản Tư Bác không để y tiến lên.

Ninh ở một bên nhủu mày nhìn kỹ mặt nam nhân, sau đó quay đầu nhìn Quảng lại gần nhỏ giọng hỏi: “Sao ta thấy hắn nhìn quen mắt như vậy nhỉ?” Không phải trí nhớ hắn không tốt mà là mỗi ngày người lui tới thật quá nhiều, nếu không phải khách quen thật đúng là không nhớ nổi.

Quảng chớp mắt mấy cái, biểu cảm từ nghi ngờ biến thành giật mình. Hắn nghĩ tới người này mấy ngày hôm trước đã đến cửa tiệm, còn đến cùng người nam nhân khác, hơn nữa ra tay rất hào phóng.

“Một bữa cơm tiêu hơn mười hai lượng kia.”

Ninh há to miệng hắn cũng nhớ ra, trách không được nhìn quen mắt, thì ra chính là thổ địa chủ kia.

Lúc hai người bọn họ mất đi mày lại thì Tư Bác lại nhìn chăm chăm nam nhân, vừa rồi lúc nam nhân duỗi tay tới bắt Yến Thần Dật thì y chính là nhìn thấy rõ ràng. Lúc ấy trong óc cái gì cũng chưa nghĩ đã trực tiếp chắn ở trước mặt Yến Thần Dật, động tác cũng không khống chế sức lực. Nếu không phải bị ngăn cản thì cổ tay tên kia khẳng định bị y bóp nát.

“Ngươi là đến tìm cận bã?” Tư Bác nheo mắt lại trên dưới đánh giá nam nhân.

“Đi ra phía sau rồi nói, đừng để ảnh hưởng những khách khác.” Yến Thần Dật lời kéo cánh tay Tư Bác, sau đó cười với nam nhân: “Tam ca đi cùng đệ ra hậu viện đi.”

Nam nhân gật đầu liếc mắt nhìn Tư Bác, trong ánh mắt mang theo kiêng kỵ.

Tư Bác hừ lạnh một tiếng, quay đầu lời kéo tay Yến Thần Dật sau đó đi xa.

Ninh mỉm cười một cái với nam nhân, duỗi tay dẫn gã đi hậu viện.

* * *

Trong phòng Yến Thần Dật, nam nhân ngồi ở trên ghế, phần cổ tay sưng đỏ đã được Ninh xử lý tốt, mấy vết thương nhỏ này trước kia bọn họ thường xuyên xử lý.

Ninh rót trà liếc mắt nhìn biểu cảm của Tư Bác yên lặng lui ra ngoài. Hắn cũng không muốn ở chỗ này chờ chủ thượng nổi giận, ngược lại trở thành đối tượng giận chó đánh mèo.

Yến Thần Dật thấy Ninh đi ra ngoài giữ cửa nhìn về phía nam nhân muốn nói lại thôi mỉm cười nói: “Vừa rồi lúc ở bên ngoài không nhận ra tam ca, mong tam ca thứ lỗi.”

Nam nhân cười ngược ngừng gật đầu, nghĩ thầm: 'đệ đó là không nhận ra ta thì có. Đệ căn bản là mang ta quên ra sau đầu chứ gì.'

“Tiểu Húc à, vậy chuyện đó, tam ca muốn thương lượng chuyện này với đệ.” Nam nhân nhìn Tư Bác cũng không dám kêu y cũng đi ra ngoài, chỉ có thể cười tủm tỉm nhìn Yến Thần Dật nói: “Tam ca cũng mở tiệm từ lâu ở thành Dao Tây nhưng buôn bán không tốt lắm, gần đây không ít người đi ngang qua đều nói huyện Hoa Dương này bán điểm tâm ăn ngon. Hai ngày trước tam ca cũng ăn ở từ lâu tiệm đệ, hương vị đúng là không tệ, đệ xem có thể mang công thức cũng bán cho huynh hay không?”

Yến Thần Dật bị gã mở miệng cứ gọi Tiểu Húc tâm phiền ý loạn, bất quá nam nhân này tươi cười thật sự là làm cho hắn cảm thấy rất không thoải mái, chỉ có thể thử mở miệng giải thích nói: “Tam ca, huynh hẳn là cũng hỏi thăm qua công thức của từ lâu chúng ta từ trước đã không bán ra bên ngoài, chủ yếu là sẽ ảnh hưởng buôn bán.” Hắn thấy nam nhân bởi vì lời mình nói mà tươi cười trên mặt có chút cứng đờ, hắn thờ dãi tiếp tục nói: “Bất quá nếu tam ca đã mở miệng đệ làm thế nào cũng phải nể tình đúng không, huynh chờ chút đệ kêu người đi lấy cho huynh.”

Hắn nói xong đứng dậy đi ra cửa kêu Ninh, nói gã đến chỗ Quảng lấy mấy bản công thức điểm tâm đến.

Chân cẳng Ninh nhanh chỉ chốc lát sau đã trở lại.

“Tam ca, đây là công thức làm điểm tâm, bất quá huynh đệ ruột cũng phải tính toán rõ ràng, nên ký hợp đồng cũng không thể thiếu.” Yến Thần Dật đưa hợp đồng để trước mặt nam nhân cười cười với gã.

Nam nhân gật đầu cũng biết quy củ, hẳn nghĩ là nếu điểm tâm này bán tốt về sau còn có thể đến đây mua một ít công thức khác trở về.

Bất quá sau khi nam nhân ký tên ấn dấu tay xong Yến Thần Dật còn nói: “Đệ nhớ rõ lúc chia nhà lão thái thái hình như cho đại ca và tam ca không ít gia sản, trước đó tam ca cũng có giúp gia tộc quản lý qua một ít sản nghiệp, chính là từ lâu như thế nào còn kinh doanh không nổi nữa?”

Nam nhân thờ dài lấy mấy bản công thức cất vào trong tay áo cười khỏ cằm lấy chén trà uống một ngụm: “Hiện tại người mở từ lâu nhiều, thành Dao Tây lại là thành lớn, bên trong từ lâu càng là nhiều không kể xiết. Nếu không có gì đặc sắc hoặc là món ngon mỹ vị căn bản là không có người tới cửa.”

Yến Thần Dật nhú mày quay đầu nhìn về phía nam nhân bên cạnh ngồi vẫn không nói chuyện, duỗi tay chọc chọc bờ vai của y: “Tur Bác! Nghĩ gì vậy?”

Tur Bác lắc đầu ngáp một cái.

“Lúc này trời cũng không sớm, ta đi về trước đây, Tiểu Húc đây là bạc.” Nam nhân đưa túi tiền giao cho Yến Thần Dật đứng lên chào hỏi muốn đi.

Yến Thần Dật đưa túi tiền cho Tur Bác đứng dậy dẫn nam nhân đi ra ngoài.

“Tam ca không bằng ngồi lại một chút? Huynh đệ chúng ta cũng rất lâu không gặp.” Trước kia cùng tam ca này không thân, hiện tại cũng coi như không quen thuộc lắm, chẳng qua thái độ của nam nhân làm cho hắn cảm thấy có thể giúp một chút thì giúp một chút, chung quy đây là ca ca ruột của nguyên chủ. Tuy nói là cùng phụ khác mẫu nhưng tốt xấu gì cũng có quan hệ huyết thống, hắn vô tình chiếm thân thể nguyên chủ, loại huynh hữu đệ cung* này vẫn là có thể nói đến vài câu.

(*Huynh hữu đệ cung: anh em hoà mục thân ái tôn kính lẫn nhau.)

“Không ngồi không ngồi, tam ca chính là thiếu đệ nhân tình lớn, về sau có chỗ dùng đến tam ca thì cứ đi tới thành Dao Tây tìm tam ca.” Nam nhân vỗ xuống bờ vai của hắn, bất quá lập tức buông tay, tên vừa bóp sung cổ tay của gã cũng đang trừng gã.

Yến Thần Dật cũng không nói thêm nữa tiễn nam nhân đi ra ngoài.

Sau khi nam nhân rời đi Yến thần Dật nhẹ nhàng thở ra xoay người trở về phòng, Tur Bác đang râu rĩ không vui ngồi ở chỗ đó ngăn người không biết y suy nghĩ chuyện gì.

“Suy nghĩ gì vậy?” Hắn đi qua néo néo lỗ tai nam nhân: “Sức lực huynh lớn như vậy nha, đã bóp cho cổ tay người ta sưng lên.”

Tur Bác bĩu môi rầm rì một tiếng xoay người ôm lấy eo hắn, mặt cọ cọ ở trên bụng hắn không nói chuyện, nói rõ tâm tình y hiện tại thật không tốt.

“Huynh đã lớn như vậy còn làm nũng hả?” Yến Thần Dật nhú mày, cười khẻ néo néo lỗ tai y, lại néo néo quai hàm y: “Ta đến bây giờ cũng chưa nhớ tới tam ca này của ta tên gọi là gì, có thể ta cũng mất trí nhớ.”

Thân thể Tur Bác cứng đờ, bất quá nhanh chóng thả lỏng lại ngẩng mặt nhìn Yến Thần Dật.

Con ngươi trong mắt nam nhân đặc biệt đen, Yến Thần Dật nhìn bên trong rõ ràng chính là mình thì thờ dài: “Kỳ thật huynh đã nhớ lại đúng không?”

Nam nhân mím môi không nói lời nào.

Hai tay Yến Thần Dật nâng mặt y dùng sức xoa xoa.

Nam nhân bỏ mặt bị hắn ba hai cái đè ép biến thành các loại hình dạng, miệng cũng dẫu lên nhưng y vẫn là không nói lời nào. Y biết gần đây mình sợ hãi quá nhiều, Thần Thần hoài nghi y cũng là nên làm, nhưng y chính là không muốn thừa nhận. Nếu thừa nhận thì cuộc sống về sau sẽ bị đánh vỡ.

Yến Thần Dật cũng không hỏi gì nhiều, nam nhân không nói lời nào thì đại biểu y không muốn làm cho tự mình biết. Hiện tại hắn mặc dù đã nhận ra nam nhân thay đổi nhưng nói thật hắn vẫn đang lừa chính mình, nói cho chính mình biết nam nhân không nhớ ra được mọi chuyện trước kia, như vậy nam nhân sẽ không rời khỏi hắn.

Nhất là từ sau khi Quảng và Ninh xuất hiện, hiện tại là Thanh và Dịch, không chừng qua thời gian này còn có thể có người khác đến. Y là Vương gia sẽ không vẫn luôn ở bên cạnh mình.

“Cho dù huynh nhớ lại cũng sẽ không rời khỏi ta đúng không?” Yến Thần Dật đợi trong chốc lát nhìn hai mắt nam nhân nhẹ giọng hỏi.

Tur Bác mím môi, một tay thẳng lên lưng đè lại cổ hắn, một bàn tay khác ôm qua eo hắn hung hăng hôn lên. Y có thể cảm giác được trong lòng Thần Thần lo lắng giống như mình để ý.

Thân phận của hai người bọn họ khác biệt nhau quá lớn, không nói cái khác, chỉ là tên tuổi đệ nhất Vương gia này của mình thì có thể làm cho bọn họ

tách ra. Y không muốn làm Vương gia Tướng quân gì, y cũng không muốn những vinh hoa phú quý kia. Trước kia có lẽ không thèm để ý cuộc sống là như thế nào, nhưng hơn nửa năm ở chung y đã không thể rời khỏi thân thể gầy yếu trong lòng này, người này cũng chỉ có thể là của y.

“Thần Thần.....” Tư Bác nhẹ nhàng hôn lên lông mi run rẩy của người trong lòng, y dùng sức ôm vào trong ngực nhất thời không biết mở miệng như thế nào.

Yến Thần Dật nghiêng người ngồi ở trên đùi nam nhân, từ từ nhắm hai mắt dựa vào ngực y, nghe tim nam nhân đập chậm chậm có tiết tấu nhỏ giọng thì non: “Lúc ta vớt huynh từ trong sông lên thì còn tưởng rằng huynh không sống nổi, bọn người Lý đại thúc đều nói ta đừng làm chuyện bao đồng miễn cho gây chuyện vào thân.”

Tư Bác cúi đầu hôn hôn lên đỉnh đầu hắn, không nói chuyện chỉ là yên lặng nghe.

“Sau này huynh hôn mê bất tỉnh, Mạnh đại gia nói huynh có thể là đụng vào đầu, cho dù tỉnh lại cũng không nhất định sẽ nhớ rõ chuyện trước kia. Lúc ấy ta thật là nhẹ nhàng thờ ra.” Hắn dùng trán cọ cọ cằm nam nhân cười khẽ: “Có phải đặc biệt ích kỷ hay không? Ta nghĩ, nếu nam nhân này không có kỷ ức vẫn luôn ở bên ta cũng không tệ, sau đó huynh đã tỉnh.”

Tư Bác ôm hắn lắc lắc, ý tứ là y đang nghe. Y là lần đầu tiên nghe Yến Thần Dật nói những chuyện này, mình hôn mê bảy ngày phần lớn thời giờ đều là hắn đến chăm sóc mình, lúc ấy khẳng định rất rối ren.

“Sau này, hắc hắc...” Yến Thần Dật mím môi cười khẽ, mở mắt ra nhìn nam nhân: “Sau này huynh thật mất trí nhớ, ta phải tay cầm tay dạy huynh. Sau đó huynh mỗi ngày càng thông minh lên, ta lại không muốn cho huynh biến thành thông minh, huynh nếu như thông minh thì sẽ rời khỏi ta.” Hắn bấu môi dưới tay ôm chặt cổ nam nhân, đến gần mặt dán mặt nam nhân cọ cọ: “Ta có phải rất xấu hay không?”

“Không, Thần Thần của ta tốt nhất.” Nam nhân hôn hôn trán hắn cười nói: “Không có người nào đối xử tốt với ta hơn Thần Thần.”

“Thật sự?” Yến Thần Dật nhíu mày mím môi cười trộm: “Vậy ta đây sẽ đối xử tốt với huynh thêm một chút thì huynh sẽ luyến tiếc rời khỏi ta, ta sẽ tích góp tiền nuôi sống huynh, làm cho huynh mỗi ngày đều có thịt ăn, được không?”

“Được, ta cũng muốn cố gắng kiếm tiền cũng nuôi béo Thần Thần, Thần Thần rất gầy.” Nam nhân cúi đầu lại hôn hôn hắn, sau đó dùng sức ôm cánh tay hắn đứng lên đi về phía giường.

“Đệ nên nghỉ ngơi một lát, không cần suy nghĩ nhiều, ta vẫn sẽ ở bên cạnh đệ, mặc kệ là ai cũng không có biện pháp tách chúng ta ra.” Nam nhân để hắn lên trên giường khom lưng giúp hắn cởi dép lê, sau đó tự mình cũng nằm xuống: “Đệ đã vài ngày không có ngủ trưa, ta ở bên đệ, hai ta cùng nhau ngủ.”

Yến Thần Dật chớp mắt mấy cái, tiếp theo gật đầu nhích nhích về phía trước vào trong lòng nam nhân tìm tư thế thoải mái nhắm mắt lại. Đúng vậy, hắn hắn là nên tin tưởng lời nam nhân nói, y nói không rời khỏi mình thì nhất định sẽ không rời khỏi.

* * *

Dịch mang theo thợ thủ công trở về nhìn vị trí, tính toán mua vật liệu cho phòng bếp nhỏ. Thanh đứng ở bên cạnh nhất thời không biết phải mở miệng nói từ biệt với Dịch như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Dịch quay đầu nhìn về phía thợ thủ công đang đo kích cỡ về thiết kế, sau đó quay đầu đi về phía Thanh đang đứng ở một bên.

Thanh thấy y đi tới rồi mắt xuống nhìn mũi chân mình, khóe miệng mang theo chua xót cười ngẩng mặt lên nhìn y: “Một lát phải đi.”

Dịch gật gật đầu ừ một tiếng.

Thanh lại nói tiếp: “Người muốn đi cùng ta hay không?”

Dịch lắc đầu gơ tay vỗ vỗ bờ vai của gã khó có được lên tiếng an ủi: “Đừng suy nghĩ quá nhiều.”

Mặt Thanh trắng bệch, khuôn mặt vụn vỡ tươi cười kia còn không bằng khóc còn thuận mắt hơn, gã thở sâu chậm rãi lắc đầu: “Dịch, ta biết ý của ngươi, ta cũng không muốn nói nhiều như vậy với chủ thượng, ta chỉ là cảm thấy..... cảm thấy không cam lòng.”

Dịch lại vỗ vỗ bờ vai của gã tỏ vẻ an ủi, nhưng cuối cùng không nói cái gì.

Thanh thở sâu giờ tay nhẹ nhàng đâm vào ngực y, tiếp theo quyết định xoay người rời đi.

Dịch đứng ngay tại chỗ một lát xoay đầu nhìn về phía Quảng đứng ở hành lang gấp khúc. Quảng xua tay với y, Dịch thở dài đi qua.

“Nói lời từ biệt ?” Quảng cười tùm tùm nhìn y sau đó lấy cái tay đặt ở sau lưng đến, trong tay xách một bao vải: “Cái này cũng đưa cho hần đi, Tiểu Yên cố ý làm điểm tâm cho hần mang trên đường ăn.”

“Tự ngươi đi.” Dịch nhủ mày duỗi tay nhéo cằm Quảng: “Hần còn chưa đi.”

Quảng tát một cái mở tay y ra mang thêm tròng mắt nhìn y một cái sau, lướt qua y đi tìm Thanh.

Thanh không có cái gì cần thu dọn mang theo, gã vốn chỉ có một cái bọc nhỏ bên trong đựng vài món y phục còn có mấy tờ ngân phiếu, thấy Quảng đến đây gã nhủ mày cười nhạo nói: “Ngươi có phải là cũng cảm thấy ta thật không thể nói lý hay không?”

“Từ khi ngươi có cái tâm tư kia nổi lên với chủ thượng thì ta đã phát hiện ngươi thay đổi không ít, ai có chút thiện ý nhắc nhở hoặc là giúp cuối cùng sẽ làm cho đối với ngươi cảm thấy chúng ta có tâm tư nghiêng lệch gì. Thanh, tự ngươi suy nghĩ lại xem mấy năm nay chúng ta có ai nói qua ngươi một câu không phải hay không?” Quảng ném bọc nhỏ lên trên bàn cười lạnh nói: “Tiểu Yên cố ý làm điểm tâm cho ngươi, kêu ngươi trên đường ăn, còn nhờ ta nói tiếng xin lỗi với ngươi. Ta ngược lại cảm thấy hần cần bản không cần đối xử với ngươi như vậy, ý tốt của hần ngươi lại nhất định sẽ không cảm kích.”

Sắc mặt Thanh thay đổi liên tục cắn răng nhìn một bao vải nhỏ căng phồng để ở trên bàn, câu từ chối kia muốn ra khỏi miệng ở dưới nụ cười lạnh của Quảng cuối cùng cũng không nói ra, chỉ là gật đầu tỏ vẻ biết ơn.

“Chao ôi, ngươi đổi tính hả? Ta còn tưởng rằng ngươi phải nói chút gì chứ.” Quảng được lý không buông tha người, thế nào cũng phải nghĩ biện làm cho Thanh nổi giận cùng đầu với hần.

“Ta từ nhỏ đã không bằng các ngươi, các ngươi tốt xấu gì còn từng có nhà, còn ta thì sao? Trước khi gặp được chủ thượng ta trải qua cuộc sống như thế nào? Nếu không phải gặp được chủ thượng ta đã sớm chết! Các ngươi cũng trải qua khổ sở, nhưng các ngươi có thử qua trơ mắt nhìn bằng hữu của mình bị người nấu ăn hay không? Ta ngay cả phản kháng cũng không thể, có biết ta mỗi ngày trải qua ngày tháng lo lắng hãi hùng là như thế nào hay không? Ta sợ ngủ rồi bị người làm thịt ăn đi! Ta ích kỷ chẳng lẽ không đúng sao? Ta thích chủ thượng ta thừa nhận, nhưng ta trước nay không nghĩ độc chiếm y, ta vẫn luôn cảm thấy chủ thượng sẽ giá lạnh không có cảm tình, ta chỉ là, ta chỉ là thích y, chẳng lẽ cũng sai lầm sao?” Giọng điệu Thanh từ kích động dần dần chuyển thành ghen ghét, đến cuối cùng câu hỏi kia kêu lên từ trong khe hở ngón tay bị gã che, nhưng nước mắt đã từ trong hốc mắt chảy ra.

Người hai mươi tuổi khóc lóc thảm thiết.

Quảng khe khẽ thở dài, duỗi tay cầm lấy ấm trà trên bàn rót ly trà đưa cho gã, giọng điệu mang bất đắc dĩ nói: “Chủ thượng lạnh tâm lạnh tình là không sai, đó là trước kia, sau khi ngươi đến cũng có thể cảm giác được vị trí Tiểu Yên ở trong lòng chủ thượng. Nếu không phải ngươi xúc động đi tìm Tiểu Yên nói những lời này y cũng không có khả năng đuổi ngươi trở về.”

Thanh gật mình kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Quảng. Có ý gì? Ngày đó Quảng và chủ thượng đều nghe được?

“Ta vốn tiêu đêm đi nhà xí, bắt quả ngươi và Tiểu Yên đang nói chuyện nên ta không mặt mũi quấy rầy, chủ thượng.....” Quảng cười khổ nhìn gã: “Ngươi cũng không suy nghĩ lại, Tiểu Yên và chủ thượng ngủ chung ở trên một cái giường, buổi tối hần đứng lên chủ thượng sẽ không biết sao? Lúc ta và Ninh đến thì Tiểu Yên đã ngủ không ngon vẫn luôn suy nghĩ miên man, chủ thượng đã từng cảnh cáo chúng ta không được nói lung tung, ngươi ngược lại tốt, bình thường nhìn rất khôn khéo sao ngày đó lại nhin không được thế?”

Thanh im lặng, gã chỉ là ghen tị mà thôi.

Quảng thấy đáng về u rũ của gã giờ tay vỗ vỗ bờ vai của gã cười nói: “Được rồi, được rồi, bày khuôn mặt này cho ai xem chứ, chờ thêm đoạn thời gian lại trở về là được; hơn nữa ta nghe chủ thượng nói qua vốn Tiểu Yên là tính toán đi kinh thành mua nhà ở, hiện tại cũng chỉ là tạm thời ở đây kinh doanh từ lâu, về sau sớm muộn gì cũng phải đi kinh thành yên ổn lại, khẳng định còn có thể nhìn thấy cũng không phải một đời không quay về.”

“Thật sự?” Thanh chớp mắt mấy cái rõ ràng không tin.

“Thật sự, Tiểu Yên khẳng định sẽ đi kinh thành, đừng nhìn hần bình thường cười tùm tùm đáng về một tính tình tốt, kỳ thật tầm nhìn hần còn nhiều lắm.” Nghĩ đến những phương pháp kiến tiền kia của Yên Thần Dật còn có gần đây đang vẽ một sổ bảng xem không hiểu lắm, Quảng chắc lưỡi: “Nếu Tiểu Yên có thể đến Công bộ hoặc là Hộ bộ thì Hoàng thượng sẽ không lo về bạc.”

Phụt một tiếng, Thanh bật cười ngược lại là rất tán thành câu nói cuối cùng kia của hần.

“Hần là rất biết kiếm bạc.” Không bội phục không được, nếu cho Yên Thần Dật không gian phát triển hần khẳng định có thể vớt được nhiều bạc hơn hiện tại.

Quảng vỗ vỗ bờ vai của gã quơ quơ: “Được rồi, cái khác ta sẽ không nói chính ngươi cũng đừng để tâm vào chuyện vụn vặt, lúc đi thì đến nói cho chủ thượng và Tiểu Yên một tiếng, cũng làm cho hai người bọn họ yên tâm.”

Thanh gật đầu đồng ý.

* * *

Yến Thần Dật ở phòng thu chi vẽ bảng thống kê, hần muốn viết rõ ràng thu nhập tài chính từ tháng năm bắt đầu tách ra đến cuối tháng bảy bây giờ, sau đó tính những món khách thích nhất, mặt khác những món không được ưa chuộng thì đổi đi.

Thanh gõ cửa, đầu Yến Thần Dật cũng không nâng nói: “Tiến vào.”

“Người đang làm cái gì thế?” Thanh đi đến bên cạnh bàn khó hiểu nghiêng đầu nhìn nhìn hần vẽ gì đó, vừa là văn tự vừa là ký hiệu, thật sự là nhìn không hiểu.

“Hừm? Cái này hả, là bảng thống kê, gần đây trong huyện lại mở thêm mấy tửu lâu, nếu chúng ta không thay đổi thực đơn một chút sẽ bỏ lỡ thật nhiều khách.” Yến Thần Dật ngẩng đầu cười cười với gã, tiếp theo lấy tay nghịch mép sổ sách và bảng: “Người tới là có chuyện muốn nói với ta?”

“Ừh.” Thanh gật đầu, do dự một lát cuối cùng lấy hết dũng khí nói: “Đêm qua ta không nên nói với người như vậy, ta xin lỗi.”

“Người không có sai, ta cũng không sai, người chỉ là nhất thời không nghĩ thông suốt mà thôi.” Yến Thần Dật nâng nâng tay ý bảo gã ngồi xuống, còn mình thì là cúi eo đứng lên đi lại, ngồi hơn hai giờ mông hần đều đau.

“Chờ thêm một thời gian lại trở về, Tư Bác chỉ là đang lo lắng một đám các người đều chạy tới đến lúc đó ta sẽ suy nghĩ nhiều.” Yến Thần Dật rót hai ly trà cho gã và mình, sau đó ngồi ở trên ghế đối diện gã cười nói: “Các người tổng cộng có mấy người? Là loại ám vệ hả?”

Hần nhớ rõ trước kia lúc lên đại học thì thích xem tiểu thuyết, dường như tất cả trong tiểu thuyết đều sẽ xuất hiện nhân vật ám vệ ảnh vệ này, cho nên hần rất hiếu kì.

Thanh nhú mày nghi ngờ nói: “Ám vệ? Đó là cái gì?”

“Chính là giấu ở chỗ tối đi theo chủ tử và bảo vệ chủ tử, chẳng lẽ không đúng?” Yến Thần Dật chớp mắt mấy cái uống ngụm trà.

“Vậy à, ta biết ý của người, đó chỉ có Hoàng thượng mới có, chúng ta chỉ là thị vệ của chủ thượng, so với thị vệ bình thường được tự do một ít mà thôi.” Thanh cũng uống ngụm trà.

Yến Thần Dật gật đầu, hai người cùng lúc im lặng.

Bình thường Yến Thần Dật đã nói không quá nhiều, hần và Thanh cũng không thân, hơn nữa nói trắng ra là hai người bọn họ còn là tình địch. Mặc dù là tình địch đơn phương nhưng kiểu ở chung này sẽ làm cho bọn họ rất xấu hổ.

Thanh ho khan một tiếng uống một ngụm nước trà còn thừa trong ly, sau đó đứng lên chuẩn bị cáo từ.

“Đợi đã, người cầm cái này đi.” Yến Thần Dật nghĩ nghĩ, vẫn là đứng lên đi tới trước bàn mở ra ngăn kéo nhỏ cầm ra một chồng bản vẽ từ bên trong đưa cho gã: “Mang cái này cho Hoàng thượng xem, ta viết giải thích có thể không quá chi tiết, nhưng thợ thủ công trong cung hần là có thể xem hiểu, để cho bọn họ giúp sửa.”

Thanh cúi đầu nhìn nhìn chữ nhỏ rậm rạp viết ở trên giấy Tuyên Thành, sau đó bên cạnh vẽ bức tranh, gã chớp mắt mấy cái đột nhiên cười nói: “Chữ của người thật xấu.”

Yến Thần Dật giật giật khóe miệng, nhìn không được trợn trắng mắt lên trời. Đúng vậy, đúng vậy, chữ hần xấu, hần có thể viết ra chữ phồn thể đã không tệ rồi, còn ghét bỏ này nọ.

“Chữ của chủ thượng rất tốt, người có thể kê y dạy cho người dùng lực cổ tay như thế nào.” Thanh lấy một chồng bản vẽ cất vào trong túi áo, gã xem không hiểu: “Còn có việc gì không? Nếu không có việc gì thì ta đi đây.”

“Ngày mai người hãy đi, hiện tại trời cũng sắp tối, đi đường ban đêm không an toàn.”

“Được.” Thanh đưa lưng về phía hần gật đầu, sau đó ra khỏi phòng.

Gã đi ra ngoài thì thấy Tư Bác đứng ở trong sân, rõ ràng đã đợi một lát. Thanh bước nhanh đi qua quỳ một gối xuống: “Chủ thượng.”

“Đứng lên, đừng làm cho người nhìn hiểu lầm.” Tư Bác không kiên nhẫn xua tay, sau đó nói: “Ngày mai đi thi mang theo cái này.” Y tiện tay ném thê bài màu đen cho gã nhú mày nói: “Đừng nóng vội về kinh, đi vào trong mấy thành khác đạo, những quan viên vừa tiền nhiệm kia không nhất định đều là tốt, người hiểu ý của ta chứ?”

Thanh gật đầu mặt mũi tràn đầy kích động. Chủ thượng kêu gã đi đến chỗ thị sát quan viên chính là đại biểu không phải muốn vứt bỏ mình, y vẫn là cần mình.

“Được rồi, đi ăn cơm, nghỉ ngơi sớm một chút, sáng mai hãy xuất phát.” Tư Bác thấy dáng vẻ kích động của gã thì biết người này không hề uể oải, nếu đổi thành lúc phía trước y sẽ không để ý. Nhưng hiện tại.....

Y thấy Thanh rồi đi không khỏi bật cười lắc đầu, xem ra mình thật sự thay đổi không ít. Y đảo đảo đôi mắt, đổi thành ngốc nghếch cười hề hề, y đẩy cửa phòng thu chỉ ra chưa đi vào bên trong đã kêu: “Thần Thần ~ ăn cơm thôi ~”

Một giọng nói dính như vậy còn mang theo chút làm nũng. Yên Thần Dật đang vẽ đường thẳng bị tiếng kêu của y mang theo cuộn sóng âm dọa run tay lên, một tờ sơ đồ cứ như vậy ra đoạn thì vết không dài không ngắn.

“Tur Bác! Lần tới huynh lại làm ta sợ như vậy ta kêu Quảng lấy giẻ lau bàn rách nhét vào trong miệng huynh!”

Tur Bác tội nghiệp lại gần dán bờ vai của hấn cọ cọ, sau đó cười nói: “Thần Thần, nhanh lên đi ăn cơm, Lưu sư phụ nấu xong cổ vịt, vừa rồi ta ném một cái thật cay, cay đến ta chảy nước mắt.”

“Phải không? Vậy một lát phải ném thử.” Yên Thần Dật nheo mắt y, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn y: “Cơm nước xong giúp ta về!”

“Được được được, để nói cái gì cũng được.” Tur Bác cười tùm tùm tùy ý hấn nheo mắt mình, lại gần hôn hôn khước miệng của hấn sau đó duỗi cánh tay ra trực tiếp ôm hấn đứng lên.

* * *

Ăn xong cơm chiều giờ tuất canh ba [buổi tối khoảng 8 giờ] từ lâu đóng cửa, Quảng thu dọn quây xong quay đầu chỉ thấy Dịch không tiếng động đứng ở nơi đó, hấn nhú mày nhẹ nhàng nhếch khước miệng lên.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Hai tay Dịch ôm ngực nghiêng thân thể dựa vào cây cột nhìn chằm chằm vào Quảng đang cúi đầu thu dọn. Y bình thường nói rất ít, nhưng không có nghĩa là y không nói.

Quảng thu dọn xong một mảnh trời đất nhỏ của mình sau đó lấy giấy tờ hôm nay cầm ở trong tay, vừa ngẩng đầu chỉ thấy y đang nhìn mình nên nhú mày khẽ cười một tiếng hỏi: “Đứng chỗ đó làm gì thế? Người không phải hấn là về thôn ngủ hả, chỗ này cũng không có chỗ cho người ngủ.”

Dịch nhú mày buông cánh tay đi về phía hấn, duỗi tay nheo cầm hấn cầm: “Không có chỗ cho ta ngủ thì có thể chen một chút với người, ta không ngại.”

Quảng buồn cười nhìn y, đẩy đẩy bờ vai của y.

Hai người cao không khác nhau lắm, nhưng Quảng rõ ràng gầy hơn y một ít, hấn cũng không dùng nhiều sức đẩy Dịch cho nên Dịch không có động.

“Sao người lại không hỏi xem ta để ý ngại hay không?”

“Suy nghĩ của người không quan trọng, mệt mỏi quá.” Dịch để đầu tựa ở trên vai của hấn thở dài: “Tiểu Yên thật sự rất lợi hại.”

Hôm nay y tìm thợ thủ công đến đo kích cỡ vẽ, sau đó đi phòng thu chỉ tìm Yên Thần Dật thì thấy hấn đang vẽ bản vẽ, cảm giác bội phục tự nhiên sinh ra.

Quảng liếc mắt nhìn y, tên này làm gì đột nhiên cảm thán một câu như vậy nhỉ? Coi trọng Tiểu Yên?!

Ý tưởng này vừa xuất hiện ở trong đầu trong chớp mắt muốn nổi khùng.

Vốn là hình tượng bình tĩnh lại sụp đổ, hấn vươn tay lên nheo lỗ tai Dịch nghe hấn nhếch miệng tức giận nói: “Tên vong ân phụ nghĩa này! Đừng nghĩ những thứ không có, tốt xấu gì Tiểu Yên và chủ thượng là lưỡng tình tương duyệt*, người xen vào cái gì?”

(*Lưỡng tình tương duyệt: chỉ hai người cũng có cảm tình sâu nặng với đối phương, hai bên đều yêu nhau.)

Dịch lắc đầu bị hấn nheo lỗ tai, đau đến nhếch miệng. Bất quá nghe hấn nói lại phụt cười nhạo ra, vươn tay dùng sức giữ chặt tay hấn: “Suy nghĩ lung tung gì thế, ta chỉ bất quá là khen ngợi một câu, nhanh lên trở về ngủ, sáng sớm ngày mai ta còn phải giúp xây phòng bếp mới đó.”

Quảng trừng mắt liếc nhìn y, lại cũng không so đo. Nghĩ lại cũng đúng, Tiểu Yên có thể coi trọng tên muội tao này sao? Không có khả năng, hơn nữa chủ thượng cũng sẽ không cho phép.

Hai người đi về phía hậu viện, vừa quẹo vào hành lang gấp khúc thì thấy Ninh đứng ở trong sân ngẩng đầu nhìn về nóc nhà. Quảng lại gần chột chột gã, nghi ngờ nói: “Nhìn gì vậy? Có trộm hả?”

“Ta nhìn thấy hai con mèo mập, rất mập mập, chúng nó đã mập thành như vậy sao còn lên mái nhà nhỉ?” Ninh xoay mặt liếc mắt nhìn hấn, nâng nâng cái cằm nhỏ trong tay: “Chắc chắc chắc chắc, mèo mèo, mau xuống dưới cho bọn mi ăn cá.”

Quảng lúc này mới nhìn thấy trong đĩa gỗ để là cái gì, nhất thời không nói gì.

“Chính là mùi vị cay này cách hai mét cũng ngửi được còn hấp dẫn mèo được à, ngay cả người cũng không thích cay.” Trong đĩa rõ ràng để hai cái củ vệt cay đã nấu.

“Vậy làm sao bây giờ? Không có cá, hai con mèo kia còn khá xinh đẹp, bắt về nuôi thật tốt, còn có thể bắt chuột.” Ninh bấu môi liếc mắt nhìn Dịch đến cùng Quảng, gã chớp mắt sau đó há to miệng kinh ngạc nhìn Quảng, kêu lên một tiếng biểu tình rất là kích động: “Ta đã biết hai người không thích hợp, lúc ấy chủ thượng kêu Thanh và Dịch hợp tác thì người buồn bảy tám ngày không nói chuyện, bình thường còn nhìn ta không vừa mắt. Quảng, người thật quá đáng!”

Quảng nhú mảy, giờ tay vỗ một cái lên trán gã bóp một tiếng giòn vang: “Khốn kiếp nói cái gì thế, nhỏ giọng một chút đừng lại dọa mèo chạy!”

Giọng điệu này là rất bình thường, bất quá thừa dịp ánh trăng ngược lại là có thể nhìn ra hai má hấn có chút hồng.

Dịch ở phía sau khẽ cười một tiếng, tiến lên một bước vỗ bờ vai của hấn, đặc biệt đứng đắn nói với Ninh: “Hai năm nay vất vả cho người rồi!”

Ninh há há miệng, cảm giác lời này nghe không được tự nhiên.

“Làm gì thế? Đứng hóng mát hả?” Ba người đang nói chuyện thì Tư Bác kéo cửa phòng ra nhìn thấy bọn họ còn rất vui vẻ: “Không phải bắt mèo hử, các người lên mái nhà bắt, Thần Thần đã sớm nhớ thương nuôi mèo.”

Ba người liếc nhau lên mái nhà bắt mèo. Cũng may thân thù bọn họ lưu loát động tác linh mãnh như vậy, vây đuổi chặn đường mất sức một hồi mới tóm được một con.

Ninh túm da sau gáy con mèo lớn mập lên đến gần mặt đối mặt nhìn nhìn, mặt con mèo kia đặc biệt tròn, thân thể mập mập phì mang theo trọng lượng cũng không nhẹ.

“Thật mập nha, có thể hầm một nồi thịt lớn.”

Con mèo kia nghe rằng vuron mắt móng vuốt kêu ngao ngao với gã, Ninh thuận tay ném con mèo mập vào trong sân, sau đó nhảy xuống đứng ở bên cạnh nó, còn dùng chân nhẹ nhàng chạm vào cái đuôi mèo.

Tư Bác đi tới khom lưng sờ sờ lông mèo bóng loáng, ngẩng đầu nhìn gã nói: “Đi tắm rửa cho nó, đừng để cho nó có bệnh.”

“Thuộc hạ đi hả?” Ninh không tình nguyện chi chi chớp mũi của mình ôm lấy con mèo đến miệng giếng nước, nghĩ thầm: 'nếu như ta muốn ném nó vào thì chủ thượng có thể cũng ném ta vào hay không?’

Gã thờ dài, chịu một nhọc mức nước tắm rửa cho mèo. Nhưng con mèo này đừng nói mặt khác chính là nước giếng này vừa tưới lên trên người mèo một cái đều lập tức làm cho nó nổi điên.

Bỏ đi sức chín trâu hai hổ mới tắm xong con mèo này, trên cánh tay trên mu bàn tay của Ninh cũng không ít vết cào, vết máu ra bên ngoài thừa dịp tuôn nhè nhẹ.

“Hít hà, đau quá, cào chết ta!” Ninh thổi thổi mu bàn tay nước mắt lưng tròng nhìn Tư Bác nhỏ giọng nói: “Chủ thượng, cho chút bạc an ủi bạc đi!”

“Cút đi!” Tư Bác cười mắng một câu nhắc con mèo ướt sũng xoay người trở về phòng.

Quảng ở một bên buồn bực cười lên tiếng, giờ tay vỗ vỗ bả vai Ninh: “Đi theo ta, ta bôi chút thuốc cho người, đừng lại bị bệnh gì đó.”

“Vẫn là người tốt nhất, ta biết người chỉ là nói năng chua ngoa tâm đầu hủ, kỳ thật người đặc biệt thương ta.” Ninh còn thiếu chút nhào qua ôm Quảng cọ cọ biểu thị lòng biết ơn. Bất quá sắc mặt Dịch rét căm căm gã vẫn là không dám nhào qua.

* * *

Bên này Ninh và Quảng, Dịch trở về bôi thuốc thì bên kia Tư Bác xách theo con mèo mập ướt sũng vào phòng, tiếp đó y duỗi tay lấy khăn vải trên giá lau lau lông cho con mèo, sau đó buông tay để cho nó tự mình chạy đến một bên liếm lông.

Yến Thần Dật ở phòng thu chi vẽ bản vẽ xong về phòng thì thấy Tư Bác đang ngồi xổm trên mặt đất cầm khăn vải trong tay đang lau lau vài lần. Hấn lại gần nhìn thấy thì kinh hi nói: “Bắt mèo lúc nào vậy, rất xinh đẹp nha.”

Con mèo đen này sọc vàng, mắt to đen bóng, đang nhìn Tư Bác với vẻ tội nghiệp.

Không phải nó không muốn phản kháng mà là lực cánh tay của Tư Bác quá lớn, nó nhúc nhích một chút thì bị ngăn chặn. Kể thừc thời mới là tuần mèo, nó không muốn so với loại có sức lực hơn trâu còn là đại nhân chấp nhất!

“Ninh bắt ở trên mái nhà, Thần Thần chúng ta nuôi đi, nó có thể bắt chuột.” Tur Bác ôm mèo đã lau nửa khô đứng lên nhảy đến trước mặt Yến Thần Dật lắc lắc cười tùm tùm nói: “Thật mập.”

“Là rất béo nha!” Yến Thần Dật lại gần sờ sờ móng vuốt mèo, nhẹ nhàng nhéo nhéo: “Nuôi đi, miễn cho huynh mỗi ngày gào thét nhảm chán, bắt quá huynh phải phụ trách cho nó ăn.”

“Ừh, kêu bọn người Ninh cho ăn là được, Thần Thần, đệ về xong chưa?”

“Về xong rồi, thật mệt, huynh nói xe chở nước nhỏ kia có thể tìm người làm ra hay không? Gần đây mưa không nhiều, nếu vẫn như vậy hoa màu sẽ chết khô.” Yến Thần Dật ngồi ở trên giường khe khẽ thở dài, thấy nam nhân ngửa đầu nhìn mình thì duỗi tay qua sờ sờ hai má y cười nói: “Nhìn ta như vậy làm gì?”

“Thần Thần đặc biệt xinh đẹp.” Tur Bác ngốc nghếch nói ra một câu sau đó đến gần vươn tay bắt lấy cái chân cời giày giúp hắn: “Chờ đến lúc Thần Thần hai mươi tuổi khẳng định càng xinh đẹp.”

Yến Thần Dật cười đôi mắt đều nheo lại nhấc chân đạp y: “Đừng nói mình giống như đồ háo sắc vậy, ta nhớ rõ huynh từng nói A Hoa trong nhà cũng đẹp, đến lúc đó huynh lại mang ta đánh đồng với con gà mái kia.”

Tur Bác chớp mắt mấy cái nghiêng đầu nhìn hắn: “Thần Thần đẹp hơn A Hoa nhiều.”

“Vô nghĩa, hai ta cũng không phải là một loài, không phải, hai ta căn bản không thể đánh đồng.” Hắn giơ tay kéo y đứng lên kết quả nam nhân đứng lên lại nhào về phía hắn, trực tiếp đè ở trên người hắn cười tùm tùm nói: “Lúc Thần Thần cười là đẹp nhất.”

“Được được được, hôm nay huynh ăn mật ong à, miệng ngọt như vậy.” Hai tay Yến Thần Dật kẹt ở trên eo nam nhân nhéo y một cái: “Mau đứng lên, huynh thật nặng.”

“Không muốn đứng lên, cho ta ôm một cái, đã lâu rồi không được ôm Thần Thần.” Nam nhân chơi xấu cọ tới cọ lui ở trên người hắn.

Lau súng cướp cò gì đó đặc biệt dễ dàng, đặc biệt vẫn là loại người huyết khí phương cương* như Tur Bác này cọ cọ thì xuất hiện bản chất. Yến Thần Dật cũng cảm giác được, vốn dĩ dù sao hai người bọn họ nên làm cũng đều không khác lắm đã làm, bằng không thì thuận theo ý y được, kết quả.....

(*Huyết khí phương cương: tuổi mà tinh lực tràn đầy, tính tình nhiệt huyết, dễ nóng nảy, dễ làm sai.)

“Meo eo ~” một tiếng mèo kêu mềm mại vang lên ở dưới khuôn mặt Yến Thần Dật, “meo eo~” lại một tiếng.

Yến Thần Dật nhanh chóng dùng sức đẩy nam nhân cuộn trong ngực hắn ra, sau đó xoay người một cái ngồi dậy.

“Khụ, chuyện đó, hôm nay nghỉ ngơi sớm một chút đi, chờ ngày nào đó lại nói.”

Tur Bác ảo não ghé vào trên chăn oán hận trừng mắt nhìn mèo mập lui ở cuối giường liếm lông. Y đây có tính là tự tìm phiền toái hay không? Thế mà lại ôm con mèo về quấy rầy mình và Thần Thần!

Bắt quả thấy đáng về Yến Thần Dật mỗi một y khẽ cắn môi nhin. Tính lại chờ một hai ngày cũng không có gì gọi là lâu, nếu Thần Thần đều bỏ qua cũng không ít một lần như vậy, chờ về sau bổ sung là được.

Hai người tắm rửa tính đi ngủ, bắt quả sau khi nằm xuống thân thể Yến Thần Dật mệt không muốn động nhưng tinh thần lại rất tốt, hắn nghiêng người chọt chọt ngực Tur Bác hỏi: “Ngày mai muốn ăn cái gì? Bánh bí đỏ huynh không thích, chúng ta làm món khác ăn nha.”

Tur Bác lắc đầu, bắt lấy ngón tay hắn đưa đến bên miệng nhẹ nhàng cắn cắn, lầm bầm nói: “Cái bánh bí đỏ kia hương vị thật quái, Thần Thần, đệ muốn làm cổ vật bán há? Sẽ có người ăn không?”

“Sẽ, trước kia ta đã đặc biệt thích ăn.” Lời này trôi chảy nói ra Yến Thần Dật chớp mắt mấy cái cười gượng nhìn về phía nam nhân: “Trước kia làm qua ở trong nhà.”

Tur Bác hơi hơi nheo mắt lại ngáp một cái: “Thần Thần thật nhiều bí mật nha, làm những điểm tâm đó ta cũng đều không có nghe nói qua, thật là lợi hại.”

“À..... huynh không hỏi?” Yến Thần Dật liếm liếm môi, giương mắt đối diện với nam nhân.

Màu con người của nam nhân đen hơn hắn rất nhiều, trong lúc nhất thời hắn hơi bị đôi mắt kia hấp dẫn, hắn thở sâu ho nhẹ một tiếng rũ mắt xuống không hề nhìn chỉ nhỏ giọng hỏi: “Huynh cũng không có nghĩ tới ta vì sao biết nhiều như vậy há?”

Đầu tiên là nấu cơm lại là tính sổ, sau đó về một ít bản vẽ kỳ kỳ quái quái. Đừng nói Tur Bác, ngay cả chính hắn cũng hiểu rõ mấy thứ này sẽ không là thiếu niên vẫn luôn ở trong nhà chỉ thông qua học đường là sẽ biết. Nhưng hắn vẫn nhin không được muốn thử xem, bất luận kết quả như thế nào hắn cũng đều muốn chứng minh mình có chỗ hữu dụng.

“Vậy.....” Tur Bác từ phía trước nhích lại gần dán vào lỗ tai hắn nhỏ giọng mở miệng: “Thần Thần là từ đâu đến?”

Một câu này đã làm cho Yến Thần Dật sững sờ.

Chương 51

Yến Thần Dật ngẩng mặt nhìn nam nhân, thấy nam nhân khép hờ mắt không biết là mệt mỏi hay là cố ý, tóm lại ánh mắt rất khó hiểu là được. Hắn chớp mắt mấy cái làm bộ như không nghe rõ lời nam nhân nói hỏi: “Huynh nói cái gì? Ta không nghe rõ.”

Tư Bác khẽ cười một tiếng hơi hơi cúi đầu hôn hôn mũi hắn, sau đó môi dán bờ môi của hắn ồm ồm lại hỏi một lần: “Thần Thần là từ đâu đến?”

Yến Thần Dật bị y cọ môi ngứa hơi lui ra phía sau một chút liếm liếm, qua một hồi mới trả lời: “Huynh cảm thấy ta hẳn là từ đâu đến?”

“Thần Thần so với người bình thường đều thông minh hơn rất rất nhiều, khẳng định so với mấy huynh đệ kia nhà đệ còn thông minh hơn.” Tư Bác đến gần lại hôn hôn khoe miệng của hắn, sau đó cười nói: “Vẫn cảm thấy những thứ Thần Thần biết đến đều không phải chúng ta hẳn là biết đến, có đôi khi Thần Thần nói những lời ta cũng nghe không hiểu.”

“Ta nếu như nói cho huynh ta không phải là ta, ta đây coi như là mượn xác hoàn hồn huynh có thể tin hay không?” Yến Thần Dật rũ mắt nhìn chỗ yết hầu của y nhỏ giọng than thở: “Nơi trước kia ta sống mạnh hơn nơi này gấp trăm lần, cái gì cũng rất tiến tiến, có nói với huynh thì huynh cũng không hiểu.” Hắn bĩu môi, giọng tay khoát lên trên eo y: “Ngủ ngủ, không nghĩ nữa, suy nghĩ nhiều đau đầu.”

Tư Bác nhú mày thấy hắn nhắm mắt lại tính ngủ rõ ràng không muốn nói tiếp đáng về cũng không gan hỏi nhẹ ừh một tiếng kéo cái chăn mỏng lên trên đến eo của hai người, cũng nhắm hai mắt lại.

Y kêu người đi thăm dò qua cuộc sống trước đây của Thần Thần, cho nên có một số việc y biết rõ, hoặc là nói y còn biết rõ hơn Thần Thần. Y đã sớm hoài nghi thân phận của Yến Thần Dật, cũng không phải không nghĩ tới những chuyện không thể tưởng tượng kia, nhưng đều bị mình phủ quyết. Mượn xác hoàn hồn linh tính đều là hát trong hí kịch, y lại không tin, nhưng Thần Thần biểu hiện quá mức xuất sắc, so với hắn trước kia thật sự là khác nhau như trời với đất.

Y khe khẽ thở dài, nâng tay lên ôm người sát một chút, khoe miệng nam nhân chậm rãi nhếch lên một ít. Vô luận là cái gì tình quái chiếm thân thể này hiện tại đều chỉ là Thần Thần của y, cũng chỉ có thể là Thần Thần của y.

* * *

Nói đến bên này, Dịch và Quảng trở về phòng, Ninh cũng lon ton đi theo đến. Gã đến gần bên cạnh Quảng lấy khuỷu tay đụng đụng eo hắn chỉ chỉ Dịch cầm chậu nước đi ra ngoài mức nước, sau đó hỏi: “Hai người chuẩn bị ngủ chung một phòng hả?”

“Ta cũng ngủ chung một phòng với người rồi, sao lại không có thể cùng một phòng với hắn?” Quảng buồn cười liếc mắt nhìn gã giọng tay cời nút bọc ra, thấy biểu cảm của gã thật uể oải còn sùng sốt hỏi: “Người không phải sẽ có ý đó với ta chứ? Người đừng như vậy, hai ta không hợp.”

“Nói bậy bạ gì đó? Ta chỉ là đang tự hỏi mấy vấn đề, hai người khi nào thông đồng, hai ta ở bên nhau hai năm người cũng chưa đề cập qua một câu.” Ninh bĩu môi ngồi vào trên ghế nhắc chân lên, nâng nâng cầm một bộ đáng người thành thật mới là công đạo nhìn Quảng.

“Cái gì gọi là thông đồng chứ, hai ta đã sớm ở bên nhau được không, chẳng qua sau này chủ thượng một lần nữa chia ra hợp tác cho nên hai ta mới giải tán.” Hắn nhún nhún vai, biểu cảm trên mặt rất bình thản: “Hon nữa Ninh à, người đã hơn hai mươi tuổi chẳng lẽ không nên suy nghĩ về sau của mình trước một chút hay sao? Chủ thượng cũng tìm được người yêu, người tốt xấu gì cũng tìm kiếm một người chứ.”

Ninh như thể nào nghe lời này cũng không được tự nhiên, đột nhiên phản ứng lại kêu lên: “Đừng đùa, ta cũng không tính tìm nam nhân cùng trôi qua nửa đời sau.” Nói xong lời này còn bĩu môi, mặt mũi tràn đầy kháng cự: “Được rồi, hai người ngủ đi, ta cũng không ngủ ở chỗ người nữa, chắc, sao một hai người đều thấy hiếm lạ nam nhân vậy, cứng nhắc có cái gì tốt, ta còn không bằng nhìn chính mình, tốt xấu gì ta còn rất rắn chắc.” Ninh vừa lăm bằm vừa đi ra ngoài, cũng không biết gã nghĩ như thế nào ra cửa còn chạy tới phòng bếp lấy đậu phộng lại lựa hai cái cổ vịt cay, sau đó lấy bầu rượu nhỏ lúc này mới trở về phòng mình.

Gã phải tiếp tục tự hỏi một chút vấn đề. Quảng nói đúng, gã hẳn là suy nghĩ một chút về chuyện cưới thê sinh nhi tử.

Dịch gánh nước ấm trở về để trên cái giá quay đầu nhìn Quảng: “Ninh đâu?”

“Đi rồi, tiểu tử đó gần đây giống như chịu kích thích gì không có việc gì lại nói lung tung.” Quảng lắc đầu đến rửa mặt ngẩng đầu nhìn y: “Chuyện của Thanh huynh thấy thế nào?”

“Không có ý tưởng, chuyện của hắn tự hắn rõ, chúng ta nói cái gì cũng đều vô dụng.” Dịch cầm khăn ướt lau mặt quay đầu nhìn hắn: “Chàng muốn nói cái gì cứ việc nói thẳng.”

“Ta phát hiện huynh nói nhiều.” Quảng giờ tay nheo lổ tai y: “Ngày đó chủ thượng kêu ta đi điều tra cuộc sống trước kia của Tiểu Yến, kết quả ta tra xét phát hiện sau khi chia nhà Tiểu Yến rõ ràng thông minh không ít, thật giống như đổi thành người khác vậy.”

Dịch nhú mày ý bảo hẳn tiếp tục nói.

“Tiểu Yến hiện tại đặc biệt thông minh, biết được những thứ chúng ta không biết, thậm chí có những thứ ta ngay cả nghe cũng chưa nghe qua.” Quảng thờ dài xoay người trở lại mép giường cời y phục: “Trước kia.....” Hắn dừng lại khẽ cười một tiếng: “Hắn bị người trong nhà khi dễ chưa bao giờ dám lên tiếng, cho dù một tháng chỉ có một ngày có thể đi viện từ nhỏ của hắn thì hắn cũng không đi ra. Huynh nhìn nhìn hắn hiện tại xem, chắc chắn, trong cái đầu nhỏ kia chứa đựng bao nhiêu chuyện tính kế người chứ, ai muốn để cho hắn không thoải mái thì tuyệt đối còn tàn nhẫn hơn chủ thượng.”

Dịch có chút ngoài ý muốn, bất quá suy nghĩ hai ngày này quan sát Yến Thần Dật ngược lại là cảm thấy Quảng nói chuyện hơi giật gân.

Quảng thấy y không tin lời mình nói thì thần bí chắc chắn hai tiếng, còn vuron ngón tay móc lại ý lêu y đến gần: “Ngày đó huynh cũng thấy được chuyện ta và Ninh đi ném chuột chứ?.”

Dịch cười gật đầu đến gần vuron đôi tay kẹt ở xương hông hắn bám dính vào người.

“Sau đó thì sao?”

Quảng nhếch môi giờ tay cời nút bọc chỗ cổ áo giúp y, giọng nhẹ nhàng nói: “Đó là Tiểu Yến kêu, trước đó nữ nhi từ lâu Tôn gia kia đến quấy rối, lúc ấy này từ lâu vẫn là của lão bản đầu đang kinh doanh, huynh sẽ không phát hiện đáng về Trương lão bản đối với lời Tiểu Yến nói gì nghe vậy, ta chỉ là đề nghị cho bọn họ chút dạy dỗ, ông ngay cả ngăn cản cũng chưa đã đồng ý.”

Dịch lại dựa sát vào một chút, chớp mũi hai người đã dán chớp mũi.

Quảng động động đầu để cho chớp mũi hai người cọ cọ: “Trong huyện này từ lâu lớn nhỏ vốn là không nhiều, Tiểu Yến đưa ra hợp đồng mua công thức làm điểm tâm những điều khoản bên trong nhìn đối với hai bên đều rất công bằng, nhưng kỳ thật chỉ có lợi ích với tiệm từ lâu này. Mấy từ lâu khác tuy nói mua công thức làm điểm tâm về nhưng huynh nhìn xem, bọn họ bán được bao nhiêu người mua về chứ, cũng bất quá chính là dựa vào giá tiện nghi mới có thể bán được một ít, còn không có thể tìm đến hắn gây phiền toái.” Quảng thờ dài giờ hai tay lên ôm cổ Dịch cười nói: “Làm buôn bán phải làm như hắn còn lo không kiếm được bạc sao.”

Dịch lúc này đã không biết hắn đang nói cái gì, chỉ là nhìn cái miệng lúc khép lúc mở kia cảm thấy đôi mắt đều bị mờ hồ.

“Ta cảm thấy..... ưm.....” Lời nói vừa mới ra còn lại đã bị nuốt vào trong miệng khác, Quảng hừ nhẹ một tiếng, tiếp theo trong mắt mang theo nồng đậm vui vẻ. Xem ra làm cho người nào đó ghen hông rồi, vậy hắn cũng không muốn khó hiểu phong tình như vậy.

Dịch vội vàng xao động cời áo sơ mi mặc trên người Quảng ra lộ một mảnh lồng ngực màu mật ong, y cúi đầu liếm hai nụ hoa hồng phấn kia trước.

Quảng hừ nhẹ một tiếng giờ tay ấn đầu y, nghĩ thầm: 'người này thật sự là ghen lâu lắm rồi đây.'

“Huynh nhẹ một chút.” Quảng bị y mút có chút đau ườn ngực đẩy đẩy đầu y.

Dịch hừ một tiếng, hạ thân đứng thẳng chống chống cách tiết khó phía trước vừa lúc chống đến chỗ Quảng đang lên tinh thần.

“Chàng cũng rất gấp.”

Quảng ừ một tiếng giờ tay vuốt tóc y: “Hôm nay ta chưa tắm rửa.....”

“Mặc kệ.” Dịch nhẹ nhàng dùng răng nanh cắn hắn nụ hoa bên trái làm bầm, một tay thò đến bên trong tiết khó của hắn cảm thấy thịt nóng bỏng đứng thẳng kia: “Ta đã ghen hai năm”

“Huynh muốn làm chết ta hả?” Quảng bị y cắn có chút đau nhe răng giờ tay vỗ lên trên vai y: “Mức nước đi, bằng không thì không làm.”

Dịch ngừng động tác khó chịu nhìn hắn, lại cũng dừng động tác.

“Ngoan mà, nhanh đi, lấy chút nước lạnh đến là được, hai ta tắm rửa, đừng như vậy, ta sẽ có bóng ma tâm lý.” Hắn nói thoải mái nhưng lại nâng lên một chân nhẹ nhàng đặt ở trên gối thịt đứng thẳng dưới tiết khó của nam nhân ấn lắc qua lắc lại, đây rõ ràng chính là quyến rũ.

Dịch lạnh mặt nhìn hắn, cắn răng nói: “Chàng chờ cho ta!”

Quảng khẽ cười một tiếng, thấy y đi múc nước còn mình ngược lại là từ trên giường leo xuống dưới cời sạch sẽ y phục, sau đó chỉ thấy nam nhân một tay xách một thùng nước, hai thùng nước được xách tiến vào.

Tiếng ào ào truyền đến, thùng tắm phía sau bình phong được đổ vào nước lạnh, Quảng cũng không khác người bước vào thùng nước tắm rửa. Tuy nói thời tiết ngày mùa hè rất nóng nhưng gần đây buổi tối đều rất mát mẻ, bất quá thân thể bọn họ cường tráng dùng nước lạnh tắm rửa không tính là gì, trước kia cũng thường xuyên làm như vậy.

Dịch dưới cái nhìn chăm chú của Quảng cời y phục lung tung cũng nhảy vào trong thùng tắm rửa, sau đó.....

“Ông trời của ta, huynh chà xát đau quá!” Quảng bị áp đảo từ phía sau ở trên bàn kê sợ hãi một tiếng.

Dịch nào còn tâm tư quan tâm những chuyện này, lấy tay thăm dò đến tiểu huyết giữa hai mông của hắn đã hai năm không bị khai khẩn qua nhẹ nhàng ấn xoa cửa huyết đóng chặt.

“Ừm.....” Ngón tay lạnh lạnh cứ như vậy cứng rắn chen tiến vào, Quảng nhủ mày cắn môi hừ nhẹ một tiếng. Hắn cũng không muốn bị chủ thượng cách vách nghe được bọn họ đang làm cái gì.

“Khôn kiếp, huynh làm thật đau, dùng chút thuốc mỡ đi! Huynh thật muốn ta đau chết à?” Tiếng áp lực từ trong miệng kêu ra, sau đó Quảng duỗi chân đá y.

Dịch há miệng cắn vai hắn, không dùng sức cũng không nhẹ.

“Cứ như vậy đến một lần thì thế nào? Ta nhớ rõ chàng rất ẩm ướt.”

“Đánh rắm, nhanh lấy thuốc mỡ ra, không thì không làm!” Chỉ là bị ngón tay ra ra vào vào ở trong tiểu huyết mà chân Quảng cũng đã có chút mềm nhũn.

Dịch khom lưng từ trong y phục dưới mặt đất tìm cao hương hoa hồng từ trong tay áo, y móc ra một khối lớn sau đó nhét vào không chỉ trong tiểu huyết của Quảng đang co rút lại mà còn vẽ loạn đến vách trắng.

“Quảng, chàng ướt cũng thật sự nhanh nha.” Khối thân thể này mình quá mức quen thuộc, sau khi để cao tron vào vách trắng ra vào càng thêm dễ dàng hơn nữa càng ngày càng nóng: “Thả lỏng thân ái, không thì ta cũng không cam đoan chàng sẽ thoải mái.”

“Ừm.....” Quảng nửa ngửa đầu hai tay nắm chặt bàn, hít sâu làm cho thân thể mình thả lỏng, phía sau ngón tay ra ra vào vào cảm giác rất rõ ràng, hơn nữa.....

“A! Dịch, sờ sờ ta.....” Hắn kéo kéo tay nam nhân đang nắm phần eo của mình về phía trước, miệng nỉ non: “Giúp ta.”

Dịch khẽ cười một tiếng cảm gậy thịt đứng thẳng của hắn, động tác nhanh chóng lên xuống cử động lên tục.

“Ừm, huynh đừng tra tấn ta có được hay không, nhanh tiến vào đi!” Hai cái đùi đã mềm nhũn bất lực, Quảng rầm rì một tiếng.

Dịch rút ngón tay cắm vào trong cơ thể hắn ra đưa gậy thịt đã sớm ứ máu của mình đến phía trước cọ cọ, ma sát vào cửa huyết đã mềm mại co rút lại không thôi, dựa vào người nhẹ nhàng cắn vành tai hắn, còn gọi tình liếm liếm trong tai hắn: “Muốn ta thao chàng hay không?”

“Muốn, nhanh lên.....” Sau đó cong cong mông ý đồ dùng tiểu huyết khao khát nuốt vào gậy thịt lửa nóng kia, nhưng mà hai chân hắn lại bất lực, nam nhân kia cũng có ý trốn tránh hắn, Quảng bấu mỗi sắp khóc.

Cao hương hoa hồng này có chút mang theo tác dụng thôi tình, gậy thịt tra tấn hắn vẫn ở bên ngoài tiết dịch.

“Cầu ta, Quảng, van cầu ta.”

“Cầu huynh, ừm.....cầu huynh thao ta..... a !” Lời này vừa nói xong nam nhân dùng lực ở phần eo trực tiếp đưa hết gậy của mình đẩy vào tiểu huyết ẩm ướt mềm mại.

“Chàng thật sự là ẩm ướt, bảo bối có biết ta nhớ chàng nhiều như thế nào hay không?” Y vừa dùng lực đẩy vào vừa ghé vào lỗ tai hắn nói lời yêu thương dành cho người yêu. Dịch không giống ngày xưa ít lời nhẹ nhàng cười nói: “Hai năm không bị ta thao có nhớ ta hay không? Hử?”

“Nhớ, ừm ừm, huynh nhẹ một chút.....” Quảng bị y đâm về phía trước nhảy lên, nhưng hai cánh mông thịt bị nam nhân dùng sức xoa nắn, hắn thở ra một hơi: “Đừng như vậy, sẽ bị nghe được.”

Cái bàn cũng không rắn chắc, đã vang tiếng cọt kẹt cọt kẹt.

Dịch lại đâm xuống hai cái sau đó ôm hắn đứng lên một cái, kết quả bởi vì tư thế cơ thể thay đổi nên gậy thịt trong cơ thể tiến vào càng sâu, Quảng kêu sợ hãi một tiếng nhanh chóng gờ tay che miệng lại.

“Ngoan, nhịn nhịn, đến trên giường đi.” Y kéo hai cái đùi của hắn, cũng may sức lực của y lớn nên trực tiếp đã ôm người như vậy đi lên giường, sau đó còn cố ý dùng sức đâm xuống hai cái.

Kết quả chính là.....

“A a a a.....” Quảng hét lên một tiếng bắn ra một tia tinh dịch đường cong phun phụt phụt rơi xuống trên đệm trải giường.

Dịch cũng bị hắn bởi vì cao trào mà trong vách trắng co rút nhanh thét lớn một tiếng làm động tác đâm ngừng một lát, tiếp theo thở sâu rút gậy thịt từ tiểu huyết ra tiểu.

“Ừm.” Quảng hừ nhẹ một tiếng há miệng thờ đốc.

“Đôi tư thế thử xem được hay không?” Dịch nâng một chân hấn lên quỳ ở giữa hai chân hấn làm cho Quảng nghiêng thân thể, sau đó trực tiếp đâm vào.

Loại tư thế này rất kích thích, Quảng chỉ có thể nắm chặt đệm giường, một tay cầm chặn bịt miệng mới làm cho tiếng rên rỉ chịu đựng ngừng lại.

Dịch giống như một con mãnh thú phát tình xâm chiếm thân xác thuộc về y, cứ thế làm cho đến hưng đông mới bỏ qua.

Quảng đã mệt ngay cả tinh dịch cũng bắn không ra, giọng càng là khàn khàn, mãi đến cuối cùng tiểu huyết bị sử dụng quá độ đã không có biện pháp khép kín.

“Cầu huynh, đừng làm nữa.” Giọng hấn bất lực, hai cái đùi nếu không phải bị Dịch dùng sức nắm thành tư thế kẹp ở trên vai phỏng chừng đã sớm rơi xuống.

“Được.” Dịch lại dùng sức đâm vài cái, sau đó lần thứ ba lại bắn ra vào bên trong thân thể hấn.

Quảng run run vài cái, hít thở cũng sắp không phải chính mình.

“Ta đi múc nước giúp chàng rửa sạch, chàng ngủ đi.” Y hôn hôn trán hấn ướt mồ hôi, thấy hấn đã nhắm mắt lại cũng không để ý tới chính Dịch khẽ cười một tiếng rút lui thân thể.

Tạch một tiếng vang nhỏ, trong tiểu huyết sưng đỏ kia không có biện pháp khép kín chậm rãi chảy ra tinh dịch màu trắng ngà.....

* * *

Tư Bác nửa đêm đột nhiên tỉnh lại, mắt ảo não nhìn người đang ngủ say trong lòng mình thờ dài. Y thật muốn đứng lên đến phòng cách vách đập cửa, sau đó gầm rú với hai người không biết tiết chế là vật gì, không được đến nửa đêm làm loại chuyện làm cho người đặc biệt miên man bất định! Người yêu trong ngực chuyện gì cũng đều không thể làm, thật sự là rất ghen khuấy!

Tư Bác oán niệm trùng nóc giường, hít thật sâu, chậm rãi thở ra, sau đó lại hít sâu, lại thở ra..... lặp lại mấy lần. Đáng tiếc vô dụng!! Y càng ngày càng kích động.

Nhưng mà khuôn mặt bảo bối ngủ trong lòng hồng hồng khoe miệng còn hơi hơi mỉm cười, đây thật sự là làm cho y muốn đánh thức quấy rối cũng luyến tiếc. Y quyết định ngày mai phải cảnh cáo nghiêm trọng hai tên thói không biết xấu hổ kia lại quấy rầy giấc ngủ của người khác sẽ bị ngựa đá!

* * *

Kỳ thật muốn trách chỉ có thể trách lỗi tai của Tư Bác quá thịnh, Quảng đã cố gắng đè nén âm thanh ra cửa miệng nhưng chẳng nhằm gì, Dịch bị ghen lâu có chút không chế không được.

Một đêm không ngủ đến hưng đông, Quảng hoàn toàn xụi lơ ở trên giường, động cũng không muốn động. Dịch ngược lại là tinh thần sảng khoái, còn đặc biệt có tâm tình tốt xin Yến Thần Dật nghỉ, nói cho hấn biết sự thật Quảng không thể xuống giường.

Yến Thần Dật chớp mắt mấy cái nhìn kỹ y, sau đó mặt đỏ bừng.

“Khụ, chuyện đó, nơi này chú ý che một chút.” Hấn giờ tay chỉ chỉ vào vị trí cổ của mình, ý bảo Dịch.

Dịch nhú mày rõ ràng không hiểu hấn đang nói cái gì, bất quá sau khi thấy mặt hấn đỏ thì hiểu rõ cười cười xin lỗi hấn: “Ngày hôm qua quấy rầy đến các người, ta xin lỗi.”

“... ..” Mặt Yến Thần Dật càng đỏ hơn.

Hấn hiện tại cũng không tính là thiếu niên chưa trải qua việc đời, quan hệ hai người này là gì hấn thật sự không cần suy nghĩ cũng đoán được, còn có quấy rầy đến..... Ngày hôm qua hấn kỳ thật không có nghe được âm thanh gì không hài hòa, nhưng buổi sáng hôm nay rời giường thấy đáy mắt Tư Bác hai khối quầng thâm lại liên hệ đến lời Dịch vừa nói..... hấn chớp mắt đã hiểu.

“Không có việc gì, không có quấy rầy.” Yến Thần Dật xua tay cầm sổ sách mới đi đại sảnh. Nếu Quảng xin nghỉ vậy chỉ có chính hấn đi làm chương quây một ngày, vừa lúc hôm nay đẩy ra cổ vịt cay cổ gà cay, hấn đi xem những người khách có thích hay không.

“Người, theo ta lại đây!” Yến Thần Dật đi về phía đại sảnh, Dịch xoay người chuẩn bị đi vào trong sân nhìn xem những thợ thủ công đó xây phòng, kết quả mới ra cửa đã bị sắc mặt Tư Bác siêu cấp xấu ngăn lại, giọng điệu hung tợn còn trừng mắt nhìn y. Y ngoan ngoãn đi theo Tư Bác đến chuồng ngựa thấy sắc mặt chủ thượng âm trầm thì biết đêm qua kháng định đã quấy rầy chủ thượng.

Vừa định há miệng xin lỗi đã thấy chủ thượng đột nhiên đến gần bắt lấy cổ áo y tức giận nói: “Giao ra đây.”

“Giao cái gì? Chủ thượng cứ nói thẳng.” Dịch không thể hiểu được hỏi.

“Ngày hôm qua lúc hai người làm chẳng lẽ không dùng thuốc mỡ? Lừa ai chứ!” Tư Bác nhú mày rõ ràng không tin.

Dịch chớp mắt mấy cái bùng tỉnh thông suốt.

“Chủ thượng..... ngài không phải là muốn cao hương hoa hồng chứ?”

Tư Bác nghiêng răng nghiêng lợi nhìn gã duỗi tay: “Lấy ra!”

“Hay là thuộc hạ lại đi mua một hộp mới nha? Hộp này..... vừa dùng hết rồi.” Dịch lấy chiếc hộp tròn nhỏ từ trong tay áo ra mở cho chủ thượng nhìn, thấy chủ thượng gặp biến sắc nhanh chóng mở miệng: “Chuyện đó, bây giờ thuộc hạ ta đi mua liền.”

Tư Bác xụ mặt gật đầu hừ một tiếng quay đầu đi, còn lưu lại một câu: “Nhanh lên!”

Dịch cười trộm, nghĩ thầm: 'chủ thượng thì ra còn có một mặt dễ kích động như vậy nha.'

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Lâm Ruộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

Chuyện Tư Bác muốn cao hương hoa hồng từ Dịch Yến Thần Dật đương nhiên là không biết, lúc này hắn đang ở trong đại sảnh đón tiếp khách.

Hắn kêu người dùng hai tấm ván gỗ lớn làm cái giá để ở ngoài cửa, mặt trên dán giấy Tuyên Thành, trên giấy Tuyên Thành lại kêu Tư Bác viết món đặc sắc hôm nay cùng món ăn vặt và điểm tâm mới đưa ra, như vậy tiện mời chào buôn bán.

Hơn nữa hắn còn nói cho mấy tiểu nhị chạy bàn đặc biệt tuyên truyền một chút món ăn vặt và điểm tâm mới ra, còn nói cho bọn họ ai phụ trách gọi món thì ký tên mình xuống hóa đơn, cuối tháng kết toán tiền công thì sẽ dựa theo bọn họ đẩy mạnh tiêu thụ bao nhiêu món ăn ra ngoài thì chia ra bao nhiêu bạc phát tiền thưởng. Mấy tiểu nhị vừa nghe hắn nói lời này càng là lấy ra bản lĩnh giữ nhà, không cần Yến Thần Dật nhắc nhở riêng đã mặt mũi tràn đầy tươi cười đón khách tiền khách, nói ngọt ngào hay gì cũng đều không cần tiền cũng nói ra bên ngoài.

Yến Thần Dật rất thỏa mãn, mặt dù gần đây buôn bán không có náo nhiệt như mấy ngày hôm trước, nhưng so với lúc đây hắn đến từ lâu này thì quả thật tốt hơn rất nhiều.

--- ---

Ninh mang đơn gọi món vào bếp kêu Lưu sư phụ dựa theo xào rau, thấy Dịch từ cửa sau tiến vào gã lại gần hỏi: “Người đi đâu vậy?”

“Mua chút đồ.” Dịch nhìn gã một cái xoay người đóng lại móc khóa cửa sau lại.

“Đêm qua người và Quảng làm gì thế? Âm ỉ ta cả đêm, còn tưởng rằng chuột âm ỉ chứ.” Ninh bữu môi nhìn nhìn trái phải: “Quảng đâu? Vừa rồi ở đại sảnh cũng không nhìn thấy hắn.”

“Nghỉ ngơi ở trong phòng chứ ở đâu.” Dịch đi vào trong kết quả lại bị Ninh ngăn lại, y nhủ mày: “Còn việc gì nữa?”

Ninh nghiêng nghiêng đầu, sờ sờ cằm đột nhiên nói: “Sao ta lại cảm giác người hôm nay không giống bình thường nhỉ?”

Dịch lười phản ứng gã đi vòng qua đến chuồng ngựa.

Ninh bữu môi xoay người trở về phòng bếp vừa vặn Lưu sư phụ cũng xào xong hai món thức ăn, gã nhanh chóng bưng lên cho khách.

--- ---

“Tiểu lão bản à, cỗ vịt tiếm các người làm thật không tệ.” Khách tính tiền vừa trả tiền còn vừa quay đầu kêu tiểu nhị đóng gói ba cái vỏ vịt mang đi.

Yến Thần Dật chỉ là mỉm cười gật đầu thu tiền, lễ phép nói một tiếng cảm ơn với y.

Liên tiếp ba bàn khách đều kêu đóng gói cỗ vịt và cỗ gà, Lưu sư phụ sai người đến nói một tiếng trong phòng bếp không còn bao nhiêu cỗ vịt, nếu muốn bán tiếp phải chờ mới được. Yến Thần Dật chắc lưỡi cảm thấy hắn tính sai.

“Thần Thần, ta thật nhàm chán.” Tư Bác chạy tới nhìn hắn đang bận rộn, ngồi ở bên cạnh hắn cọ cọ cánh tay hắn: “Thần Thần, ta tính giúp đệ.”

Y lấy bàn tính để một bên qua đặt ở trước mặt, một tay đỡ mặt khác một tay gảy gảy hạt bàn tính, tiếng tạch tạch tạch nghe còn rất giống như biết thật.

Yến Thần Dật nhú mày đuổi tay lấy mấy tờ giấy để ở một bên chỉ chỉ: “Biết tính?”

Tư Bác hất hất cằm, đặc vênh vào gật đầu: “Không phải một công hai sao, biết.” Nói xong lay lay hạt bàn tính, ra hình ra dáng bắt đầu tính.

Yến Thần Dật nhìn y một lát, mặc dù động tác chậm nhưng tính ra con số ngược lại là chuẩn xác.

“Huynh tính giúp ta, biết thu bạc chứ? Đừng thu thiếu.” Yến Thần Dật xoa bóp lỗ tai của y cười tủm tỉm đứng lên: “Ta đi ra sau bếp một chuyến.”

Tư Bác gật đầu kêu hần rồi đi.

Lưu sư phụ đang bận việc, vừa quay đầu lấy mâm phía sau đồ thức ăn trong nồi ra kết quả thấy hần tiến vào thì cười: “Bán rất tốt?”

“Còn không phải sao, không nghĩ tới bán tốt như vậy, hai ngày này trước hết cứ làm như vậy, chờ thêm mấy ngày phòng bếp kia xây xong sau đó lại làm số lượng lớn bán đi, ta sợ những người khách đó thấy món mới mẻ ăn hai ngày là đủ rồi.” Hần giơ tay sờ sờ cảm chớp mắt mấy cái: “Ta có phải mọc râu hay không?”

“Tiên sinh mới mấy tuổi đã mọc râu chứ, lại chờ ba bốn năm đi.” Lưu sư phụ cười nhạo một tiếng quay đầu lại tiếp tục xào rau.

Yến Thần Dật bĩu môi, đặc biệt không vui xoay người về đại sảnh. Vừa đi còn vừa nói nhỏ: “Ai mấy tuổi chứ, ta tốt xấu gì cũng mười sáu tuổi rồi, là nam nhân.”

“Tiểu Yến!” Quảng từ trong phòng đi ra, tư thế đi đường không quá thích hợp, mông có chút dẫu, chân..... có chút cảm giác không thể khép được.

Yến Thần Dật trên dưới quét mắt gã buồn bực cười một tiếng hỏi: “Thân thể tốt hơn chưa? Ta cho rằng ngươi sẽ không xuống giường được.”

Khỏe miệng Quảng giật giật, có chút ngượng ngùng sờ sờ mũi: “Chuyện đó, hôm nay đã phiền ngươi.”

“Không có việc gì, không có việc gì, ai cũng đều có lúc vong tình, bất quá đừng cứ như vậy đối với thân thể không tốt.” Yến Thần Dật cười khẽ một tiếng giơ tay chỉ chỉ cổ gài: “Hai ngươi cũng nên kiềm chế một chút, mấy dẫu này mấy ngày mới có thể tan.”

Mặt Quảng đều bị y nói đỏ, hít hít mũi ngượng ngùng gật đầu xoay người về phòng.

Yến Thần Dật nhú mày nghĩ thầm: 'có gì ngượng ngùng, còn là nam nhân sao.'

* * *

Đã liên tiếp hai ba ngày không về nhà mình, buổi tối không bận nên Yến Thần Dật và Tư Bác cười ngửa một đường trở về, còn tiện đường mua một ít thức ăn mang về.

Hai ngày không về nhà trong nhà vẫn sạch sẽ như vậy, xem ra Lý đại gia không ít lần qua giúp quét tước sửa sang lại.

Yến Thần Dật trước đi dạo một vòng qua ổ gà, mắt thấy một đám gà con đã biến thành gà lớn làm hần rất vui vẻ.

“Tư Bác mau nhìn, A Hoa chúng ta hoan nghênh huynh kìa.” Yến Thần Dật chỉ vào gà mái không đứng dậy vẫy cánh muốn bay bay quay đầu nhìn Tư Bác.

Tư Bác chớp mắt mấy cái đến gần, còn đuổi tay sờ sờ lông vũ của A Hoa cảm giác rất trôi chảy.

“Chúng ta đi qua nhà Lý đại gia đi?” Sờ soạn một lát Tư Bác quay đầu nhìn Yến Thần Dật thấy hần vào trong phòng thay y phục khác đi ra nhanh chóng lại gần: “Ta nghe nói qua hai ngày nữa thì thu hoa màu trong ruộng, đến lúc đó ta dẫn theo Dịch và Ninh về hỗ trợ.”

Yến Thần Dật gật đầu dẫn theo y đi về phía nhà Lý đại gia.

Lúc vào cửa thì Lý đại gia đang ở trong viện chơi với Lý Tiểu Bằng, thấy hai người bọn họ tiến vào Lý Tiểu Bằng hoan hô một tiếng nhào lại: “Tiểu Yến ca ca! Tư Bác ca ca!”

Tư Bác khom lưng một chút nhắc nó lên không để nó bỏ nhào vào trên người Yến Thần Dật, thuận tiện còn xách theo nó dạo qua một vòng: “Hai ngày không gặp sao nặng thế?”

“Đệ phát triển chiều cao nha, phụ thân cũng nói đệ cao, hiện tại mỗi ngày đệ đều ăn thật nhiều cơm, về sau cũng muốn cao to như Tư Bác ca ca vậy!”

Tư Bác nhú mày nghĩ thầm: 'ngay cả gia gia và phụ thân nhà đệ thân chi cao đến đó, đệ cũng không cao được bao nhiêu.'

“Tiểu Yến hai cháu đến đây, vào trong phòng ngồi.” Lý đại gia vẫy tay với hai người họ, dẫn bọn họ vào phòng.

Ba người còn chưa vào phòng Lý đại thúc cũng vào cửa, nhìn thấy hai người bọn họ thì cười: “Ăn cơm chưa?”

“Vẫn chưa, cháu và Thần Thần vội vàng trở về.” Tur Bác quay đầu nhìn Lý đại thúc cười tủm tỉm mở miệng: “Hôm nay nếu như đại thẩm làm món gì ngon thì hai cháu sẽ ở lại ăn kè.”

“Được được được, mau vào phòng đi, thúc đến phòng bếp xem một chút.” Lý đại thúc cười ha hả gật đầu đi về phía phòng bếp nhỏ kế bên.

Yến Thần Dật vào phòng nhìn thấy Lý đại nương ngồi ở trên炕 đang bận rộn cái gì thì lại gần nhìn nhìn, chớp mắt mấy cái nghi ngờ hỏi: “Đại nương đang làm gì vậy? Nhiều con hồ nhỏ như vậy muốn làm ra đi bán hả?” Hắn duỗi tay cầm một con rồi hồ vãi làm xong nhìn nhìn, dừng nói còn khá xinh đẹp.

“Không phải bán, Tiểu Bằng chúng ta không phải sắp đến sinh nhật sao, cho nên muốn làm cho nó một chút vật nhỏ áp tuổi, đây là quy củ xưa hai đứa cũng không hiểu.” Lý đại nương cười tủm tỉm chỉ chỉ con hồ nhỏ trong tay hắn nói: “Thích à, vậy cháu cầm vài cái đặt ở trong nhà, cũng xem như là trừ ma tránh quỷ.”

Yến Thần Dật gật đầu cũng không khách khí cầm ba con hồ nhỏ từ trong rổ nhỏ ra, còn cười nói: “Tur Bác cũng là thuộc con hồ, cái này nếu cho hắn thấy khẳng định sẽ thích.”

Đang nói chuyện thì Tur Bác từ trong phòng tiến vào liếc mắt nhìn thấy Yến Thần Dật cầm con hồ nhỏ trong tay thì bật cười, hai bước đến gần vươn tay lấy qua nhìn nhìn nói: “Cho ta đi, cái này thật là xinh đẹp.”

Lý đại nương chỉ vào y cười, còn đỏ mặt nhìn y: “Người bao lớn còn cướp đồ chơi của tiểu hài tử, cho cháu cho cháu đó, Tiểu Yến đã sớm xin ba con cho cháu.”

Tur Bác nữ mẫn lắc lắc đầu, nghĩ thầm: 'đúng vậy, Thần Thần nhà y chuyện gì cũng đều nghĩ cho y.'

Lại nói một lát Lý đại thẩm đã thu xếp ăn cơm, Yến Thần Dật và Tur Bác đi qua hồ trợ bụng thức ăn. Lý đại gia còn ôm ra một vò rượu nhà mình ủ thế nào cũng phải uống rượu với Tur Bác.

Yến Thần Dật thấy Tur Bác uống một chén không có phản ứng gì quá lớn cũng không ngăn cản, quay đầu nói với Lý đại thúc: “Chờ thu hoa màu trong ruộng thì kêu mấy người Tur Bác về giúp một chút, mấy mẫu ruộng của cháu lâu như vậy cũng đều vất vả đại thúc chăm sóc, chờ thu xong trực tiếp kéo vào trong thành xay bột rồi từ lâu cháu thu luôn.”

Lý đại thúc gật đầu còn nói: “Tiểu Yến à, mảnh kia của Vương quả phụ muốn bán ra bên ngoài, cháu tính toán rồi mua về đi, mảnh kia của nàng hàng năm thu hoạch cũng không tệ.”

“Vi sao muốn bán? Nàng bán ăn gì?” Tur Bác xoay mặt hỏi, miệng đầy mùi rượu.

“Nói là muốn về nhà nương thúc cũng không hỏi kỹ, ngày đó nàng nói với đại thẩm cháu.” Lý đại thúc đùng đùng Lý đại thẩm vừa ngồi xuống: “Nàng ta nói với bà thế nào?”

“Ai nha, Vương quả phụ một mình sinh hài tử nhiều năm như vậy giữ khuôn phép, người trong thôn chúng ta không có chuyện gì cứ chỉ trở với nàng, bình thường đại thẩm thấy nàng cũng không đi ra ngoài, ngay cả tiểu hài tử cũng chỉ chơi trong sân nhỏ cảm giác thấy nó rất đáng thương. Sau đó Tiểu Yến dạy đại thẩm làm mấy món điểm tâm kia bán, bình thường nếu dư lại để không được thì đưa cho nàng cho hài tử ăn, thường xuyên qua lại thì quen thuộc, nàng đến nói với đại thẩm.” Lý đại thẩm thở dài lắc đầu nói: “Nàng nói lần trước người nhà nương đến kêu nàng trở về sớm một chút, cuộc sống một mình cũng trôi qua đủ khó khăn, thúc dục vài lần nàng cũng đồng ý, cũng là nàng hỏi đại thẩm trong thôn ai có thể mua, nàng cũng có thể cầm chút bạc trở về không đến mức bị mấy cô tẩu* chèn ép.”

(*Cô tẩu = tiểu cô: em chồng; tẩu tử: chị dâu.)

Yến Thần Dật gạt mình, thời đại này nếu mang theo đứa nhỏ trở về nhà nương gặp tẩu tử hoặc là tiểu cô gì đó trong nhà thật đúng là không phải chuẩn bị ghét bỏ ư.

“Nàng chưa nói bao nhiêu bạc có thể bán lại?” Yến Thần Dật gấp một đĩa thức ăn để vào trong chén Tur Bác trừng mắt nhìn y một cái, người này cứ mãi uống rượu không ăn thức ăn.

Tur Bác cười tủm tỉm nhìn hắn, sau đó ăn tiếp tục và uống rượu nói chuyện phiếm với Lý đại gia.

“Nói rồi, đoán chừng hai mươi ba lượng bạc.” Lý đại thẩm quay đầu nhìn Lý đại thúc bĩu môi: “Ngày mai kêu đại thúc cháu đến ruộng nhà nàng xem thử, nếu đất màu mỡ thì bán đi, khẳng định không tệ.”

Yến Thần Dật gật đầu, hai mươi ba lượng bạc với hắn mà nói không phải chuyện lớn gì, từ khi từ lâu phát triển chi ra trước một chút là được.

Tur Bác ở một bên đảo đảo đôi mắt, nghĩ thầm: 'phải kêu Quảng đào ra ruộng bạc y giấu cho Thần Thần mới được, miễn cho Thần Thần cứ cảm thấy bạc kiếm không đủ.'

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Ăn xong cơm Yên Thần Dật và Tư Bác không lập tức đi về mà cùng hai phụ tử Lý đại gia và Lý đại thúc ra sân ngồi ở trên chiếu rót trà, vừa uống trà vừa nói chuyện phiếm.

“Tiểu Yến tính mua nhà ở trong huyện hả?” Lý đại gia gõ gõ đầu thuốc châm chút lửa hút hai cái, sau đó xoay mặt nhìn Tư Bác nằm ở trên đùi Yên Thần Dật nhắm mắt lại như là ngủ, ông nhẹ nhàng nhủu mày thờ dài nói: “Tư Bác bây giờ nhìn thông minh hơn trước kia nhiều.”

Yên Thần Dật rũ mắt nhìn nhìn Tư Bác, thấy y không có phản ứng gì hồ hạp cũng rất bình thản biết y vừa rồi uống không ít rượu, lúc này gió nhỏ thổi qua phía trên đầu.

“Hắn vốn cũng không phải thật ngốc, chậm rãi dạy cũng có thể dạy được.” Hắn không muốn nói chuyện về Tư Bác, cho dù một nhà Lý đại gia đối xử tốt với hắn thì hắn cũng không muốn có người nói gì về Tư Bác.

“Không tính mua nhà ở huyện, trong tửu lâu đã có phòng có thể ở, bình thường không bận thì trở lại nhìn xem, cháu chính là luyện tiếu một sản thức ăn kia.” Hắn cười cười vươn tay rót trà cho Lý đại gia rồi khuyên nhủ: “Thuốc lá này vẫn là hút ít một chút, chờ thêm mấy năm nữa thân thể sẽ chịu không nổi.”

Lý đại gia ngược lại là nghe lời gật đầu, bắt quá tạch tạch hút vài cái bộ dáng làm cho Yên Thần Dật một hồi không nói gì.

Lý đại thúc cũng lắc đầu, ông lão có chấp này sao có thể dễ dàng nghe lời như vậy.

“Tiểu Yến, gần đây tửu lâu của cháu buôn bán thế nào? Hai ngày trước thăm cháu còn nói muốn đi qua nhìn xem, thúc sợ bà gây thêm phiền toái cho cháu nên không cho bà đi.”

“Cháu còn đang muốn nói đây, chờ lúc sinh nhật Tiểu Bằng dẫn theo nó đến tửu lâu ăn một bữa cơm, cũng cho cháu chúc mừng sinh nhật nó.” Yên Thần Dật giờ tay vuốt mấy sợi tóc trên trán Tư Bác ra sau tai y, động tác tự nhiên vô cùng như là làm qua rất nhiều lần.

Lý đại thúc nhất thời có chút kinh hoàng.

Sắc mặt Lý đại gia thay đổi xuống, nhìn nhìn động tác của Yên Thần Dật một tay che chở đầu Tư Bác đột nhiên thờ dài: “Tiểu Yến à, đại gia có câu không biết có nên nói hay không.”

Yên Thần Dật ngẩng đầu nhìn ông gật đầu cười nói: “Đại gia cũng đừng nói lời này, cháu tới chỗ này hơn nửa năm mọi người giúp cháu nhiều như vậy, so với lúc cháu ở nhà thì được chăm sóc rất nhiều, còn có cái gì không thể nói.”

“Ai !” Lý đại gia lại thờ dài thật mạnh, hắt hắt cằm nói: “Cháu và Tư Bác..... có phải là loại quan hệ này hay không?”

Tuy nói đã ý thức được ông lão sẽ nói cái gì nhưng thật sự nghe ông mở miệng hỏi Yên Thần Dật vẫn là có chút khẩn trương. Hắn trộm nhìn biểu cảm của Lý đại gia thấy ông lão lại khó được hơi xấu hổ đỏ mặt, hắn phụt một tiếng cười khẽ, ngược lại là không có khẩn trương lúng túng như vừa rồi, hắn gật đầu nhẹ giọng trả lời: “Vâng.”

“Cháu!” Lý đại thúc cũng lắc đầu thờ dài, ngược lại là không biểu hiện nói ra lời gì quá kích, chỉ nói: “Người trong thôn đã sớm nghị luận sôi nổi, cháu không thường ở trong thôn không có nghe được, chuyện này..... ai ! Tuy nói cũng nghe nói qua không ít nhà cao cửa rộng có sở thích long dương chi phích*, nhưng hai cháu..... Ai!”

(*Long dương chi phích: chỉ hai người nam quan hệ với nhau.)

Yên Thần Dật cười khẽ lắc đầu, xua tay nói: “Hai cháu cũng là tự nhiên mà cứ như vậy, không phải loại quan hệ xấu xa này, Tư Bác không phải loại người như vậy mà cháu lại càng không phải, không cần lo lắng, lại nói,” Hắn vươn tay rót trà cho Lý đại thúc xong cúi đầu nhìn nam nhân ngủ say với ánh mắt ôn hòa: “Lại nói người khác thấy thế nào nghị luận như thế nào cũng là chuyện nhà người ta, cũng không thể đi bịt miệng, thích nói cái gì thì nói cái đó, cuộc sống của cháu trải qua càng ngày càng tốt thì làm người ghi hận, chỉ sợ nhà mọi người bởi vì có quan hệ thân với cháu cũng làm không ít người chỉ trích.”

“Bọn họ dám?!” Lý đại gia mặt một mặt đe dọa, giọng cũng cao không ít: “Đám người kia nói huyền thuyên không cần phản ứng, Tiểu Yến nói đúng, cuộc sống nhà mình tốt là được, quan tâm những người có cái rắm.”

Lý đại thúc cũng gật đầu, bắt quá vẫn là dẫn dò hắn: “Chung quy không ít người không có biện pháp tiếp nhận chuyện này, cháu bây giờ còn mở ra tửu lâu buôn bán, đừng bởi vì chuyện này làm cho người chèn ép, chính mình phải cẩn thận một chút.”

“Dạ, cháu biết rồi.” Yên Thần Dật nhẹ nhàng gật gật đầu đảo đảo đôi mắt có so đo. Hắn ngẩng đầu nhìn thấy sắc trời cũng không sớm nên lắc Tư Bác tỉnh, hai người trở về nhà.

* * *

Ngày tháng đảo mắt đến tháng tám, lúc này sớm tối gì còn tốt hơn chút, nhiệt độ không tính rất cao, nhưng hai canh giờ giữa trưa thật sự là quá khó khăn. Giữa trưa khách đến từ lâu ăn cơm cũng ít rất nhiều, phòng bếp càng là nóng, Lư sư phụ và mấy tiểu đầu bếp đầu đầy mồ hôi.

Hai ngày trước mới tuyển thêm hai tiểu đầu bếp, người rất thông minh tuổi cũng không lớn, Yên Thần Dật cảm thấy không tệ nên tuyển vào. Lúc này hai tiểu đầu bếp lại đến phòng bếp mới xây lên hầm canh cay nẩy cô vệt, một lát đi ra uống miếng nước giếng giải nhiệt, nhưng khuôn mặt hồng hồng vẫn là làm cho Yên Thần Dật lo lắng, dừng lại bị cảm nắng ngất xỉu nha.

“Tur Bác!” Yên Thần Dật ở hậu viện kêu hai tiếng cũng chưa nhìn thấy nam nhân, bình thường kêu một tiếng đã chạy tới, hôm nay cả buổi sáng cũng không thấy người. Hắn dạo qua một vòng ngay cả Dịch cũng không phát hiện, hắn càng buồn bực.

“Phòng bếp này cũng quá nóng, lúc không ai thì mau ra đây đứng đứng ngốc ở bên trong.” Hắn đi phòng bếp nhìn thoáng qua thấy hai tiểu đầu bếp đang nằm sấp ở trên bàn đá miệng thở dốc rõ ràng nóng có chút hư thoát. Yên Thần Dật nhìn Lư sư phụ đang bận rộn và mấy tiểu đầu bếp khác thở dài: “Như vậy không được rồi, từ lâu chúng ta buôn bán tốt, các người dừng lại bị cảm nắng.”

“Nói đúng đó, bên ngoài mặt trời nóng cháy, quá nóng!” Lư sư phụ cầm khăn vải lau mồ hôi trên mặt, giờ tay mở nồi nước thức ăn.

“Thần Thần ~~~ Thần Thần mau ra đây ~~~!!!”

Yên Thần Dật nghe thấy nam nhân kêu hắn nhanh chóng đi ra ngoài nhìn thoáng qua thì thấy cửa hậu viện mở to, Dịch và Tur Bác đang dẫn người ôm từng trái dưa hấu to tròn vào trong, còn có không ít gây trúc và vải bố thật dày.

Hắn chạy tới khó hiểu hỏi: “Huynh làm gì vậy?”

“Vừa vặn gặp được có người bán dưa hấu mua về ngâm trong giếng lạnh một chút cho mấy người Lư sư phụ ăn, còn làm cái giá đáp mái che nắng ở trong sân thông gió còn che nắng, có thể chậm rãi làm.” Tur Bác tiếp đón mấy tiểu đầu bếp nghe tiếng chạy đến hỗ trợ ôm dưa hấu, còn y cười với Yên Thần Dật: “Nóng chết ta, tăng băng trong kho chúng ta còn đủ không, không đủ thì nói ta lại đi mua một chút về.”

“Đủ rồi, chi là gần đây đá bảo bán tốt, người tiệm mình ngược lại là ăn không được bao nhiêu, huynh lại đi mua thêm một về cũng được, bình thường lúc giữa trưa thì ta làm chút đá bảo cho mọi người giải nhiệt.” Yên Thần Dật lấy một túi tiền nhỏ từ trong tay áo ném cho y: “Đừng chạy loạn, mua băng rồi trở về, hôm nay quá nóng.”

Tur Bác gật đầu nói cho mấy tiểu đầu bếp tìm thùng nước đến lấy mấy trái dưa hấu ngâm vào: “Một lát kêu Ninh lại đây dựng mấy cái giá lên, hắn biết.”

“Ừh.” Yên Thần Dật gật đầu xoay người đi đại sảnh.

--- ---

Lúc này ở trong đại sảnh chỉ có hai bàn ăn cơm, hơn nữa dường như không gọi thêm cái gì, hắn đi tới quầy chỗ Quảng muốn lấy giấy tờ giữa trưa hai ngày này, sau đó nhủ thầm suy nghĩ nói: “Chờ khách hai bàn này rồi đi sau đó trước treo biển không tiếp tục kinh doanh, một lát chúng ta sẽ nghĩ biện pháp.”

Quảng gật đầu, Ninh quay đầu nhìn Yên Thần Dật nhỏ giọng nói: “Hai ngày nay buổi tối không nhiều khách, giữa trưa thật sự là không có người nào.”

“Ừh, ta biết.” Yên Thần Dật buông giấy tờ trong tay xuống nói với Ninh: “Vừa rồi Tur Bác mua một giá kê người qua dựng lên, ở trên bãi đất trống hậu viện.”

Ninh đồng ý một tiếng lấy khăn bỏ khoát lên trên vai xuống đi hậu viện.

Yên Thần Dật quay đầu nhìn Quảng nhỏ giọng nói: “Ta nghĩ gần đây thời tiết quá nóng, không thì giữa trưa chúng ta không tiếp tục kinh doanh, dù sao cũng không kiếm được bạc.”

“Người đến đều là tìm đá bảo, bất quá trong thành mấy tiệm từ lâu lớn nhỏ khác mấy cũng đều đẩy đá bảo ra, chúng ta nếu không tiếp tục kinh doanh thì sẽ mất rất nhiều khách.” Quảng nhẹ nhàng lắc đầu, thấy hắn mặt mày cau cười nói: “Đừng phát sầu, chúng ta nghĩ lại biện pháp, không bằng mở thực đơn chuyên môn bán đá bảo đi, thức ăn gì đó buổi trưa không bán, ta có ý tưởng người nghe một chút được hay không.”

Yên Thần Dật gật đầu nhìn gã: “Người nói đi.”

“Hai ngày trước người không phải bị Tur Bác quán làm một bữa thịt nướng hay sao, lúc ấy ta nhớ rõ người từng nói nếu buổi tối trời mát mẻ ở trong sân nướng thịt uống rượu khẳng định càng thoải mái, không bằng chúng ta cũng làm một chút để buổi tối bán? Thời tiết quý này quá nóng, không bằng buổi trưa bán đá bảo buổi tối bán thịt nướng, người làm tâm trí xấu mảy loại thuận tiện cho bọn họ lấy đi, cứ mở cái sạp ở trước cửa tiệm chúng ta.”

Yên Thần Dật vừa nghe mắt sáng rực lên. Vốn hắn cũng có quyết định này, nhưng than và giá nướng giá không có sẵn cho nên ngừng tính toán. Bất quá Quảng đã nói như vậy thì đại biểu gã có phương pháp, hắn vuốt tay cầm giấy bút vẽ vẽ rồi đưa cho gã xem: “Như vậy thợ rèn có thể làm ra không?”

“Có thể, người nói than kia cũng có bán, đợi lát nữa ta cho người mua về.” Quảng nói rất nhẹ nhàng, Yên Thần Dật ngược lại là tin.

Nếu hần biết Quảng nói than là đặc biệt chỉ cung cấp cho hoàng gia dùng sưởi ấm vào đông thì không biết sẽ có phản ứng gì. Đáng tiếc, hần không biết.

Thấy hai bàn khách đều đi Yên Thần Dật đi treo thẻ bài, sau đó cùng Quảng thu dọn quầy một chút rồi đóng cửa trước gài chốt khóa hai người mới cùng đi ra hậu viện.

Trong hậu viện, Tư Bác cũng vừa mua hai xe băng lớn về mang cất vào trong hầm chứa đá, thấy hai người bọn họ cùng nhau đến đây còn buồn bực: “Không buồn bán hả?”

Yên Thần Dật gật đầu cúi tay lau mồ hôi trên mặt cho y, thấy trên y phục y đều ướt một mảnh rất đau lòng hỏi: “Đầu có choáng váng chóng mặt hay không?”

“Không chóng mặt, chỉ là nóng, giống như mới tắm rửa.” Tư Bác lại gần ôm hần cọ cọ, mấy người đã sớm thấy nhiều cũng không trách.

Mặt dù lúc đầu thấy y ôm Yên Thần Dật cọ thì còn có chút kinh ngạc, nhưng không chịu nổi y mỗi ngày cọ lên vài lần, có được cơ hội thì phải cọ một lần, thời gian lâu cũng thành thói quen.

“Chúng ta sẽ mở ra bán.” Yên Thần Dật kêu bọn họ đều đi ra, tay chân Ninh lưu loát mấy cái lều hóng mát kia đã dựng xong. Mọi người liên tiếp đi đến, sau khi lau mồ hôi rửa mặt đều đến ngồi trên chiếu nhìn hần.

“Thời tiết này càng ngày càng nóng từ lâu chúng ta buôn bán từ cũng không tốt lắm, những thức ăn kia nếu nhập vào quá nhiều để cũng hỏng; vừa rồi ta và Quảng thương lượng một chút về sau giữa trưa chúng ta bán mấy món rau trộn và đá bào, đây là thực đơn.” Hần đưa thực đơn trong tay cho Lưu sư phụ sau đó tiếp tục nói: “Nói như vậy chúng ta cũng không có chuyện gì làm, sau đó trong phòng bếp lại xào mấy xào thịt, chờ đến buổi tối chúng ta bày cái sạp bên ngoài từ lâu bán thịt xào nướng, các người cảm thấy thế nào?”

“Bán thịt nướng? Vậy bán bao nhiêu, buổi tối chúng ta cũng có không ít người.” Một tiểu đầu bếp nghiêng đầu nhìn nhìn thực đơn trong tay Lưu sư phụ, thấy phía trên thật nhiều tên nguyên liệu và thịt xào khó hiểu hỏi: “Những thứ này đều có thể nướng?”

“Đúng, về sau chúng ta không có việc gì thì cứ xào thịt, đến lúc đó lại mua một ít rượu nhẹ tòn, những bình rượu mạnh đó cất vào chờ thêm mấy ngày trời sáng lại lấy ra bán.” Yên Thần Dật thấy Tư Bác dựa vào trên vai hần thì giờ tay vỗ vỗ y: “Đi cắt hai trái dưa hấu đến cho mọi người ăn.”

Tư Bác ừ một tiếng đứng lên đi lấy dưa hấu.

Thấy sắc mặt mọi người có chút lo lắng Yên Thần Dật cười nói: “Chúng ta thử mấy ngày, nếu như buôn bán không tốt thì sửa lại.”

“Được, tiểu tiên sinh nói như thế nào thì làm như thế ấy.” Lưu sư phụ đi đầu đồng ý, ông thật xem trọng Yên Thần Dật.

Chuyện này cứ như vậy mà quyết định từ ngày mai bắt đầu, từ lâu nghênh đón mùa hè đồ nướng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chương Công Ngọc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Mọi người sau khi ăn cơm trưa xong thì từng người nhận nhiệm vụ của mình: hai tiểu đầu bếp nấu cỗ vịt và cỗ gà cay ở phòng bếp, ba người khác cùng Lưu sư phụ ở trong phòng bếp cắt thịt heo, thịt dê, thịt bò. Yên Thần Dật dẫn theo Tư Bác đi ra ngoài mua tấm trúc, Quảng và Dịch đi đặt làm cái giá nướng và than.

Hoặc là nói Yên Thần Dật vận khí tốt, vốn là dự định làm cái giá nướng ít nhất phải hai ngày mới có thể làm ra được. Bất quá lần trước có người đặt làm hộp sắt, kết quả không có tới lấy nên vẫn đặt ở cửa hàng rèn, lão bản vừa thấy Dịch đưa bạc quyết định lấy ra, lấy hộp sắt kém một chút trực tiếp biến thành giá nướng Yên Thần Dật vẽ, chẳng qua hơi ngắn một chút.

“... ..” Dịch xoay mặt nhìn Quảng hỏi ý kiến hần.

“Lại làm một nữa là được, dài hơn cái này một chút.” Quảng khoa tay múa chân một chút nhìn về phía lão bản tiệm rèn kinh ngạc: “Ngày mai tới lấy.”

Lão bản kia cầm hai thỏi bạc trong tay đôi mắt đều tròn tròn dùng sức gật đầu.

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề, tuyệt đối đêm làm không nghỉ làm ra, cái sau muốn giống như vậy?”

“Đứng.” Quảng lên tiếng, tiếp theo cùng Dịch rời đi.

Bên này Yên Thần Dật đi ra ngoài mua tắm trúc lại gặp một chút phiền toái nhỏ. Hắn nhìn lão bản lấy mấy cây tắm trúc kia khẽ nhíu mày: “Không có hơi thô một chút sao?” Hiện tại tắm trúc thời đại này sản lượng quá ít, nếu không thể thu về sử dụng ba lần thì phí tổn thất sẽ rất cao.

“Không có thô như vậy, bất quá có thể làm theo yêu cầu, khách quan chuẩn bị muốn bao nhiêu?”

“Ít nhất khoảng một ngàn cây.” Yên Thần Dật đại khái tính toán, sau đó nói: “Có thể làm nhanh lên một chút hay không, hai ngày sau ta cần nó.”

“Không thành vấn đề.”

Yên Thần Dật trước mua một chút tắm trúc nhỏ, sau khi thanh toán tiền lại đi với Tư Bác đến chỗ bán cá mua một ít cá hoa vàng, cá này nướng ăn đặc biệt tươi ngon.

“Thần Thần, chúng ta còn mua cái gì nữa?” Trong tay Tư Bác xách theo mấy con cá còn có mấy ký thịt dê quay đầu nhìn về phía Yên Thần Dật xách mấy bó tắm trúc khó hiểu hỏi.

“Mua chút tương chấm, ta nhớ rõ lần trước có bán tương ớt.” Yên Thần Dật liếm liếm môi nhìn nhìn chung quanh.

Bởi vì thời tiết quá nóng nên người bày bán bên ngoài không nhiều, mãi cho đến khi đi sắp đến cửa thành mới tìm được người bán tương ớt. Yên Thần Dật ném ném hương vị mua một vại nhỏ.

“Đi, chúng ta trở về, sáng sớm ngày mai ra mua một ít đồ khác.” Yên Thần Dật xách vại nhỏ vẫy tay với Tư Bác, hai người trở về từ lâu.

“Tiểu Yên, Lưu sư phụ vừa rồi còn tìm người đấy, kêu người đến xem một chút.” Ninh đang cầm khăn lau bàn thấy hai người bọn họ trở về thì kêu một tiếng.

Yên Thần Dật cùng Tư Bác đi ra sau bếp thấy trên thớt bày ba cái chậu nhỏ thì lại gần nhìn nhìn: “Đủ rồi đủ rồi, đều rửa tay đến rửa đi, cho Quảng và Dịch trở về chúng ta nhóm lửa nướng một chút thử xem.”

Tất cả mọi người gật đầu đi rửa tay đến cùng hắn học rửa thịt, việc này đặc biệt đơn giản nên mấy người một thoáng đã rửa xong. Yên Thần Dật đi làm cá mới mua về sạch sẽ sau đó ướp chút muối một lát, cũng dùng tắm trúc rửa sạch ở một bên.

Hắn quay đầu nhìn nhìn thức ăn trong chảo chớp mắt mấy cái cảm chút ớn lạnh và tởm, rửa sạch ớn lạnh sau đó lấy theo tởm còn vỏ cũng rửa sạch vào chảo.

“Ta nhớ rõ chúng ta còn một chút cánh gà phải không? Lấy ra cũng rửa sạch.”

Lưu sư phụ gật đầu lấy cánh gà đặt ở trong chảo lạnh, sau đó hỏi hắn: “Nhiều như vậy có thể bán ra ngoài không?”

“Hắn là không thành vấn đề, chúng ta đợi đến giờ Dậu canh ba thì thử xem [18:30]. Nếu buôn bán tốt nói không chừng còn phải lại tiếp tục rửa thêm.” Yên Thần Dật lấy các loại thịt tách ra đặt ở trong chảo kêu bọn họ bung đi chảo lạnh để phòng ngừa thịt biến chất.

“Tôi này cũng có người ăn ư?” Tư Bác cầm chảo tởm quơ quơ trước mặt Yên Thần Dật, mặt mũi tràn đầy ghét bỏ.

“Cái này nướng ra là ngọt, mùi vị cũng không nặng như vậy.” Yên Thần Dật ngẩng đầu nhìn y, thấy y nhăn mặt nhăn mũi thở dài: “Được rồi, huynh không thích tôi ta biết, sẽ không bắt buộc huynh ăn.”

Tư Bác bĩu môi đặt chảo trở lại.

Mấy người đang nói chuyện thì Quảng và Dịch trở lại, Yên Thần Dật nhìn thấy hai người bọn họ cầm giá nướng về thì vừa lòng gật đầu: “Không tệ nha, tay nghề làm rất tốt.”

“Trong huyện tổng cộng có hai cửa hàng rèn, tay nghề lão bản tiệm này là tổ truyền, những thứ nhỏ nhất cũng có thể làm huỳnh chi chính là cái giá sắt; đúng rồi Tiểu Yên, than hiện tại chỉ có loại này được không?” Quảng chỉ chỉ hai gói lớn đặt ở một bên mở miệng ra cho hắn xem.

“Thật nhiều nha, bao nhiêu bạc?” Yên Thần Dật kinh ngạc nhìn gã.

“Ờ..... không bao nhiêu, đây là trước kia lưu lại.” Quảng nhìn Tư Bác, sau đó lắc đầu: “Người dùng là được, còn có không ít đâu, nếu không đủ ta kêu người lại lấy về.”

Yên Thần Dật cũng quay đầu nhìn Tư Bác, thấy y cười hi hi chớp mắt nhìn mình trong lòng cũng hiểu rõ, đây là dính ánh sáng từ Tư Bác. Hắn cũng không nói thêm nữa quay đầu kêu Quảng đi lấy than đốt lên.

Không bao lâu mặt trời đã sắp xuống núi, Yên Thần Dật kêu bọn họ mang giá nướng dọn ra ngoài, hắn cầm kẹp sắt mang theo bao tay gấp than đốt đỏ vào trong bếp lò, sau đó mang thịt dê rửa sạch ướp mỡ xen kẽ lên trên bếp lò.

“Tư Bác, huynh và Quảng lại đi một chuyến đến cửa hàng rèn kia hỏi một chút bọn họ có thể làm ra tắm sắt hay không.” Động tác trên tay Yên Thần

Đặt trên không ngừng, vừa quạt gió vừa quay đầu nhìn nam nhân.

Lúc này nam nhân đang ngồi trên ghế ở trước cửa tửu lâu trong tay cầm hai miếng dưa hấu gặm, nghe vậy thì ngừng đầu nhìn hần phun hạt dưa trong miệng ra gật đầu: “Chính là loại giống tằm trúc hả?”

“Ừh, đúng vậy, huynh đi hỏi xem có thể làm ra hay không, nếu có thể làm ra thì đặt năm trăm cây, lại kêu hần làm hai cái kẹp sắt, chính là cái loại này.” Yên Thần Dật cầm lấy giấy ghi sổ và bút một bên hai ba nét đã vẽ ra hình dáng, chỉ chỉ nói: “Muốn loại này mặt trên có lỗ lỗ.”

Tư Bác gật đầu cầm tờ giấy kia dẫn theo Quảng đi đến tiệm rèn.

Mặt trên xâu thịt dê này được rắc gia vị khi nướng mùi hương theo gió đi ra ngoài thật xa, Yên Thần Dật chú ý động tác trên tay lật qua lật lại, sau đó nghe thấy bên cạnh có người hỏi hần: “Thịt xâu này bán thế nào?”

“Thịt hai văn tiền một xâu, cánh gà năm văn tiền, cá cũng năm văn tiền.” Hần chỉ chỉ mấy loại đã xâu đặt ở một bên dùng khăn vải mỏng đập lại cười nói: “Ốt cay một văn tiền, tôi cũng một văn tiền, nếu có cái gì muốn nướng ăn có thể gọi trước, giá cả cũng không quý.”

“Cho ta mùi thịt dê, là thịt heo?” Vị khách này chỉ chỉ cái đĩa đặt ở một bên hỏi hần.

“Khách quan, mời ngài vào bên trong, trong tiệm có thực đơn nướng có thể xem, giá đều viết rành mạch.” Ninh cười tủm tỉm đến gần duỗi tay dẫn người đi vào.

Có vị khách đầu tiên thì có vị thứ hai, sau đó càng ngày càng nhiều người tụ lại. Chủ yếu là thịt nướng này bình thường không dễ dàng ăn được, hơn nữa tiệm tửu lâu này của Yên Thần Dật ở huyện Hoa Dương cũng coi như có tiếng, hương vị món ăn nhà bọn họ cũng ngon, giá cả không quý phân lượng cũng đủ.

“Tiểu Yến, thịt xâu không đủ, bọn người Tiểu Ngũ đang xâu thêm.” Quảng chạy tới lau mồ hôi trên mặt một, lúc này chạy tới chạy lui làm chân hần đều sắp mềm nhũn.

“Đừng có gấp kêu bọn họ từ từ làm, cũng giải thích với khách kêu bọn họ chờ một chút, lấy cổ vịt cũng mang ra bên ngoài đi.” Yên Thần Dật bóc một nắm muối rắc lên trên thịt dê sắp chín, lại lật qua lật lại nướng nướng: “Lúc gọi món nhớ rõ hỏi bọn họ ăn cay hay không.”

Ninh gật đầu tiếp nhận lời hần truyền đạt sau đó mang thịt xâu đã chín trở về đại sảnh.

Tư Bác từ ngã tư đường chạy tới, trong tay cầm một bó to tăm sắt: “Thần Thần, như vậy được chưa?”

“Ồ đâu ra vậy?” Yên Thần Dật há hốc miệng lấy qua nhìn nhìn, tăm sắt này một đầu đã vót nhọn.

“Bí mật.” Y thần bí cười hề hề nói: “Chỗ Quảng còn một chút, hai ta đi tiệm rèn đặt năm trăm cây, lão bản nói lấy cùng với giá nướng.”

“Mang cái này ra sau bếp dùng nước ầm nấu một chút sau đó lại dùng rượu ngâm, sau khi rửa sạch dùng đến xâu thịt và cánh gà, lấy cá cũng xâu vào, kêu Lưu sư phụ cắt một ít miếng đậu hũ mỏng và miếng mần thầu, thuận tiện nói Ninh kêu hần viết thêm hai loại lên thực đơn nướng.” Yên Thần Dật duỗi tay đếm lấy mười lăm xâu thịt dê để lên giá nướng: “Lúc xâu thịt nhất định phải để nạc mỡ xen kẽ, không cho ăn bột ăn xén nguyên vật liệu.”

Tư Bác gật đầu đi với Quảng vào.

Ninh thấy Quảng trở về nhanh chóng đưa mấy tờ giấy trong tay ném cho hần: “Mau mau mau, người nếu không trở về ta sẽ bận rộn chết, mấy bản kia đều phải tính số đó.”

Quảng gật đầu đi đến trước quầy giấy bàn tính.

Tư Bác cầm tăm sắt đến phòng bếp kêu bọn họ dựa theo phương pháp Yên Thần Dật nói rửa sạch. Sau đó y đi rửa sạch tay ngồi xuống xâu thịt, thấy Tiểu Ngũ cầm xâu thịt dê trong tay lập tức nói: “Người bỏ ra xâu lại lần nữa, Thần Thần nói nạc mỡ xen kẽ, người làm nhiều thịt mỡ như vậy mang lên bán cho ai.”

Dáng vẻ y trầm mặt làm cho Tiểu Ngũ hoảng sợ, nhanh chóng mang mấy xâu thịt dê đã ghim vào tháo hết xuống, sau đó một lần nữa dựa theo phương pháp ba miếng thịt nạc hai miếng thịt mỡ xâu vào.

“Lưu sư phụ, thịt này cắt lớn nhỏ kém không giống nhau, lúc Thần Thần nướng sẽ rất phiền toái.”

“Ta chuẩn bị đi mài dao đây, tăm sắt này là vừa mua về?” Lưu sư phụ quay đầu nhìn tăm sắt đang đặt ở trong nồi rồi kêu người cầm tăm qua rượu mạnh sau đó lấy khăn vải lau sạch: “Thịt xâu bán không tệ nha, hôm nay mới bắt đầu buôn bán mà bán tốt như vậy, cũng may sáng sớm đã mua thêm chút thịt về.”

Tư Bác gật đầu duỗi tay xâu thịt còn ngấp một quay đầu nhìn Dịch ngồi ở bên cạnh hỏi gãi: “Hai người đi đâu lấy than? Ta nhớ rõ huyện Hoa Dương này không có ai bán.”

“... ..” Dịch chớp mắt mấy cái không dám nhìn chủ thượng.

“Nói mau.”

“Lần trước sau khi Tiểu Yến làm qua thịt nướng Quảng đã đoán hần có quyết định muốn làm chút thịt nướng bán, nghe hần nói qua dùng than nướng hương vị sẽ rất ngon, lúc ấy thuộc hạ kêu người chờ đến mấy giờ to.” Dịch nhún nhún vai nhỏ giọng nói: “Trong kinh thành truyền tin tức đến.”

Nam nhân nhíu mày ý bảo gã hần nói.

“Có mấy lão già cậy già lên mặt kêu Hoàng thượng âm thầm xử lý, có mấy chỗ yêu cầu tiếp nhận quản lý Hoàng thượng muốn cho chủ thượng đi, bắt quá thuộc hạ trực tiếp kêu người truyền tin trở về.” Y bĩu môi chớp mắt mấy cái nói: “Thuộc hạ nói với y chủ thượng còn ngốc nghếch, ngay cả nói chuyện cũng không lưu loát sao có thể đi quản những cái đó chứ.”

Tư Bác nhắc chân đá vào trên cẳng chân gã, nghĩ thầm: 'cả gan dám nói gia như vậy? Muốn chết hả?'

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chương Công Ngọc Về Lâm Ruộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

“Thuộc hạ nói ngài còn ngốc, ngay cả nói cũng nói không rõ lộn xộn đuổi người đi.” Dịch quay đầu nhìn nhìn chủ thượng, thấy chủ thượng biến sắc không chờ y né tránh cẳng chân đã bị đập một. Sức lực kia đủ làm cho y đau nhe răng nhếch miệng.

“Sao không đổi cách nói?” Tư Bác trừng mắt, thấy gã xoa cẳng chân thì nhíu mày: “Làm cho bọn họ ít đến quấy rầy ta.”

Biểu cảm của nam nhân lạnh xuống, Dịch nhanh chóng gạt đầu.

Ngày đầu tiên bán thịt nướng bận rộn đến giờ hội [23:00] khách mới từ từ rời đi, Yến Thần Dật giờ tay lau mặt, trên gương mặt trắng nõn sạch sẽ dính hai vệt đen.

“Thần Thần, tay ta đều mỏi.” Tư Bác giúp Yến Thần Dật tắt lửa than, tiểu nhị khác đi ra mang giá nướng trước cửa tiệm chuyển vào đại sảnh, sau đó cầm chổi quét sạch sẽ trước cửa. Mọi người trở về đại sảnh, tất cả đều mặt mũi tràn đầy mỏi mệt.

“Chúng ta phải sửa lại thời gian buôn bán.” Yến Thần Dật giờ tay dầm dẫm cánh tay: “Về sau mỗi buổi sáng ba người một tổ đi nhập hàng, một ngày trước buổi tối ta sẽ mang danh sách cần và bạc đặt ở trong phòng bếp. Buổi sáng sau khi nhập hàng xong thì trở về nghỉ ngơi đổi ba người khác chuẩn bị giữa trưa muốn bán gì đó, sau cơm trưa mọi người đến cùng nhau xâu thịt buổi tối cần bán, hai ngày đổi một tổ nhỏ đi nhập hàng, ta sẽ kêu Quảng viết ra dán lên, nhanh ăn cơm đi, một lát mọi người đi nghỉ ngơi, buổi sáng ngày mai ta và Tư Bác còn có Quảng đi nhập hàng.”

Mọi người gật đầu đồng ý, bắt quá tay bụng chén đều có chút run.

“Trở về ngâm nước ấm mát xa một chút có thể giảm bớt không ít, hôm nay mọi người vất vả rồi.” Yến Thần Dật cười nói với bọn họ.

Lưu sư phụ xoa tay nhìn hần hỏi: “Hôm nay buôn bán thế nào? Chúng ta ở phía sau cứ bận rộn.”

“Mọi người xâu đều bán hết, cuối tháng tiền thưởng của mọi người khẳng định không phải ít.”

Tất cả mọi người lộ ra vui vẻ, cảm thấy cho dù vất vả cũng không có gì, lại nói việc này có thể so với cho bọn họ bận việc ở trong phòng bếp oi bức giống như lồng hấp thì tốt hơn nhiều tại.

* * *

Quán nướng buôn bán hơn nửa tháng, bọn tiểu nhị từ lâu sớm đã thành thói quen kiểu một giấc ngủ thẳng đến giữa trưa mới thức dậy buôn bán, sau đó chờ đến trắng lên đầu canh liêu lại đóng cửa trở về nghỉ ngơi, ngay cả Tư Bác cũng học xong cách nướng với Yến Thần Dật. Tay y lớn, mỗi lần bóc một bó to tấm cũng không có vấn đề gì.

Tư Bác đang cúi đầu lật nướng chín thịt xâu, lồng đèn treo cao cao trước mắt chiếu xuống ánh sáng bị ngăn cản cũng không ngẩng đầu lên hỏi: “Khách quan muốn ăn cái gì thì mời vào bên trong.”

Kết quả đội trong chốc lát không có nghe thấy tiếng, người ngăn cản ánh sáng cũng không rời đi, Tư Bác ngẩng đầu nhìn chớp mắt mấy cái: “Khách quan?” Động tác quặt trong tay không ngừng, khói trắng bay phát phối thổi về phía nam nhân.

Nam nhân bị sắc đôi mắt cũng không mở ra được chỉ có thể lui ra phía sau hai bước, nhưng nhìn thấy y lại cúi đầu nướng thịt sau đó lại đi sang một bên đứng. Nam nhân này đáng vẻ ba mươi tuổi, y phục mặc trên người cũng không phải vải dệt bình thường, nhìn rất quý giá.

Tào Nghi nhìn chăm chăm Tư Bác nhìn một đoạn thời gian thật lâu, sau đó chỉ vào xâu thịt dê y đang nướng chín há miệng nói: “Muốn mười xâu.”

Tư Bác ngẩng đầu nhìn hân: “Đây là khách khác gọi, nếu ngài muốn ăn thì đi vào trong đại sảnh gọi món với tiểu nhị, khách quan, ngài không ăn cơm ở bên ngoài à?” Về mặt của y mang theo chút ngốc, mang theo chút ghét bỏ còn nghiêng đầu, đáng vẻ đặc biệt vô tội.

Khỏe miệng Tào Nghi giật giật vung tay áo về phía y hừ lạnh một tiếng, sau đó mang theo bốn người phía sau vào đại sảnh.

Khi Quảng ngẩng đầu nhìn về phía người đi vào thì sững sờ một chút lập tức lấy lại tinh thần hỏi: “Khách quan là ăn cơm hay là ở trọ?”

“Cả hai.” Tào Nghi rét căm căm nhìn gã, sau đó quay đầu nhìn về phía Ninh ở một bên cười gượng nhú mồm: “Còn không lại đây dẫn đường?”

Ninh chớp mắt mấy cái đến gần cười hi hi nói: “Khách quan có muốn ăn thử các loại xâu nướng của bốn tiệm hay không? Hương vị tuyệt đối ngon, đừng nhìn huyện Hoa Dương này quán nướng không ít, nhưng hương vị cũng không có tiệm nào tốt như tiệm chúng ta, cam đoan ăn một lần còn muốn ăn lần thứ hai.”

Gã nói xong nam nhân nhú mồm, sau đó hất hất cằm: “Lấy thực đơn gì đó mang đến ta xem thử.” Nói xong hân ngồi xuống trước một bàn duy nhất còn trống trong đại sảnh, sao đó bảo bốn người khác cũng ngồi.

Bốn gã nam nhân đi cùng hân câu nệ ngồi xuống nhìn nhìn chung quanh, thân thể căng chặt rõ ràng là trạng thái phòng bị.

“Thả lỏng thả lỏng, nơi này trị an rất tốt, huyện thành nhỏ này của chúng ta cũng không có nhiều giang dương đại đạo như vậy.” Ninh cười nhạo một tiếng cầm khăn vải lau bàn, sau đó quay đầu đi đến trước quầy cầm thực đơn nướng và thực đơn rau trộn còn có thực đơn rượu nước đưa cho Tào Nghi, còn nói thêm: “Bằng không mỗi món gọi một chút? Ta thấy nhóm khách quan cũng là đường xa đến, không bằng uống chút rượu nhẹ thả lỏng một chút.”

Tào Nghi gian tà liếc mắt nhìn gã, về mặt Ninh cũng ngạc nhiên, sau đó chớp mắt mấy cái: “Khách quan, có chuyện gì dặn dò?”

“Kêu hân tiến vào.” Tào Nghi hất hất cằm, đôi mắt nhìn là Tư Bác.

Ninh hắc hắc cười một tiếng nói: “Đây chỉ sợ không được, Tư Bác đang bận rộn, bằng không kêu tiểu lão bản chúng ta đến tiếp đón khách quan ngài được không?”

Tào Nghi trừng mắt.

Ninh cầm thực đơn quay đầu đi, nghĩ thầm: 'cùng ai đùa giỡn uy phong vậy, nơi này cũng không phải điện Kim Loan kia của ngài, còn sợ ngài không nên việc.'

--- ---

Yến Thần Dật đang ở phòng bếp bận rộn giúp Lưu sư phụ cắt thịt, khách đến mỗi một ngày càng nhiều, bên ngoài từ lâu cũng bày hai cái bàn, bên trong vẫn là ngồi đây, còn có không ít người chờ muốn mang về. Hân đang vội vàng cắt thịt còn phải vội vàng cắt thịt đã nướng xong từ trên tấm sắt xuống dùng giấy dầu bao lại cho người mang đi.

“Tiểu Yến!” Ninh chạy tới kêu một tiếng, ngoác ngoác ngón tay với hân: “Mau tới đây, có chuyện nói với ngươi.”

Yến Thần Dật buông dao phay lau tay đi qua, khó hiểu nhìn gã: “Ta đang bận rộn muốn chết, có chuyện gì nói mau.”

Ninh lại gần ghé vào lỗ tai hân nhỏ giọng nói nhỏ, sau đó Yến Thần Dật biến sắc nhú mồm: “Hân tới làm gì?”

“Lần trước Dịch nói với Quảng có người đến truyền tin tức cho chủ thượng kêu y đi dạo mấy thành khác. Bất quá Dịch nói với người nọ chủ thượng ngốc ngay cả nói chuyện cũng nói không rõ, cho nên.....” Ninh nhún nhún vai bĩu môi: “Ta nói với ngươi chính là muốn ngươi có chuẩn bị, vị kia không dễ hầu hạ lắm, vừa rồi còn tìm phiền toái nữa.”

“Tư Bác nói như thế nào?” Nghĩ đến nam nhân ở bên ngoài nướng khăng định đã gặp qua, sắc mặt hân có chút trắng bệch: “Không giả ngu?”

Ninh chớp mắt mấy cái nhìn hân cười nói: “Chủ thượng vẫn luôn là ngốc, y cũng không nhớ được cái gì.”

Yến Thần Dật phụt cười một tiếng gạt đầu đồng ý lời gã nói: “Đúng, y vẫn luôn ngốc. Ngươi đi đi, ta cắt thịt xong rồi đi qua tiếp, nếu hân không cho thấy thân phận thì chúng ta không cần phải xen vào hân, nên làm gì thì làm vậy.”

Ninh gạt đầu, thuận tiện mang theo mấy cái giấy bao dầu đi ra ngoài.

--- ---

Tư Bác làm sao có thể sẽ không phản ứng chứ, tuy nói vừa rồi trong chớp mắt y muốn dùng tấm sắt đâm trên người Tào Nghi nhưng y nhịn xuống.

Quảng kêu tiểu nhị khác đón tiếp năm người Tào Nghi, còn mình từ trong quầy đi ra bên ngoài tìm Tư Bác. Tào Nghi nhìn chăm chăm vào gã, cặp mắt ưng kia rất giống Tư Bác giữa tầm mắt đặc biệt lợi hại, đáng tiếc lợi hại cũng vô dụng, hân bị người làm lo.

“Bàn số ba mươi thịt dê mười thịt bò ba cánh gà, bung lên đi.” Tư Bác lấy thịt xâu đã nướng xong để vào trong đĩa quay đầu đưa cho Quảng, ngay cả ánh mắt cũng chưa quét nhìn về phía trong đại sảnh.

Quảng nhận cái đĩa cũng không nhiều lời chỉ là gạt đầu rồi bung đi vào. Lúc này khách quá nhiều tiểu nhị bận rộn không đến, hắn đi ra làm chân chạy bung thức ăn thật sự là chuyện bình thường.

Tào Nghi lạnh mặt nhìn bóng dáng Tư Bác, nhiệt độ quanh thân từ từ hạ xuống, bốn người khác đi cùng hắn ngồi chung một bàn đều gắt gao ngậm miệng không dám nói lời nào.

“Khách quan, thịt xâu của ngài gọi, đây là đá bào dưa hấu tiểu lão bản tiệm cô ý kêu đưa lại đây cho các vị ném thử mới mẻ, giải nhiệt hàng con tực.” Tiểu Ngũ bung một khay lớn đến mang mấy loại thịt nướng trên khay để lên trên bàn, sau đó thả một phần đá bào dưa hấu lớn xuống chính giữa bàn, sau đó cười bung khay đi tiếp tục mang đá bào cho khách mấy bàn khác.

Tào Nghi nhìn chằm chằm một phần đá bào dưa hấu lớn kia càng là lửa giận nóng hổi, nghĩ thầm: 'mình tốt xấu gì cũng là Hoàng đế, sao lại không lấy hắn làm trung tâm chứ!'

Ninh ở một bên vụng trộm liếc mắt nhìn sắc mặt hắn, ním môi ghen cười chạy đến bên cạnh Tư Bác cười tùm tùm hỏi: “Chủ thượng, Hoàng thượng sẽ không tức đến ngất chứ? Ta thấy sắc mặt hắn đều xanh.”

“Không cần phải quan tâm hắn, bung mấy cái này vào đi, đều là khách muốn đóng gói mang đi, nói cho Thần Thần biết cánh gà không đủ bán, còn có cá cũng xâu thêm mấy cái.” Tư Bác chỉ chỉ cái đĩa một bên sau đó nói: “Chờ sau khi đóng cửa lại xem hắn muốn ép buộc cái gì.”

Ninh gạt đầu cười tùm tùm bung cái đĩa chạy đến phòng bếp, gã cũng không nhìn Tào Nghi qua tầm mắt.

Bắt quả tức thì tức, thời tiết oi bức này có thể ăn chút đá bào và thịt nướng cũng thật sự là không tệ. Hắn nhìn đá bào, bên cạnh tự nhiên có người giúp hắn dùng chén nhỏ múc ra một chén, chẳng qua một chén chưa đưa cho hắn mà là người nọ tự mình ăn một miếng. Sau đó lại múc một chén khác cho hắn, nhỏ giọng nói: “Chủ từ, không sao.”

Tào Nghi hừ lạnh một tiếng: 'vô nghĩa, hắn đương nhiên biết không sao, đây chính là tử lâu đệ đệ hắn mở, có thể có độc sao? Ở trong lòng hắn Yên Thần Dật tính cái gì? Đó chính là trào cao, nếu không có đệ đệ hắn thì tiểu hậu sinh mới ra cửa nhà có thể mở tử lâu sao? Đừng có nằm mơ!'

Lời này nếu để cho tiểu nhị trong tử lâu nghe được không chừng cười thành kiêu gì đây.

Tào Nghi ăn hai miếng đá bào thấy thị vệ ngồi một bên còn muốn thử rau trộn và thịt nướng lập tức xua tay: “Đây là ở bên ngoài, đừng làm như vậy, không có việc gì cũng phải để cho các người chính xảy ra chuyện không may, ăn đi, cũng đều mệt một ngày.”

Hắn nói xong xuôi tay cầm một xâu thịt dê để lên trước mũi ngửi ngửi rồi nhũn mảy: “Ngửi hương vị cũng không tệ lắm.” Ăn một miếng gạt đầu: “Hương vị khá tốt, thịt này còn rất tươi mới.”

“Đúng vậy, thịt tử lâu chúng ta đều là mỗi ngày nhập thịt tươi, khách quan ăn hợp khẩu vị không?” Yên Thần Dật cười tùm tùm bung một phần hải sản xào cay đến để lên trên bàn cười nói: “Đây là món nhắm rượu hôm nay bản tiệm mới đưa ra, mời khách quan ném thử.”

Tào Nghi xoay mặt nhìn y trên dưới đánh giá.

Yên Thần Dật mang theo mỉm cười để cho y đánh giá, bắt quả cũng chỉ là chuyện như vậy trong chớp mắt, sau khi hắn để cái đĩa trong tay xuống lập tức gạt đầu chào Tào Nghi, sau đó đi ra ngoài tìm Tư Bác.

Tào Nghi dùng đôi đũa gấp một con hải sản đặt ở trong cái đĩa nhỏ, thần sắc không rõ. Hắn cảm thấy đệ đệ nhà mình có lẽ là thật té ngã mất trí, bằng không bá tánh bình dân lớn lên cũng không xuất sắc như vậy sao có thể thích được chứ?

Không thể không nói Tào Nghi hiểu sai lại cho bọn người Tư Bác có cơ hội tốt.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Chương 56

Editor: demcodon

Quán nướng mãi cho đến rất khuya mới không tiếp tục kinh doanh, Yên Thần Dật lau mồ hôi quay đầu nhìn về phía Tư Bác ngồi ở trên bậc thang uống nước cười nói: “Có đói bụng không?”

“Đói, Thần Thần, ta cũng muốn ăn cánh gà nướng, đệ nướng cho ta đi, muốn ăn cay.” Tur Bác gãi gãi cánh tay bị muối chích mấy bao lì xì*.

(*Bị muối chích nổi lên mẩn đỏ TQ gọi là bao lì xì.)

“Trời nóng như vậy ăn cay huynh không sợ thượng hỏa à, huynh đi phòng bếp nhìn xem còn dư bao nhiêu xâu đều lấy lại đây, chúng ta nướng buổi tối thêm thức ăn.” Yên Thần Dật thích đồ tươi mới, cho dù trong kho lạnh có thể chứa đựng thịt xâu nhưng hắn vẫn cảm thấy đồ cách đêm thì không tươi mới; đừng nói ăn có chuyện gì hay không, vạn nhất khách ăn vào tiêu chảy vậy thì nói không rõ, còn không bằng xâu bán trong ngày, buổi tối còn lại thì nướng cho tiểu nhị ăn, bọn họ cũng bận cả ngày.

Tur Bác gạt đầu lau mồ hôi đứng dậy đi về phía hậu viện; mà Tào Nghi vẫn ngồi ở trước bàn uống rượu nhẹ thấy Tur Bác đi qua bên cạnh hắn ngay cả ánh mắt cũng không chia cho hắn, thế nên tức giận.

Cạch một tiếng vang nhỏ, hắn để chung rượu lên trên bàn sau đó sắc mặt âm u rống lên một tiếng với Quảng: “Tính sổ!”

Quảng ngẩng đầu liếc mắt nhìn y một sau đó cúi đầu gầy gầy hạt châu bàn tính, tiếp đó cầm tờ giấy đến cười tủm tỉm nói: “Vị gia này, đây là tiền com, đây là tiền nghĩ trọ, ngài xem là hiện tại tính hay là lúc đi lại tính?”

Tào Nghi nhìn nhìn hóa đơn, phía trên viết các hạng mục thu phí rõ ràng, ngược lại là gạt đầu cảm thấy rất rõ ràng vừa xem hiểu ngay, biết bạc mình bạc đều tiêu chỗ nào.

“Hiện tại tính.” Hắn xua tay, người ngồi bên cạnh nhanh chóng bỏ tiền ra, cầm một thỏi bạc giao cho Quảng, còn cười cười với Quảng.

“Chao ôi, gia, cái này quá nhiều rồi, tiệm nhỏ không có tiền thôi.” Quảng ước lượng một chút trong lòng, hai mươi lượng đây.

“Không cần thôi lại.” Tào Nghi tài đại khí thô vung tay lên, coi như thưởng cho.

Quảng nhú mày nhỏ giọng nói: “Gia, ngài lãng phí như vậy Thái hậu nương nương có biết không?”

Tào Nghi chớp mắt cảm thấy rằng đau, mẫu hậu hắn là người tôn trọng tiết kiệm. Lúc mấy năm trước đánh nhau ở hậu cung đi đầu làm cái gì giảm bớt chi tiêu, nếu để cho bà biết mình một bữa com đưa hai mươi lượng bạc ra ngoài..... Tào Nghi run lên, hí hóp mắt âm trầm nhìn Quảng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Dám nói bậy xé miệng người!”

Quảng mới không sợ y, thẳng lưng thu bạc thuận tay lấy hóa đơn quay đầu trở về, còn ném cho Tào Nghi một câu: “Bạc này cứ để ở trong sổ, chờ lúc gia rồi đi thì chúng ta cùng nhau lại tính, dư thì trả thiếu thì thêm vào.”

Tào Nghi hừ lạnh một tiếng.

Từ lâu đóng cửa, bọn tiểu nhị đã đem phần công việc phạm vi mình quản lý đều thu dọn thỏa đáng rồi đi phòng bếp giúp Lưu sư phụ bung thức ăn. Mỗi buổi tối đều có không ít thức ăn, đứng nhìn bọn họ mỗi ngày lượng công việc rất lớn nhưng một đám thật khỏe mạnh không ít.

Yên Thần Dật bung xâu thịt đã nướng xong qua, bọn người Quảng nhanh chóng đi tắt bếp than đặt ở bên ngoài ngói một chút chờ com nước xong lại bung bếp lò vào.

“Vị gia này còn chưa đi nghỉ ngơi à? Canh giờ cũng không còn sớm.” Yên Thần Dật thấy Tào Nghi còn ngồi ở chỗ kia, thức ăn trên bàn cơ bản cũng không còn nên nháy mắt ra hiệu với Tiểu Ngũ. Tiểu Ngũ thông minh cầm cái đĩa đựng thịt nướng bung qua để xuống, cái gì cũng không nói mà trở lại.

“Người ngược lại cũng biết làm ăn nhì?” Tào Nghi nhìn thịt nướng trong đĩa lạnh buốt nói một câu.

Yên Thần Dật cười cười với y không cãi lại.

Tur Bác quay đầu nhìn về phía Tào Nghi, sau đó giọng rất lớn hỏi một câu: “Thần Thần, hắn là ai vậy? Nhìn thật chán ghét.”

Tào Nghi tức giận nghiêng răng, nghĩ thầm: 'tên nhãi ranh đệ mới đi không bao lâu ngay cả ca ruốt cũng không quen!'

Bốn thị vệ ngồi ở một bên âm thầm bóp trán: 'Vương gia thật sự là có thể một câu đã chọc cho Hoàng thượng nổi điên mà.'

Yên Thần Dật giơ tay lấy khăn vải qua lau vết đen dính trên mặt giúp Tur Bác, bĩu môi: “Ăn com, không cho nói lung tung.”

Tur Bác cười tủm tỉm nhìn hắn, lại gằn hất cao cằm: “Gãi gãi, vừa mới bị sâu cắn mấy cái bao, thật ngứa.”

Yên Thần Dật thấy y hất cằm lên phía trên yết hầu một chút có mấy bao lì xì cũng không dám vươn tay gãi giúp y, chỉ có thể thổi thổi sau đó quay đầu nói với Ninh vừa ngồi xuống: “Lấy rượu bỏ cặp lần trước cho các người ngâm đến đây.”

Ninh nhanh chóng đến quây lấy vại nhỏ đến đưa cho hắn, Yên Thần Dật mở miệng hắn dùng khăn vải thấm chút rượu sau đó xoa xoa cho Tur Bác, lại thổi thổi: “Đừng gãi, ngày mai đi tiệm bán thuốc mua chút ngài điệt về xông muối.”

Tur Bác bĩu môi vươn tay cho hắn xem chỗ bị muối cắn từng mảnh từng mảnh trên cánh tay mình, tội nghiệp nhìn hắn.

Yến Thần Dật hoảng sợ đến gần nhìn nhìn lau rượu bò cạp giúp y hỏi: “Một ngày hôm nay bị cắn? Hai ngày trước trên người huynh cũng không có bao mả, ngứa hay không?”

“Ngứa, ta đều gãi rách da.” Y vươn ra một bàn tay khác cho hắn xem, có mấy vết rõ ràng đã gãi thấm máu ra ngoài.

Trong lòng Yến Thần Dật kinh ngạc, cũng bất chấp tầm mắt chết chóc phía sau bắn về phía mình vội kéo y đứng lên chạy về hậu viện, trước khi đi nói với một bàn người: “Các người ăn trước đi.”

Tư Bác bị hắn kéo chạy một đường về phòng, Yến Thần Dật sau khi đóng cửa lại thì vội y phục của y: “Trên người có không?”

Hai ba cái đã lột y phục Tư Bác xuống, chỉ thấy sau lưng nam nhân cũng có mấy cái bao lì xì, hắn nhủ may xoay người nam nhân nhìn nhìn, trước ngực ngược lại không có.

“Huynh ăn cái gì thế? Đây là dị ứng.” Hắn giơ tay ấn xuống mấy bao lì xì phía sau y, Tư Bác rụt rụt thân thể: “Ngứa.”

“Ta nhớ rõ lần trước mua thuốc mỡ giảm nhiệt, chờ ta tìm ra bôi lên cho huynh xem thử.” Hắn đi đến tủ nhỏ một bên lấy ra cái bình nhỏ, sau khi mở ra bôi thuốc mỡ lên cho y.

“Ừm, lạnh quá.” Tư Bác chớp mắt mấy cái vươn tay lấy cái bình qua người người: “Thật sạch.”

“Ngăn ngứa là được, đợi lát nữa khô mặc y phục đi ra ngoài ăn cơm, ngày mai thức dậy đi tìm đại phu xem thử, hay là bị sâu độc gì cắn, người khác cũng không có chuyện gì sao huynh bị cắn như thế.” Yến Thần Dật bôi thuốc chỗ bao lì xì trên người y, sau đó bảo y mặc y phục vào.

Tư Bác bĩu môi, y cũng không muốn bị cắn.

Yến Thần Dật tính mua chút ngải diệp về làm túi hương đeo trên người đuổi côn trùng, thấy Tư Bác mặc y phục xong hai người trở về đại sảnh ăn cơm.

Tào Nghi lúc này không đi nhìn Tư Bác, hắn lau tay mang theo người trở về phòng cho khách ở hậu viện, chỉ là liếc mắt nhìn nhìn Tư Bác hừ lạnh một tiếng rồi vượt qua y.

Tư Bác liếc nhìn bốn người đi theo phía sau hắn, trong mắt không có thần sắc gì đặc biệt. Nhưng bốn người lại theo bản năng nhận thấy được y tức giận, sau đó nhanh chóng chạy theo bước chân Tào Nghi rồi đi.

Yến Thần Dật đang ngâm mình ở trong thùng tắm hưởng thụ nước ấm, Tư Bác lại bị Ninh gọi ra ngoài cửa. Sau đó.....

“Ta quen người hả?” Tư Bác nhìn nam nhân ngồi ở trên ghế đá trong sân sau đó đi qua ngồi ở đối diện hắn khó hiểu mở miệng.

Tào Nghi hung hăng giật khóe miệng giơ tay xua xua, mấy người đứng ở một bên đồng thời rời đi.

Ninh liếc nhìn Tư Bác, thấy biểu cảm y vẫn là loại ngây thơ đến có chút ngốc nghếch cười cười thì xoay người trở về phòng. Chủ thượng nhà gã có thể thu phục.

Trong sân không có những người khác Tào Nghi giơ tay vỗ xuống mặt bàn, cảm tức nhìn Tư Bác lạnh giọng răn dạy: “Đệ còn muốn du dương ở bên ngoài bao lâu nữa?”

Tư Bác chớp mắt mấy cái nghiêng đầu. Ánh mắt nghi hoặc khó hiểu lại không nói chuyện, ánh mắt y đã biểu đạt tất cả.

Đôi mắt kia quá mức trong veo làm cho Tào Nghi lung lay, sau đó có chút thẹn quá thành giận quát: “Không được nhìn ta như vậy!”

Tư Bác nhủ may bĩu môi, đáng thương nhìn hắn, méo miệng nói: “Người hung dữ với ta, Thần Thần trước nay cũng không hung dữ với ta, người là người xấu.”

Tào Nghi thật muốn đuổi tay cho y một tát, bất quá loại đáng và đáng thương này trước nay không thấy xuất hiện qua trên mặt đệ đệ nhà hắn, tiểu tử thói kia trước nay chỉ có lạnh lùng trừng mắt với hắn, hoặc là khinh thường hoặc là ghét bỏ.

“Đệ đã quên tất cả?” Tào Nghi nheo mắt lại đánh giá trên mặt y, trong lòng cũng mang theo chút nghi hoặc không xác định hỏi y: “Thật sự không nhớ rõ ta?”

Tư Bác nhủ may chậm rãi lắc đầu: “Người là ai?”

“... .. Ta là ca đệ.” Tào Nghi nheo mắt lại muốn từ trong mắt y nhìn ra chỗ nào không đúng, đáng tiếc sau khi đối diện với ánh mắt này lại phát hiện hắn cái gì cũng không nhìn ra.

“Ca ta?” Tư Bác chỉnh giọng cao lên sợ hãi kêu.

Tào Nghi che miệng của y lại một trừng mắt: “Nhỏ giọng một chút!”

“Ừm, um, um!!!” Tư Bác nhủ mày kéo tay hắn xuống, sau đó đứng lên lui về phía sau hai bước: “Ca ca là cái gì?”

“Ta.....” Tào Nghi nheo mắt một chút nữa làm cho mình choáng váng, mặt nheo đỏ bừng. Tiểu tử thúi này tuyệt đối là có ý, y dám ngay cả ca cũng không nhớ rõ?

“Đừng tưởng rằng đệ có thể lừa gạt ta, không phải mới vừa rồi còn nói chuyện rất lưu loát sao?”

“Ta không nói gì không lưu loát, lưu loát là có ý gì?” Tư Bác chớp mắt mấy cái nghiêng đầu qua nhìn hắn, sau đó tiến lên một bước dạo quanh hắn qua một vòng nhỏ giọng hỏi: “Người làm thất lạc đệ đệ người? Vậy kêu Thần Thần tìm giúp người, hắn rất lợi hại cái gì cũng đều có thể làm.”

“Đệ không phải không biết ca ca là cái gì sao?” Tào Nghi trừng mắt.

“Ta biết cái gì là đệ đệ nha, người thật ngốc.” Tư Bác bĩu môi ngáp một: “Ta phải đi về ngủ, ngủ ngon.”

Tào Nghi cứ như vậy lơ đãng nhìn y trở về phòng. Sau đó..... không sau đó, hắn lúc này đã không biết hình dung tâm tình của mình như thế nào.

--- ---

Tư Bác trở về phòng thấy Yến Thần Dật đã tắm rửa xong nằm xuống nghỉ ngơi, y nhanh chóng đi tắm rửa một chút mang theo một thân hơi nước bỏ nhào lên giường ôm Yến Thần Dật vào trong ngực râm rì nói: “Thần Thần, đại thúc kỳ quái kia nói ta là đệ đệ hắn, đầu óc hắn có phải là có vấn đề hay không?”

Yến Thần Dật bị y cùng lắc qua lắc lại, nghe y nói như vậy không khỏi bật cười nói: “Huynh còn muốn giả vờ tới khi nào? Người ta đều đã tìm tới cửa.”

Biểu cảm của nam nhân cũng không thay đổi, vẫn là bĩu môi vô tội như vậy đến gần bẹp bẹp hôn vài cái trên khuôn mặt Yến Thần Dật, ngốc ngốc nói: “Thần Thần, đệ quên hả, ta vốn dĩ ngốc mà, không có giả vờ.”

Yến Thần Dật tròn trĩnh mắt, nghĩ thầm: 'huynh cũng có thể lừa gạt bọn họ, còn giả vờ rất giống khi ở chỗ ta.'

“Vậy huynh tính làm như thế nào? Vẫn cứ nói với hắn đã quên?” Yến Thần Dật giơ tay nheo mũi nam nhân, trong mắt mang theo vui vẻ: “Nếu hắn không tin thì sao?”

“Quan tâm hắn có tin hay không, ta không thừa nhận là được.” Tư Bác nhủ nhủ mũi, cười cười với hắn: “Ta không thừa nhận có gì quan hệ với hắn có tin hay không?”

Yến Thần Dật nhủ mày không nói chuyện. Đúng vậy, chỉ cần Tư Bác không thừa nhận là được.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Chương 57

Editor: demcodon

Buổi sáng ngày hôm sau Tư Bác tỉnh ngủ mở mắt ra Yến Thần Dật bên cạnh còn đang ngủ say, y quay đầu hôn hôn gương mặt Yến Thần Dật xong tay chân rón rén xuống giường cầm chậu nước đặt ở trên cái giá mở cửa phòng ra. Tào Nghi đứng trong sân, nhìn tư thế kia hắn là đang luyện quyền.

Tư Bác không có phản ứng gì quá nhiều, chỉ là đi vòng qua hắn đến thành giếng múc nước sau đó rửa mặt.

Tào Nghi sau khi luyện xong một bộ quyền giơ tay tiếp nhận khăn vải của thị vệ đứng một bên đưa lau mồ hôi trên trán, sau đó hai bước đi qua cột nhà nói với Tư Bác: “Buổi sáng tốt lành.”

Hắn suy nghĩ một buổi tối, nếu đệ đệ nhà hắn quên mất mình vậy thì hắn sẽ giúp y nhớ lại, cũng không tin mình mỗi ngày lắc lư ở trước mặt y mà y sẽ không nhớ ra!

Tư Bác cười cười lễ phép với hắn, cúi đầu rửa mặt sau đó đổ nước trong chậu: “Chào.”

“Một lát đệ muốn làm gì, ta cũng cùng đi với đệ nha, ta muốn ở chỗ này hơn mười ngày, có chỗ nào chơi hay không?” Tào Nghi thấy y múc nước xong muốn đi nhanh chóng ngăn y lại: “Đệ ở chỗ này bao lâu rồi, bằng không đi theo ta chơi nha?”

“Ta không có thời gian đi ra ngoài chơi, mỗi ngày đều rất bận rộn, hơn nữa ta cũng không biết đường, Thần Thần nói ta nếu như một mình đi ra ngoài sẽ đi lạc.” Tư Bác bĩu môi bất mãn nhìn hắn: “Người có phải muốn cho ta đi lạc hay không?”

Tào Nghi theo phản xạ tính gật đầu, sau đó nhanh chóng lắc đầu cười tủm tỉm nhìn y: “Làm sao có thể chứ, ta không phải loại người như vậy.”

Tư Bác bĩu môi quay đầu không hề phản ứng hẳn, nghĩ thầm: 'ca không phải loại người như vậy? Sao ca không soi xuống giếng nước nhìn xem gương mặt người xấu kia của ca chứ? Ca ruột nhà mình là loại gì y còn không rõ ràng sao?'

Tào Nghi chắc lưỡi thấy y trở về phòng còn có chút đáng tiếc, hẳn quay đầu nhìn thị vệ đứng một bên hỏi: “Người nói hẳn có phải thật khờ hay không?”

Thị vệ kia lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Thuộc hạ cũng nói không chính xác, bất quá Vương gia nếu như không mất trí nhớ chỉ sợ sẽ không dễ sống chung như vậy.”

“A, ai biết được!” Tào Nghi cười lạnh một tiếng cũng xoay người về phòng.

Tư Bác trở về phòng thì thấy Yến Thần Dật đã tỉnh lại, y đi qua lấy áo choàng một bên áo đưa cho hắn hỏi: “Thần Thần, hôm nay muốn về thăm nhà hay không?”

“Ừh, ta nghĩ lấy chút bắp về buổi tối nướng bán, huynh vừa gặp được ca huynh?” Yến Thần Dật mặc y phục xuống giường ngẩng đầu nhìn y thì thấy nam nhân bĩu môi mặt mũi tràn đầy khinh thường không khỏi hỏi: “Làm sao vậy?”

“Hừ, sau này làm Hoàng đế ca ta tâm nhãn càng ngày càng nhiều, hẳn vừa rồi còn muốn bắt cóc ta nên ta buồn bực, ta nhìn thật là tên ngốc phải không?” Nhớ tới sắc mặt vừa rồi của Tào Nghi y lại hừ lạnh: “Ta có thể đi làm con hát.”

“Được đó, bằng không hai ngày nữa dựng sân khấu hát kịch huynh và mấy người Quảng đi lên hát, bảo đảm hấp dẫn người.” Yến Thần Dật cười khê xoay mặt nhìn y: “Thật sự không muốn nhận hẳn?”

“Không nhận, nhận làm gì? Hẳn đầu tiên là Hoàng đế sau mới là ca ta.....” Câu nói kế tiếp y chưa nói Yến Thần Dật cũng đoán được.

Yến Thần Dật giơ tay sờ sờ lỗ tai nam nhân cười nói: “Không hỏi hận? Vương gia dưới một người trên vạn người cũng không làm mà theo ta ở đây làm tiểu nhị, sao lại cảm thấy huynh có chút ghen khuất.”

“Không hỏi hận, Thần Thần, đệ không biết trước kia ta trải qua những ngày như thế nào đâu.” Tư Bác lấy khăn vải thấm ướt đưa cho hắn cười nói: “Đệ cũng thấy được mấy vết sẹo kia trên người ta phải không? Ta có thể sống đến bây giờ cũng không dễ dàng.”

Yến Thần Dật sùng sốt, nụ cười trên mặt cũng thu lại nhìn y: “Nói đi!”

“Không có gì đáng nói, ta và ca ta từ nhỏ đều không được sung ái, sau này ta đi quân doanh thân thể ca ta lúc ấy không phải quá tốt, hẳn cũng không muốn ta ở trong hậu cung lẫn lộn với Hoàng tử khác nên không ngăn cản ta.” Tư Bác thờ dãi thấy trong mắt Yến Thần Dật tràn đầy yêu thương nhìn mình không khỏi cười nói: “Đừng nhìn ta như vậy, người trước kia trêu chọc ta cũng không kết cục gì tốt.”

Yến Thần Dật chớp mắt mấy cái không nói chuyện. Hẳn nào bỏ hơi quá..... cái loại trong kịch cung đấu hy sinh tiểu hoàng tử gì đó, những ám toán đầu gai độc sát gì đó.....

Hắn hít hít giơ tay ôm eo nam nhân đưa mặt dán ở trước ngực nam nhân cọ, than thở nói: “Ta sẽ bảo vệ huynh!”

Tư Bác khê cười một tiếng giơ tay ôm cả người vào trong ngực: “Ừh, Thần Thần của ta lợi hại nhất.”

Yến Thần Dật nhàu mày, nghĩ thầm: 'đúng vậy, không nhìn xem ta là ai!'

Quảng và Dịch đứng ở trong đại sảnh từ lâu, sắc mặt Dịch âm u nhìn Quảng. Quảng cầm khăn lau trong tay đang lau bàn ngẩng đầu nhìn y: “Huynh muốn bày sắc mặt đó cho ta xem đến khi nào? Ta không phải là theo mấy người bọn họ uống chút rượu ư, sao huynh cứ lạnh lùng trừng mắt cả ngày thế?”

Dịch không nói lời nào cứ như vậy mặt âm trầm phát ra oán khí.

Nguyên nhân mọi chuyện rất đơn giản. Mấy ngày gần đây Tào Nghi vội vàng quản Tư Bác, Tư Bác không cảm thấy phiền toái nhưng mà không thể công khai đuổi đi, cho nên chỉ có thể chịu đựng hẳn gây rối còn phải làm bộ như không biết cười ngốc nghếch với hắn.

Yến Thần Dật cảm thấy rất thú vị, nam nhân vẫn luôn giả ngu giả dại ở trước mặt mình hiện tại có người quản y cũng cho y biết diễn kịch cũng không phải là dễ diễn như vậy, phải diễn đến nơi đến chốn mới được.

Đến Tào Nghi cũng cảm thấy rất thú vị, trước kia hẳn cũng không dám chọc đệ đệ nhà mình. Lúc y nóng giận ngay cả long án thư* của hắn cũng đều dám một chân đạp lật, tẩu chương đều bị lửa đốt cháy một hồi. Diêm vương mặt lạnh hiện tại lại cả ngày cười tủm tỉm vui tươi hơn hờ thật sự là làm cho hắn cảm thấy chơi rất vui.

(*Long án thư: chiếc bàn cao để sách, để đọc sách của vua.)

Hắn cũng là bị đệ đệ nhà mình khi dễ lâu rồi, hiện tại mỗi ngày vây quanh Tư Bác cũng sẽ không bị phát giận cảm giác thật sự là quá tuyệt vời!

Tư Bác đang chuẩn bị tức giận, bất quá thấy Thần Thần nhà y cuối cùng sẽ cười trộm thì tức giận gì cũng đều tan. Ngay cả nếu Thần Thần thích nhìn y lòi ra thói xấu thì y cũng không để ý, dù sao y là sẽ không theo ca y trở về, giả ngu thì giả ngu vậy.

Lúc Tào Nghi quán Tư Bác thì bốn thị vệ còn lại rảnh rồi, lại bởi vì vốn quen với mấy người Quảng cho nên bốn thị vệ bị ghét bỏ chủ động tìm đến hai người. Sau khi từ lâu đóng cửa uống chút rượu..... Được rồi, là uống mấy lần chút rượu. Sau đó đêm qua Quảng uống nhiều quá, lại sau đó Dịch nổi giận.

Yến Thần Dật bụng một chậu lớn bên trong thả thịt bò đã cắt xong và một bó tằm sắt từ hậu viện đến, thấy đáng về hai người bọn họ còn rất buồn bực hỏi: “Làm gì vậy? Lại đây xâu thịt.”

Quảng rửa tay đến gần Yến Thần Dật ngồi xuống, kết quả Dịch còn đứng ở đó không hoạt động chỉ là trừng mắt nhìn Quảng cũng không nói lời nào, như vậy lại đặc biệt oán khí tận trời.

Yến Thần Dật quay đầu nhìn gã há há há cảm: “Phòng bếp còn có bắp và cánh gà cắt ướp xong, bung lại đây.”

Dịch nhếch miệng xoay người đi hậu viện.

Quảng thờ dài cười khò nhìn Yến Thần Dật hỏi: “Tư Bác lại bị Tào Nghi quán?”

Mặc dù thân phận Tào Nghi bọn họ biết rõ ràng, nhưng dù sao cũng là ở bên ngoài mở miệng một tiếng vị kia, hoặc là mở miệng một tiếng Hoàng thượng có chút rất trịnh trọng, cho nên bọn họ ngầm gọi thẳng kỳ danh.

“Ừm, Tư Bác nguyên danh gọi gì? Ta hỏi hắn mà hắn không nói cho ta biết.” Thịt trong tay Yến Thần Dật xâu với tốc độ tốc hành, năm miếng thịt đâm đâm đâm đã xâu xong.

Quảng chớp mắt lại gần nhỏ giọng nói: “Tên chủ thượng cũng dễ nghe.”

Yến Thần Dật thấy vui vẻ trên mặt gã thì cảm thấy có cổ quái, nhú mày ý bảo gã nói.

“Chủ thượng vốn tên là Tào Tôn Tuấn, ai nha, mỗi lần vừa nghĩ đến thì ta cảm thấy vui vẻ. Sau này chủ thượng cảm thấy không được tự nhiên nên sửa tên lại, trực tiếp gọi là Tào Tuấn.” Quảng lấy ngón tay viết tên Tư Bác ở trên bàn sau đó cười hắc hắc.

Yến Thần Dật cũng phụt một tiếng bật cười, trách không được không nói cho hắn, ai không có việc gì sẽ nói với người ta bản thân họ Tào tên Tôn Tuấn, ha ha ha, thật Tuấn.... là rất Tuấn.

“Ngươi cũng đừng nói với chủ thượng, mỗi lần nói đến tên kia đều nổi giận. Ta nhớ rõ có một lần Hoàng thượng chọc y lại nói tên này, sau đó y đập vỡ tấm cung của Hoàng thượng.” Quảng thấy y mím môi cười không ngừng thì nhanh chóng nhắc nhở y một câu, đừng để đến lúc chủ thượng luyến tiếc nổi giận với Tiểu Yến mà tìm đến mình.

“Ừh, ta không nói, ha ha ha, ai đặt tên này vậy, thật là vừa nói.” Yến Thần Dật giơ tay lên dùng mu bàn tay cọ cọ mũi, cười không ngừng.

Quảng nhún nhún vai tỏ vẻ không biết, bọn họ chưa bao giờ sẽ chủ động hỏi thăm cuộc sống của chủ thượng.

Trong phòng bếp, Dịch đến cầm bắp và cánh gà xoay người đi, y còn đang buồn bực.

Ngược lại Tư Bác là đang chặt xương sườn bị Tào Nghi cuốn lấy nói chuyện, sau đó thiếu chút nữa bị chọc giận.

“Tiểu đệ, đệ có phải ngày cả tên đệ cũng đã quên hay không?” Trong tay Tào Nghi túm rau họ lác qua lác lại ném chơi, ngẩng mặt nhìn y hỏi: “Ta nói cho đệ nha?”

“Ta gọi Tư Bác, ngươi không phải biết sao? Còn có, ngươi đều quán ta mấy ngày rồi, ngươi thật phiền, đã nói ta không biết ngươi.” Y giơ tay chém xuống vang lên một tiếng, xương sườn bị y một đao chặt thành hai khúc.

Tào Nghi liếc nhìn dao phay sắc bén trong tay y tính một chút, nếu mình hiện tại trêu chọc y có phải bị một đao chặt chết hay không.....

Hắn liếm môi cười nói: “Tên thật của đệ là Tào Tôn Tuấn, đệ đã quên? Đệ rất thích tên này.” Lúc nói lời này thì ánh mắt nhìn chăm chăm dao phay trên tay Tư Bác hạ xuống dùng lực, thời khắc chuẩn bị chạy trốn để né tránh dao phay bay tới, đáng tiếc hắn thất bại.

Tư Bác chỉ là sưng sốt một chút, sau đó biểu cảm cũng không thay đổi tiếp tục chặt xương sườn, còn hỏi hắn: “Tên này thật thú vị, thật Tuấn? Là ý lớn lên đẹp sao? Thần Thần nói ta lớn lên cũng thật soái.”

Tào Nghi dương dương đắc ý nhìn xem sau đó ê răng. Không thích hợp! Chẳng lẽ hắn đã đoán sai?

Mấy ngày nay Tào Nghi đều trêu chọc tính tình Tư Bác, đụng chạm tới cực điểm muốn làm cho y tức giận đến lạnh lùng trừng mắt với mình; đáng tiếc từ lúc còn nhỏ nói đến tên bị Tư Bác hận tới cực điểm mà y lại đều là loại đáng về gốc ghéech này, còn có thể thực nể tình cùng cười cười, điều này làm cho hắn vốn thật xác định Tư Bác là đang giả ngu lòng dao động.

Trên mặt Tư Bác mang theo nụ cười ngây ngô đáy lòng lại đang cười lạnh: 'đừng tưởng rằng chút thủ đoạn nhỏ này của ca ta không biết, không phải là muốn làm cho ta nổi giận với ca sao, có thể mắc mưu mới là lạ!'

Hai huynh đệ mang tâm tư cười, Lưu sư phụ ở một bên nhìn nhìn hai người chặc lưỡi: “Tư Bác nè, phòng bếp này của ta không thể ai cũng đều có thể tiến vào.”

Tư Bác quay đầu nhìn Lưu sư phụ bữu môi dùng dao phay chỉ chỉ Tào Nghi nói: “Hắn cũng không muốn mặt, đã nói cho hắn mà hắn còn muốn tiến vào, Thần Thần nói hắn là khách không thể đắc tội.”

Tào Nghi cắn răng mở miệng nhìn y, thật muốn vỗ bàn rống giận, ai không muốn mặt? Trầm mặt lớn đây!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Chương 58

Editor: demcodon

Lưu sư phụ nhìn nam nhân ngồi ở chỗ kia giương mắt nhìn mình trong lòng run lên. Ánh mắt nam nhân rất lạnh, trong mắt tràn ngập uy hiếp, ông chỉ có thể ngưng ngưng thu lại lời bên miệng đi, sau đó quay đầu tiếp tục cắt thịt.

Tư Bác liếc mắt nhìn Tào Nghi, hắn không phản ứng.

Dù sao trong phòng bếp này máu thịt bay tứ tung, xương cốt bột phấn văng khắp nơi, hắn muốn ngốc ở nơi này thì cứ ngốc ở nơi này, nhìn thử xem ai chịu không nổi trước.

Tào Nghi chặc lưỡi, cảm thấy rất không thú vị.

Dịch bụng chầu đi ra ngồi ở đối diện Quảng duỗi tay dùng tăm trúc thô xâu bắp, chẳng qua động tác kia và ánh mắt kia đều có chút hung ác làm cho Yến Thần Dật nhìn cảm thấy rất kinh hãi.

“Người không phải là xem trái bắp này trở thành Quảng chứ? Có chuyện gì thì cứ nói đừng làm như vậy.” Hắn giơ tay cầm dao để một bên dùng để cắt bắp đặt ở bên mình sợ Dịch sẽ dùng để đâm Quảng. Mặc dù hắn biết Dịch sẽ không làm như vậy, nhưng vẫn là đề phòng một chút.

“Huynh đủ rồi, muốn nổi giận thì trở về nổi.” Quảng híp mí mắt nhìn y một, sắc mặt cũng trầm xuống.

Dịch mím môi không nói lời nào cũng không nhìn hắn tự mình sinh hờn dỗi.

Yến Thần Dật liếc mắt nhìn nhìn Quảng, dùng chân đá đá gã: “Nói chuyện đàng hoàng.”

Mặt Quảng âm trầm ngẩng đầu nhìn Dịch: “Ta chỉ là theo bọn họ uống chút rượu, huynh cứ suốt ngày bày sắc mặt đó cho ta xem sao? Nếu không phải huynh rốt cuộc muốn làm gì? Không muốn ở nơi này cùng ngốc thì lăn sang một bên.”

Dịch ngẩng đầu nhìn hắn sắc mặt càng kém, lại vẫn không nói chuyện.

Yến Thần Dật thở dài, cảm thấy hai người bọn họ ở đây cứ kiểu này không chừng sẽ đánh nhau: “Được rồi được rồi, hai người cũng không phải tiểu hài tử, Quảng nhận sai, có người nói như vậy sao?”

Quảng thở sâu, xụ mặt nhìn Dịch: “Còn chưa xong?”

“Chưa xong.” Dịch buông bắp ghim xong trong tay xuống đứng lên đi.

“... ..” Yến Thần Dật há há miệng, ánh mắt di động theo gã rồi đi.

Quảng cười lạnh một tiếng tiếp tục xâu xâu.

“Rốt cuộc làm sao? Chỉ bởi vì người cùng mấy thị vệ kia của Tào Nghi uống rượu?” Yến Thần Dật cảm thấy Dịch mặc dù không thích nói chuyện nhưng không có khả năng chỉ bởi vì chút chuyện nhỏ này tức giận, khẳng định vẫn là Quảng làm chuyện gì làm cho y nổi điên, hẳn rất hiểu kỳ.

Quảng nhấp môi quay đầu nhìn hần một, thấy trong mắt hần đều là màu sắc tò mò không khỏi thở dài nói: “Trong đó có người hai ta quan hệ rất thân.”

“... .. Thân? Bạn trai cũ của người?” Nói xong lời này Yến Thần Dật chớp mắt mấy cái, sau đó lập tức đổi một cách nói: “Người và người kia trước đó có quan hệ rất thân mật?”

“Bạn trai cũ? Cách nói này rất có thú vị.” Quảng gục đầu xuống suy nghĩ một chút đã hiểu rõ ý ba chữ này, thấp giọng cười khê: “Không phải loại quan hệ thân mật như người nghĩ, chỉ là lúc trước chơi rất thân, chuyện rất nhiều năm trước.”

Yến Thần Dật chớp mắt mấy cái khó hiểu nhìn gã.

“Ừm..... hai ta xem như cùng thôn, sau này gặp được chủ thượng hẳn xem như chủ thượng đặt ở bên cạnh Hoàng thượng, chẳng qua trừ ta và chủ thượng không ai biết. Vốn dĩ đã sớm tính nói cho hần biết nhưng người nhìn hần như vậy ta cái gì cũng đều lười nói.”

“Không phải là hiểu lầm nhỏ sao? Người đi nói với hần rõ ràng là được, không cần phải lạnh lùng trừng mắt như vậy.” Yến Thần Dật thở dài không nói gì nhìn Quảng.

Quảng nhún nhún vai: “Về sau lại nói đi, nhanh chóng xử xong mấy cái này, chúng ta nên mở cửa buôn bán.”

Yến Thần Dật thở dài, cảm thấy mình có nói bao nhiêu cũng vô dụng, còn phải tự Quảng đi nói rõ ràng mới được.

* * *

“Thần Thần.” Tư Bác từ ngoài cửa thò vào đầu thấy Yến Thần Dật đang tính sổ không khỏi cười nheo mắt: “Ta có thể tiến vào hay không?”

“Có thể, huynh lại chạy đi đâu vậy?” Yến Thần Dật cảm thấy tờ trong tay đã tính xong để vào trong ngăn kéo nhỏ một bên, ngẩng đầu nhìn y: “Làm sao vậy? Nhìn huynh giống như rất vui vẻ.”

“Ừh, chúng ta đi bắt cá, bắt thật nhiều.” Tư Bác đến gần ngồi xuống bên cạnh hần, thấy hần còn không ít giấy tờ chưa tính xong thì duỗi tay lấy lại nhìn nhìn muốn giúp hần: “Ta tính với đệ.”

“Không cần, rất loạn, ta sợ huynh làm trở ngại cho ta chứ không giúp gì.” Yến Thần Dật lắc đầu chỉ chỉ một rương gỗ đặt trên mặt đất bên cạnh: “Huynh nếu như không có việc gì làm thì giúp ta xử những đồng tiền đó để phát tiền công cho tiểu nhị.”

Tư Bác gạt đầu đi qua mở rương ra, sau đó sững sờ kinh ngạc cảm thán nói: “Thật nhiều nha! Làm sao nhiều như vậy?” Tuy nói nửa tháng gần đây quán nướng bọn họ thu nhập rất tốt, nhưng y không nghĩ tới sẽ tốt đến mức này, tiền đồng tràn đầy một rương? Cái này xử tới khi nào đây.

“Không phải rất nhiều. Chỗ đó cũng chỉ mấy ngàn đồng mà thôi, còn có một ít bạc vụn ta kêu Quảng cầm đổi thành ngân phiếu như vậy mang theo tiện hơn.” Yến Thần Dật cầm một bó dây tơ hồng nhỏ đưa cho y: “Một xử một trăm đồng, huynh hẳn là biết xử như thế nào phải không?”

“... .. Đệ muốn ta mệt chết à?” Tư Bác bĩu môi đứng lên đi ra ngoài kêu Quảng nhân rồi không có việc gì làm tiến vào, cùng tiến vào còn có Tào Nghi.

“Người tiến vào làm gì?” Tư Bác bắt mắt nhìn hần giờ tay đẩy bả vai hần: “Đi ra ngoài, đi ra ngoài, phòng thu chi không phải ai cũng có thể vào, vạn nhất người trộm tiền làm sao đây?”

“Gia không thiếu chính là bạc, đừng xem thường gia.” Tào Nghi trừng mắt nhìn y một, thế nào cũng phải đi vào.

Tư Bác quay đầu nhìn Yến Thần Dật thấy hần gạt đầu sau đó không tình nguyện tránh người ra, Tào Nghi hừ một tiếng vào phòng.

“Ai, ta hỏi người cái này có phải người vẽ hay không?” Tào Nghi lấy ra mấy tờ giấy từ trong ngực cầm ra để lên trên bàn hất hất cằm.

Yến Thần Dật nhìn thoáng qua gạt đầu: “Là ta vẽ, như thế nào? Người tìm người xem qua chưa?”

Tào Nghi hơi hơi nheo mắt lại, ánh mắt lạnh băng: “Người biết rõ ta là ai?”

“Biết, ngày đầu tiên đã biết, vậy thì thế nào?” Yến Thần Dật ngồi ở chỗ kia, Tào Nghi đứng ở nơi đó, hần ngẩng đầu nhìn biểu cảm âm u lạnh lùng của nam nhân: “Người không phải ca ca Tư Bác sao? Người đã nói thật nhiều lần.”

“Người ngược lại có chút thông minh nhỏ.” Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng trải qua mấy ngày nay quan sát Tào Nghi phát hiện Yến Thần Dật thật sự biết cách buôn bán. Nhưng đêm qua thu được mấy tờ giấy này làm cho hần hơi kích động nhỏ. Sau khi hỏi mới biết được thì ra cũng là xuất từ tay thiếu niên chỉ có mười bảy tuổi này.

“Cám ơn khích lệ.” Yến Thần Dật một chút cũng không cảm thấy giọng điệu hần nói những lời này có chỗ nào không đúng cười cười: “Nếu người muốn hỏi mấy thứ này rốt cuộc dùng như thế nào kỳ thật ta cũng không quá biết, ta chỉ có thể vẽ đại khái đồ vậy này. Lúc Thanh rời đi ta cũng nói qua cho hần kêu hần mang đồ vật này cho người xem, có thể có tác dụng hay không cũng không quan chuyện của ta.”

Tào Nghi chắc lưỡi ngồi vào ghế một bên vừa lật lật bản vẽ nhũ mỳ: “Những dụng cụ nghề nông này ngược lại là dễ làm, guồng nước cũng không khó, nhưng đập chứa nước này của người phải xây như thế nào?”

“Không biết.” Yên Thần Dật nhún nhún vai không nhìn vấn đề của y tiếp tục tính sổ: “Ta chỉ có thể cung cấp ý kiến, không có biện pháp khác giúp người, hơn nữa người không phải Hoàng Thượng sao? Người không phải hẳn là có không ít người tài ba thợ khéo ư, hỏi thường dân như ta làm gì?”

Tào Nghi chớp mắt mấy cái tức giận nói: “Người biết thân phận ta còn không thỉnh an ta?!!!”

Yên Thần Dật khẽ cười một tiếng hất hất cằm nói với Tư Bác: “Muốn quấy rầy thì đi ra ngoài, đừng ở đây làm chậm trễ ta tính sổ.”

Tư Bác không nói hai lời đến gần kéo tay áo Tào Nghi túm lại, sau đó mở cửa phòng ra đẩy hẳn ra ngoài.

Tào Nghi há hốc miệng: “Nè! Yên Thần Dật! Người cái điều dân này!”

“Cám ơn khích lệ.” Lại là bốn chữ như vậy, Yên Thần Dật tròn trắng mắt nghĩ thầm: ‘ta cứ mặc kệ người đi thế nào, ai kêu người cướp Tư Bác với ta? Hừ! Hai người cũng không dám lời ta ra chém, hừ chết người!’

Quảng ở một bên buồn cười, phỏng chừng Hoàng thượng đời này cũng chưa bị người làm mất mặt mũi như vậy.

“Tiểu Yên, đây là ngân phiếu đã đổi được.” Quảng lấy ngân phiếu trong tay áo ra đặt lên bàn nói: “Vừa đúng một trăm lượng.”

“Ừm..... ta đang suy xét làm cuộc mua bán khác.” Yên Thần Dật giờ tay gãi gãi cằm vẩy tay ý bảo Tư Bác lại đây không cần chống cửa.

Tư Bác quay đầu nhìn thoáng qua buồng tay, cửa bị Tào Nghi đẩy ra.

“Người.....”

“Hoàng thượng, bằng không hai ta làm cuộc buôn bán thế nào?” Yên Thần Dật chặn đứng lời y, cười tủm tỉm nhìn y: “Có tiền cùng nhau kiếm”

“Buôn bán gì?” Tào Nghi trừng mắt nhìn Tư Bác, lại ngồi trở lại ghế hẳn vừa ngồi qua: “Nói ra nghe một chút, gia nếu như cao hứng không chừng đồng ý.”

“Người tới từ lâu nhỏ này của ta cũng được một đoạn thời gian, trên cơ bản các món ăn vặt và điểm tâm cũng đều nếm qua, cảm thấy thế nào?”

Tư Bác nhũ mỳ đi qua vừa cùng Quảng đang xâu đồng tiền vừa nghe Yên Thần Dật làm gian thương như thế nào.

“Cũng không tệ lắm” Tào Nghi gật đầu, đây cũng không phải nói dối, từ lâu trong kinh thành làm ra điểm tâm tuy nói hương vị không tệ nhưng đa dạng quá ít, ăn nhiều cũng sẽ chán. Ngự trù trong cung lại càng không cần nói, hẳn đã sớm ăn đủ.

“Vậy Hoàng thượng cảm thấy.....” Yên Thần Dật đảo đảo đôi mắt khẽ cười nói: “Nếu điểm tâm và món ăn vặt từ lâu chúng ta mang đến kinh thành bán có thể kiếm bạc được hay không?”

“Sẽ.” Tào Nghi lên tiếng trả lời sáng khoát: “Khẳng định sẽ.”

“Không bằng như vậy, Hoàng thượng phái người đến chỗ ta học năm ba tháng, sau khi trở về cho người mở một tiệm chuyên bán điểm tâm và món ăn vặt, không cần quá lớn, chỉ cần hình thức nhiều là được, chỉ bán những thứ này không bán thứ khác, thế nào?” Yên Thần Dật cười càng vui vẻ.

Trông mặt Tào Nghi chuyển động, hồ nghi nhìn y: “Người nói rõ ràng một chút.” Hẳn vẫn cảm thấy Yên Thần Dật cười không có ý tốt. Miễn phí để cho người đến học tay nghề, để cho người mở cửa hàng kiếm bạc, vậy y có chỗ tốt gì?

“Ta chỉ muốn ba phần lợi nhuận, không có lòng tham.” Yên Thần Dật xoa xoa ngón tay, thấy y không tin lời mình nói lại nói tiếp: “Chỉ có đồ đệ ta dạy dỗ mới có thể làm ra hương vị ăn ngon, người có thể đi hỏi thăm khắp huyện Hoa Dương, hỏi xem thử mấy nhà chỉ mua công thức buôn bán thế nào.”

Trong lòng Tào Nghi đã rõ ràng, lúc hẳn vừa tới huyện Hoa Dương cũng đã hỏi thăm qua chuyện này, cũng nếm qua điểm tâm những nhà khác, hương vị thật sự kém rất nhiều. Không nói đến điểm tâm, ngay cả cỗ vịt cay cũng không ít từ lâu đều cùng đây ra bán, nhưng chỉ có từ lâu này của Yên Thần Dật bán mới đặc biệt thơm.

“Ba phần?”

“Đúng, chỉ cần ba phần.” Yên Thần Dật gật đầu.

“Thành giao.” Tào Nghi vỗ tay xuống: “Lúc nào có thể cho bọn họ đến học?”

“Ta có một điều kiện.” Yên Thần Dật xua tay ngược lại không vội, cười tủm tỉm nhìn y: “Chỉ có thể phái hai người đến học, hơn nữa không thể mang phương pháp lên giao cho người khác, chúng ta đến ký tên.”

“Không thành vấn đề.”

Yến Thần Dật cười đặc biệt vui vẻ.

Tào Nghi sau khi rời đi Yến Thần Dật thấy Tư Bác cau mày nhìn mình thì biết y không quá tình nguyện cười nói: “Loại bạc đến không này làm gì không cần? Lại nói cũng không có bí quyết gì, chẳng qua chính là dụng tâm làm mà thôi.”

Tư Bác chớp mắt mấy cái, bình tĩnh đại ngộ. Có phải ý tay không nuôi bạch lang hay không?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Chương 59

Editor: demcodon

Yến Thần Dật lấy tờ hiệp ước viết xong đưa cho Tào Nghi ký, Tào Nghi còn rất chính thức dùng ấn ký riêng của hắn, hợp tác cứ như vậy định ra.

Kỳ thật Tào Nghi cũng hiểu rõ Yến Thần Dật đánh chủ ý nhỏ nhất gì, hắn nói cho chính mình là nể tình đệ đệ nhà mình được Yến Thần Dật chăm sóc lâu như vậy cho hắn cho chút ngon ngọt mà thôi.

Buổi sáng hôm sau Yến Thần Dật vừa mới ngủ dậy chuẩn bị rời giường thì thấy Ninh lên lút mở cửa phòng ra tiến vào, thấy mình tỉnh thì lập tức đến gần nhỏ giọng, thần bí hề hề nói: “Ta vừa rời thấy Thanh.”

“Thấy thì thấy, làm sao?” Ngày đó Tào Nghi lấy ra bản vẽ hắn kêu Thanh mang về thì Yến Thần Dật cũng đã ý thức được Thanh có thể đi mà quay lại. Bất quá chuyện này đối với hắn không có gì khác nhau.

Ở trong lòng hắn Tư Bác ưu tú như vậy khẳng định có không ít người thích y, cho nên không cần để ý chuyện này, hắn không có lòng dạ hẹp hòi như vậy.

“Sao ngươi một chút cũng không tò mò vậy?” Ninh không biết chuyện bản vẽ, cho nên cảm thấy phản ứng hiện tại của Yến Thần Dật quá bình tĩnh: “Chớp mắt đã qua đi, ta cảm thấy chủ thượng khẳng định cũng biết chuyện hắn trở về.”

“Ngươi rốt cuộc muốn nói chuyện gì?” Yến Thần Dật lau mặt làm cho mình tỉnh táo một chút, không khỏi nhú nhú lông mày nhìn gã: “Chỉ chuyện này?”

“Không, ta tính mượn chút bạc.” Ninh bữu môi duỗi tay rót trà cho hắn: “Mượn năm mươi lượng.”

“Năm mươi lượng?” Yến Thần Dật lần này kinh ngạc, năm mươi lượng đủ cho dân chúng bình thường chi tiêu mấy năm, hơn nữa hắn nhớ rõ ban đầu Ninh và Quảng đến nói bọn họ không thiếu bạc, sao còn lại mượn mình?

“Ngươi muốn làm gì?”

Ninh giờ tay gãi gãi đầu, hơi ngượng ngùng nói: “Hai ngày nay ngoài thành liên tục đến đây không ít nạn dân, ngươi không phát hiện trong thành có nhiều khát cái há?”

“Thiên hạ này thái bình sao còn có thể gặp nạn dân?” Yến Thần Dật nhú mày xoay mặt nhìn gã: “Ngươi nói thật xem rốt cuộc là sao lại thế này?”

“Ta nói với ngươi ngươi đừng nói cho chủ thượng biết.” Ninh thở dài kéo tay áo hắn ngồi vào bên cạnh bàn, sau khi nhìn nhìn chung quanh còn cẩn thận dè dặt nói: “Huyện Lâm có hai thôn gặp tai nạn, nghe nói là ôn dịch.”

Yến Thần Dật chớp mắt mấy cái đột nhiên quay đầu: “Đừng đùa? Loại chuyện này Tào Nghi sẽ không biết?”

“Hoàng thượng chính là bởi vì chuyện này mới rời kinh, ngươi không thấy ban đêm gần đây hậu viện chúng ta rất náo nhiệt à?” Ninh bữu môi tự rót ly trà cho mình uống một ngụm: “Phòng chùng Hoàng thượng cũng sắp đi.”

Yến Thần Dật lắc đầu nhìn gã: “Chuyện này ngươi quản cũng không được, hơn nữa những nạn dân kia nếu thật sự là từ trong thôn xảy ra ôn dịch thì không thể để cho bọn họ vào thành.”

Ninh thở dài: “Hoàng thượng đã hạ chỉ cho huyện lệnh kêu hắn lập tức sắp xếp cho nạn dân tụ tập đến ngoài thành. Ta chỉ là nhìn thấy mấy hài tử rất đáng thương muốn mua chút xôi cho bọn nó, buổi tối mấy ngày nay trời đổ mưa quá lạnh.”

“Ngươi đi gọi Tào Nghi tới.” Ngón tay hắn gõ trên mặt bàn nhẹ nhàng vài cái: “Kêu Quảng cũng đến.”

Ninh chớp mắt mấy cái không rõ hắn muốn làm gì nhưng vẫn nghe lời đi ra ngoài gọi người.

* * *

“Ngươi có ý gì?” Tào Nghi nhìn hai tờ ngân phiếu đặt ở trên mặt bàn nhú mảy: “Quyên bạc à?”

“Ta không hào phóng như vậy.” Yên Thần Dật lấy ngân phiếu đưa cho Quảng: “Lấy lại về sau có chỗ dùng.”

Quảng cũng không hỏi duỗi tay lấy ngân phiếu về: “Còn việc gì nữa?”

“Ừ, hai ngày này kêu bọn người Lưu sư phụ làm nhiều bánh mìn thầu nướng một chút, còn có kêu Tiểu Ngưu lấy củ cải muốn làm cùng dưa chuột trong hầm ra, mỗi ngày đưa một lần cho nạn dân ngoài thành.” Yên Thần Dật hất hất cảm ý mình đã nói xong Quảng có thể đi ra ngoài.

Quảng nhìn mặt Tào Nghi không chút thay đổi lại nhìn hấn gật đầu cầm ngân phiếu đi ra ngoài.

“Hừ, ta còn tưởng rằng ngươi sẽ quyên chút bạc chứ.” Tào Nghi hừ lạnh một tiếng, bất quá đối với cách Yên Thần Dật làm vừa rồi vẫn là rất vừa lòng: “Ngươi muốn nói gì với ta?”

“Tur Bác sẽ không theo ngươi rồi đi chuyện này ngươi biết rõ, cho nên ngươi hấn là đi làm chuyện của ngươi, không cần lãng phí thời gian ở đây.”

“Ngươi đuổi ta đi?” Tào Nghi tròn tròn đôi mắt.

“Ta chỉ là không muốn làm cho Tur Bác ngốc không thoải mái.” Yên Thần Dật cũng lạnh mặt xuống, hấn hiện tại mới tính hiểu rõ vì sao Tào Nghi thà rằng quần Tur Bác cũng không đi huyện Lâm trấn giữ, không phải sợ chết mà là y không giải quyết được.

“A, ngươi ngược lại cũng không ngốc.” Tào Nghi cười lạnh một tiếng đứng lên: “Đệ đệ nhà ta có bản lĩnh lớn hơn ta, những tham quan kia càng sợ hấn.”

“Không phải ôn dịch?” Yên Thần Dật nhú mảy, hấn không hiểu những vòng vo trên quan trường: “Rốt cuộc là chuyện gì ngươi có thể nói rõ ràng với ta hay không?”

“Nếu là ôn dịch thì cho dù quan viên địa phương không hiểu cũng rõ ràng không thể mặc kệ người đi ra, đó chính là tội lớn roi đầu.” Tào Nghi duỗi thân thấy y nghiêng đầu đáng vẻ khó hiểu khẽ cười một tiếng: “Chỉ có dân chúng lầm than thì dân mới có thể rời nhà đi.”

“Bị buộc đi.....”

“Ừ, huyện Lâm không có lớn như huyện Hoa Dương, nhưng so với nơi này giàu hơn nhiều.” Tào Nghi nhún nhún vai thờ dãi: “Tiểu Tuấn xuống tay tàn nhẫn, hấn không cần suy xét nhiều như vậy.”

Yên Thần Dật chắc lưỡi đột nhiên cười nói: “Ta cũng không tin ngươi sẽ không có sắp xếp, được, ta đã nói xong, ngươi đừng nghĩ mang hấn đi.”

“Hấn hiện tại không muốn đi theo ta.” Tào Nghi cũng rất bất đắc dĩ: “Kỳ thật hấn đã sớm nhớ lại đúng không?”

Yên Thần Dật chớp mắt mấy cái nhún nhún vai nói: “Hấn ở nơi này với ta vẫn luôn chưa thay đổi, ta ngược lại là cảm thấy hấn không khôi phục.”

Tào Nghi tiếp theo nhú mảy xoay người đi ra ngoài.

Tur Bác đang ở ngoài cửa thấy hấn đi ra còn cười hi hi hỏi hấn: “Ngươi muốn đi hả?”

Tào Nghi giật giật khóe miệng trừng mắt nhìn y một: “Không muốn trở về với ta cũng không có gì, nhưng chính đệ hấn là rõ ràng thân phận của đệ rốt cuộc là gì.”

“Những chuyện khó nhất ta đã giải quyết giúp ca, chẳng qua là mấy tên tham quan mà thôi ca còn muốn kêu ta giải quyết giúp ca, thanh niên tài tuấn kia trên triều đình của ca đều là bất tài!” Ánh mắt Tur Bác thay đổi, ngay cả lưng cũng thẳng hơn vừa rồi rất nhiều, trong chớp mắt cao lớn không ít: “Đừng đến quấy rầy cuộc sống của ta và Thần Thần, lúc trước ca nói với ta không muốn để cho ta tham dự vào trong những lực được đó.”

Tào Nghi há há miệng lại không có phản bác. Cuối cùng chỉ là thờ dãi gơ tay vỗ vỗ bờ vai của y: “Được, ta đã biết.”

Tur Bác nhú mảy mở cửa vào phòng.

Tào Nghi đứng ở ngoài cửa một lát lắc đầu cười khổ: “Đi thôi.”

Bốn gã thị vệ đứng ở một bên nghe hấn nói sau đó đồng thời cúi đầu lên tiếng: “Vâng.”

* * *

Huyện Lâm cuối cùng xử lý như thế nào Yên Thần Dật không đi chú ý, chỉ là liên tiếp hơn mười ngày đưa chút thức ăn cho nạn dân tụ tập ngoài thành. Sau đó hấn phát hiện nạn dân càng ngày càng ít, điều này đại biểu cho Tào Nghi dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết vấn đề huyện Lâm.

Ninh bụng bánh pudding trứng sữa Yên Thần Dật mới làm trong tay dùng muỗng nhỏ múc một miếng đưa vào trong miệng nhai nhai, chép chép miệng: “Tiểu Yên, lúc đầu ngươi đã biết huyện Lâm không phải ôn dịch?”

“Không biết, Tào Nghi nói.” Yên Thần Dật lắc đầu cảm sâu thịt trong tay bỏ xuống: “Chúng ta còn có thể bán hơn nửa tháng đồ nướng, chờ thêm một thời gian nữa trời lạnh thì không người nào ăn, ngược lại là chúng ta bán lâu.”

“Lâu?” Một đám người ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt đều là nghi hoặc.

“Ừh, ta đã kêu lão bản của hàng rèn dựa theo bức vẽ của ta làm, đến lúc đó chờ cảm nôi về các người nhìn xem thì biết.” Yên Thần Dật hít hít mũi xoay mặt nhìn Tư Bác hỏi y: “Đã thu hoạch xong?”

Mấy ngày gần đây Tư Bác và Dịch vẫn luôn ở ngoài ruộng cùng Lý đại thúc thu hoa màu, người đều phơi đen không ít.

“Ừh, đều kéo đi xưởng gia công xay bột mì, Thần Thần, Lý đại thúc nói năm nay thu hoạch tốt trong thôn không ít gia đình đều phải bán lương thực, hỏi đệ có muốn thu hay không?”

“Thu.” Yên Thần Dật gật đầu: “Qua một thời gian nữa bán sủi cảo và lẩu, những rau quả khác mang theo ra bên ngoài bán, vào đông phải làm một chút đặc sắc mới được.”

Tư Bác đảo đảo đôi mắt lại gần nhỏ giọng hỏi hắn: “Chúng ta tích cóp được bao nhiêu bạc?”

“Không nhiều, huynh muốn làm gì?”

“Mang gian thôn trang chúng ta ở kia mở rộng một chút ít năm sau có thể ở, ta thấy đệ mỗi ngày ở tù lâu cũng không thoải mái.”

“Là chính huynh không muốn ở chỗ này phải không? Chờ thêm một thời gian nữa tù lâu không bận như vậy lại nói, huynh muốn biến thành kiểu gì cũng tùy huynh.” Dù sao hắn được chia mảnh diện tích lớn, lại xây dựng thêm một nhà bên cạnh mà thôi cũng không quan trọng.

“Tiểu Yên, nhị ca kia của ngươi lại tới nữa.” Quảng từ bên ngoài bước nhanh tiến vào bữu môi: “Ta xem hình như rất khẩn cấp.”

Yên Thần Dật chớp mắt mấy cái thì thấy ngoài cửa một nam nhân tiến vào còn không phải chính là nhị ca tiện nghi của hắn sao. Hắn đứng lên đi qua nghênh đón cười nói: “Nhị ca đến sao cũng không cho người đến đây nói một tiếng để đệ đệ chuẩn bị.”

“Tiểu Húc à, nhị ca không phải lại tới gây phiền toái cho đệ sao.”

“Đừng nói như vậy, người một nhà không có gì phiền toái hay không phiền toái.” Yên Thần Dật liếc mắt nhìn y, thấy sắc mặt y không tốt lắm miễn cưỡng giữ khuôn mặt tươi cười thì hỏi: “Nhị ca gặp được phiền toái?”

“Chuyện này.....” Nhị ca há há miệng, người trong đại sảnh quá nhiều y cũng ngượng ngùng mở miệng.

Yên Thần Dật cười cười dẫn y đi đến phòng ở hậu viện, sau khi ngồi xuống rót ly trà cho y.

“Tiểu Húc à, chúng ta gặp chuyện không may đệ biết không?” Nhị ca uống ngụm nước trà thở dài: “Lần trước lão quản gia trong nhà tới tìm ta, kêu ta hỗ trợ lấy ra chút bạc, nói là đại ca trước có chuyện cần bạc để giải quyết, ta nào có bạc nên từ chối ca ấy.” Nói xong y giương mắt trộm nhìn sắc mặt Yên Thần Dật, thấy khỏe miệng hắn mang theo nụ cười nhẹ đáng vẻ nghiêm túc không khỏi bất đắc dĩ nói: “Nhị ca cũng là không có biện pháp mới nghĩ đến đệ, lão quản gia không có tới tìm đệ à?”

Yên Thần Dật lắc đầu chỉ mang theo mỉm cười nhìn y, hắn xem như nhìn ra lão quản gia kia không phải không phải người đến hỏi bạc của mình, chỉ sợ là bị bọn người Tư Bác tổng cô trở về.

“Chỗ này của đệ có đáng về gì nhị ca cũng nhìn thấy, trên dưới hơn mười người chờ đệ trả tiền công, đừng nhìn đệ mở tù lâu buồn bán rất náo nhiệt kỳ thật trong ngoài chỉ có thể kiếm tiền vốn mà thôi. Lúc trước chia nhà ai được nhiều ai được ít thì cho dù phụ thân bắt công cũng có thể hiểu rõ, lão quản gia kia không có khả năng tới tìm đệ mượn bạc.” Hắn giương mắt thấy biểu cảm của tam ca có chút không được tự nhiên, hắn tiếp tục nói: “Đợt trước chuyện huyện Lâm gặp tai nạn nhị ca cũng nghe nói phải không, đệ cảm không ít bạc đi quyên hiện tại cũng là thu không đủ chi.”

Nhị ca nghĩ thầm: “ta còn chưa há miệng quan tâm đệ mượn bạc ở đâu đã đổ lại cho ta, lời này nên nói tiếp thế nào đây?”

Yên Thần Dật bụng chén trà uống một ngụm, đáy lòng cười lạnh liên tục. Thật là có chuyện là Chung Vô Diệm, không có việc gì là Hạ Nghênh Xuân, có chuyện gì phiền lòng đều tìm đến mình, làm như hắn nhiều năng lực vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Lâm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Chương 60

Trong phòng Yến Thần Dật và nhị ca nói cái gì trước không đề cập tới.

Tư Bác xách một thùng nhỏ đường cục trong tay đi về phía chuồng ngựa. Ninh đi theo phía sau y cũng xách một thùng gỗ chứa đầy táo đỏ lớn, gã còn thuận tay bóc một trái cọt cọt trên y phục sau đó cho vào miệng nhai rúc rặc.

“Chủ thượng, Hoàng thượng có phải áp xuống mấy tin tức hay không, mấy tham quan bị trừng trị hình như không ai biết.” Ninh lại nhét trái táo giòn vào trong miệng nghiêng đầu nhìn y: “Người bên ngoài đều truyền huyện Lâm gặp ôn dịch, những nạn dân chạy đến cũng đều trở về.”

“Người muốn hỏi cái gì?” Tư Bác liếc mắt nhìn gã đuổi tay bóc hai trái táo đỏ giòn lau lau: “Ai mua quả táo này? Rất ngọt.”

“Dịch đi ra ngoài mua về, Tiểu Yến nói muốn làm rượu táo, ta thấy nhiều nên lấy chút đến cho A Hắc ăn.”

“Chủ thượng, Quảng và Dịch vẫn còn tức giận hả?”

“Người mấy ngày nay sao lại không chịu ngồi yên vậy?” Tư Bác đổ đường cục vào mấy máng ăn của ngựa, lại mang quả táo đỏ vào, vừa xoay mặt nhìn Ninh ở một bên gánh nước đến chuẩn bị chà lưng cho ngựa: “Trước kia không thấy người nói nhiều như vậy.”

“Thuộc hạ tò mò mà, lại nói ngài mỗi ngày ở bên Tiểu Yến ngọt ngọt ngào ngào, hai người Quảng và Dịch lại rét căm căm, ta đương nhiên sẽ quan tâm một chút.” Ninh rất vô tội nhìn y. Nếu như ở trước kia gã khẳng định không dám nói với chủ thượng như vậy, hiện tại cũng không giống, tính tình của chủ thượng tốt hơn rất nhiều, gã bất tri bất giác sẽ không sợ.

“Chuyện chỉ bởi vì uống một chút rượu?” Tuy nói nghe Yến Thần Dật đề cập qua một lần với mình nhưng Tư Bác cũng không để ý. Bất quá tính tình thời gian chiến tranh lạnh cũng hơi lâu: “Chia phòng ngủ?”

“Không rõ ràng lắm, hai ngày nay Dịch hình như về nhà ở.” Ninh lắc đầu đặc biệt bắt đắc dĩ nói với y: “Hai ngày trước Dịch còn ở chung phòng kia với Quảng, sau này Quảng ghét bỏ hần hủ nút đường như đuổi hần ra, sau đó hần trở về thôn. Ngày đó thuộc hạ hỏi hần sao không ở trong tù lâu, hần nói sợ Quảng thấy hần phiền lòng.” Ninh chớp mắt mấy cái mím môi cười xấu xa: “Thuộc hạ ngược lại là cảm thấy hần ngược ngạo nói xin lỗi với Quảng mới chạy về.”

Tư Bác nhún mày thuận tay dùng lược chải lông đuôi cho A Hắc, vừa nhìn gã: “Đi gọi hần, phía trước nếu như không bận cũng gọi Quảng tới.”

Ninh gật đầu bước nhanh về phía đại sảnh.

Trong phòng, Yến Thần Dật rót nước trà lần thứ tư cho nhị ca, thấy y vẫn uống nước trà lại không nói chuyện hơi lo lắng một lát y có thể mắc tiểu hay không.....

“Nhị ca nếu như có chuyện cứ việc nói thẳng, đệ đệ nếu có thể giúp đỡ nhất định sẽ giúp.”

Nhị ca thở dài, ngón tay đặt ở trên bàn giặt giặt, thấy hần mỉm cười nhìn mình chỉ có thể bắt đắc dĩ mở miệng: “Lần này ta tới là muốn mượn ít bạc của đệ.”

Yến Thần Dật không nói chuyện, biểu cảm cũng không thay đổi.

Nhị ca có thờ dài giờ tay sờ sờ có lẽ là mồ hôi trên mặt, sau đó thở sâu như là làm quyết định gì lớn nói: “Nhị ca biết đệ cũng không có bao nhiêu bạc, nhưng nói như thế nào cũng đều là người một nhà, đệ cũng sẽ không nhìn đại ca có chuyện gì phải không?”

“Nhị ca, không phải làm đệ đệ không hỗ trợ, đệ cũng là hữu tâm vô lực.” Yến Thần Dật đứng lên đi đến trước tủ y phục đầu giường mở ra cầm một rương nhỏ từ bên trong ôm đến đặt ở trước mặt nhị ca, tiếp đó mở ổ khóa phía trên ra: “Đây là sổ sách hai tháng này của tù lâu, nhị ca nếu như không tin có thể tự mình nhìn xem, đừng nhìn tù lâu này của đệ mỗi ngày đều có không ít khách ra ra vào vào, chỉ là huyện Hoa Dương này vốn là huyện thành không phải giàu có, cho dù bán nhiều cũng không kiếm được mấy đồng bạc.”

Mắt nhị ca đặt ở sổ sách trong rương nhỏ, thấy hần lấy ra đưa cho mình thì y chỉ có thể kiên trì lật lật, phía trên viết từng mục ngay ngắn chỉnh tề hơn hai tháng, y cho dù muốn hoài nghi là giả cũng đều không được. Thứ nhất chuyện y đến huyện Hoa Dương không có thông báo trước, thứ hai nét mực trên sổ sách này đều sâu cạn không đồng nhất, căn bản không có khả năng là làm giả.

Nhị ca buông sổ sách xuống lắc đầu bắt đắc dĩ nói: “Tiểu Húc à, nhị ca cũng là không có biện pháp, đệ đừng giận nhị ca.”

“Nhị ca nói đi đâu vậy, đệ cũng không phải người keo kiệt như vậy.” Yến Thần Dật cười cười, thấy y đặt sổ sách lại rương nhỏ cũng không để ý vươn tay đóng nắp khóa kỹ rương lại cầm đặt về chỗ cũ: “Nếu không phải tiếp nhận tù lâu này chỗ đệ ngược lại còn chút bạc, nhưng sổ sách này nhị ca cũng thấy, là thật không có còn bạc.”

Nhị ca cười khổ gật đầu: “Là nhị ca thiếu suy xét.”

Yến Thần Dật không quan tâm xua tay cười nói: “Đã nói nhị ca đừng khách khí với đệ, đây cũng không phải chúng ta không giúp đại ca, là thật không

có. Cho dù phụ thân kéo quản gia đến cũng là không có bạc, chẳng lẽ còn muốn chúng ta mang tiệm bán ra ngoài cầm bạc cho đại ca sao?”

Nhị ca cúi đầu thờ phào một hơi: “Được rồi, vậy nhị ca trở về đây, đệ không có việc gì thì đến chỗ nhị ca chơi.”

“Vâng, qua một thời gian nữa không bận thì đi, đúng rồi nhị ca, công thức hai loại điểm tâm này cho ca cầm về đó.” Yến Thần Dật thuận tay lấy ra công thức điểm tâm đưa cho nhị ca, thấy dáng vẻ ngây ngốc của y không khỏi cười nói: “Đây là công thức điểm tâm mới ra, nhị ca cầm về cho đầu bếp trong tiệm xem thử, không khó làm.”

“Đây.....” Nhị ca không nỡ cầm tờ công thức trong tay bỏ xuống: “Nhị ca vô công bắt thụ lộc*, không muốn không muốn.”

(*Vô công bắt thụ lộc: không có công lao thì không nhận bổng lộc.)

Yến Thần Dật ngược lại cảm thấy người nhị ca tiện nghi này nhị ca nhân còn dễ gần, ít nhất không tham như vậy. Bất quá tính tình này hình như hơi mềm yếu một chút.

Hắn sờ sờ cằm cười nói: “Điểm tâm này còn chưa bán qua ở chỗ đệ, lúc ấy đệ đệ giúp nhị ca có thể làm cho nhị ca kiếm một ít tiền. Bất quá có câu này đệ phải nói rõ ràng, nhị ca, chúng ta hiện tại đã chia nhà, cho dù đại ca có chuyện gì cũng không đến lượt chúng ta quan tâm, lời này đệ đệ cũng nói như vậy. Nếu ca không thích nghe coi như đệ đệ nói vui đùa nghe một chút rồi bỏ qua.”

Nhị ca gật đầu cũng biết ý hắn.

Yến Thần Dật thấy y không nói gì thêm chỉ là cúi đầu suy tư, hắn đứng dậy mở cửa nhìn thấy Dịch và Quảng đi tới ở bên ngoài giờ tay gọi vào: “Các người đi đâu vậy? Xấu thật xong chưa?”

“Chưa, Tư Bác kêu chúng ta đi tìm y, Ninh và bọn Tiểu Ngũ còn đang xấu, cũng sắp làm xong.” Quảng thấy y đứng ở cửa liếc mắt nhìn thấy nam nhân ngồi ở trong phòng, hần nhủ này bĩu môi: “Thế nào?” Hai chữ này hỏi giọng rất nhỏ, dường như không nghe được.

Yến Thần Dật lắc đầu xua tay với hai người họ xoay người vào phòng: “Nhị ca, giờ này cũng không sớm, bằng không nếm thử thịt xâu nướng ở chỗ đệ?”

“Được đó, một đường đến đây đều nghe bọn họ nói hương vị thịt nướng huyện Hoa Dương đặc biệt không tệ, nhị ca cũng trộm học của đệ.” Mắt thấy mặt trời cũng sắp xuống núi, nếu như bây giờ lên đường ban đêm chỉ sợ cũng phải ngủ ở ngoài trời.

“Ta dẫn nhị ca đến phòng nghỉ ngơi một lát, người nhị ca dẫn đến cũng kêu bọn họ dọn xếp đi, một lát thịt xâu nướng xong đệ bung đến cho nhị ca.”

“Không cần không cần, ta đến đại sảnh ăn cùng mọi người là được.” Nhị ca nhanh chóng xua tay, vừa được chỗ tốt của người ta còn ở chỗ này giả vờ làm đại gia sao không biết xấu hổ chứ.

“Vậy nhị ca tự đi dạo đi, gian chính là phòng nhị ca.” Yến Thần Dật chỉ chỉ một gian khách cách phòng mình không xa rồi dẫn y đến đại sảnh: “Nhị ca cũng có thể làm chút thịt nướng linh tinh bán trong tiệm, thứ này mùa hè sẽ rất nóng.”

Nhị ca gật đầu lên tiếng, cảm thấy có thể làm.

Trong chuồng ngựa, Tư Bác mang theo nụ cười nhạt nhìn Dịch hỏi gã: “Thế nào, bị Quảng ghét bỏ?”

Dịch bĩu môi, khóe mắt dư quang nhìn Quảng.

Quảng xuy một tiếng cười lạnh nói: “Nhìn cái gì? Rõ ràng chính là huynh có vấn đề còn bịt kín không xin lỗi ta, huynh cũng không tin tưởng ta thì chúng ta còn gì để nói?”

Quảng vẫn cảm thấy hắn và Dịch cho dù thời gian tách ra hơi dài nhưng hiện tại lại ở chung một chỗ sẽ giống như trước kia, cho nhau tin tưởng và thấu hiểu. Nhưng hắn phát hiện mình tin tưởng Dịch, nhưng Dịch lại vẫn hoài nghi hắn mập mờ với nam nhân khác, chuyện này đối thành ai cũng phải tức giận.

“Được rồi, cũng không phải nữ nhân, làm gì sao đo nhiều như vậy.” Tư Bác trợn trắng mắt nhìn Quảng: “Đừng lải nhải dài dòng, người cũng được đó.” Y nhấc chân đạp về phía Dịch: “Nói lời xin lỗi thì sao, có thể làm cho người mất miếng thịt hay là mất chút máu?”

Dịch mím môi quay đầu nhìn mặt Quảng lạnh nhạt há há miệng: “.....” Nhưng âm thanh lại không phát ra.

Quảng quay đầu nhìn y, thấy y chỉ là há miệng lại không nói gì với mình, vừa rồi còn cho rằng y sẽ xin lỗi tâm tình hơi tốt một chút càng thêm không xong: “Được rồi, ta không có gì nói với huynh, chủ thượng, ta đi ra phía trước mở tiệm.”

Tư Bác không nói gì nhìn Dịch, thấy Quảng quay đầu đi cũng không có biện pháp ngăn cản gã, chỉ có thể nhìn về phía Dịch nói: “Người không thể cố gắng vào lúc này sao? Không phải là nói lời xin lỗi sao, sao lại mất sức như vậy?”

Dịch nhủ mảy cúi đầu không nói lời nào, dáng vẻ cộc gố kia làm cho người thật sự là không nói gì.

“Người có phải cảm thấy Quảng không có người là không được hay không?” Tư Bác đột nhiên nheo lại đôi mắt nhìn gã, tính toán cho gã một chút kích

thích tàn nhẫn kích thích gã: “Thà rằng tìm người khác, chỗ ca ta cũng có mấy người đấy, người nếu như còn tính tình này đừng đến lúc đó hấn chạy với người khác.”

Dịch biến sắc ngẩng đầu nhìn y: “Chủ thượng!”

Rõ ràng y không muốn nghe đến loại khả năng này.

“Thế nào? Người cũng không nhìn xem người giống như con gấu ngoại trừ Quảng ra còn ai có thể cần người? Còn không biết quý trọng ở đó bùng bít cái gì, người không nhìn thấy ta cả ngày giống như cao da chó đĩnh Thần Thần sao? Muốn cho hấn chỉ thuộc về một mình người thì phải mặt dày, cứ bùng sĩ diện có ích lợi gì. Sớm muộn gì hấn cũng có người khác, đến lúc đó người có hối hận cũng đã muộn.” Tư Bác hừ lạnh một tiếng giọng tay vỗ vỗ bờ vai của gã: “Đi, đuổi theo mặt dày mấy dạn xin lỗi hấn, đĩnh hấn làm cho hấn tha thứ cho người, thật sự không được thì khiêng hấn ném lên trên giường, không phải đều nói đầu giường đánh nhau cuối giường hòa sao, sao lại cố chấp như vậy?”

Biểu cảm kia, giọng điệu kia của Tư Bác chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Dịch chớp chớp mắt, cảm thấy phương pháp này có thể làm quay đầu muốn đi tử hình Quảng ngay tại chỗ.....

“Đợi lát nữa!” Tư Bác vươn tay bắt gã tức giận nói: “Buổi tối lại nói! Còn phải mở tiệm buôn bán đấy, nếu như chậm trễ ta đá chết người!”

Dịch ừh một tiếng không tình nguyện đồng ý.

Quảng đi đến đại sảnh thì thấy Yến Thần Dật đang nói chuyện với nhị ca y, hấn đảo đảo đôi mắt đi qua võ vai Yến Thần Dật: “Tiểu Yến, ta có việc nói với người.”

“Ừh.” Yến Thần Dật cười cười với nhị ca, sau đó đứng dậy đi với Quảng đến quầy: “Làm sao vậy?”

“Nhị ca người tới tìm người mượn bạc?” Quảng duỗi tay lấy một chồng biên tai từ trong quầy đưa cho y: “Đây là hóa đơn nhập hàng, một lát người lấy bạc đưa cho ta, chờ ngày mai ta đi tính tiền với mấy thương gia kia.”

“Ừh, người làm sổ sách giả kia không tệ, còn có, đừng giận Dịch nữa.” Yến Thần Dật nhận giấy tờ nhìn thoáng qua gật đầu: “Nghe lời đi, đừng làm cho chúng ta lo lắng.”

Quảng không nói gì mặt tròn trắng, nghĩ thầm: "ta cũng muốn giải hòa với hấn, nhưng hấn này giờ không nói gì ta có thể làm sao bây giờ? Ta cũng rất buồn."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Chương 61 (H)

Editor: demcodon

Nhị ca Yến Thần Dật hưởng thụ một bữa thịt nướng xong tâm lý cũng vững chắc, đặc biệt là sau khi nhìn thấy thực khách trong tửu lâu nối liền không đứt cang là trong lòng linh hoạt. Y thấy đệ đệ nhà mình cũng không có dùng nước sốt gì đặc biệt để nướng thịt thì tính sau khi trở về cũng làm quán nướng ở tửu lâu nhà mình.

Yến Thần Dật cũng không nói gì, chỉ cần y đừng có việc gì cũng chạy đến chỗ mình là được, ứng phó rất phiến.

“Thần Thần, một lát hai ta đi ra ngoài dạo có được không?” Tư Bác thần thần bí bí đến gần giọng tay đặt ở trên vai Yến Thần Dật, thấy hấn sắp tính xong sổ sách không khỏi cười nói: “Mỗi ngày chàng đều bận rộn như vậy sắp thành tiểu lão đầu* rồi.”

(*Tiểu lão đầu: ông cụ non.)

Yến Thần Dật xoay mặt nhìn y nhử này: “Ta không bận thì kiếm bạc thế nào, huynh không nhìn thấy bao nhiêu người nhớ thương một chút bạc của ta à? Nhị ca nói chuyện lão quan gia huynh có biết hay không?”

Tư Bác cũng không gạt hấn gật đầu duỗi tay kéo ghế dựa lại ngồi ở phía sau hấn, vòng cánh tay ôm hấn vào trong ngực: “Đại ca kia của chàng chọc phải kiện tụng mạng người, phụ thân chàng đang lo làm sao dùng bạc để vớt hấn ra.”

“Kiện tụng mạng người?” Trong lòng Yến Thần Dật kinh ngạc, tuy nói đối với cái nhà kia không có cảm tình, nhưng thỉnh linh nghe thấy loại tin tức này cũng đủ kinh sợ: “Sao lại thế này?”

Nam nhân đến gần hôn hôn khuôn mặt hần khẽ cười một tiếng: “Không có chuyện gì lớn, hần vì đoạt kỹ nữ với người ra tay đánh nhau. Nếu là đặt ở trước kia phòng chừng phụ thân chàng cầm bạc trên dưới chuẩn bị một chút thì có thể dẫn người ra. Bất quá ca ta chán ghét nhất loại chuyện này, y nếu là không biết không chừng còn có thể tránh thoát, đáng tiếc, chắc chắn, đại ca chàng đánh chết người nợ là tiểu nhi tử của Tri phủ, phụ thân chàng bắt quá chỉ là thương nhân, cho dù có bạc cũng phí công.”

“..... Vì kỹ - nữ ra tay đánh nhau còn đánh chết người?” Yên Thần Dật tròn tròn đôi mắt thật không biết nói gì: “Ai ra tay đánh người trước?”

“Đại ca chàng.” Tur Bác nhún nhún vai thấy đáng vẻ hần cau mày không khỏi khẽ cười một tiếng: “Chuyện này cũng không có quan hệ với chàng, không cần suy nghĩ quá nhiều.”

“Ta không có suy nghĩ gì.” Yên Thần Dật lắc đầu cầm sổ sách trong tay khép lại để vào trong ngăn kéo: “Ta không tính quan tâm chuyện này, huynh không cần lo lắng.”

“Ta biết chàng sẽ không quan tâm, bận rộn xong chưa? Chúng ta đi.” Tur Bác thấy hần cất sổ sách nhìn mình thì nở nụ cười giờ tay kéo hần đứng lên bừa môi: “Chúng ta cười ngựa đi ra ngoài, ta đã kêu Ninh làm lều trại đóng quân đã ngoài, đêm nay không trở lại.”

“Huynh muốn dẫn ta đi chỗ nào vậy?” Yên Thần Dật bị y kéo đến chuồng ngựa cười ở trên lưng A Hắc khó hiểu quay đầu nhìn y: “Xem mặt trời mọc?”

“Ừm, dẫn chàng đi xem đom đóm, rất xinh đẹp.” Tur Bác mỉm cười ôm hần vùng dây cương, A Hắc lộc cộc lộc cộc chạy ra cửa hậu viện.

Tiểu nhị thấy bọn họ đi ra ngoài sau đó chạy đến khóa cửa lại, vừa rồi Tur Bác đã thông báo qua buổi tối bọn họ không trở lại.

* * *

Cách huyện thành không xa có một mảnh rừng nhỏ, lại đi về phía trước chính là sông. Yên Thần Dật bị Tur Bác ôm xuống ngựa xoay mặt nhìn y, nam nhân đỡ yên trên người A Hắc xuống để cho nó tự mình chạy tùy tiện.

A Hắc được thả ra vui mừng giờ lên móng trước hí vang một tiếng, sau đó đột nhiên xông ra ngoài.

Yên Thần Dật xoay mặt nhìn nhìn, thấy nó chạy đi thật xa sau đó lại chạy về cũng không lo lắng, hần biết A Hắc sẽ không ném hần và Tur Bác ở chỗ này, con ngựa này rất có linh tính.

“Chính là ở phía trước, chúng ta đi lên chỗ cao một chút.” Tur Bác cầm hai cái bao lớn trong tay: “Cách đó không xa có mảnh đất bằng phẳng dựng lều ở chỗ đó.”

“Huynh muốn đồng chết hai ta à?” Yên Thần Dật khẽ cười một tiếng duỗi tay cầm giúp một bao lớn đi theo phía sau y, đi về phía trước không xa đã thấy chỗ đất trống đó còn có hai bao lớn, hần nhíu mày hỏi: “Huynh kêu người mang tới đây?”

“Đúng vậy, chỗ này là ta kêu bọn họ thu dọn ra, không tệ chứ, có đàn đom đóm buổi tối mỗi ngày sẽ bay qua, đội lát nữa thì có thể nhìn thấy.” Động tác của Tur Bác thật nhanh chóng đã dựng lều xong xoay mặt nhìn Yên Thần Dật: “Thần Thần, chàng nhìn về phía đông đi, một lát có thể thấy.”

Yên Thần Dật xoay đầu đi, bởi vì hai người bọn họ ở chỗ xem như cao cho nên nhìn thấy rõ ràng, chầm chầm ánh sáng màu vàng xanh bay múa ở trên mặt cỏ. Trong chốc lát vốn chỉ có mấy chỗ ánh sáng đã biến thành thật nhiều chầm sáng. Yên Thần Dật tròn tròn đôi mắt kinh ngạc há miệng: “Thật xinh đẹp!”

Hần lớn như vậy cũng chỉ ở trên tivi mới thấy qua loại cảnh tượng thành một mảnh đom đóm bay múa này, tự mình nhìn thấy thật đúng là chưa từng có, không thể không nói thiên nhiên thật sự rất thần kỳ.

Nam nhân thấy hần nhìn muốn hoa mắt thì khẽ cười một tiếng đi qua ôm hần vào trong ngực cúi đầu hôn hôn lên đỉnh đầu hần: “Thần Thần, chàng có biết ta hạnh phúc bao nhiêu không?”

“Hử?” Yên Thần Dật giờ tay sờ sờ lỗ tai y cười nói: “Ta cũng rất hạnh phúc.”

“Không giống nhau.” Nam nhân lắc đầu ghé vào lỗ tai hần nhẹ giọng nói: “Có thể gặp được chàng, yêu chàng, là chuyện vui sướng nhất cuộc đời ta. Thần Thần, chàng không thể rời khỏi ta, chàng chỉ có thể là của một mình ta.”

Giọng nam nhân trầm thấp vang lên ở bên tai làm cho khóe miệng Yên Thần Dật chậm rãi nhếch lên nụ cười. Hần xoay qua giờ tay ôm chặt cổ nam nhân nhón mũi chân: “Ta yêu huynh, ta là của một mình huynh.” Hai đôi môi dán nhau nhẹ giọng ní non.

Bọn họ là duy nhất của nhau.

Trong lòng Tur Bác ôm người yêu nhà mình kích động không thôi, một tay khiêng hần lên đi về phía lều cách đó không xa.

Yên Thần Dật bị động tác của y hoảng sợ nhưng cũng không giãy giụa. Hần mơ hồ cũng biết nam nhân muốn làm gì, có chút chờ mong nhỏ.

Khi tình đến sâu đậm tự nhiên muốn làm một vài chuyện để phát tiết, không thì sẽ nghẹn hồng.

Tư Bác đặt hân ở trên chân bông đã bày xong thấy hân ngoan ngoãn nằm yên không khỏi cười nói: “Có sợ không?” Y cũng không quên lần trước hai người da thịt gần gũi thì Thần Thần kháng cự rất nhiều.

Yến Thần Dật khẽ cười một tiếng, hai tay giơ lên ôm lấy cổ nam nhân kéo y lại gần chủ động hôn lên bờ môi của y, sau đó cắn một nhẹ giọng ní non: “Không sợ.”

Tư Bác kích động tay hơi run rẩy một chút đặt người nửa ngồi ở dưới thân giơ tay cời bỏ nút nọc áo ngoài của hân, đập vào mắt chính là lồng ngực trắng nõn mà không suy nhược của Yến Thần Dật, hai nụ hoa hồng hồng khéo léo bởi vì tầm mắt của nam nhân mà hơi hơi cứng cứng.

Yến Thần Dật ngẩng đầu lên nhẹ nhàng ưm một tiếng, đầu lưỡi thô ráp của nam nhân liếm tới liếm lui ở trên nụ hoa làm cho hân rất là kích động.

“Thần Thần, sờ sờ ta.” Y giữ chặt tay hân đặt ở vị trí đùi quần của mình, làm cho y cảm thấy dục vọng của mình đã sắp nhịn không được bùng bùng phần chấn.

Hai má Yến Thần Dật đỏ bừng nhưng tay lại nghe nam nhân nói nắm gậy thịt đã đứng thẳng chuyển động lên xuống.

Tư Bác một đường từ hai nụ hoa bị y liếm hết đã cứng rắn như hòn đá nhỏ đi đến xương quai xanh nhẹ nhàng cắn hai cái, miệng lại di động đến hầu kết của hân liếm tới liếm lui.

Thân thể Yến Thần Dật hơi run lên nhịn không được cong chân lên mà sát chỗ eo nam nhân.

Tư Bác cảm nhận được động tác của hân lập tức giơ tay cời tiết khô của hân một, tiếp theo tách hai chân hân ra khoát lên trên vai của mình, ánh mắt nhìn chăm chăm từ trên cao đi xuống đến phần thân của Yến Thần Dật.

Tuy nói lần trước hai người cũng lỏa thể nhưng Yến Thần Dật vẫn là xấu hổ khóe mắt đỏ lên giơ tay muốn ngăn cản phần thân của mình đã động tình, lại bị nam nhân cầm tay đè lên trên đỉnh đầu. Tiếp theo miệng bị hôn lên, đầu lưỡi bá đạo quán quýt ở trong khoang miệng mình, càng là dùng sức mút mút đầu lưỡi và môi hân, làm cho miệng hân ngay cả khép lại cũng không được, sọt tơ nước bọt trong suốt từ khóe miệng chảy xuống vẫn bị nam nhân hoàn toàn liếm sạch.

“Ừm!” Yến Thần Dật vốn dĩ bị hôn hoa mắt choáng váng đầu lại bởi vì thân thân dưới thân đứng thẳng bị bắt trong chớp mắt tròn tròn đôi mắt, tiếp theo liên tiếp không nhịn được tiếng rên rỉ từ trong cổ họng lao ra, tay bị nam nhân đặt ở đỉnh đầu cũng trộm nắm thành nắm: “A..... Tư Bác..... làm... làm nhanh lên..... ưm.....”

“Thần Thần có thoải mái hay không?” Đầu lưỡi linh hoạt liếm cầm hân, tay lớn buông tay đang bị đè ở trên đầu ra xê dịch đến trước ngực néo đầu đỏ nho nhỏ trên nụ hoa cứng cứng, vừa bóp vừa néo cho đến thân thể Yến Thần Dật xoay qua xoay lại muốn né tránh.

“Ừm..... thoải mái..... a..... thật nhột, đừng néo.....” Trong mắt Yến Thần Dật phủ một tầng hơi nước, ở dưới động tác tay của nam nhân càng lúc càng nhanh hân đã bắn ra: “Ừm~~~~”

Cao trào trong chớp mắt làm cho đại não hân đều trống rỗng, thân thể cũng càng là không tự chủ được run rẩy.

Tư Bác nhìn nhìn tình dịch trong tay mình xấu xa nhếch khóe miệng cười lên, thấy người dưới thân còn đang thất thần không khỏi cười xấu xa đè hai chân hân về phía trước, dùng tình dịch bôi vào cửa huyệt đóng chặt giữa kẽ đùi hân chậm rãi dùng một ngón tay xâm nhập vào.

Cửa huyệt bị vật bên ngoài xâm nhập theo bản năng bài xích, Tư Bác nhú mày lấy cao hương hoa hồng từ trong tay áo ngày đó Dịch giao cho y ra móc một khối to chậm rãi nhét vào trong cửa huyệt, mang nó về loạn ở trong vách trắng vừa nóng vừa hẹp kia.

“Ừm.....” Tiếng rên rỉ nhỏ từ trong mũi Yến Thần Dật hử ra, Tư Bác nheo đôi mắt lại quan sát về mặt của hân một chút, thấy hân chỉ là hơi hơi nhú mày lại hai má đỏ hồng, không khỏi đến gần hôn hôn khóe miệng của hân nhỏ giọng hỏi: “Có đau hay không?”

Yến Thần Dật cắn môi lắc đầu, gắt gao nhắm mắt lại.

Ngón tay trơn trượt ra ra vào vào trong cơ thể, Tư Bác nhìn chăm chăm tiểu huyệt kia bị ngón tay ra ra vào vào trong chốc lát mê muội đến gần vuron ra đầu lưỡi khẽ liếm một vòng ở nếp uốn.

“A..... đừng..... Tư Bác..... ưm..... rất bản..... đừng liếm.....” Yến Thần Dật kinh ngạc thờ hồn hên kêu một tiếng, loại khoái cảm này chạy thẳng lên đại não làm cho hai chân hân đều mềm nhũn. Nam nhân từng chút dùng đầu lưỡi treu đùa cửa huyệt kia của mình cảm thấy thật sự là quá kích thích.

Tư Bác không nói chuyện, hai ngón tay hơi hơi banh ra cửa huyệt, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm tiểu huyệt khép mở bị vẽ loạn hương cao trở nên trắng mịn, bên tai là tiếng Yến Thần Dật rên rỉ quỵn rũ làm cho đôi mắt nam nhân đều đã đỏ lên.

“Tư Bác..... ưm ưm.....” Yến Thần Dật lắc mông muốn càng nhiều.

Nam nhân lại bỏ thêm một ngón tay tiến vào cửa huyệt, ba ngón tay một trước một sau đâm rút, đầu lưỡi như có như không liếm một chút ở cửa huyệt bị banh ra, cảm giác ngón tay càng ngày càng trơn. Sau khi ở trong vách trắng ra vào càng thêm linh hoạt y rút ngón tay ra giơ tay hai ba cái đã cời sạch y phục của mình.

Hai ngón tay vẫn ở trong tiểu huyệt nóng hầm hập của hân ra ra vào vào đã trơn trượt vang lên bên tai tiếng tách tách nho nhỏ trong không gian không

dứt.

Thân thể Yến Thần Dật đều nhiễm một lớp đỏ hồng, hần chỉ có thể tùy ý nam nhân đè nặng trên đùi hần. Một tay đang ở trên đùi hần vuốt ve trêu đùa nhưng vẫn không chạm vào phần thân đứng thẳng của hần, cho dù phần thân đã kích động chảy ra không ít tinh dịch nhưng vẫn không chiếm được một chút thương tiếc của nam nhân.

“Sờ sờ ta, ô ô, ta muốn.....” Hai mắt Yến Thần Dật mê mang nhìn y, bởi vì thân thể bị nam nhân đè nặng hần chỉ có thể mơ hồ thấy ngón tay người nọ ra vào vào ở trong cửa huyết, làm cho hần xấu hổ co rút nhanh cửa huyết.

Tư Bác khẽ cười một tiếng đến gần hôn lên miệng hần, tiếp theo rút ngón tay ra thay bằng gậy thịt thô to sớm đã đứng thẳng của mình nhẹ nhàng đâm vào cửa huyết mập mạp đóng mở giống như cái miệng nhỏ nhắn, còn ác liệt hỏi: “Thần Thần có muốn ta thao chàng hay không?”

Khuôn mặt Yến Thần Dật đỏ bừng, giờ tay muốn đánh vai y, người này thật ác liệt!

“Hừ? Muốn hay không?” Hai tay y bắt lấy tay hần, chỉ là động eo đâm vào từng chút, gậy thịt ở phía trước hơi hơi chống vào cửa huyết lại rất nhanh rồi đi liên tục như vậy.

Yến Thần Dật bị y biến thành sau huyết hư không lòng đều ngứa, chỉ có thể nhắm mắt lại ở dưới ánh mắt chờ mong của nam nhân hừ nhẹ cho y một chữ: “Muốn.....”

Tư Bác nghe được câu trả lời cũng không tiếp tục trêu hần, eo vừa dùng lực đã mang cả gậy thịt thô dài của mình đâm vào trong huyết trơn mềm kia.

“A.....” Giọng Yến Thần Dật đột nhiên cất cao, gắt gao túm cánh tay Tư Bác, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch. Sau huyết cũng bởi vì đau đớn co rút lại càng nhanh, kẹp chặt gậy thịt xâm nhập.

Ngay cả phần thân trước người vốn dĩ đứng thẳng tiết dịch cũng mềm xuống, hần nức nở một tiếng vận vẹo thân thể muốn né tránh nam nhân.

Tư Bác một tay ấn eo hần không để cho hần lộn xộn, một tay vuốt ve ở trên phần thân hần, y thờ sâu làm cho mình nhìn xuống không muốn va chạm ở trong cơ thể hần.

“Thần Thần, bảo bối thả lỏng, chàng kẹp ta nhanh như vậy ta sẽ nhìn không được.” Y cúi đầu hôn môi trên gương mặt hần, hôn tới nước mắt bởi vì đau đớn mà chảy xuống: “Thả lỏng, lập tức sẽ không đau.”

Yến Thần Dật thở hắt hắt vài ngụm hơi dần dần thả lỏng thân thể, vách tràng cũng không tự giác hấp dẫn nuốt vào gậy thịt thô to, miệng cũng đứt quãng lên tiếng rên rỉ.

Tư Bác vốn dĩ nhìn vất vả, sau khi cảm giác được thân thể hần thả lỏng nào còn nhìn được nữa. Y đặt hai chân hần trên vai, trực tiếp đại khai đại hợp bắt đầu đâm rút.

“A..... chậm một chút..... um..... chậm một chút..... a a a.....” Yến Thần Dật bị y lần lượt dùng sức chạm vào chỗ mẫn cảm, ngón chân thoải mái đều bầu lại, tiếng rên rỉ quyến rũ cũng không tự giác kêu ra.

Cũng may là đang ở trong lầu đã ngoại, không thì tuyệt đối sẽ bị người nghe.

Tư Bác đã bất chấp hần nói cái gì, nghiêng đầu vừa cắn vừa mút ở trên đùi hần, tốc độ dưới thân lại vẫn không có dừng lại. Âm thanh ba ba ba mang theo tiếng nước xì xì, từ mỗi một lần gậy thịt rút ra đều mang theo rất nhiều thể dịch trong suốt mang theo mùi hoa. Yến Thần Dật xấu hổ mặt mũi tràn đầy đỏ bừng.

Loại động tác giao hoan này giằng co nửa canh giờ, cổ họng Yến Thần Dật đều khàn. Hần cũng chỉ dựa vào sau huyết bị nam nhân đâm rút đã bắn hai lần. Tốc độ Tư Bác cầm vào càng lúc càng nhanh, tiếp theo mạnh mẽ đâm thẳng vào trong thân thể hần phóng thích tinh dịch của mình ra.

“A.....” Yến Thần Dật hét lớn một tiếng, gắt gao cau mày lại một lần nữa từ khoái cảm nam nhân mang đến đạt cao trào.

Tư Bác hôn hôn trán hần ướt mồ hôi, thân thể chậm rãi khởi động rút gậy thịt hơi hơi mềm từ trong thân thể Yến Thần Dật ra, phát ra ba một tiếng vang nhỏ còn mang theo chút tinh dịch màu trắng sữa chảy ra, đập mạnh vào thịt giác.

Thân thể Yến Thần Dật xụi lơ tùy ý y đùa nghịch mình, cảm giác được có cái gì từ trong cơ thể chảy ra hần không tự giác co rút sau huyết lại, nhưng hần không biết loại hành động này làm cho nam nhân kích động cỡ nào.

Tiểu huyết hơi hơi sưng đỏ bởi vì gậy thịt nông ra còn chưa thể lập tức khép kín, tinh dịch mà trắng sữa từ trong huyết động chậm rãi chảy ra, cửa huyết còn gấp rút khép mở giống như là muốn nuốt tinh dịch trở lại.

Tư Bác vốn sau khi bắn xong gậy thịt hơi mềm nhũn lập tức lại đứng thẳng, vươn tay dài tay chụp ôm cả người Yến Thần Dật mềm như không xương vào trong ngực, mang gậy thịt lại cắm vào tiểu huyết hần, mặt đối mặt lại làm một lần.

Yến Thần Dật ngay cả âm thanh cũng không thốt lên nổi, chỉ có thể vươn hai tay ôm lấy bả vai nam nhân tùy ý y chống đẩy ở hạ thể, phần thân của mình vì cứng rắn mà đâm vào cơ bụng nam nhân, một lại một.....

* * *

Trong tủ lâu, Quảng sau khi Yến Thần Dật bị Tư Bác lôi đi sửa sang lại nhiệm vụ mình phụ trách xong mới đuổi eo, tất cả vẻ mệt mỏi thể hiện trên mặt.

“Canh giờ cũng không sớm, Quảng người cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Ninh xách thùng nước trong tay thấy hần từ đại sảnh đi đến đây thì vẩy tay: “Hôm nay Dịch cũng không trở về.”

Quảng gật đầu tỏ vẻ mình đã biết.

Ninh thấy hần không có biểu cảm gì thì nhủ mày, nghĩ thầm: “hai người này thật sự không được tự nhiên, vẫn là như mình vậy mà tốt, một mình không nhiều chuyện phiền lòng như vậy.”

Quảng trở về phòng cởi khoác ra, vai trần chỉ mặc tiết khổ đi đến thành giếng nước hậu viện múc hai thùng nước trực tiếp nâng lên tưới từ trên đầu xuống ào một tiếng. Hần lau nước trên mặt rồi lấy xà lông tùy ý cọ cọ trên người, lại múc một thùng nước tưới xuống, cứ đơn giản lấy nước lạnh tắm rửa.

Ninh ở một bên chớp mắt mấy cái, cúi đầu nhìn nhìn thùng nước trong tay học theo.

Lúc trước bọn họ hành quân đánh giặc thì lấy nước lạnh tắm rửa đều coi như xa xỉ. Hiện tại ngày tháng tốt ngược lại đều yếu ớt còn nấu nước nóng tắm rửa, trời nắng nóng như vậy tắm bằng nước lạnh cũng không có gì.

“Quảng, đưa xà bông cho ta dùng.” Ninh đuổi tay lau mặt, Quảng đưa xà bông cho gã lại rửa tay, sau đó cứ uớp nhẹp như vậy trở về phòng mình.

Dịch ngồi ở bàn vừa nhìn hần, vừa thấy Quảng tiến vào thay y phục thì trực tiếp không nhìn hần, ngay cả ánh mắt cũng không nhìn hần một.

“Phòng của huynh không phải ở đây.” Quảng quét mắt nhìn y một vron tay cầm khăn vải một bên lau tóc. Sau đó khom lưng cởi tiết khổ uớt ném sang một bên tùy tay cầm một sạch mặc vào, thấy y không có ý đi cũng không đuổi y, chỉ là đi đến bên giường đổi giày sau đó lại đi ra ngoài giặt sạch y phục chà giày xong phơi khô.

Dịch mím môi, y suy nghĩ những lời hôm nay Tư Bác nói.

Ninh thấy Quảng đi mà quay lại còn rất buồn bực, bất quá nhìn hần cầm chậu trong tay đến giặt y phục thì nhủ mày lại gần ngồi xổm một bên hỏi hần: “Người còn tức giận à?”

“A, người nói cho ta biết nếu lúc người toàn tâm toàn ý tin tưởng một người nhưng hần lại không tin người, người có tức hay không?” Quảng cầm bàn chải trong tay dùng sức chà hai cái xuống giày: “Huống chi người nọ còn nằm chung trên một giường với người.”

Ninh không tự giác giật giật khóe miệng, nghĩ thầm: “ta chưa gặp qua loại người này đâu, bất quá ngắm lại hình như là rất buồn bực, bị người yêu nhà mình hoài nghi cái gì cũng không thể nhịn.”

“Chuyện người và Tiểu Lộ không nói rõ ràng với Dịch?” Ninh nghiêng đầu nhìn hần: “Ta cảm thấy Tiểu Lộ không thích người.”

“Hần nếu là thích ta cũng là chuyện của hần, nhưng mà người ta đã có người yêu thích, đều đã đính thân.” Quảng liếc gã một xem thường múc nước rửa giày.

“Ờ..... Dịch không biết?” Ninh chớp mắt mấy cái cảm thấy cho dù giác Quảng không nói thì chủ thượng cũng sẽ không thể không nói, không có đạo lý Dịch còn hiểu lắm.

“Hần biết.” Quảng cười lạnh một tiếng, vắt khô nước trên y phục rồi treo lên trên cây cột một bên: “Nghỉ ngơi sớm một chút.”

Ninh gật đầu cũng giặt y phục xong phơi lên, thấy hần trở về phòng thờ dài cũng xoay người trở về.

“Huynh còn không đi?” Quảng thấy Dịch còn ngồi ở chỗ kia, ngay cả tư thế cũng không thay đổi thì không khỏi nhủ mày: “Ta muốn nghỉ ngơi.”

Dịch há há miệng, thấy hần quay lưng về phía mình trải giường chiếu thì nhủ mày đi qua từ phía sau ôm lấy eo hần, đưa mặt chôn ở trên vai hần cọ cọ.

Động tác dưới tay của Quảng dừng lại trong lòng cười lạnh: “Ta nhớ rõ buổi chiều đã nói qua với huynh hai ta đừng tra tấn nhau, ngừng lại đi.” Hần giờ tay kéo cánh tay bên hông ra xoay mặt nhìn về phía Dịch: “Có biết nghỉ ngơi làm lòng tay lạnh lẽo hay không?”

Dịch gất gao mím miệng nhìn hần: “Ta sai rồi, chàng đừng tức giận.”

“Ha ha!” Khóe miệng Quảng mang theo nụ cười chua xót lắc đầu xua tay chỉ chỉ phía cửa: “Cửa ở nơi đó, xin cứ tự nhiên.”

“Quảng! Ta nói ta sai rồi, ta biết chàng đang tức giận chuyện gì, là ta lòng dạ hẹp hòi, ta không nên hoài nghi chuyện hai người, ta xin lỗi còn không được sao?” Dịch cũng nóng nảy kéo tay hần không buông: “Chàng biết rõ chúng ta tách ra hơn hai năm, ta..... ta ghen tị với hần.”

“Huynh ghen tị? Huynh có cái gì phải ghen tị chứ? Ta là đại nam nhân như vậy mà cam tâm tình nguyện bị huynh đặt ở dưới thân cũng chưa nói cái gì đâu, huynh ghen tị hần làm gì? Dịch, huynh có phải là cảm thấy ta chỉ có thể bị huynh thao hay không? Ta là nam nhân!” Quảng bỏ tay y ra, giọng nói cũng lớn không ít: “Huynh cho rằng đổi thành ai cũng được? Ta không phạm tiện đến bước đó!”

Trong lòng Quảng có chút ủy khuất, vốn không có chuyện gì nhưng người này ngày đó nói những lời thật sự làm cho trái tim mình băng giá không thôi.

Dịch nhú chặt mày, nhớ tới ngày đó cũng làm mình hối hận muốn vả miệng mình ---

Ngày đó.....

“Chàng đã liên tiếp mấy ngày đi theo bọn họ uống chút rượu, hôm nay còn uống nhiều hơn.” Dịch nhìn Quảng giờ tay nắm cầm hân: “Chàng cứ như vậy thích uống rượu với Tiểu Lộ?”

“Hửm?” Quảng mơ mơ màng màng giờ tay đẩy y dụi dụi mắt: “Huynh có bệnh à, lấy nước cho ta.”

Dịch nheo lại mắt hừ lạnh một tiếng: “Ta có phải quá chiều chàng hay không?”

“Dịch, huynh đừng không có việc gì mà gây sự, chúng ta chỉ là uống rượu mà thôi, huynh bức tức cái gì.” Quảng cũng không bình tĩnh đẩy y ra: “Lăn sang một bên, đừng đè nặng ta.”

“Không cho ta đè nặng vậy để cho ai đè nặng? Chàng ngược lại nói rõ ràng cho ta.” Dịch cũng nổi điên lên sức lực dưới tay cũng lớn không ít. Quảng vốn đã uống đầu vầng mắt hoa, kết quả bị y đùa nghịch hai cái cũng có cảm giác, sau đó lập tức lăn lên giường.

Đáng tiếc, lăn lên giường xong sáng sớm ngày hôm sau hai người bắt đầu chiến tranh lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Chương 62

Editor: demcodon

Dịch thờ dài, ngày đó mình lửa giận công tâm nói ra những lời làm cho Quảng tức giận, hơn nữa xong việc mình cũng không xin lỗi, cũng không trách hân giận mình lâu như vậy.

Quảng thấy y đứng ở nơi đó cúi đầu sắp xếp não bị tức cười, hân ngồi ở trên giường ngửa đầu nhìn nam nhân, khóe miệng cười mang theo châm chọc: “Thế nào, hối hận?”

“..... Ta sai rồi, chàng không có thể tha thứ cho ta một lần sao?” Dịch cau mày tiến lên bắt lấy tay hân nhìn thẳng hân: “Về sau ta sẽ không còn như vậy nữa.”

Y là thực sự ý thức được mình lần này có bao nhiêu lòng dạ hẹp hòi: “Thật xin lỗi.”

Quảng mím môi, thấy y đến gần hôn mình cũng không né tránh mà là thờ dài: “Nếu như có một ngày huynh quan hệ thân mật với những người khác ta cũng sẽ lo lắng ghen tị, nhưng huynh không thể nói ta như vậy. Hai ta tính toán đầu ra đầu vào cũng ở bên nhau mấy năm, huynh nếu như hoài nghi tâm ý của ta đối với huynh còn không bằng dứt khoát cắt đứt.”

“Ta không hoài nghi, thật sự.” Y kéo hân vào trong lòng ngực làm cho mặt hân dán vào ngực mình, sau đó cúi đầu hôn hôn trên đỉnh đầu hân: “Thật xin lỗi.”

Quảng thả lỏng thân thể dựa vào trong lòng ngực y nhẹ nhàng gật đầu xem như tiếp nhận lời xin lỗi của y.

Dịch nhanh chóng dẫm mũi lên mặt bồ nhào vào hân đến gần hôn hôn.

* * *

Buổi sáng ngày hôm sau mặt trời mọc Yên Thần Dật cũng không thấy được, lúc hân tỉnh ngủ thì đã sắp giữa trưa, eo đau ngay cả động cũng không muốn động.

Tư Bác đã sớm đi bắt cá đến nướng, gần đây cũng là từ quán nướng luyện ra tay nghề y làm thịt cá nướng cũng không tệ.

“Thần Thần ~~~” Tư Bác thấy hân tỉnh ngủ âm thanh nhào nhệt kêu lên một tiếng đến gần cười hi hi nhìn hân: “Ta nướng cá, bắt quá chàng hình như không thể ăn, một lát chúng ta trở về từ lâu ăn đi, ta hầm cháo cho chàng.” Nam nhân quơ quơ cá nướng bị xâu qua cây bóc mùi thơm trong tay cười thấy răng không thấy mắt.

Yên Thần Dật liếc mắt nhìn y, từ trong chăn vươn ra cánh tay mang theo dấu vết chấm chấm, đều là ngày hôm qua nam nhân kích động mút xuống tạo

ra.

“Ta mặc y phục cho chàng.” Nam nhân đến gần cười tủm tỉm nhìn hấn, mặt mũi tràn đầy đáng về ta thật thỏa mãn đặc biệt vui vẻ làm cho Yến Thần Dật nghiêng răng.

Hắn giơ tay đánh lên trên vai y: “Huynh đây là đã sớm lên kế hoạch à?” Vừa nghĩ đến đêm qua hai người lăn lộn điên loạn đảo phượng thì hấn cảm thấy khuôn mặt đỏ bừng.

“Hắc hắc, Thần Thần, ta thật vui vẻ.” Tư Bác nhào qua ôm hấn vào trong ngực nhe răng cười, dùng sức ôm hấn cọ cọ.

Yến Thần Dật giơ tay捏o lỗ tai y, khoe miệng lại cũng nhếch lên cười.

Hai người thu dọn một chút mới lên ngựa về tửu lâu còn phải làm buôn bán.

Tuy nói Yến Thần Dật thất lung đau chân mỏi nhưng tinh thần lại không tệ. Sau khi trở về trong thành còn tiện đường đi cửa hàng rèn lấy nồi lẩu đã làm xong, còn nói với lão bản nếu dùng tốt sẽ đến đặt làm mấy cái. Lão bản cửa hàng rèn kia đặc vui vẻ, mùa hè năm nay cũng buôn bán lời không ít bạc.

“Cái nồi này phải dùng như thế nào? Nhìn thật quái.” Y cầm nồi lẩu trong tay phía trên dùng ống dài dẫn khói, khó hiểu nhìn nhìn: “Cái này ta đã thấy, trước kia trong cung cũng dùng qua một lần, bất quá không có tính tế như cái này.”

“Thứ này hấn là còn không phải phổ biến có thể thấy đúng không? Giá cái lẩu đồng rất cao.” Hấn nhún nhún vai cầm nồi lẩu trong tay lật qua lật lại nhìn xem, trong lòng bội phục không cần nói cũng biết, tay nghề người cổ đại chính là không tệ. Hấn chẳng qua là vẽ đại khái rồi cầm kêu lão bản cửa hàng rèn dựa theo làm không nghĩ tới còn có thể làm ra được, hơn nữa bộ dáng trên cơ bản không khác chút nào so với trí nhớ của hấn.

“Chờ buổi tối chúng ta thử xem, gần đây thời tiết dần dần lạnh đồ nướng cũng bán không được bao lâu. Nếu hương vị ngon mùa đông chúng ta sẽ bán món này.”

“Thần Thần, lúc ca ta đi hấn là để lại cho chàng không ít ngân phiếu phải không? Chàng còn vội vàng kiếm bạc như vậy làm gì?” Tư Bác đi ở bên cạnh hấn, thấy khoe mắt hấn mắt đều mang theo vui vẻ không khỏi nhủ mảy: “Theo lý thuyết hiện tại chàng không thiếu bạc mới đúng.”

“Hờ!” Yến Thần Dật tròn trắng mắt chếp chếp miệng nói: “Người khác cho và tự mình kiếm có thể giống nhau sao? Huynh không hiểu rồi, loại cảm giác buôn bán lời bạc thật sự rất tốt.”

Nam nhân thờ dài, dường như hấn nói giống như mình thật đúng là không biết kiếm bạc có cái gì hưng phấn. Bất quá thấy đáng về hấn vui vẻ Tư Bác cảm thấy mình cũng rất thỏa mãn.

--- --

Hai người sau khi trở về tửu lâu lại bận rộn một lát. Bởi vì gần đây người đến ăn đồ nướng không có nhiều như lúc trước cho nên lượng công việc của bọn tiểu nhị cũng giảm xuống không ít. Yến Thần Dật nhìn nhìn chung quanh dù sao hấn không có việc gì nên lấy nồi lẩu đi rửa sạch, lại dùng một miếng da heo sống lau lau nhiều lần trong nồi sau một lúc để sang một bên.

“Thần Thần, chàng muốn làm cá hả?” Tư Bác mang theo hai con cá trắm cỏ đã mổ bụng trong tay đi tới thấy hấn xắn tay áo hiển nhiên muốn động tay nấu cơm không khỏi hỏi: “Thần Thần lại muốn làm món gì ngon ăn vậy? Ta cũng làm giúp chàng.”

“Huynh giúp ta mang rau đi rửa, chỗ này của ta không có gì huynh có thể giúp đỡ.” Yến Thần Dật cầm dao phay trong tay bóc thịt cá, hấn tính tự mình làm thịt cá viên một lát bỏ vào trong lẩu.

Tư Bác thấy hấn bắt đầu động tác cũng không thêm phiền, chỉ lấy mấy loại rau xanh để một bên đi đến cạnh giếng rửa sạch.

Hấn mang thịt cá đã bóc xong để vào trong chậu nhỏ một bên, lại mang xương cá và đầu cá để vào trong nồi một bên xào, bỏ thêm nước và một ít gia vị vào hầm nấu canh cá.

“Lư sư phụ, hai ngày trước ta làm thịt dê cuộn kia đông lạnh không?” Yến Thần Dật quay đầu nhìn thấy Lư sư phụ từ trong kho lạnh cầm thịt dê đi ra nhanh chóng lên tiếng hỏi ông.

“Đông lạnh, đông lạnh thật thành công, lão bản làm thịt kia phải làm gì? Ta thấy mặc mỡ đều có.” Bởi vì bị đặt ở giữa khối băng cho nên thịt dê cuộn Yến Thần Dật làm đã đông lạnh rất không tệ.

“Buổi tối hôm nay nếu không có buôn bán gì thì đóng cửa sớm một chút, chúng ta ăn lẩu náo nhiệt.” Yến Thần Dật cười thần bí, nghĩ chờ lát nữa lấy thịt dê cuộn ra cắt hết xem có ra hình được hay không. Nếu có thể thì lẩu thịt dê cuộn cứ làm như vậy.

“Lư sư phụ lò đang nấu rượu, ta phải làm thịt cá viên.” Hấn lấy bột mì một bên ra để một ít vào trong chậu nhỏ, mang thịt cá vừa bóc xong đến băm, đập hai quả trứng gà vào quấy đều theo kim đồng hồ, lại bỏ thêm một chút muối và mấy gia vị khác vào, sau đó trộn bột mì vào tiếp tục quấy hăng hái.

Mang một đồng thịt vò viên xong bỏ vào trong nước đang sôi, tay chân Yến Thần Dật lư loát làm thật nhiều cá viên.

Chờ tất cả cá viên ở trong nồi đều nổi lên hấn dùng vớt vớt cá viên ra để vào trong chậu nước lạnh một bên, làm như vậy có thể làm thịt cá viên càng

thêm dai.

Lưu sư phụ ở một bên giúp hấn vớt cá viên, hai con cá trắm cỏ làm không ít viên, đều đầy một chậu nhỏ.

“Hương vị cá viên này không tệ nha.” Ông duỗi tay bóc một viên nhét vào miệng nhú mảy.

“Tanh hả?” Yến Thần Dật thấy ông nhú mảy không khỏi hỏi.

“Không, hương vị vừa đủ, chính là có chút nhạt.” Lưu sư phụ chép chép miệng vớt hết cá viên để trong chậu nước lạnh ra đựng vào trong đĩa khác để nguội.

“Đây cũng không phải thành phẩm, đến buổi tối ăn lẩu thì để vào trong canh lẩu lại nấu một lần mới có thể ăn, đúng rồi, chúng ta có phải có tương vừng hay không?” Yến Thần Dật vớt hết cá viên từ trong nước sôi ra, sau đó để vớt sang một bên khom lưng từ dưới thớt cầm một lọ chao ra: “Lưu sư phụ, ông dạy ta ướp muối chao này như thế nào đi? Hương vị thật sự tốt.” Hấn liếm liếm môi ngửi hương vị đặc biệt của chao khi lên men, dùng sức hít hít mũi, mắt sáng lấp lánh.

Không thể không thừa nhận loại tay nghề ướp muối gì đó của Lưu sư phụ so với mình tốt hơn nhiều. Hấn mặc dù cũng có thể ướp muối chút dưa leo củ cải cái gì, nhưng chao này mỗi lần ướp muối đều sẽ mốc meo biến chất, thử làm nhiều lần cũng thất bại. Sau này hấn dứt khoát cũng không thử miễn cho lãng phí nguyên liệu.

“Không phải đã dạy cho ngài rất nhiều lần sao? Ngài lần nào làm đều làm ra một vò cũng rất tà môn.” Ánh mắt Lưu sư phụ thật không biết nói gì cười vỗ bả vai hấn: “Thôi thôi, ngài nếu như thích ăn thì ta ướp là được, ngài cũng đừng lãng phí đậu hũ.”

Yến Thần Dật mím môi cười gật đầu, cầm hai cây ngó sen trong tay đang tước vỏ: “Lấy một chút dưa chua đi, buổi tối để vào trong lẩu.”

Lưu sư phụ gật đầu đi lấy dưa chua về cắt sợi.

Ngược lại là Tư Bác rửa xong rau xanh trở về thấy Yến Thần Dật đã làm xong cá viên có chút kinh ngạc đến gần dùng đầu ngón tay đâm đâm kinh ngạc nói: “Thật dai!”

“Lấy tay ra, móng vuốt kia của huynh cũng không ngại bản à, cái này để ăn đó.” Yến Thần Dật duỗi tay đánh tay y giữ chặt chậu nhỏ, xoay mặt thấy y bĩu môi thì cười nói: “Huynh lấy thịt bò ra băm đi, dù sao huynh không có việc gì cùng ta làm thịt viên vậy.”

Tư Bác gật đầu đi lấy thịt bò.

Bận việc một canh giờ, cá viên, canh cá, thịt bò viên, còn có xương sườn và thịt ba chỉ miếng đều xử lý tốt. Bên Lưu sư phụ cũng mang dưa chua và mấy loại khác đều làm xong bày trên đầy một bàn.

Yến Thần Dật ngồi ở trên ghế uống trà, thấy Tư Bác cầm chậu nhỏ trong tay đang dựa theo cách mình nói cho y làm tương chấm, chớp mắt mấy cái khoe miệng nhếch lên nụ cười. Cuộc sống như vậy cũng thật tốt.

“Thần Thần, ta muốn ăn bánh bí đỏ.” Tư Bác chép chép miệng xoay mặt nhìn hấn, thấy hấn đang cười với mình không khỏi cũng cười hắc hắc nói: “Thần Thần, ta có phải rất soái hay không?”

“Ừh, huynh đặc biệt soái.” Yến Thần Dật gật đầu đứng lên lấy bánh bí đỏ hấp trong nồi ra để sang một bên bữu môi: “Đã sớm làm cho huynh rồi, chờ nguội hãy ăn.”

Tư Bác nấn nhá cười, Lưu sư phụ ở một bên nhìn hai người bọn họ liếc mắt nhìn cảm thấy quan hệ hai người giống như thân mật hơn lúc trước một chút.

“Lão bản, tình cảm của hai người cũng thật tốt.” Không tự hiểu là lời này cứ như vậy nói ra.

Yến Thần Dật sững sờ xoay mặt nhìn ông, Tư Bác ngược lại gờ tay ôm chặt bả vai Yến Thần Dật cười hi hi nhìn Lưu sư phụ, còn đến gần bẹp một cái hôn lên trên khuôn mặt Yến Thần Dật, thoải mái nói: “Ta thích Thần Thần nhất.”

Yến Thần Dật gờ tay đẩy y, có chút ngượng ngùng. Tuy nói bình thường quan hệ của hai người bọn họ cũng không che giấu, nhưng bị Lưu sư phụ trực tiếp nói ra như vậy vẫn là có chút chột dạ, chung quy không phải ai cũng đều có thể tiếp thu.

Lưu sư phụ ngược lại là không cảm thấy có cái gì không được tự nhiên, chỉ là thấy hai người bọn họ thân mật cũng có chút ngượng ngùng trừng mắt nhìn mắt Tư Bác nói: “Người cũng phải xem trọng lão bản, đừng làm cho người đoạt đi.”

“Đó không có khả năng, ai dám giành giật Thần Thần với ta thì ta đánh chết hấn.” Trong mắt hàn quang hiện ra, Tư Bác cười âm trầm, đặc biệt là một hàm răng trắng kia thấy thế nào cũng đều thận trọng đến hoảng sợ.

Yến Thần Dật thở dài gờ tay vỗ bả vai y: “Đừng nói vậy.”

Tư Bác nhú mảy, nghĩ thầm: “ta mới không nói vậy đâu, ai dám giành giật Thần Thần với ta nhất định làm cho hấn muốn sống cũng không được!”

Chương 63: Chương 63

Editor: demcodon

Thời gian nhaoáng lên một đã đến giữa tuần tháng mười, hôm nay Yên Thần Dật đang ở trong bếp cùng Lưu sư phụ làm cá viên thì nghe được bên ngoài có người kêu hân: “Tiểu Yên, đi ra đây!”

Yên Thần Dật rửa tay trong chậu nước kế bên sau đó vẩy tay đi ra ngoài thấy Ninh cầm hai cái nồi lẩu đồng trong tay đến gần lập tức đi qua hỏi gã: “Đều cầm về rồi hả?”

“Ừh, tổng cộng cầm mười cái về, thứ này cũng thật sự quý.” Ninh gật đầu thả nồi lẩu xuống đất: “Người nhìn xem có vấn đề gì hay không, lão bản nói nếu như có vấn đề gì ông sẽ sửa miễn phí.”

“Ừh, kêu bọn họ chuyển mấy vào để chúng ta thử một lần, Tư Bác ~~~” Hân xoay mặt về phía sau nam nhân đang theo Dịch đập cốc gỗ kêu một tiếng rồi vẩy tay: “Đi đốt chút than củi mang đến đây.”

Tư Bác gật đầu cầm khăn vải lau lau mồ hôi trên người rồi hất hất cầm với Dịch hai người cùng đi đốt than củi.

Lúc này Ninh và hai tiểu nhị phía sau mang nồi lẩu đồng còn lại đều đặt xuống đất, thấy Yên Thần Dật cười tủm tỉm vây quanh nồi lẩu hỏi hân: “Lão bản, cái lẩu này muốn bán ra ngoài sao? Lần trước ngài làm cho chúng ta ăn đặc biệt ngon.”

“Bán, đợi lát nữa thử nồi nếu như không thành vấn đề thì bán ra ngoài, mấy người các người trước đi giúp Lưu sư phụ chuẩn bị phân loại thức ăn cho tốt rồi bung lên phía trước, kêu Quảng tới một chuyến.” Yên Thần Dật cầm một đồng ông khò nhìn nhìn cảm giác không thành vấn đề.

Lần trước cái nồi đồng kia làm không tệ, dùng cũng thật thuận tay. Lần này hân cố ý kêu lão bản làm bốn cái hơi lớn hơn nồi bình thường một chút, những cái khác để giữa bình thường. Ngày đó hơn mười người dùng nồi nhỏ ăn ngon nhưng không đủ dùng.

Sau khi tử xong Yên Thần Dật cho người rửa các loại rau xanh củ cải đều bung đến phía trước dùng một bàn dài lớn để lên, sau đó cầm ra một tấm ván gỗ thật dày lót ở giữa bàn để nồi lẩu lên. Hân muốn làm lẩu tự chọn (buffet), mỗi vị khách năm văn tiền, tiểu hài tử hai văn tiền, rau xanh mần thầu tùy tiện ăn, các loại thịt viên mười văn tiền một phần lớn, cộng thêm mười văn tiền một phần thịt dê miếng, mười văn tiền một phần thịt bò miếng, bình rượu đầu tiên miễn phí, bình thứ hai năm văn tiền.

“Thần Thần, như vậy chúng ta không mệt sao?” Tư Bác khó hiểu nhìn hân, cảm giác có chút mệt.

“Không mệt, một bữa cơm ăn đến bốn đến năm mươi văn tiền, rau xanh củ cải lại không quý.” Yên Thần Dật không thèm để ý khoát tay, nghĩ đến thì ra ở hiện đại mỗi lần cùng bằng hữu đi ăn buffet đều ăn không muốn trở về lại vẫn muốn đi ăn, loại cảm giác này cũng rất ghen ghét.

Tư Bác gật đầu cảm thấy có đạo lý, thấy hân đang cầm tàu hủ ky cuốn rau xà lách lại dùng tấm trúc xâu cũng đuổi tay hỗ trợ.

“Huynh đừng động, huynh mang thịt khô cắt cũng xâu thành như vậy, trên một xâu ba miếng thịt khô.” Yên Thần Dật chỉ chỉ thịt khô để một bên, nó có chút cứng nên hân bắt đầu cắt rất mất sức.

Nam nhân nhú mày đuổi tay hỗ trợ, kỹ thuật dao không phải tốt bình thường, tốc độ cũng nhanh, một lát đã cắt xong, sau đó cầm lấy dựa theo cách Yên Thần Dật xâu thịt khô.

“Tiểu Yên, khách đến.” Ninh chạy tới nhìn hân đang bận rộn lập tức nói: “Bốn người gọi nồi xương sườn, Quảng hỏi người tính bạc như thế nào?”

“Chúng ta có ba loại nồi?” Yên Thần Dật nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ rồi mở miệng nói: “Nồi xương sườn mười văn tiền, nồi canh cá miễn phí, nồi thịt gà cũng mười văn tiền, nói cho bọn họ thêm canh miễn phí.”

“Được rồi.” Ninh xoay người chạy về đại sảnh, trong lòng còn cân nhắc một bữa cơm này ít nhất mỗi bàn kiếm được ba đến bốn mươi văn tiền, đơn thuần kiếm cũng hơn mười văn tiền, không ít. [một trăm văn tiền = một lượng bạc]

“Chúng ta có nhiều canh cá à?” Tư Bác vừa xâu thịt khô vừa hỏi hân: “Thừa dịp gần đây cá trong sông to ta dẫn bọn họ lại đi vớt chút cá được không?” Như vậy là có thể tiết kiệm không ít tiền.

“Ta nghĩ làm hồ nước nuôi chút cá, huynh cảm thấy thế nào?” Huyện Hoa Dương dựa vào núi gần sông muốn làm hồ nước nuôi chút cá hẳn là không khó, nhưng hân không biết phải tìm người hiểu rõ đến hỗ trợ mới được: “Huynh có biết làm hay không?”

“Ta không biết, bất quá Dịch hẳn là biết, đợi lát nữa chàng hỏi hân một chút.” Tư Bác mang thịt khô xâu xong để vào khay kế bên, thấy khay bên cạnh

Yến Thần Dật cũng đầy không ít thì nói: “Không bằng làm cái thẻ viết giá để cho bọn họ tự mình chọn, đỡ phải tiểu nhị còn phải giới thiệu từng người.”

Yến Thần Dật cảm thấy cách này tốt nên lôi kéo y đi vào thư phòng làm thẻ trúc, phía trên viết giá.

Chờ sau khi bọn họ mang hai cái mâm lớn sang cùng với mấy mâm rau xanh để chung Dịch cũng mang than đốt xong để vào trong bếp lẫu, một lát canh trong lẫu bắt đầu sôi ùng ục nổi bong bóng.

Yến Thần Dật dùng để hầm canh xương đều là lấy xương tủy xương đùi bò, hương vị thơm nồng mà không dầu mỡ, còn bỏ thêm chút đảng sâm cầu kỷ vào gia tăng dinh dưỡng.

Khách đến cảm thấy mới mẻ, nửa năm gần đây từ lâu này thật sự làm cho bọn họ ăn được không ít món ngon, hơn nữa so với ba tiệm không thể không nói từ lâu của Yến Thần Dật bán bất luận là chay mặn số lượng đều thật đủ, hương vị còn ngon, giá không quý, cho nên khách quen đặc biệt nhiều.

Ngay cả mấy thương đội bình thường đi ngang qua huyện Hoa Dương cũng thích dừng chân ở tiệm hán, không vì cái gì khác, vì khách dừng chân ở nơi này được cung cấp bữa sáng miễn phí.

“Tiểu Yến à, ngươi lại mê mê ra cái gì tốt à?” Khách quen thấy hán đi ra treo bảng buôn bán thì cười hỏi: “Hương vị này chúng ta từ bên ngoài đã ngửi thấy.”

Yến Thần Dật mang thẻ trúc để bên cạnh mấy cái mâm quay đầu cười nói: “Đây không phải thời tiết chuyển lạnh sao, chúng ta cũng nên ăn chút thức ăn nóng hổi để thân thể ấm áp. Các vị nếu cảm thấy hương vị cũng không tệ lắm thì tuyên truyền cho ta nha!”

“Nhất định nhất định, khẳng định sẽ tuyên truyền cho ngươi, ngửi thấy đã thơm như vậy khẳng định ăn không tệ.” Người nọ cười gật đầu nhìn thấy nam nhân phía sau Yến Thần Dật mặt không chút thay đổi nhìn mình thì chớp mắt mấy cái xoay qua đi ăn cơm.

Tư Bác liếc mắt nhìn nam nhân kia, nhân mô cầu dạng* là khách thường xuyên đến ăn cơm, thân phận gì không biết, dù sao mỗi lần đến đều phải nói hai câu với Thần Thần. Y đã sớm nhìn người này không vừa mắt, nếu không phải Thần Thần đã cảnh cáo mình không cho có xung đột với khách ở trong tiệm thì y tuyệt đối đuổi người này ra.

(*Nhân mô cầu dạng: mặt chó thân người hay thân chó mặt người, dùng để chỉ những người trông rất lịch sự nghiêm túc nhưng thật ra đang âm mưu suy tính gì đó.)

Mắt nhìn thấy đã bắt đầu nấu hai cái lẫu, những người khách đó cũng cầm cái đĩa đến tự mình chọn lựa rau xanh thích ăn cầm về để vào trong canh nấu. Yến Thần Dật đi đến quầy vớt tay cầm giấy tờ Quảng viết xong nhìn nhìn vừa lòng gật đầu: “Xem”

Tư Bác lại gần một tay ôm eo hán, cầm đề lên trên vai hán nhìn nhìn: “Nhiều như vậy?”

“Đây mới là hai bàn gọi trước mấy món, huynh phải biết tất cả đều là đại nam nhân đến ăn cơm không có thịt thì ăn thế nào? Hãy chờ xem, một bàn này như thế nào cũng phải một lượng bạc mới đủ ăn.” Yến Thần Dật giơ tay cầm bút lông lại xoạt xoạt viết xuống hai nét lên trên mặt đĩa cho Quảng: “Khách tiêu nhiều hơn một lượng bạc thì có gắng xóa bỏ số lẻ cho bọn họ, chúng ta không cần so đo những cái đó.”

Quảng gật đầu hiểu rõ ý hán cười nói: “Bạc này đều bị ngươi tính kè.”

“Hừ, lời nói không phải nói như vậy, ta phải nuôi bao nhiêu người, đừng quên làm sổ sách giả, miễn cho qua mấy ngày nhị ca tam ca gì đó của ta lại đến mượn bạc.” Yến Thần Dật khẽ cười một tiếng xoay mặt nhìn về phía hai bàn khách đang ăn khi thế ngất trời, thấy có không ít người ở ngoài từ lâu nhìn xung quanh thì đi ra ngoài nói với bọn họ: “Hôm nay từ lâu bắt đầu lẫu tự chọn, nồi canh miễn phí, rau xanh miễn phí, bình rượu đầu tiên miễn phí, thời tiết này càng ngày càng lạnh các vị hương thân không có việc gì thì dẫn theo người nhà đến ăn một bữa nếm thử món mới mẻ.”

Còn đừng nói chiều này hán kêu lên một tiếng sau đó ngược lại có mấy vị khách tiến vào trong tiệm gọi nồi canh cá. Yến Thần Dật cũng không có gì gọi là bọn họ tới ăn miễn phí, dù sao vào tiệm người trưởng thành năm văn tiền, tiểu hài từ hai văn tiền, cho dù chỉ ăn rau xanh cũng có thể thu tiền vốn.

“Tiểu Yến, cá viên của chúng ta không đủ.” Ninh bưng thịt dê khách gọi lên sau đó thấy hán đang ở trước quầy nói chuyện với Quảng thì đến nói cho hán một tiếng: “Lư sư phụ nói phải làm chút bò viên và thịt dê viên bán.”

“Ừh, bây giờ ta đi làm. Tư Bác, huynh đi dạo chợ xem có bán hải sản khác hay không. Nếu có đồ sống thì mua một chút về, tôm gì đó nếu có cũng mua về một chút.” Yến Thần Dật cầm túi tiền đưa cho nam nhân, giơ tay nhéo lỗ tai y: “Nhanh đi.”

Tư Bác bừa bãi không tình nguyện đi ra ngoài làm người chạy việc, còn Yến Thần Dật đi phòng bếp.

* * *

Nam nhân cầm tiền túi chậm rãi đi dạo ở chợ, thỉnh thoảng chỉ vào trên quầy hàng bán cá tôm hỏi giá một chút. Nếu đổi lại trước kia loại chuyện này sao có thể đến phiên y đến làm, hơn nữa cũng là Yến Thần Dật nói cho y biến thành tam gia, không nên nhìn thấy đã mua.

“Giá rẻ một chút đi đại thẩm, ta mua mấy loại đó.” Tư Bác chọn một quầy hàng bán tôm và con hến cùng đại thẩm bán hàng thảo luận trả giá.

“Nơi này của ta chính là giá rẻ nhất, ngươi muốn mua bao nhiêu, mua nhiều mới có giá rẻ.” Đại thẩm cầm tôm quơ quơ ở trên cân: “Đều cầm đi tính.”

Tư Bác cúi tay bóp bóp con tôm, cảm thấy còn rất tươi mới thì gật đầu: “Được, đều cân đi, lại lấy ít con hén cho ta.”

Đang khom lưng xem con hén đặt ở trong nước ngâm có phải đều còn sống hay không thì bị người đụng phải một chút, Tư Bác quay đầu cúi tay giữ chặt người đụng phải mình, hơi hơi nheo đôi mắt lại nhìn hén.

“Thật xin lỗi, là ta đụng vào người.” Nam nhân bị giữ chặt cười ngượng ngùng xin lỗi, muốn giật cánh tay mình về lại phát hiện làm như thế nào cũng giật không ra. Người nọ sốt ruột lập tức quát về phía Tư Bác: “Nè, người đừng không phân rõ phải trái, ta đã xin lỗi người nhanh buông tay!”

Tư Bác cười lạnh một tiếng dùng mu bàn tay vỗ nhẹ trên trên gương mặt hén phát ra tiếng bốp bốp vang nhỏ: “Tiểu tử, trộm đồ còn muốn trộm trên đầu gia? Người còn non một chút.”

“Ta không trộm đồ!”

“Không trộm đồ thì đây là cái gì?” Tư Bác giơ tay quơ quơ một chút ở trên người hén, cũng không biết làm như thế nào hai tiền túi lập tức xuất hiện ở trong tay y: “Đây là của người?”

Mặt tiểu tử kia đỏ lên trùng y còn muốn nói xạo. Bất quá vừa thấy lạnh lẽo trong mắt Tư Bác thì có chút hoảng sợ nhấc chân muốn đá về phía chân Tư Bác.

Tư Bác nghiêng người né tránh một cá đá lập tức đá lên bụng hén, trực tiếp đá bay người đi ra ngoài nằm sấp trên mặt đất.

“Đại thẩm cân xong chưa? Bao nhiêu bạc?” Tư Bác cũng không để ý tiểu tử vừa bị y đi quay đầu giống như là không có chuyện gì xảy ra cười tủm tỉm hỏi đại thẩm bán hải sản.

Ở trong chợ này gặp rất nhiều tiểu tặc trộm cắp bị đánh, đại thẩm kia chỉ là nhìn thêm hai cái sau đó không có để ý tới mang tôm và con hén được chọn đều để vào trong túi lưới đưa cho Tư Bác, còn chỉ chỉ tiểu tử quỳ rạp trên mặt đất thì thầm nói: “Đứa nhỏ này cơ bản mỗi ngày đều lảng vảng ở trong chợ, ăn trộm ăn cắp làm không ít.”

Tư Bác gật đầu không để ý tới, chuyện này không phải y nên quan tâm.

Sau khi giao bạc cho đại thẩm xách túi lưới đi về, đi qua con phố y quay đầu lại nhìn về phía tiểu tử đi theo mình nhíu mày: “Thế nào, còn muốn bị đánh?”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Chương 64

Editor: demcodon

Nam nhân xách túi lưới đi về quay đầu nhìn về phía tiểu tử vẫn lén lút đi theo sau mình nhíu mày cười lạnh nói: “Thế nào? Còn muốn bị đánh?”

Tiểu tử kia cũng mười lăm - mười sáu tuổi cùng tuổi với Yến Thần Dật, bộ dáng cứng đầu bướng bỉnh một tay ôm bụng rõ ràng trên người dơ bẩn chật vật không chịu nổi, lại còn nhìn chăm chăm mình với vẻ rất hung hăng.

“Không muốn bị đánh thì cút ngay đừng đi theo ta!” Tư Bác xoay người không hề nhìn hén mà vẫn đi về phía trước. Khi sắp đi đến từ lâu thì xoay mặt nhìn, manh mẽ sinh vui vẻ nói: “Người đây là muốn vu vạ cho ta?”

Tiểu tử kia vẫn là không nói lời nào.

Tư Bác cũng không lại để ý đến hén trực tiếp từ cửa sau vào từ lâu.

Ninh mới vừa thu dọn bàn xong lúc này đang ở hậu viện rửa chén, sau khi thấy y tiến vào thì chào hỏi: “Không phải đi mua đồ ư, sao lại còn mang về một người vậy?”

“Đi theo về không biết phải làm gì, cầm đi rửa.” Tư Bác đưa túi lưới trong tay ném cho Ninh quay đầu liếc nhìn sau đó đi phòng bếp tìm Yến Thần Dật.

Tiểu tử kia nhìn nhìn chung quanh, vào cửa còn thuận tay đóng cửa sau lại, cứ như vậy đứng nhìn mắt Ninh.

Ninh mang túi lưới để vào trong chậu một bên rồi vẩy vẩy bọt nước trên tay hỏi hén: “Người đây là nhận việc làm việc vặt hả?”

“Ta.....” Kỳ thật hén chỉ là cảm thấy nam nhân kia thật là lợi hại, cho nên không tự chủ được đi theo đến.

“Hén là tên trộm bị ta bắt được.” Tư Bác từ trong phòng bếp cầm trái dưa leo rửa sạch sẽ cắn răng rắc đi ra, thấy tiểu tử kia còn chưa đi thì nói với

Ninh: “Cho hân hai lượng bạc đuổi đi, đừng tìm phiền toái cho Thần Thần.”

Ninh gật đầu đi qua móc hai lượng bạc từ trong tay áo ra đưa cho tiểu tử, kết quả lại bị làm lơ.

Tiểu tử thẳng tắp đi về phía Tư Bác, còn bịch một tiếng quỳ xuống trước mặt y há miệng nói: “Xin người nhận ta làm đồ đệ đi!”

“Gi chứ?!!!” Tiếng kêu sợ hãi này là Ninh phát ra, Tư Bác cũng bất quá là ngẩn ra một chút mà thôi.

Yến Thần Dật từ trong phòng bếp cũng nghe được tiếng Ninh, hân chớp mắt mấy cái đi ra ngoài nhìn xem, hình ảnh thực quỷ dị. Tư Bác đứng ở nơi đó một tay cầm dưa leo quai hàm còn nhai nhai, Ninh tròn tròn đôi mắt há to miệng đang nhìn về phía thiếu niên quỳ trên mặt đất.

“Làm sao vậy?” Hân đi qua đứng ở bên cạnh nam nhân khó hiểu cúi đầu nhìn về phía thiếu niên ngửa đầu nhìn mình xoay mặt hỏi: “Có ý gì?”

Nam nhân không sao cả nhún nhún vai giờ tay ôm chặt bờ vai của hân cười nói: “Vừa rồi ở chợ gặp được tên trộm, không biết có phải bị ta đập hông hay không lại quỳ ở đó muốn bái ta làm sư phụ, chắc chắn, đầu năm nay thật sự là người nào cũng có.”

Khóe miệng Yến Thần Dật giật giật ngửa đầu nhìn mặt mũi y tràn đầy khinh bỉ tươi cười, giờ tay dùng sức捏 một cái ở trên eo y: “Đừng nói vậy, tuổi đứa nhỏ này cũng không lớn.”

“Ta đã mười chín!” Tiểu tử quỳ ở chỗ đó ngẩng mặt trừng Yến Thần Dật, giọng còn rất vang dội.

“Ờ.....” Yến Thần Dật xấu hổ há há miệng, ý thức được thân thể này của mình mới mười bảy tuổi có chút không biết nói gì.

Ninh phụt một tiếng cười khê, bả vai run rẩy nhanh chóng bung chấu lên đi vào phòng bếp. Gã cũng không muốn ở chỗ này chọc chủ thượng trừng mình, có tên trộm kia ở chỗ này phân tán lực chú ý là được.

“Người là ai, ta bái sư người đừng ở nơi này chiếm tiện nghi của ta.” Tên trộm còn rất vênh váo, sau khi rống về phía Yến Thần Dật xong nhìn về phía Tư Bác, trong mắt mang theo vô hạn khát khao: “Ta, ta muốn học công phu, thật sự, ta cũng không phải thật sự ăn trộm. Ta chỉ là đói bụng nhịn không được, lại nói ta không trộm đồ của người nghèo, những gia đình phú quý ta mới có thể trộm.”

Yến Thần Dật lấy khuỷu tay thúc thúc bụng nam nhân, đầu ngửa ra sau nhỏ giọng nói: “Huynh nhất định ở đâu vậy? Rất có ý tứ.”

Tư Bác cười lạnh một tiếng cúi đầu dán vào bên tai hân nói: “Không phải ta nhất, tự mình đi theo tới, lại nói ta cũng không có giống chàng làm sao sẽ nhất người khác chứ.” Y nói còn đặc biệt lưu manh vươn ra đầu lưỡi liếm vào trong lỗ tai hân một cái, cảm giác được thân thể người trong lòng run lên y càng ác liệt nhếch lên khóe miệng cười xấu xa.

Yến Thần Dật dùng sức捏 thịt mềm phần eo của y, còn hất hất cằm ở chỗ tên trộm quỳ bị động tác của nam nhân dọa sợ nói: “Nhanh chóng nghĩ biện pháp xử lý, nếu làm cho những tiểu nhị khác thấy sẽ ảnh hưởng không tốt.”

“Người trước đứng lên, ta lấy mấy thứ cho người ăn.”

“Cám ơn.” Tên trộm nói từ chối không đứng lên, mắt chứa chờ mong nhìn nam nhân, chờ y trả lời.

Tư Bác nhú một bên lông mày: “Người cho dù quỳ đến chết cũng không có gì, ta không nhận đồ đệ.” Minh dùng những công phu chém giết đó đều là ở trên chiến trường, hiện tại lại không có trận đánh không cần dùng những thứ này dạy người.

“Vì sao? Vì sao không thể nhận ta làm đồ đệ?” Tên trộm ngửa đầu dùng sức cau mày, cẩn thận nhìn chăm chăm y một hồi lâu đột nhiên tròn tròn đôi mắt hỏi: “Người có phải là Đại tướng quân hay không?”

“Người nói cái gì? Đại tướng quân ở đâu ra? Người đói đến ngu hả?” Sắc mặt Tư Bác cũng chưa thay đổi một chút xoay mặt nhìn về phía phòng bếp cười nói: “Người nếu như cảm thấy quỳ ở nơi này làm cho tiểu nhị và khách ra ra vào vào đều đến tham quan cũng không có gì, quỳ đi.” Y nói xong tự mình đi về phía phòng bếp.

Tên trộm chớp mắt mấy cái thấy y thật sự không phản ứng gì với mình muốn rời đi thì nhanh chóng đứng lên đuổi theo. Hân thật sự là đói bụng, hơn nữa cũng ngửi thấy được mùi hương thức ăn từ trong phòng bếp bay tới.

“Chao ôi, không quỳ nữa à?” Tư Bác găm dưa leo xong ném phần đuôi vào trong thùng rác: “Thần Thần ta cũng muốn ăn cái lưu viên kia, ta đói bụng.”

Yến Thần Dật mang lưu thịt viên và trứng xào cà chua để trên bàn, lại cầm màn thầu đặt ở một bên ngẩng đầu hỏi: “Tên người gọi là gì? Không thể vẫn luôn gọi tên trộm tên trộm chứ?”

“Ai gọi tên trộm, ta gọi Trương Cường.” Tên trộm, không phải, Trương Cường ngồi ở bên cạnh Tư Bác ngửi mùi hương dùng sức nuốt nước miếng xuống.

Tư Bác xoay mặt nhìn hân một cái, cầm màn thầu cắn một miếng, đôi đũa phịch phịch xuống hai cái sáu thịt viên xuất hiện ở trên hai chiếc đũa, xâu qua thật chính tề.

“À ô.” Một miếng, hai viên cũng không có.

“Ăn ngon nha.” Y phồng miệng, quơ quơ đôi đũa trong tay cười nheo mắt với Yến Thần Dật.

“Tiểu Yến, cái này chuẩn bị xong rồi.” Ninh rửa tôm xong bung qua nhìn Trương Cường ngồi ở chỗ kia muốn ăn lại ngược ngừng động đũa cười nói: “Người không phải đói lắm ăm tộm sao? Mau ăn đi.”

Trương Cường chớp mắt duỗi tay bóc màn thầu bắt đầu ăn ngấu nghiến.

“Hơ, tướng ăn thật xấu.” Tư Bác ghét bỏ bĩu môi nhích mông sang một bên ngẩng đầu nhìn Yến Thần Dật đang nạo thịt tôm hỏi hần: “Cái này muốn làm gì?”

“Làm tôm viên, nhiều loại một chút để dễ bán.” Yến Thần Dật nhìn Trương Cường, sau đó chớp nhìn nam nhân hỏi y: “Hần làm sao bây giờ? Com nước xong ném ra ngoài?”

“Bằng không thì còn nuôi hần à?” Sắc mặt nam nhân thay đổi nghiêm túc nói: “Không thể người nào cũng nhận, nếu làm khách tửu lâu chúng ta bị mất tộm làm sao bây giờ?”

“Phụt, khụ khụ, ta đã nói ta không phải ăn tộm!” Trương Cường sắc ho không ngừng, vỗ ngực thuận khí bất mãn nhìn Tư Bác: “Ta thật không phải ăn tộm!”

“A, ai tin? Người cũng đừng nói những lời gì mà cướp của người giàu chia cho người nghèo, mặc kệ người tộm có tiền hay không, tộm được bạc còn không phải tự mình tiêu? Cũng đừng nói cái gì nhà người trên có mẫu thân tám mươi tuổi nằm trên giường không dậy nổi, dưới có huynh đệ chờ nuôi, những lời nói đó rất giả tạo không ai tin.” Tư Bác cười lạnh một tiếng, sau khi ăn xong một cái màn thầu buông đũa đứng lên rút cho mình ly trà chậm rãi uống, thấy sắc mặt Trương Cường đỏ lên thì biết lời mình vừa nói không khác gì lời hần muốn nói, ánh mắt nhìn hần càng thêm khinh thường.

Trương Cường buông nửa cái màn thầu trong tay xuống, không nói một tiếng đã đứng lên đi.

Yến Thần Dật ngược lại nhú mày mở miệng nói: “Người đây là muốn biểu hiện ra cốt khí của mình? Lúc đói bụng thì cũng không cốt khí gì để nói.”

“Ta không phải ăn tộm!”

“Nhưng người tộm túi tiền của Tư Bác.” Yến Thần Dật nhún nhún vai, nụ cười lạnh trên mặt vẫn không tan, thấy gã giận trừng mình không khỏi càng tăng thêm hai phần ý cười hất hất cằm: “Màn thầu thêm thịt viên tổng cộng tính người ba văn tiền, ăn com trà tiền là chuyện tất nhiên, người vỗ vỗ mông đã muốn đi là thế nào? Muốn ăn com Bá vương*?”

(*Ăn com Bá vương ý nói muốn ăn com chùa miễn phí.)

“Ta.....” Trương Cường xấu hổ há há miệng, hần không có tiền.

“Không có tiền? Vậy đi ra ngoài tộm.” Yến Thần Dật cảm thấy mình có chút khí thế bức người, nhưng hần cảm thấy người trẻ tuổi này còn có thể cứu chữa không thì cũng sẽ không nói như vậy: “Phạm sai lầm thì phải thừa nhận sửa lại là được, người vẫn cường điệu mình không phải ăn tộm chẳng lẽ không cảm thấy rất không mặt mũi? Không phải ăn tộm lại tộm túi tiền? Nói vậy ai có thể tin người?”

“Ta tộm được bạc không phải cho mình tiêu!” Có lẽ là bị Yến Thần Dật nói kích thích nên Trương Cường rống lên một câu về phía hần.

“Vậy ta hỏi người, không hỏi tự lấy có tính tộm hay không?” Yến Thần Dật xuy một tiếng thấy gã không có lời gì để nói trừng mắt nhìn tiếp tục nói: “Làm tộm chính là người sai, cũng đừng trách người khác gọi người là tộm, lại nói mặc kệ người có chuyện gì khó xử hiện tại cũng không phải dân chúng lâm than như trước kia, người tứ chi khỏe mạnh sao không thể tìm công việc để kiếm tiền công?”

Trương Cường gắt gao ním miệng, tay cũng nắm thành quyền.

Tư Bác xoay mặt nhìn về phía Yến Thần Dật trong mắt mang theo kinh ngạc, sao y không phát hiện Thần Thần lúc nào lại có lòng tốt như vậy nhỉ? Đây là tính giữ người này lại hả?

Y chớp mắt không vui đi qua che ở trước mặt Yến Thần Dật không để cho hần lại nhìn Trương Cường, chu môi nói: “Thần Thần, chàng muốn làm gì?”

“Không có việc gì, ta chỉ là muốn nói cho hần sai rồi thì phải sửa, không cần tìm lý do cho mình.” Mắt Yến Thần Dật nhìn nam nhân rồi cúi đầu tiếp tục động tác trong tay, hần chỉ là trong nháy mắt nhớ tới lúc trước chuyện em trai hần tộm tiền của ba, thói quen tộm đồ này nếu dưỡng thành thì cho dù không phải xuất phát từ bản tính cũng sẽ muốn tộm.

Trương Cường chỉ ngây ngốc đứng ở chỗ kia một hồi, mấy người khác trong phòng bếp cũng đều không phản ứng hần. Lưu sư phụ nhìn hần lại nhìn nhìn Yến Thần Dật thờ dài lắc đầu tiếp tục vo viên.

Ba tiểu đầu bếp càng là ngay cả xem cũng không dám xem, cái loại cảm giác áp bức làm cho bọn họ không thể thờ nổi.

“Thật xin lỗi, ta không nên tộm đồ.” Qua một hồi lâu Trương Cường mới mở miệng nói chuyện.

Động tác trong tay Yến Thần Dật dừng lại xoay mặt nhìn gã, thấy gã lại ngồi xuống tiếp tục ăn com trong lòng ngược lại nhẹ nhàng thở ra: “Người vừa rồi

nói người không phải tự mình dùng bạc là sao?”

“Có mấy khát cái* tàn tật ở trong thành không đủ đồ ăn, không ai cho bọn họ bạc nên ta.....” Trương Cường nhai mần thầu trong miệng cảm thấy cổ họng khô khốc.

(*Khát cái: ăn xin.)

“Người đồng tình bọn họ? Không phải không có khát cái sao lại có?” Vấn đề sau là hỏi nam nhân bên cạnh, hắn nhớ rõ Tào Nghi sau khi đi vào trong thành đột nhiên nhiều thêm ra mấy tên khát cái cũng đều dần xếp xong.

Tư Bác chớp mắt mấy cái xoay mặt nhìn Dịch mới từ ngoài cửa đi vào nhú mày: “Sao lại thế này?”

“Có mấy người thiếu tay gãy chân bởi vì không có biện pháp làm công bị đuổi ra ngoài lại bắt đầu ăn xin.” Dịch nhìn Trương Cường cảm thấy có chút nhìn quen mắt lập tức hỏi hắn: “Hôm trước ở ngoài thành người đưa thức ăn cho mấy tên khát kia là người hả?”

Trương Cường gật đầu: “Là ta.”

Tư Bác chắc lưỡi xoay mặt nhìn Yến Thần Dật lại gần ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói nhỏ.

Yến Thần Dật gật đầu đồng ý: “Huynh đi đi.”

Nếu nam nhân muốn làm như vậy thì hắn đồng ý ủng hộ là được.

Tư Bác đi qua vỗ vỗ bả vai Trương Cường hát đầu với hắn: “Ăn no chưa? Ăn no thì đi theo ta.”

Trương Cường lau miệng đứng lên sau khi khom lưng chào Yến Thần Dật thì nhanh chóng đi theo sau nam nhân ra ngoài. Hắn không biết nam nhân muốn dẫn hắn đi đâu, nhưng tiềm thức hắn chính là tin tưởng lời nam nhân nói.

Dịch nhìn Yến Thần Dật gật đầu với hắn xem như chào hỏi xoay người cũng đi ra ngoài.

Yến Thần Dật thở dài, trong lòng nghĩ tới lời nam nhân vừa nói khóe miệng nhếch lên cười.

Nam nhân nói: ta dù sao cũng là Vương gia, cho dù ta không quay về thân phận cũng ở nơi này. Ta đi giải quyết chuyện này miễn cho ca ta lại đến tìm phiền toái.

Kỳ thật Yến Thần Dật cảm thấy Tư Bác còn lương thiện hơn mình nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Lâm Ruộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Tư Bác dẫn theo Trương Cường đi đến chỗ có khát cái tàn tật, sau khi thấy mấy người kia không khỏi nhú mày xoay mặt hỏi: “Chính là bọn họ?”

Trương Cường gật đầu: “Ta đã hỏi qua, đều là chạy nạn đến đây sau đó người trong nhà chết, Huyện lão gia nói bọn họ thiếu tay thiếu chân không thể làm việc nên đuổi ra thành.”

Đi theo Tư Bác đến còn có Dịch, y tiến lên hai bước nhìn kỹ năm hài tử kia xoay mặt nói: “Đều là khuyết tật bẩm sinh, làm sao bây giờ?”

Nam nhân sờ sờ cằm nhìn về phía năm người bởi vì nhìn thấy người xa lạ mà cảm thấy kinh hoàng rút một chỗ, nhưng trong mắt vẫn là mang theo hy vọng hỏi: “Đã bao nhiêu tuổi?”

“Chúng ta có ba người mười một tuổi, hai người bọn họ chín tuổi.” Trong đó có một nam hài ngửa đầu nhìn Tư Bác, sau khi suy nghĩ vẫn là hỏi y: “Lão gia, chúng ta có thể làm việc, ngài mang chúng ta về đi, chỉ thường miếng cơm ăn là được, chúng ta công việc gì cũng đều có thể làm.”

Bốn hài tử khác sau khi nghe hắn nói lập tức gật đầu phụ họa nói: “Đúng đúng, chỉ cần cho chúng ta một bữa cơm ăn là được.”

Dịch ở một bên đứng một lát thấy chủ thượng không có phản ứng gì không biết suy nghĩ gì lập tức đi qua nhìn y cũng không nói, nhưng trong mắt là rõ ràng ý muốn giúp mấy hài tử này.

Tư Bác nhú mày nhìn gãi: “Mang bọn họ về để ở đâu? Ta cũng không cho rằng Thần Thần sẽ đồng ý nuôi bọn họ.” Đứng nhìn bình thường Yến Thần

Dật nói dễ ở chung dễ nói chuyện, nhưng có một số việc hấn khẳng định sẽ không làm.

“Cũng không thể mặc kệ.” Dịch nhũ mày nhỏ giọng mở miệng.

“Đúng vậy, đúng vậy, không thể mặc kệ, bọn họ rất đáng thương, ta trộm bạc cũng là vì làm cho bọn họ ăn cơm không đói bụng, vốn có bảy người, hai người kia.....” Trương Cường nói đến đây thì dừng lại, Tư Bác hòa nhã cũng có thể đoán được hấn muốn nói cái gì. Chỉ nhìn mấy Liền xem hài tử này một đám gây trơ cả xương cũng có thể biết, chỉ sợ đói bụng không phải một hai bữa.

“Trước mang về đi, ta sẽ thương lượng với Thần Thần.” Tư Bác xua tay bảo bọn họ đuổi theo xoay người đi ra miếu đồ nát.

--- ---

Trong tửu lâu, Yến Thần Dật làm xong tôm viên và cá viên kêu tiểu nhị mang sang một bên. Ninh từ bên ngoài tiến vào nói với hấn: “Tư Bác mang về năm hài tử.”

“Hài tử?” Yến Thần Dật nhũ mày, hấn nghĩ là người trưởng thành hoặc là ông lão.

“Ừh, năm hài tử, bốn nam hài một nữ hài, đều là khuyết tật bẩm sinh.” Sắc mặt Ninh không tốt lắm, mấy hài tử kia đều xanh xao vàng vọt, vừa thấy thì biết chịu không ít khổ.

“Đi xem.” Yến Thần Dật rửa tay sạch sẽ xong đi ra ngoài cùng Ninh.

Trong sân, năm hài tử ngồi ở trên nệm rom đang bóc màn thầu từng ngum từng ngum nhét vào miệng, tay đen tuyền và màn thầu trắng trắng hình thành liên kết đối lập.

Yến Thần Dật xoay mặt nói với Ninh: “Đi kêu Lưu sư phụ làm chút canh nóng bụng tới cho bọn họ, ăn màn thầu sẽ nghẹn.”

Ninh gật đầu nhanh chóng xoay người chạy về phòng bếp.

“Thần Thần, bọn họ.....” Nam nhân sau khi thấy hấn thì bước đến há há miệng muốn nói cái gì, nhưng đáng vẻ cười như không cười kia của Yến Thần Dật lại làm cho tất cả yêu cầu của y đều nghẹn ở trong cổ họng.

“Huynh trước hết nghe ta nói.” Yến Thần Dật gờ tay lắc lắc ý bảo y đi với mình sang một bên, tiếp theo nói: “Thứ nhất trong tửu lâu chúng ta không thiếu tiểu nhị, thứ hai huynh không thể không thừa nhận chúng ta không có biện pháp một lúc nuôi nhiều hài tử như vậy, thứ ba nếu ta mang bọn họ giữ lại ở trong tửu lâu huynh cảm thấy Huyện lệnh sẽ thấy thế nào? Cho dù hấn biết thân phận của huynh kiêng kỵ thân phận của huynh, nhưng những người khác thì sao? Chúng ta còn chưa tới tình cảnh có thể thác lón đến cứu tế người.”

“Cũng không thể nhìn bọn họ đói chết, đã chết hai người.” Tư Bác thờ dãi, y biết ý Thần Thần cũng có thể hiểu được, nhưng đối với người ở trên chiến trường chém giết qua mà nói sẽ đặc biệt coi trọng tiểu hài tử.

Yến Thần Dật chớp mắt mấy cái nâng tay sờ sờ cảm y: “Được rồi, được rồi, ta sợ huynh, đừng lại nhìn ta với ánh mắt tội nghiệp như vậy.”

“Đã biết Thần Thần lương thiện nhất!” Tư Bác biết hấn đã thỏa hiệp đến gần ôm lấy hấn bẹp một hôn ở trên mặt, cười thật thoải mái.

“Được rồi, được rồi, buông ta xuống, bọn họ đều mang về thôn ở trong nhà quả phụ kia mới mua đi, kêu Trương Cường cũng ở chung với bọn họ.” Yến Thần Dật suy nghĩ rồi nói.

“Được được được, vậy cũng không thể tùy tiện bọn họ ăn ở không phải trả tiền, phải tìm chút việc cho bọn họ làm.” Tư Bác cười tùm tùm nhìn hấn đảo mắt nói: “Không thì mua chút bò dê để cho bọn họ nuôi?”

“Mang gà trong nhà cũng đưa qua đi, chúng ta hiện tại không rảnh lo những việc đó trong nhà, vẫn cứ phiền toái cả nhà Lý đại gia ta cũng rất ngượng ngùng.” Yến Thần Dật gật đầu thấy Ninh bụng canh thịt viên đi ra thì cùng y đi qua cầm chén nhỏ múc canh cho bọn họ: “Cung cấp chỗ ở cho các người, mỗi ngày đi chăn dê thả trâu, ở trong sân nuôi gà vịt, một ngày ba bữa tự mình làm, có vấn đề gì hay không?”

Năm tiểu hài tử sau khi nghe hấn nói sừng sốt, tiếp theo kinh hỷ đồng thời gật đầu: “Không thành vấn đề, không thành vấn đề, cảm ơn đại lão gia.”

“... .. Ta cũng không phải địa chủ gọi cái gì lão gia chứ, gọi Tiểu Yến ca ca là được.” Yến Thần Dật đưa canh cho bọn họ, thấy bọn họ cũng không sợ nóng bụng lấy thôi thôi rồi uống không khỏi lắc đầu: “Một lát sẽ để người đưa các người đi qua, nơi đó hấn là cái gì cũng có, các người tự mình hấn là có thể chăm sóc bản thân.” Nói xong hấn lại quay đầu nhìn về phía Trương Cường đang ở một bên nhìn chăm chăm mình nhũ mày nói: “Những người này là người nhặt được thì về tự người quản, nếu chăm sóc dê bò mập mạp ta sẽ phát tiền thưởng cho người, lại làm cho ta biết người trộm đồ thì sẽ chặt tay người.”

Trương Cường run run một chút nhanh chóng đầu, nghĩ thầm: 'đáng vẻ người này rất dễ nhìn sao lòng lại tàn nhẫn như vậy.'

“Biết biết, ta khẳng định mang những dê bò kia nuôi thành mập mạp khỏe mạnh.” Trương Cường liên tiếp đồng ý nhe răng cười với với hấn.

Tư Bác ở một bên hừ lạnh một tiếng giữ chặt tay Yến Thần Dật kéo hấn đi.

“Thần Thần, chàng đã sắp xếp xong chỗ cho bọn họ thì không cần phiền đến chàng nữa, chúng ta còn muốn kiếm bạc nữa.”

“... .. Đây không phải huynh muốn xen vào chuyện bao đồng sao? Sao lại làm như là ta không có việc gì tìm thêm việc thế?” Hân không nói gì nhìn nam nhân, thấy đáng vẻ y nhăn mặt cảm thấy rất thú vị giờ tay捏ổ tai y: “Viết thư cho ca huynh đi, miễn cho làm thâm huyệt tiền buồn bán.”

“Viết như thế nào?” Tư Bác cười hì hì nhìn hân, dùng bả vai cọ cọ cọ hân.

“Nói cho hân biết huynh chưa chấp mấy tiểu hài tử, gần đây buôn bán khó khăn cần hân giúp đỡ chút bạc, không thì chúng ta sẽ chết đói.” Yến Thần Dật xoay mặt âm trầm nhìn y, sau đó lôi kéo y vào phòng thu chỉ đẩy y ngồi lên trên ghế dưới tay cầm giấy bút đặt ở trước mặt y, mày thoáng nhíu nói: “Viết.”

“Khụ, cho dù ta viết ca ta cũng sẽ không tin.” Nam nhân không nói gì nhìn hân chơi tính xấu, lôi kéo cánh tay hân ngồi trong lòng mình rồi ôm lấy, dùng mặt cọ cọ mặt hân: “Ta sai rồi, chỉ lần này thôi, lần sau nhất định không xen vào chuyện bao đồng như vậy.”

“Huynh hân là rõ ràng có bao nhiêu người cần giúp cứu tế, nhưng chúng ta một không có tiền hai không quyền, Cho dù muốn quân cũng quân không được, trên danh nghĩa huynh là Vương gia chẳng lẽ không biết sao?” Yến Thần Dật trừng mắt, hân từng gặp qua rất nhiều loại chuyện này, vốn là có lòng tốt kết quả lại rước lấy phiền toái không nhỏ. Huyện lệnh huyện Hoa Dương này tuy nói chẳng qua là quan tộp riu, nhưng hân nếu có thể manh những hài tử không có biện pháp làm việc đuổi ra thành thì đại biểu Huyện lệnh kia không phải có lòng tốt. Thà rằng đắc tội quân tử cũng không thể tội tiểu nhân, hân không muốn tìm phiền toái cho mình, tương đương hân cũng không hy vọng nam nhân tìm phiền toái.

“Ta biết, ta biết, chỉ lần này thôi, thật sự, chỉ lần này thôi.” Y đến gần hôn hôn trán hân, khoe miệng mang theo nụ cười nhưng trong mắt lại lộ ra lạnh như băng: “Mấy năm trước ta biết được phụ hoàng đã chết kia chiêu binh đặc biệt hung tàn, nam hài tử mười ba tuổi trở lên đều bị y ban bố pháp lệnh đưa lên chiến trường. Chàng có biết những hài tử không trải qua huấn luyện sau khi đến chiến trường là đáng vẻ gì không? Bọn họ có mấy người ngay cả đao cũng cầm không nổi, cho nên đến trên chiến trường cũng là chết, có một số không chết cũng đều tàn phế, cuối cùng bị y hạ lệnh tất cả đều giết chết miễn cho cản trở.”

Yến Thần Dật tròn tròn đôi mắt nghe y dùng giọng điệu bình tĩnh kể lại chuyện tàn nhẫn như vậy, một hồi lâu mới thở ra một hơi, giọng run rẩy hỏi: “Đây chính là nguyên nhân các huynh oán hận?”

“Không khác lắm.” Nam nhân rõ ràng không muốn nhắc lại chuyện này, y nhún nhún ôm vai Yến Thần Dật lắc lắc: “Ta biết chàng lo lắng ta chọc phiền toái cho mình, ca ta không phải loại người như vậy, chúng ta là huynh đệ ruột.”

Yến Thần Dật bĩu môi, nghĩ thầm: 'làm huynh đệ ruột thì làm sao, bao nhiêu huynh đệ ruột đều bởi vì vị trí kia mà tính kẻ sát hại nhau.

“Tự trong lòng huynh rõ ràng là được, ta chỉ muốn sống an ổn với huynh.” Yến Thần Dật cọ cọ cảm nam nhân đứng dậy từ trong lòng y đứng sang một bên rũ mắt đối diện với Tư Bác nói: “Viết thư cho hân, nói cho hân chuyện gì xảy ra, loại người sẽ thay đổi vì bằng mặt không bằng lòng.”

Tư Bác bật cười gật đầu, nghĩ thầm: 'hôm nay y nếu như không viết bức thư này phỏng chừng buổi tối Thần Thần có thể làm cho mình trên giường sán.

Yến Thần Dật thấy động tác của y bắt đầu cầm bút còn mình cũng ngồi vào một bên cầm sổ sách đến lật lật. Sau đó đứng dậy đi ra ngoài cửa kêu Dịch đến: “Cái này đưa cho Trương Cường, kêu hân khôn khéo một chút.”

Dịch nhìn nhìn túi tiền trong tay khó hiểu hỏi: “Nhiều như vậy?” Cho dù muốn nuôi mấy hài tử này cũng không dùng một túi bạc như vậy, ít nhất cũng có năm - sáu mươi lượng.

“Kêu hân đi mua bò dê, các người làm sao có thời giờ đi mua, trước mua năm con, miễn cho bọn họ không biết nuôi lại nuôi chết. Bạc còn lại cho bọn họ mua thêm một ít y phục chắn dẽm dùng qua mùa đông.” Yến Thần Dật nhìn mấy hài tử đã cơm nước xong đang rửa mặt cũng rất bất đắc dĩ: “Một lát đi tìm hai chiếc xe ngựa đưa bọn họ đi qua, kêu Mạnh đại gia giúp xem bọn họ có bệnh khác hay không, nếu có thì nhanh chóng trị đừng kéo dài.”

“Ừ.” Dịch gật đầu cảm tạ cười cười với hân: “Cám ơn.”

Yến Thần Dật xua tay lại trở vào phòng, Dịch đi tìm xe ngựa.

Bọn nhỏ ngồi ở một bên trong lều ăn no vây quanh Trương Cường, trong đó một tiểu cô nương duy nhất nhỏ giọng hỏi hân: “Ca ca vừa rồi có phải muốn chữa chúng ta hay không?”

“Ừ, chúng ta còn có nhà ở, không cần phải tiếp tục ngủ ở trong ngôi miếu đồ nát.” Trương Cường sờ sờ tóc nữ hài nhẹ nhàng cười.

“Đó có phải cũng không cần đối bụng hay không?” Tiểu nam hài chín tuổi khác ngẩng mặt nhìn hân, vừa mang vết bẩn đen tuyền trên mặt rửa sạch sẽ mấy tiểu hài tử cũng không tính xấu, chính là hơi quá gây.

“Đúng vậy, không cần đối bụng.” Trương Cường cười ôm nhóc đến sờ sờ ống quần chân trái trống trơn của nhóc: “Về sau cũng không cần bị người dùng cục đá đập.”

“Ồ ô.....” Tiểu hài tử vừa nghe lời hân nói tất cả đều gục đầu xuống nhỏ giọng khóc lên.

Yến Thần Dật sau khi trở vào phòng thu chỉ đi ra nhìn bọn họ rống xoay người đi phòng bếp cầm chút thịt khô và cá mặn ra giao cho Trương Cường: “Cầm những thứ này đi, đừng ăn quá nhiều, lúc mua bò tốt nhất có thể mua hai con bò sữa cho bọn họ uống một ít sữa bò sữa dê bổ sung dinh dưỡng cho thân thể.”

Trương Cường mím môi dùng sức gật đầu. Hắn hiện tại thật muốn tiến lên ôm lấy Yến Thần Dật, y là người tốt!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

“Thần Thần, chàng đang làm gì đó?” Tư Bác cầm thư viết xong đi ra thấy Yến Thần Dật đang cúi đầu nói chuyện với Trương Cường, mà dáng vẻ Trương Cường giống như rất kích động.

Yến Thần Dật nghe y kêu mình thì xoay đầu qua nhìn, xua xua tay nói: “Ta kêu hắn lúc mua bò dê thì chú ý một chút, mua mấy bò sữa và dê sữa về.”

Nam nhân chắc lưỡi đi tới xua tay với Trương Cường: “Nếu ngay cả chăn dê đơn giản cũng không biết thì mang tất cả các người đều đuổi đi.” Dáng vẻ hung hăng của y làm cho mấy tiểu hài tử đều rụt người lại.

Yến Thần Dật lời kéo y đi đại sảnh, hắn muốn đến xem thử lầu bán thế nào.

* * *

Thời gian thoáng lên đến tháng mười một, Yến Thần Dật một đoạn thời gian gần đây khỏe miệng tươi cười không buông xuống. Nguyên nhân rất dễ đoán, chính là lầu trong tiệm bọn họ bán rất chạy, mỗi ngày vo thịt viên đến mỏi tay, buổi tối sổ tiền đồng đếm tới tay rút gân.

“Tiểu Yến, mấy ngày gần đây lầu bán càng ngày càng tốt, bất quá cũng có không ít người tới ăn uống miễn phí.” Bởi vì định giá thấp lại có miễn phí rau xanh cung cấp, không ít người đều muốn đến chiếm tiện nghi. Quảng gầy gầy hạt châu bàn tính ngẩng đầu nhìn y: “Nhìn thời tiết này không đến mấy ngày tuyết sẽ rơi, mùa đông giá thịt bò dê cũng nên nâng lên.”

Yến Thần Dật cảm thấy gã nói rất đúng, nếu còn dựa theo giá gốc bán nói không chừng sẽ không kiếm được tiền chỉ sợ còn có thể thâm vào tiền vốn.

Hắn chắc lưỡi sờ sờ cằm xoay mặt nhìn về phía Tư Bác đang ngồi cách đó không xa ngồi xấu thức ăn cuộn ở, lại quay đầu lại hỏi Quảng: “Các người cũng ném qua không ít thứ tốt phải không? Có cái gì sau khi dùng nước nấu vị ăn ngon hay không?”

Quảng nghiêng đầu suy tư một chút bĩu môi cười khổ nói: “Nhắc đến ăn người có thể ăn nhiều hơn chúng ta, ta thật không biết còn có cái gì khác có thể sử dụng để bỏ vào trong lẩu, người nhìn xem hiện tại hình thức chúng ta bán trên cơ bản có thể tìm được đều lấy ra bán.”

Yến Thần Dật nhìn nhìn cái loại khay đặt ở trên bàn dài, trong thịt loại đồ ăn loại gì cần có cũng có, quanh huyện Hoa Dương này có thể tìm được có thể ăn hắn cơ bản đều để người tìm đến, nói câu từ lầu của hắn có tất cả nguyên liệu nấu ăn tốt nhất trong mấy huyện xung quanh cũng không quá.

Sờ cằm hắn rơi vào trầm tư, làm sao có thể làm chút đặc sắc khác để kiếm bạc đây?

Quảng thấy dáng vẻ y thì biết là lại suy nghĩ làm sao để vớt bạc không khỏi cười nói: “Người ngồi bên kia nghĩ một lát, từ sáng sớm đã thấy người loay hoay trong ngoài ngoài, không mệt à?”

“Ờ, không mệt, kiếm bạc sao lại mệt chứ, đúng rồi, hai ngày này các người về thôn ở hả?” Đột nhiên nghĩ đến hai ngày gần đây Quảng và Dịch luôn là sau khi đóng cửa lại rời đi, hắn tò mò hỏi: “Trở về làm gì?”

“Giữ nhà, người còn có thể kêu Lý đại gia đến giữ nhà sao?” Quảng trừng mắt nhìn y một.

“Xì, ai tin, khẳng định là hai người buổi tối mỗi ngày động tình quá lớn bị Tư Bác ghét bỏ y đuổi hai người đi.” Yến Thần Dật hít hít mũi hề hề cười trộm với gã, hỏi gã: “Ta nói đúng không? Ngày đó Tư Bác đặc biệt buồn bực nói với ta hai người mỗi ngày đều lán lộn hơn một canh giờ, làm y ngủ muộn.”

“Ha ha, y kia gọi là chưa thỏa mãn dục vọng!” Quảng nhìn thấy chủ thượng nghe tiếng quay đầu lại thì nhỏ giọng nói: “Y có phải mỗi ngày đều đánh người hay không?”

Mặt Yến Thần Dật đỏ lên quát: “Ai hạ lưu giống hai người các người chứ? Cẩn thận hư thận!”

“Người cũng vậy, đừng có bó buộc thân như vậy, vạn nhất làm cho chủ thượng chúng ta ghen làm sao bây giờ?” Quảng vừa lấy tờ giấy viết xuống số tiền tính xong đưa cho y: “Nếu cao hương hoa hồng không đủ cứ nói kêu Dịch đi mua.”

Yến Thần Dật vốn là muốn trêu chọc gã lại làm cho gã nói hai câu mình lại mặt mũi đỏ bừng, hắn lấy sổ sang hung hăng trừng mắt nhìn gã một tặng kèm

một tiếng hừ quay đầu đi.

Quảng khẽ cười một tiếng cúi đầu tiếp tục tính số, hẳn mỗi ngày phải mang hóa đơn nhập hàng kiểm tra đối chiếu một lần mới được. Tuy nói tiểu nhị trong túu lâu đều làm thời gian rất dài, nhưng có một số chuyện vẫn là phải tính rõ ràng, bằng không bị chui chỗ trống thì không tốt.

Tư Bác nghiêng đầu nhìn Yến Thần Dật thờ phỉ đi về phía hậu viện, lại quét mắt nhìn Quảng cúi đầu gầy bàn tính trong mắt khó hiểu.

“Tư Bác, ghim sai rồi.” Ninh ở một bên nhắc nhở một câu.

Lúc ban đầu nam nhân kêu bọn họ gọi mình là Tư Bác mấy người còn rất không được tự nhiên vẫn cứ gọi sai. Bất quá thời gian lâu cũng thành thói quen, há miệng liền kêu.

Tư Bác cúi đầu nhìn mình ghim thức ăn cuộn, tháo xuống khâu lại một lần nữa hỏi gã: “Dịch đâu?”

“Nói là đi lấy than, hai ngày nay Dịch và Trương Cường rất thân, ta thấy hẳn giống như cố ý muốn dạy tiểu tử kia.” Ninh mang thức ăn cuộn ghim trong tay để vào trong đĩa hỏi: “Quảng nói ngài đuổi hai người bọn họ đi, có phải thật sự hay không?”

Hiện tại cũng không có người ngoài, chỉ có hai người bọn họ ở trước một bàn khâu thức ăn cuộn, tiểu nhị còn lại đều đang ở bên một bàn khác khâu mấy thứ khác. Bình thường mặc dù Tư Bác rất dễ nói chuyện cũng cười thật ngốc thật vui vẻ, nhưng mấy tiểu nhị cộng thêm mấy tiểu đầu bếp ở phòng bếp đều rất sợ y, không biết có phải có quan hệ với người này không có việc gì cứ trừng người hay không.

“Buổi tối mỗi ngày kêu giống như con mèo phát xuân, khó nghe muốn chết, đừng nói ta và Thần Thần ngủ không ngon, không nhìn thấy mèo mập buổi tối gần đây cứ rời nhà trốn đi sao, đều là bị hai người bọn họ quấy rầy.” Tư Bác hừ lạnh một tiếng, một chút cũng không cảm thấy mình nói lời này có bao nhiêu trái lương tâm.

“... .. Mèo mập vốn buổi tối mỗi ngày cũng không ở đây mà. Nhóc kia không phải ngày ngủ đêm thức sao?” Ninh không nói gì nhìn y, cũng không vạch trần y mà nói: “Dịch nói Trương Cường và mấy tiểu hải tử kia nuôi bò dê không tệ, mấy con gà kia trong nhà cũng rất tốt.”

Người rót cuộc muốn nói cái gì?” Hai người bọn họ tổng cộng nói mấy câu Ninh hình như đều nhắc đến Trương Cường vài lần, nam nhân đảo đảo đôi mắt cười nói: “Người sẽ không coi trọng tiểu tử kia chứ?”

“Hả?” Ninh sững sốt, sau khi phản ứng lại ý của y nhanh chóng xua tay: “Không có không có, thuộc hạ chỉ là cảm thấy hẳn rất nghiêm túc, chủ thượng đừng hiểu lầm thuộc hạ, thuộc hạ không có ý khác.”

“Người khản trương cái gì, không có thì không có.”

“... ..” Ninh há há miệng cảm thấy mình dư thừa nói với y những lời này, gần đây Tư Bác càng ngày càng không đáng hoàng, một chút cũng không loại oai phong của Đại tướng quân năm đó; cũng có thể là ở đây ngốc với Yến Thần Dật lâu nên vốn một thân thị huyết lệ khí cũng không thấy, hoặc là đổi cách nói y mang khí thể kia đều ẩn giấu rồi.

“Thanh có truyền tin tức đến hay không?” Tư Bác thấy gã mím môi một bộ dáng túi trút giận cũng không lại chọc gã ngược lại hỏi chuyện khác.

“Truyền, hẳn nói kinh thành gần đây không có đại sự gì, Hoàng thượng giống như chịu kịch thích gì đi xét nhà mấy lão thần được không ít bạc đều cho Công bộ dùng để xây dựng đập chứa nước.”

“Xây dựng đập chứa nước?” Tư Bác nhún mày: “Thần Thần cho y mấy bản vẽ kia y xem hiểu?”

“Không có hiểu rõ tất cả nhưng cũng có thể đoán đại khái.” Ninh nhún nhún vai mang đĩa thức ăn cuộn chất đầy để lên trên bàn lớn cầm một chậu cá viên đến khâu. Vốn là bán một đĩa rồi một đĩa, sau này có khách nói như vậy không công bằng, có đĩa nhiều có đĩa ít, cuối cùng bọn họ dứt khoát đều khâu tám chục, một đĩa mấy chục ai cũng không nhiều không ít: “Bọn họ còn không đến mức quá vô dụng.”

Tư Bác cười lạnh một tiếng: “Chỉ cần mấy người bảo thủ kia không còn nữa thì tất cả mọi chuyện đều dễ nói, y rốt cuộc cũng hạ quyết tâm thu thập mấy lão già kia.”

Ninh gật đầu không nói chuyện, chuyện chỉ trích Hoàng thượng chỉ có thể một mình chủ thượng làm, bọn họ chỉ có thể dùng suy nghĩ.

* * *

Ở kinh thành xa xôi Tào Nghi hất xì siêu cấp lớn dọa Tổng quản thái giám vẫn hầu hạ ở một bên mai mực lập tức quỳ gối xuống đất, miệng nói: “Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết.”

Tào Nghi cúi đầu không nói gì nhìn gã: “Người đáng chết cái gì, nhanh chóng đứng lên cho trẫm, đừng động một thì quỳ.”

“Hoàng thượng chính là cảm lạnh. Có nên truyền thái y đến xem hay không?” Tổng quản thái giám đứng lên nửa khom người cầm khăn lụa cho Hoàng thượng, ở một bên thật cẩn thận hỏi.

“Không cần, không cần, người cảm miệng là được.” Tào Nghi xua tay kêu gã im lặng, xoa xoa mũi. Vừa rồi nhất định là đệ đệ tai họa kia của nhà mình đang ngầm mĩa mai mình ngốc đây!

* * *

Yến Thần Dật một tay chống cằm ngồi ở đại sảnh trước quầy pha chế, hai mắt vô thần nhìn chăm chú vào phía trước. Nhưng đến khi tính sổ tiểu nhị lại rất kinh sợ phát hiện vị này cho dù là hồn bay ra ngoài cũng có thể tính bạc không thiếu một văn. Không thể không nói một tiếng bội phục, bội phục!

“Tiểu Yến? Ngươi nghĩ gì vậy?” Ninh vừa thu dọn bàn xong đi tới thấy hần với dáng vẻ này không khỏi hỏi: “Có phải suy nghĩ đến chủ thượng hay không?”

“Không có.” Yến Thần Dật lắc đầu nhanh chóng lấy tờ giấy tính xong đưa cho gã: “Bàn số ba.”

“Ờ, khẩu thị tâm phi*.” Ninh cầm tờ giấy xoay người đi thu bạc.

(*Khẩu thị tâm phi: ngoài miệng nói là phải, trong lòng nghĩ là trái, chỉ sự dối trá.)

Yến Thần Dật thở dài tiếp tục ngẩn người. Tư Bác lúc này ở đâu?

Y dẫn theo Dịch và Quảng trở về thôn muốn nhìn một chút phía sau núi có thỏ hoang gà rừng món ăn thôn quê gì hay không. Nếu là nói bắt về nuôi bán thì tiền cũng có nhiều không ít.

Tân hoàng đăng cơ mấy hạng pháp lệnh tất cả đều là lợi cho dân chúng, cho nên bạc từng nhà cũng đều tích lũy được. Tâm lý dân chúng rất đơn giản, bọn họ có bạc thì nghĩ như thế nào có thể ăn ngon mặc đẹp ngủ ngon là được. Cho nên Yến Thần Dật cũng suy nghĩ như thế nào có thể làm cách khác kiếm chút bạc, hần đã không thỏa mãn với chỉ dựa vào từ lâu kiếm được.

“Ninh!” Yến Thần Dật giơ tay vẫy vẫy: “Ngươi tới đây, ta hỏi ngươi một chút chuyện.”

Ninh đi tới nhìn hần: “Chuyện gì?”

“Trong kinh thành những nữ quyền nhà quan to quý nhân mùa đông có thể mặc da thảo hay không?” Yến Thần Dật chớp mắt mấy cái chờ mong nhìn gã.

“Da thảo là cái gì?”

“À..... chính là áo khoác da lông gì đó.” Yến Thần Dật đổi một loại cách nói.

“Mặc, bắt quá không mặc loại ngoài bán, ngươi biết rõ vô luận là thế nào Hoàng đế đều thích săn thú, cho nên trong khu vực hoàng gia săn bắn nuôi không ít động vật.” Ninh nhún nhún vai xòe tay, gã đang suy nghĩ tới Yến Thần Dật muốn nói gì.

Yến Thần Dật à một tiếng xoay mặt nhìn gã: “Nếu ngươi là nữ nhân..... đừng trừng ta, ta chỉ là nói cách khác, nếu ngươi là nữ nhân thì có thể muốn vật phẩm trang sức vừa giá rẻ vừa xinh đẹp hay không? Mấy loại trâm cài khuyên tai gì đó.”

“Đương nhiên muốn, ngươi muốn mở cửa hàng trang sức?”

“Ừm..... ta có vẽ ra mấy bản vẽ nhưng không biết ai có thể làm, loại trang sức tinh tế này nếu tay nghề không tốt thì cho dù bản vẽ xinh đẹp cũng vô dụng.” Yến Thần Dật từ trong tay áo cầm ra mấy tờ bản vẽ đưa cho gã: “Ngươi xem thử, còn có những đầu quan ngọc đá* nam nhân dùng.”

(*Ngọc đá: cái đai/dây thắt lưng của quan, có đính hạt ngọc.)

Ninh chớp mắt mấy cái cúi đầu nhìn nhìn, kinh ngạc nói: “Trong đầu ngươi rốt cuộc chứa bao nhiêu thứ vậy? Mấy thứ đồ chơi này cũng biết?”

Yến Thần Dật sờ sờ mũi không nói chuyện, hần cũng là đột nhiên nghĩ đến, hơn nữa hần phát hiện một đoạn thời gian gần đây công lực hội họa của mình tiến bộ, cũng không biết là chuyện thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Chương 67

Editor: demcodon

Ninh thấy hần sờ mũi không nói lời nào thì run lên mấy tờ giấy trong tay hỏi: “Tiểu Yến, đây là ngươi vẽ phải không?”

“Đúng vậy.” Yến Thần Dật gật đầu chỉ chỉ mấy kiểu dáng phía trên nói: “Ngươi có gặp qua mấy kiểu này hay không?”

Ninh lúc đầu rất bội phục nhìn hân: “Chưa thấy qua, hơn nữa người vẽ rất đẹp. Nếu có thể dựa theo bản vẽ làm ra được phỏng chừng sẽ rất dễ bán.” Ninh nói xong đến gần dùng cánh tay cọ cọ bả vai Yến Thần Dật nhỏ giọng nói: “Chủ thượng ở trong kinh thành có mấy cửa hàng, hơn nữa cơ bản đều là dễ không hoặc là cho người ngoài thuê, người muốn mở tiệm chỉ cần nói với y là được, không cần tìm Hoàng thượng.”

Yến Thần Dật xua tay mặt mũi tràn đầy ghét bỏ nói: “Không không không, ta nếu như tự mình mở tiệm thì phải tìm người quản lý kinh doanh, ta nào có tâm tư lớn làm như vậy chứ; hơn nữa đối với loại trang sức tinh tế này phải tìm thợ thủ công tay nghề tốt hảo công tượng mới được, như vậy thì phải trả một khoản tiền công rất lớn đó.” Hân nhủ mảy cũng nhỏ giọng hỏi: “Người nói nếu ta đưa bản vẽ này cho Tào Nghi xem y có đồng ý để cho ta làm cái giá bán ở trong tiệm y hay không?”

Ninh kinh ngạc mở to hai mắt nhìn giờ ngón cái với hân: “Sẽ!”

Gã thật sự bội phục chết Yến Thần Dật loại dùng khí đâm động dao ở trên đầu Thái Tuế, ít nhất ngoại trừ chủ thượng nhà mình thì Ninh chưa từng thấy qua ai có thể bình tĩnh một lần lại một lần như vậy đi hãm hại Hoàng thượng, không thể không nói Yến Thần Dật người thật mạnh!

“Còn có, nếu đặt ở trong tiệm thủ hạ Tào Nghi bán y chẳng lẽ không biết xấu hổ đòi phí quầy hàng với ta chứ? Không bằng cho y chút tiền thuê là được, còn không sợ bị du côn lưu manh kinh thành khi dễ.” Yến Thần Dật chắc lưỡi càng nghĩ càng cảm thấy cách này có thể làm, hạ quyết tâm chờ Tư Bác sau khi trở về thì nói với y chuyện này.

Ninh ở một bên nghe hân làm bầm làm thế nào để kiếm bạc yên lặng xoay người rời đi, gã thật sự là không biết phải trả lời như thế nào, suy nghĩ gì đó trong đầu Tiểu Yến gã không hiểu.

* * *

Nói đến bên này, Tư Bác dẫn theo Quảng và Dịch cười ngửa cao to đi chuyển ở sau núi. Vốn cỏ cây xanh um tươi tốt đã khô vàng, lá khô rụng trải đầy đất, đạp lên trên sẽ phát ra phát ra âm thanh trầm đục.

Trên người A Hắc treo hai cái sọt đan bằng mây tre, bên trong để mấy con gà rừng đã chết còn có thỏ hoang. Tư Bác đang kéo cung về phía xa xa sau đó thả một mũi tên, vèo một tiếng phá không gian vang lên, tiếp theo là “bang” một tiếng âm thanh mũi tên xuyên qua cọc cây.

Quảng giục ngựa về phía trước đi hơn khoảng mười mét thuận tay nhỏ một con thỏ bị mũi tên ghim vào trên cọc cây ném vào trong sọt mây tre quay đầu nói: “Chủ thượng, Tiểu Yến muốn là sống, ngài đều một tên bắn chết lấy cái gì trở về báo cáo kết quả với Tiểu Yến đây?”

“Dịch không phải cột vào mấy con thỏ hoang sống sao? Loại gà rừng này bắt sống về cũng không có chỗ nuôi, người cũng đừng quên trong sân có con mèo mập ở!” Tư Bác không thêm để ý xua tay lại kéo cung bắn tên, động tác liên mạch lưu loát.

Quảng thấy vậy cũng không nói gì nữa, chỉ sợ cũng là ngày tháng an nhàn quá lâu làm cho chủ thượng ghen, thật vất vả có thể chạy ra săn bắn nếu để cho y mất hứng phỏng chừng sẽ giận chó đánh mèo lên mình.

Lúc mặt trời sắp xuống núi ba người Tư Bác coi như là thắng lợi trở về, trước trở về thôn tặng cho nhà Lý đại gia hai con gà rừng hai con thỏ hoang sau đó còn lại đều cảm về chỗ thôn trang của Yến Thần Dật.

“Chủ thượng, ta và Dịch mang mấy con này đưa cho Trương Cường kêu bọn họ nuôi.” Quảng chỉ chỉ thỏ hoang sống một bên bị trói chặt còn có hai con gà rừng sống quay đầu nhìn về phía chủ thượng đang khom lưng xách nước từ trong giếng nước.

Tư Bác xoay mặt nhìn nhìn hai người bọn họ nhủ mảy nói: “Hai người thật đúng là như hình với bóng, một chút chuyện nhỏ một người đi cũng không được còn cần hai người cùng đi?”

Quảng lúc đầu lôi kéo Dịch xách thỏ hoang và gà rừng đi.

Tư Bác cũng không ngăn cản xoay người đi phòng bếp tìm dao, mấy con này vẫn là làm sạch sẽ sau đó lại cảm về cho Thần Thần là được.

“Tư Bác, hôm nay không đi hả?” Y đang bận rộn thì phía sau truyền đến giọng Lý đại gia.

Tư Bác quay đầu nhìn cười nói: “Phải trở về, không quay về thì Thần Thần sẽ lo lắng.”

“Mắt thấy trời đã tối cháu còn trở về làm gì, trên đường đen kịt nhiều nguy hiểm.” Lý đại gia không đồng ý xua tay nói: “Một thời gian gần đây con đường đi huyện thành kia không yên ổn, nghe nói buổi tối có cướp đường.”

“Cướp đường?” Giọng kinh ngạc này không phải Tư Bác phát ra mà là Trương Cường cùng Quảng và Dịch trở về.

“Lý đại gia, cái gì là cướp đường?” Trương Cường chạy tới đỡ ông lão ngồi xuống ghế đá một bên, rất ngạc nhiên hỏi ông: “Có phải là loại thổ phi cầm đao to hay không?”

“Thổ phi cái gì, tiểu tử ngu muội người lại nói mê sảng.” Lý đại gia trừng mắt nhìn hân một cái: “Trên bảng bố cáo trước cửa thôn dán treo giải thưởng không phải nói sao, có giang dương đại đạo từ trong tù chạy ra, mấy ngày nay người trong thôn đều nói buổi tối không yên ổn, thường xuyên có thể nhìn thấy người không quen biết ở trong thôn.” Ông lão thần thần bí bí mím môi hút điếu thuốc nói: “Giang dương đại đạo cũng chưa nói chỉ một người, phỏng chừng đã đến thôn chúng ta!”

Nghe ông lão nói lời thề son sắt không biết sự thật sẽ tin là thật, nhưng Tư Bác là ai? Đại tướng quân chinh chiến sa trường từ trên đống người chết bước đi qua có thể sợ giang dương đại đạo sao? Đừng đùa!

Quảng ở một bên lau mồ hôi trên mặt nhìn mặt ông lão tràn đầy đáng về khản trương lập tức cười nói: “Lý đại gia cũng đừng nói nguy hiểm như vậy, Tư Bác chúng ta có thể một quyền đánh chết con bò đấy, sợ cái gì giang dương đại đạo.” Dịch ở bên cạnh hẳn đang lấy gáo nước uống nghe vậy cũng gật đầu còn bỏ thêm một câu: “Hai quyền có thể giết đồ bìm leo.”

Tư Bác xoay mặt trừng mắt liếc nhìn bọn họ, lại quay đầu lại xụ mặt nói với ông lão: “Lý đại gia đừng nghe bọn họ nói bậy, ngài nghe ai nói trong thôn có người ngoài đến đây?”

“Thật nhiều người đều thấy!” Ông lão cho rằng y không tin có chút sốt ruột nói: “Buổi tối hôm kia ở cửa nhà ông Trương còn cùng bà nương Trương gia kia đụng phải. Bà nương Trương gia kia thật lợi hại, vừa mở họng đã mắng, người trong thôn thật nhiều đều nghe thấy được.” Ông nói xong giờ tay chỉ chỉ Trương Cường đang cầm lồng một con gà rừng ném tới ném lui: “Tiểu tử thói này cũng nghe thấy.”

Ba người đồng thời xoay mặt nhìn Trương Cường, Trương Cường sững sốt một chút tiếp theo chậm rãi gật đầu nói: “Ta nghe được, hơn nữa ta hình như cũng thấy được người ngoài.” Trương Cường chắc lưỡi nhìn về phía Tư Bác nói: “Trong thôn có ít người ta còn chưa nhận biết hết.” Hẳn cào cào cảm nhớ lại một chút nói: “Gần đây là có không ít người sống ở trong thôn qua lại, bắt quả nhìn cũng không như là giang dương đại đạo.”

Trương Cường gật đầu có chút khó hiểu. Ở trong đầu hẳn giang dương đại đạo hẳn là loại người râu quai nón, diện mạo hung ác, tay cầm đao lớn ba thước, nói chuyện thô thanh thô khí, hai mắt to như chuông đồng.

Nhưng gần đây trong thôn mấy tên qua lại kia được gọi là người ngoài hình như không có đặc điểm phù hợp với giang dương đại đạo trong đầu hẳn..... Cho nên, Trương Cường nghi hoặc.

“Nam hay là nữ?” Quảng hỏi hẳn.

“Có nam có nữ thì phải? Ta không xác định, không đi theo nhìn qua, hai ngày này mấy tiểu hài tử trong nhà đang theo ta học cách chần dề, ta nào lo lắng xem bọn họ.” Trương Cường nhún nhún vai cũng nói không nên lời.

Tư Bác nhíu mày rũ mắt suy nghĩ, tiếp theo nói với Lý đại gia: “Đại gia ngài yên tâm, hôm nay cháu không đi, sáng sớm ngày mai cháu mới đi.”

Lý đại gia gật đầu lên tiếng nói: “Đúng đúng đúng, như vậy tốt nhất, đừng lại có gì ngoài ý muốn đến lúc đó Tiểu Yên sẽ lo lắng.”

Tư Bác cười đồng ý, thấy ông lão đứng dậy muốn đi y nhanh chóng đi tiễn.

Trương Cường nhìn bóng dáng nam nhân cao lớn xoay mặt hỏi: “Đại ca ta không quay về hả?” Hẳn quán nam nhân bá sư nhưng nam nhân không đồng ý, hẳn lại quán nam nhân kết bá làm huynh đệ nam nhân cũng không đồng ý, cuối cùng Trương Cường dứt khoát tự mình kêu, ai quan tâm người có đồng ý hay không.

Quảng thấy trên mặt y đều mang đáng về phát sáng thì xụt một tiếng, đặc biệt khinh thường nhìn y hất hất cằm hỏi: “Người cảm thấy y có khả năng không quay về sao?”

“Vì sao không có khả năng?” Trương Cường nhíu mày hơi nóng nảy: “Vừa rồi đại ca không phải đã đồng ý với Lý đại gia sao? Ông lão kia là có ý đến dận dò, sao có thể lừa gạt ông ấy.”

“Ha!” Quảng đặc biệt kinh ngạc nhìn về phía Trương Cường cười hỏi y: “Người có phải có ý đồ gì hay không? Tư Bác không có khả năng để cho Tiểu Yên một mình ngủ ở trong tù lâu, cho dù trên trời hạ đao y cũng sẽ trở về, huống chi chẳng qua mấy người sống mà thôi, đụng phải không biết ai xui xẻo đâu.”

Dịch đứng ở bên cạnh gật đầu, lời này Quảng nói một chút cũng không sai, trên chiến trường một đầu trăm một đầu ngàn chủ thượng sẽ sợ mấy tên trộm vặt? Dùng gót chân nghĩ cũng biết không có khả năng.

Trương Cường nhăn lông mày lại bất mãn hỏi: “Yến Thần Dật kia có cái gì tốt? Nếu không phải đại ca có quan hệ với hẳn cũng không chuẩn bị giúp chúng ta.”

“Lời này của người cũng đừng làm cho Tư Bác nghe, bằng không y xác định chắc chắn đuổi các người ra.” Quảng thờ dài, thấy y bĩu môi đáng về rất là không phục thì nói: “Tiểu Yên có suy xét của chính hẳn, hơn nữa các người ăn ở đều là hẳn ra bạc. Cho dù ban đầu không muốn nhận các người nhưng kết quả các người vẫn là lại dựa vào hẳn tiếp tế mới có thể không cần màn trời chiếu đất. Trương Cường à, chút tâm tư nhỏ này của người vẫn là nhanh chóng thu đi, miễn cho Tiểu Yên còn chưa biết thì Tư Bác trước hết đã bóp chết người.”

Trương Cường run rẩy thân thể, gất gao mím miệng.

Dịch quay đầu nhìn ra ngoài cửa rào lại không thấy chủ thượng đi vào đến giờ tay vỗ vỗ bả vai Quảng, hai người đưa mắt nhìn nhau sau đó đồng thời đi ra ngoài. Quảng còn nói một câu với Trương Cường: “Chờ ở nơi này đừng đi ra.”

Trương Cường làm sao nghe lời y nói? Lòng hiếu kỳ thúc giục làm cho hẳn đi ra ngoài nhìn xem.

Tư Bác vừa từ nhà Lý đại gia đi ra thì nhìn thấy có hắc ảnh biến mất ở chỗ góc hẻm cách đó không xa, y đứng ở nơi đó nhìn một lát sau đó đi về phía cửa nhà.

Kết quả đi đến vị trí cửa nhà đột nhiên quay đầu thì thấy cách đó không xa lại là hắc ảnh chợt lóe, còn làm cho y rõ ràng thấy được hắc ảnh kia là nữ nhân; dừng hỏi y vì sao thấy được, đôi mắt Tư Bác rất tốt, nhìn thấy cặp chân nhỏ kia chỉ có nữ nhân mới có.

Quảng và Dịch đi tới đứng ở bên cạnh y, Quảng hỏi: “Muốn bắt ra hỏi một chút hay không?”

“Không cần, phỏng chừng không quan hệ với chúng ta.” Tư Bác xoay người muốn đi về, bất quá lại bị Dịch ngăn lại.

“Hình như có quan hệ với ngài.” Dịch nhú mày, biểu cảm mang theo kinh ngạc.

Biểu cảm Quảng càng khoa trương, khó có được trọn tròn đôi mắt bởi vì kinh ngạc mà hơi hơi mở ra miệng ngốc ở nơi đó, một đôi mắt chỉ có thể gât gao nhìn chăm chăm nữ nhân từ nơi không xa chậm rãi đi tới, hoặc phải nói là nữ hài càng thêm chuẩn xác. Giờ phút này trong lòng hẳn chỉ có một suy nghĩ: “Ông trời ơi, lúc này thật sự gặp chuyện không may rồi!!!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Chương 68

Editor: demcodon

Quảng giật giật ngón tay, ngây ngốc một lát sau đó nhanh chóng quay đầu nhìn về phía Dịch bên cạnh. Sau khi thấy trong mắt y cũng mang theo rõ ràng kinh ngạc thì biết mình không nhận sai.

Dịch nhẹ nhàng nhú mày bĩu môi.

Tư Bác nhìn nữ nhân chạy tới cách đó không xa hơi hơi nhú mày lại lập tức xoay đầu không chút nào để ý xua tay nói: “Chúng ta trở về đi, Thần Thần sẽ lo lắng.”

Quảng há há miệng, lời nói đến bên miệng nhưng không nói ra.

Tư Bác liếc mắt nhìn gã xoay người muốn về sân, phía sau lại truyền đến tiếng bước chân càng thêm dồn dập, sau đó.....

Trương Cường trọn tròn đôi mắt nhìn về phía thiếu nữ chủ động nhào vào trong ngực y kinh ngạc.

Quảng và Dịch liếc nhau đồng thời thở dài -- đây mới là phiền toái lớn.

Tư Bác ngược lại không có phản ứng gì không thích hợp.

Lập tức thấy thân thể nam nhân hiện tại cứng ngắt, tiếp theo lập tức kéo cánh tay vây quanh ôm eo mình ra, không có chút cảm giác thương hương tiếc ngọc đẩy thiếu nữ ra lui lại hai bước lớn ra về rồi nói: “Nữ hài tử ngươi sao lại thế, không biết đạo lý nam nữ thụ thụ bất thân sao?”

Nữ hài ngốc nghếch ngửa đầu nhìn y, trong mắt chậm rãi chứa đầy nước mắt.

Lập tức nghe nàng mang theo ủy khuất bi thương kêu lên: “Tuần ca ca chẳng lẽ chưa từng có nghĩ tới Hà nhi sao? Hà nhi ngày ngày đêm đêm đều nghĩ đến Tuần ca ca, lo lắng cho Tuần ca ca.”

Giọng nữ hài tử mang theo kiều mỵ mà yếu ớt, làm cho người nghe sẽ muốn che chở nàng.

Nhưng bốn người trước mặt lại không có gì tâm tình đến tán thưởng. Thứ nhất Quảng và Dịch đối với vị này không có ấn tượng gì tốt, thứ hai Tư Bác lại càng sẽ không chọc phiền toái cho mình, thứ ba Trương Cường cũng không biết nàng. Cho nên nàng bày ra dáng vẻ “ta ủy khuất muốn chết, các người mau tới an ủi ta” thật đúng là không ai phản ứng.

Tư Bác nhìn nhìn chung quanh tiếp theo hỏi: “Vị tiểu thư này, người đang nói chuyện với ai vậy? Nơi này của chúng ta không có người tên Tuần ca ca, người có phải nhận nhầm người hay không?”

Trợn mắt nói dối chính là cảnh giới cao nhất -- người nói hươu nói vượn cũng có người tin là thật, giả ngu giả dại cũng có người thay người nào bỏ bất luận lấy cớ gì, không thể không nói Tư Bác đã luyện thành cảnh giới cao nhất.

Nhìn ánh mắt vừa ngây thơ vừa nghi hoặc, nhìn sắc mặt đề phòng nghiêng đầu mang theo khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lại nhỏ, không thể không dựng thẳng lên ngón cái tấm tắc khen y hai tiếng, tặng kèm ba chữ -- người thật giỏi!

Nữ hài từ sùng sốt, tiếp theo nước vẫn ở trong đôi mắt ngấn nước lập tức tràn mi. Nàng gơ tay muốn bắt lấy ống tay áo của nam nhân nhưng bị nam nhân lui ra phía sau một bước né tránh, nàng không nổi giận tiếp tục vươn tay đi bắt, đáng tiếc lại bị né tránh.

Tư Bác nhú mày bắt mắt nói với nàng: “Mời người tôn trọng một chút, người đây đưa như vậy người yêu của ta nếu biết sẽ tức giận, hấn sau khi tức giận thật là khủng khiếp, sẽ không cho ta ăn cơm.”

Người này là càng diễn càng thuận, mang loại đáng vẻ ngốc nghếch này biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Nếu không phải Trương Cường bị nam nhân liếc mắt nhìn một cái đến chân như nhũn ra chỉ sợ hấn cũng sẽ bị đáng vẻ nam nhân giả vờ ngốc lừa được.

“Tuần ca ca?” Nữ hài gắt gao nắm chặt khăn lụa trong tay nhỏ giọng gọi y.

Tư Bác hít hít mũi gơ tay chà xát, miệng hỏi nàng: “Tiểu thư, người có phải nghe không hiểu lời ta nói hay không? Ta nói ta không tên Tuần ca ca, ta tên Tư Bác, người nhận sai người nhanh về nhà đi. Buổi tối trong thôn có sói thường lui tới, người cẩn thận đừng bị sói gặm.”

Nam nhân nói xong lời này đầu vẹo chớp mắt mấy cái với Quảng và Dịch đứng bên cạnh, cười tùm tùm nói: “Chúng ta trở về đi, trời sắp tối Thần Thần sẽ lo lắng.”

Quảng nhanh chóng gạt đầu lùi kéo tay Dịch không bị rút lại vừa nhấc chân đi nhìn về phía nữ hài mình muốn nói chuyện. Hấn cũng không muốn mình bị quần lên đến lúc đó muốn đi cũng đi không được, vị tiểu thư này cũng không phải là khó chơi bình thường.

“Tam tiểu thư, Vương gia mất trí nhớ, không nhớ rõ ngài cũng bình thường.”

Vị tam tiểu thư mắt nhìn nam nhân yêu mến rồi khỏi từ trước mặt rồi khỏi khăn lụa cầm trong tay đều xé rách, đáng vẻ nghiêng răng nghiêng lợi tròn tròn đôi mắt hung ác nào còn như người kiều mỹ vừa rồi?

Tiểu nha hoàn đi theo phía sau nàng vừa rồi vẫn không dám lên tiếng chỉ trốn ở một bên nhìn, rõ ràng thấy trong mắt nam nhân lạnh lùng và chán ghét. Nàng cũng không phải là tiểu thư nhà mình sau khi thấy Vương gia thì cái gì cũng không quan tâm, cho nên nhìn thấy được không ít thứ tiểu thư nhìn không được, đáng tiếc nàng không thể nói với tiểu thư, có nói tiểu thư cũng không tin.

* * *

Tư Bác ngồi trên lưng ngựa một đường gấp rút về huyện thành. Lúc này trời đã sắp tối, Yến Thần Dật ngồi ở trong quầy chống cằm vẫn đang ngắm người “Thần Thần!” Nam nhân nhẹ nhàng cười thoải mái, gơ tay nhéo lỗ tai hấn: “Chàng có nhớ ta hay không?”

“Hửm?” Yến Thần Dật hoàn hồn thấy y ghé vào trước mặt mình đôi mắt mở hết cỡ thì khẽ cười một tiếng nói: “Hôm nay thu hoạch thế nào? Huynh giống như rất vui vẻ.”

Tư Bác lắc lắc đầu cười tùm tùm nói: “Ta bắt mấy con thỏ hoang sống và gà rừng để chỗ Trương Cường kêu hấn nuôi, còn có một ít đều bán chết thì làm sạch cảm về. Dịch đã cầm vào trong phòng bếp.”

“Ừm..... ngày mai mang ra bên ngoài bán một lần, nói cho Lưu sư phụ kêu ông hôm nay nấu hai con chúng ta ăn.” Yến Thần Dật mang một chồng giấy đặt ở bên tay đưa cho y: “Huynh xem thử.”

Tư Bác nghi hoặc tiếp nhận nhìn nhìn nhú mày nói: “Chàng muốn hợp tác với ca ta?”

“Hắc hắc, vẫn là huynh hiểu ý ta.” Yến Thần Dật cười gạt đầu, nhỏ giọng nói: “Ta cảm thấy có thể kiếm được không ít bạc, còn không cần dùng tiền ra sức.”

“Đúng là không tệ, bắt quá ca ta sao có thể cứ bị chàng lừa chứ? Người nọ kỳ thật lòng dạ rất hẹp hòi.” Tư Bác buông giấy về xuống tìm ghé dựa lại ngồi ở bên cạnh hấn, sau đó gơ tay chọt tới chọt lui ở trên cánh tay hấn: “Lần trước chàng đã gạt qua y một lần, nếu lần này còn làm như vậy y khẳng định không đồng ý.”

“Á, mới vừa nói huynh hiểu ý ta sao lại lập tức nghĩ không thông? Ta cứ nói với y nếu y không đồng ý thì hai ta lập tức chết đói, y không thèm để ý ta nhưng y để ý huynh; hơn nữa thứ này kiến tiền ổn định không lỗ y có cái gì không hài lòng chứ? Cùng lắm thì chúng ta chia bốn sáu, y sáu ta bốn, ta chịu thiệt một chút không sao cả.” Yến Thần Dật cầm phong thư lấy giấy vẽ bỏ vào đưa cho y: “Vậy đi, ngày mai kêu người đưa đi.”

Tư Bác chớp mắt mấy cái nhìn nhìn phong thư đưa qua đột nhiên hỏi: “Sao chàng biết y để người lại ở đây?”

“Chao ôi, y phòng ta giống như đề phòng cướp còn có thể không để người lại nhìn huynh sao? Ở trong lòng y huynh chính là một bảo bối trên trời, ta chính là cây cỏ trên đất. Y không được thường xuyên tìm cho ta chút chuyện không được tự nhiên làm ta không được hài lòng như ý.” Yến Thần Dật bủ môi, thấy Quảng đi tới thì đứng lên cúi eo ngoắc ngoắc ngón tay với nam nhân: “Đi, hai ta đi ra sau bếp nhìn xem Lưu sư phụ có thể làm mấy món ăn thôn quê hay không.”

Quảng cười nhìn y nhận giấy tờ y truyền cho hỏi: “Hôm nay buôn bán quanh quế như thế?” Tuy nói buổi tối vốn ít khách, bắt quá hôm nay khách hình như ít lạ thường.

“Lúc buổi chiều bận rộn đến Ninh hơi có muốn phát điên, tất cả bàn đều ngồi đầy người. Lúc này không có ai cũng bình thường, lại đợi một lát xem xem, nếu không có khách thì đóng cửa đi. Hôm nay mọi người cũng đều mệt mỏi, để cho bọn họ nghỉ ngơi sớm một chút.” Yên Thần Dật cảm thấy không thể cứ áp bức sức lao động bọn tiểu nhị, nếu làm cho bọn họ mệt mỏi mệt mỏi vậy thì hẳn đi nơi nào mời người đây?

Quảng nhủ mày tỏ vẻ tự mình biết, thấy Tư Bác nhìn mình trong mắt mang theo cảnh cáo, tâm tư hẳn xoay một cái thì biết đây là không để hẳn nói chuyện vừa rồi cho Yên Thần Dật.

Vì không thể thấy gặt đầu, Quảng cười thầm. Chủ thượng bọn họ thật đúng là tính tình thay đổi không ít, trước kia nào có chuyện gì có thể làm cho y để ý như vậy chứ.

Yên Thần Dật xoay mặt nhìn Tư Bác, thấy y đang nháy mắt với Quảng cũng không vạch trần y nhắc chân đi về phía hậu viện.

* * *

Ăn cơm xong Yên Thần Dật thấy không có khách đến ở trọ nên kêu bọn tiểu nhị thu dọn bàn ghế sau đó đóng cửa.

“Thần Thần, chúng ta ra ngoài đi!” Tư Bác cười gian đến cạ, ngày đó ở trong lều với Yên Thần Dật một lần sau đó y có chút ngại; hơn nữa y phát hiện nếu ở trong tửu lâu thì Thần Thần sẽ không cho y làm tới một bước cuối cùng, chỉ để cho y ôm hôn hôn sờ sờ, y sắp ghen đến phát hỏa.

“Đi ra ngoài ư?” Yên Thần Dật sừng sốt, tiếp theo mặt đỏ lên nhắc chân đá y: “Làm chuyện hại thân như vậy một tháng một lần là đủ rồi, ta mới mười bảy tuổi!”

Tư Bác bắt mạch chu môi đến gần ôm hẳn cạ, cạ Yên Thần Dật lúc ẩn lúc hiện. Trong miệng y còn than thở: “Ta đây nếu ghen chết làm sao bây giờ, chàng sẽ đau lòng. Ta không muốn bị ghen chết có được không, Thần Thần đi thôi đi thôi. Nếu không đi cũng được, hôm nay chàng làm cho ta đi, được không, được không ~~~~~”

Làm nũng nịu xấu đối với nam nhân hiện tại mà nói là sở trường đặc biệt, cái gì ngượng ngùng, cái gì mất tự nhiên, cái gì lãnh khốc vô tình kia đều là mây bay, không dính dáng một chút gì với nam nhân.

“Tuần ca ca ~!!!” Một tiếng kêu sợ hãi đánh gãy nam nhân làm nũng, Yên Thần Dật cũng sợ tới mức thân thể run lên quay đầu nhìn về phía tiếng phát ra.

Nữ hài nhào về phía hai người giờ tay muốn đánh bàn tay Yên Thần Dật, không có biện pháp, vừa rồi đáng về hai người ôm ở bên nhau thật sự là rất chướng mắt. Trực giác của nàng mách bảo người này sẽ mang đến phiền toái cho nàng.

“Người là cái thứ gì lại dám thân mật với Tuần ca ca của ta như vậy? Người có biết y là Vương gia hay không? Người chỉ là tiện dân lại kêu y ôm người, ai cho người lá gan đó, người đâu, kéo hẳn ra ngoài loạn càn đánh chết!” Nữ hài tiếng nói mềm mại để nghe miệng lại phun ra lời nói chanh chua, đáng về vênh mặt hất hàm sai khiến kia tiểu nhị trong tửu lâu nhìn thấy mắt muốn choáng váng.

Mọi người nghĩ thầm: “kẻ điên này từ đâu đến? Cái gì Vương gia, cái gì kéo ra ngoài đánh chết? Nghĩ mình là Công chúa hoàng gia sao? Sao mặt mũi lớn như vậy.”

Mấy nam nhân trẻ tuổi đi theo nữ hài đến người nhìn ta - ta nhìn người vẫn đứng ở đó một cử động nhỏ cũng không dám. Bọn họ đã nghe nói qua tính tình vị Vương gia này, nếu như thật dám ở nơi này kéo người trong lòng y ra ngoài đánh chết..... chắc chắn, phỏng chừng bọn họ đầu mình phải hai nơi.

Yên Thần Dật chớp mắt mấy cái đẩy nam tử ôm chặt mình sắp chết ra, trực giác nói thân phận nữ hài này không thấp, không chừng có quan hệ gì với Tư Bác. Hẳn quay mặt nhìn về phía nữ hài nhìn chằm chằm mình, hẳn cười nói: “Vị tiểu thư này là muốn ở trọ? Nếu như đến ăn cơm không ở lại vậy chỉ sợ xin lỗi, bốn điểm đã đóng cửa.”

Vừa bị nàng nói như vậy Yên Thần Dật khẳng định sẽ không cao hứng, cho nên muốn nghĩ cách chen ép nàng.

Nữ hài kia thấy mình nói không ai nghe, hộ vệ mang đến cũng không dám động thủ chỉ có thể đứng ngây ngốc ở đó; mà người này còn nói chuyện với nàng như vậy, thật sự là vùng khi ho cò gáy ra điệu dân, điệu dân này còn bị Tuần ca ca của nàng ôm vào trong ngực, thấy thế nào cũng không thuận mắt!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69

Tính tình Yên Thần Dật ở trong thôn nổi danh là tốt, vô luận đối với ai cũng đều cười tủm tỉm, người trong thôn nếu cần hẳn giúp đỡ thì cũng sẽ vươn tay giúp một chút. Cho nên cho dù có người sau lưng nghị luận chuyện hắn và Tư Bác cũng chỉ bất quá là người trong thôn nói chuyện bao đồng, có người ngoài hỏi thăm chuyện Yên Thần Dật còn chưa có biết được đã nghe một câu trả “Tiểu Yên là hài tử tốt.”

Thần sắc trong mắt Tư Bác đã không thể dùng lạnh băng để hình dung, y hiện tại hận không thể một chân đá chết nữ hài phía trước này khi dễ Thần Thần của y.

Nữ hài tử này không phải người khác, mà là Quận chúa Dung Tinh Nhã từ nhỏ đã có hôn ước với Tư Bác. Phụ thân của nàng là huynh trưởng ruột của Hoàng hậu trước, muốn nói đến quan hệ của nàng và Tư Bác chỉ sợ cũng phải ngược dòng đến ân ân oán oán đời trước. Chỗ này không đề cập tới, chỉ nói vị Quận chúa này bởi vì là nữ nhi của ông Dung quốc cữu* từ nhỏ được nuôi dưỡng; mà nàng làm cho Tư Bác chán ghét không phải loại tính tình đại tiểu thư này, vốn dĩ nữ nhi có chút thân phận nhà người nuôi ra ai không có tính tình nhỏ? Nhưng vị Quận chúa này lại không chỉ là tính tình xấu, mà là bản tính vốn không tốt.

(*Quốc cữu: anh/em trai vợ vua hoặc là cậu vua.)

Đừng nhìn nàng lớn lên có một gương mặt xinh đẹp người yêu nhưng tâm địa lại trái ngược với dáng vẻ của nàng, dáng vẻ xinh đẹp có tâm địa bộ răn rết cũng bằng không. Cho nên Tư Bác từ nhỏ đã không thích nàng, hơn nữa từ sau khi Hoàng hậu trước qua đời hôn ước miệng của hai người bọn họ kỳ thật coi như là trở thành phế thải; đáng tiếc tiểu nha đầu này lại vẫn quán Tư Bác, cho dù lúc Tư Bác bên ngoài lãnh binh đánh giặc cũng không ít lần bị nàng quấy rối làm cho Tư Bác phiền không chịu nổi.

Quảng ở một bên sau khi nghe thấy mệnh lệnh của Dung Tinh Nhã nụ cười nhạt trên mặt trong nháy mắt biến mất quét mắt nhìn mấy người đi theo phía sau nàng trong lòng hừ lạnh: "Dung Tinh Nhã này ngược lại không quan tâm sống chết của thị vệ nhà mình, biết rõ cứng chọi cứng với bọn họ không có kết quả tốt lại vẫn là dựa vào tính tình la lối om sòm. Nếu như mấy tên thị vệ này thật sự nghe lời của nàng đến ra tay với Yến Thần Dật..... Chắc chắn, hậu quả kia tuyệt đối máu tươi chảy ba thước."

Dung Tinh Nhã quay đầu qua răn dạy mấy thị vệ có sắc mặt xấu hổ: "Các ngươi dám mang lời nói của bản Quận chúa như gió thoảng bên tai? Không muốn sống nữa sao?"

Quảng nhíu mày xoay mặt nhìn Tư Bác lại thấy chủ thượng nhà mình không có phản ứng gì, ngược lại là Yến Thần Dật bị y ôm vào trong ngực trong mắt mang theo rõ ràng không thích. Hắn nhưn mày nhích sang Dịch một bên nhỏ giọng nói: "Tiểu Yến nổi tính khí."

Dịch ừ một tiếng gật đầu, hơi hơi nghiêng người về phía trước ngăn cản một nửa cho hắn. Tuy nói biết võ công Quảng không tệ, nhưng một lát thật muốn đánh nhau hoặc là nói thế nào y vẫn không muốn làm cho Quảng nhận một chút thương tổn, đây là phản ứng theo bản năng.

Quảng thấy Dịch ở phía trước che chở cho mình thì nhíu mày nhẹ nhàng nhếch lên khóe miệng.

Nhìn ở một bên thấy hai người tương tác qua lại sau đó mãnh liệt trợn trắng mắt, nghĩ thầm: "đã là lúc nào mà hai người còn ân ái ái, không nhìn thấy sắc mặt chủ thượng đã thay đổi sao?"

Yến Thần Dật lúc này ngay cả mặt trên mũi thượng không có nụ cười, ánh mắt cũng lạnh xuống. Hắn cười khẽ một tiếng mang theo mỉa mai mở miệng nói: "Vị Quận chúa này, thị vệ nhà ngươi không ra tay là vì ngươi cố tình gây sự sẽ làm cho bọn họ bỏ mạng, không nghĩ tới ngươi lớn lên xinh đẹp lại là loại tâm địa nham hiểm này, cẩn thận làm nhiều chuyện xấu sẽ bị báo ứng."

Dung Tinh Nhã đột nhiên quay đầu nhìn chằm chằm hắn, duỗi tay chỉ vào hắn muốn phản bác; đáng tiếc Yến Thần Dật là thật nổi tính khí; đừng nhìn hắn bình thường cười tùm tùm để nói chuyện, nhưng đó là hắn không muốn so đo với người. Nếu như thật sự chọc giận hắn, có thể bị hắn há miệng chọc tức chết đều tính là nhẹ.

"Ngươi chỉ vào ta, ta cũng muốn nói, thế nào, còn không cho người nói? Có năng lực ngươi tới xé ta đi? Còn tuổi nhỏ không biết lấy đức thu phục người lại đánh đánh giết giết với thị vệ thủ hạ, thật không biết ngươi làm sao có thể sống đến tuổi như vậy lại không xảy ra chuyện gì? Cẩn thận ngày nào đó lúc ăn cơm thì bị người bên cạnh hạ được mang người đi bán cho những chỗ chuyên môn làm da thịt buôn bán, a, là ta sai, chỉ sợ Quận chúa đại nhân của chúng ta không biết buôn bán da thịt này là có ý gì phải không?"

Yến Thần Dật cười nhạo một tiếng từ trong lòng Tư Bác đứng thẳng xoay người phát phát tay với Quảng: "Tiền khách, từ lâu này của ta chỉ là buôn bán nhỏ, không làm được buôn bán với Quận chúa đại nhân."

Mọi người trong tử lâu trong lúc nhất thời tất cả đều há hốc miệng, vô luận là bọn tiểu nhị trong tử lâu hay là người Quận chúa dẫn đến đều ngây ngốc tròn tròn đôi mắt nhìn hắn.

Trên cơ bản bọn họ chỉ có một suy nghĩ: "tiểu công tử này nhìn thanh tú như vậy sao lại nói chuyện khó nghe như thế?"

Yến Thần Dật hừ lạnh, nghĩ thầm: "ta còn chưa có nói lời càng khó nghe hơn đâu!"

Quảng che lại khóe miệng cười với ho một tiếng giọng tay tiễn khách: "Quận chúa đại nhân, lão bản ta không làm buôn bán với ngài, mời đi!"

Sắc mặt Dung Tinh Nhã một sắc lát đỏ một lát trắng, cảm tức nhìn Yến Thần Dật đã đi sang bàn một bên ngồi xuống chuẩn bị ăn cơm bỗng nhiên nở nụ cười. Chỉ là nụ cười kia bởi vì trong lòng nàng tức giận mà thoát nhìn có chút vặn vẹo, chỉ nghe nàng khẽ kêu một tiếng về phía Yến Thần Dật: "Ai dám đuổi ta đi? Ta không chỉ là Quận chúa, ta còn là Tướng quân phu nhân của Tướng quân uy vũ đương triều!"

"Ồ!" Mọi người xem náo nhiệt cùng kêu lên hít một hơi khí lạnh, nghĩ thầm: "Tướng quân phu nhân à? Tướng quân kia ánh mắt bị gì lại coi trọng người như vậy?"

"Hất xì!" Tư Bác nhảy mũi một, giọng xoa xoa cái mũi quay mặt qua nhìn nhìn tiểu nhị trong tử lâu bĩu môi. Những người này khẳng định đang oán

thăm mình.

Yến Thần Dật liếc mắt nhìn Tư Bác xoa mũi nhưn mày.

Tư Bác lập tức nhếch miệng cười hắc hắc với hần mò qua ngồi ở bên cạnh hần duỗi tay cầm chân thỏ hoang nướng đặt ở trong chén hần, cười tủm tỉm nói: “Đừng nghe nàng nói bậy bạ, Tướng quân uy vũ đương triều còn chưa có đón dâu đâu!”

Nghe y nói như vậy mọi người bùng tỉnh giấc ngộ, đúng vậy, không có nghe nói Tướng quân uy vũ đã đón dâu! Tướng quân kia mười bốn tuổi lên chiến trường một đường từ binh lính nhỏ lên tới Tướng quân, chiến công hiển hách hơn nữa nghe nói tuổi cũng không lớn.

Ánh mắt Yến Thần Dật co giật nháu mày nhìn Tư Bác, chộc đến nam nhân còn có chút ngượng ngùng.

Quảng thở dài, nghĩ thầm: “Quận chúa ơi, ngài thật đúng là không có mắt, chủ thượng rõ ràng ngay cả nhận cũng không muốn nhận ngài, ngài còn ở nơi này nét mực cái gì? Thêm phiền.”

Dung Tinh Nhã thấy mĩa mai trong mắt mọi người lửa giận càng lớn liều mạng vọt lại, hai tay nâng bàn muốn khóc lóc om sòm lật bàn.

Đáng tiếc, Tư Bác một tay nhẹ bẫng đặt ở trên bàn, nàng dùng hai phần lực cũng không có ném được bàn đi, ngược lại làm cho mình mặt đỏ tai hồng.

“Tuần ca ca, huynh lại giúp hần đến khi dễ ta ư?” Nước mắt trong mắt bộp một tiếng lập tức rơi xuống, thấy không có biện pháp khóc lóc om sòm nàng thay đổi hình thức một chút, khóc hoa lệ dính hạt mưa chộc người yêu mến.

Đáng tiếc, nếu là lúc đầu nàng cứ một khóc hai nháo ba thất cổ thì có khả năng còn sẽ có người đồng tình một chút si tình của nàng. Nhưng nàng trực tiếp đến một tay hung tợn như vậy hiện tại cho dù khóc chết chỉ sợ cũng không ai sẽ sinh ra lòng không đành lòng với nàng.

Người đáng thương nhất tất có chỗ đáng giận, lời này dùng trên người nàng rất thích hợp.

Yến Thần Dật thực phiền loại thân thích đến đây tìm phiền toái này, hơn nữa dục vọng chiếm hữu của hần không thể nhỏ hơn bất luận kẻ nào. Trước mắt có nữ nhân tới cướp nam nhân với mình mặc dù nói không quá dễ nghe, nhưng hần bắt chấp những chuyện này trực tiếp quay đầu nhìn về phía Quảng, giọng lạnh lùng nói: “Thế nào, bất quá là mời Quận chúa đi ra ngoài thôi người làm không được?”

Quảng hít một hơi lạnh nhếch miệng: “ai nha, Tiểu Yến tức giận rồi!”

Quảng cũng mặc kệ đối phương là thân phận gì hai bước đến túm lấy cánh tay Dung Tinh Nhã trực tiếp kéo nàng đi, thuận tay ném cho mấy thị vệ kia một câu, vừa hắc cảm nói: “Nhanh chóng lăn, chớ chọc lão bản nhà chúng ta mất hứng.”

Mấy người nào dám dây dưa với Quảng, thấy Quận chúa nhà mình còn tròn tròn đôi mắt muốn bắt đầu khóc lóc om sòm cũng bắt chấp có thể đắc tội nàng hay không nhanh chóng che miệng lại cứng rắn kéo đi.

Tiểu nha hoàn hành lễ với Quảng xong cái gì cũng không dám nhiều lời vội vàng rời đi.

Quảng cười lạnh một tiếng phát phát tay, còn Dịch đến khóa chốt cửa lớn lại.

Một hồi trò khôi hài rất nhanh chấm dứt, mọi người sau khi ăn cơm tối phần mình trở về nghỉ ngơi.

Tư Bác khẩn trương đi theo phía sau Yến Thần Dật, đi đâu cũng theo.

“Huynh đây là lại muốn làm gì?” Trong tay hần bung chậu nước xoay người qua muốn mang nước trong chậu đổ, nhưng người vừa trở về còn thiếu chút nữa đụng vào trên người nam nhân.

“Thần Thần, chàng sẽ không giận ta chứ?” Tư Bác duỗi tay lấy chậu nước hần bung qua hỏi thật cẩn thận.

“Ta có cái gì phải tức giận?” Yến Thần Dật bị y hỏi rất mê mang, suy nghĩ xong cười nói: “Huynh sẽ không cho rằng ta thật dễ ý lời tiểu nha đầu kia nói chứ?”

“Ừ, ai kêu chàng từ khi com nước xong sau đó cũng không để ý ta.” Tư Bác bĩu môi mang chậu nước đặt ở một bên đến gần ôm hần vào trong ngực hôn hôn khước miệng: “Ta và nàng trước kia từng có hôn ước, sau này đã hủy bỏ, thật sự!”

“Ừm.” Yến Thần Dật gật đầu, hần cũng nghĩ đến ở đây người hơn hai mươi tuổi không có khả năng không có hôn ước. Nếu không phải ở trong nhà không được coi trọng chỉ sợ nguyên thân này của hần cũng nên đã sớm đính thân. Nghĩ như vậy hần xoay mặt nhìn nam nhân hỏi: “Tào Nghi cũng không nói lại tìm mối hôn nhân khác cho huynh ư?”

“Y không dám.” Tư Bác nhưn mày, giọng lạnh lùng nói: “Ca ta từng đề cập qua với ta một lần muốn cho ta cưới nữ nhi một đại thần làm Vương phi, bất quá ta đập nát Ngự thư phòng của y, sau đó y cũng không dám nhắc lại.”

Khước miệng Yến Thần Dật không tự giác giật giật, tưởng tượng một chút biểu cảm lúc ấy của Tào Nghi tím tái hai tiếng. Hần giơ tay lên kéo kéo lỗ tai nam nhân, mang theo tiếng cười nói vang lên: “Huynh ngược lại còn rất xấu.”

Tư Bác lắc lắc đầu đến gần dùng hai má cọ cộ khuôn mặt hần, đặc biệt tự hào gật đầu ừ hai tiếng: “Vốn dĩ chính là vậy, chuyện của ta còn không cần y đi nhúng tay, lại không phải trước kia cần liên hôn để củng cố địa vị, chính là ngay cả hậu cung y cũng chưa nói đến ba ngàn giai lệ, đến bây giờ ngay cả Hoàng hậu cũng không có.”

Nói lên chuyện này nam nhân còn rất nghi hoặc, cảm thấy trong hậu cung ca y phi tần cộng lại một tay đều có thể đếm qua, hơn nữa không có nghe nói y chuyên sủng ai. Chuyện này không quá thích hợp nha.....

Yến Thần Dật thấy mặt y lộ vẻ khó hiểu cũng rất tò mò hỏi y: “Nghĩ đến chuyện gì?”

Tư Bác hít hít mũi khẽ nhủ mảy: “Ca ta năm nay ba mươi tuổi còn chưa có con nói dối nữa, không nói các đại thần triều đình nghĩ mang khuê nữ nhà mình nhét vào trong cung, chỉ nói chính nấy phi tử kia trong cung cũng không có khả năng không có người dùng thủ đoạn muốn sinh con trai, chẳng lẽ ca ta..... có vấn đề?”

“.....” Yến Thần Dật không nói gì nhìn y, nâng tay vỗ mặt y: “Huynh đừng nói vậy, cho dù Tào Nghi nể tình huynh là đệ đệ ruột của y sẽ không đối xử với huynh như vậy. Nhưng huynh lại còn nói y không thể sinh hài tử, chuyện này nếu để cho y biết khẳng định sẽ tức chết.”

Tư Bác chớp mắt mấy cái cười hắc hắc. Y cũng không nói ca y không thể sinh hài tử, y y là không chừng ca y cũng giống mình coi trọng người không thể sinh hài tử thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70

Dung Tinh Nhã đến cũng không có mang đến quá nhiều ảnh hưởng cho cuộc sống của Yến Thần Dật và Tư Bác, chung quy hai người cũng không muốn chấp nhặt với tiểu nha đầu được nuông chiều từ bé.

Nhưng tiểu nhị trong tửu lâu bên lại đối với vị đại tiểu thư tự xưng Quận chúa này phiền không chịu nổi.

Có lẽ là sau khi trở về thị vệ nhà mình đã nói rõ ràng với nàng không thể tùy ý đi trêu chọc Yến Thần Dật. Dung Tinh Nhã mặc dù không lại đến khóc lóc om sòm nhưng mỗi ngày đều sẽ đứng giờ đến tửu lâu ngồi một khoảng thời gian, cũng không gọi món ăn cũng không ăn cơm, chính là ở đó chiêm bần ngồi yên tĩnh, còn sẽ nhìn chung quanh tìm kiếm bóng dáng Tư Bác.

Đáng tiếc, nam nhân hai ngày này cho dù lúc không có việc gì cũng sẽ không lui tới ở đại sảnh, chỉ là ở hậu viện hoặc là đi ra ngoài đường từ cửa sau. Dung Tinh Nhã muốn đi hậu viện cũng không có cơ hội. Yến Thần Dật nói: nàng muốn làm cái gì thì làm, nhưng tuyệt đối không cho nàng đi về phía hậu viện, vạn nhất làm hoảng sợ khách ở hậu viện thì hần cũng không chịu nổi trách nhiệm.

Tiểu nhị tửu lâu vì hần như thiên lôi sai đâu đánh đó, ít nhất bọn họ còn biết ai là người phát tiền công cho bọn họ; hơn nữa Quận chúa kia thật sự là mang đến phiền toái không nhỏ cho bọn họ. Cho nên sau khi Yến Thần Dật nói những lời này tất cả mọi người đều gơ hai tay đồng ý, nhất trí tỏ vẻ tuyệt đối sẽ không để cho vị Quận chúa không có lễ phép kia bước vào hậu viện một bước.

Hôm nay Yến Thần Dật ở đại sảnh cùng Quảng tính sổ sách, theo lý thuyết loại chuyện này hần là hoàn thành ở phòng thu chi. Nhưng Quảng nói tốt nhất đi đại sảnh, nếu không có hần nhìn chăm chăm chỉ sợ Dung Tinh Nhã lại sẽ gây phiền toái.

Yến Thần Dật cảm thấy tính sổ sách chỗ nào cũng đều không quan trọng, cho nên lấy sổ sách tháng này đi đại sảnh đường.

Lúc này trong đại sảnh cũng chỉ có một bàn khách, đương nhiên là trừ bỏ bàn của Dung Tinh Nhã.

“Tiểu lão bản, thịt thỏ hoang nhà ngươi còn hay không? Còn thì hầm cho chúng ta một nồi.” Bàn khách kia cũng là khách quen, thấy Yến Thần Dật từ hậu viện đến thì kêu một tiếng.

Dung Tinh Nhã vừa nghe hần đến đây nhanh chóng xoay đầu qua trông hần. Trông mắt kia tròn tròn, Yến Thần Dật đều sợ nàng một chút mang trông mắt trông rớt xuống đất.

Yến Thần Dật quay đầu nhìn Ninh: “Còn thịt thỏ hoang không?”

“Thịt thỏ hoang đã không còn, còn thịt gà rừng.” Ninh ở một bên cười tùm tùm nói cầm thực đơn đi qua: “Các khách quan, bằng không ném thử thịt gà rừng?”

“Được, vậy thịt gà rừng.” Mấy vị khách kia cũng không chọn gật gật đầu kêu Ninh đi ra sau bếp nói một tiếng.

Ninh nhìn Yến Thần Dật đã muốn chạy tới trước quầy, sau khi liếc nhìn Quảng chạy tới hậu viện.

Quảng cầm bàn tính trong tay quơ quơ cười nói: “Tháng này hình như cũng buồn bán lời không ít bạc.”

“Ừh..... Không tính nhiều đâu. Mấy tháng gần nhất có thể kiếm nhiều như vậy là vì than không cần chúng ta mua, vấn đề là cứ cho các người đi lấy than đến cũng không phải như vậy để nói. Tào Nghị kia lòng dạ hẹp hòi hai ngày trước còn mang tin tức đến nói ta cứ lừa bạc y đấy.” Yên Thần Dật bĩu môi mở sổ sách ra cầm giấy bút để trên bên tay nhanh chóng tính sổ.

Quảng mỗi lần thấy y viết một chuỗi chữ như gà bới [con số Ả Rập] đều cảm thấy đầu to, nhưng không thể không thừa nhận tốc độ tính sổ của Yên Thần Dật rất nhanh, cách tính sổ này hẳn trước nay chưa thấy qua, thực tình chuẩn.

Quảng liếm liếm môi thấy y sao chép lên một tờ giấy Tuyên Thành trắng không khỏi hỏi: “Ngày đó ta nhìn thấy chủ thượng hình như cũng là dùng loại phép tính này với người, người có thể cũng dạy cho ta hay không?”

Tuy nói tốc độ gảy bàn tính của mình đã tăng cao không ít, nhưng Quảng cảm thấy vẫn là không bằng cách nhanh chóng của Yên Thần Dật. Hơn nữa nói trắng ra là mỗi ngày hẳn cùng Yên Thần Dật tính sổ, không có đạo lý nam nhân đều biết mà hẳn lại không biết.

“Người muốn học?” Yên Thần Dật xoay mặt nhìn gã, động tác dưới tay cũng không dừng lại: “Ta lúc ấy viết bằng khẩu quyết phép nhân cho Tư Bác, người sau khi học thuộc lòng ta lại nói cho người biết viết con số tương ứng như thế nào.” Yên Thần Dật gãi gãi đầu, xoay mặt nhìn về phía Dung Tĩnh Nhã vẫn luôn nhìn chằm chằm mình thờ dài hỏi Quảng: “Liệu có biện pháp nào đuổi nàng đi không? Mỗi ngày nhìn nàng ta cảm thấy tiểu nhị trong tù lâu chúng ta sẽ đối mặt với nữ nhân khác cũng sinh ra sinh lý chán ghét.”

Mặc dù Quảng không rõ sinh lý chán ghét này là có ý gì, nhưng rất đồng ý cách nói của y. Hắn đảo đảo đôi mắt cười xấu xa một chút bĩu môi: “Không bằng chờ đến trời tối thì ta tìm vài người trèo tường vào bao tải trôi tới Túy Hoa Lâu huyện Lâm, sau đó nhắm mắt làm ngơ.”

Yên Thần Dật sừng sốt nhắc chân đá chân gã, tức giận nói: “Đừng hồ nháo! Thế nào cũng là Quận chúa đó, hơn nữa chuyện nàng tìm đến Tư Bác khẳng định người trong nhà đều biết. Nếu là ở chỗ này xảy ra chuyện, không phải rõ ràng nói cho bọn họ biết là chúng ta động tay sao?”

Nếu cách này có thể sử dụng hẳn đã sớm sử dụng, còn cần tìm Quảng để thương lượng sao?

Quảng chép chép miệng xoay mặt nhìn y, thấy y híp mắt giống như tiểu hồ ly tính kế không khỏi cười nói: “Người đã sớm nghĩ tới chiều này hả?”

“Ừh.” Yên Thần Dật đặc biệt nghiêm túc gật đầu hỏi gã: “Có thể truyền tin cho người trong nhà nàng hay không, cứ nói nàng ở đây chọc phiền toái lớn cho Tư Bác, hoặc là dứt khoát cứ nói nàng tới nơi này kích thích Tư Bác, làm cho Tư Bác không thể nhanh chóng khôi phục ký ức?”

Quảng nửa há miệng nhìn y, chậm rãi gợn ngón cái lên khen ngợi y, sau đó đặc biệt bồi phục nói: “Người đây là muốn Hoàng thượng tức chết à?”

Yên Thần Dật nghiêng đầu nhìn gã, ánh mắt ngậy thơ lại vô tội: “Ta có xấu như vậy sao? Lại nói nếu không phải y nói với nha đầu kia chuyện Tư Bác ở đây người cảm thấy nàng sẽ tìm được? Nàng có thể đến người khác cũng có thể đến, ta cũng không cho rằng lúc trước Tư Bác là tự mình nhảy xuống vách núi rút xuống sông.”

Chuyện này mặc dù Yên Thần Dật trước nay không có hỏi qua nam nhân, nhưng hẳn tự mình cũng có chút suy đoán.

Quảng lúc này hoàn toàn há hốc miệng, hẳn không xác định hỏi: “Chủ thượng nói với người à? Hay là người tự mình đoán?”

Thấy dáng vẻ này của gã thì Yên Thần Dật biết khẳng định suy đoán của mình là đúng, thì ra Tư Bác rơi xuống sông thật sự có chuyện mờ ám. Bất quá còn phải tìm từ lời nói khách sáo của Quảng mới được, nếu đi hỏi Tư Bác chỉ sợ cũng không chiếm được đáp án gì vừa lòng.

“Y nói, bằng không làm sao ta biết được.” Yên Thần Dật chớp mắt mấy cái nhú nhú mũi có chút bất mãn than thở một câu.

Quảng thờ dài nói: “Trong quân có gian tế, nếu không phải chủ thượng phúc lớn mạng lớn từ chỗ cao như vậy rút xuống còn bị người nhặt được, chỉ sợ cũng không có hôm nay.”

Quảng nói xong lời một hồi lâu không có nghe được tiếng Yên Thần Dật xoay mặt nhìn y sừng sốt.

Sắc mặt Yên Thần Dật giờ phút này thay đổi đặc biệt khó coi, nếu nói vừa rồi mình đã dấm tẩm chín không rời mười, hiện tại sau khi nghe lời Quảng nói càng là trong lòng một luồng lửa giận đang bốc lên. Hắn xem Tư Bác như là trụ cột tinh thần của mình, vô luận là kiếp trước hay là kiếp này hẳn cũng không có gặp qua bất cứ một người nào có thể hấp dẫn mình giống như Tư Bác vậy. Cho nên thỉnh thoảng nghe được loại chuyện này khó tránh khỏi sẽ khi huyết không thuận.

Nếu gian tế kia không chỉ một người chỉ sợ hiện tại Tư Bác cũng đã bị người nhớ thương. Hơn nữa bọn người Quảng từ sau khi đến đây cũng không có khuyên nam nhân đi, phỏng chừng cũng là bởi vì gian tế kia còn chưa tìm được.

Càng nghĩ càng sốt ruột, càng nghĩ càng giận, ánh mắt Yên Thần Dật cũng lạnh xuống.

Quảng hoảng hốt một chút, đột nhiên gợn tay cho chính mình một bạt tay. Sao hẳn lại bị Tiểu Yên lừa nói ra chứ? Vừa rồi Tiểu Yên rõ ràng cũng không biết nguyên nhân mọi chuyện mới có thể hỏi, hẳn lại nói ra!

“Hơ..... Tiểu Yên à, chuyện này người biết là được, trăm ngàn đừng nói với chủ thượng, không thì ta sẽ thảm.” Quảng vội về mặt đau khổ nhìn y, thấy y không phản ứng không khỏi tìm cũng nhảy lên gợn tay vỗ vỗ bờ vai của y nhỏ giọng nói: “Chuyện này Hoàng thượng đang tra, cũng có chút mặt mũi,

ngươi đừng quá lo lắng.”

Yến Thần Dật chậm rãi thở ra một hơi xoay mặt nhìn nhìn gã không nói gì đứng lên đi về phía Dung Tinh Nhã.

Quảng nghi hoặc nhìn y rồi đi, khó hiểu y muốn làm gì.

Yến Thần Dật đi đến trước mặt Dung Tinh Nhã rũ mắt nhìn nàng.

Dung Tinh Nhã ngồi ở trên ghế vuton cổ, mày liễu dựng ngược, khẽ kêu một tiếng: “Ngươi cái tên tiện dân này lại dám nhìn bản Quận chúa như vậy, cần thận bản Quận chúa móc mắt của ngươi.”

Thị vệ bên cạnh khẩn trương nhìn Dung Tinh Nhã, nghĩ thầm: 'ngài đừng gây chuyện, vị tiểu lão bản này rõ ràng không sợ ngài, đến lúc đó hai người ai óc mắt ai thật đúng là nói không chừng!’

Yến Thần Dật cười lạnh một tiếng, âm thanh trầm thấp mở miệng nói với nàng: “Ngươi có phải là muốn hại chết Tư Bác hay không?”

“Ngươi nói cái gì? Sao ta có thể hại Tuấn ca ca chứ? Ngược lại là ngươi vẫn dây dưa y khẳng định là mưu đồ gây rối, ta sẽ không mang Tuấn ca ca nhường cho ngươi!” Dung Tinh Nhã mặt mũi trắng bệch, căm tức nhìn Yến Thần Dật.

Nàng trước nay chưa thấy qua nam nhân không biết xấu hổ như vậy, lại dám cướp Tuấn ca ca với nàng, chờ sau khi đại ca nhà nàng đến đây nhất định phải thu thập người này!

Yến Thần Dật hơi hơi nheo mắt lại cười nhạt một tiếng: “Ngươi có biết Tư Bác là vì sao mất trí nhớ không?”

“Ta đương nhiên biết, chuyện Tuấn ca ca bị kẻ xấu hãm hại rớt xuống vách núi ai chẳng biết, ngược lại là ngươi!” Dung Tinh Nhã giờ một ngón tay chỉ mặt Yến Thần Dật tức giận nói: “Ngươi cái tên tiện dân này lại không để cho Tuấn ca ca về kinh trị thương, còn kêu y làm những chuyện thô tục kia ngươi an tâm sao?”

“Ngươi cũng nói y là bị kẻ xấu hãm hại, y ở đây thật vất vả có thể an toàn, ngươi lại chạy tìm đến y. Ngươi có nghĩ tới nếu như bị những người kia muốn hại y biết chỗ y hiện tại dùng chân mà bên cạnh y chỉ có mấy người bảo vệ y như vậy hay không. Nếu lại đến hại y thì làm sao bây giờ?” Yến Thần Dật không tính toán làm khó nhá đầu kia, nhưng có lời không thể không nói.

Hắn thấy Dung Tinh Nhã bởi vì lời hắn nói sắc mặt thay đổi liên hồi cũng biết vị Quận chúa này tuy nói nuông chiều từ bé ngang ngược vô lý, lại cũng coi như có chút đầu óc. Hơn nữa không thể không thừa nhận nàng là thật tâm thích Tư Bác.

“Ngươi, ngươi nói cái gì?” Sắc mặt nàng tái nhợt, hiển nhiên nàng cũng nghĩ đến quan hệ trong đó: “Ta sẽ không hại Tuấn ca ca!”

“Ngươi sẽ không hại y không có nghĩa là những người khác sẽ không, gần đây trong huyện thành người lui tới nhiều gấp đôi ngươi chẳng lẽ không chú ý tới?” Lời này xác thật lại lừa gạt người, Yến Thần Dật lạnh mặt nhìn nàng: “Nguyên nhân Tào Nghi không mang Tư Bác đi chẳng lẽ ngươi không biết rõ? Nếu như kinh thành thật sự an toàn như vậy Tào Nghi cũng không có khả năng sẽ để y ở lại chỗ này.”

Tào Nghi đi rất đơn giản, Yến Thần Dật mới đầu ngược lại là không hoài nghi cái gì, nhưng vừa rồi sau khi nghe Quảng nói nghĩ lại thì biết tuyệt đối là gian tế kia chưa bắt được, hoặc là nói cá lớn phía sau gian tế kia chưa bắt được, không thì Tào Nghi làm sao dễ dàng như vậy bị mình đuổi đi?

Dung Tinh Nhã cắn cắn môi, mày liễu nhíu chặt. Nàng biết, lời này của Yến Thần Dật là đúng.....

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Chương 71

Editor: demcodon

“Nếu ngươi còn muốn tiếp tục dây dưa ta cũng không ngăn cản ngươi, bất quá ngươi phải hiểu rõ một điều cho dù Tư Bác không mất trí nhớ còn nhớ ngươi cũng không đại biểu y sẽ chấp nhận ngươi, bằng không ngươi đã sớm già cho y.” Giọng điệu Yến Thần Dật thật bình thản, bình thản đến mức làm cho Dung Tinh Nhã chỉ là nghe đã cảm thấy tình cảnh kinh hãi.

Thật giống như hắn chỉ là đang kể lại một việc, mà chuyện này đối với hắn căn bản là không quan trọng. Nhưng ai cũng đều hiểu rõ sự an toàn của Tư Bác đối với hắn rất quan trọng.

Dung Tinh Nhã rũ mắt cũng không đi nhìn chằm chằm hắn, mà là nghĩ đến mình còn có thể làm gì.

Đáy lòng Yến Thần Dật hừ lạnh, rốt cuộc là tiểu nha đầu chưa thông hiểu thế sự, đừng nhìn tính tình không nhỏ lại cũng không nhiều tâm sự như vậy. Lời

nói khó nghe một chút, mình động mồm động mép là có thể làm cho nàng đánh lui trống lớn, cũng thật là chăm chọc.

Quảng vẫn chú ý sắc mặt Yến Thần Dật, thấy sắc mặt y như bình thường không có gì đặc biệt sau khi biến hóa mang tâm lại như thế nào cũng không bỏ xuống được. Loại tình huống này có chút không quá thích hợp.

Quảng mấp máy môi giờ tay đưa về phía tiểu nhị đang lau bàn một bên, nhỏ giọng nói với gã hai câu.

Tiểu nhị sừng sốt nghi hoặc nhìn hắn.

“Nhanh lên đi gọi đến, bằng không thật gặp chuyện không may.” Hai ngày này Tư Bác bởi vì không muốn có liên quan gì đến Dung Tĩnh Nhã cho nên vẫn ở hậu viện không có đi tới đại sảnh. Bọn tiểu nhị cũng biết chuyện này, cho nên Quảng kêu người đi tìm Tư Bác đến ngược lại là rất làm cho người ngoài ý muốn.

Tiểu nhị gật gật đầu chạy tới hậu viện, không chờ Tư Bác đến thì Quảng nhìn thấy Dung Tĩnh Nhã đứng lên chưa nói gì đã dẫn theo người rời đi.

Hắn tròn tròn đôi mắt, thật kinh ngạc nhìn Yến Thần Dật quay đầu lại buông tay với mình. Đây là tình huống gì?

Kỳ thật Yến Thần Dật cũng không nói cái gì nữa, chỉ là nói cho Dung Tĩnh Nhã biết nếu nàng còn tiếp tục ở lại chỗ này thì Tư Bác có thể sẽ rất nguy hiểm, tiểu nha đầu kia tuy nói không quá tình nguyện nhưng mấy thị vệ kia phía sau nàng kia lại không phải ngốc.

Lúc đi ra ngoài thì lão Vương gia và Vương phi cũng đã dặn dò qua bọn họ, kêu bọn họ nhìn Tam tiểu thư không để nàng xằng bậy. Vốn lúc nhìn thấy Tư Bác thì bọn họ cũng rất kinh ngạc, đặc biệt là mấy ngày nay âm thầm quan sát mọi chuyện, trong lòng bọn họ đều rõ ràng vị gia này là giả vờ mất trí nhớ.

Đó đại biểu cái gì? Đại biểu bọn họ nếu không nhanh một chút rời đi thì sẽ tự rước lấy phiền toái cho chính mình.

Cho nên cho dù Dung Tĩnh Nhã lại không tình nguyện như thế nào cũng vẫn là bị bọn thị vệ kéo đi. Đương nhiên, nói rất dễ nghe một chút thì gọi khuyên đi, kỳ thật cũng không kém kéo đi là bao.

Bốn gã thị vệ hai trước hai sau kẹp nàng ở trong, chỉ sợ nàng lại làm chuyện gì xấu đến lúc đó liên lụy đến bọn họ.

Bọn tiểu nhị từ lâu thấy người khó chơi đi rồi đều lộ ra nụ cười, làm việc cũng có sức lực; mắt thấy sắc trời cũng đến lúc ăn cơm chiều thì Yến Thần Dật cảm thấy hắn là đi sau bếp làm thêm thức ăn cho mọi người, hai ngày nay cũng thật là làm khó bọn họ. Kết quả vừa mới xoay người đã thấy nam nhân từ phía sau chạy tới, sắc mặt còn rất sốt ruột.

“Thần Thần, chàng không bị thương chứ?” Y vọt tới bên cạnh hắn lôi kéo cánh tay hắn trên dưới đánh giá một vòng, không nhìn thấy có dấu vết gì bị người khi dễ qua Tư Bác nhũn mày quay đầu nhìn về phía Quảng khó hiểu nói: “Sao lại thế này?”

Y vừa mới ở hậu viện đang luyện quyền với Dịch, cũng dạy hai chiêu cho mấy tiểu đầu bếp kia, học một chút để cường thân kiện thể cũng rất tốt, thì thấy tiểu nhị trong đại sảnh vội vã chạy về phía mình há miệng lắp tức kêu lên có chuyện.....

Đương nhiên, lời này là Quảng kêu gã kêu như vậy, bằng không Tư Bác làm sao sẽ chạy nhanh tới như vậy.

Quảng nhún nhún vai bĩu môi: “Tiểu Yến đã giải quyết xong, ai nha, thuộc hạ ngược lại là cảm thấy Tư Bác ngài sắp thành thê hiền nội trợ, chắc chắn, mỗi ngày cứ núp ở trong hậu viện không ra, ngay cả đào hoa rồi ren kia của ngài còn phải để Tiểu Yến giúp ngài giải quyết.”

Tư Bác chớp mắt mấy cái, nhìn nhìn chung quanh thấy khăn lau ở trên bàn phía sau để tiểu nhị dùng lau bàn, y cầm lấy ném về phía Quảng còn mắng: “Nhãi ranh, ở đây nói bậy thì xé miệng ngươi!”

Yến Thần Dật ở một bên gật đầu, nhẹ nhàng bằng quơ nói một câu: “Quảng cũng không nói sai, về sau huynh chủ nội ta chủ ngoại là được, đi, cùng ta đi phòng bếp chặt xương, buổi tối chúng ta ăn một bữa ngon.”

Quảng ở một bên nhin cười, cầm khăn lau vẩy vẩy với Tư Bác, còn không sợ chết nói: “Chủ thượng, cố lên!”

Tư Bác tức giận, nghĩ thầm: "ngươi chờ cho ta, sớm muộn gì thu thập ngươi."

* * *

Dung Tĩnh Nhã đến nhanh đi cũng nhanh, không biết nàng rút cuộc chạy tới làm gì, trừ bỏ mấy ngày gây thêm phiền toái cho Yến Thần Dật và Tư Bác hình như cũng không có ảnh hưởng gì.

Ngày tháng cũng phải trôi qua, đào mất đến giữa tháng mười hai, trời càng ngày càng lạnh. Huyện Hoa Dương rơi mấy đợt tuyết lớn, Yến Thần Dật cảm thấy cách nói tuyết lạnh báo hiệu năm bội thu này để ở niên đại hiện tại này càng có thể nói hết tất cả. Sang năm ruộng thu hoạch khẳng định sẽ không tệ.

Buổi sáng hôm nay, bên ngoài bay tuyết nhỏ, trên đất cũng đã là một tầng mù sương. Yến Thần Dật chui ở trong ổ chăn ấm áp không muốn động, hắn đã sớm tỉnh nhưng thân thể này sợ lạnh khác thường, sớm đã mặc vào áo bông dày nặng làm cho hắn đi đến chỗ nào cũng giống viên tròn, trong ngoài ba lớp.

“Thần Thần tỉnh chưa?” Tur Bác từ bên ngoài tiến vào mang theo một thân khí lạnh.

“Ừm.” Yên Thần Dật rầm rì một tiếng giật giật thân thể, chính là không muốn đứng lên.

“Mau đứng lên đi, mặt trời cũng sắp chiếu tới mờ rồi.” Y chà xát hai tay đưa tay chà nóng vói vào trong chăn, sờ tới sờ lui ở trên thân thể trần trụi của hắn: “Đứng lên đi.”

“Um.....” Yên Thần Dật rút thân thể về phía sau trốn đi, khóe mắt đỏ lên bĩu môi nhìn y: “Huynh lẩn ra!”

Đêm qua ép buộc hắn đến sau nửa đêm mới yên tĩnh, hiện tại lại muốn hắn rời đi ổ chăn ấm áp rồi giường, người này càng ngày càng làm cản.

Tur Bác cười tủm tỉm đến gần hôn hôn trán hắn, hai tay ôm cả chăn lẫn người: “Chàng không phải nói muốn làm lò sưởi ở trong tủ lâu sao, ta và Dịch tìm thợ thủ công đến đây, chàng không đi nói tí mĩ với bọn họ à?”

Yên Thần Dật nhăn mặt đấu tranh ba giây, bĩu môi không tình nguyện gật đầu nói: “Vậy huynh lấy áo bông của ta đến đây, còn có ta muốn mang giày lông thỏ kia.”

“Được được được, ta lấy cho chàng.” Lại hôn hôn chóp mũi hắn, nam nhân mang theo nụ cười xoay người đi lấy y phục trong ngăn tủ cho hắn.

Yên Thần Dật hít hít mũi liếm liếm môi, từ sau khi Dung Tĩnh Nhã bị mình hù dọa chạy đi thì nam nhân này hình như đối xử với mình càng dịu dàng..... Um, còn hình như có chút cảm giác xem hắn trở thành tiểu hài tử mà dỗ dành.

Yên Thần Dật mặc xong y phục ngồi ở bên giường ngẩng mặt tùy ý nam nhân cầm cái khăn ướt ấm áp lau qua lau lại ở trên mặt mình. Sau đó thấy nam nhân bận trước bận sau thu xếp thay mình trong lòng cảm thấy tràn đầy.

Nam nhân này là yêu hắn, khóe miệng Yên Thần Dật không tự chủ nhếch lên nụ cười.

“Cười cái gì?” Tur Bác để cái khăn để sang một bên xong xoay mặt nhìn hắn, bụng ly nước và bột đánh răng đưa cho hắn: “Mấy ngày gần đây chàng có chút lười đấy.”

Mặc dù nói oán giận nhưng biểu tình kia giọng điệu kia lại tràn đầy sùng nịch. Yên Thần Dật ngẩng mặt nhú nhú mũi với y, đứng dậy đi đánh răng.

“Nếu như ta ngày nào đó không ở đây thì chàng làm sao bây giờ?” Tur Bác ở một bên lắc đầu thờ dài, duỗi tay chải tóc cho hắn.

Trong miệng Yên Thần Dật ngậm nước xoay mặt nhìn y, nhướn mày phun nước vào trong chậu nghe răng nói: “Huynh dám?!”

“Không dám.” Tur Bác thấy hắn tròn tròn đôi mắt khề cười một tiếng, từ phía sau ôm hắn vào trong ngực lưng lay: “Ta nào bỏ được rồi khỏi chàng chứ?”

“Hừ! Cũng may huynh thức thời.” Yên Thần Dật lau miệng xoay người qua vỗ vỗ bờ vai của y: “Nếu có người dám đến cướp huynh với ta, ta sẽ thật tức giận, ta nếu như tức giận sẽ thật khủng bố.”

Nam nhân nhìn hắn ra vẻ hung ác vui vẻ nheo mắt lại: “Vâng vâng vâng, Thần Thần của ta là con hổ nhỏ, nào có người dám cướp ta với chàng? Đi thôi, đi ra ngoài nhìn xem mấy thợ thủ công kia nghiên cứu thế nào, nói thật bản vẽ chàng vẽ ta một chút xem cũng không hiểu.”

Yên Thần Dật bĩu môi, nghĩ thầm: "huynh nếu có thể xem hiểu thì có vấn đề."

Bận việc một buổi trưa bước đầu định ra làm như thế nào để chỉnh đốn và cải cách ở trong tủ lâu, Yên Thần Dật cảm thấy mỷ mẫn rút vào ghế dựa ở trong phòng thu chi, trong lòng còn ôm lò sưởi tay ấm.

Quảng đi vào nhìn thấy dáng vẻ y híp mắt lười biếng khề cười một tiếng, giờ tay quơ quơ một chồng giấy Tuyên Thành cầm trong tay: “Muốn nhìn xem hay không?”

“Hừ? Thứ gì.” Yên Thần Dật chớp mắt mấy cái ngồi thẳng người rót ly trà nóng cho gã.

“Ta và Dịch sửa sang lại một ít buôn bán của cửa hàng mặt tiền, có kinh thành còn có mấy thành lớn khác, người nếu như có hứng thú thì mở chút cửa hàng.” Quảng để giấy Tuyên Thành trước mặt y, ngồi ở một bên bụng trà nóng uống một ngụm.

Yên Thần Dật cúi đầu lật xem một chút, sau đó kinh ngạc hỏi: “Sao nhiều như vậy?”

“Chao ôi, tiểu lão bản của ta à, Tur Bác tốt xấu gì cũng là Vương gia, lại không có một chút tài sản riêng sao được.” Quảng dờ khóc dờ cười nhìn y, hát hát cảm: “Bên trong này có hơn phân nửa là cửa hàng mặt tiền của chủ thượng, còn lại là ta và Dịch còn có Ninh. Nếu người cảm thấy không đủ còn có những người khác, bất quá ta không tính để vào.”

“Đủ đủ, vấn đề là người muốn cho ta mở cửa hàng mặt tiền gì?” Yên Thần Dật nhìn kỹ trên giấy Tuyên Thành vẽ đường phố và viết chú thích bên cạnh, không thể không nói Quảng ở trên phương diện này là thật sự rất chu đáo, biết hắn không biết chỗ này còn có ý viết ra con phố nào người tương đối nhiều, đoạn đường đó sẽ thịnh vượng nói nhiều gì đó.

Yến Thần Dật chọn mấy cửa hàng sát đường trong đó ngừng đầu nhìn về phía Quảng hỏi: “Những cái này rất tốt, có thể bán những món trong tủ lâu chúng ta, vấn đề là.....” Hần nhủ mày: “Người muốn ta tự mình đi qua?”

Nếu chỉ cần là muốn mở chi nhánh chỗ khác bán chút cổ vật hoặc là điểm tâm gì đó căn bản không cần tìm hán đặc biệt nói. Nhưng lại cảm nhiều cửa hàng như vậy cho mình xem, như thế nào cũng đều không thể nào nói nổi.

Quảng cũng không gạt đầu nói: “Người có thể không chú ý tới hai ngày này người ra ra vào vào huyện Hoa Dương càng đến càng nhiều. Ta và Ninh lúc đầu đến huyện Hoa Dương thì đã điều tra qua số lượng nhân khẩu nơi này, đây không phải hiện tượng bình thường.”

Yến Thần Dật nhủ mày hỏi gã: “Có phải có quan hệ với Tư Bác hay không?”

“Ta không dám khẳng định có phải có liên quan đến chủ thượng hay không, nhưng không thể không phòng.” Nếu hán mang chuyện này nói với Tư Bác chỉ sợ nghe được kết quả chính là trọn trắng mắt còn có một câu vênh vào hống hách trả lời “Đám đến treu chọc lão tử thì giết hán!”.

Cho nên Quảng trực tiếp tìm đến Yến Thần Dật, hán tin tưởng Yến Thần Dật sẽ mang sự an toàn của Tư Bác đặt ở hàng đầu.

Yến Thần Dật gật đầu hỏi gã: “Nếu thật sự giống như người đoán chúng ta không phải nên lập tức rời đi ư?”

“Đó ngược lại không cần, những cửa hàng đó cho dù thu xếp cũng phải một đoạn thời gian, sau khi hết năm lại nói, hơn nữa người không phải sợ nhất là lạnh sao?” Quảng cười tùm tùm nhìn y.

Yến Thần Dật bị gã nói như vậy khuôn mặt đỏ bừng..

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chương Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Chương 72

Quảng sau khi đề cập qua chuyện này với Yến Thần Dật thì không lại quấy rầy y mà là tự mình đi ra cửa trước, phía trước còn có không ít chuyện cần hán đến làm, hán cũng bề bộn rất nhiều việc.

Yến Thần Dật lại cảm lấy mấy tờ giấy cửa hàng kia của mình vừa nhảy ra nhìn nhìn, giờ tay sờ sờ cảm.

Tư Bác từ bên ngoài tiến vào nhìn thấy hán đang ngần ngừ, ngay cả tiếng đóng cửa cũng chưa có thể làm cho hán lấy lại tinh thần. Y chớp mắt mấy cái phóng nhẹ bước chân đi qua, sau khi thấy tờ giấy trong tay hán như cơn mưa lên tiếng nói: “Đây không phải là mấy cửa hàng mặt tiền ta chia ra sao?”

Yến Thần Dật bị y làm cho hoảng sợ gật đầu nói: “Ừm, Quảng vừa lấy đến cho ta xem, hỏi ta có hứng thú hay không.”

Tư Bác kéo cái ghế dựa ngồi ở bên cạnh hán giờ tay lấy mấy tờ giấy đặt ở chỗ khác qua đặt nhìn nhìn, khó hiểu hỏi: “Có hứng thú làm gì? Tiểu tử thói kia muốn làm gì hả?”

“Hán cũng là lo lắng cho huynh, ta kỳ thật cũng không muốn ngốc ở đây, cảm giác không có ý nghĩa gì.” Yến Thần Dật hít hít mũi nghiêng người một cái dựa vào trên vai nam nhân, giờ giờ tờ giấy trong tay nói: “Chờ sang năm đầu xuân chúng ta chuyển nhà đi.”

“Chuyển nhà?” Nam nhân thật đúng là không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy rời khỏi huyện Hoa Dương, chủ yếu là nơi này có quá nhiều hời ức tốt đẹp đối với y, y còn rất luyến tiếc. Bất quá ngẫm lại cho dù rời khỏi nơi này cũng không có gì gọi là, dù sao chỉ cần Thần Thần ở bên mình là được.

“Đúng vậy, chuyển nhà, thôn trang nhỏ kia của ta cứ cho nhà Lý đại gia ở đi, Tiểu Bằng mỗi năm lên lên nhà bọn họ quá nhỏ, không tiện.” Yến Thần Dật ngược lại là không suy nghĩ nhiều, cả nhà Lý đại gia đối với bọn họ là thật không tệ, cho nên đưa thôn trang cho bọn họ ở cũng rất tốt.

Tư Bác lại lắc đầu không đồng ý với ý kiến của hán, chung quy không thân không thích sao có thể cho ngôi nhà chứ?

“Kêu Trương Cường không có việc gì thì đi qua hỗ trợ xử lý một chút là được, không cần thiết cho nhà Lý đại gia ở.”

“Vi sao?” Yến Thần Dật xoay mặt nhìn y, thấy y chau mày không khỏi như cơn mưa hỏi: “Huynh đối với cả nhà Lý đại gia có ý kiến gì không?”

“Hử?” Nam nhân chặc lưỡi, chậm rãi lắc đầu nói: “Ngược lại không phải cái nhìn, chính là cảm thấy cả nhà kia đối với chàng có chút tốt quá phận.” Y cho người đi thăm dò chuyện nhà Lý đại gia không phát hiện có vấn đề gì, đây mới là căn bản làm cho y hoài nghi.

Đâu có thể nào sẽ có người vô duyên vô cớ đối xử tốt quan tâm như vậy với một người khác? Trong thôn cũng không phải không có người khác quan tâm Yến Thần Dật, lại duy nhất nhà bọn họ. Lúc ban đầu thì mọi chuyện đều có thể nghĩ tới giúp đỡ, y cảm thấy thực khó có thể tin tưởng.

Yến Thần Dật nghiêng đầu nhìn y một lát bĩu môi nói: “Vậy được rồi, dù sao về sau cũng sẽ trở về, kêu Trương Cường nhìn cũng được, tủi lâu làm sao

đây? Cứ bỏ như vậy không làm rất đáng tiếc.”

Từ lâu này đã bị Yến Thần Dật xông ra chút tên tuổi, nếu thật sự nhường cho người tổn thất cũng không nhỏ.

Tư Bác thấy dáng vẻ luyến tiếc này của hắn khẽ cười nói: “Chàng nhóc mơ hồ này, không phải còn có Lưu sư phụ ở đây sao, mấy tiểu nhị ở trong từ lâu lâu như vậy nhân phẩm vẫn là có thể nhìn ra được đều rất an phận. Nếu như chàng thật sự muốn rời khỏi huyện Hoa Dương đến kinh thành thì mang từ lâu cho bọn họ xử lý, trái phải coi như là mớ thêm chi nhánh. Gần đây kêu Quảng xem thử chuyện ai có thể làm chương quây mang theo hướng dẫn một thời gian là được, nửa năm trở về một chuyến thu số sách.”

Yến Thần Dật suy nghĩ cảm thấy phương pháp này có thể làm, hắn gật đầu cười nói: “Là huynh khôn khéo, ngày mai ta tìm Lưu sư phụ nói chuyện, nghe nói lão bà nhà ông gần đây đang làm âm ỉ với ông ấy, muốn tìm việc cho nhi tử của ông; không bằng kêu nhi tử ông đến chỗ chúng ta thử xem? Nếu là người thành thật thì để lại giúp đỡ một chút cũng không tệ.”

“Ừm, đều theo chàng.” Tư Bác gật đầu giờ tay ôm chặt bờ vai của hắn, lại gần nhẹ giọng hỏi: “Eo còn đau hay không?”

Yến Thần Dật ngăn ra mới phản ứng lại y đang hỏi cái gì, trong chớp mắt đỏ bừng lên: “Cút đi! Nhanh chóng đi ra ngoài đừng chậm trễ ta tính số!” Thẹn quá hóa giận chính là ý này, người này càng ngày càng không đứng đắn.

Tư Bác cười ha ha ôm hắn vào trong ngực cọ một hồi.

* * *

Lại qua hai ngày Quảng cảm phong thư tìm đến Yến Thần Dật, thấy dáng vẻ y nghi hoặc khó hiểu thì cười nói: “Trong nhà người phải già sai vật đưa tới.”

Yến Thần Dật biến sắc duỗi tay tiếp nhận, sau khi mở ra phong thư cảm ra một tờ giấy mỏng, chỉ mấy hàng chữ lại làm cho sắc mặt hắn thay đổi, hô hấp cũng dồn dập một chút.

“Tiểu Yến?!” Quảng giờ tay vỗ bả vai y: “Làm sao vậy?”

“Thật đúng là người thân, không muốn thấy ta tốt một chút.” Theo lý thuyết ấn tượng Yến Thần Dật đối với ngôi nhà kia cũng chính là ngày chia nhà đó mà thôi, nhưng sợi oán khí này lại như là từ trong lòng phát sinh ra làm cho hắn rất khó chịu.

Chẳng lẽ là lòng nguyên chủ oán khí còn sót lại? Hắn lắc đầu mang những suy nghĩ không thực tế này vứt bỏ, đã chiếm dụng thân thể lâu như vậy không đạo lý còn có thể bị tư tưởng của nguyên chủ điều khiển, chỉ sợ cũng là một thời gian gần đây trong lòng nghĩ chuyện viễn vông nên sẽ như thế.

“Nói gì đó?” Quảng rất tò mò, một phong thư làm cho Tiểu Yến thay đổi sắc mặt thì nội dung tuyệt đối sẽ không phải là tốt.

“A, nói là ta đã mười bảy nên thành gia lập nghiệp, đây là gọi ta trở về đón dâu, còn nói đã chọn gia đình tốt, là nhà giàu trong kinh thành.” Yến Thần Dật đưa bức thư cho Quảng xem cười lạnh một tiếng: “Hay là vị phụ thân kia của ta lại không chịu ngồi yên suy nghĩ phương pháp ép buộc gì.”

Quảng nhanh chóng quét mắt qua nội dung trong thư lắc đầu thở dài: “Chuyện này cũng đừng để cho chủ thượng biết, bằng không thì lại phát ra tính khí.”

“Đừng để cho ta biết chuyện gì?” Tư Bác vừa vặn từ bên ngoài tiến vào nghe được lời Quảng nói sau đó hỏi một câu.

“Ờ.....” Bức thư trong tay còn chưa kịp giấu đã bị lấy đi, Quảng há há miệng dứt khoát cáo lui. Hắn gần đây xui xẻo, cứ bị chủ thượng nhớ thương tìm có sai lầm gì răn dạy hai câu, hắn vẫn là không nên ở chỗ này.

Lúc trước khi đi trả lại cho Yến Thần Dật một ánh mắt tự cầu nhiều phúc, tiếp theo đóng kín cửa.

Tư Bác rất nhanh đã xem xong lá thư này không có phản ứng gì quá lớn trả bức thư lại cho Yến Thần Dật hỏi hắn: “Chàng tính trở về?”

“Ta trở về làm gì?” Yến Thần Dật ngẩng đầu hỏi lại, y kéo ngắn kéo nhỏ ra từ một bên cảm ra mấy tờ ngân phiếu đưa cho y: “Cái này huynh cất giúp ta, để chỗ ta vẫn cảm thấy không an toàn.”

Phong thư này trong nhà rốt cuộc là có ý gì Yến Thần Dật cũng lười nghĩ đến, phỏng chừng là cái gọi là kẻ nữ gia đình nhà giàu không muốn làm nhị phòng cho nên mới tới đưa cho hắn. Chung quy mấy huynh đệ trong nhà hình như chỉ có mình chưa có cưới vợ.

“Qua hết năm thì chuyển nhà.” Tư Bác nhận ngân phiếu cất vào trong tay áo hừ lạnh một tiếng: “Gia đình nhà giàu? Nhà có giàu như ta không?”

Nhìn dáng vẻ y biểu hiện ra ta không để ý, ta thật sự không để ý. Nhưng giọng nói kia lại rõ ràng nói cho Yến Thần Dật biết y đang ghen, cũng rất làm cho người không nói được lời nào.

“Ừm, huynh lớn nhất, lớn chút nữa là có thể phong ta chức quan?” Hắn dờ khóc dờ cười nhìn y, duỗi tay kéo y ngồi ở bên cạnh mình, Yến Thần Dật hỏi y: “Nhi tử Lưu sư phụ tới?”

Vừa rồi Tư Bác chính là đi qua tiếp người, nhà Lưu sư phụ không ở trong huyện Hoa Dương, có chút xa.

“Ừm, ta thấy ngược lại là rất thành thật, bất quá tri nhân tri diện bất tri tâm, chúng ta vẫn là qua đoạn thời gian nữa lại kết luận đi.” Tư Bác rót ly nước

trà tự mình uống một ngụm, chép chép miệng vẫn là cảm thấy không yên lòng hỏi: “Thần Thần, chàng quyết định không cưới thê sinh tử?”

Hai người hiểu nhau quen nhau lâu như vậy vẫn là lần đầu tiên nghe nam nhân hỏi hấn vấn đề này. Yến Thần Dật trong lúc nhất thời cũng không biết trả lời như thế nào.

Nhưng hấn yên lặng lại làm cho nam nhân sốt ruột, y tức giận ôm chặt lấy hấn vào trong ngực hằm hừ nói: “Ta chính là chuẩn bị đoạn tử tuyệt tôn, chàng cũng không thể tạo ra hậu nhân gì cho ta, dám có thì ta sẽ bóp chết nó!”

Mặc dù biết mình như vậy thật sự là rất ích kỷ, nhưng y không có biện pháp chấp nhận Yến Thần Dật cùng những người khác tình chàng ý thiếp, cho dù là giấu lại đều làm cho trong lòng y chột trần ngập phiền muộn.

Cho tới nay đã biết nam nhân này bá đạo, nhưng đột nhiên nghe được lời y nói như vậy Yến Thần Dật ngược lại là trong lòng rất vui vẻ, không có chút cảm thấy có chỗ không ổn.

Ở chỗ nam nhân nhìn không thấy nhếch khóe miệng lên, lại nói đến chuyện khác: “Ta nếu như không có con nối dõi già rồi ai đưa đám ma cho ta?”

Thân thể Tư Bác cứng đờ nhũu chặt mi tâm, một hồi lâu sau mới hừ một tiếng nói: “Cùng lắm thì ta cho người đi tìm cô nhi ôm về nuôi, mấy năm nay đánh giặc hao tài tốn của khẳng định có không ít cô nhi. Nếu chàng thích hài tử thì nuôi, dù sao chàng đồng ý với ta sẽ không cưới thê sinh tử mới được.”

Yến Thần Dật không phải không nhúc nhích qua suy nghĩ này, khi hấn tiếp nhận Tư Bác thì thời khắc đó cũng đã tính toán đến bước này. Nhưng khi đó lại không nghĩ rằng Tư Bác cũng có cùng suy nghĩ giống hấn, chung quy thân phận của y là Vương gia. Cho dù y không nghĩ nhưng không đại biểu Tào Nghi có thể cho phép.

Cảm thấy hai tay nam nhân ôm mình càng ngày càng sốt ruột Yến Thần Dật thở dài gơ tay vỗ vỗ mu bàn tay y nhẹ giọng nói: “Ta còn để nói, vậy còn huynh? Tào Nghi có thể để cho huynh nuôi hài tử không có huyết thống kế thừa vương vị không?”

“Không phiền toái như vậy, y nếu như cảm thấy nhi tử ta sau này huyết thống bất chính thì sinh nhiều một chút cho ta làm con thừa tự là được. Dù sao trong hậu cung y nhiều phi tử như vậy!” Nam nhân không chút nào để ý cứ như vậy định xuống vấn đề con nối dõi về sau, còn có một chút sung sướng khi người gặp họa nói: “Hơn nữa y hiện tại cũng không có nhi tử nữ nhi, y cũng không sốt ruột ta sốt ruột cái gì?”

Yến Thần Dật bật cười lắc đầu, hai huynh đệ này cũng coi như lạ lẫm.

Hai người lại nói chút chuyện, bức thư nhà kia của Yến Thần Dật bị Tư Bác cướp lấy vo thành một cục ném thành parabol rơi xuống trong chậu than cách đó không xa, trong nháy mắt đã bị đốt thành tro.

“Về sau lại có thứ này cũng đừng nhìn, miễn cho bản đôi mắt.” Nam nhân bĩu môi vẫn là không vui dạn dò hấn.

“Chuyện đó không được, vạn nhất thực sự có chuyện gì thì làm sao? Ta sẽ viết bức thư trả lời nói cho bọn họ biết chuyện đã có người thương, huynh không cần lo lắng.” Hấn gơ tay nheo nheo lỗ tai nam nhân, mặt mày Yến Thần Dật đều là vui vẻ.

Tư Bác nghiêng đầu qua nhìn chăm chăm hấn một lát, đột nhiên toát miệng đặc biệt vui vẻ hỏi: “Người thương có phải nói ta hay không? Thần Thần, bằng không chàng giới thiệu ta cho người trong nhà biết, miễn cho bọn họ về sau còn gây phiền toái cho chàng.”

Yến Thần Dật dở khóc dở cười nhìn y, nghĩ thầm: “Huynh tuổi con khi phải không? Sao lại vuốt đuôi thì chạy lên trên chứ?”

“Được.” Tuy nói cảm thấy nam nhân yêu cầu có chút không hợp lẽ nghĩa, nhưng Yến Thần Dật vẫn là gật đầu đồng ý.

Người nhà hấn Tư Bác cũng không phải nhận không ra, sao lại không thể nói cho người trong nhà người chứ? Nếu người thương đương nhiên phải cho tất cả mọi người biết rõ mới được.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Liên tiếp ba ngày Yến Thần Dật đều nhận được “thư nhà”, điều này làm cho hấn cảm thấy thật ngoài ý muốn. Hấn cầm ba bức thư nhà trong tay nội dung đại khái giống nhau nghiêng đầu qua nhìn về phía Tư Bác sắc mặt khó coi khác thường khó coi Tư Bác cười hỏi y: “Làm sao bây giờ?”

“Chàng muốn trở về?” Tư Bác nhũu mày thấy hấn không nói lời nào chỉ là nhìn mình không lại thở dài: “Chàng nếu như muốn trở về vậy thì trở về, ta đi chung với chàng.”

Yến Thần Dật nhìn chăm chăm y một lát thấy y hơi nhũu mi tâm bĩu môi, cả khuôn mặt đều để lộ ra ta thật không tình nguyện thật hương vị.

“Bỏ đi, ta viết phong thư cho người đưa trở về, ta cũng không muốn trở về.” Yến Thần Dật lôi kéo tay y cùng đi về phía phòng thu chi.

Vừa nghe hắn nói như vậy Tư Bác lập tức lộ ra tươi cười, lật tay bắt lấy tay Yến Thần Dật vui vẻ đi đến phía trước, trong lòng còn rất mỹ mãn.

Yến Thần Dật viết phong thư, nội dung đại khái chính là nói mình không quay về, hắn có người muốn sống ở bên nhau. Sau khi viết xong ném bức thư cho Tư Bác, vừa hắc cầm ra lệnh nói: “Cầm sửa đi.”

Hắn cũng không phải loại sáng tác văn cách nho nhã này, cho nên mình viết ra không có biện pháp trực tiếp đưa về, bằng không khẳng định sẽ bị vạch trần.

Tư Bác lấy đến loạt xoạt lưu loát viết thêm hơn nửa ngày, sau đó đọc từ đầu đến cuối một lần cảm thấy không tệ mang ý đều nói rõ ràng mới trả lại cho Yến Thần Dật: “Chép lại đi.”

Yến Thần Dật lấy về dựa theo chép lại một lần, có mấy chữ phồn thể hắn dùng bút lông căn bản không có biện pháp viết ra, trên một tờ giấy Tuyên Thành lớn nhỏ các loại chữ thể chấp nói quả thật vô cùng thâm.

Trông mèo vẽ hồ bện rộn một hồi, vốn có thể dùng một tờ giấy viết xong thư nhà nhưng hắn lại viết thành bốn tờ giấy..... Sau khi viết xong chồng lên nhét vào trong phong thư, độ dày làm cho hắn xấu hổ.

Yến Thần Dật hít hít mũi mang phong thư giao cho Quảng, ở dưới biểu cảm nhin cười của Quảng lại không nói gì quay đầu đi. Hắn không có mặt mũi nhìn người, cảm thấy thật mất mặt.

“Tiểu Yến.” Ninh thấy y đi tới thì giờ tay vẩy vẩy, bĩu môi nhỏ giọng nói: “Người kia là ai?”

Yến Thần Dật xoay mặt nhìn, chỉ thấy nhi tử Lư sư phụ Lư Dững đang ngồi xổm trên mặt đất trong tay cầm cây búa gỗ gõ gõ đánh đánh ở trên ghế, mang một ít chân ghế lỏng gỗ lại cho cố định.

“Người chưa thấy qua hắn hả? Nhi tử nhà Lư sư phụ, hắn đến đây vài ngày rồi.” Yến Thần Dật xoay mặt nhìn Ninh cười nói: “Thật có khả năng, hai ngày nay mang không ít bàn ghế đều sửa lại.”

Ninh nhíu nhíu mày, cảm thấy có chút không thể tiếp thu nổi. Hai ngày trước thân thể gã không tốt lắm cho nên ở trong đại sảnh ngọc không loạn đi, thấy bện rộn thì đi giúp một tay, không bện thì trốn ở trong góc ngủ. Cho nên trời xui đất khiến thật đúng là chưa gặp qua mặt Lư Dững.

Lư Dững đứng lên giờ tay lau mồ hôi trên mặt, cười ngây ngô với Yến Thần Dật gật gật đầu xoa xoa tay: “Tiểu lão bản, đứng lên thử xem.”

“Hắc! Ta có đứng lên cũng không sao, giới thiệu với người đây là Ninh.” Yến Thần Dật chỉ chỉ Ninh vẫn cau mày cảm thấy rất kinh ngạc.

Ninh là người rất nhiệt tình, vô luận với ai đều có thể trò chuyện được, lần trước dẫn tới hai tiểu đầu bếp kia cũng không thấy Ninh bài xích qua, sao đối Lư Dững lại thay đổi sắc mặt nh.

Lư Dững trưởng thành có một gương mặt chữ điền, mày rậm mắt to. Mặc dù thoát nhìn không soái lại làm cho người ngoài sau khi nhìn thấy khuôn mặt y phản ứng đầu tiên chính là người này thật thành thật, thật bốn phần. Đây cũng là Tư Bác nói, thoát nhìn là người bốn phần có ý tứ.

Lư Dững cao không khác gì với Tư Bác, lại còn muốn khỏe hơn y (Tư Bác), đứng ở trước mặt hai người giống như bức tường, chắn ánh sáng.....

Yến Thần Dật giờ tay vỗ xuống cánh tay Ninh, hất hất cảm ý bảo gã chào hỏi, nhìn như vậy là có chuyện gì đây.

Ninh cau mày tiến lên một bước ngẩng mặt hỏi: “Người có phải đã từng làm binh lính hay không?”

Lư Dững sững sốt nhìn kỹ dáng vẻ của Ninh, sau đó thay đổi sắc mặt lớn giọng nói: “A! Ta nhận ra người rồi!”

Ninh bĩu môi, chấp tay nói với y: “Lần đó cảm ơn người.”

Lư Dững gãi đầu cười ngây ngô, lập tức nói không sao không sao.

Yến Thần Dật bị hai người bọn họ làm cho rất mê mang, nhìn xem cái này rồi nhìn xem cái kia, rốt cuộc nhin không được hỏi: “Hai người biết nhau?”

“Ừ, hắn chính là nửa ân nhân cứu mạng ta.” Ninh chắc lười nói còn rất không tình nguyện.

Lư Dững vội vàng xua tay, vẻ mặt sợ hãi nói: “Không đúng, không đúng, ta không có.”

“Rốt cuộc là thế nào?” Yến Thần Dật chột chột eo Ninh chớp đôi mắt: “Nói mau nói mau, ta thật tò mò.”

Ninh không nói gì nháy mắt nhìn Yến Thần Dật -- người chưa cho ta chút mặt mũi, sau đó ta nói.

Yến Thần Dật bĩu môi hừ nhẹ một tiếng, cũng không dây dưa mà xoay người đi ra hậu viện, hắn đi tìm Tư Bác hỏi vậy, cũng không tin hỏi không được.

Hai người thấy Yến Thần Dật hậm hừ rồi đi đồng thời thở dài, tiếp theo liếc nhau. Ninh xấu hổ cười cười với Lư Dững, chỉ chỉ bàn trống một bên nói:

“Đi qua đó ngồi không?”

Lúc này trong tửu lâu cũng không có khách nào, gần đây khách đều là đến giữa trưa và buổi chiều tương đối nhiều, buổi sáng cơ bản không có khách, thời tiết càng ngày càng lạnh, người đến ăn cơm đều ít rất nhiều.

Lưu Dững gật đầu giờ tay sờ sờ mũi đi theo phía sau Ninh ngồi xuống một góc hẻo lánh trong bàn.

Ninh giờ giờ tay kêu tiểu nhị kể bên đưa tới một bình trà nóng, hắn còn cười tủm tỉm hỏi: “Ninh đại ca, huynh và Lưu đại ca rất thân hả?”

Lúc trước không thấy hai người có nói chuyện gì với nhau, hiện tại thấy cũng có chút kinh ngạc.

“Người bạn thì đi đi, không có chuyện của người.” Ninh trừng mắt liếc nhìn tiểu nhị rồi giờ tay rót trà cho Lưu Dững: “Mang chút điểm tâm lại đây, ta còn chưa ăn điểm tâm đâu.”

“Được rồi!” Tiểu nhị cười hắc hắc lên tiếng đồng ý xoay người chạy.

Lưu Dững nhìn Ninh chăm chăm một hồi lâu, mãi cho đến khi nhìn Ninh đều có chút không nhận được mới lên tiếng nói: “Ta tông quân doanh đã trở về hai năm, nghe nói có không ít người đều trở về.”

“Ừm, có một số lớn tuổi còn có bị thương ở trên chiến trường đã sớm về nhà nghỉ ngơi, nhìn người cũng không có gì vấn đề, sao cũng trở lại?” Chung quy hiện tại không có trận đánh, ở quân doanh lấy bổng lộc cũng nhiều. Trên cơ bản không có gì bệnh hoặc vết thương đều sẽ lựa chọn ở lại trong quân doanh.

“Hử.....” Lưu Dững thở dài, duỗi hai tay khom lưng kéo cao ống quần, Ninh đến gần nhìn thoáng qua hít vào một hơi lạnh.

Mặc dù miệng vết thương đã lên thịt mới, nhưng vết sẹo dữ tợn kia lại vẫn biểu hiện lúc trước vết thương này có bao nhiêu nặng.

“Bồng?” Ninh nhíu mày, cẩn thận nhớ lại một chút trong quân doanh chỉ có hai lần kia cháy lớn, không có nghe nói có người bị thương.

“Không phải.” Lưu Dững lắc đầu rõ ràng không muốn nói tiếp tục về đề tài này, y bụng lý trà uống một hớp, cảm xúc không có gì dao động quá lớn hỏi: “Ta thật không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp được người, trách không được ngày đó lúc ta đến thì thấy Tư Bác hơi nhìn quen mắt, hiện tại nghĩ lại thì ra là vị kia.....” Lưu Dững thấp giọng bật cười: “Lúc chúng ta làm binh lính rất sùng bái y, cứ ngóng trông có thể gặp mặt được một lần.”

“Ai!” Ninh thở dài, dù sao cũng là chuyện của Tư Bác gã cũng không muốn nhiều lời, chỉ hỏi y: “Người về sau tính gốc ở trong nhà? Còn về biên quan không?”

“Không trở về, chân này của ta cũng đứng lâu không nổi lại gây thêm phiền toái cho bọn họ. Phụ mẫu trong nhà tuổi cũng lớn, ta đi nhiều năm như vậy cũng nên trở về báo hiếu.” Lưu Dững hàm hậu cười cười: “Nghe phụ thân ta nói tiểu lão bản tính kêu ông ấy tiếp quản tửu lâu làm buôn bán? Các người phải đi?”

Ninh gật đầu, tiểu nhị vừa lúc bưng bánh dầu đến, gỡ vụn tay cầm một miếng nhét vào miệng, phồng miệng nói: “Tiểu Yến muốn đi kinh thành, chúng ta cũng đi chung. Bất quá nếu là người đến hỗ trợ thì hẳn có thể yên tâm.”

Dù sao cũng là người trong quân doanh nhà mình đi ra, nhân phẩm vẫn là có thể tín nhiệm.

Lưu Dững gật đầu không nói gì nữa, chỉ là cảm thấy tướng ăn của Ninh rất thú vị.

Quảng xoay mặt qua nhìn về phía Dịch ngồi ở bên cạnh mình đang nhàm chán lấy tay chống cằm ngáp lại gần nhỏ giọng hỏi: “Huynh nhìn thấy không?”

“Nhìn cái gì?” Dịch hí hóp mắt đáng vẻ rất mệt, ban đêm ngày hôm qua hai người ép buộc một hồi. Theo lý thuyết cũng không phải là Dịch mệt mỏi như vậy, nhưng tên Quảng kia thế nào cũng phải chơi tư thế độ khó cao. Hắn chính là hưởng thụ, còn mình lại nhịn không thể làm cho hắn bị thương nên làm động tác chậm rãi, còn phải dùng sức lực nâng hắn lên, ngấm lại đều cảm thấy mệt.

“Hử, Ninh đó, ta đã nói tên Lưu Dững kia thoát nhìn thật quen mắt, thì ta là tên nhóc lúc ấy cứu Ninh một mạng.” Quảng liếm liếm môi liếc mắt nhìn Dịch, thấy y một bộ dáng lạnh lẽo còn có chút buồn bực vụn tay chọt quai hàm y ghét bỏ nói: “Huynh có phải là già rồi hay không? Bằng không kêu Tiểu Yến làm cho huynh một chút được liệu thật bỏ cho huynh ăn nha? Sao mới một buổi tối huynh giống như sắp chết vậy, thật dọa người.”

Dịch tức giận nhìn hắn, cảm thấy người này càng ngày càng không thể nói lý. Muốn chơi độ khó cao là hắn, còn mình trong ngoài ngoài hầu hạ hắn thoải mái, không có một câu cảm ơn còn ghét bỏ y. Sáng sớm thức dậy hắn còn ngủ ở trong ổ chăn ấm áp còn mình phải đi làm trâu làm ngựa cho hắn, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy ghen ghét.

Y giờ tay nheo mắt cầm lấy cốc nước lạnh, giọng điệu rất là âm u lạnh lẽo nói: “Chàng không phải là buổi tối hôm qua hưởng thụ nên hôm nay bắt đầu lên mặt chứ?”

“Mới không có đâu!” Mặt Quảng đỏ lên trừng mắt nhìn y một cái.

Đêm qua điên cuồng làm cho hắn cảm thấy mình sắp bị người này giết chết. Bất quá hiện tại còn lại một chút dư vị, loại cảm giác này thật sự không tệ. Hắn chớp mắt mấy cái lại gần cười tùm tùm nói: “Buổi tối hai ta lại chơi một lần đi?”

Khỏe miệng Dịch giật giật, nghĩ thầm: "còn chơi? Chàng chơi đến nghiện à? Không sợ tỉnh tấn nhân vong* sao?"

(*Tỉnh tấn thân/nhân vong: Lao lực/kiệt sức quá mà chết. Phần lớn hiểu theo nghĩa lao lực trong chuyện tình dục.)

Bất quá nghĩ như vậy nhưng tâm tư vẫn vui vẻ. Mặc dù là rất mệt nhưng quá trình vẫn là rất tốt đẹp.

“Thế nào? Huynh còn ghét bỏ không được?” Quảng nheo đôi mắt lại duỗi tay nhéo lỗ tai y hừ một tiếng nói: “Dám ghét bỏ ta thì đá huynh ra, có đồng ý hay không?”

“.....” Dịch giật giật khỏe miệng, thực bất đắc dĩ nhìn hắn hỏi: “Chàng gần đây rất thêm khát, sao vậy, trúng độc?”

Quảng chớp mắt mấy cái nhào qua cắn vai hắn làm bầm "ai trúng độc? Ai thêm khát? Cái này gọi là tình thú! Tên khốn kiếp huynh cái gì cũng không hiểu, uống công lãng phí phần tâm tư của tiểu gia!"

“Ai ai, hai người chú ý một chút, cửa lớn mở người đến người đi vạn nhất để cho người thấy từ lâu chúng ta còn có làm buôn bán hay không, không biết cho rằng chỗ này của chúng ta sửa làm nơi buôn bán thịt người đó!” Ninh xách bình trà nhỏ đi tới, giờ tay nhìn một cái vào mặt bàn quỳ nhắc nhở Quảng nhào vào trên người Dịch: “Hử, nhìn xem chủ thượng và Tiểu Yến lúc nào mới giống như hai người được.”

Quảng xoay qua nheo đôi mắt lại nhìn gã cười nhạo nói: “Thế nào? Hâm mộ? Người hâm mộ thì cũng tìm đi, đó không phải có sẵn sao?”

Ninh sừng sốt, sau khi phản ứng lại ý của hắn cầm lấy bình trà không trong tay ném về phía hắn.

Có sẵn cái trứng đó!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Chương 74

Editor: demcodon

Hai ngày nay Yến Thần Dật trôi qua thật không thoải mái, vấn đề xảy ra ở đâu hắn cũng không biết, mắt thấy đến cuối năm sổ sách từ lâu đối chiếu với lần trước cũng náo nhiệt không ít, nhưng hắn vẫn rầu rĩ không vui.

Tư Bác đồ dành hắn như thế nào cũng chỉ là gương ép khê động khỏe miệng, cười thật miễn cưỡng.

“Thần Thần, chàng rốt cuộc làm sao vậy?” Tư Bác ngồi ở bên cạnh hắn nóng nảy vò đầu bứt tai.

“Không nhắc nỗi tình thần.” Yến Thần Dật ủ rũ ghé vào trên bàn, cầm mu bàn tay đè nặng, một tay còn lại hất một chồng sổ sách trước mặt: “Thật nhiều sổ sách phải tính, thật mệt.”

“.....” Tư Bác duỗi tay xoa tóc hắn hỏi: “Chàng có phải thấy sổ sách nhiều quá mới muốn lười biếng gằm rú mình không có tình thần hay không?”

Yến Thần Dật liếc mắt nhìn y, trừng to mắt xem thường nhìn y sau đó hừ một tiếng, thuận tay lấy sổ bản sang lật lật nói: “Những sổ sách này nhìn nhiều kỳ thật không bao nhiêu, bình thường ta và Quảng ngồi tính sổ một hồi là xong. Ta chính là cảm thấy sắp ăn tết có chút khó chịu.” Hắn ngồi thẳng thân thể thờ dài tiếp tục nói: “Huynh không cảm thấy thật không thú vị à?”

Tuy nói là cái tết đầu tiên tới nơi này, bên cạnh còn có người yêu ở bên. Nhưng hai ngày nay hắn cứ nằm mơ thấy ngày tháng ở nhà bên cạnh ba mẹ trước kia. Kế tiếp là cửa ải gần cuối năm cho nên đa sầu đa cảm?

Yến Thần Dật chắc lưỡi, thấy Tư Bác thoáng nhăn mày nhìn mình khó hiểu hỏi y: “Làm sao vậy?”

“Thần Thần, chàng cảm thấy ở bên ta ăn tết thật không thú vị?” Mặt mũi Tư Bác tràn đầy biểu cảm ta thật bị thương, hai tay duỗi ra về phía trước ôm eo hắn, tội nghiệp ngửa đầu nhìn hắn: “Chẳng lẽ chỉ có ta cảm thấy có thể cùng Thần Thần ăn tết thật vui vẻ sao?”

Khỏe miệng Yến Thần Dật giật giật, có đoạn thời gian không thấy đáng về nam nhân làm nũng còn có chút không quen. Hắn thờ dài, giờ tay nhéo nhéo lỗ tai nam nhân cười nói: “Ta thật vui vẻ, không bằng qua hai ngày chúng ta cho bọn tiểu nhị nghỉ đi, sau đó dẫn theo mấy người Quảng về thôn trang thoải mái dễ chịu ăn tết?”

“Được, chàng nếu như cảm thấy không muốn ở chỗ này ăn tết cũng được, đi đến thành Độ Dương đi, ở nơi đó ta có thôn trang nhỏ ở chân núi, có suối

nước nóng.” Tư Bác suy nghĩ đề nghị.

Suối nước nóng? Mắt Yến Thần Dật sáng rực lên, hấn lớn như vậy còn chưa ngâm qua ôn tuyền đâu, ở hiện đại ngược lại là người tài có tiền rảnh rỗi mới có thể hưởng thụ những thứ đó.

Hắn xoay người qua kéo cánh tay Tư Bác, mãnh liệt gật đầu: “Được đó, được đó, ngày mai chúng ta lập tức đi.”

“.....” Tư Bác không nói gì nhìn hắn, rất muốn nói cho hắn chỗ kia không có người hầu hạ, cho dù muốn đến ở cũng phải qua hai ngày tốt xấu gì để người đến thu dọn thu xếp qua. Nhưng nhìn thấy ánh mắt chờ mong kia của Yến Thần Dật nam nhân một câu cũng nói không nên lời, chỉ là gật gật đầu đến gần bẹp hôn một cái.

Bỏ đi, Thần Thần muốn ngày mai đi thì ngày mai đi, y không sao cả.

* * *

Kế hoạch đi thôn trang suối nước nóng lùi lại mấy ngày, bởi vì phải phát tiền thưởng cho bọn tiểu nhị từ lâu ăn tết, lại kế hoạch trước khi nghỉ, Yến Thần Dật và Quảng thật sự bận rộn một chút.

Tuy nói như thế nhưng có thể tốt hơn so với năm trước thì đã làm cho Yến Thần Dật thỏa mãn.

Trên đường đi đến thành Độ Dương, ba chiếc xe ngựa to một đường đập đập chạy chạy. Yến Thần Dật nằm ở trên đệm nhung mềm mại dùng áo khoác lông hồ ly thật dày bao lấy mình lười biếng ngáp một cái.

Tư Bác xoay mặt nhìn hắn, cảm ly trà nóng trên bàn đưa cho hắn cười nói: “Chàng đã ngủ một đường, còn không ngồi dậy?”

Yến Thần Dật uống một ngụm nước vén bức màn dày nặng lên nhìn ra bên ngoài xem, đập vào mắt là một cảnh trắng xoá. Hắn rung mình buông màn xuống ép chặt góc phòng ngừa gió lạnh thổi vào.

“Còn bao lâu mới đến?” Bọn họ ở trên đường đã đi năm ngày, một đường này vừa đi vừa dừng ngược lại có một chút ý du ngoạn, đương nhiên nếu thời tiết tốt một ít thì càng hoàn mỹ.

“Buổi chiều là có thể đến, đi xuống dạo một chút đi, chàng cả ngày nằm ở trong xe thời gian lâu thân thể sẽ mềm nhũn.” Y giơ tay gõ gõ vách xe ngựa, xe ngựa vốn chạy vội dần dần ngừng lại.

Yến Thần Dật ngẩng lên cảm thấy Tư Bác nói có đạo lý lập tức theo nam nhân xuống xe.

Hai chiếc xe ngựa đi theo sau xe ngựa bọn họ cũng ngừng lại, bất quá người thứ hai từ trong xe ngựa xuống ngược lại làm cho Yến Thần Dật rất kinh ngạc: “Luu Dững?”

Ngày hôm qua hắn còn chưa nhìn thấy người này đâu, sao hôm nay lại chạy đến đây?

“Chào tiểu lão bản.” Luu Dững gãi gãi đầu, cười ngây ngô bước qua chào hỏi với hắn, biết Yến Thần Dật thấy mình rất kinh ngạc còn giải thích: “Phụ thân ta kêu ta cũng đi theo, ông nói thấy ta ở nhà chướng mắt.”

Yến Thần Dật gật gật đầu, bởi vì biết y có thể xem như ân nhân cứu mạng Ninh cho nên cũng không bài xích; hơn nữa người này ngốc ngốc rất là thành thật, làm việc cũng nhanh, Yến Thần Dật ngược lại là rất thương thức y.

Tư Bác xoay mặt nhìn về phía Ninh từ trong xe bước xuống, thấy mặt mũi gã trần đầy không bằng lông không được tự nhiên nhướn mày hỏi gã: “Say xe hả? Nếu say xe thì đi cưỡi ngựa, đừng đồng chết là được.”

Ninh bĩu môi lười phản ứng y, gã xem như nhìn ra chủ thượng nhà mình ngốc ở bên Yến Thần Dật lâu cũng lấy dính lên thói quen dân chúng nhỏ, nói chuyện đều không đáng hoảng.

“Hai ngày nay ngươi không phải rất có tinh thần ư, sao hôm nay ỉu xìu vậy?” Quảng từ phía sau trên xe nhảy xuống đi đến bên cạnh Ninh dùng bả vai đụng gã một cái bĩu môi: “Luu Dững là người không tệ, ngươi thấy thế nào không xem trọng hắn?”

Ninh liếc mắt nhìn hắn: “Con mắt nào của ngươi thấy ta không xem trọng hắn? Lại nói ta vì sao phải xem trọng hắn?”

“Ờ, chúng ta đều có đôi chỉ có ngươi lè loi thật không thú vị. Có muốn ca ca dạy cho ngươi mấy chiêu hay không?” Quảng cười đặc ê tiện, ê tiện đến mức Ninh thật muốn tiến lên cắn hắn hai cái cho hả giận.

“Xin đừng, chính ca ngươi lẫn lộn đi, không cần tính cả ta.” Ninh liếc nhìn hắn xem thường thật lớn nhấc chân đi về phía Yến Thần Dật.

Quảng nhún nhún vai quay đầu nhìn về phía Dịch đứng ở phía sau cười nói: “Huynh nói Luu Dững thế nào?”

Dịch nghiêng đầu quét mắt nhìn hắn một cái, trong mắt mang theo nụ cười nhàn nhạt gật đầu nói: “Không tệ.”

“Đúng không, đúng không, ta đã nói hắn là người không tệ, Tiểu Ninh chúng ta là không xem trọng người ta, ta cũng là rất sốt ruột vì hắn.” Quảng chặc

lười như còn rất đáng tiếc.

“Chàng lại nổi lên tâm tư gì? Ninh không phải loại này.” Dịch lắc đầu giờ tay nhéo nhéo khuôn mặt hần: “Đừng trêu chọc hần.”

“Hừ, ta đây là muốn tốt cho hần, huynh chẳng lẽ không phát hiện dáng vẻ hần không được tự nhiên sao? Không phải là lật thuyền trong mương bị cứu sao, chuyện này làm cho hần àm ỉ.” Quảng thờ dài kéo Dịch đi về một hướng khác, vừa rồi hần thấy chỗ không xa có quán trà đi quá tìm chút nước ấm uống.

Dịch cũng không nói gì chỉ cùng hần đi về phía trước.

Khóe mắt Yến Thần Dật dư quang quét đến Ninh đi về phía bên này thì nói với Luru Dững: “Ngươi và Ninh ở chung thế nào?”

Ninh sững sốt dừng bước. Hần chạy tới phía sau Luru Dững cách một bước có chút bức bối. Sao mỗi người đều cảm giác gã hần là có chút gì với tên cao lớn thô kệch này mới đúng chứ?

Kỳ thật Yến Thần Dật hỏi chuyện này nói thật là không có tâm tư khác, hần chỉ là cảm thấy dựa theo mấy ngày gần đây ở chung nhìn thấy Ninh biểu hiện rất khác thường sau khi nhìn thấy Luru Dững. Hần mặc dù hỏi qua Tư Bác chuyện giữa Ninh và Luru Dững nhưng nam nhân nói cũng không rõ lắm, chỉ nói lúc trước Ninh ở quân doanh bởi vì một chút việc nhỏ bị tính kế thiếu chút nữa mất đi tính mạng, là Luru Dững và một tên lính nhỏ khác giúp gã, cụ thể y cũng không phải rất rõ ràng.

“Khá tốt, Ninh rất quan tâm ta.” Cũng không biết là thật không nhìn thấy Ninh ở phía sau y mà nói lời thật, hay là nhìn thấy Ninh đi tới cố ý nói lời này giữ cho mặt mũi, dù sao Luru Dững cười rất thật.

Ninh bấu môi lên tiếng nói: “Tiểu Yến, phía trước có quán trà, đi qua ngồi ăn chút điểm tâm đi.”

Yến Thần Dật gật đầu kéo Tư Bác đi trước một bước.

Ninh xoay người vừa định đi theo hai người thì bị Luru Dững bắt lấy, gã khó hiểu quay đầu: “Có chuyện?”

Luru Dững gật đầu trực tiếp hỏi: “Ngươi có phải là khinh thường ta hay không?”

“Hả?” Ninh sững sốt không rõ ý của y: “Ta khinh thường ngươi lúc nào?”

“Vậy sao ngươi vẫn làm mặt lạnh với ta, vừa rồi lúc ở trên xe một câu cũng không nói với ta.” Luru Dững còn rất ủy khuất, cảm thấy Ninh trừng mắt lạnh lùng với y cho nên trong lòng không thoải mái, không thoải mái thì trực tiếp hỏi.

Ninh há há miệng, bình thường chỉ thấy chủ thượng giả vờ ủy khuất với Yến Thần Dật, bỗng nhiên có người thật sự rất ủy khuất với gã, giống như trong lòng rất không thoải mái.

“Hừ..... không có, ta chỉ là không biết nói gì.”

Luru Dững nhú mày buông tay ra.

Hình như cũng đúng, hai người bọn họ tổng cộng cộng lại từng nói cũng chỉ hơn mười câu, chẳng lẽ muốn trò chuyện cuộc sống?

“Đi thôi, bọn người Tiểu Yến đều đã đi qua.” Ninh nhấp mấy môi xoay mặt nhìn y, thấy y còn một bộ dáng rầu rĩ không vui cảm thấy mình hình như là có chút quá phận nên nói: “Ta chỉ là không có thói quen nói chuyện với người ngoài.”

Gã không có thói quen? Lời này cũng chỉ có thể hù dọa lừa gạt tên Luru Dững gốc to con này, đổi lại thành người khác ai tin chứ?

Luru Dững ừm một tiếng đi vào quán trà với gã.

Quán trà không lớn, bên trong bày mấy cái bàn, Yến Thần Dật nhìn nhìn chung quanh cảm thấy địa giới* hoang vắng này mở quán trà cũng kiếm không được mấy đồng tiền.

(*Đại giới: chỗ giáp ranh của hai địa phương.)

Tư Bác đến gần cầm túi giấy dầu mỡ ra, bên trong là một ít điểm tâm, đây vẫn là ngày hôm qua Yến Thần Dật làm cho bọn họ ở từ lâu, hương vị cũng không tệ lắm nên mang theo một chút trên đường ăn.

“Thế nào?” Thấy hần nhìn chung quanh nam nhân hỏi.

“Ừm, nơi này mở quán trà cũng kiếm không được mấy đồng bạc, còn dãi nắng dầm mưa.” Bởi vì là ngoài trời cho nên gió thổi qua còn rất lạnh.

“Làm gì có nhiều bạc như vậy để kiếm, bất quá nơi này xem như quan đạo*, người lui tới kỳ thật không ít, các ngươi chính là gặp lúc thời tiết tuyết rơi, nói cách khác có thể thấy một ít đoàn xe thương nhân lui tới.” Lời này không phải Tư Bác nói mà là lão bán quán trà.

(*Quan đạo: đường sá do triều đình, nhà nước cho lập ra để dân chúng dùng.)

Lão bản này tuổi không lớn, đáng vẻ hơn ba mươi tuổi, ăn mặc cũng thật giản dị, thấy mấy người Yến Thần Dật đến còn rất nhiệt tình.

Nghe lão bản nói như vậy Yến Thần Dật gật đầu, cũng không nói thêm cái gì.

Quảng bụng ly trà uống, nghiêng đầu nhìn về phía Lưu Dững đi đến với Ninh, vẫy tay với y: “Tới chỗ này ngồi.”

Lưu Dững nhìn nhìn Ninh đi với gã ngồi bên cạnh Quảng, còn hỏi: “Thân thể tiểu lão bản ngồi ở chỗ này thổi gió lạnh không thành vấn đề sao?” Lúc y đi ra ngoài thì phụ thân y đã dặn dò qua nhất định phải chăm sóc tốt cho Yến Thần Dật mới được.

Yến Thần Dật xua tay cười nói: “Ta làm gì yếu đuối như vậy, chỉ sợ lạnh mà thôi.”

Sao cảm thấy một hai người đều xem hán làm mà ồm vậy? Vấn đề là hán hình như thật sự chưa từng sinh bệnh qua mà.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chương Công Ngọc Về Lâm Ruộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Chương 75

Editor: demcodon

Đoàn người nghỉ ngơi một lát sau đó lại tiếp tục lên đường, sau khi vào địa giới thành Độ Dương rõ ràng người lui tới nhiều hơn. Yến Thần Dật tò mò vén bức màn lên nhìn ra bên ngoài, chỉ vào cửa thành khen ngợi nói: “Thật cao!”

“Thành Độ Dương này chính là thành lớn, khắp nơi nam bắc đông tây đều mở cửa hàng, người không ít là nơi kiếm bạc tốt.” Từ Bác mang khăn quàng lông xù trong tay quần lên cho hán cười nói: “Sao giống như đồ quê mùa vậy, chẳng nếu như thích chúng ta cũng có thể tới chỗ này mở tủ lâu.”

Yến Thần Dật chậm rãi lắc đầu, đề nghị này không tệ nhưng hán đã quyết định đi kinh thành, cho nên vẫn là không lẫn lộn mới thỏa đáng.

“Đã quyết định chuyện tới đầu xuân thì đi kinh thành mở tủ lâu, ta cũng nói chuyện này với Tào Nghi, khó có được y còn rất ủng hộ, tùy ý sửa lại không tốt, không thì y lại nói ta đùa giỡn đùa nư kể với y không cho huynh trở về.”

Lời tuy nói như vậy nhưng tự Yến Thần Dật cũng hiểu rõ hán vẫn là muốn đi kinh thành nhìn xem, nói như thế nào chỗ kia cũng là nhà Từ Bác.

“Trực tiếp đi thôn trang hay là vào trong thành đi dạo?” Từ Bác cũng không nói đến chuyện khác, chỉ là cười hỏi một câu.

“Đi thôn trang đi, sáng sớm ngày mai thì lại vào thành tham quan.” Một đường đến đây tuy nói không quá nhanh nhưng mà rất mệt mỏi, Yến Thần Dật dựa vào trên vai Từ Bác nhẹ giọng nói: “Vẫn cảm thấy cuộc sống hiện tại đặc biệt hư ảo.”

“Hửm? Rất hạnh phúc cho nên không chân thật?” Nam nhân ôm hán vào trong lòng cúi đầu hôn hôn trán hán, mặt mày vui vẻ mang theo tình yêu nói: “Ta cũng cảm thấy không chân thật, lúc trước nào dám chờ đợi có một ngày gặp qua tự do tự tại như vậy? Hiện tại ngẫm lại hán là cảm tạ tên hạ nhân kia muốn ta chết ở vách núi, nếu ta không phải rớt xuống thì làm sao sẽ gặp được chàng.”

Yến Thần Dật xoay qua nhìn y, ánh mắt nam nhân dịu dàng có nồng đậm tình yêu. Hán mỉm môi nhẹ nhàng nở nụ cười: “Ừm, ta cũng rất cảm tạ hán, chẳng qua nên chinh đồn thì phải chinh đồn, để tránh đêm dài lắm mộng.”

Hai ngày này lên đường rảnh rỗi không có chuyện làm nên hai người đều nói cho nhau biết chuyện lúc trước. Yến Thần Dật biết nam nhân trước mặt này vốn không dễ nói chuyện như biểu hiện ra ở bên ngoài, cho nên hán cảm thấy nếu thật tìm được người muốn đưa nam nhân đến chỗ chết chỉ sợ kết cục sẽ không tốt.

Từ Bác không nói chuyện, lúc trước ca y cho người truyền đến tin tức nói đã có manh mối, chỉ là.....

Y nhủ mi, còn liên quan đến Thái hậu. Tuy nói Thái hậu không phải mẫu thân ruột của bọn họ, nhưng cũng nuôi nấng ca y nhiều năm như vậy, với mình ngược lại là không có gì quá gần gũi. Trong lòng thổn thức không thôi, thật sự là ngày lạnh còn chưa trải qua thì gây khó chịu cho mình. Chuyện này y thật đúng là không có thể quản, để cho ca y tự mình xử lý là được.

--- ---

Nói đến Ninh và Lưu Dững trong chiếc xe thứ hai, hai người này không được tự nhiên, không phải Ninh tự mình không được tự nhiên, Lưu Dững cũng bị gã làm cho cũng không biết nói gì.

“Ho..... nơi này thật lớn.” Lưu Dững giống như đồ quê mùa vào thành nhìn nhìn chung quanh, còn khen một tiếng.

Ninh bĩu môi, nghĩ thầm: "đúng vậy đúng vậy, so với huyện nhỏ rách nát kia của ngươi ở thì lớn hơn."

Bất quá nghĩ lại không thích hợp, lúc trước đóng giữ biên ngoại thì thành trấn kia so với chỗ này lớn rất nhiều. Gã trợn trắng mắt hừ nhẹ một tiếng, ghét bỏ nói: "Ngươi cũng không phải chưa thấy qua thành trấn lớn, nói những thứ này làm gì."

"Đó không giống, lúc ấy tranh thủ làm binh lính nào có tâm tình xem cảnh, hiện tại cuộc sống này thật tốt."

Ninh gật đầu ngược lại là đồng ý lời này của y, người không đi qua chiến trường có thể sẽ không cảm giác được loại cuộc sống an bình này mang đến. Gã nhìn chằm chằm mặt Luru Dững xuất thần trong chốc lát, đột nhiên hỏi: "Ngươi hẳn là đến tuổi bàn chuyện cưới gả, sao còn chưa tìm thê thử thê?"

"A..... ha ha, có chút chuyện khác cho nên chậm trễ." Luru Dững gãi gãi đầu, mặt có chút hồng.

Ninh sùng sốt đến hưng trí lại gần hỏi: "Nói chuyện với ta đi, dù sao đến thôn trang còn phải một đoạn thời gian."

"Nói cái gì?" Luru Dững xoay qua nhìn gã, trong mắt mang theo khó hiểu.

"....." Ninh nhìn chằm chằm y một hồi đột nhiên liếc trắng mắt rồi ghé vào bên cửa sổ: "Không nói thì thôi."

Luru Dững khẽ cười một tiếng giơ tay cầm một quả quyết từ trong túi ra quơ quơ hỏi: "Có muốn ăn hay không?"

Ninh liếc mắt nhìn y ừm một tiếng.

Đôi bàn tay to thô ráp của Luru Dững còn rất linh hoạt, hai ba cái đã lột xong quả quyết đưa cho gã, còn thuận tay cầm hai hạt hạch đào răng rắc rắc rắc bóp nát để vào trong đĩa nhỏ, lại tiếp tục bóp.

Tay không bóp hạch đào gì đó Ninh cũng có thể, chỉ là..... gã ngại đau tay.

Ninh yên lặng ăn quyết nhìn trộm sườn mặt Luru Dững, gương mặt bình thường tính cách ngược lại thật sự là không tệ.

* * *

Đi vào trước cửa lớn thôn trang, Yên Thần Dật tròn tròn đôi mắt xoay đầu nhìn về phía nam nhân phía sau tức giận nói: "Huynh nói đó là một thôn trang nhỏ?"

"Đúng vậy, mới vài toà trạch viện mà thôi." Tư Bác nhún nhún vai mang áo khoác phủ thêm cho hắn, sau đó ôm bờ vai của hắn đi về phía trước vào sân: "Nơi này ta cũng không thường xuyên đến, đây là lần thứ hai."

Yên thần dật bĩu môi, rất muốn chế nhạo người này nói: nơi này huynh nếu như nói là thôn trang nhỏ, như vậy thôn trang ta được chia là gì? Nhà tranh!!!

Người thôn trang có quản gia dẫn theo người hầu chờ ở chỗ đó lấy đồ đạc, Yên Thần Dật xoay mặt nhìn nhìn chung quanh, trong người hầu hạ đều là nam, đi đường hơi hơi khom người bước nhỏ, hơn nữa bước chân rất nhẹ.

Hắn nhíu mày quay đầu hỏi nam nhân: "Đều là từ trong cung ra?" Trong cung ra đó chính là thái giám.....

Hắn không có lòng kỳ thị gì, chỉ là mang theo một chút tò mò.

"Ừm, từ trong vương phủ tới." Hầu hạ vương phủ và hầu hạ trong cung không có gì khác nhau.

Yên Thần Dật gật đầu tùy ý quét mắt nhìn bọn nô tài ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên hơi hơi nhíu mày. Hắn thật không quen loại tình huống này, đột nhiên ý thức được mình sống ở chỗ phân giai cấp, đối với hắn người đến từ hiện đại mà nói còn có một chút rối rắm nhỏ.

Có lẽ Tư Bác cảm giác được tâm tình hắn đột nhiên không tốt, có lẽ thật sự là hiểu biết rõ về hắn nên xua tay kêu một đám người lui ra.

"Tiểu Yên cảm thấy nơi này thế nào?" Quảng đi tới cười tủm tỉm nhìn y, vươn tay chỉ chỉ nóc nhà phía sau mơ hồ có thể thấy: "Bên kia chính là thôn trang suối nước nóng."

"....." Ai nói cho hắn biết vì sao thôn trang suối nước nóng sẽ xây ở giữa sườn núi? Tha thứ cho hắn chỉ là dân chúng nhỏ chưa thấy qua cái gì cao lớn như vậy.

"Tiểu Yên, chúng ta đi ra phía sau, phía sau có trại chó đó." Ninh lùi đến kéo cánh tay Yên Thần Dật đi, cũng không quan tâm sắc mặt Tư Bác trong nháy mắt trở nên rất khó coi.

"Ngươi gặp cái gì?" Yên Thần Dật bị gã lôi kéo chạy chậm mới có thể đuổi kịp, không khỏi cau mày tức giận nói.

Ninh bĩu môi, gã làm sao không vội được, lúc trước đàn chó này chính là mình nuôi, vốn tính huấn luyện thành quân khuyển, kết quả chó còn chưa hoàn toàn huấn luyện mà trận đã đánh xong.

"Dựa theo thời gian tính hẳn là có rất nhiều chó con lông xù, ngươi khẳng định sẽ thích."

Yến Thần Dật nhún mảy đi theo gã bước nhanh đi về phía trước. Hai người vui sướng khôn cùng chạy tới, trong nháy mắt thay đổi sắc mặt.

Ninh nhìn nhìn chung quanh, trong ổ chó dường như nói chó, ngay cả cọng lông chó cũng đều không có nhìn thấy.

Yến Thần Dật rừ mí mắt mím môi nhìn gã: “Chó đâu?” Hẳn thật là thích mấy loại động vật lông xù, cho nên nghe Ninh nói có rất nhiều chó con ở đây mới có thể đi theo tới.

Ninh hít hít mũi, xoay mặt nhìn về phía Quảng cùng đi tới tức giận nói: “Đám chó con kia của ta đâu?”

“Tiễn đi, nơi này lại không có ai chăm sóc đương nhiên tiễn đi, không phải đã nói qua với ngươi sao, quên hả?” Quảng cười tủm tủm thoát nhìn tâm tình thật không tệ.

Yến Thần Dật quay đầu nhìn gã mang theo khó hiểu, cảm thấy gã gần đây vui vẻ có chút không thích hợp, hẳn suy nghĩ hình như không có chuyện gì đáng giá cao hứng.

Quảng nhún mảy đến gần chia sẻ chuyện hẳn thấy thú vị, chẳng qua.....

Mặt mũi Yến Thần Dật tràn đầy đỏ bừng nhấc chân đạp về phía chân gã, ngoài miệng còn mắng: “Ngươi thật không biết xấu hổ, cút đi!”

Quảng nói gì vậy? Ninh nghiêng nghiêng đầu rất hiểu kì, nhưng trực giác nói cho gã lời này không thể hỏi.

Yến Thần Dật sau khi đi một vòng xem cảnh sắc ở trong thôn trang bữu môi cảm thấy thật không thú vị, cũng không khác gì bên ngoài đến chỗ nào đều trắng xoá, địa giới này rơi tuyết thật đúng là nhiều.

“Thần Thần, đi ăn cơm đi.” Tư Bác thay đổi bộ áo dài màu đen, dáng vẻ thật cẩn thận thật khí phách, chỉ là khi nói chuyện với Yến Thần Dật thì biểu cảm thật phong phú, phá hủy thần khí của bản thân.

“Sao ta lại cảm thấy mấy người đều thật vui vẻ nhỉ?” Yến Thần Dật đi theo y đến nhà ăn, trong lòng còn nói thầm: thật phiền toái, ăn cơm thì ăn cơm còn thể nào cũng phải phân ra đến nhà ăn, tổng cộng không đến mười người nhiều chuyện như vậy không phiền toái à.

“Đương nhiên vui vẻ rồi, mùa đông ngâm suối nước nóng thật thoải mái, hơn nữa.....” Tư Bác nhún mảy đến gần nhỏ giọng nói thầm một câu gì đó ở bên tai Yến Thần Dật.

Yến Thần Dật yên lặng tròn mắt, cảm thấy Tư Bác bị Quảng tên da mặt dày gia kia dạy hư, có lẽ y vốn cũng hư như vậy!

“Huynh đừng cứ nghe Quảng nói vậy, không phát hiện Dịch gần đây sắc mặt đều không tốt sao? Nếu như lại đi theo hẳn lẫn lộn vài lần phỏng chừng Dịch thật sự tỉnh tấn nhân vong.”

“Hừ, tiểu tử Dịch kia rất không cố gắng, ta sẽ không, thật sự.” Y đến gần cọ cọ, cười hề tiện hề hề: “Buổi tối hai ta thử xem đi? Quảng nói rất kích thích.”

“Muốn kích thích chính huynh đi kích thích, ta không có hứng thú đi lẫn lộn với huynh.” Yến Thần Dật trừng mắt liếc nhìn y, quay đầu nhìn về phía hai người Dịch đi theo phía sau cách đó không xa bữu môi: “Huynh xem hai cái quảng thâm mắt to kia của Dịch kia, huynh cũng muốn biến thành giống như hẳn?”

Tư Bác nghe vậy quay đầu nhìn, cũng kinh ngạc một chút: “Chẳng lẽ hẳn là bởi cái kia phía dưới?”

Giọng của chủ thượng không nhỏ, Dịch cũng nghe được rõ ràng, mắt nhìn hai người bọn họ thở dài. Y là có nỗi khổ nói không nên lời, y không phải tỉnh tấn nhân vong, y là sắp bị ghen chết!

Quảng buổi tối mỗi ngày đều thay đổi đủ loại cách quyến rũ y, nhưng mỗi lần đều không để cho y tận hứng, một lần hai lần có thể nhịn xuống, một ngày mấy lần mỗi ngày như thế. Y là nam nhân bình thường, y hiện tại đã tràn ngập rào rạt lửa giận, không đúng, rào rạt dục hỏa, đừng làm cho y tóm được Quảng, không thì muốn chết hẳn!

Hiển nhiên, Quảng và Yến Thần Dật mà nói là một loại tình huống, cho nên Yến Thần Dật không muốn ép buộc Tư Bác. Nhưng Tư Bác lại ở chỗ Quảng nghe được một loại tình huống khác, cho nên cảm thấy Thần Thần không phối hợp với mình y rất là ủy khuất, người yêu nhà người khác đều có thể ở trên giường đều buông thả đến mờ. Nhưng Thần Thần nhà y thì không được, tính tình của hẳn rất cứng cỏi. Nếu y dám dùng sức mạnh Thần Thần khẳng định sẽ tức giận, Thần Thần nếu tức giận sẽ không để ý mình.

Càng nghĩ càng hâm mộ Dịch có thể bán tới chân mềm, còn rất bội phục Quảng thừa sức lực, đáng tiếc..... hiện thực là tàn khốc.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76

Sáng sớm ngày hôm sau ánh nắng tươi sáng, ở vào mùa đông này khó có được thời tiết tốt. Yến Thần Dật sau khi tỉnh lại cảm thấy trên người ấm áp, ở trên giường lười biếng duỗi lưng, lúc này mới xốc chân lên xuống giường.

Tư Bác đã sớm thức dậy, một đoạn thời gian gần đây thời gian y và Yến Thần Dật rời giường giống như điên đảo, người vốn có thói quen dậy sớm lại nhất định muốn ở trên giường đến mặt trời lên cao mới bỏ qua.

“Ai nha, tên nhóc lười này bây giờ mới tỉnh thức dậy à?”

Âm thanh ngả ngón từ nơi không xa truyền đến, Yến Thần Dật tìm theo tiếng nhìn lại sững sốt hỏi: “Sao người lại tới đây?”

Người đến là ai? Trừ Tào Nghi còn có thể có ai nói chuyện với giọng điệu như vậy với Yến Thần Dật chứ?

Tào Nghi cười nhạo một tiếng, bước tám bước lung lay đi đến, miệng còn nói: “Sao ta không thể tới, đây chính là thôn trang của đệ đệ ta.”

Yến Thần Dật tròn trắnng mắt xoay người bung nước trong chậu đổ đi, rõ ràng lười phản ứng với vị Hoàng thượng ngại không có việc gì làm này.

“Ai, người dám làm lơ ta?” Tào Nghi cất cao giọng tiến lên một bước ngăn cản Yến Thần Dật lại xoay người về phòng, bắt mắt nhìn chung quanh trừng hân: “Có tin trăm trị người tội đại bất kính hay không?”

Yến Thần Dật xoay đầu từ trên xuống dưới đánh giá y một phen. Tào Nghi ngẩng đầu ưỡn ngực còn thiếu chút nữa dùng lỗ mũi nhìn y. Chẳng qua Yến Thần Dật đứng ở trên bậc thang, tuy nói không cao nhưng chiếm ưu thế địa lý, thấy thế nào cũng như là đang coi rẻ Tào Nghi.

“Người có tin ta kêu Tư Bác hiện tại ném người ra hay không?” Thế giới này rốt cuộc là làm sao vậy? Ngốc nghếch như vậy cũng có thể làm Hoàng đế? Khó trách Tư Bác không thích trở lại kinh thành, chỉ sợ y sau khi trở về vì mấy chuyện phiền lòng phải do y đến gánh vác.

Tào Nghi bị y nói một câu ngay cả nói cũng nói không nên lời, vừa rồi lời đệ đệ nhà mình nói vẫn còn ở bên tai -- ca nếu như dám đi quấy rầy Thần Thần nhà đệ thì ném ca ra, để cho ca buổi tối không có chỗ ở đông chết ca.

Tào Nghi hít hít mũi giọng tay sờ sờ cằm, đổi thành nụ cười thật thân thiện hòa thuận, âm điệu càng là thay đổi rất nhiều, nói: “Đừng, ta không phải người một nhà sao, sao có thể ném ta ra ngoài chứ?” Nói xong còn nhũn nhũn với Yến Thần Dật, ý kia đừng tức giận đừng tức giận có chuyện từ từ nói.

Yến Thần Dật hừ lạnh một tiếng xoay mặt vào phòng, bắt quá cửa không đóng, rõ ràng là để cửa cho Tào Nghi.

Tào Nghi kéo da mặt cười gượng, nhắc chân đi theo sau vào phòng.

Về phần mấy tên thị vệ đi theo phía sau Tào Nghi..... xin lỗi, bọn họ hiện tại cố nén cười thật vất vả. Tuy nói bình thường cũng có thể thấy chủ tử nhà mình động kinh sinh góc, nhưng mỗi lần đều bị Yến Thần Dật khi dễ cũng làm cho người bất đắc dĩ; tốt xấu gì ngài cũng là Hoàng đế, sao lại rơi vào trong tay tiểu thiếu niên ăn mặc như vậy chứ?

Kỳ thật Yến Thần Dật cũng biết rõ Tào Nghi bất quá là nể mặt mũi Tư Bác không chấp nhặt với mình, dù sao cũng là hoàng quyền thống trị thời đại này. Hân cho dù bừa bãi chẳng lẽ còn có thể lướt qua Hoàng thượng sao?

“Người tới nơi này là có chuyện gì?” Yến Thần Dật để chậu lên trên một cái đi tới bàn ngồi xuống duỗi tay sờ sờ ấm trà, nóng, khóa miệng hân nhẹ nhàng nhếch lên. Khẳng định là Tư Bác kêu người để chỗ này chờ hân tỉnh thì có thể uống được trà nóng.

“Ta cũng không phải mỗi ngày đều bận rộn như vậy, lại nói hiện tại lại là cuối năm, cho dù là Hoàng đế cũng phải có thời gian nghỉ ngơi, đúng không?” Tào Nghi thấy Yến Thần Dật rót ly trà nóng cho mình mĩ mãn cảm lấy uống một hớp, bắt quá lập tức phun ra, nghe rằng nhũn nhũn ghét bỏ nói: “Trà này mà ngon cái gì, đáng muốn chết!”

“Hai ngày nay gấp rút lên đường ta có chút nóng trong người, Tư Bác ngâm chút hoàng liên cho ta uống.” Yến Thần Dật vô cùng bình tĩnh bung nước hoàng liên trong ly trà dâng đến mức làm cho người ngay cả nói cũng không muốn nói uống hết, sau đó lại rót một ly cho mình.

Mặt mũi Tào Nghi tràn đầy bội phục nhìn Yến Thần Dật lại rót một ly nước hoàng liên uống hết, hân cảm thấy nuốt nước miếng cũng mang theo cay đắng.

“Người còn chưa nói rốt cuộc đến làm gì?” Yến Thần Dật buông cái chén lại rót một ly, lần này không uống. Hân mặc dù có thể ăn chút đắng nhưng với hai ly nước hoàng liên cũng đã đến cực hạn.

“Hừ, Tiểu Tuấn dặn ta không để cho ta chuyện gì cũng nói với người, người cũng đừng hỏi.” Tào Nghi xua xua tay, xoay mặt nhìn nhìn bài trí trong phòng đột nhiên cười nói: “Hai người thật sự là đến chỗ nào cũng đều sống chung được.”

Yến Thần Dật không hiểu ý của y quay đầu nhìn nhìn: “Hai ta vốn dĩ chính là sống chung, hâm mộ?”

“Ừm.” Tào Nghi gạt đầu, nhìn chăm chăm bình hoa bạch ngọc đặt ở trên cái giá xuất thần một hồi lâu mới cười khò lắc đầu nói: “Ta cũng muốn tìm người sống chung.”

Yến Thần Dật một tay chống cằm, một tay còn lại đặt ở trên mặt bàn gỗ gỗ, hỏi y: “Trong hậu cung nhiều phi tần như vậy mà không có một người để cho người thích à?” Tuy nói hần chưa thấy qua Hoàng đế mỗi ngày làm gì, nhưng nhìn thấy Tào Nghi thỉnh thoảng chạy ra ngoài cung cũng có thể cảm nhận được, hoàng cung kia to như vậy chỉ sợ không có ở thoải mái như trong tưởng tượng.

“À!” Tào Nghi cười lạnh một tiếng nhìn Yến Thần Dật ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Tất cả đều là Thái hậu kêu lấy hoặc là các đại thần đưa tới, người cảm giác có thể có cảm tình gì đáng nói sao? Ta ngay cả cơ hội muốn thích một người cũng đều không có.”

Y với loại lời nói tự chế giễu này nghe ra làm trong lòng Yến Thần Dật đau xót, ngược lại không phải bởi vì Tào Nghi mà là bởi vì Tư Bác.

Hần hít hít mũi đứng dậy đi mở cửa phòng ra vẫy tay với tiểu thái giám đang chờ ở bên ngoài, tiểu thái giám kia nhanh chóng chạy chậm đến. Yến Thần Dật ghé vào lỗ tai gã nhỏ giọng nói câu gì đó, tiểu thái giám gật gật đầu lại chạy chậm đi.

“Gia, là cái này ư?” Một lát sau tiểu thái giám chạy trở về, bưng khay trong tay đi về phía trước đưa cho Yến Thần Dật xem. “Ừh, để đây đi, người đi nghỉ ngơi một chút đi, cũng canh một đêm rồi.” Cũng không biết là thói quen của ai, đêm qua hần đi tiểu đêm thì phát hiện cách cửa không xa có người núp, lúc ấy hần còn bị dọa nhảy dựng. Sau này vừa hỏi mới biết được đây là quy củ.

Tiểu thái giám hành lễ khom lưng lui ra ngoài, còn đóng cửa lại.

Yến Thần Dật đẩy đẩy cái khay trên bàn, hất hất cằm: “Ăn đi, nhìn dáng vẻ người tội nghiệp thật không giống như là vua của một nước.”

Khóe miệng Tào Nghi giật giật, tay lại vuron qua lấy một miếng điểm tâm đặt ở bên miệng cắn cắn, tức giận nói: “Sao ta lại không giống như là vua của một nước, tên tiểu tử người thật sự là quá kiêu ngạo.”

Yến Thần Dật nhún nhún vai, đối với lời y nói tỏ vẻ không quan trọng, dù sao mình cảm thấy Tào Nghi rất đáng thương. Hần đảo đảo đôi mắt đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, hần trời chấy hỏi: “Người không sinh hài tử có phải bởi vì không có người trong lòng hay không? Cho nên mới để trống chỗ hậu vị?”

“..... Khụ khụ, người, người nghe ai nói?” Tào Nghi nuốt xuống rồi vuốt ngực hai cái biểu cảm rất quý dị vắn vẹo: “Tiểu Tuấn nói cho người biết?”

“Ừh, y nói người mấy năm nay cũng không có sinh hài tử nào ra đời, hoài nghi người có vấn đề.” Yến Thần Dật chớp chớp đôi mắt, đặc biệt nhiều chuyện hỏi: “Rốt cuộc là người không được hay là có nguyên nhân khác? Nhanh chóng nói đi, ta thật tò mò.”

Tào Nghi thật muốn phun bột điểm tâm đầy mặt y, hai tên này mỗi ngày ở bên nhau rốt cuộc là nói cái gì, loại chuyện này là có thể tùy tiện nói với người ngoài sao?

Đáng tiếc, đối với Tư Bác mà nói Yến Thần Dật cũng không phải là người ngoài không có gì không thể nói với hần.

Đôi mắt Yến Thần Dật quá mức trong trẻo, cứ như vậy nhìn chăm chăm Tào Nghi làm Tào Nghi cho dù dày da mặt cũng ăn không tiêu, còn có chính là nếu như không nói lời nào thì hần thật sự có vấn đề gì cho nên khó có thể mở miệng..... ngậm lại càng tức giận.

Tào Nghi nuốt xuống thức ăn trong miệng sau đó hừ lạnh một tiếng, hất hất cằm hỏi y: “Thật muốn biết?”

“Ừm, siêu cấp muốn.”

“Ta cũng không phải là không thể sinh hài tử, chỉ là không muốn để cho các nàng sinh.” Tào Nghi nói xong lời chỉ thấy Yến Thần Dật bủn rủn, ánh mắt rõ ràng nói cho với mình -- hần không tin!

“Người lại không tin? Trầm rất khỏe mạnh đó!” Tào Nghi có một chút thẹn quá thành giận hứ một tiếng, vô cùng không tình nguyện nói: “Kỳ thật..... đó chỉ là một phương diện, còn có một phương diện khác, có muốn biết hay không?”

“Muốn muốn, người nói mau.” Yến Thần Dật gật đầu như gã tui, cả người tản ra ánh sáng ta muốn nghe bí mật.

“Muốn biết hả?..... Nhưng ta không muốn nói cho người biết.” Tào Nghi cảm thấy chọc Yến Thần Dật rất thú vị, nhìn biểu cảm trên mặt y đối tới đối lui cảm thấy trong lòng gọi là thoải mái. Bình thường đều là tiểu tử thú này thay đổi nhiều cách lừa gạt mình, hiện tại phong thủy thay phiên di chuyển, há là một chữ thích có thể hình dung!

Yến Thần Dật chớp mắt nheo lại đôi mắt, mím môi cười nhạo một tiếng: “Người chính là không được, chao ôi quá đáng thương, lớn tuổi như vậy lại không thể sinh hài tử, chắc chắn, ta phải nhanh chóng đi tìm Tư Bác nói một tiếng, kêu y tìm chút phương thuốc dân gian cho người uống.” Hần nói lời xong muốn đứng lên, kết quả cũng không biết là tốc độ của hần chậm hay là tốc độ duỗi tay của Tào Nghi nhanh, một cái đã bị y bắt lấy ấn trở về ghế.

Hần xoay mặt qua nhìn về phía nam nhân mặt đen nhưn mây hỏi: “Người nói hay là không nói?”

“.....” Tào Nghi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn bộ dáng y vênh vào thờ dài: “Được rồi được rồi, nói cho người, cách của người đủ lớn, dám uy hiếp ta.”

“Ừhm, ai kêu người còn ăn cách này chứ.” Yến Thần Dật cười vô hại, ngồi thẳng thân thể bủn rủn: “Nói đi, ta nghe.”

“Người gặp qua mấy tên hộ vệ bên cạnh ta chứ?” Tào Nghi suy nghĩ, cân nhắc một chút lợi và hại dứt khoát đầu hàng. Hần thật không muốn sáng sớm

ngày mai chuyện mình “không thể sinh hài tử” truyền cho mọi người đều biết.

Yến Thần Dật gật đầu, đột nhiên kinh ngạc tròn tròn đôi mắt kêu lên: “Ngươi sẽ không phải một lúc coi trọng bốn người chứ?”

“..... Ngươi có thể nghe hết lời ta nói hay không?” Tào Nghi không nói gì nhìn y, cảm thấy tiểu tử thái này tuyệt đối là cố ý tìm phiền phức cho hắn.

Yến Thần Dật ngượng ngùng cười cười, giơ tay rót ly trà xanh dường như lấy lòng đẩy đến trước mặt y: “Uống trà uống trà, thẩm hòng đỡ khát lại nói.”

Tào Nghi hừ một tiếng, uống hớp trà chép miệng, trong lòng ngược lại cảm thấy Yến Thần Dật mặc dù có lúc làm cho mình tức chết bất quá ngược lại là rất có nhãn lực, biết kêu tiểu thái giám mang trà xanh cho mình uống.

“Ngươi cảm thấy bốn người bọn họ thế nào?”

“Ngươi vẫn là coi trọng bốn người? Không phải, Tào Nghi, mặc dù ta biết các ngươi đều thích một phu nhiều thê nhưng..... nhưng ngươi không thể hoa tâm như vậy. Ngươi muốn thích người là không sai, nhưng ngươi không thể yêu nhiều như vậy ngươi biết không, thích một người là đủ rồi, nhiều lắm là không phải thích.” Yến Thần Dật hơi hơi nhíu mày lại, rất bất mãn nhìn y há miệng bắt đầu thuyết giáo.

Đối với một người hiện đại mà nói chuyện một phu nhiều thê hoặc là một phu đa phu hẳn thật sự là không có biện pháp tiếp thu.

Tào Nghi ngâm một ngụm máu đầu tim ở trong cổ họng, sinh sôi vì bị Yến Thần Dật chọc tức đến tròn trĩnh mắt. Đệ đệ hần đâu, đệ đệ hần ở đâu? Nhanh chóng mang tiểu tử thái này đi!!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

Editor: demcodon

“Tào Nghi, ngươi không thể hoa tâm như vậy!”

Tư Bác đẩy cửa phòng ra thì nghe thấy Thần Thần nhà y rống lên một câu như vậy, mang theo một chút giọng điệu tức giận làm cho y sững sờ hỏi: “Làm sao vậy?”

“Tào Nghi nói y thích bốn tên thị vệ kia.” Yến Thần Dật xoay mặt nhìn Tư Bác, đồng thời liếc mắt trừng y một cái.

Tư Bác buồn cười giơ tay捏 xuống khuôn mặt tức giận của hắn, hắn đây là giận chó đánh mèo.

Tào Nghi không nói gì nhìn Yến Thần Dật rồi xoay mặt qua nhìn về phía đệ đệ nhà mình tức giận nói: “Đệ quân giáo như thế nào vậy, ngay cả nói cũng không nghe người ta nói hết đã tự mình kết luận, quá hấp tấp!”

Tư Bác nhướn mày cười nhạo một cái: “Hấp tấp đệ cũng thích, khẳng định là ca chưa nói rõ ràng mới làm cho Thần Thần hiểu lầm.”

Yến Thần Dật nghiêng nghiêng đầu, chao ôi một tiếng: “Ta hiểu lầm hả? Vậy ngươi vẫn hỏi ta về bốn người kia là thế nào, chính là ngươi chưa nói rõ ràng.”

Tào Nghi lúc này là bị Yến Thần Dật ép buộc một chút cũng chưa hết tức giận, xua tay thở dài nói: “Ta chỉ là thuận miệng hỏi một chút mà thôi.”

Yến Thần Dật và Tư Bác vừa nhìn nhau, đồng thời quay đầu quát với y: “Sao ngươi/ca nói nhảm nhiều như vậy?”

Tào Nghi thật muốn lật bàn rồi đi, tốt xấu gì hắn cũng là vua của một nước, sao ai cũng khi dễ hắn vậy?

“Rốt cuộc ngươi coi trọng ai?” Y đều quanh co lòng vòng đến nước này sao có thể là không có người trong lòng chứ? Yến Thần Dật nhíu nhíu mi, trong đầu bóng đèn nhỏ đing một cái sáng lên: “Ngươi có phải là thích một người không thích ngươi hay không?”

“Cũng không phải ý đó.” Tào Nghi lắc đầu nhìn về phía Tư Bác hỏi: “Mấy năm gần đây đệ có gặp qua Trọng Kỳ không?”

“Trọng Kỳ? Ca là nói Tào Trọng Kỳ?” Tư Bác sững sờ, tiếp theo phản ứng là kinh ngạc nhìn hắn: “Tiểu thị vệ trước kia của ca?”

“Ừh.” Tào Nghi bĩu môi thở dài: “Hắn giống như hiểu lầm ca hạ lệnh giết phụ thân hắn, dưới con giận dữ đã bỏ đi.”

Tư Bác nhíu mày, chuyện năm đó rất loạn, lúc ấy Tào Nghi còn chưa phải là Hoàng đế, cho dù hạ lệnh cũng không ai nghe, nói như thế nào nói đi thì đi?

“Ca xác định hẳn là bởi vì chuyện này mà rời khỏi ca?” Tư Bác suy nghĩ như thế nào cũng nghĩ không thông, khó hiểu hỏi hẳn.

Tào Nghi nhún nhún vai không nói gì thêm, uống hớp trà mới rời đi, chỉ là bóng dáng có chút cô đơn.

Chờ lúc hẳn ra cửa phòng thì trong phòng cũng chỉ còn lại hai người, Yến Thần Dật chột chột mu bàn tay của Tư Bác, thật bất mãn y yêu lặng.

“Ai là Tào Trọng Kỳ?”

“Nói như thế nào đây, hẳn có thể xem như là huynh trưởng của hai người bọn huynh, nhưng mà..... ừm, quan hệ hơi phức tạp. Ta nói với chàng như vậy đi, năm đó ca ta vẫn là Hoàng tử thì Trọng Kỳ chính là thị vệ của y, lúc ấy tiên hoàng không biết thân phận của hẳn. Kỳ thật Trọng Kỳ rất có năng lực, nhân tài chỉ làm thị vệ quá mức không được trọng dụng, nhưng hẳn nói là muốn che chở ca ta không để y bị thương. Sau này ta nghe ca ta nói có một lần lọt vào ám sát còn đã cứu hẳn.”

“Hả?” Yến Thần Dật sờ sờ cằm, cảm thấy chuyện này thật phần khích, khẳng định có bí mật gì không thể cho ai biết.

“Hẳn được Tào Nghi cứu còn chạy?”

“Không có, sau đó không phải như vậy, lúc ta ở biên ngoại không có nghe được bao nhiêu về tin tức của hai người bọn họ. Nhưng ca ta nói Trọng Kỳ hoài nghi y làm chuyện này ta thật không tin, khẳng định còn có chuyện chúng ta không biết rõ.” Tư Bác đảo đảo đôi mắt, nhếch lên khóe miệng: “Ta đi tìm mấy thị vệ kia hỏi một chút, năm đó bốn tên kia coi như là Trọng Kỳ mang đến.”

Yến Thần Dật cảm thấy biện pháp này tốt, đẩy Tư Bác ý bảo y nhanh chóng đi hỏi, chuyện bao đồng gì đó hẳn rất thích nghe nhất.

* * *

Tào Nghi nghiêng người dựa vào nhuyễn tháp cảm quyền tạp thư* trong tay, ánh mắt nhìn chăm chăm quyển sách xem ra là rất nghiêm túc, nhưng quyển sách đã lâu cũng chưa lật qua trang khác biểu hiện hẳn đang ngẩn người.

(*Tạp thư = tạp chí, dù thể loại trong 1 quyển sách.)

Nếu không phải hôm nay bị Yến Thần Dật gạn hỏi chỉ sợ hẳn cũng sẽ không cố ý nhớ lại chuyện xảy ra giữa hẳn và người nọ.

[Năm ấy hẳn bảy tuổi, Trọng Kỳ mười hai tuổi nói: “Ta đời này chỉ cần ở bên cạnh đệ, che chở cho đệ là được.”

Năm ấy hẳn chín tuổi, Trọng Kỳ mười bốn tuổi nói: “Tiểu Nghi về sau là người làm đại sự, giang sơn này nhất định sẽ trở thành của đệ.”

Năm ấy hẳn mười lăm tuổi, Trọng Kỳ hai mươi tuổi nói: “Tiểu Nghi nếu làm Thái tử là tốt, ta sẽ thật vui vẻ thật vui vẻ, không cần để ý phụ hoàng đệ nói đệ như thế nào, đệ chỉ cần làm chuyện đệ muốn làm là được.”

Năm ấy hai mươi tuổi, Tào Nghi nói với Trọng Kỳ: “Ta thích huynh.” Trọng Kỳ hai mươi lăm tuổi lại chỉ là mang theo mỉm cười giờ tay sờ sờ hai má hẳn dịu dàng nói: “Đệ chỉ là không tìm được người thích.”

Sau nửa năm, Tào Nghi phát hiện Trọng Kỳ đang trốn tránh mình, không hề cùng mình cùng tiến cùng lui lại vẫn là canh giữ ở phía sau hẳn, mãi cho đến sự kiện ám sát mới thăng cấp.

Tào Nghi ôm ngực bị đâm một kiếm cả người là máu, sắc mặt Trọng Kỳ tái nhợt môi mấp máy chỉ là thấp giọng ní non: “Là ta hại đệ.”

Tào Nghi sau khi hôn mê ba ngày tỉnh lại cũng tìm không thấy nam nhân làm cho hẳn hồn về nhiều giấc mộng, thậm chí có thể bỏ qua sinh mạng, y đi.] Quang cảnh mười năm chột lóe qua, hẳn làm Hoàng đế cũng tìm không thấy bóng dáng chỉ cần hơi quay đầu thì có thể thấy. Tào Nghi thờ dài ném tạp thư cảm trong tay sang một bên, giờ cánh tay lên ngăn cản ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào phòng trong, khóe miệng tươi cười chưa xốt lại bi ai.

Bất quá là không chấp nhận được tình cảm của hẳn hà tất phải tìm lấy những cơ vô căn cứ kia? Hẳn không áp hẳn không bức y, vì sao chỉ để lại tờ giấy rồi đi luôn?

“Ca, đệ vào nha.” Tư Bác gõ cửa rồi đẩy cửa vào, liếc mắt nhìn thấy Tào Nghi dựa vào trên nhuyễn tháp. Y nhíu mày đóng kín cửa, bưng khay để lên trên bàn nhỏ một bên.

“Ca giữa trưa cũng không ăn cơm, Thần Thần có ý hầm canh bồ câu cho ca.”

“Ừm, thay ca cảm ơn hẳn.” Giọng Tào Nghi mang theo một chút khàn khàn, cánh tay trước mặt lại chậm chạp không có buông.

Tư Bác thờ dài kéo ghế dựa lại ngồi ở bên cạnh hẳn, vừa rồi tìm mấy tên thị vệ kia hỏi hỏi mặc dù có được câu trả lời không quá vừa lòng nhưng mà cũng nghe được một ít tin tức ở trong đó; linh linh tổng cộng lại cũng biết Tào Trọng Kỳ căn bản chính là không có biện pháp thừa nhận phần tình cảm của ca nhà mình mới chạy trốn!

“Ca! Ngồi dậy ăn chút gì đi.” Tư Bác thấy hẳn không nhìn mình duỗi tay đẩy đẩy đùi hẳn: “Ca có thể có chút đáng về vua của một nước hay không?”

“Muốn đáng về gì? Ca ở trong nhà đệ đệ ca còn lên mặt ca có mặt hay không, bằng không ngôi vị hoàng đế này nhường cho đệ, đệ có đáng về đệ làm

đi.” Tào Nghi lăm bằm một câu lại buông cánh tay ngồi dậy, chẳng qua đầu hơi hơi rũ tránh đi tầm mắt của Tư Bác.

Tư Bác chớp mắt mấy cái, gơ tay qua vén tóc hấn: “Ca khóc hả?” Khóe mắt ca y đỏ lên đáng vẻ còn rất xinh đẹp.

“Đôi mắt của đệ có phải bị bệnh hay không, ca nào khóc.” Tào Nghi quay đầu trừng mắt nhìn y một cái, hừ một tiếng mở cái niêu nhỏ đặt ở trên bàn ra dùng đôi đũa lựa lựa thịt bò câu bên trong, bữu môi nói: “Đệ thật tính sống cả đời với Yên Thần Dật hả?”

“Ừm, có thể có được người tri tâm quá khó khăn.” Tư Bác gạt đầu nhìn Tào Nghi chậm rì rì gắp thịt bò câu lên đưa vào miệng hơi xuất thần.

Tào Nghi ăn một lát phát hiện y cũng chỉ là nhìn chăm chăm mình cũng không nói lời nào, xoay mặt qua chỉ thấy mặt mũi y tràn đầy ngốc nghếch. Hấn khẽ cười một tiếng gắp miếng thịt đưa đến bên miệng y hất hất cằm: “Nè, cho đệ ăn một miếng, nhìn đệ thêm kia.”

Tư Bác liếc trắng mắt nhìn, nhưng không khách khí há miệng cắn thịt bên miệng, vừa nhai vừa lăm bằm nói: “Ca, mấy năm nay không nghĩ tới đi tìm Trọng Kỳ hả?”

“Sao lại không nghĩ tới, vẫn luôn đang đi tìm, chỉ là tìm không thấy.” Tào Nghi thở dài cảm thấy mình rất ủy khuất. Bất quá ngẫm lại cảm thấy mình rất khác người, không phải là nam nhân sao, sao còn không bỏ xuống được.

“Bằng không ca tìm người khác để thích? Dù sao hấn đã đi lâu như vậy.” Tư Bác nhai xương nhỏ trong miệng răng rắc nhai vụn rồi phun ra, sau đó mò qua nhìn nhìn đuôi tay cầm chân bò câu nhỏ đến gần, trong lòng còn khen ngợi: “tay nghề của Thần Thần thật giỏi, bò câu này hàm hương vị thật không tệ.”

Tào Nghi trừng mắt liếc nhìn y cảm chén không đặt ở trên khay mức canh uống, còn nói: “Lần trước ca nhận được tin tức, hấn đang du đang ở một nơi trong huyện Lâm.”

Tư Bác chớp mắt mấy cái đột nhiên nghĩ tới một vấn đề: “Ca có phải là xem hấn trở thành giang dương đại đạo gì hay không? Còn treo giải thưởng trên bảng vàng?”

“Hả?” Tào Nghi sững sốt suy nghĩ cười nói: “Không đúng không đúng, đó là một gia hòa khác, cũng rất thú vị.”

“.....” Tư Bác không biết nên hình dung đáng vẻ ca y hiện tại như thế nào, vẫn cảm thấy có một chút đáng khinh.

“Tên kia hai năm nay đều chạy đến hoàng cung trộm mấy thứ linh tinh, trộm một lần bị bắt một lần, ai nha đệ cũng không biết rất thú vị sao? Mỗi lần đều kêu gào với ca “lần sau ta nhất định sẽ không bị bắt!”. Sau đó ca liền thả.” Tào Nghi nghĩ đáng vẻ người nọ nổi điên khóe miệng cười mở rộng một chút: “Trước khi ca đến còn gặp qua một lần, kêu ca bỏ bảng vàng, hấn không thích đường hoàng như vậy.”

Tư Bác nhướng mày, cũng không nói tiếp mà nhìn chăm chăm hấn.

Tào Nghi xua tay thờ dài: “Đừng nghĩ lộn xộn, ca đối với hấn cũng không có phần tâm tư kia, chỉ là cảm thấy rất thú vị.”

“Đệ cũng không nghĩ nhiều, chuyện này nếu Thần Thần ở đây sẽ nói. Bất quá ca thật không tính sinh hài tử à? Thái hậu không hỏi thúc ca sao?” Tư Bác nghĩ đến lần trước nhận được tin tức sắc mặt trầm trầm: “Ca tra thế nào?”

“Chuyện này ca sẽ xử lý tốt, ca cũng chỉ có một người thân là đệ, những người khác à...” Ánh mắt Tào Nghi cũng thay đổi, khóe miệng cười vẫn giữ lại.

Hấn chỉ là lúc ở bên đệ đệ nhà mình mới là nam nhân ngốc nghếch, lúc khác hấn lại là đế vương sát phạt quyết đoán kia.

Yên Thần Dật đứng ở ngoài cửa một hồi lâu, vừa rồi thấy Tư Bác bung khay đi vào thì hấn đi đến bên cạnh, chỉ là chưa tiến vào vẫn cảm thấy lúc này đi theo y vào cửa có lẽ làm cho trong lòng Tào Nghi không thoải mái.

Ninh đến gần nhỏ giọng hỏi y: “Phật đứng hả? Sao không vào trong phòng, người không phải sợ lạnh sao?”

Yên Thần Dật lúi cúi đi sang một bên, cũng nhỏ giọng hỏi gã: “Người biết Tào Trọng Kỳ không?” Vừa rồi Tư Bác mặc dù hỏi chút chuyện nhưng hấn cảm thấy không có tin tức gì có thể dùng. Nếu Tào Nghi thật sự còn thích người nọ thì bọn họ cũng phải giúp tìm thử.

Ninh sững sốt gạt đầu: “Biết, bất quá chưa thấy qua, ta nghe bọn Chiêu Số nói qua.”

“Bọn họ còn nói cái gì?” Chiêu Số là tiểu thái giám bên cạnh Tào Nghi, lần này không theo tới cho nên Yên Thần Dật không biết.

“Chuyện này ta cảm thấy có chỗ nào đó không quá thích hợp.” Ninh liếm liếm môi nhìn nhìn chung quanh: “Người cũng biết đó, nếu mười năm Hoàng thượng cũng chưa gặp qua Tào Trọng Kỳ thì đâu có thể nào còn có thể nhớ thương hấn như vậy? Người nói đúng không?”

Yên Thần Dật sững sốt, chớp mắt hiểu rõ ý của Ninh, đúng vậy, nếu thật sự mười năm không gặp sao lại sẽ nhớ rõ như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Lâm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 78

Tào Nghi không nói thêm gì về chuyện Tào Trọng Kỳ nữa Tư Bác cũng không hỏi lại, y cảm thấy ca y như bây giờ cũng không có gì không tốt. Nếu tìm được người đến hỏi rõ ràng là được, tìm không thấy thì tìm không thấy, miễn cưỡng cũng không được.

Quan điểm của Yến Thần Dật và nam nhân đều nhất trí, tuy nói Tào Nghi gặp hai người bọn họ thỉnh thoảng néo hai cái, nhưng dù sao cũng là ca ca Tư Bác, hẳn vẫn là rất quan tâm nhớ thương.

Ở sơn trang ba ngày, Yến Thần Dật đi nhìn chung quanh một vòng phát hiện cỏ khô mấy ngày liền cũng không có chỗ nào chơi, chỉ có suối nước nóng còn có thể xem. Bất quá ngắm lại cũng đúng, mùa đông khắc nghiệt có cảnh đẹp gì? Nếu mùa hè đến nghe nói khắp núi đồi sẽ nở các loại bông hoa nhỏ rất xinh đẹp.

“Thần Thần, ca ta nói y ngày mai phải trở về, hỏi chàng có muốn đi kinh thành ăn tết hay không.” Hai ngày nay không biết Tư Bác đang bận cái gì, cơ bản là đi sớm về muộn nhìn không thấy người. Yến Thần Dật cũng không tìm y, dù sao cũng ném không được, hơn nữa mỗi thời mỗi khắc dính chung một chỗ cũng không thú vị.

“Y nhanh như vậy đã muốn trở về?” Yến Thần Dật có chút kinh ngạc.

Hai ngày này mặc dù không biết Tư Bác ở đâu nhưng Yến Thần Dật có cảm giác khẳng định là đi theo Tào Nghi, không thể không nói lúc Tào Nghi ở trước mặt đệ đệ nhà mình đặc biệt yếu ớt, giống như tờ giấy chột một cái đã rách.

“Ừh, y nói mình rất bận, khoảng cách từ kinh thành đến đây có chút xa, có ít tẩu chương không có cách phê duyệt.” Tư Bác nhún nhún vai, duỗi tay cầm trái quýt từ trong đĩa cầm lột vỏ: “Chàng nếu như cảm thấy nhàm chán thì đi cùng y, ta gần đây có chút bận rộn không có cách ở bên chàng.” Y giương mắt mang theo xin lỗi nhìn hắn, mang trái quýt lột xong đưa cho hắn: “Chàng cảm thấy thế nào?”

“Ta không quan trọng, bất quá một mình ta đi kinh thành huynh có thể yên tâm?” Yến Thần Dật há miệng ăn múi quýt nam nhân đưa cho nhú nhú mũi, trái quýt này hơi chua.

“Không yên tâm, cho nên ta hỏi lại ý kiến của chàng.” Tư Bác giờ tay ôm eo hắn, đưa mặt chôn ở trong cổ hắn cọ cọ: “Cho dù ta bận rộn cũng không muốn cho chàng rời khỏi ta. Bất quá chàng nếu như quá nhàm chán thì đi chơi với y, dù sao năm sau chúng ta cũng phải đi kinh thành.”

Yến Thần Dật nghiêng đầu nhìn y, thấy y rõ ràng không muốn xa mình lại vẫn bày ra một tư thế “Ta không quan trọng tất cả đều nghe lời chàng”, thật sự là không biết nói gì.

“Huynh nói thật cho ta biết, có phải xảy ra chuyện gì không tốt hay không?” Lần này Tào Nghi đến rất đột ngột, làm cho hắn không hoài nghi cũng không được.

“Ừm.....” Tư Bác thật rối rắm, không nói cho Thần Thần biết hắn sẽ tức giận, nói cho Thần Thần biết chỉ sợ hắn sẽ có nguy hiểm.

“Không thể nói?” Yến Thần Dật nheo mắt đẩy y ra ngồi ngay ngắn: “Ngay cả ta cũng gát?”

“Được rồi, ca ta tìm được người muốn hại ta, không có gì bất ngờ xảy ra là người bên Thái hậu, hơn nữa cũng biết sự tồn tại của chàng.” Tư Bác giờ tay kéo hắn về trong lòng mình thở dài: “Chàng vẫn là đi theo ca ta đi, ở bên cạnh y vẫn sẽ an toàn một chút.”

Yến Thần Dật nhìn chằm chằm y một hồi lâu sau đó chậm rãi gật đầu. Hắn không muốn nói cái gì "ta muốn ở bên cạnh huynh", chung quy hắn chỉ biết nấu cơm kiếm chút bạc, thật sự kêu hắn chém giết loạn đầu gì đó với người vẫn là thôi đi, đến lúc đó không cản trở đã xem như may mắn được đại thần giúp đỡ hắn.

Tư Bác nhẹ nhàng thở ra, y cho rằng còn phải giảng đạo lý với Thần Thần một hồi lâu hắn mới có thể nghe, bất quá thấy hắn đồng ý áp y lại càng thêm không tha. Y biết Yến Thần Dật không phải loại người sợ hãi, mà là sợ gây thêm phiền toái cho mình.

“Muộn nhất đến lúc ăn tết ta cũng sẽ đi tìm chàng.” Tư Bác hôn hôn trán hắn, ôm chặt hắn.

“Được.” Yến Thần Dật gật đầu nghĩ thầm: "Huynh nếu như đến lúc đó không đến tìm ta thì không cho huynh lên giường ngủ.

* * *

Nói là trở lại kinh thành kỳ thật là ở vùng ngoại thành ngoài kinh thành có một trạch viện, quy mô cũng không thể so với sơn trang nhỏ của Tư Bác. Một đường đến đây hết tám ngày, Yến Thần Dật ngồi ở trong xe ngựa bị đau đầu hoa mắt. Bất quá ngắm lại cũng đúng, lại có hơn mười ngày nữa ăn tết, hắn cũng không muốn chậm rãi ở trong xe ngựa trải qua ba mươi tết.

“Thế nào? Nhìn người một đường ói thế này không biết còn tưởng rằng người có hi đấy!” Tào Nghi cười thật kiêu ngạo, giờ tay đỡ y xuống xe ngựa.

Yến Thần Dật lúc này thân thể không thoải mái cũng lười phản ứng y, chờ hần khỏe thì cho người miệng tiện, ngược chết người!

“Hoàng thượng, có muốn mời thái y đến xem bệnh cho Yến công tử hay không?” Tiểu Lộ từ hoàng cung đã sớm đến đây chờ, thấy sắc mặt Yến Thần Dật tái nhợt không khỏi hỏi.

“Đi thôi.” Tào Nghi gật đầu, chung quy vị này chính là người trong lòng đệ đệ nhà mình ngàn dặm dò vạ dạy bảo kêu hần phải chăm sóc tốt, nếu có vạn nhất hần cũng không đền nổi.

Yến Thần Dật nhú nhú mũi, cảm thấy mình một chút cao lớn hơn. Thái y chính là chỉ có thể ở trong phim truyền hình và tiểu thuyết mới có thể nhìn thấy, lại có thể đến xem bệnh cho mình? Cảm giác thật quang vinh đúng không?

Thái y đến rất nhanh, sau khi bắt mạch cho Yến Thần Dật viết đơn thuốc giao cho tiểu thái giám hầu hạ ở một bên, bắt quả vẫn là vụng trộm nhìn hần vài lần.

Yến Thần Dật coi như không nhìn thấy gã nhìn trộm, cảm thấy rất thú vị, phỏng chừng vị thái y này có thể xem hần trở thành nhập mặc chi tâm* gì đó của Tào Nghi chứ gì? Không thì biểu cảm rồi rầm kia là thế nào vậy.

(*Nhập mặc chi tâm: khách hàng thường xuyên, khách quen, khách VIP; thường dùng trong nghề kỹ nữ.)

“Hần thế nào?” Tào Nghi thay đổi y phục xong đẩy cửa tiến vào, đuổi tay lấy đơn thuốc tiểu thái giám cầm nhìn lướt qua.

“Bẩm Hoàng thượng, vị công tử này..... ừm.....” Mặt thái y hồng hồng, người đến tuổi bốn mươi lại đến chằm chằm nói chuyện, nếu nói lời làm cho Hoàng thượng không hài lòng thì ông chính là sẽ mất đi tính mạng.

“Như thế nào? Chẳng lẽ có vấn đề gì?” Tào Nghi cảm thấy hoảng sợ, trừng mắt nhìn ông một cái: “Nói mau!”

“Tiểu công tử thể chất hư hàn, không nên quá mệt mỏi, cái này..... về phương diện giường chiếu xin Hoàng thượng làm cẩn thận.” Thái y cảm thấy mình biết bí mật của Hoàng thượng ông sẽ không sống được bao lâu.

Khỏe miệng Tào Nghi không nhịn được run rẩy, da mặt cũng vắn vẹo.

Yến Thần Dật ngược lại rất bình tĩnh, ngày đó trước khi đi Tư Bác quán hần thiếu chút nữa làm hần chết ở trên giường, bằng không mấy ngày nay cũng sẽ không ngồi xe ngựa lại ép buộc hần thành như vậy.

Tào Nghi xua tay kêu thái y rời đi rồi đi rồi xoay qua mặt nhìn về phía thiếu niên ngồi ở trên ghế sofa sang lại cổ tay áo bất đắc dĩ nói: “Người có phải đã sớm biết hay không?”

“Biết cái gì?” Yến Thần Dật ngẩng đầu giả ngu, ánh mắt trong trẻo sáng chói.

“.....” Tào Nghi thở dài quyết định không cùng y dây dưa vấn đề này, chỉ nói: “Người ở đây nghỉ ngơi, có cần cái gì có thể gọi người. Nếu muốn ra ngoài đi dạo thì kêu thị vệ dẫn người đi, đúng rồi, Thanh cũng ở đây, người có muốn gặp hần hay không?”

“Được.” Yến Thần Dật vui vẻ gật đầu, sống ở chỗ không quen có người quen trò chuyện cũng tốt.

Tào Nghi rời đi không bao lâu cửa phòng lại bị gõ gõ, Yến Thần Dật mở cửa thì thấy Thanh mang theo nụ cười với mình vẫy vẫy tay: “Ôi ~”

“Tiến vào.” Yến Thần Dật tránh ra để cho gã vào phòng.

Hai người ngồi vào bàn tự nhiên có tiểu thái giám đưa trà nóng và điểm tâm tới. Yến Thần Dật cảm miếng điểm tâm màu xanh biếc đặt ở trước mũi người ngồi, nhướn mày cắn một cái: “Ừm..... bánh hoa quế lại là màu xanh?”

“Phụt, người còn chưa lớn lên à?” Thanh bật cười, thấy hần ghét bỏ nhăn mũi không khỏi giơ tay cầm miếng màu hồng phấn đưa cho hần: “Đây là bánh hoa đào.”

“Không muốn cái đó, ăn vào bụng sẽ không thoải mái.” Yến Thần Dật xua tay đem nửa miếng bánh hoa quế còn lại trong tay ăn hết sau đó lau lau miệng uống hớp nước trà rồi nhìn về phía Thanh hỏi: “Sao người lại ở chỗ này?”

“Thấy ta không vui hả?” Thanh cười một tiếng, có lẽ là đã không còn phần tâm tư kia với Tư Bác cho nên gặp lại tình địch ngày xưa ngược lại là không có cảm xúc gì đặc biệt.

“Vui vẻ, người không biết dọc theo đường đi ta bị lẫn lộn thành cái gì đâu. Người tới nơi này Tư Bác có biết không?” Yến Thần Dật hít hít mũi, nghiêng đầu qua nhỏ giọng hỏi: “Người hần là biết sự kiện kia phải không?”

“Ừm, chủ thượng không nói với người à?” Thanh gật đầu nhìn nhìn chung quanh: “Nơi này tuy nói là chỗ của Hoàng thượng nhưng khó bảo toàn không có người của Thái hậu. Lần này chủ thượng là thật sự rất tức giận, không thì cũng sẽ không mang người đưa đến.”

“Rốt cuộc là tại sao, người có thể nói cho ta biết hay không?” Yến Thần Dật nhú mày, tuy nói hần không muốn tham dự vào trong đó, nhưng loại cảm

giác mình dần tới dần lui thật sự rất không thoải mái.

“Từ nhỏ chủ thượng đã không làm cho Thái hậu thích, trên cơ bản Thái hậu kêu y làm gì y cũng sẽ không làm, thế nào cũng phải làm trái lại. Sau này chủ thượng càng ngày càng có năng lực, tình cảm của Hoàng thượng và y lại tốt, cho nên Thái hậu sốt ruột. Chung quy mấy năm nay Hoàng thượng đều không có Hoàng tử.” Thanh nhún nhún vai cười nhạo một tiếng: “Tâm của bà quá lớn, làm Thái hậu còn bất mãn, dòng họ các nàng tông cộng có năm nữ hài tử tất cả đều kêu bà nhét vào hậu cung, người nói Hoàng thượng có thể có cảm giác gì?”

“.....” Yên Thần Dật vẫn là không nghe hiểu: “Nói tiếng người.”

Thanh tròn trĩnh mắt: “Trước khi chủ thượng chưa gặp được người thì đã có hôn ước, người không phải đã gặp qua vị Quận chúa kia sao? Hoàng thượng không có Hoàng tử, nếu chủ thượng trước một bước sinh con trai, chắc chắn, người nói bà lão kia có thể không sốt ruột ư?”

Khóe miệng Yên Thần Dật không nhịn nổi run rẩy, nghĩ thầm: "chuyện này có thể giống nhau sao?"

“Cho nên bà phải người ám sát Tư Bác?”

“Không chỉ như vậy, lúc ấy nguyên nhân chủ thượng đi vách núi hình như cũng là có người nói có thể tìm được một loại dược liệu gì đó ở chỗ kia. Chủ thượng cũng không kêu chúng ta đi theo mà mang theo hai người tin cậy, ai biết bị ám toán.” Thanh nhún nhún vai, cảm thấy chuyện này còn rất mất mặt: “Ta phải cảm ơn người.”

“Ừm, mấy người các người đều phải cảm ơn ta, nếu Tư Bác thật sự có xảy ra chuyện không hay phỏng chừng ngôi vị hoàng đế của Tào Nghi đều ngồi không ổn.” Yên Thần Dật chắc lưỡi khẽ cười một tiếng: “Tư Bác tính làm thế nào?”

Thanh lắc đầu thờ dãi: “Trước khi ta đến nhận được tin tức của Quảng nói chủ thượng điều không ít binh mã về, theo lý thuyết từ biên ngoại trở về cần hơn một tháng, chỉ sợ chủ thượng đã sớm xử lý xong chuyện này.”

Yên Thần Dật rũ đôi mắt xuống suy nghĩ, giống như lần trước ở huyện Hoa Dương thì Tư Bác cứ đến gần Dịch lạng lẽ nói nhỏ, hiện tại nghĩ đến chỉ sợ cũng là chuyện này.

“Người cũng đừng đa tâm, kêu người đến đây với Hoàng thượng chính là không muốn để cho hai người bị thương tổn gì. Chung quy Thái hậu có thể từ một phi tần nhỏ trèo lên đến bây giờ căn bản không có khả năng không có một chút thủ đoạn, huống chi bà mang Hoàng thượng trở thành quân cờ mà nuôi dưỡng.” Thanh cười lạnh một tiếng, lại gần nhỏ giọng nói: “Năm đó đồn đãi nói nhi tử ruột của Thái hậu bị phi tần khác hại chết, bất quá ta ngược lại cảm thấy bà vụng trộm mang con ruột đưa ra cung, nói là chướng mắt chủ thượng kỳ thật là muốn cùng Hoàng thượng tranh ngôi vị hoàng đế.”

Yên Thần Dật ngửa đầu tròn trĩnh mắt, cảm thấy loại tiết mục cung đấu kịch mới này không thích hợp với hắn, hắn không có đầu óc kia, vẫn là an tâm kiếm bạc của hắn thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79

Editor: demcodon

Mỗi ngày đều có tin tức được mang cho Tào Nghi, Yên Thần Dật cảm thấy tình huống hiện tại có một chút quỷ dị, giống như điệp chiến, còn có nằm vùng.

Yên Thần Dật yên lặng bóp trán không nói gì nhìn về phía Thanh ngồi ở một bên mỉm cười xấu xa: “Về sau loại tin tức này không cần đưa tới cho ta.” Hắn xua xua kêu tiểu thái giám rời đi rồi trừng mắt nhìn Thanh: “Người thật đúng là nhảm chán.”

“Xem lời người nói này, mang tin tức của chủ thượng trước tiên nói cho người biết không phải rất tốt sao?” Thanh rót ly nước trà uống nghiêng đầu nhìn hắn: “Người chẳng lẽ không lo lắng cho chủ thượng hả?”

“Lo lắng chứ, nhưng cũng không cần mỗi ngày đều biết, chờ y trở về sẽ nói cho ta biết. Người hãy tỉnh táo đi, hai ngày nay Tào Nghi nhìn người không vừa mắt đâu, lại đi trừu học y căn thận y trường trị người.” Yên Thần Dật thờ dãi đứng dậy đi đến một cái tủ thấp mở cửa tủ ra cầm giấy và bút mực bên trong ra mang quay lại để lên trên bàn: “Dù sao người cũng không có việc gì làm, đến đây ta dạy cho người chơi cờ năm quân.”

Thanh nhướn mày lại gần cầm cây bút lông trong tay.

Hai người đầu đối đầu chơi một ván lại một ván, cuối cùng Thanh từ lúc đầu không biết chơi đến sau lại một ván thắng lại Yên Thần Dật.

“Ngày mai vào thành chơi đi, người vẫn luôn ngồi ở nơi này cũng không thú vị.” Thanh buông bút xuống mở miệng đề nghị.

Yến Thần Dật đến đây sáu bảy ngày, mỗi ngày đều chỉ đi dạo gần trạch viện của Tào Nghi. Hắn ngược lại cũng muốn đi kinh thành nhìn xem, nhưng không ai đi cùng hắn. Sau khi Thanh đề nghị hắn gặt đầu đồng ý: “Người đi theo ta thì cùng nhau đi, chứ người chỗ Tào Nghi ta thật sự không dám dùng.”

“A, người ngược lại thật cẩn thận.” Thanh mang theo một chút giọng điệu mỉa mai lại không từ chối yêu cầu của Yến Thần Dật, gã đương nhiên phải đi chung không thì thật sự có nguy hiểm gì mình sẽ không đảm đương nổi.

“Cẩn thận một chút mới tốt, ta cũng không muốn đi ra ngoài dạo một vòng lại đi đến chỗ người khác đã đào sẵn.” Yến Thần Dật cũng cười lạnh.

* * *

Sáng sớm hôm sau, Yến Thần Dật tìm đến chỗ Tào Nghi nói chuyện muốn vào thành. Tào Nghi phái một tiểu đội mười người cho bọn họ, thuận tiện còn ném một túi tiền qua: “Thích cái gì thì cứ mua.”

“Ta biết rồi.” Yến Thần Dật cười tùm tùm cất túi tiền, dù sao cũng không phải bạc của mình ngại gì mà không tiêu.

Tào Nghi mặc kệ y, nơi này tốt xấu gì còn có không ít thái giám thị vệ, không thể quá tùy tiện.

Yến Thần Dật và Thanh cười một chiếc xe ngựa, thỉnh thoảng vén bức màn lên nhìn ra phía ngoài xem: “Không hổ là kinh thành, người cũng thật nhiều.”

Lúc này xe ngựa đã từ phía tây cửa thành vào thành, Yến Thần Dật chắc lưỡi: “Đi, chúng ta đi đến chỗ mấy cửa hàng kia nhìn xem.”

Thanh gặt đầu đẩy cửa xe ngựa ra nói với phu xe một câu rất nhanh lại lùi đầu về: “Thật là lạnh.”

“Ta coi thời tiết này phỏng chừng là lại muốn rơi tuyết, một đường đến đây hình như cũng không phát hiện gặp nạn dân nha. Tào Nghi ngược lại là có thể ngồi ổn giang sơn.” Cái gì là hoàng đế tốt? Đó chính là hoàng đế làm cho dân chúng ăn no mặc ấm mới trăm trở khen ngợi. Nếu một mặt đánh giặc xâm lược dẫn đến dân chúng lầm than, chỉ sợ ngôi vị hoàng đế kia cũng ngồi không ổn.

“Ừh, so sánh với tiên hoàng thì y thật không tệ.” Thanh không mặn không nhạt trả lời một câu. Tào Nghi có vấn đề gì bọn họ đều biết rõ, người ba mươi tuổi còn không sinh hài tử, không chỉ các văn võ đại thần cả triều đều sốt ruột ngay cả dân chúng cũng sốt ruột. Bất quá đây đều là chuyện của hoàng đế, chẳng lẽ còn có thể bắt buộc y sinh hài tử sao? Đừng đùa.

Xe ngựa lao đảo lắc lư đi một đường, Yến Thần Dật che miệng ngáp một cái hỏi: “Hôm nay là mười mấy tháng chạp?”

“Hai mươi hai tháng chạp.” Thanh nghiêng đầu nhìn hắn không rõ hắn có ý gì.

“Hai mươi ba chính là tiểu niên*, Tư Bác thật chậm.” Hắn tính thời gian tách ra cũng hơn nửa tháng, ngày mai đã hết năm cũ mà nam nhân kia còn chưa đến đây.

(*Vào ngày 23 tháng Chạp nhiều người dân Trung Quốc đã bắt đầu tổ chức làm kẹo đường, bánh màn thầu để cúng ông Táo. Trong ngày này người Trung Quốc gọi đây là "Tiểu niên", mở đầu cho một tuần lễ sắm sửa các bước chuẩn bị cho năm mới.)

“Tiểu niên? Có ý gì?”

“Ừm..... đó là cách nói của quê nhà ta, hai mươi ba tháng chạp hết năm cũ, lại qua mấy ngày là trừ tịch*.” Yến Thần Dật thấy mắt gã lộ vẻ mê mang cười nói: “Ngày trừ tịch chính là buổi tối ngày cuối cùng của tháng chạp.”

(*Trừ tịch: đêm giao thừa, 30 tháng 12 âm lịch.)

Thanh gặt đầu cũng không hỏi lại, gã đối với vấn đề tập tục này không phải rất để ý.

“Tiểu Yến, người sẽ vẫn luôn ở bên cạnh chủ thượng hả?” Hai người yên lặng một lát Thanh nhẹ giọng mở miệng hỏi.

“Ừm” Yến Thần Dật cũng không nhiều lời, chỉ là trả lời một tiếng.

Hắn cảm thấy loại chuyện này cho dù nói ba hoa chích chòe cũng vô dụng, chỉ cần mình cảm thấy không thành vấn đề là được.

“Vậy là tốt rồi.” Thanh dường như là hoàn toàn buông xuống thở dài: “Ta đi theo chủ thượng nhiều năm như vậy vẫn là lần đầu thấy y thích một người như vậy. Lúc trước cũng không phải không có ai coi trọng chủ thượng, nhưng đều bị y lấy cớ chiến sự rất bận không có thời gian nhi nữ tình trường mà từ chối. Ta cho rằng đời này y tính trải qua một mình, không nghĩ tới gặp người, hai người coi như là một loại duyên phận.”

“Người nói lời này giống như mình già bảy tám chục tuổi vậy, thế nào, không tính cướp người với ta à?” Giọng điệu Yến Thần Dật đùa giỡn sau đó gặt giật chân quần cái thăm lông chặt một chút: “Tư Bác đối xử với ta rất tốt, ta sẽ không phụ y.”

“Ta biết.” Thanh quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ xe, hai người trong lúc nhất thời lại yên lặng.

Bọn họ đều biết rõ, hiện tại nói cái gì đều là hứa hẹn nhọt nhọt, còn phải dùng thời gian để chứng minh.

Lại qua đại khái nửa canh giờ xe ngựa mới dừng lại, phu xe mở cửa chấp tay về phía Yến Thần Dật và Thanh: “Tiểu công tử, đến rồi.”

Yến Thần Dật vén màn lên nhìn ra bên ngoài không khỏi khen ngợi một câu: “Thật sự là ngựa xe như nước địa giới đẹp, đi, chúng ta đi xuống nhìn xem.”

Thanh dẫn đầu nhảy xuống xe ngựa, xoay người đỡ Yến Thần Dật xuống dưới.

“Ngươi cho ta là bần nhào à?” Yến Thần Dật tròn trắng liếc mắt nhìn gã, xoay mặt nhìn con phố đối diện: “..... Đó là..... thanh lâu?” Ai nha, đến cổ đại không đi thanh lâu thì không phải hảo hán nha!

Thanh nghe được vấn đề của hắn, hơn nữa cặp mắt hắn sáng lấp lánh nhìn mình, trong nháy mắt đầu to ra.

“Tiểu tử tông của ta, ngươi cũng đừng ép buộc, không thì chủ thượng có thể lột thịt ta sống.”

“Hừ, sao lại phiền toái như vậy, ta chính là muốn đi xem” Yến Thần Dật xua tay xoay người: “.....Dãy phố này thật phồn hoa, tất cả đều là thanh lâu chỗ nữ nhi.”

Thanh thấy khoe miệng hắn tươi cười mang theo châm chọc khẽ cười một tiếng lôi kéo hắn vào cửa lớn lầu hai: “Cũng không phải như ngươi tưởng, dãy phố này đều là thanh lâu còn có quán tiểu quan*. Lúc ấy ngươi nói muốn mở cửa hàng trang phục và trang sức Quảng cảm thấy nơi này thích hợp nhất để cho người đến thưởng thức.”

(*Thanh lâu là nơi có kỹ nữ, quán tiểu quan là nơi có kỹ nam)

“.....Ý của ngươi là các nàng thật không tiếc mà tiêu bạc?” Yến Thần Dật nghe lời này đầu óc vừa chuyển: “Những son phấn kia cũng không thể thiếu.”

Thanh thờ dài, cảm thấy không biết nói gì.

“Ngươi có thể đừng cứ nghĩ đến chuyện kiếm bạc có được hay không? Yên tâm đi, dựa vào năng lực của ngươi khẳng định thương nhân lớn nhỏ trong kinh thành này đều có thể áp đảo.”

“Hừ, ta cũng không có dã tâm lớn như vậy, chỉ cần có thể mỗi tháng kiếm được một ngàn tám lượng là đủ rồi.” Yến Thần Dật chắc lưỡi, nửa hất cằm nhìn quanh một vòng ở trong lầu: “Ngược lại nơi này có thể sửa lại cũng mở thanh lâu.”

“..... Ngươi nói giỡn phải không?” Thanh kinh sợ.

“Đương nhiên là nói giỡn, ta làm gì có năng lực kia; còn mở thanh lâu, Tư Bác nếu như biết được phỏng chừng có thể bóp chết ta.” Yến Thần Dật bĩu môi, cảm thấy rất đáng tiếc.

Thanh nhẹ nhàng thở ra, trừng mắt liếc nhìn hắn: “Ngươi có thể đừng làm ta sợ như vậy hay không, nơi này rất loạn lần sau lại đến, chúng ta đi ra ngoài ăn cơm trưa.”

Yến Thần Dật liếc mắt nhìn gã, hừ nhẹ một tiếng đi theo gã ra cửa.

“Ném thử chiêu bài* thức ăn nơi này không?” Thanh dẫn theo Yến Thần Dật còn có hai tên thị vệ đi vào tửu lầu lớn nhất trong kinh thành. Trong phòng riêng lầu hai lầu Thanh cầm thực đơn trong tay giống như quyền sở: “Những món ăn này chính là tối chỗ ngươi học đấy.”

(*Chiêu bài: món đặc sản, món được nhiều người yêu thích.)

“Vậy à?” Yến Thần Dật cũng cầm thực đơn trong tay đang lật xem chọn món mình muốn ăn, nghe gã nói như vậy còn sùng sốt: “Học ở chỗ ta?”

“Ừh, điểm tâm chỗ ngươi cũng có không ít người học làm được.” Thanh chỉ chỉ mấy loại điểm tâm trên thực đơn: “Sửa lại tên mà thôi, bắt quá ta ném qua không ngon bằng ngươi làm.”

Thanh nghĩ đến điểm tâm Yến Thần Dật làm cho gã khi rời huyện Hoa Dương mà liếm liếm môi: “Trở về làm cho ta ăn được không? Hương vị đó thật sự rất ngon.”

“Được thôi, dù sao cũng không phiền phức. Ngày đó Tào Nghi còn nói muốn ăn bò câu hầm, hừ, hai huynh đệ đều là đồ tham ăn giống nhau.” Yến Thần Dật bĩu môi nghiêng đầu nhìn về phía hai người đứng ở cạnh cửa: “Ngồi đi, đi theo ta cũng không có nhiều quy củ như vậy, các ngươi canh giữ ở chỗ đó ta ăn không ngon.”

Thanh bật cười giờ tay ý bảo hai người ngồi xuống.

Hai người liếc nhau sau đó khom người hành lễ về phía Yến Thần Dật rồi ngồi xuống bên cạnh.

“Các ngươi nhìn gọi món ăn đi, ta không kén ăn.” Yến Thần Dật lật lật thực đơn không nhìn thấy có cái gì muốn ăn, gần đây khẩu vị hắn không tốt.

Thanh vỗ vỗ tay gọi tiểu nhị vẫn chờ ở ngoài cửa, gọi mấy món ăn.

Đừng nhìn từ lâu buồn bán không tẻ, nhưng tốc độ mang thức ăn lên cũng không chậm. Yến Thần Dật nhìn về phía ngoài cửa sổ quay đầu chỉ chỉ dưới lầu: “Thì ra thật sự có loại người ý thế hiệp người này à?”

Thanh liếc mắt nhìn một cái lại không để ý, chỉ hỏi hần: “Tiểu Yến cảm thấy hương vị thế nào?”

“Cũng không tệ lắm, cá kia phỏng chừng Tư Bác sẽ thích.” Yến Thần Dật bĩu môi, thấy hai người kia thấy hần không ăn cũng không dám động đũa thì thở dài: “Các người không ăn cơm mà nhìn ta làm gì? Ta không có gì khẩu vị không muốn ăn.”

“Người có phải nhiễm bệnh hay không?” Thanh gấp cánh gà vào trong chén hần, nhỏ giọng nói: “Nhớ chủ thượng nhớ đến ăn không biết vị?”

“Đúng vậy đúng vậy, ta chính là bị bệnh tương tư.” Một tay Yến Thần Dật chống cằm, một tay gấp đuôi cá cho Thanh: “Đuôi cá và bong bóng cá ăn ngon nhất, Tư Bác mỗi lần ăn cá đều chuyên môn ăn hai chỗ này.”

“Ta nhớ rõ chủ thượng không thích ăn cá.” Thanh ngậm đuôi cá cắn hai cái nhúu nhúu môi: “Y hiện tại đã sửa lại rất nhiều.”

“Ta nghe Tào Nghi nói y kén ăn, bắt quá hiện tại hình như không chọn lựa nữa, cho cái gì thì ăn cái nấy.” Yến Thần Dật nghĩ đến mỗi lần ăn tướng nam nhân giống như chó gấu lớn khỏe miệng cười hơi sâu một chút.

Thanh bĩu môi, nghĩ thầm: “cũng chỉ không kén ăn trước mặt người thôi, sao người không nhìn xem sau khi xa người y kén hay không kén chứ?”

* * *

Tư Bác kén ăn sao? Sự thật chứng minh y vô cùng kén ăn!

Quảng và Dịch ngồi ở bên cạnh bàn nhìn về phía nam nhân một tay lấy khăn lau một tay cầm đũa thật không biết nói gì.

“Chủ thượng à, từ sau khi Tiểu Yến rời đi ngài không ăn cơm đằng hoàng, ngài đã gầy rồi ngài biết không. Nếu Tiểu Yến thấy ngài như bây giờ khẳng định sẽ rất đau lòng.” Quảng chỉ chỉ vịt nướng trên bàn: “Ngài không phải thích nhất ăn vịt nướng sao?”

Về mặt Tư Bác thăm thiết cần đầu đôi đũa than thở nói: “Ta nhớ Thần Thần quá, lúc nào có thể đi tìm hần chứ, còn như vậy ta sẽ đói chết mất.”

Quảng run run một cái, nghĩ thầm: “người có thể đừng nói với về mặt như vậy không, ngài có thể đừng như vậy làm cho người muốn đánh ngài được không!!!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Lâm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80

“Ta cảm thấy nếu ở kinh thành mở từ lâu phải có chút đặc sắc, hơn nữa khẩu vị cũng nặng một chút.” Yến Thần Dật ngồi ở trên xe ngựa quay về trong tay cầm thêm một hộp đồ ăn, bên trong là một ít đồ ăn vặt vừa đi dạo phố mua được.

Thanh lười biếng dựa vào trên vách xe nghe như vậy quay đầu nhìn hần, thấy trong tay hần cầm lấy cây bút trúc nhọn đang viết chữ vẽ tranh trên sổ nhỏ mang theo bên người thì cười nói: “Người cũng thật có tâm.”

“Hửm?” Yến Thần Dật ngừng bút nghiêng đầu nhìn gã, giờ giờ sổ nhỏ trong tay lên nhúu mảy: “Người nói cái này hả? Thói quen thôi, có cái gì ăn ngon đều phải nhớ kỹ, đại khái cũng có thể làm tài liệu, Tư Bác thích ăn thì ta phải làm cho y.” Nụ cười càng thêm bất đắc dĩ, giọng điệu nói chuyện lại làm cho Thanh nghe ra tràn đầy khoe ra.

Trên đường trở về thời gian trôi qua rất nhanh, Yến Thần Dật cất sổ nhỏ vào trong tay dựa vào trên đệm mềm lười biếng ngáp một cái: “Sao ta lại cảm thấy trời càng ngày càng lạnh nhỉ?”

“Người đừng nói người không trải qua ngày mùa đông nha!” Thanh cảm thấy thật dày che ở trên đùi cho hần, nhúu mảy nhìn khuôn mặt trắng bệch của hần cười nói: “Thật đúng là một bộ dáng của quý công tử mà.”

Yến Thần Dật bĩu môi, nghĩ thầm: “trước kia mùa đông ta đều có máy sưởi có điều hòa, đâu giống như nơi này, đốt than sưởi ấm còn bại hoại hoang phí.”

Khi xe ngựa trở lại trạch viện ngoài thành thì trời đã tối, Yến Thần Dật xách theo hộp đồ ăn đi đến sâu trong viện, còn hỏi một thị vệ cũng xách theo hộp đồ ăn: “Tào Nghi đâu?”

Thị vệ sững sốt một hồi mới phản ứng lại hần nói Tào Nghi là ai, trong lòng cảm thán vị này gan lớn đồng thời ngoài miệng lại nói: “Bẩm tiểu công tử, Hoàng thượng ở viện phía trước.”

“Cám ơn.” Yến Thần Dật rất thuận miệng nói lời cảm tạ không cảm thấy có vấn đề gì lại làm cho trong lòng thị vệ có chút cảm động nhỏ.

Bọn họ chỉ là đám người làm việc bán mạng thì có ai nói qua tiếng cảm tạ với bọn họ chứ?

Hôm nay hai tên thị vệ đi theo Yến Thần Dật ra ngoài dạo qua một vòng ít nhất có cái nhìn đổi mới với hắn. Lúc trước chỉ cảm thấy là tiểu công tử tính cách ôn hòa, hiện tại xem ra là mắt bọn họ nông cạn; thử hỏi nếu chỉ là công tử gia đình nhà bình thường làm sao có thể sẽ làm cho Hoàng thượng và Vương gia đều đối xử với hắn như nhận con nuôi?

Ở bên ngoài phòng Tào Nghi có không ít người hầu hạ, khi thấy Yến Thần Dật và thị vệ đi theo phía sau hắn thì có tiểu thái giám nhanh chóng cười đi đến cúi người hành lễ với hắn: “Nô tài thỉnh an tiểu công tử.”

Yến Thần Dật cười gật đầu, giơ giơ hộp đồ ăn xách trong tay: “Hoàng thượng đang nghỉ ngơi hả?”

Lúc vừa thốt ra hai chữ "Tào Nghi" này Yến Thần Dật đã biết mình phạm vào tội kiêng kỵ, hiện tại có những người khác vẫn là ít nhiều giữ chút mặt mũi cho Tào Nghi.

“Không có, Vương gia dẫn người vừa tới, tiểu công tử không bằng chờ trong chốc lát?” Tiểu thái giám nhìn thấy hộp đồ ăn trong tay hắn cảm thấy Yến Thần Dật biết làm người, đối xử với hắn cũng càng thêm tôn trọng một chút: “Không bằng tiểu công tử và nô tài đi sang phòng bên cạnh nghỉ một lát.”

“Vương gia?” Yến Thần Dật nhú mày nhìn nhìn chung quanh không nhìn thấy người quen không khỏi thốt ra: “Tur Bác đến đây?”

“Hừ..... cái này, nô tài không biết Tur Bác là ai.” Mồ hôi lạnh của tiểu thái giám sắp rơi xuống, giọng tiểu công tử này thật lớn, cũng đừng có quá nhiều thánh giá.

“Thần Thần ~!!!” Không cần chờ Yến Thần Dật tra hỏi cửa phòng trực tiếp bị mở ra, nam nhân cao lớn như gió vọt ra một cái đã ôm lấy hắn: “Ta nhớ muốn chết!”

Khóe miệng Yến Thần Dật run rẩy xoay mặt nhìn nhìn nô tài thị vệ chung quanh tròn mắt há hốc mồm. Hắn không nói gì giơ tay vỗ vỗ bả vai dày rộng của nam nhân: “Huynh buông ta ra trước đi.”

Ý vào vóc dáng lớn của mình lại ôm hắn cách mặt đất, mặt mặt ối là mặt mặt.

“Mới không cần buông ra đâu, nếu ai dám nói lung tung thì cắt lưỡi bọn họ.” Tur Bác lạnh buốt quét mắt nhìn mọi người chung quanh rồi hừ một tiếng lời kéo tay Yến Thần Dật xoa xoa: “Có lạnh hay không?”

“Không lạnh, vào phòng lại nói.” Ý hắn bảo y nhận hộp đồ ăn trong tay thị vệ phía sau rồi lời kéo y nhanh chóng đi vào trong phòng.

Còn lại một đám nô tài ngốc nghếch ngơ ngác, trong lòng càng là khiếp sợ không thôi.

Yến Thần Dật tuy nói là đi theo Tào Nghi đến trạch viện, nhưng biết hắn và Tur Bác có quan hệ gì đó cũng không mấy người, còn lại đều nghĩ tiểu công tử nhà ai đến giải buồn cho Tào Nghi. Hiện tại xem ra..... vị này thân phận cũng không phải cao bình thường, có thể làm cho Vương gia máu lạnh kia đối xử với hắn thân mật như vậy đây cũng không phải là người thường có thể làm được, ít nhất Hoàng thượng lại không được, không thấy mỗi lần Vương gia đều dạy dỗ Hoàng thượng giống như gà con sao?

Có thể thu phục Vương gia cường bạo máu lạnh như vậy tiểu công tử này cũng không bình thường.

Buông tâm tư khác nhau của mọi người không đề cập tới, chỉ nói hai người Yến Thần Dật và Tur Bác vào cửa.

Tur Bác lời kéo tay Yến Thần Dật không buông, ước gì có thể dán hắn trên người, ngay cả ngồi ở trên ghế cũng phải kéo người ngồi ở trên đùi y mới có thể an tâm.

Yến Thần Dật thật bất đắc dĩ, nhưng lại không có biện pháp tránh ra, nam nhân vừa thấy hắn không muốn ngồi đã bấu môi, hơn mười ngày không gặp y loại dáng vẻ này còn rất nhớ.

Tào Nghi ở một bên mãnh liệt tròn trắng mắt, cắn chặt nướng trong miệng hừ lạnh một tiếng: “Đệ còn nhỏ à? Có xấu hổ hay không?”

Tur Bác nĩ mần đến gần bẹp một cái hôn ở trên mặt Yến Thần Dật, sau đó xoay mặt qua đặc biệt vênh vào nhìn ca y: “Tur bỏ, với ca dường như muốn mặt ngay cả một người cũng đều tìm không thấy.”

Vừa nói đã đâm vào trái tim bé bỏng, Tào Nghi cảm thấy mình tan nát cõi lòng rơi xuống đất.

Yến Thần Dật buồn cười liếc mắt nhìn Tur Bác khi dễ người, Tur Bác lập tức đổi thành ngốc nghếch tươi cười nhìn hắn.

“Sao huynh lại tới đây? Đám người Quảng đâu?” Hắn nhớ rõ hôm qua Thanh mới nói cho mình biết Tur Bác khoảng hai ngày nữa mới có thể đến, chẳng lẽ Thanh lừa hắn?

Tư Bác nhìn ra hắt nghi ngờ nhún nhún vai cười nói: “Nhớ chàng nhớ đến nuốt không trôi, chàng không phát hiện ta đã gầy sao?”

Yến Thần Dật nhũu mày cảm thấy nam nhân lại chuyển đề tài: “Đừng cợt nhả với ta, rốt cuộc làm sao?”

Tư Bác vừa thấy hắt trầm mặt nhanh chóng trấn an nói: “Mọi chuyện đã giải quyết, chuyện còn lại không cần ta ra mặt, đám người Quảng sẽ xử lý.” Y thấy hắt vẫn không tin lời mình nói nhanh chóng nhìn về phía Tào Nghi đang vừa xem hai người bọn họ vừa ăn vừa bĩu môi: “Không tin hỏi ca ta.”

Tào Nghi theo phản xạ gật đầu. Sau khi gật đầu xong phát hiện không đúng, hắt bị đệ đệ nhà mình bán: “Đệ không phải nói không cho ca quản chuyện này hả?”

“Đã giải quyết xong ca còn quản cái gì, ca nhanh chóng phái binh là được, sao lại nói nhiều lời vô nghĩa như vậy.” Tư Bác cười lạnh một tiếng: “Đừng quên nhanh chóng hỏi cung đi an ủi lão nhân gia Thái hậu kia, miễn cho lại tức một chút đã ngắt xiu.”

Tào Nghi nhanh liệt trợn trắng mắt, nghĩ thầm: "ca trở về? Ca nếu như trở về đệ đừng lấy một cây đuốc đốt nơi này của ca là được."

“Được rồi được rồi, trở lại cũng đừng đông dài, nhanh chóng dẫn Tiểu Yến đi nghỉ một lát.”

Tư Bác hừ một tiếng duỗi tay mở một hộp đồ ăn khác đặt ở một bên ra nhìn nhìn lấy những đồ ăn vặt bên trong y không thích ra để ở trên bàn, lại lấy những món mình thích ăn ở trong hộp đồ ăn Tào Nghi đã mở ra để vào trong. Sau đó đẩy nắp lên vừa lòng xách theo quay đầu nói với Yến Thần Dật: “Thần Thần, chúng ta đi.”

Yến Thần Dật thờ dài, sau khi gật đầu chào với Tào Nghi thì rời đi cùng nam nhân.

Tào Nghi nhìn về phía tấu chương đặt ở một bên nhếch lên khóe miệng cười lạnh một tiếng.

Tiểu thái giám chờ ở ngoài cửa hành lễ với hai người, sau khi cúi đầu trộm nhìn hai người rời đi nhanh chóng vào phòng thì thấy được trên mặt Tào Nghi cười lạnh nhanh chóng quỳ rạp xuống đất: “Hoàng thượng tha tội, nô tài đáng chết.”

“Tha tội gì, nhanh chóng đứng lên đổi nước trà cho trầm đi.” Tào Nghi đối với tiểu thái giám này thật sự là không biết nói như thế nào, mỗi lần mình vừa có gió thổi cỏ lay lập tức quỳ xuống đất dập đầu. Tuy nói là làm nô tài cũng không cần nhất gan thành như vậy chứ?

Tiểu thái giám nhanh chóng đứng lên đổi nước trà cho y, Tào Nghi cắn thịt khô trong miệng chép chép miệng.

Nói đến bên này, Yến Thần Dật bị Tư Bác một đường lôi kéo bước nhanh trở về phòng, vừa vào cửa còn chưa đứng vững đã bị nam nhân ôm vào trong ngực liều mạng hôn hai cái.

“Làm gì vậy? Mới thấy ta đã phát tỉnh?” Yến Thần Dật giờ tay vỗ bả vai y: “Buông ra buông ra, ta chạy một ngày muốn tắm rửa.”

Tư Bác nhìn nhìn ở trong phòng xách hộp đồ ăn để lên trên bàn hỏi hắt: “Hôm nay đi ra ngoài dạo thấy cái gì?”

“Chỉ là đi đến chỗ mấy cửa hàng nhìn xem, đều đã chuẩn bị xong có thể buôn bán, cảm ơn.” Yến Thần Dật mang theo ôn hòa vui vẻ duỗi tay sờ sờ mặt y: “Trong mắt đều có tơ máu, đã bao lâu rồi huynh không chớp mắt ngủ một giấc vậy?”

Hắt không đi hỏi những chuyện kia rốt cuộc là giải quyết như thế nào, cũng không đi hỏi về sau sẽ có đáng về gì, chỉ để ý thân thể nam nhân. Tư Bác gầy rất nhiều, người càng thêm tinh thần tuấn lãng, nhưng mặt mày mỗi một cũng không che lấp được.

“Ba hay bốn ngày gì đó quên rồi, đoạn đường chạy tới ta đã một ngày chưa ăn gì.” Tư Bác giờ tay lau mặt, lúc này sau khi nhìn thấy Yến Thần Dật mới cảm thấy lòng vẫn lo lắng không yên cũng thả xuống dây cửa ra gọi tiểu thái giám hầu hạ chờ ở ngoài cửa đi nâng thùng tắm vào. Y lôi kéo Yến Thần Dật đi đến buồng trong, từ trong ngực cảm ra ngọc bội nhỏ giao cho hắt: “Cất cái này đi, ai cũng đừng cho.”

“Được.” Hắt gật đầu cảm ngọc bội nhìn nhìn, rất nhỏ một, còn là hình rồng. Rồng ở cổ đại đại biểu cho cái gì không cần nói cũng biết. Yến Thần Dật nghĩ phải đặt ở nơi nào an toàn nhất, nhìn nhìn hoa văn trên ngọc bội cười nói: “Chờ ta đan sợi dây rồi treo lên cổ, ai cũng đừng nghĩ lấy đi.”

“Ừ, cất kỹ là được, đi tắm đi, ta phải ăn miếng cơm rồi ngủ.” Tư Bác sờ sờ bụng kêu thì thầm, vầy vầy hỗn loạn đầu.

Yến Thần Dật gật đầu kêu y đi tắm trước, còn mình thì cầm hộp đồ ăn đi ra cửa đến phòng bếp.

Trước khi ngủ ăn mấy nướng thịt linh tinh gì đó dạ dày sẽ không thoải mái, trời lạnh vẫn là ăn chút mì tương đối tốt.

Hắt nấu một nồi mì thịt bò lớn, cũng may có đầu bếp hỗ trợ. Yến Thần Dật kêu người bung một chén cho Tào Nghi, lại kêu thị vệ trực đêm ở bên ngoài khi thay ca đến ăn một chén nóng hổi, trời lạnh bọn họ cũng không dễ dàng.

“Tiểu công tử để ta bung cho.” Tiểu thái giám thấy hắt bung khay từ phòng bếp đi ra, phía trên có hai chén lớn thì nhanh chóng đến gần duỗi tay.

“Không cần không cần, trong phòng bếp còn không ít mì đấy, người cũng đi ăn một chén đi, mùa đông đừng để đông lạnh người.” Yến Thần Dật hơi hơi

tránh tay gã ra cười cười với gã.

Tiểu thái giám thiếu chút nữa cảm động mà khóc, liên tiếng nói tiếng cảm tạ.

Lúc trở về phòng, Yến Thần Dật bụng khay đặt trên bàn rồi xoay người đi ra phía sau bình phong xem Tư Bác đã tắm xong chưa, kết quả nhìn thấy nam nhân đã tựa vách thùng tắm ngủ quên.

Hắn thờ dài giờ tay vỗ vỗ bả vai nam nhân, nhỏ giọng gọi y: “Tư Bác! Đứng lên lau người về giường ngủ.”

Tư Bác mơ màng ừ một tiếng, nắm tay hắn đặt bên miệng hôn hôn.

Khóe miệng Yến Thần Dật cười càng lớn, người nam nhân này rốt cuộc lại ở bên cạnh hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chương Công Ngọc Về Lâm Ruộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Tư Bác trở về trước thời gian làm cho thể xác và tinh thần Yến Thần Dật thoải mái, càng đừng nói có nam nhân làm bạn sau mấy ngày mùa đông rét lạnh này cũng càng thêm ấm áp.

Yến Thần Dật ngủ một giấc thẳng đến giữa trưa, mắt thấy mặt trời đã lên giữa bầu trời hắn mới lười biếng trở người lộ ra dấu vết trên cánh tay mang theo chấm chấm, nhìn lại mập mờ xinh đẹp.

Tư Bác trở người ôm hắn cọ cọ, còn lại gần hôn hôn hai má hắn.

Yến Thần Dật mở to mắt thấy y còn muốn ngủ thì duỗi tay đẩy đẩy y: “Nên thức dậy thôi, nếu không thức dậy chỉ sợ ca huynh phải cho người đến kêu.”

Vừa dứt lời ngoài cửa đã truyền đến tiếng tiểu thái giám hỏi: “Vương gia đã thức dậy chưa?”

Yến Thần Dật nhướn mi, vỗ nhẹ hai má nam nhân cười nói: “Nghe không, mau thức dậy.”

“Không dậy nổi, còn muốn ngủ.” Tư Bác nhắm mắt lại hừ hừ một tiếng, cảm giác được người trong lòng tính đứng dậy động tác càng ôm chặt eo hắn, đến gần ở trước ngực hắn khẽ cắn: “Thần Thần cũng ngủ với ta.”

“Huynh ngủ nữa sẽ thành đầu quý đó, nhanh chóng ngồi dậy!” Yến Thần Dật nheo cánh tay y tức giận không thôi.

Buổi sáng trời còn chưa sáng người này vừa tỉnh ngủ đã quậy hắn, lúc này đã giữa trưa còn không rời giường, để cho những người đó bên ngoài nhìn thành dáng vẻ gì. Y không biết xấu hổ nhưng mình biết, chưa thấy qua ai da mặt dày như vậy.

Tư Bác cũng nghe ra tức giận trong giọng nói của Yến Thần Dật, y nhanh chóng mở mắt ra không dám dây dưa tiếp còn cười hắc hắc nói: “Dậy thôi dậy thôi, ta đây không phải là muốn thức dậy sao?”

Tiểu thái giám ngoài cửa nghe được tiếng lại gõ cửa khẽ hỏi: “Vương gia đã thức dậy chưa?”

“Ừh.” Tư Bác đứng lên cầm một bộ áo choàng đến đưa cho Yến Thần Dật: “Tiến vào hầu hạ.”

Tiểu thái giám nghe tiếng nhanh chóng nhận chậu nước ấm bụng phía sau cùng nhau vào cửa.

“Vương gia, vừa rồi Hoàng thượng có hỏi qua ngài đã thức dậy chưa, nói là kêu ngài sau khi thức dậy đi tìm y.” Tiểu thái giám lấy cái khăn để vào trong chậu nước ấm thấm ướt, sau khi vắt khô cung kính đưa cho y. Yến Thần Dật nhìn dáng vẻ gã cúi đầu đều lo lắng xương cốt thay gã.

Tư Bác xua tay kêu gã lui ra, xoay người đưa cái khăn trong tay đưa tới cho Yến Thần Dật, oán giận nói: “Ca ta mỗi ngày không biết suy nghĩ cái gì, không có việc gì cũng phải kêu ta đi qua chỗ y một lát.”

Mặt mũi y tràn đầy ghét bỏ làm cho Yến Thần Dật nhìn buồn cười, nghĩ thầm: “còn không phải là không có việc gì mới kêu huynh đến cùng giải buồn sao? Cũng đủ làm khó Tào Nghi muốn bồi dưỡng tình cảm với đệ đệ nhà mình còn bị các loại ghét bỏ.”

Hai người sau khi rửa mặt xong ra cửa, lúc Yến Thần Dật đi đường eo còn mỏi cho nên không dám đi nhanh. Tư Bác cũng cùng hắn bước đi chậm rì rì, một bước lớn mạnh mẽ giảm bớt thành hai bước nhỏ. Tiểu thái giám đi theo phía sau hai người cứ lau mồ hôi, nghĩ thầm: “Vương gia à, ngài vẫn là Vương gia uy vũ khí phách kia sao? Chuyện này cũng quá làm cho người ta không nói được lời nào.”

Tư Bác cũng mặc kệ chuyện này lôi kéo tay Yến Thần Dật trong mắt đều là vui vẻ, còn nghiêng đầu hỏi: “Thần Thần, chàng cảm thấy nơi này tốt hay

không? Chẳng nếu như thích thì đến nói với ca ta muốn lấy, đuổi y ra.”

Tiểu thái giám yên lặng che mặt, gãi cái gì cũng chưa nghe được.

Yến Thần Dật lắc đầu bĩu môi nói: “Ta không thích chỗ lớn như vậy, ở không an toàn, trong ngoài đều phải có người trông, không thú vị.”

Tư Bác nhướn mi đến gần ghé vào lỗ tai hần nhỏ giọng nói: “Ta cũng thích sống ở trong nhà nhỏ với Thần Thần, không có người khác quấy rầy, đến lúc muốn làm thế nào thì làm thế ấy, muốn làm ở đâu thì làm.”

Yến Thần Dật mới đầu không phản ứng lại thâm ý trong lời nói của y, suy nghĩ lại một chút mới phát hiện có chỗ không thích hợp thì quay đầu trừng liếc nhìn y rồi nhấc chân lên đạp, miệng còn mắng: “Huynh hiện tại càng ngày càng không biết xấu hổ!”

“Muốn mặt làm gì? Có chàng là đủ rồi.” Tư Bác vỗ vỗ chân bị đạp đến, cười càng thêm hèn mọn - bị ổi.

Yến Thần Dật lười nghe y nói hươu nói vượn đi về phía sau cách tiểu thái giám nửa bước chân hỏi: “Hoàng thượng đã dùng qua cơm trưa chưa?”

“Bẩm tiểu công tử Hoàng thượng đang chờ Vương gia, còn chưa dùng cơm.”

“Huynh đi tìm Tào Nghi đi, ta đi phòng bếp nhìn xem làm chút thức ăn mang đến.” Yến Thần Dật hoàn toàn làm lơ mấy ngụ trù kia, chủ yếu là hai ngày nay ăn thức ăn bọn họ làm ra cảm thấy không thể thỏa mãn khẩu vị.

Tư Bác liên tục gật đầu, khoảng thời gian này y đều nhớ tay nghề của Thần Thần nên lập tức yêu cầu: “Ta muốn ăn thịt hằm.”

Yến Thần Dật gật đầu, hai người chia làm hai đường.

Tư Bác đi vào thư phòng Tào Nghi đang ở, vừa đẩy cửa đi vào nhìn thấy Tào Nghi đang một tay chống cằm một tay còn lại cầm sổ con xem, nghe thấy âm thanh hí mắt nhìn y một cái, miệng châm chọc nói: “Đây thật đúng là phải nhìn Thần Thần nhà đệ, ngủ một giấc thẳng đến giữa trưa còn có xấu hổ hay không?”

Tư Bác nghiêng nghiêng đầu: “lời này nghe sao quen tai như vậy nhỉ? Vừa rồi Thần Thần hình như cũng nói qua.”

“Ca tính lúc nào hồi cung?” Tư Bác đi qua lật lật mấy quyển sổ con để trên bàn nhũ mây: “Cuối năm phía dưới không có chiến loạn đã có không ít người muốn mở rộng hậu cung cho ca à?”

“Tâm đều lớn không cần phải xen vào, sớm muộn gì cũng trừng trị hết bọn họ.” Tào Nghi cười lạnh một tiếng hỏi y: “Hai đệ tính ăn tết ở kinh thành há?”

“Ừm, cho dù muốn trở về hiện tại cũng không có thời gian, nghĩ đến đi xe ngựa mệt nhọc còn không bằng ở lại kinh thành. Mọi chuyện ở huyện Hoa Dương kêu bọn người Quảng xử lý tốt là được, Thần Thần trong khoảng thời gian này quá mệt mỏi, đệ muốn cho hần nghỉ ngơi nhiều hơn.”

“Sao đệ không nghĩ trở về chia sẻ giúp ca? Cả ngày đầu óc đều nghĩ đến Yến Thần Dật, nhà hần có tình huống gì đệ hiểu biết được bao nhiêu?” Tào Nghi lười nhìn đáng về y “chỉ cần có Thần Thần nhà đệ những chuyện khác đều không quan trọng” thờ dài nói: “Ca cho người đi tra xét người trong nhà hần phát hiện còn rất muôn màu muôn vẻ.”

Khóe miệng hần cười lạnh quá mức rõ ràng làm cho Tư Bác nhíu mi: “Còn không phải là lần trước đại ca hần xảy ra chút chuyện sao, còn có chuyện khác?”

“Đệ biết rõ?” Tào Nghi còn rất kinh ngạc: “Đệ cũng cho người tra xét?”

Dựa theo hần hiểu biết đối với đệ đệ nhà mình là không nên, hần nếu như cảm thấy tất cả mọi chuyện liên quan đến người kia đều là tốt, không có đạo lý sẽ tìm người đi tra.

“Không tra, lúc ấy quản gia đến mượn bạc hần bị bọn người Quảng ngăn lại không cho gặp Thần Thần. Sau này phụ thân hần lại liên tiếp gửi đến bốn năm phong thư nhà thúc giục hần trở về cưới thế sinh tử, thật không biết ông lão kia nghĩ như thế nào chia nhà còn muốn gọi trở về.” Tư Bác hừ lạnh một tiếng, trong mắt càng là lạnh lẽo vô cùng.

“Vậy à? Yến Thần Dật nói thế nào?” Tào Nghi ngược lại có chút tò mò.

“Chưa nói cái gì, Thần Thần tính không muốn liên lụy gì đến bọn họ, bằng không cũng sẽ không dễ dàng đồng ý như vậy đến kinh thành.” Tư Bác rót ly nước trà uống thông cổ cười nói: “Đừng nhìn hần có một đáng về dễ khi dễ, tính tình rất cứng cỏi đấy.”

Tào Nghi bĩu môi, nghĩ thầm: “chỉ có Thần Thần nhà đệ tốt nhất, cảm tim cả mắt đều là Thần Thần nhà đệ.”

Hai người đang nói chuyện thì cửa phòng bị gõ hai tiếng. Tào Nghi giơ giọng kêu “tiến vào”. Yến Thần Dật bưng khay đẩy cửa tiến vào, đi theo phía sau là mấy tiểu thái giám.

“Nhanh như vậy?” Tư Bác đứng dậy nhận khay trong tay hần hít hít mũi: “Món gì vậy?”

“Bí đồ hầm xương và gà miếng kho tàu, còn có mấy món lót dạ.” Yến Thần Dật vừa nói vừa bảo tiểu thái giám phía sau bưng khay để lên trên bàn xoay mặt nhìn về phía huynh đệ hai người nhướn mày nói: “Không ăn cơm hả?”

“Ăn!” Hai người trăm miệng một lời, động tác kia gọi là nhất trí.

Tay nghề của Yến Thần Dật tuyệt đối không có ngừ trù nào bằng, nhưng không thể không nói đồ ăn hắn làm có một loại hương vị đặc biệt làm cho huynh đệ hai người ăn khen không dứt miệng. Đặc biệt là Tur Bắc, đáng vẻ miệng to ăn cơm kia giống như bị đói bụng rất lâu.

“Huynh ăn từ từ thôi.” Yến Thần Dật nhủ mày đuổi tay cầm ly trà đưa cho y: “Quảng có phải không cho huynh ăn cơm hay không? Sao lại giống như nhiều năm chưa ăn qua thịt vậy?”

“Ừm.” Miệng Tur Bắc nhét tràn đầy gặt đầu, ngay cả nói cũng nói không rõ ràng.

Yến Thần Dật thờ dài giờ tay cầm khăn vải lau nước dầu dính bên miệng y, lại thêm nửa chén cơm cho y: “Nửa chén cuối cùng, ăn nhiều huynh sẽ không thoải mái.”

Loại ăn uống quá độ này thật sự không phải thói quen gì tốt. Yến Thần Dật mím môi nhìn về phía Tào Nghi phát hiện tướng ăn của y đặc biệt nhả nhặn, trong lòng khen ngợi không hồ là làm hoàng đế, nhìn xem tướng ăn này, ngay cả gặm xương cũng đều không lộ răng.....

Đáy lòng Tào Nghi tròn trắng mắt phun xương gà trong miệng vào trong chiếc đĩa nhỏ một bên. Khi nhìn thấy dáng vẻ đệ đệ nhà mình giống như quỷ chết đói đầu thai cũng không biết nói gì. Bất quá cho dù hắn không nói gì cũng vô dụng, có nói đệ đệ hắn cũng không nghe.

“Vừa rồi Tiểu Tuấn nói với ta chuyện trong nhà ngươi, ngươi nghĩ thế nào?” Tào Nghi lau miệng nhìn về phía Yến Thần Dật hỏi: “Nếu như ngươi không muốn có liên lụy gì với bọn họ cũng không khó.”

Yến Thần Dật sững sốt, tiếp theo xoa tay nói: “Không cần, từ khi đến kinh thành đến bây giờ tự nhiên cũng đã cắt đứt liên hệ với bọn họ. Nếu như thật sự chọc bọn họ nóng nảy cũng không tốt.”

Hắn nghĩ rất đơn giản, mình chiếm thân thể này có một số việc không thể không làm, nhưng hắn cũng có điểm mấu chốt.

Tào Nghi nghe y nói như vậy ngược lại cảm thấy rất hợp tâm ý. Nếu như Yến Thần Dật thật sự một câu đồng ý xuống hoàn toàn cắt đứt quan hệ với người nhà thì hắn phải suy nghĩ về chuyện khác một chút.

Tur Bắc xoay qua trừng mắt nhìn Tào Nghi, trách hắn xen vào việc của người khác.

Tào Nghi tròn trắng mắt nhìn y, hất hất cằm: “Một lát đệ lấy mấy quyển sổ con kia đi đi, nên làm gì hay làm sao không cần đến thông báo cho ca.”

Tur Bắc gặt đầu nháy mắt với Yến Thần Dật kêu hắn đi lấy sổ con.

Yến Thần Dật chớp mắt mấy cái, nghĩ thầm: “sổ này là ai cũng có thể tùy tiện lấy sao?”

Bất quá nghĩ là nghĩ như vậy, hắn vẫn đứng dậy đến bên bàn cầm mấy quyển sổ con đặt đơn độc ở một bên: “Cái này hả?”

“Ừm.” Tào Nghi gặt đầu, Tur Bắc đuổi tay, Yến Thần Dật đi qua đưa.

Nam nhân cúi đầu lật lật đại khái nhìn lướt qua cười lạnh một tiếng: “Mấy lão bắt từ kia ngoại trừ mỗi ngày nghĩ đưa tôn nữ khuê nữ nhà mình vào trong cung và trong vương phủ còn có thể nghĩ chuyện khác không? Thật sự cho rằng nhà mình đưa ra đều có thể phong phi sinh Hoàng tử à?”

Yến Thần Dật nhủ mày, xoay mặt nhìn y: “Đưa vào trong vương phủ?”

“Hắc, Tiểu Yến ngươi còn không biết phải không? Trong phủ Tiểu Tuấn cũng không ít mỹ nhân, nam nữ đều có, chò về sau ngươi đi gặp thì biết.” Tào Nghi há miệng đã bán đệ đệ nhà mình.

Trong chớp mắt sắc mặt Yến Thần Dật biến đổi liên tục, xoay qua trừng nhìn về Tur Bắc: “Nam nữ đều có? Còn tất cả đều là mỹ nhân?”

Tur Bắc quay đầu trừng Tào Nghi tức giận nói: “Khi nào thì ca lại nhét người vào quý phủ đệ vậy? Ca nói rõ ràng cho đệ!”

Tào Nghi mím môi buồn cười: “ai nha, khó có được thấy đệ đệ nhà mình bối rối khấn trương như vậy, quá thoải mái.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Lâm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

Tư Bác ôm Yến Thần Dật khó có được nỗi khùng vào trong ngực, xoay qua tức giận trừng mắt nhìn Tào Nghi giống như con sói tinh: “Ca nói rõ ràng xem, cái gì gọi là quý phủ đệ tất cả đều là mỹ nhân?”

Yến Thần Dật mím môi liếc mắt nhìn Tào Nghi, cũng nghe ra vấn đề.

Tào Nghi xua tay, thấy đôi mắt đệ đệ nhà mình đều tròn tròn lại cười nói: “Đó không phải đệ còn chưa có Vương phi Trắc phi ư, bọn họ nếu tặng mỹ nhân đến chỗ ca đương nhiên phải tìm chỗ để, đệ cũng biết hậu cung của ca cũng không dư nhiều cung điện như vậy.”

Tư Bác nhanh chóng cúi đầu nhìn Yến Thần Dật, thấy sắc mặt hắn tốt một chút lại nói: “Ta thật không biết chuyện này, chàng cũng nghe ca ta nói, đều là ca ta nhét lúc trước.” Y quay đầu lại trừng mắt nhìn Tào Nghi nói tiếp: “Lại nói ta đã không ít năm không sống ở trong vương phủ, căn bản không biết ca ta nhét người lúc trước.”

Yến Thần Dật cũng trừng mắt về phía Tào Nghi bất mãn nói: “Người không muốn thu cũng đừng thu, đưa cho Tư Bác làm gì?”

“Ai nha, đó không phải đều đã là chuyện trước sự ư, đừng quá tích cực. Dù sao Tiểu Tuấn cũng không chuẩn bị về vương phủ ở, mang đám người kia đặt ở nơi đó vừa lúc.”

Tào Nghi xua tay rõ ràng không muốn lại tiếp tục đề tài này.

* * *

Lại qua mấy ngày, mắt thấy ngày hôm sau đã hết năm Quảng và Ninh rốt cuộc là trước khi chạng vạng đã chạy đến. Yến Thần Dật và Thanh nhìn hai người bọn họ phong trần mệt mỏi không khỏi cảm thấy buồn cười.

“Tiểu Yên!” Ninh vừa thấy Yến Thần Dật đôi mắt đã sáng, từ trên ngựa nhảy xuống lao thẳng tới.

Bất quá không nhào lên vội vì đã bị Thanh chặn lại.

Ninh xoay mặt trừng hắn, tức giận cáo trạng: “Chấn ta làm gì?”

“Cẩn thận người nhào lên chủ thượng sẽ đem đầu người xuống.” Thanh cười lạnh một tiếng buông tay ra lui nửa bước: “Người thử nhào vào xem.”

Ninh bấu môi, mặc dù không tình nguyện nhưng không thể không thừa nhận lời này Thanh nói đúng, chỉ có thể gượng tay và mím môi cười khẽ với Yến Thần Dật bị ngăn.

Yến Thần Dật thấy chỉ có hai người bọn họ còn rất buồn bực, ngày hôm qua truyền tin tức cho Tư Bác hắn cũng nhìn thấy, mọi chuyện đã giải quyết bọn họ đang chạy tới.

Kết quả hiện tại thì sao? Dịch không đến, nghe nói Lưu Dững còn cùng bọn họ xử lý chuyện này. Tư Bác đối với Lưu Dững ấn tượng thật không tệ, đã nói qua mấy lần với Yến Thần Dật muốn mang người đến kinh thành làm chút chuyện, ít nhất so với ở tửu lâu nhỏ huyện thành làm chương quầy tốt hơn nhiều.

“Những người khác đâu?” Yến Thần Dật quét mắt nhìn về phía sau hai người không phát hiện người đi theo nhướn mi: “Không trở về?”

Quảng nhảy xuống ngựa cười nói: “Sáng ngày mai sẽ tới, bọn họ mang theo không ít đồ đạc nên đi chậm, đây không phải nhớ người muốn trở lại sớm một chút sao.”

Yến Thần Dật liếc mắt nhìn gã cười nhạo một tiếng nói: “Đừng mang nón cao cho ta, khẳng định là có việc gì gấp mới chạy về trước, người nhìn lại sắc mặt của hai người đi.” Hắn vẫy tay bảo nhóm tiểu thái giám phía sau đến dẫn ngựa: “Đi tắm rửa trước đi, Tư Bác và Tào Nghi đang chờ các người đấy.”

Hai người gật đầu, cảm thấy trước tiên phải đi tắm rửa một cái, hai người bọn họ cả đoạn đường chạy tới mặt xám mảy tro, dáng vẻ thật không tốt.

Thanh đi cùng bọn họ, còn Yến Thần Dật trở về chỗ Tư Bác nói cho nam nhân biết tin tức này.

--- ---

Ngày mai chính là ba mươi Tào Nghi phải hồi cung, không thấy đế vương triều đại nào là ở trạch viện ngoài cung ăn tết đón giao thừa.

“Hai người bọn họ đến rồi?” Huynh đệ hai người đang ở trong phòng chơi cờ thấy Yến Thần Dật đẩy cửa tiến vào Tư Bác xoay qua nhìn hắn cười nói: “Dịch có phải không cùng đến hay không?”

Yến Thần Dật gật đầu đi qua nhìn bàn cờ. Hắn không biết chơi cờ vậy, có xem cũng không biết, chỉ biết số lượng quân cờ. Hắn cảm thấy ai số lượng nhiều thì thắng.....

“Sao không trở về?” Tào Nghi sau khi hạ cờ trắng ngẩng đầu nhìn Tư Bác: “Có phải có không ít đồ phải kéo về hay không?”

“Ừm, nhiều nhà như vậy khẳng định có không ít vàng bạc châu báu, không kéo về sung quốc khó chẳng lẽ để lại chỗ đó chờ người tới cướp à?” Tur Bác hừ lạnh một tiếng hất hất cằm khinh thường nói: “Lão thái thái kia không thúc giục ca trở về? Lần này đừng tới nhi tử bảo bối của bà ngay cả hang ổ cũng bị nhổ tận gốc.”

“Tay đệ thật là xấu nha, một chút cũng chưa cho hấn?” Vui vẻ trong mắt Tào Nghi giấu cũng giấu không được, lời này hỏi thật nhẹ nhàng.

Yến Thần Dật ở bên cạnh bữu môi cảm thấy Tào Nghi mới phóng khoáng nhất, ở chỗ này ung dung mấy ngày không lộ mặt tự nhiên có người làm việc cho y; suy nghĩ ngược lại là có chút buồn cười, quyền lợi thật sự là thứ tốt, bất quá.....

Hắn nhìn trong mắt nam nhân đều mang theo vui vẻ thỏa mãn nhưn mảy nói: “Tôi hôm nay Hoàng thượng phải hỏi cung phải không? Ai nha, trong cung nhiều nương nương đáng vẻ xinh đẹp kiều diễm như vậy cùng người ăn tết đón giao thừa, khẳng định trong lòng người vui vẻ nở hoa rồi đúng không?”

Khóe miệng Tào Nghi giật giật, nghĩ thầm: "ta không phải là hơi vui vẻ một chút sao, người còn nói chèn ép ta."

Tur Bác giờ tay kéo tay Yến Thần Dật nheo nheo, cảm thấy Thần Thần nhà y chính là tốt nhất, biết làm cho ca y ngọt ngọt.

Yến Thần Dật ngồi ở bên cạnh Tur Bác nhìn hai người chơi cờ. Hắn nhìn nhìn chung quanh lấy hạt dưa đặt ở một bên qua, dù sao hấn cũng xem không hiểu còn không bằng tách hạt dưa cho Tur Bác ăn.

Tào Nghi bữu môi: "thật hâm mộ! Hấn lúc nào mới có thể tìm được người tách hạt dưa cho mình ăn chứ? Những phi tần ở hậu cung kia? Thôi đi, các nàng tách mình cũng không dám ăn. Ai!"

Hai người một ván cờ còn chưa hạ xong thì Quảng và Ninh đã tắm rửa xong thay y phục đến thỉnh an.

Yến Thần Dật ở đây cho nên Tào Nghi cũng không làm đáng với hai người, chỉ vậy vẫy tay kêu bọn họ ngồi xuống nói chuyện.

Ninh nhìn nhìn Tur Bác, lại quay đầu nhìn nhìn Quảng, nháy mắt -- người nói.

Quảng tròn trắng mắt nhìn gã mở miệng nói: “Chủ thượng, đồng bạc kia sáng ngày mai sẽ đưa đến nơi này, lúc bọn thuộc hạ trở về có chuyện này không xử lý.”

Tur Bác nghiêng đầu nhìn gã: “Chuyện gì?” Theo lý thuyết mấy người bọn họ đi theo mình thời gian cũng không ngắn, bình thường chuyện y dặn dò bọn họ sẽ làm tốt toàn bộ, đột nhiên nghe Quảng nói với mình như vậy ngược lại có chút ngoài ý muốn.

“Vốn dĩ bọn thuộc hạ nghĩ tịch biên tài sản về, nhưng mà đi.....” Quảng chớp mắt mấy cái cười lạnh nói: “Hấn lập tức lại đánh tới, trong tay còn cầm bả đao, thuộc hạ không phải khẩn trương sao, cho nên làm cho hấn đựng vào trên lưỡi đao, sau đó đã chết.”

“Chết?” Tiếng kêu sợ hãi này là Tào Nghi kêu ra.

Ninh cười gật đầu, nhún vai một cái xòe tay: “Chết, chết rõ ràng đứt khoát, không biết nghĩ cao thượng bao nhiêu mà trực tiếp đựng vào trên lưỡi đao đâu.”

Tào Nghi mắt tròn trắng, nghĩ thầm: "có quỷ mới tin các người nói."

Yến Thần Dật nghiêng nghiêng đầu nhìn về phía Quảng và Ninh, biểu cảm của hai người thật vi diệu, cười rất dễ tiện.

Hấn lập tức để lại tâm nhãn, cảm thấy chuyện này không có khả năng đơn giản như hai người nói như vậy, ít nhất vị nhi tử Thái hậu sinh kia chết khẳng định sẽ không như vậy..... như vậy làm cho người ta không nói được lời nào.

Sợ tội tự sát? Chỉ sợ có thể nghĩ đến trừ hàng tiền bạc, ám sát Vương gia, người có loại tâm tính này sẽ đựng vào lưỡi đao tự sát ư? Lừa gạt quỷ, quỷ cũng không tin.

Hai người Quảng và Ninh rõ ràng không nghĩ nói thêm cái gì về chuyện này. Dù sao lúc ấy Tur Bác an bài hai người thì chỉ nói kêu bọn họ cố gắng mang người về. Hiện tại người đã trở lại, bất quá là không thờ mà thôi.

Mấy người ở trong đây phòng chừng chỉ có Tào Nghi đau đầu nhất, Thái hậu nếu như nhận được tin tức nhi tử mình sinh bị giết còn không tức giận học máu à? Bất quá ngẫm lại thì cười lạnh một tiếng, học máu? Tốt nhất học máu chết mới tốt.

Yến Thần Dật đối với những việc xấu xa trong cung không có hứng thú biết. Ngày mai chính là ngày ba mươi cuối năm, hấn còn phải bận rộn làm đồ ăn cho một đám người.

* * *

Buổi sáng Yến Thần Dật tỉnh dậy rất sớm, bởi vì trước đó đã mưa qua đồ tết. Hấn nhớ lại tình cảnh mưa đồ ở trong kinh thành thì cảm thấy buồn cười. Từ khi trời mờ mờ sáng đã có người đi ra bày quán không sợ giá lạnh, trên mặt đều tràn đầy không khí ăn tết vui mừng. Ban đêm ngày hôm qua Tào Nghi đã suốt đêm hỏi cung, nói là hôm nay không thể ở lại bất quá chờ đến mừng hai lại đến.

Yến Thần Dật cũng không hỏi nhiều, dù sao những chuyện này hắn đều không để ý. Tư Bác ngược lại là lời kéo Tào Nghi nói thì thầm một lát, về phần huynh đệ hai người nói những chuyện cũng không hỏi, đoán cũng đoán được đơn giản chính là nói chút chuyện kêu Tào Nghi đừng quá do dự không dứt khoát.

Giờ dần [từ 3h - 5h] thì Dịch dẫn theo Lưu Dững còn có một số thị vệ chưa thấy qua kéo vài xe rương bảo vật đến trạch viện. Yến Thần Dật lúc ấy đang ngủ nên không nhìn thấy, nếu nhìn thấy chỉ sợ hưng phấn một thời gian.

Cảnh áp tải đoàn xe này chỉ có thể nhìn thấy ở trên tivi Yến Thần Dật chưa từng thấy qua. Buổi sáng thức dậy sau khi rửa mặt xong mới phát hiện trong sân đặt thật nhiều thùng gỗ màu nâu đỏ to như vậy. Yến Thần Dật mắt tỏa sáng đến gần sờ sờ, thị vệ đứng một bên đáng vẻ tham tiền kia thật muốn che mặt. Thiếu niên có thể làm cho Vương gia nóng tính phục tùng thì ra là tham tiền? Đám người nhận thức được điều này đều yên lặng không nói gì.

“Tiểu Yến.” Dịch vừa dẫn bọn thị vệ theo bọn họ trở về đi thay y phục ăn điểm tâm, vốn dĩ tính lại đây mang những rương bảo vật này nhập kho thì phát hiện Yến Thần Dật nửa ghé vào trên rương bảo vật to, mặt mũi tràn đầy say mê.

“Dịch, có thể mở ra cho ta sờ sờ hay không?” Yến Thần Dật hít hít một chút nước miếng tròn tròn đôi mắt nhìn Dịch.

Khóe miệng Dịch co giật, nghĩ thầm: “Tiểu Yến nhìn thấy bạc biểu cảm thật phong phú.”

“Chìa khóa đều ở trong tay... chủ thượng...” Hai chữ cuối cùng còn chưa nói xong đã thấy thiếu niên vốn nửa ghé vào trên rương bảo vật đã giống như gió chạy đi.

Chạy đi làm gì? Đương nhiên là tìm Tư Bác lấy chìa khóa.

Lúc này nam nhân đang ở trong chuồng ngựa xem một đám chiến mã theo đại đội kéo về, nói là chuồng ngựa kỳ thật quy mô đã có thể so sánh với trại nuôi ngựa loại nhỏ.

“Phẩm tướng không tệ.”

“Vâng, đều là chiến mã.” Lưu Dững ở một bên cầm cỏ khô thả vào trong máng ăn, y đứng thẳng người vừa muốn nói gì thì thấy Yến Thần Dật cách đó không xa hấp tấp chạy tới còn sừng sốt, nghĩ thầm: “mấy ngày không gặp tiểu tiên sinh càng có tinh thần.”

Tư Bác tự nhiên cũng thấy được giờ tay ngăn hắn lại đã chạy đến bên cạnh, lại bởi vì quá sốt ruột mà hiển nhiên giữ hắn không vững, bực hắn vào người hỏi: “Làm cái gì mà vội vàng như vậy, phía trước xảy ra chuyện gì?”

Nhưng vừa cúi đầu thì phát hiện người trong lòng đang mở to miệng thở dốc, mặt mày mang theo tràn đầy vui vẻ. Nam nhân nhướn mi hơi suy tư thì cảm thấy có chuyện: “Thấy được mấy chục rương bảo vật kia mang đến?”

“Ừm, đưa chìa khóa cho ta, ta muốn tham quan vàng bạc châu báu.” Hắn giờ lòng bàn tay về phía nam nhân. Yến Thần Dật gật đầu với Lưu Dững xem như chào hỏi: “Nhanh lên!”

“.....” Tư Bác cảm thấy nếu không cho Yến Thần Dật xem rương bảo vật thì hắn sẽ không chút do dự đá mình, cho hắn lựa chọn ngủ ở trong bạc và ngủ ở bên cạnh mình thì khẳng định là bạc thắng lợi.

Trong nháy mắt sắc mặt nam nhân biến đổi liên tục.

Sống không bằng bạc? Thật tức giận!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Kết Thúc

Yến Thần Dật nuốt nuốt nước miếng, đuôi tay run rẩy qua sờ sờ nguyên bảo bị chôn cất ở trong rương bảo vật.

“Tư Bác! Đây là vàng! Kim nguyên bảo (đỉnh vàng)!”

Nam nhân chắc lưỡi thấy ngón tay hắn sờ qua sờ lại ở trên nguyên bảo không khỏi nhủ thầm, y đuôi tay kéo tay áo hắn kéo người qua: “Chàng có thích cũng không phải của chúng ta, phải để vào trong quốc khố.”

(*Quốc khố: kho chứa nhiều tiền bạc hoặc hàng hoá do nhà nước quản trị.)

Yến Thần Dật liếc mắt nhìn y, xuy một tiếng khinh thường nói: “Suy nghĩ của huynh thật thô tục, ta thích vàng bạc tài bảo chỉ giới hạn trong thích, nhưng không đại biểu ta muốn đem những thứ này chiếm cho riêng mình, hiểu không?”

Tư Bác liên tục gật đầu: “Hiểu, đương nhiên hiểu, Thần Thần nói cái gì cũng đúng.” Nam nhân đang buồn bực sống không bằng bạc còn phải đồ bảo bối ngạo kiều nhà mình: “Tùy tiện sờ.”

“Hừ!” Yên Thần Dật trừng mắt nhìn y, tiếp theo lại bỏ nhào vào trên kim nguyên bảo còn có các loại châu báu, vừa sờ vừa khen ngợi: “Thật tốt, mùi hơi tiền!”

Bọn thị vệ đứng một bên mím môi nhin cười, rũ đầu xuống không dám nhìn tới Vương gia với sắc mặt âm u kia.

Sờ soạng đại khái mười lăm phút, sau khi sờ soạng tất cả rương bảo vật một hồi Yên Thần Dật mới tính cảm thấy mỹ mãn, đứng thẳng người vẫy vẫy tay: “Đẩy lại đi.”

Bọn thị vệ không nhúc nhích, ngược lại đều nhìn về phía hắn.

Yên Thần Dật bĩu môi, đáng vẻ lưu luyến không rời thúc giục nói: “Đẩy lại đi, đừng cảm đồ ta phạm tội.”

Tư Bác xua tay, mấy thị vệ thấy vậy nhanh chóng đẩy nắp thùng lại nâng sang một bên.

Yên Thần Dật liếm liếm môi xoay mặt nhìn Tư Bác, ngoắc ngoắc ngón tay với y: “Theo ta nấu cơm đi.”

“Ừ, hôm nay giao thừa Thần Thần muốn làm món gì?” Nam nhân lười kéo tay Yên Thần Dật vừa đi vừa quay đầu hỏi hắn: “Mấy ngự trù kia không phải còn ở đây sao, Thần Thần chỉ cần làm cho chúng ta ăn là được không cần phải xen vào những người khác.”

“Cho dù ta muốn quản cũng quản không được, làm gì có nhiều tay như vậy có thể làm nhiều món chứ, đợi lát nữa giúp ta băm nhân thịt, buổi tối làm sủi cảo dùng.”

Tư Bác gật đầu, hai người cùng nhau đi đến phòng bếp.

Quảng xách hai con gà trống đã nhổ sạch lông trong tay đi vào phòng bếp, chân trước còn chưa rảo bước tiến vào cửa đã nghe thấy một tiếng gầm lên giận dữ.

“Tư Bác, huynh có phải tìm đường chết hay không?”

Quảng chặc lưỡi, nghĩ thầm: "giọng Tiểu Yên càng ngày càng lạnh lốt."

Hắn nhanh chóng vào cửa nhìn xem chủ thượng nhà mình lại làm chuyện xấu gì. Quảng thò đầu xem, tiếp theo lùi về sau một bước.

Tư Bác làm gì? Y cũng không làm gì, chỉ là hai tay nắm chặt một con dao phay đang vung cánh tay lên dùng dùng chặt vào tấm thớt, âm thanh kia vang rung trời.

Yên Thần Dật gắt gao cau mày, Tư Bác thấy vậy xoa huyết thái dương một chút. Hắn rút cuộc nhìn không được rống về nam nhân một câu: “Ta kêu huynh băm nhân thịt không phải kêu huynh chặt nát thịt!”

Tư Bác còn rất oan ức, xoay mặt qua chặc lưỡi: “Không phải đều là một đạo lý sao?”

Yên Thần Dật tròn trắng mắt tức giận nói: “Đó là một đạo lý hả?” “Vậy còn băm hay không?”

“Băm, nhưng không được dùng sức như vậy.” Yên Thần Dật chi chi nhân thịt đã bị y sắp băm xong. Mặc dù có một phần bởi vì dùng sức quá mạnh đều dính ở trên thớt, nhưng tốt xấu gì còn một phần còn có thể dùng: “Bên này không băm, ta dùng để làm thịt viên.”

Nam nhân gật đầu thành thật băm phần còn lại, còn nói thầm: "Thần Thần thật hung dữ."

Yên Thần Dật lười phản ứng y, thấy Quảng ở ngoài cửa đưa đầu vào thì vẫy tay kêu gã tiến vào hỏi hắn: “Giết gà xong người không mang về tính cầm đông lạnh hả?”

“Đây không phải nhìn hai người đang nói chuyện ta không mặt mũi tiến vào quấy rầy ư?” Hắn nói xong vươn tay đưa hai con gà nhổ lông xong để vào trong chậu cho Yên Thần Dật. Hắn nhìn nhìn chung quanh phát hiện trong phòng bếp không có những người khác, còn có chút khó hiểu: “Mấy ngự trù kia đâu?”

“Bọn họ ở phòng bếp khác, phòng kia to hơn phòng này không ít, Tư Bác không muốn ở chung một chỗ với bọn họ nên dẫn ta đến đây.” Yên Thần Dật thuận tay cầm củ cải trắng to ném cho Quảng: “Gọt vỏ.”

“Dịch đâu?” Quảng cầm dao gọt vỏ quanh củ cải trắng to một vòng đã gọt xong một củ, sau đó duỗi tay lấy củ thứ hai qua.

“Đi với Lưu Dững ra ngoài nói là đi bắt rắn? Trời giá rét này rắn đều ngủ đông đi chỗ nào bắt được chứ?” Yên Thần Dật bĩu môi xoay người mang thịt vừa vo viên thả vào trong nồi nước nóng to, xoay mặt hỏi gã: “Ninh đâu? Hôm nay không gặp hắn.”

“Ồ trong phòng chứ ở đâu, vừa rồi ta kêu hấn đến đây giống như bị bệnh, lúc nghe hấn nói thì giọng mũi rất nặng.” Quảng nhún nhún vai thả cù cái sang một bên, đột nhiên nở nụ cười: “Tiểu Yến, người đoán ngày đó Lưu Dững và Ninh nói cái gì làm cho Ninh sợ tới mức hai ngày nay đều trốn tránh Lưu Dững?”

Yến Thần Dật lắc đầu cảm vọt tre vọt thịt viên: “Đoán không được, không phải là nói với Ninh là hấn thích Ninh chứ? Hai người bọn họ mới ở chung bao lâu chứ?”

Quảng hắc hắc cười không ngừng, ngay cả Tư Bác cũng ngẩng đầu nhìn gã: “Thật sự hỏi như vậy?”

“Đúng vậy, hỏi trước mặt ta và Dịch, người nói hấn có phải ngốc hay không? Làm cho Ninh sợ tới mức trực tiếp bỏ chạy, đến bây giờ đã mấy ngày không đề ý đến y.”

Yến Thần Dật chớp mắt mấy cái, cảm thấy chờ buổi tối ăn cơm thì có thể tìm thời gian thử hỏi một chút, không chắc Ninh chỉ là không được tự nhiên ngượng ngùng chấp nhận chứ?

Tư Bác ngược lại cảm thấy chuyện này không thể để người nhúng tay đi quản, chung quy tính cách Ninh không được tự nhiên y cũng hiểu biết một chút, thật sự ép nóng này không chừng sẽ bỏ chạy.

Ba người ở trong phòng bếp bận rộn một hồi lâu Ninh mới lười biếng đến, đáng vẻ thật không tinh thần, ngay cả đôi mắt cũng nửa mở nửa híp mắt.

Yến Thần Dật xoay qua nhìn gã thì biết người nọ là thật sự bị bệnh, vừa cán vô sùi cáo vừa nói: “Người đi nghỉ ngơi đi, sắp làm xong rồi.”

“Được.” Ninh cũng không cứng rắn ở lại chỗ này, dù sao gã cũng giúp không được việc gì.

* * *

Trong thành đang châm ngòi pháo hoa, Yến Thần Dật khoác áo choàng lông cáo màu trắng đứng ở trong sân ngẩng mặt nhất thời có chút xuất thần. Hấn tới nơi này đã gần một năm, trong khoảng thời gian này xảy ra thật nhiều chuyện. Hấn không đi quan tâm những chuyện đó, hấn thăm nghĩ cuộc sống của mình trải qua tốt là được.

Bà vai nặng xuống, hấn xoay qua nhìn về phía nam nhân để cảm lên trên vai mình cười khẽ một tiếng: “Năm mới vui vẻ.”

“Ừ, năm mới vui vẻ.”

Tư Bác gặt gao ôm hấn, khoe miệng mang theo nụ cười nhợt nhạt lại hạnh phúc.

Hai người mặc dù đều không nói gì nhưng trong lòng bọn họ lại chỉ có một câu giống nhau -- Kiếp này có thể gặp chàng/huynh là may mắn lớn nhất của ta. Ngày tháng có chàng/huynh là hồi ức ta thỏa mãn nhất.

--- ---oOo--- --- ---

HOÀN CHÍNH VĂN

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Ngoại Truyện

Ngày tháng đến kinh thành mờ tịt lâu so với ở huyện thành bận rộn gấp trăm lần. Yến Thần Dật mỗi ngày dậy sớm ngủ muộn nghiêm nhiên muốn sống cùng nồi chén xoong chậu trong phòng bếp, điều này làm cho Tư Bác rất bất mãn. Vô cùng bất mãn.

Bất mãn đến mức lúc Tư Bác cầm dao phay chặt xương thì chặt tám thớt thành bốn miếng.....

“Huynh là đến đây quấy rối phải không?” Yến Thần Dật cảm tám thớt mới đến, híp mí mắt nhìn nam nhân bĩu môi chơi xấu.

“Thần Thần thật bất công, hiện tại mỗi ngày canh giờ chàng đối mặt với thịt heo thịt bò thịt dê còn nhiều hơn nhìn ta, cũng không phải không có đầu bếp. Chàng làm lão bản còn phải mỗi ngày chui ở trong phòng bếp làm ra cái gì đó.” Tư Bác giờ tay chém xuống đùng đùng một tiếng, xương heo to nát, tám thớt phía dưới cũng theo tiếng mà vỡ.

“Tào Tư Bác! Huynh lăn ra ngoài cho ta!” Yến Thần Dật hoàn toàn nổi điên chỉ vào cửa phòng bếp rống lên một câu.

Tư Bác bĩu môi, rất là oan ức.

Đầu bếp và tiểu đầu bếp khác trong phòng bếp đều che miệng xoay người cười trộm, cảm thấy vị Vương gia này thật sự làm cho bọn họ cười không thấy mắt, tính tình này giống như tiểu hài tử hồn đồi.

Quảng ghé vào cạnh cửa thăm dò nhìn vào trong, thấy dáng vẻ Tư Bác nấp máy miệng thật khó chịu sau đó chớp chớp mắt, giờ tay vẫy gọi: “Chủ thượng!”

Tư Bác quay đầu nhìn gãi lạnh mặt: “Chuyện gì?”

“Ờ..... ngài tới đây, thuộc hạ có việc tìm ngài.” Quảng lại vẫy tay.

Mấy năm nay bọn người Quảng cũng đều cùng Tư Bác gần gũi không ít. Trước kia sợ không bằng hiện tại nhưng thật ra thỉnh thoảng sẽ vui đùa trêu vài câu Tư Bác cũng không thêm để ý, ngược lại cảm thấy như vậy càng gần gũi không ít.

Tư Bác ném dao phay lên bàn con quay đầu nhìn Yến Thần Dật xụ mặt bĩu môi nói: “Ta đi ra ngoài nha?”

“Đi đi, buổi tối ăn cơm lại trở về, huynh đừng quấy rối ta là được.” Yến Thần Dật cảm thấy mình lúc này thật là một cái đầu to thành hai cái, cũng may nấn lần trước mua một đồng tấm thốt trừ bằng không cũng không có đồ cắt rau.

Vì sao mua một đồng tấm thốt trừ? Bởi vì Tư Bác trải qua loại chuyện này không chỉ một lần.

“Chuyện gì, ta còn phải giúp Thần Thần chặt xương.” Tư Bác đứng ở ngoài phòng bếp giờ tay ngoáy ngoáy lỗ tai, biểu cảm thật không kiên nhẫn.

“Trong cung xảy ra chuyện.” Quảng thần bí đến gần, giọng nói rất nhỏ: “Vừa rồi Chiêu Số đến đây tìm thuộc hạ, nói Hoàng thượng bị người làm cho cái kia.”

Tư Bác chớp chớp mắt kinh ngạc: “Bị thích khách làm bị thương?”

“À..... hẳn là xem như bị thương.” Quảng sờ sờ cằm chép chép miệng hơi không tự nhiên nhìn nhìn chung quanh, giọng càng thấp: “Hoàng thượng bị thương tới chỗ nơi đó.”

“Chỗ nào?” Tư Bác trong lúc nhất thời thật đúng là không nghĩ đến nơi khác. Dù sao cũng là ca ruột nhà mình cho nên rất sốt ruột. Tư Bác thấy Quảng một bộ dáng nói không nên lời khó chịu càng nổi điên: “Sao ngươi không nói, rốt cuộc là bị thương chỗ nào?”

“À.....mông.” Quảng từ cổ họng phát ra hai chữ.

Tư Bác sùng sốt, sắc mặt cũng trở nên nhợt nhạt, muốn cười cũng cười không ra muốn chọc giận cũng không được: “Y đặt mông ngồi trên mũi đao hả?”

“Không phải, khụ, cái kia, chủ thượng tiến cung nhìn xem đi, Hoàng thượng lúc này đang tức giận đó.” Quảng bĩu môi: “Vừa rồi Chiêu Số nói Hoàng thượng đã nổi điên, cái này..... chủ thượng.”

Tư Bác ngừng một hồi lâu mới hiểu được ca y rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tình hình gặp được đạo tặc hái hoa.

“Một lát ta sẽ tiến cung, ngươi bận thì đi đi.” Tư Bác xua xua tay xoay người trở về phòng bếp, y đến nói với Thần Thần một tiếng.

* * *

Trong cung, tấm cung Hoàng thượng, Tào Nghi ghé vào trên giường sắc mặt trắng bệch, ánh mắt tràn đầy độc ác.

“Người đâu! Các ngươi đều là chết không yên, để người hơn nửa đêm chạy tới tấm cung trầm hành thích!” Bên ngoài chỉ nói thích khách không thành bị thương ở mông, bên trong..... Tào Nghi đã không mặt mũi gặp người.

“Hoàng thượng, Vương gia tới.” Tổng quản công công chạy bước nhỏ đến cúi đầu thấp giọng mở miệng.

Thân thể Tào Nghi cứng ngắt phát tay: “Không gặp, không gặp, ai cũng không gặp.”

“Các ngươi đều đi ra ngoài.” Tư Bác cũng mặc kệ hẳn có phải lại giận dữ hay không giờ tay vung lên. Trong tấm cung vốn chỉ có mấy người hầu hạ, sau khi nghe y nói lập tức lui ra ngoài.

Tào Nghi mất lạnh nhìn, bĩu môi một quay đầu thay đổi hướng khác nằm, không nhìn tới Tư Bác.

“Ca?” Tư Bác ngồi ở bên cạnh giường, giờ tay chụp mông hắn.

“A, đệ có thể nhẹ một chút hay không?” Tào Nghi thiếu chút nữa bắn lên, quay mặt ai oán nhìn y: “Ca đã như vậy đệ còn khi dễ ca.”

Tư Bác có chút choáng váng, ca y sao bị người đè một lần còn ngượng ngùng như vậy?

“Ca thấy rõ là ai không?” Theo lý thuyết trong ngoài hoàng cung cao thủ không ít, không có khả năng để cho thích khách chạy vào tùy ý đè Hoàng

thượng làm.

Tào Nghi nghe y hỏi như vậy nhất thời còn không biết mở miệng trả lời như thế nào, chỉ có thể hung hăng cắn răng: “Trẫm muốn treo bằng vàng, không bắt hần về tra tấn chết hần trẫm khó lòng tiêu tan nỗi hận trong lòng!”

“Nói như vậy ca biết là ai hả? Có phải tiểu phi tặc ca vẫn luôn tìm hay không?” Tư Bác thấy cách đó không xa để một chén canh thì đứng dậy đi qua cầm lấy người người bùng lại: “Ca có uống hay không? Nhân sâm tổ yến, ca nếu như không uống thì đệ uống.”

“Uống!” Tào Nghi hừ một tiếng chống thân thể ngồi dậy, chẳng qua khóe miệng vặn vẹo: “Đau chết mất!”

“Lần đầu tiên đều như vậy, ca khẳng định không phối hợp, bằng không sẽ thoải mái.” Tư Bác cười mỉa mai một tiếng bùng chén canh đưa cho hần: “Muốn đệ lấy chút cao bồi trơn dự phòng cho ca hay không? Miễn cho buổi tối ca lại bị trộm hương.”

Tào Nghi nghe thế tức giận, thật muốn nhấc chân đá y. Nhưng mà hiện tại chân hần mềm căn bản nâng lên không nổi.

“Bằng không ca ra cung với đệ đi? Miễn cho buổi tối ca lại bị ép buộc.” Tư Bác sờ sờ cằm đột nhiên phát hiện ca y lớn lên thật đẹp.

Tào Nghi xua xua tay thờ dãi nói: “Không đi, mấy ngày nay đang bận rộn, ca không có việc gì đệ về đi.”

Tư Bác nhướng mày đứng lên nói: “Ca nếu như có việc gì thì kêu người tìm đệ, chuyện ca và tiểu phi tặc kia tự ca nhìn làm.”

“.....” Tào Nghi nhấp môi không nói.

Tư Bác chân trước đi phía sau tấm cung xuất hiện thêm một người, nam nhân mặc một bộ trường bào màu đen.

“A, ta cho rằng chàng không thể xuống giường đấy.” Nam nhân đi qua ngả ngón duỗi tay nâng cầm Tào Nghi lên đến gần bẹp một cái hôn ở khóe miệng hần.

Tào Nghi tức giận đến run run, vuron tay bùng chén canh tạt về phía nam nhân một cái, tức giận nói: “Cút đi, ta không muốn thấy ngươi.”

“Chao ôi, cho ôi, xem lời này chàng nói làm cho ta thật đau lòng, tốt xấu gì hai ta cũng nhất nhật phu thê bách nhật ân* mà? Lại nói chàng làm cho ta cả người dính nước canh, sao ta gặp người đây?” Gã nói xong duỗi tay cởi áo choàng ướt ra ném sang một bên, xoay người lên giường đè ở trên người Tào Nghi: “A, Hoàng đế bệ hạ của ta, bằng không chúng ta lại vận động một chút?”

(*Nhất nhật phu thê bách nhật ân: một ngày vợ chồng trăm ngày tình nghĩa.)

Thân thể Tào Nghi run lên sắc mặt trắng bệch. Đây không phải gọi là không tìm đường chết sẽ không chết sao?

--- --- HẾT --- ---

Bạn đang đọc truyện *Nhật Chàng Công Ngốc Về Làm Ruộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.